

A close-up, high-angle photograph of a woman's eye, looking slightly to the right. The eye is a striking green color with a dark pupil. The skin around the eye is a warm, golden-brown tone. The background is a soft, out-of-focus gradient of the same warm tones.

СКИПТНИЦА

СТЕФАНИ МАЙЪР

 ciela

СТЕФАНИ МАЙЪР СКИТНИЦА

Превод: Павел Талев

chitanka.info

На майка ми Кенди, която ме научи, че най-добрата част на всеки разказ е любовта.

ВЪПРОСИ

*Тяло ти си мой дом
мой кон и моя хрътка
какво ще правя
когато загинеш*

*Къде ще спя
как ще яздя
как ще ловувам*

*Къде мога да отида
без буйния си
бърз кон
Как ще познавам
че в гъсталака отпред
дебне опасност или има
съкровище
Когато доброто ми умно
куче Тяло е мъртво*

*Как ще лежа под открито небе
без покрив над главата и без
Врата
на пътствана само от Вятъра
как ще се крия
само с облак за покривка?*

*Мей
Свенсон*

ПРОЛОГ ВМЪКНАТА

Името на Лечителя беше Фордс Дълбоката вода.

Тъй като беше душа, беше добряк по природа: състрадателен, търпелив, честен, добродетелен и любвеобилен. Безпокойството бе за него нещо необичайно.

Раздразнението дори още по-рядко. Но тъй като Фордс Дълбоката вода живееше в човешко тяло, понякога това беше неизбежно.

Стисна устни, когато чу в далечния ъгъл на операционната студентите по Лечителство да си шушукат. Изражението беше не на място за уста, свикнала по-често да се усмихва.

Постоянният му асистент Дарън видя гримасата и го потупа по рамото:

— Просто са любопитни, Фордс — каза тихо.

— Едно вмъкване едва ли е толкова интересна и трудна процедура. По спешност всяка душа от улицата може да го извърши. От днешното наблюдение няма да научат нищо. — Фордс се изненада, когато чу резки нотки да замърсяват обикновено вдъхващия успокоение глас.

— Никога досега не са виждали пораснал човек — отбеляза Дарън.

Фордс повдигна вежда.

— Не се ли поглеждат помежду си? Няма ли огледала?

— Знаеш какво имам предвид — див човек. Все още без душа. Един от бунтарите.

Фордс погледна тялото на момичето, намиращо се в безсъзнание. То лежеше по очи върху операционната маса. Сърцето му се изпълни със съжаление, когато си спомни какво беше състоянието на нейното слабо, натрошено тяло, когато Търсачите я докараха в Лечебницата. Какви болки трябваше да изтърпи...

Разбира се, сега с нея всичко беше наред. Беше напълно излекувана. Фордс се беше погрижил за това.

— Не е по-различна от всеки от нас — прошепна той на Дарън. — Всички имаме човешки лица. А когато се събуди, и тя ще бъде една от нас.

— Просто им е интересно, това е всичко.

— Душата, която ще имплантираме днес, заслужава повече уважение, вместо да зяпат по такъв начин приемното тяло. И без това ще трябва да се справи с твърде много неща, докато се аклиматизира. Не е честно да я подлагаме на това. — Под „това“ той нямаше предвид зяпането.

Фордс усети отново резките нотки в гласа си. Дарън пак го потупа.

— Всичко ще е наред. Търсачът има нужда от информация и...

При споменаването на думата Търсач Фордс му хвърли поглед, който можеше да се определи единствено като гневен. Дарън премигна шокиран.

— Съжалявам — извини се веднага Фордс. — Нямах намерение да реагирам отрицателно. Просто се страхувам за тази душа.

Той погледна към криоконтейнера, поставен върху конзола край масата. Светеше с постоянна, убита червена светлина, която показваше, че уредът е в режим на хибернация.

— Тази душа е специално подбрана за задачата — опита се да го успокои Дарън. — Тя е изключение — по-смела е от повечето от нас. Животите ѝ сами го доказват. Мисля, че ако можем да я попитаме, би се съгласила доброволно.

— Че кой от нас не би се съгласил доброволно, ако нещо е за по-голямо добро? Но дали в случая е така? Наистина ли ще е за по-голямо добро? Тук не става въпрос за готовността ѝ да го направи, а за това какво можем да искаме да понесе една душа.

Студентите по Лечителство също говореха за душата в състояние на хибернация. Фордс чуваше ясно шушукането им. Със засилването на вълнението им думите ставаха по-отчетливи.

— Живяла е на шест планети.

— Чух, че били седем...

— Аз пък чух, че никога не е живяла два пъти в едно и също приемно тяло.

— Това възможно ли е?

— Може да се каже, че е била почти всичко. Цвете, Мечка, Паяк...

— Виждащо Водорасло, Прилеп...

— Дори Дракон!

— Не го вярвам — не може да е живяла на седем планети.

— Най-малко на седем. Започнала е на Произход.

— Така ли? На Произход?

— Тихо, моля! — обади се Фордс. — Ако не можете да наблюдавате мълчаливо като професионалисти, ще трябва да ви помоля да напуснете.

Шестимата студенти млъкнаха засрамени и леко се отдръпнаха.

— Хайде да приключваме, Дарън.

Всичко беше подготвено. До момичето бяха наредени нужните медикаменти. Дългата ѝ черна коса беше прибрана под хирургическа шапка и така се разкриваше грациозната ѝ шия. Силно упоена, тя бавно вдишваше и издишваше. По загорялата ѝ от слънцето кожа почти нямаше белег, останал от инцидента.

— Пристъпи към постепенно разтапяне, Дарън.

Асистентът, чиято коса беше започнала да се прошарва, вече стоеше готов до криоконтейнера с ръка върху избиращия диск.

Махна предпазителя и го завъртя. Червената светлина най-отгоре върху циферблата започна да пулсира. С всяка изминала секунда проблясваше все по-бързо и променяше цвета си.

Фордс насочи вниманието си върху изпадналото в безсъзнание тяло. С пестеливи, точни движения прекара скалпела по кожата в основата на черепа на пациента, а след това пръсна от флакона с лекарството, за да спре притока на кръв преди да разшири отвора. Бръкна предпазливо под вратните мускули, като внимаваше да не ги нарани, откривайки бледата кост в най-горната част на гръбначния стълб.

— Душата е готова, Фордс — уведоми го Дарън.

— Аз също. Донеси я.

Без да се оглежда, Фордс усети Дарън до лакътя си и разбра, че е готов, протегнал ръка в очакване. Работеха заедно от много години. Фордс продължи да държи разреза отворен.

— Пусни я вътре — прошепна той.

Ръката на Дарън се показа. В свитата си длан държеше събуждащата се душа, която светеше със сребриста светлина.

Винаги, когато виждаше така изложена на показ душа, Фордс се изумяваше от красотата ѝ. Тя светеше по-силно от отражението на ярките светлини в операционната върху лъскавия инструмент в ръката му. Като някаква жива лента душата се извиваше, свиваше се и се разпущаше, щастлива, че се е освободила от криоконтейнера. Тънките ѝ, подобни на пера израстъци, почти хиляда на брой, се надигаха леко като бледа, сребриста коса. Въпреки че всички души бяха прекрасни, тази се стори на Фордс Дълбоката вода изключително грациозна.

Не само той реагира по този начин. Чу как Дарън леко въздъхна, а студентите възхитени зашепнаха.

Дарън постави внимателно малкото искрящо създание в отвора, който Фордс беше направил в човешкия врат. Душата се вмъкна леко в предложеното пространство и се вплете в чуждия организъм. Фордс се възхити на вещината, с която тя се настани в новия си дом. Нейните израстъци се увиха плътно около нервните центрове, като някои се удължиха и проникнаха по-дълбоко до места, които той не можеше да види под и нагоре в мозъка, в зрителните нерви и в ушните канали. Тя действаше много бързо и с много уверени движения. Скоро остана да се вижда само малка част от светецото ѝ тяло.

— Добра работа — прошепна ѝ той, макар да знаеше, че не би могла да го чуе.

Девојката имаше уши, но все още спеше дълбоко.

Довършването на работата беше добре заучена практика. Почисти и затвори раната, като я намаза с мехлем, запечатващ разреза плътно, зад който беше душата, а после избърса омекоотяващия прах за рани от резката, останала върху врата.

— Безупречно, както винаги — рече асистентът, който по неизвестна на Фордс причина така и не беше сменил името на човека Дарън, чието тяло сега беше негов дом.

Фордс въздъхна.

— Съжалявам за това, което сторих днес.

— Ти изпълняваш само задължението си като Лечител.

— Това е редкият случай, когато Лечението ще навреди.

Дарън започна да разчиства работната маса. Явно не знаеше какво да отговори. Фордс просто си вършеше работата. За Дарън това

беше достатъчно.

Обаче не беше достатъчно за Фордс Дълбоката вода, който бе истински Лечител до мозъка на костите. Той погледна загрижено женското тяло, което продължаваше спокойно да спи. Знаеше, че това спокойствие ще изчезне, веднага щом тя се събуди. Всичкият ужас, който беше преживяла тази жена, щеше да бъде преживян отново от невинната душа, току-що настанила се в нея.

Когато се наведе и зашепна в ухото ѝ, на Фордс ужасно му се искаше душата вътре да може да го чуе в този момент:

— Късмет, малка Скитнице, късмет. Как ми се иска да нямаше нужда от него.

ГЛАВА 1

СПОМЕНЪТ ВРЪХЛИТА

Знаех, че това ще започне с края, а краят ще изглежда като смърт за тези очи. Бях предупредена.

Не тези очи. Моите очи. Сега това бях аз.

Езикът, който установих, че използвам, беше странен, но разбираем. Накъсан, ограничен, равнодушен и обстоятелствен. Невероятно осакатен в сравнение с многото езици, които бях използвала, но въпреки това успяваше да придава изразителност и плавност на изказа, понякога дори красота. Сега това беше моят език.

Моят роден език.

С присъщия за всички ни верен инстинкт се свързах здраво с мисловния център на тялото, вплетох се трайно в неговото дишане и рефлексии до такава степен, че то вече не беше нещо отделно. Станахме едно цяло.

Вече не беше *тялото*, а *моето* тяло.

Усетих как упойката престава да действа, измествана от яснота. Пригответих се да посрещна атаката на първия спомен, който всъщност е бил последен, т.е. последните моменти, преживяни от това тяло, споменът за края. Бях подробно предупредена какво ще се случи сега. Тези човешки емоции щяха да бъдат по-силни и по-разтърсващи, отколкото чувствата на всички останали видове, които съм била.

Опитах се да бъда готова за тях.

Споменът нахлу и точно както бях предупредена, беше нещо, за което никой не би могъл да се подготви. Връхлетя ярък и оглушителен. Кожата ѝ беше студена, а крайниците сграбчени от изгаряща болка. В устата си усещаше непоносимо остър метален вкус.

Имаше и едно ново усещане — петото, което никога досега не бях изпитвала. То вземаше частици от въздуха и ги превръщаше в странни послания, наслади и предупреждения за мозъка ѝ — миризми. За мен те бяха отвличащи вниманието и объркващи, но не и за нейната

памет. Паметта нямаше време да разпознава новите миризми. Тя извикваше само страх.

Страхът я сграбчи, жесток и подтикващ изтръпналите ѝ, тремави крайници да се движат напред, но същевременно ги спъваше. Да бяга, да се спасява — това беше единственото, което можеше да направи.

ПРОВАЛИХ СЕ.

Споменът, който не беше мой, беше така страховито силен и ясен, че прекъсна контрола ми, надделя над безпристрастието и над разбирането, че е само един спомен, че не съм аз. Всмукана в ада на последната минута от живота ѝ, аз и тя станахме едно и побягнахме.

Толкова е тъмно, че не мога да видя пода. Не виждам протегнатите си напред ръце. Бягам слепешката и се опитвам да чуя преследвача, когото усещам зад себе си, но пулсът ми бие така силно в ушите, че заглушава всичко останало.

Студено е. Сега това няма значение, но е болезнено. Толкова ми е студено.

Въздухът в ноздрите ѝ беше неприятен. Лош. Лоша миризма. За миг това неприятно усещане ме извади от спомена. Но беше само за миг и после пак бях въввлечена в него, а очите ми от ужас се напълниха със сълзи.

ЗАГУБЕНА СЪМ, ЗАГУБЕНИ СМЕ. СВЪРШЕНО Е.

СЕГА ТЕ СА ТОЧНО ЗАД НАС, БЛИЗО СА И СА ШУМНИ. ТОЛКОВА МНОГО СЪПКИ! САМА СЪМ. ПРОВАЛИХ СЕ.

ТЪРСАЧИТЕ СЕ РАЗВИКВАТ. ЗВУКЪТ ОТ ГЛАСОВЕТЕ ИМ ПРЕРЯЗВА СТОМАХА МИ. ЩЕ ПОВЪРНА.

— ВСИЧКО Е НАРЕД, ВСИЧКО Е НАРЕД — ИЗЛЪГВА ЕДНА ОТ ТЯХ, ОПИТВАЙКИ СЕ ДА МЕ УСПОКОИ И ДА МЕ НАКАРА ДА СПРА. ГЛАСЪТ Ъ ТРЕПЕРИ ОТ УЧЕСТЕНОТО ДИШАНЕ.

— ВНИМАВАЙ! — ПРОВИКВА СЕ НЯКОЙ, ЗА ДА МЕ ПРЕДУПРЕДИ.

— НЕ СЕ НАРАНЯВАЙ — МОЛИ МЕ ЕДИН ОТ ТЯХ. ГЛАСЪТ Е ПЛЪТЕН, МНОГО ЗАГРИЖЕН.

ЗАГРИЖЕН!

По вените ми премина гореща вълна и силната омраза почти ме задуши. В никой от всичките ми животи не съм изпитвала подобно чувство. В продължение на още един миг тази рязка промяна ме откъсна от паметта. Остър писък прониза ушите ми и запулсира в главата ми. Звукът остърга дихателните ми пътища. Усетих слаба болка в гърлото. *Крещене*, обясни тялото ми. *Ти крещиш*.

Вцепених се от изненада и звукът рязко спря. Това вече не беше спомен. Тялото ми — тя мислеше. Говореше ми! Обаче в този момент споменът беше по-силен от изумлението ми.

— ВНИМАВАЙ! — ВИКАТ ТЕ. — ОТПРЕД ИМА ОПАСНОСТ!

ОПАСНОСТТА Е ОТЗАД! — КРЕЩА ИМ МИСЛЕНО В ОТГОВОР АЗ. ОБАЧЕ ВИЖДАМ КАКВО ИМАТ ПРЕДВИД. СЛАБ ЛЪЧ СВЕТИНА, ИДВАЩ НЕЗНАЙНО ОТКЪДЕ, СВЕТИ В КРАЯ НА КОРИДОРА. НЕ Е ПЛОСКА СТЕНА ИЛИ ЗАКЛЮЧЕНА ВРАТА, А СМЪРТОНОСНИЯТ КРАЙ, ОТ КОЙТО СЕ СТРАХУВАХ И КОЙТО ОЧАКВАХ. ТОВА Е ЧЕРНА ДУПКА.

ЕДНА АСАНСЬОРНА ШАХТА. ИЗОСТАВЕНА, ПРАЗНА И ОБРЕЧЕНА КАТО ТАЗИ СГРАДА. НЯКОГА СКРИВАЛИЩЕ, А СЕГА ГРОБНИЦА. ДОКАТО ТИЧАМ НАПРЕД, ЧУВСТВАМ, ЧЕ МЕ ОБЗЕМА ОБЛЕКЧЕНИЕ. ИМА ПЪТ. НЕ КЪМ ОЦЕЛЯВАНЕ, НО МОЖЕ БИ ПЪТ ДА ПОБЕДЯ.

Не, не, не! Тази мисъл си беше само моя и аз се помъчих да се отдръпна от нея, но бяхме заедно и продължихме да тичаме към ръба на смъртта.

— ВНИМАВАЙ! — ВИКОВЕТЕ ИМ СА ПО-ОТЧАЯНИ.

ИСКА МИ СЕ ДА СЕ ИЗСМЕЯ, КОГАТО РАЗБИРАМ, ЧЕ СЪМ ДОСТАТЪЧНО БЪРЗА. ПРЕДСТАВЯМ СИ РЪЦЕТЕ ИМ, ОПИТВАЩИ СЕ ДА СЕ ВКОПЧАТ В МЕН САМО НА САНТИМЕТРИ ОТ ГЪРБА МИ. ОБАЧЕ СЪМ ТОЛКОВА БЪРЗА, КОЛКОТО Е НЕЖНО ДА БЪДА. ДОРИ НЕ СПИРАМ В КРАЯ НА ПОДА. ДУПКАТА СЕ ИЗДИГА, ЗА ДА МЕ ПОСРЕЩНЕ, КОГАТО ПРОТЯГАМ КРАК НАД БЕЗДНАТА.

ТЯ МЕ ПОГЛЪЩА. РАЗМАХВАМ БЕЗПОМОЩНО КРАКА. РЪЦЕТЕ МИ СЕ ОПИТВАТ ДА СГРАБЧАТ ВЪЗДУХА, ДА СЕ ВКОПЧАТ В НЕГО, ДА ПОТЪРСЯТ НЕЩО ТЪВРДО. КРАЙ МЕН ФУЧИ СТУДЕН ВЪЗДУХ КАТО ВЯТЪР НА ТОРНАДО.

ЧУВАМ ТУПВАНЕТО ПРЕДИ ДА ГО ПОЧУВСТВАМ. ВЯТЪРЪТ ГО НЯМА.

ПОСЛЕ БОЛКАТА Е НАВСЯКЪДЕ... БОЛКАТА Е ВСИЧКО.

НАКАРАЙ Я ДА СПРЕ.

НЕ Е ДОСТАТЪЧНО ВИСОКО, ПРОШЕПВАМ СИ АЗ ПРЕЗ БОЛКАТА.

КОГА ЩЕ СПРЕ? КОГА...?

Мракът погълна агонията, а аз бях твърде слаба да благодаря, че паметта бе стигнала до това най-окончателно заключение. Мракът обгърна всичко и аз бях свободна. Поех въздух, за да се успокоя, както навик имаше това тяло. Моето тяло. Обаче когато цветовете се върнаха отново, паметта се втурна към мен и отново ме погълна.

Не! Паникьосах се, уплашена от студа, болката и от самия страх. Но това не беше същият спомен. Беше спомен в спомена, като последна глътка въздух, въпреки това по-силен от първия. Мракът обгърна всичко освен това: едно лице.

То ми беше също толкова чуждо, колкото чужди щяха да бъдат за това ново тяло безличните, спираловидни пипала на предишното тяло, в което бях намерила подслон. Бях виждала такова лице сред образите, които ми бяха показани, за да се подготвя за този свят. Беше трудно да се разграничат, да се отделят малките различия в цветовете и формите, които бяха единствените отличителни белези на индивида. Всички бяха толкова еднакви. Носове по средата на сферата, очи отгоре и уста отдолу, уши отстрани. Сбор от сетива, всичките съсредоточени на едно място. Върху костите кожа, върху темето растяща коса, а над очите козина на странни гъсти черти. Някои имат още козина долу върху челюстта, те винаги са от мъжки пол. Цветовете варират в рамките на кафявото, от бледокремаво до наситено кафяво, почти черно. Освен по това как е възможно да бъдат различавани един от друг?

Бих разпознала това лице сред милиони.

То беше подчертано правилно, а формата на костите се очертаваше ясно под кожата. Беше оцветено в бледокафяво. Косата само малко по-тъмна от кожата, с изключение на прилепналите плътно по-светли кичури. Тя покриваше само главата и онези странни черти над очите. Кръглите ириси в белите очни ябълки бяха по-тъмни от косата, но като нея изпъстрени с по-светло. Около очите имаше малки бръчици и паметта ѝ ми каза, че се дължат на усмивки и премигване на слънчева светлина.

Не знаех нищо за това кое минава за красиво сред тези непознати същества и все пак разбирах, че това лице е красиво. Искаше ми се да

продължавам да го гледам. Веднага щом осъзнах това, то изчезна.

Мое, заговори чуждата мисъл, която не би трябвало да съществува.

Отново се вцепених от изумление. Тук не би трябвало да има никой друг освен мен. Въпреки това тази мисъл беше така силна и осезаема!

Невъзможно. Как стана така, че тя все още беше тук? Сега това бях аз.

Не *твое*, а *мое*, смърчих я аз и с това исках да покажа, че силата и авторитетът ми *принадлежат*. Всичко е мое.

Тогава защо ѝ отговарям? — запитах се аз, но в този миг гласовете прекъснаха мислите ми.

ГЛАВА 2

ДОЧУТО

Гласовете бяха тихи и наблизко, макар че едва сега усещах присъствието им. Очевидно разговаряха шепнешком.

— Опасявам се, че това е прекалено много за нея — каза единият. Беше тих, но плътен, мъжки. — Прекалено е за когото и да било. Такова насилие! — В тона се усети отвращение.

— Тя изкрещя само веднъж — обади се един по-висок, по-писклив женски глас. Подчерта го с известна доза задоволство, като че ли да покаже, че е надделял в спора.

— Знам — съгласи се мъжът. — Тя е много силна. Други са били много по-травмирани с много по-малко основание.

— Сигурна съм, че ще се справи, точно както ти казах.

— Може би си сбъркала Призванието си. — В гласа на мъжа се усети някаква нотка. Паметта ми я определи като сарказъм. — Може би е трябвало да бъдеш Лечител като мен.

Жената издаде звук на задоволство. Смях.

— Съмнявам се. Ние, Търсачите, предпочитаме друг вид диагнози.

Тялото ми знаеше тази дума, това звание: Търсач. То ме накара да почувствам как по гърба ме полазват тръпки. Остатъчна реакция, разбира се. Нямах причина да се страхувам от Търсачите.

— Понякога се питам дали заразата на човешката природа не е проникнала в тези от твоята професия — каза замислен мъжът. В гласа му продължаваше да се чувства силно раздразнение. — Насилието е част от вашия избор на живот. Дали пък не изпитвате задоволство от ужаса заради вродения темперамент на тялото ви?

Бях изненадана от обвинението и от тона му. Този разговор беше почти като... кавга. Това беше нещо познато на моето приемно тяло, но за мен беше свършено ново.

Жената възрази:

— Насилието не е нашият избор. Заставаме с лице към него, когато трябва. А за останалите от вас е добре, че някои от нас са достатъчно силни, за да понесат неприятностите. Без нашата работа вашият покой ще бъде разбит на пух и прах.

— Така е било някога. Мисля, че скоро Призванието ви ще бъде една отживелица.

— Доказателството за подобно погрешно твърдение лежи там на леглото.

— Една човешка девойка, сама и невъоръжена! Да бе, наистина голяма заплаха за покоя ни.

Жената задиша тежко. Въздишка.

— Но откъде дойде тя? Как се появи в центъра на Чикаго, един отдавна цивилизован град, на стотици километри от местата, в които има някакви признаци на бунтовническа дейност? Сама ли е успяла?

Тя изреждаше въпросите, изглежда без да очаква някакъв отговор, като че ли вече ги беше повтаряла многократно.

— Това е твой проблем, не мой — заяви мъжът. — Работата ми е да помогна на тази душа да се приспособи към нейното ново убежище, без ненужна болка или травма. А ти си тук, за да ми пречиш да си върша работата.

Едва сега, докато все още се приспособявах бавно към моя нов свят от усещания, разбрах, че аз съм обектът на разговора. Аз бях душата, за която говореха. Думата имаше ново значение и беше означавала много други неща за приелото ме тяло. На всяка планета имаме различно наименование. Душа. Предполагам, че беше едно сполучливо описание. Невидимата сила, която води тялото.

— Отговорите на въпросите ми са също толкова важни, колкото твоите отговорности за душата.

— По това може да се спори.

Чу се шум от някакво движение и изведнъж женският глас премина в шепот:

— Кога ще е в състояние да отговаря? Упойката трябва да е престанала да действа.

— Когато е готова. Остави я на мира. Заслужава да се справи със ситуацията, както тя прецени, че е най-удобно за нея. Представи си шока от събуждането ѝ — вътре в нараненото до смърт тяло на една бунтовница при опит да избяга! Никой не би трябвало в мирно време

да бъде принуден да изпита подобна травма! — Със засилването на емоцията той повиши глас.

— Тя е силна. — Сега гласът на жената беше успокояващ. — Виж как добре се справи с първия спомен, най-лошия от всички. Каквото и да е очаквала, тя успя да го понесе.

— И защо би трябвало да го прави? — попита тихо мъжът, но изглежда не очакваше отговор.

Обаче жената все пак отговори:

— Ако успеем да получим нужната ни информация...

— Ти използва думата нужна, а аз бих предпочел искана.

— Тогава някой трябва да понесе неприятностите — продължи тя, като че ли той изобщо не я беше прекъсвал. — И от всичко, което знам за тази, мисля че тя ще приеме предизвикателството, ако имаше някакъв начин да я попитаме. Как я наричаш?

Мъжът се забави дълго с отговора. Жената чакаше.

— Скитница — отвърна накрая с явно нежелание той.

— Подходящо — рече жената. — Не разполагам с официална статистика, но тя изглежда е една от много малкото, ако не и единствената, която се е скитала толкова далеч. Да, Скитница съвсем ѝ подхожда, докато си избере ново име.

Той не каза нищо.

— Разбира се, тя може да приеме името на тялото-домакин... Не открихме в архивите нейни пръстови отпечатъци или данни от сканиране на ретината. Не мога да ти кажа как ѝ е било името.

— Тя няма да приеме човешко име — рече тихо мъжът.

Отговорът на жената прозвуча примирително.

— Всеки намира утеха по свой начин.

— Тази Скитница ще има нужда от повече спокойствие, отколкото много други, заради твоя стил на търсене.

Чуха се резки звуци — бързи стъпки по твърд под. Когато заговори отново, гласът на жената идваше от далечния край на стаята:

— В първите дни на тази окупация щеше да реагираш още по-зле.

— Може пък твоята реакция да не е добра за мирно време.

Жената се засмя, но смехът ѝ прозвуча фалшиво — в него нямаше истинско веселие. Изглежда, че умът ми се беше приспособил да отличава верните от фалшивите тонове.

— Ти нямаш истинска представа какво изисква Призванието ми. Трябва дълги часове да стоя наведена над нашите папки и карта. Това е най-вече кабинетна работа. Конфликтите и насилието, за които мислиш, не се случват много често.

— Преди десет дни ти беше въоръжена със смъртоносни оръжия, докато преследваше това тяло.

— Уверявам те, че беше изключение, а не правило. Не забравяй, че оръжията, от които се отвърщаваш, са насочени срещу такива като нас винаги, когато Търсачите не са достатъчно бдителни. Хората с удоволствие ни избиват, когато имат такава възможност. Онези, чийто живот е засегнат от войната, гледат на нас като на герои.

— Говориш така, сякаш все още се води война.

— За остатъците от човешката раса се води.

Това бяха силни думи за ушите ми. Тялото ми реагира на тях. Почувствах, че дишането ми се ускорява, чух сърцето ми да бие по-силно от обикновено. До леглото, върху което лежах, една машина регистрира с приглушено пиукане настъпилата промяна. Лечителят и Търсачът бяха прекалено увлечени от разногласията си, за да забележат.

— Но това е война, която дори те трябва да разберат, че е отдавна загубена. Те са много по-малко. Какво беше съотношението, един милион срещу едно? Предполагам, че това ти е известно.

— Според изчисленията ни дори малко повече в наша полза — призна неохотно тя.

Изглежда, че Лечителят остана доволен от тази информация и затова не каза нищо в отговор. За момент настъпи тишина.

Възползвах се от нея, за да преценя положението. Много неща бяха очевидни.

Намирах се в Лечебница, възстановявах се от необикновено травматизиращо внедряване. Бях сигурна, че приелото ме тяло беше напълно излекувано, преди да ми бъде дадено на разположение. Едно непоправимо увредено тяло домакин щеше да бъде ликвидирано.

Замислих се върху противоречивите мнения на Лечителя и Търсача. Според дадената ми информация преди да избера да дойда тук правото беше на страната на Лечителя. Войната с малкото останали тук-там хора беше приключила. Гледана от космоса, планетата, наречена Земя, беше мирна и ведрата, примамващо зелена и

синя, обгърната от безвредни бели изпарения. С една дума, за душата сега тук цареше пълна хармония.

Словесните несъгласия между Лечителя и Търсача бяха необичайни. В тях се чувстваше странна агресивност, неприсъща за нашия вид. Това ме учуди. Възможно ли беше да са верни разпространяваните шепнешком слухове, които се носеха като вълни през мислите на... на...

Подразних се, че ми е трудно да си спомня името на последния вид, който беше мой домакин. Знаех, че имахме име. Обаче вече нямах никаква връзка с него. Не можех да си спомня нито една дума. Използвахме много по-опростен език от този — мълчаливия език на мисълта, който свързваше всички ни в един голям мозък. Това беше едно необходимо удобство, когато някой е вкоренен завинаги във влажната черна почва.

Можех да опиша тези видове с новия ми човешки език. Живеехме на дъното на голям океан, покриващ цялата повърхност на нашия свят — свят, който също имаше име, но и него не си спомних. Всеки от нас имаше по сто ръце и по хиляда очи във всяка ръка. Тъй като мислите ни бяха свързани, нямаше нито едно кътче из необятните води, което да не беше под наблюдение. Нямаше нужда от звук, така че нямаше как той да бъде чул. Опитвахме вкуса на водите, а зрението ни казваше всичко, което трябваше да знаем. Опитвахме вкуса на слънцата на много левги над водата и превръщахме този вкус в храната, от която имахме нужда. Мога да ни опиша, но не мога да ни назова. Въздъхнах заради загубеното знание, а после се върнах към мислите си за това, което бях дочула.

По правило душите не говорят нищо друго, освен истината. Разбира се, за Търсачите имат изисквания, нужни за Призванието им, но между души никога не е имало причина да се лъже. На мисловния език на предишния вид, в който бях внедрена, беше невъзможно да се лъже, дори и да искахме. Но въпреки, че бяхме заковани на едно място, ние си разправяхме разни истории, за да разсеем скуката. Разказвачеството беше най-цененият от всички таланти, защото благодетелстваше всички.

Понякога фактът така плътно се покриваше с измислицата, че макар да не се говореха лъжи, беше трудно да се каже кое е наистина вярно. Когато разменяхме мисли за новата планета — Земя, толкова

суха, така различна и пълна с такива склонни към насилие и унищожение обитатели, почти не можехме да си ги представим. Понякога вълнението, което предизвикваха у нас, засенчваше ужасани. Около новата любопитна тема бързо се разпространяваха все повече истории. Войните — войни, които нашият вид трябваше да води! Отначало сведенията за тях бяха точни, но после започнаха да ги украсяват и допълват с измислици. Когато тези истории си противоречаха с официалната информация, която се опитвах да получа, аз естествено вярвах повече на първоначалните сведения.

Обаче се носеха и слухове като този, че човешките приемни тела са толкова силни, че принуждавали настанилите се в тях души да ги напускат. Говореше се за тела, чийто разум не може да бъде напълно потиснат, за души, приели личността на далото им убежище тяло, а не за обратното. Измишльотини, щуротии, направо дивотии. Обвинението на Лечителя ми се стори точно такова...

Отхвърлих тази мисъл. По-вероятно беше изказаното от него неодобрение да се дължеше на неприязънта, с която повечето от нас се отнасяха към Призванието на Търсача. Кой би предпочел да живее с конфликти и преследване? Кой би бил привлечен от перспективата да преследва и залавя нежелаещи да дадат убежище на душите същества? Кой би могъл да понесе склонността към насилие на този конкретен вид създания, на враждебността на хората, които убиват с такава лекота и така безразсъдно? Тук, на тази планета, Търсачите се бяха превърнали направо в... милиция — подсказа новият ми мозък думата за тази така непозната дейност. Повечето от нас смятат, че само най-нецивилизованите души, най-недоразвитите, най-дребнавите биха били привлечени от пътя, избран от Търсача.

Въпреки това на Земята те се бяха сдобили с някакъв нов престиж. Никога преди в една професия не се е стигало до такова професионално изкривяване. Никога преди тя не се е превръщала в такава яростна и кръвопролитна битка. Никога преди не са били жертвани животите на толкова много души. Търсачите се изправяха като някакъв мощен щит и душите на този свят им бяха трикратно задължени за това, че са успели да гарантират безопасността им, за това, че ежедневно са изправени пред риска от окончателна смърт и за новите тела, които продължават да доставят.

Сега, когато опасността е вече почти напълно отминала, изглежда че тази благодарност започва да намалява и очевидно за тази жена-Търсач промяната не бе приятна.

Беше лесно да предположа какви щяха да бъдат въпросите й към мен. Въпреки, че Лечителят се опитваше да ми спечели време да се адаптирам към новото тялото, аз знаех, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да помогна на Търсачката. За всяка душа беше от първостепенна важност да е добър гражданин.

Затова поех дълбоко въздух, за да се подготвя. Движението беше регистрирано от монитора. Знаех, че забавянето ми е малко умишлено. Не ми беше приятно да го призная, но се страхувах. За да получа информацията, нужна на Търсача, трябваше да проуча спомени за насилие, които щяха да ме накарат да крещя от ужас. Нещо повече, страхувах се от гласа, който чувах да звучи така силно в главата ми. Но сега тя мълчеше, а и така трябваше да бъде. Тя също беше само една памет. Нямахте от какво да се страхувам. В края на краищата сега на мен ми викаха Скитницата. Бях заслужила това име.

Отново поех дълбоко въздух и се гмурнах в спомените, които ме плашеха, изправих се срещу тях със стиснати зъби. Можех да пренебрегна края, сега той не ме завладяваше така. Затичах се отново през глава в тъмното, премигнах и се опитвах да остана безчувствена. Това бързо приключи.

След като преминах тази бариера, вече не беше трудно да се нося през не толкова стряскащи неща и места, докато търсех нужната информация. Видях как тя беше дошла в този студен град, пътувайки през нощта с откраднатата кола, подбрана така, че да не се набива в очи. Беше вървяла в тъмното из улиците на Чикаго, треперееща от студ под палтото.

Сама беше разузнавала. Тук имаше и други като нея или поне така се беше надявала. Особено една. Една приятелка... не, роднина. Не сестра... братовчедка.

Думите идваха все по-бавно и не можех да разбера защо. Бяха ли забравени? Или се бяха изгубили поради травмата от изпадането почти в състояние на смърт? Дали мудността ми се дължеше на все още бавното ми идване в съзнание? Помъчих се да мисля по-ясно. Това усещане ми беше непознато. Тялото ми още ли беше под влиянието на

упойката? Чувствах се достатъчно дошла на себе си, но мозъкът продължаваше без успех да търси с мъка нужните отговори.

Опитах друг път на търсене с надеждата да получа по-ясни отговори. Каква е била целта ѝ? Да намери... Шарън — успях да измъкна името... и те трябваше да...

Блъснах се в стена. Празнота, нищо. Опитах се да я заобиколя, но не можех да намеря ръбовете на стената. Като че ли информацията, която търсех беше изтрита. Като че ли този мозък беше увреден.

Обхвана ме яд — горещ и необуздан. Ахнах изненадана от неочакваната ми реакция. Бях чувала за емоционалната нестабилност на тези човешки тела, но това надмина очакванията ми. В продължение на цели осем пълни живота никога дадена емоция не ме беше разтърсвала с такава сила.

Усетих как кръвта пулсира във врата ми, как тупти в ушите ми. Ръцете ми се свиха в юмруци.

Апаратите зад мен регистрираха ускорението на сърдечния ритъм. В стаята реагираха: чух резкия звук от приближаващите се към мен обувки на Търсачката, примесени от по-безшумните стъпки на Лечителя.

— Добре дошла на Земята, Скитнице — каза женският глас.

ГЛАВА 3

СЪПРОТИВА

— Тя няма да разпознае новото си име — прошепна Лечителят.

Вниманието ми бе привлечено от едно ново усещане. Беше нещо приятно, някаква промяна във въздуха, когато Търсачката застана до леглото ми. Разбрах, че е миризма. Нещо различно от стерилния, лишен от всякакви аромати въздух в стаята. Парфюм, подсказа новият ми мозък. Силен, с аромат на цветя...

— Чуваш ли ме? — попита Търсачката и прекъсна анализите ми.
— Събуди ли се?

— Не бързай — изрече с по-мек отпреди глас Лечителят.

Не отворих очи. Не исках да се разсейвам. Мозъкът ми подсказа нужните думи и тона, с който трябваше да предам това, което не бих могла да изразя, ако не използвам много думи.

— Нарочно ли ме поставихте в увредено тяло домакин, за да се сдобия с нужната ви информация, Търсач?

Последва ахкане — смесица от изненада и гняв. Нещо топло докосна кожата ми и покри ръката ми.

— Разбира се, че не Скитнице — увери ме мъжът. — Дори един Търсач би се спрял пред някои неща.

Търсачката отново ахна. Изсъска, поправи ме паметта ми.

— Тогава защо този мозък не функционира правилно?

Последва мълчание.

— Резултатите от сканирането бяха безупречни — обади се Търсачката. Думите ѝ не прозвучаха като потвърждение, а като предизвикателство. Да не би да възнамеряваше да се кара с мен? — Тялото беше напълно излекувано.

— От опит за самоубийство, който е бил опасно близко до успех — тонът ми все още беше рязък и гневен. Не бях свикнала с гнева. Беше ми трудно да го сдържам.

— Всичко беше напълно в ред...

Лечителят я прекъсна.

— Какво липсва? — попита той. — Очевидно е, че си в състояние да говориш.

— Памет. Опитах се да открия това, което иска Търсачът.

Въпреки, че не последва звук, настъпи някаква промяна. Напрежението, настъпило в атмосферата след обвинението ми, отслабна. Зачудих се как бях разбрала това. Имах странното усещане, че по някакъв начин получавам повече, отколкото ми дават петте ми сетива — почти чувствах, че има още едно усещане някъде в периферията, което не беше напълно овладяно. Интуиция? Това беше почти точната дума. Като че ли можеше да има същество, което да се нуждае от повече от пет сетива.

Търсачката се прокашля, но отговори Лечителят:

— Аха — рече той. — Не се стряскай от частични... трудности с паметта. Е, това не би трябвало да се очаква, но не е изненадващо.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Този домакин е бил част от човешката съпротива. — Сега в тона на Търсачката се усети някакво вълнение. — Тези човешки същества, които са имали представа за нас преди внедряването, са потрудни за покоряване. Тази тук още се съпротивлява.

За момент настъпи мълчание, докато чакаха отговора ми.

Съпротивлявала се! Приелата ме блокира достъпа ми? Отново се изненадах от надигналия се в мен гняв.

— Правилно ли съм свързана? — Гласът ми беше променен, защото процедих казаното през зъби.

— Да — отвърна Лечителят. — Всичките осемстотин двадесет и седем израстъка са закрепени здраво в най-подходящите места.

Този мозък е използвал повече от моите способности, отколкото всяко друго тяло домакин, и ми бе оставил само сто осемдесет и един резервни израстъка. Може би емоциите са така силни поради големия брой на установените връзки.

Реших да отворя очи. Почувствах необходимост да проверя обещанията на Лечителя и да се уверя, че останалата част от мен действа.

Светлина. Ярка и болезнена. Затворих отново очи. Последната светлина, която бях виждала, се процеждаше през много стотици океански метри. Обаче тези очи бяха виждали и по-ярка светлина и

можеха да я понесат. Отворих ги съвсем леко, като държах клепачите почти спуснати.

— Искаш ли да угася лампите?

— Не, Лечител. Очите ми ще се приспособят.

— Много добре — рече той и аз разбрах, че одобрението му се отнасяше за небрежно употребеното от мен притежателно местоимение.

Двамата мълчаливо изчакаха бавно да отворя широко очи.

Мозъкът ми установи, че това е типична стая на медицинско заведение. Болница. Плочите по тавана бяха бели, с тъмни петънца. Лампите бяха правоъгълни, със същите размери като плочите и заемаха мястото им на равни интервали. Стените бяха светлозелени — действащ успокояващо цвят, но и цвят на болестите. Неудачен избор, си казах без да се замисля.

Хората, които ме гледаха, бяха по-интересни от стаята. Веднага щом очите ми се спряха на Лечителя, в главата ми прозвуча думата доктор. Носеше широки, отпуснати синьо-зелени дрехи, които оставяха ръцете му голи. Престилка. Имаше на лицето коса със странен цвят, който паметта ми нарече червен. Червен! Бях виждала този цвят и производните му преди три свята. Дори това светлочервеникаво ме изпълни с носталгия. Лицето му ми изглеждаше напълно човешко, но паметта ми използва думата род.

Една нетърпелива въздишка привлече вниманието ми към Търсачката. Бе много дребна. Ако беше останала неподвижна, щеше да ми бъде нужно повече време, за да я забележа редом с Лечителя. Не беше привлекателна. Някакво черно петно в ярко осветената стая. Беше облечена в черно от брадичката до китките на ръцете — строго консервативен костюм с копринено поло под него. Косата ѝ също беше черна. Стигаше до брадичката и беше прибрана отзад зад ушите. Кожата ѝ беше по-тъмна от тази на Лечителя. С матов оттенък.

Малките промени в израженията на хората бяха така незабележими, че беше трудно да бъдат разчетени. Обаче паметта ми намери определение за изражението на тази жена. Черните вежди, които се спускаха полегато над леко изпъкналите очи, подсказваха нещо познато. Не толкова гняв, а някаква напрегнатост, раздразнение.

— Колко често става това? — попитах аз и погледнах отново Лечителя.

— Не много често — призна той. — Вече имаме на разположение твърде малко приемни тела в по-зряла възраст. Непълнолетните домакини са много лесно поддаващи се на влияние. Но ти подсказа, че предпочиташ да започнеш като по-възрастна...

— Да.

— Повечето желаят тъкмо обратното. Продължителността на човешкия живот е много по-малка, отколкото сме свикнали.

— Тези факти са ми добре известни, Лечител. Сблъсквал ли си се с такава... съпротива преди?

— Аз самият само веднъж.

— Разкажи ми фактите по случая. — Замълчах за миг. — Моля те — добавих аз, след като усетих, че на настояването ми липсва вежливост.

Лечителят въздъхна.

Търсачката започна да барабани с пръсти по ръката си. Признак за нетърпение. Не ѝ се искаше да чака за това, което ѝ беше нужно.

— Случи се преди четири години — започна Лечителят. — Въпросната душа беше поискала тяло домакин на мъж в зряла възраст. Първият, който се оказа на разположение, беше живял в малък район на съпротива още от първите години на окупацията. Човекът... знаеше какво ще се случи, когато го заловиха.

— Също като моя случай.

— Ами, да — съгласи се той и се прокашля. — Това беше само вторият живот на душата. Той дойде от Слепия свят.

— Слепия свят? — попитах аз и инстинктивно извърнах глава встрани.

— О, извинявай, ти не би могла да знаеш използваните от нас прякори. Въпреки, че това беше един от вашите. — Той извади едно устройство от джоба си — малък компютър и бързо го погледна. — Да, твоята седма планета. В осемдесет и първия сектор.

— Сляп свят? — повторих с неодобрение в гласа аз.

— Е, да, някои, които са живели там, предпочитат да го наричат Пеещия свят.

Кимнах бавно с глава. Това по ми харесваше.

— А някои, които никога не са били там, го наричат Планета на прилепите — добави тихо Търсачката.

Изгледах я с присвити очи, докато мозъкът ми извика образа на грозния, летящ гризач, за който тя спомена.

— Предполагам, че си от онези, които никога не са живели там, Търсач — каза с лека насмешка Лечителят. — Отначало нарекохме онази душа Препускаща песен — това беше приблизителен превод на името му в... Пеещия свят. Обаче той скоро предпочете да приеме името на своя домакин, Кевин. Въпреки че беше предопределен за Призванието музикален изпълнител заради произхода му, той каза, че ще се чувства по-добре, ако продължи предишната професия на домакина си, който е бил механик. За прикрепения към него Утешител тези признаци бяха обезпокоителни, но все пак бяха в рамките на нормалното.

След това Кевин започна да се оплаква от време на време от загуба на паметта. Върнаха го при мен и го подложихме на продължителни изпитания, за да се уверим, че в мозъка на домакина му няма дефект. По време на изпитанията няколко Лечители забелязаха разлики в поведението и личността му. Когато го разпитвахме за това, той твърдеше, че няма спомен за някои свои изказвания и действия. Продължихме да го наблюдаваме заедно с неговия Утешител и след време открихме, че от време на време домакинът поема контрола върху тялото на Кевин.

— Поема контрола? — попитах аз и разтворих широко очи. — Без душата да разбере това? Домакинът си е възвърнал контрола на тялото?

— За съжаление, да. Кевин не беше достатъчно силен, за да се пребори с този домакин.

Не бил достатъчно силен.

Дали и мен считат за слаба? Наистина ли бях такава и затова не можех да накарам този мозък да отговори на въпросите ми? Може би бях дори по-слаба, защото нейните живи мисли продължаваха да съществуват в главата ми, а там не трябваше да има нещо друго освен памет. Винаги се бях считала за силна. Възможността да съм слаба ме стресна. Накара ме да почувствам срам.

Лечителят продължи.

— Случиха се някои събития и беше решено...

— Какви събития?

Лечителят сведе очи без да отговори.

— Какви събития? — настоях отново аз. — Мисля, че имам право да знам.

Лечителят въздъхна.

— Така е. Кевин... нападна физически една Лечителка, докато не беше... на себе си. — Той премигна. — Нокаутирал я с юмрук и намерил у нея един скалпел. Заварихме го в безсъзнание. Домакинът се беше опитал да откъсне душата от тялото си.

Мина малко време преди да бъда в състояние да проговоря. Дори тогава едва успях да прошепна:

— Какво стана с тях?

— За щастие домакинът не беше успял да остане достатъчно дълго в съзнание, за да нанесе сериозна вреда. Този път Кевин беше преместен в тялото на един непълнолетен домакин. Състоянието на проблемния домакин бе твърде лошо и решихме, че няма смисъл да го спасяваме. Сега Кевин е на седем човешки години и е напълно нормален... като се изключи фактът, че запази името Кевин. Това е всичко. Неговите настойници полагат големи грижи той да се занимава усърдно с музика и това му се отразява добре... — Последното беше добавено като добра новина, която по някакъв начин да елиминира останалото.

— Защо? — Аз се прокашлях, за да мога отново да си възвърна гласа. — Защо тези рискове не са били известни предварително?

— Всъщност — намеси се Търсачката, — във всички пропагандни материали за вербуване много ясно е казано, че асимилацията на останалите човешки домакини в зряла възраст е по-голямо предизвикателство от асимилацията на едно дете. Настаняването в непълнолетен домакин много се насърчава.

— Думата *предизвикателство* би могла да даде пълна представа за историята с Кевин — прошепнах аз.

— Е, да, но ти предпочете да пренебрегнеш препоръката.

Тя вдигна ръка да ме успокои, когато тялото ми се напрегна и твърдата материя, покриваща леглото, леко изскърца.

— Не, че те обвинявам. Детството е изключително досадно. А и ти определено не си някаква обикновена душа. Имам всички основания да вярвам, че възможността да се справиш, е напълно в рамките на твоите способности. Това е просто поредният домакин. Сигурна съм, че скоро ще имаш пълен достъп и контрол.

Досегашните ми впечатления от Търсачката ме накараха да се изненадам, че беше имала търпението да изчака всичкото това отлагане, включително времето за личната ми аклиматизация. Усетих разочарованието ѝ от моята неосведоменост и това ме накара отново да изпитам онова непознато чувство на гняв.

— Идвало ли ти е наум, че би могла да получиш отговорите, които търсиш, като сама бъдеш вкарана в това тяло? — попитах аз.

Тя се стресна.

— Аз не съм някаква скокла.

Инстинктивно повдигнах учудено вежди.

— Още един прякор — обясни Лечителят. — Отнася се за тези, които не остават в тялото на техния домакин до края на живота му.

Кимнах с разбиране. В предишните ми светове имахме дума за това. Обаче в никой свят тя не е била произнасяна с насмешка. Затова престанах да будалкам Търсачката и ѝ предадох това, което бях успяла да науча.

— Името ѝ е Мелани Страйдър. Родена е в Албукерк, Ню Мексико. Когато научава за окупацията, е била в Лос Анджелис и се скрила в пущинака за няколко години преди да намери... хъм. Съжалявам, това ще го опитам пак по-късно. Тялото е преживяло двадесет години. Дошла е в Чикаго от... — Разтърсих глава. — Имало е няколко етапа и не е била сама през всичките. Колата е била открадната. Търсила е една братовчедка на име Шарън, за която е имала основания да вярва, че все още си е останала човек. Не е намерила никого и не се е свързвала с никого преди да бъде забелязана. Но... — запънах се аз, докато се борех с още една гола стена. — Мисля, че... Не съм сигурна. Струва ми се, че е оставила бележка... някъде.

— Значи е очаквала някой да я потърси, така ли? — попита нетърпеливо Търсачката.

— Да. Тя ще... липсва на някого. Ако не се срещне с... — Стиснах здраво зъби, защото в момента водех истинска борба. Стената беше черна и не можех да кажа колко е дебела. Блъсках се в нея, по челото ми избиха капчици пот. Търсачката и Лечителят пазеха пълно мълчание, за да ми дадат възможност да се съсредоточа.

Опитах се да мисля за нещо друго — силните, непознати шумове, които издаваше двигателят на колата, рязкото покачване на

адреналина всеки път, когато светлините на друга кола минаваха близо до мен по пътя. Вече бях изпитала това и нищо не ми се беше противопоставило. Оставих паметта да продължи да ме води нататък, оставих я да ме промъква през студения град под прикритието на мрака към сградата, където ме бяха намерили.

Не мен, а нея. Тялото ми потрепери.

— Не се преуморявай — започна Лечителят.

Търсачката му изшътка да мълчи.

Оставих мозъка ми да размишлява върху ужаса от откриването ми, върху изгарящата омраза към Търсачите, която надделяваше над всичко останало. Омразата беше нещо зловещо, беше болка. Едва я понасях. Обаче я оставих да следва пътя си с надеждата, че ще отклони съпротивата ѝ.

Наблюдавах внимателно как се опитва да се скрие и тогава разбрах, че няма да може. Една бележка, надраскана върху парче хартия със счупен молив и пъхната бързо под една врата. Не просто каква да е врата.

— Става дума за петата врата по петия коридор на петия етаж. Нейната връзка е там.

Търсачката държеше малък телефон в ръката си. Зашепна бързо нещо в него.

— Предполагали са, че сградата е сигурна — продължих аз. — Знаели са, че предстои да бъде съборена. Не може да разбере как са я разкрили. Да не би да са открили Шарън?

По ръцете ме полазиха студени тръпки.

Въпросът не беше зададен от мен.

Не беше мой, но съвсем естествено се отрони от устните ми, като че ли беше. Търсачката не забеляза нищо.

— Братовчедка ли? Не, не намериха друг човек там — отговори тя и тялото ми се отпусна с облекчение. — Този домакин бе забелязан да влиза в сградата. Тъй като беше известно, че е определена за събаряне, гражданинът, който я забелязал, се усъмнил. Той ни се обади и поставихме зданието под наблюдение, за да видим дали ще успеем да заловим още някой, а после влязохме вътре, когато се уверихме, че няма такива изгледи. Можеш ли да откриеш мястото за срещата?

— Опитах се.

Толкова много спомени, всичките цветни и ярки. Видях стотици места, в които никога не съм била, чух имената им за първи път. Една къща в Лос Анджелис с редица високи дървета отпред. Поляна в гора с палатка и огън в околностите на Уинслоу, Аризона. Безлюден скалист бряг в Мексико. Пещера, чийто вход се закриваше от проливен дъжд, някъде в Орегон. Тя не знаеше къде се намира и това не я интересуваше.

Сега името ми беше Скитница, обаче нейните спомени също бяха подходящи за него като моите. Като се изключи това, че моето скитничество беше доброволно. Тези проблясъци в паметта винаги бяха съпроводени от страх, че е преследвана. Тя не се скиташе, а бягаше.

Опитах се да не я съжалявам. Мъчех се да фиксирам спомените. Не ми беше нужно да видя къде е била, а само къде е отивала. Сортирах образите, свързани с думата *Чикаго*, но никой не изглеждаше да е нещо повече от някакво съвпадение. Разширих мрежата. Какво имаше извън Чикаго? Студ, помислих си аз, и това е предизвикало известно безпокойство.

Къде? Продължих да настоявам и стената отстъпи. Въздъхнах с облекчение.

— Извън града — в пущинака... в един щатски природен парк, далеч от всякакви населени места. Преди не е била на това място: но е знаела как да стигне там.

— Колко скоро? — попита Търсачката.

— Скоро — последва моментално отговорът. — Откога съм тук?

— Дадохме на домакина девет дни за лекуване, за да бъдем напълно сигурни, че тя ще се възстанови — ми каза Лечителят. — Внедряването стана днес, на десетия ден.

Десет дни. По тялото ми се разнесе изненадваща вълна на облекчение.

— Твърде късно — казах аз. — За мястото на срещата... а и дори за бележката.

Почувствах реакцията на домакина на тези думи. Беше прекалено силна. Домакинът почти... ликуваше. Позволих ѝ да изкаже гласно мисълта си, за да науча нещо от думите ѝ. — Той няма да е там.

— Той? — Търсачката се хвана за местоимението. — Кой?

Черната стена се затръшна с много по-голяма сила, отколкото го беше правила преди. Обаче закъсна с част от секундата. Лицето отново изникна в паметта ми. Красивото лице с леко загорялата кожа и светли очи с петънца. Лицето, което ме караше да изпитвам странно удоволствие някъде дълбоко в себе си, докато мислено така ясно си го представях.

Въпреки че стената се затвори плътно и с трясък, придружен с усещането за дълбока неприязън, все пак това не стана достатъчно бързо.

— Джаред — отговорих аз. С бързина, която като че ли идваше от мен, мисълта, която не беше моя, повтори името през устните ми: — Джаред е в безопасност.

ГЛАВА 4

СЪН

Твърде тъмно е, за да е горещо или може би твърде горещо, за да е така тъмно. Едно от двете не е нормално. Прикляквам в тъмното зад слабото прикритие на хилав жълтеникав храст. С обилното потене изхвърлям и последните остатъци от вода в тялото ми. Изминали са петнадесет минути, откакто колата напусна гаража. Насреща не се виждат светлини. Плъзгащата се врата е леко отворена и оставя пароохладителя сам да си върши работата. Мога да си представя как влажният, хладен въздух духа през отвора. ИСКА МИ СЕ ДА ДОСТИГА ДО МЕН ТУК.

Стомахът ми къркори, свивам коремните мускули, за да приглуша звука. Твърде тихо е и той продължава да се чува наоколо. Много съм гладна.

Обаче нечия друга нужда е по-силна — на друг гладен стомах, скрит на сигурно място в тъмното, който ме чака сам в пещерата, станала наш временен дом. Това е тясно пространство със стени от остри вулканични скали. Какво ли ще прави той, ако не се върна? Типично майчино безпокойство на някой, който няма никакви познания и опит. Чувствам се отвратително безпомощна. Джейми е гладен.

Наблизо до тази къща няма други. Наблюдавам я, откакто слънцето все още се виждаше нажежено до бяло на небето. Не мисля, че там има куче.

Исправям се и прасците ми крещят в знак на протест, но продължавам да стоя приведена в кръста, като се опитвам да изглеждам по-малка от храста. Пътят нагоре по пресъхналото дъно на потока е покрит с гладък пясък — една бледа пътека на светлината на звездите. По шосето не се чува шум от коли. Знам какво ще си кажат, когато се върнат чудовищата, които изглеждат като приятна съпружеска двойка малко над петдесетте. Ще разберат точно каква съм и търсенето ще започне веднага. През това време трябва вече да съм далеч. Много се надявам, че са излезли, за да прекарат нощта в града. Мисля, че е петък.

СПАЗВАТ ТАКА СТРИКТНО НАВИЦИТЕ НИ, ЧЕ Е ТРУДНО ДА СЕ ОТКРИЕ НИКАКВА РАЗЛИКА. ТЪКМО ТАКА И УСПЯХА ДА ПОБЕДЯТ.

ОГРАДАТА ОКОЛО ДВОРА Е ВИСОКА САМО ДО КРЪСТА. ПРЕХВЪРЛЯМ СЕ ЛЕСНО И БЕЗШУМНО ПРЕЗ НЕЯ. ОБАЧЕ ДВОРЪТ Е ПОКРИТ С ЧАКЪЛ И ТРЯБВА ДА ВЪРВЯ ВНИМАТЕЛНО, ЗА ДА НЕ СЕ РАЗМЪРДВА ПОД ТЕЖЕСТТА МИ. УСПЯВАМ ДА СТИГНА ДО НАПРЕЧНАТА ГРЕДА НА ВЕРАНДАТА.

ЩОРИТЕ СА ВДИГНАТИ. РАЗСТОЯНИЕТО МЕЖДУ ТЯХ Е ДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА СЕ ВИДИ, ЧЕ В СТАИТЕ НЯМА ДВИЖЕНИЕ. ДВОЙКАТА ПРЕДПОЧИТА СПАРТАНСКАТА ОБСТАНОВКА И АЗ СЪМ БЛАГОДАРНА. ТАКА Е ПО-ТРУДНО НЯКОЙ ДА СЕ СКРИЕ ТУК. ЕСТЕСТВЕНО, ПО ТАЗИ ПРИЧИНА И ЗА МЕН НЯМА МЯСТО, КЪДЕТО ДА СЕ СКРИЯ, НО АКО СЕ НАЛОЖИ ДА СЕ КРИЯ И БЕЗ ТОВА ЩЕ Е ТВЪРДЕ КЪСНО.

ПЪРВО ОТВАРЯМ ПРЕДПАЗЛИВО ПЛЪЗГАЩАТА СЕ ВРАТА, А ПОСЛЕ И СТЪКЛЕНАТА. И ДВЕТЕ СЕ ПЛЪЗГАТ БЕЗШУМНО. СТЪПВАМ ВНИМАТЕЛНО ВЪРХУ ПЛОЧИТЕ, НО ТОВА Е ПРОСТО ПО НАВИК, ТУК НИКОЙ НЕ МЕ ЧАКА.

ХЛАДНИЯТ ВЪЗДУХ Е ИСТИНСКА БЛАГОДАТ. КУХНЯТА Е ОТ ЛЯВАТА МИ СТРАНА. ВИЖДАМ КАК БЛЕСТЯТ ГРАНИТНИТЕ ПЛОТОВЕ. СВАЛЯМ ОТ РАМОТО СИ БРЕЗЕНТОВАТА ТОРБА И ЗАПОЧВАМ ОТ ХЛАДИЛНИКА. ЗА МОМЕНТ СЕ СТЯСКАМ, КОГАТО С ОТВАРЯНЕТО НА ВРАТАТА СЕ ВКЛЮЧВА СВЕТЛИНАТА, НО НАМИРАМ БУТОНА И ГО НАТИСКАМ С ПРЪСТА НА КРАКА СИ. ОЧИТЕ МИ ОСЛЕПЯВАТ.

НЯМАМ ВРЕМЕ ДА ГИ ЧАКАМ ДА СВИКНАТ С ТЪМНОТО И ЗАПОЧВАМ ДА ДЕЙСТВАМ ПИПНЕШКОМ. МЛЯКО, ПАРЧЕТА СИРЕНЕ, НИКАКВИ ОСТАНКИ ОТ ХРАНА В ПЛАСТМАСОВА КУПА. НАДЯВАМ СЕ ДА Е ОТ ПИЛЕТО С ОРИЗ, КОЕТО ГО НАБЛЮДАВАХ ДА ГОТВИ ЗА ОБЯД. ТАЗИ ВЕЧЕР ЩЕ ГО ИЗЯДЕМ. СОК, ПЛИК С ЯБЪЛКИ. МОРКОВИ. ЩЕ СЕ ЗАПАЗЯТ В ДОБРО СЪСТОЯНИЕ ДО СУТРИНТА.

ОТИВАМ БЪРЗО В КИЛЕРА. НУЖНИ СА МИ НЕЩА, КОИТО ДА ИЗДЪРЖАТ ПОВЕЧЕ ВРЕМЕ. ДОКАТО ВЗЕМАМ ВСИЧКО, КОЕТО МОГА ДА НОСЯ, ЗАПОЧВАМ ДА ВИЖДАМ ПО-ЯСНО. МММ... ШОКОЛАДОВИ БИСКВИТИ, ИЗГАРЯМ ОТ ЖЕЛАНИЕ ДА ОТВОРЯ ПАКЕТА ОЩЕ СЕГА, НО СТИСКАМ ЗЪБИ И НЕ ОБРЪЩАМ ВНИМАНИЕ НА КЪРКОРЕНЕТО НА СТОМАХА.

ТОРБАТА БЪРЗО НАТЕЖАВА. ТОВА ЩЕ НИ СТИГНЕ САМО ЗА СЕДМИЦА, ДОРИ И АКО ГО ПОЛЗВАМЕ РАЗУМНО. А НА МЕН НЕ МИ СЕ ЩЕ ДА ПЕСТЯ ХРАНАТА, ИСКА МИ СЕ ДА СЕ НАТЪПЧА. НАПЪХВАМ СУХИ ПАСТИ В ДЖОБОВЕТЕ СИ.

ОЩЕ ЕДНО НЕЩО. ОТИВАМ БЪРЗО ДО МИВКАТА И НАПЪЛВАМ МАНЕРКАТА СИ. СЛЕД ТОВА НАВЕЖДАМ ГЛАВА ПОД СТРУЯТА И ГЪЛТАМ ВОДАТА НАПРАВО ОТ НЕЯ... ЧУВАМ Я ДА ИЗДАВА СТРАННИ ЗВУЦИ, КОГАТО ДОСТИГА ДО ПРАЗНИЯ МИ СТОМАХ.

СЕГА, КОГАТО СИ СВЪРШИХ РАБОТАТА, ЗАПОЧВАМ ДА СЕ ПАНИКЪОСВАМ. ИСКАМ ВЕДНАГА ДА СЕ МАХНА ОТТУК. ЦИВИЛИЗАЦИЯТА Е СМЪРТОНОСНА.

НА ИЗЛИЗАНЕ ГЛЕДАМ В ПОДА. СТРАХУВАМ СЕ ДА НЕ СЕ ПОДХЛЪЗНА С ТЕЖКАТА ТОРБА И ЗАТОВА НЕ ВИЖДАМ ОЧЕРТАНИЯТА НА ТЪМНАТА ФИГУРА НА ВЕРАНДАТА, ДОКАТО НЕ ПРОТЯГАМ РЪКА КЪМ ВРАТАТА. ЧУВАМ ПРИГЛУШЕНАТА МУ РУГАТНЯ В СЪЩИЯ МИГ, В КОЙТО УПЛАШЕНА ВЪЗКЛИКВАМ. ОБРЪЩАМ СЕ РЯЗКО И СЕ ВТУРВАМ КЪМ ПРЕДНАТА ВРАТА С НАДЕЖДАТА, ЧЕ НЕ Е ЗАКЛЮЧЕНА И ЛЕСНО ЩЕ Я ОТВОРЯ.

НЕ СЪМ УСПЯЛА ДА ИЗМИНА И ДВЕ КРАЧКИ, КОГАТО ДВЕ ГРУБИ, ЗДРАВИ РЪЦЕ МЕ СГРАБЧВАТ ЗА РАМЕНЕТЕ И МЕ ИЗВРЪЩАТ КЪМ ТЯЛОТО МУ. ТВЪРДЕ ЕДЪР И ТВЪРДЕ СИЛЕН, ЗА ДА Е ЖЕНА. БАСОВИЯТ МУ ГЛАС МИ ПОДСКАЗВА, ЧЕ СЪМ ПРАВА.

— САМО ДА ГЪКНЕШ И СИ МЪРТВА — ЗАПЛАШВА МЕ ГРУБО ТОЙ И С УЖАС УСЕЩАМ НЕЩО ТЪНКО И ОСТРО ДА НАТИСКА КОЖАТА ПОД БРАДИЧКАТА МИ.

НЕ РАЗБИРАМ. НЕ БИ ТРЯБВАЛО ДА ИМАМ ИЗБОР. КОЕ Е ТОВА ЧУДОВИЩЕ? НЕ СЪМ ЧУВАЛА НЯКОЙ ДА НАРУШАВА ПРАВИЛАТА. ОТГОВАРЯМ ПО ЕДИНСТВЕНИЯ ВЪЗМОЖЕН НАЧИН:

— ХАЙДЕ! — ПРОЦЕЖДАМ ПРЕЗ ЗЪБИ. — ДЕЙСТВАЙ. НЕ ИСКАМ ДА СЪМ НЯКАКЪВ ГАДЕН ПАРАЗИТ!

ЧАКАМ НОЖА ДА СЕ ЗАБИЕ И УСЕЩАМ БОЛКА В СЪРЦЕТО. ВСЕКИ НЕГОВ УДАР ИМА ИМЕ. ДЖЕЙМИ, ДЖЕЙМИ, ДЖЕЙМИ. КАКВО ЩЕ СТАНЕ С ТЕБ СЕГА?

— УМНИЦА — ИЗСУМТЯВА МЪЖЪТ И КАТО ЧЕ ЛИ НЕ ГОВОРИ НА МЕН.

ТРЯБВА ДА Е ТЪРСАЧ. А ТОВА ОЗНАЧАВА, ЧЕ Е ОРГАНИЗИРАН КАПАН. КАК СА РАЗБРАЛИ? СТОМАНЕНОТО ОСТРИЕ ИЗЧЕЗВА И Е ЗАМЕНЕНО ОТ ТВЪРДА КАТО СТОМАНА РЪКА.

— КЪДЕ СА ОСТАНАЛИТЕ? — ПИТА ТОЙ И СТИСВА ГЪРЛОТО МИ.

— САМА СЪМ! — ЕДВА УСПЯВАМ ДА ИЗХРИПТЯ. НЕ МОГА ДА ГО ЗАВЕДА ПРИ ДЖЕЙМИ. КАКВО ЩЕ ПРАВИ ТОЙ, КОГАТО НЕ СЕ ВЪРНА? ГЛАДЕН Е!

ЗАБИВАМ ЛАКЪТ В КОРЕМА МУ, А ТОВА НАИСТИНА Е БОЛЕЗНЕНО. МУСКУЛИТЕ НА СТОМАХА МУ СА ТВЪРДИ КАТО РЪКАТА, КОЕТО Е МНОГО СТРАННО. ТАКИВА МУСКУЛИ СА ПЛОД НА ТРУДЕН ЖИВОТ ИЛИ НА НЯКАКВА МАНИЯ ЗА ПОДДЪРЖАНЕ НА ДОБРА ФИЗИЧЕСКА ФОРМА, А ПАРАЗИТИТЕ НЕ ПРАВЯТ НИТО ЕДНОТО, НИТО ДРУГОТО.

ТОЙ ДОРИ НЕ ИЗОХКВА ОТ УДАРА МИ. ОТЧАЯНА СТОВАРВАМ ПЕТАТА СИ ВЪРХУ ПРЪСТИТЕ НА КРАКА МУ. ТОВА ГО ЗАВАРВА НЕПОДГОТВЕН И ОТСТЪПВА КРАЧКА НАЗАД. УСПЯВАМ ДА СЕ ИЗМЪКНА, НО ТОЙ ХВАЩА ТОРБАТА И ОТНОВО МЕ ПРИДЪРПВА КЪМ СЕБЕ СИ. РЪКАТА МУ ПАК МЕ СГРАБЧВА ЗА ГЪРЛОТО.

— ТЪВЪРДЕ БОРБЕНА СИ ЗА КРОТЪК КРАДЕЦ НА ТЕЛА, А?

В думите му няма логика. Мислех, че всички извънземни са еднакви. Все пак изглежда, че и сред тях има откачалки. Извивам се, драскам го с нокти, опитвам да разхлабя хватката му. Ноктите ми се забиват в ръката му, но това само го кара да ме стисне още по-силно за гърлото.

— Ще те убия, безполезен крадец на тела. Не блъфирам.

— Ами давай тогава!

Изведнъж той изохква и аз се питам дали съм успяла да го ударя по-здраво, докато размахвам насам-натам ръце и крака. Вече не изпитвам болка.

Той пуска ръката ми и ме хваща за косата. Така ще да е. Ще ми пререже гърлото. Приготвям се за момента, в който ще усетя ножа.

Обаче ръката, която стиска гърлото ми, отслабва хватката си, а после пръстите му започват да опипват задната част на врата ми, груби и влажни върху кожата ми.

— Невъзможно — прошепва той.

Нещо пада с трясък върху пода. Ножа ли изпусна? Опитвам се да измисля как да се добера до него. Може би ако падна на земята. Ръката върху врата ми не ме стиска вече много здраво и може би ще мога да се освободя. Струва ми се, че чух къде падна ножът.

Изведнъж той рязко ме завърта. Нещо щраква и лявото ми око е заслепено от светлина. Изохквам и инстинктивно се опитвам да се отдръпна от нея. Ръката му стиска моята. Светлината е насочена към дясното ми око.

— Не мога да повярвам — шепне той. — Ти си още човек.

Сграбчва с две ръце лицето ми и преди да успея да се измъкна, устните му се притискат грубо в моите.

За част от секундата съм като вцепенена. Досега никой не ме е целувал. Имам предвид истинска целувка, а не тези на родителите ми по бузата, или по челото преди много години. Това е нещо, което си мислех, че никога няма да изпитам, макар да не бях сигурна какво точно трябва да почувствам. В него има твърде много паника, твърде много ужас и твърде много адреналин.

Нанасям му рязък удар с коляно в слабините. Той издава хъркащ звук и аз съм свободна. Вместо да се втурна към предната врата, както очаква, се мушкам под ръката му и изскачам през отворената врата на

ВЕРАНДАТА. Мисля, че ще мога да го надбягам дори с товара си. Вече имам малко преднина, а и той продължава да се превива от болка. Знам къде отивам... Няма да оставя следа, която той да види в тъмното. Продължавам да държа храната и това е добре, въпреки че сухите пасти са загубени.

— Почакай! — вика той.

Млъквай, мисля си аз, но не му отговарям на глас. Той тича след мен. Чувам гласа му да се приближава.

— Аз не съм един от тях!

Да, бе. Продължавам да се взирам в пясъка и да тичам. Баща ми казваше, че бягам като гепард. Бях най-бърза в отбора по бягане. Бях щатски шампион някога преди края на света.

— Чуй ме! — Продължава да вика с все сила той. — Виж! Ще ти го докажа. Само спри и ме погледни!

Няма начин. Отклонявам се от коритото на пресъхналия поток и хуквам през шубраците.

— Мислех, че не е останал никой! Моля те, трябва да говоря с теб!

Гласът му ме изненадва — твърде близо е.

— Съжалявам, че те целунах! Беше глупаво! Просто от дълго време съм сам!

— *Млъквай!* — не го казвам на висок глас, но знам, че ме чува.

Приближава се още повече. Досега никой не е успявал да ме надбяга. Затичах по-бързо. Мърмори нещо под нос, докато диша и също ускорява ход.

Нещо голямо се хвърля върху гърба ми и аз падам. Усещам вкус на пръст в устата си. И съм притисната от нещо толкова тежко, че почти не мога да дишам.

— Почакай. Само минута — казва задъхан той.

Премества тежестта на тялото си и ме обръща по гръб. Сяда на гърдите ми и притиска ръцете ми под краката си. Прави храната ми на пихтия. Изохквам и се опитвам да се измъкна под тежестта му.

— Виж, виж, виж! — вика той. Изважда малък цилиндър от джоба на панталона си и завърта върха му. В края му се появява сноп светлина.

Насочва фенерчето към лицето си. На светлината кожата му изглежда жълта. Виждам изпъкнали скули. Дълъг правилен нос и подчертано четвъртитата брадичка. Устните му са разпънати в усмивка, но

ВЪПРЕКИ ТОВА ЗАБЕЛЯЗВАМ, ЧЕ СА ПО-ПЪЛНИ ЗА МЪЖ. ВЕЖДИТЕ И МИГЛИТЕ МУ СА ПОБЕЛЕЛИ ОТ СЛЪНЦЕТО. ОБАЧЕ ТОЙ НЕ МИ ПОКАЗВА ТОВА.

ОЧИТЕ МУ. БЛЕДОСИНИ НА СВЕТИЛИНАТА, Я ОТРАЗЯВАТ НАПЪЛНО ПО ЧОВЕШКИ. МЕСТИ ЛЪЧА ОТ ЛЯВОТО КЪМ ДЯСНОТО.

— Виждаш ли? Виждаш ли? Аз съм също като теб.

— Дај да видя врата ти. — Гласът ми продължава да е пълен с ПОДОЗРЕНИЕ.

Продължавам да мисля, че това е някакъв номер. Не знам каква е ЦЕЛТА НА ТАЗИ ИГРА, НО СЪМ СИГУРНА, ЧЕ ИМА ТАКАВА. ВЕЧЕ НЯМА НАДЕЖДА.

Той изкривява устни.

— Ами... това с нищо няма да помогне. Очите не са ли достатъчни? Знаеш, че не съм един от тях.

— Защо не искаш да ми покажеш врата си?

— Защото там имам белег — признава той.

Отново се опитвам да се измъкна под тежестта му, но ръката му приковава рамото ми.

— Сам си я нанесох — обяснява той. — Мисля, че свърших добра работа, въпреки че ужасно боли. Нямам такава хубава коса, която да покрива врата ми. Белегът ми помага да оставам незабелязан.

— Махни се от мен.

Той се колебае, но после без никакво усилие и без да използва ръцете си се изправя на крака. Вдига едната си ръка с дланта срещу мен.

— Моля те. Не бягай. А и бих предпочел да не ме удриш пак.

Аз не се помръдвам. Знаем, че ще ме настигне, ако се опитам да избягам.

— Кой си ти? — питам шепнешком.

Той широко се усмихва.

— Името ми е Джаред Хоу. Не съм разговарял с друго човешко същество повече от две години и съм сигурен, че ти се струвам малко побъркан. Моля те да ми простиш и да ми кажеш името си.

— Мелани — отвърщам тихо аз.

— Мелани — повтаря той. — Нямах представа колко се радвам да се запозная с теб.

Аз стискам здраво торбата и продължавам да не го изпускам от очи. Той бавно ми протяга ръка. И аз я поемам. Едва когато виждам, че моята доброволно стисва неговата, разбирам, че му вярвам.

Той ми помага да се изправя на крака, но продължава да държи ръката ми.

— А сега какво? — питам предпазливо аз.

— Ами не можем да стоим дълго тук. Ще дойдеш ли с мен обратно в къщата? Торбата ми остана там. Ти ме удари точно пред хладилника.

Поклащам глава. Изглежда, че си дава сметка колко съм изнервена и съм на ръба на истерията.

— Тогава ще ме почакаш ли тук? — пита учтиво той. — Веднага се връщам. Нека взема още храна за нас.

— За нас?

— Наистина ли мислиш, че ще те оставя да изчезнеш? Ще те следвам дори и ако ми кажеш да не го правя.

Не искам да се махна от него.

— Аз... — Защо не мога да се доверя напълно на друго човешко същество? Ние сме от едно семейство — и двамата сме част от братството, предопределено да бъде унищожено. — Нямам време. Трябва да измина дълъг път... Джейми ме чака.

— Не си сама, така ли? — пита той. За пръв път в изражението му има някаква неувереност.

— Брат ми. Той е само на девет и е много уплашен, когато ме няма. Ще ми отнеме половината нощ, за да се върна при него. Няма да разбере, ако ме хванат. Толкова е гладен. — Като че ли за да потвърди думите ми, стомахът ми издава силен звук.

Джаред се усмихва, този път още по-широко.

— Няма ли да е по-добре да те закарам?

— Да ме закараш? — повтарям аз.

— Предлагам ти сделка. Почакай тук, докато събера още храна, и ще те заведа навсякъде, където пожелаеш с джипа си. Ще стане по-бързо, отколкото да бягаш. По-бързо дори от такъв бегач като теб.

— Ти имаш кола?

— Разбира се. Да не си мислиш, че съм дошъл тук пеш?

Замислям се за шестте часа, които ми бяха нужни, за да дойда тук, и се намръщвам.

— За нула време ще се върнем при брат ти — обещава той. — Не мърдай оттук, става ли?

Аз кимам.

— И хапни нещо, моля те. Не искам стомахът ти да ни издаде. — Той се ухилва и леко ми намигва. Сърцето ми рязко подскача. Знам, че ще го чакам, ако се наложи и през цялата нощ.

Продължава да държи ръката ми. Пуска я бавно, без да сема очи от моите. Отстъпва крачка назад, но спира.

— Моля те, не ме ритай — казва той, навежда се и хваща брадичката ми. Отново ме целува и този път го усещам. Устните му са по-меки от ръцете и са горещи, дори в топлата нощ в пустинята. Ято пеперуди се бунтуват в стомаха ми и ми отнемат дъха. Ръцете ми се протягат инстинктивно към него и докосват топлата кожа на бузите му, както и твърдата коса на врата му. Пръстите ми се плъзгат по една резка от набръчкана кожа, някакъв издаден ръб под линията на косата.

Крещя.

Събудих се обляна в пот. Дори преди да се събудя напълно, пръстите ми бяха върху задната част на врата ми, опипвайки късата линия, останала след внедряването. Едва напипах бледорозовия белег. Медикаментите, използвани от Лечителя, бяха свършили работата си. Зле зарасналата рана на Джаред не беше кой знае какво прикритие.

Запалих лампата до леглото и изчаках дишането ми да се успокои. Вените ми бяха пълни с адреналин от реалистичния сън.

Беше нов сън, но по същество твърде еднакъв с многото други, които ме измъчваха през последните седмици.

Не, не сън. Разбира се, че е памет.

Още усещах горещината на устните на Джаред върху моите, ръцете ми се протегнаха инстинктивно, за да търсят под набрания чаршаф нещо, което не намираха. Сърцето ме заболя, когато се отказаха и се отпуснаха върху леглото, безпомощни и празни.

Премигнах, за да отстраня нежеланата влага в очите. Не знаех още колко дълго ще издържа така. Как издържаха всички в този свят с тези тела, чиято памет отказва да остане в миналото там, където ѝ е мястото! С тези емоции, които бяха толкова силни, че вече не можех да кажа какво чувствам?

На сутринта щях да съм изтощена, но сънят беше толкова далеч от мен, че ми беше ясно, че щяха да изминат часове преди да мога да се отпусна. Можех също да изпълня дълга си и да приключа с всичко

това. Може би щеше да отвлече мислите ми от неща, за които не би трябвало да мисля.

Ставам от леглото и отивам с несигурни крачки до компютъра върху общо взето празното бюро. Минават няколко секунди преди екранът да оживее и още няколко преди да си отворя пощата. Не беше трудно да открия адреса на Търсачката. Имах само четири контакта: Търсачката, Лечителят, моят нов работодател и жена му, моята Утешителка.

С ДОМАКИНА МИ ИМАШЕ И ДРУГ ЧОВЕК, МЕЛАНИ СТРАЙДЪР.

Затраках по клавиатурата, пропускаяки поздрава.

ИМЕТО МУ Е ДЖЕЙМИ СТРАЙДЪР. ТОЙ Й Е БРАТ.

За миг се удивих на способността ѝ да се контролира. Беше изминало толкова време, а аз дори не подозирах за съществуването на момчето — не защото то не ме интересуваше, а защото тя го защитаваше по-яростно от другите тайни, които успях да разкрия. Дали имаше още толкова големи и важни тайни? Толкова съкровени, че ги държеше настрана дори от сънищата ми? Толкова ли беше силна? Ръцете ми потрепераха, докато изпиша останалата част от информацията.

МИСЛЯ, ЧЕ СЕГА ТОЙ Е В РАННА ЮНОШЕСКА ВЪЗРАСТ. МОЖЕ БИ НА ТРИНАДЕСЕТ. ЖИВЕЛИ СА ВЪВ ВРЕМЕНЕН ЛАГЕР. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ Е БИЛ СЕВЕРНО ОТ ГРАД КЕЙВ КРИЙК В АРИЗОНА. ОБАЧЕ Е БИЛО ПРЕДИ НЯКОЛКО ГОДИНИ. ВСЕ ПАК БИ МОГЛА ДА СРАВНИШ НЯКОЯ ПЪТНА КАРТА С ОНЕЗИ ЛИНИИ, ЗА КОИТО СИ БЯХ СПОМНИЛА ПРЕДИ. КАКТО ВИНАГИ ЩЕ ТИ КАЖА, АКО НАУЧА НЕЩО ПОВЕЧЕ.

Изпратих го. Веднага след това ме обзе ужас.

Не и Джейми!

Гласът ѝ в главата ми се чуваше толкова ясно, колкото собственият ми глас. Потреперах ужасена. Дори когато се борех със

страха за това, което се случваше, бях обхваната от безумното желание да напиша нов имейл на Търсачката и да ѝ се извиня, че съм ѝ изпратила безумните си сънища. Да ѝ кажа, че съм била полузаспала и да не обръща внимание на глупавото съобщение, което ѝ изпратих.

Желанието не беше мое. Изключих компютъра.

Мразя те, процеди през зъби гласът в главата ми.

— Ами тогава може би трябва да се махнеш — озъбих се аз. Отговорът, който казах на глас, ме накара отново да потрепера.

Тя не ми беше говорила след първите моменти, когато се настаних тук. Нямахше съмнение, че става все по-силна. Също като сънищата.

Това беше безспорно. Утре ще трябва да посетя Утешителката. При тази мисъл сълзите на разочарованието и унижението изпълниха очите ми.

Върнах се в леглото, закрих лицето си с една възглавница и се опитах да не мисля за нищо.

ГЛАВА 5

БЕЗУТЕШНА

— Здравей, Скитнице! Защо не седнеш? Чувствай се като у дома си.

Застанах нерешително на прага на кабинета на Утешителката, си, единият крак вътре, а другият отвън.

Тя се усмихна едва-едва с крайчеца на устните. Сега беше по-лесно да тълкувам изразите на лицата. През изминалите месеци тези малки помръдвания на мускулите ми бяха станали познати. Виждах, че нежеланието ми изглежда забавно на Утешителката. Същевременно усещах, че се дразни от това, че все още се чувствам неловко, когато идвам при нея.

Изпуснах лека въздишка на примирение, влязох в ярко оцветената стая и седнах в обичайния си стол — покрит с мека червена тапицерия и най-отдалечен от мястото, където седеше тя. Забелязах, че сви устни.

За да избегна погледа ѝ се загледах през прозореца към облаците, които препускаха покрай слънцето. В стаята се усети примесеният с вкус на сол едва забележим полъх от океана.

— И така, Скитнице, мина доста време от последното ти посещение при мен.

Погледнах я виновно.

— Изпратих съобщение, че няма да мога да дойда миналия път. Бях заета с един студент...

— Да, знам — каза тях и отново леко се усмихна. — Получих го.

Беше хубава, според човешките разбирания за не много млада жена. Беше оставила естествения цвят на леко прошарената си коса. Беше мека, бялото в нея като че ли преобладаваше над сивото и я носеше прибрана отзад на дълга конска опашка. Очите ѝ бяха с необикновен зелен цвят, какъвто не бях виждала досега у никого.

— Съжалявам — рекох аз, след като разбрах, че очаква да ѝ отговоря.

— Няма нищо. Разбирам. Не ти е лесно да идваш тук. Толкова не ти се иска да го правиш. Никога преди не ти се е налагало. Това те плаши.

Загледах се в дървения под.

— Да, Утешителко.

— Мисля, че те помолих да ме наричаш Кати.

— Да... Кати.

Тя леко се засмя.

— Още не си свикнала с човешките имена, нали Скитнице?

— Не. Откровено казано, така имам чувството, че се... предавам.

Вдигнах очи и я видях бавно да кима.

— Разбирам защо се чувстваш по този начин.

Преглътнах шумно, когато го каза, и отново се загледах в пода.

— Нека засега да говорим за нещо по-лесно — предложи Кати.

— Призванието ти продължава ли да ти харесва?

— Да. — Това беше по-лесно. — Започнах нов семестър. Питам се дали няма да ми омръзне да повтарям същия материал, но засега не ми е омръзнало.

С нови уши историите изглеждат отново като нови.

— Чувам добри неща за теб от Кърт. Казва, че твоите часове са едни от най-посещаваните в университета.

Бузите ми леко се зачервиха от похвалата.

— Приятно ми е да го чуя. Как е партньорът ти?

— Кърт е великолепен, благодаря. Домакините ни са в чудесна форма за възрастта си. Мисля, че ни чакат още много години.

Питам се дали ще остане в този свят, дали ще се премести в друго човешко тяло домакин, когато моментът настъпи, или ще го напусне. Обаче не исках да задавам въпроси, които можеха да ни насочат към по-трудни теми за разговор.

Вместо това казах:

— Харесва ми да преподавам. Свързано е по някакъв начин с Призванието ми при Виждащите водорасли, така че ми е по-лесно, отколкото нещо свършено непознато. Задължена съм на Кърт, че ме изиска.

— Те направо извадиха късмет с теб — усмихна ми се топло Кати. — Знаеш ли колко рядко се случва един преподавател по история да е живял дори само в два свята? А ти си изкарала по един мандат

почти във всичките, и дори в Произход. Всяко учебно заведение на тази планета би те откраднало с удоволствие от нас. Кърт търси начини да те държи непрекъснато заета, за да нямаш време да мислиш за преместване.

— Нещатен преподавател — поправих я аз.

Кати се усмихна, пое дълбоко въздух, а после усмивката ѝ изчезна.

— Отдавна не си идвала при мен и се питах дали проблемите ти сами са се разрешили. Но после си казах, че може би причината за отсъствието ти е, че те просто са се задълбочили.

Загледах се в ръцете си и не казах нищо. Бяха бледокафяви — тен, който не се променяше, независимо дали стоях на слънце, или не. Върху кожата над лявата ми китка имаше тъмна луничка. Ноктите ми бяха дълбоко изрязани. Изпитвах неприятно усещане от дългите нокти. Драскаха болезнено кожата. А пръстите ми бяха прекалено дълги и тънки — дължината на ноктите ги правеше да изглеждат направо странно, дори и за човек.

След минута тя се прокашля.

— Предполагам, че интуицията ми не ме е подвела.

— Кати — произнесох бавно името ѝ, за да печеля време, — защо си запазила човешкото си име? Повече ли те прави да се чувстваш като едно... цяло? Искам да кажа с домакина ти? — Щеше ми се да науча и за избора на Кърт, но въпросът беше прекалено личен. Не би било уместно да питам за отговора никой друг, освен самия Кърт, дори и партньорката му. Уплаших се, че съм прекалено нетактична, но тя се засмя.

— Не, за бога, Скитнице. Не съм ли ти го казвала? Хм. Може би не, защото работата ми е не да говоря, а да слушам. Повечето от душите, с които разговарям, не се нуждаят от толкова много насърчение като теб. Знаеш ли, че пристигнах на Земята като една от първите внедрени, преди хората изобщо да имат представа, че сме тук? Имах за съседни хора от двата вида. В продължение на няколко години двамата с Кърт се преструвахме, че сами сме си домакини. Дори след като се бяхме настанили в първоначално окупираната зона никога не бяхме сигурни дали наблизо няма някой човек. Затова Кати стана просто това, което съм. Освен това преводът на предишното ми име беше дълъг четиринадесет думи и нямаше как да се произнася по-

кратко. — Тя се усмихна. Полегатият слънчев лъч, който мина през прозореца, освети очите ѝ и зеленото му отражение затанцува по стената. За момент смарагдовите ириси заблестяха с цветовете на дъгата. Нямах представа, че тази крехка, внимателна жена е била част от фронтвата линия. Беше ми нужно малко време, докато го осъзная напълно. Изгледах я изненадана и с по-голямо уважение. Никога не съм приемала Утешителите много на сериозно, а и преди не ми се беше налагало. Те бяха за онези, които се справяха трудно, за слабите и аз се срамувах, че съм тук. След като научих историята на Кати, не се чувствах толкова неловко в нейно присъствие. Тя знаеше какво значи да си силен.

— Това смущаваше ли те? — попитах аз. — Да се преструваш, че си една от тях?

— Не много. Виждаш ли, трябваше ми много време, за да свикна с този домакин, в него имаше твърде много нови неща за мен. Прекалено голям сетивен товар. Отначало беше твърде голямо предизвикателство да се придържам към определените рамки.

— А Кърт...? Избрала си да останеш с партньора на своя домакин? След като всичко е приключило?

Въпросът не беше зададен случайно и Кати веднага си даде сметка за това. Размърда се в стола, вдигна крака и ги подви под себе си. Докато отговаряше, гледаше в някаква точна над главата ми.

— Да, избрах Кърт... и той избра мен. Разбира се, отначало това беше някакво рядко съвпадение, беше просто една поставена задача. Връзката между нас укрепна някак естествено от това, че прекарвахме толкова време заедно, споделяйки опасностите на мисията ни. Като президент на университета Кърт имаше много контакти. Къщата ни беше пункт за внедряване. Често ни идваха гости. Докато хората минаваха през входната врата, тези от нашия вид напускаха през другата. При това всичко трябваше да става бързо и безшумно, знаеш колко склонни към насилие са тези домакини. Ден след ден живеехме със съзнанието, че краят ни може да настъпи всеки момент. Живеехме в постоянно напрежение и често се страхувахме. Всичко това беше достатъчно основание между мен и Кърт да се установи силна привързаност и решихме да останем заедно, когато вече не беше нужно да се спазва някаква секретност. Бих могла да те излъжа, да

успокоя страховете ти, като ти кажа, че това бяха причините. Но... — Тя поклати глава, настани се по-удобно в стола и впи очи в мен.

— В продължение на много хилядолетия хората така и не са могли да си обяснят какво е любовта. До каква степен е физическо явление и до каква духовно? До каква степен в нея играе роля случайността и до каква съдбата? Защо връзката между идеалните двойки се разпада, а тази между напълно неподходящите се запазва? И аз като тях не знам отговорите. Любовта е просто там, където я има. Моят домакин е обичал домакиня на Кърт и тази любов не е умряла, когато мозъците им са станали притежание на други.

Тя ме наблюдаваше внимателно и леко се намръщи, когато аз се отпуснах в стола.

— Мелани все още тъгува за Джаред — рече Утешителката.

Усетих, че неволно кимам с глава.

— Ти тъгуваш за него.

Затворих очи.

— Сънищата продължават ли?

— Всяка нощ — смотолевих аз.

— Разкажи ми за тях. — Гласът ѝ беше тих, но убедителен.

— Не обичам да мисля за тях.

— Знаем. Опитай. Това може да помогне.

— Как? Как ще помогне, когато ти кажа, че виждам лицето му всеки път, когато затворя очи? Че се събуждам и плача, когато него го няма там? Че спомените са толкова силни, че вече не мога да отделя моите от нейните?

Изведнъж млъкнах и стиснах зъби.

Кати извади бяла носна кърпичка от джоба си и ми я подаде. Когато не се помръднах, стана, приближи се до мен и я остави в скута ми. Седна на страничната облегалка на стола ми и зачака.

Около половин минута продължих да упорствам. После грабнах малкото квадратно парче плат и си избърсах очите.

— Мразя това.

— През първата си година всички плачат. Емоциите са непоносимо силни. Известно време всички се превръщаме в деца, независимо дали го искаме, или не. Имаше време, когато се просълзявах всеки път, когато виждах красив залез. Понякога същият ефект имаше и вкусът на фъстъченото масло. — Тя ме потупа по

главата, а след това нежно прекара пръсти през кичура, който винаги държах отметнат зад ухото си. — Такава хубава, лъскава коса — отбеляза Кати. — Всеки път, когато те виждам, е по-къса. Защо я носиш по този начин?

След като се разплаках, вече не ми беше останало много достойнство, което да защитавам. Защо да се преструвам, че е лесно да държа на него, както обикновено правех. В края на краищата бях дошла тук да изплача болката си и да получа помощ... за да мога да се справя.

— Това я дразни. Обича да я носи дълга.

Тя не ахна от изненада, както доста се надявах. Кати беше добра в работата си. Забави само за секунда отговора и смущението ѝ беше едва забележимо:

— Ти... Тя... все още ли... присъства?

Ужасната истина се отрони от устните ми.

— Само когато пожелае. Нашата история я отегчава. Доспива ѝ се, когато работя. Но със сигурност е там. Понякога имам чувството, че присъства също толкова, колкото и аз. — Произнесох последните думи почти шепнешком.

— Скитнице! — възкликна ужасена Кати. — Защо не ни каза, че нещата са толкова зле? От колко време е така?

— Става все по-зле. Вместо да изчезва, изглежда, че става все по-силна. Още не е толкова зле както случаят на Лечителя... говорихме за Кевин, нали си спомняш? Не е установила контрол. Няма да може. Няма да позволя това да стане! — казах аз, повишавайки глас.

— Разбира се, че няма да стане — увери ме тя. — Сигурна съм. Но щом като се чувстваш толкова нещастна, трябваше да ми кажеш по-рано. Трябва да те заведем на Лечител.

Тъй като бях твърде развълнувана, ми беше нужно малко ме, за да разбере какво ми казва.

— Лечител ли? Искаш да *избягам*?

— Никой няма да си помисли нищо лошо при такъв избор, Скитнице. Разбираемо е, ако с даден домакин нещо не е наред...

— *Не е наред ли?* Аз съм тази, която не е на ред, а не тя. Прекалено слаба съм за този свят! — Закрих лицето си с ръце, почувствала унижението с цялото си същество. Очите ми отново се напълниха със сълзи.

Кати сложи ръцете си на раменете ми. Мъчех се с всички сили да овладея обхваналото ме неудържимо вълнение и не се отдръпнах, въпреки че усетих в този жест нещо прекалено интимно.

То притесни и Мелани. На нея не ѝ харесваше прегръдката на някаква извънземна.

Разбира се, в този момент усещах съвсем осезателно присъствието на Мелани, както и непоносимото ѝ задоволство, че най-накрая бях признала силата ѝ. Тя злорадстваше. Винаги беше трудно да я контролирам, когато някаква силна емоция като сегашната, отвличаше вниманието ми.

Опитах се да се успокоя, за да мога да я поставя на мястото ѝ.

Ти си на мястото ми. Мисълта ѝ беше едва доловима, но разбираема. Нещата като че ли ставаха още по-зле. Сега беше достатъчно силна да ми говори, когато си пожелае. Бяха толкова зле, колкото в първата минута, в която бях дошла в съзнание.

Махай се! Сега това място е мое.

Никога.

— Не, скъпа Скитнице. Ти не си слаба и двете го знаем.

— Хм.

— Чуй ме. Силна си. Изненадващо силна. От нашия вид сме много еднакви, но ти си изключение. Толкова си смела, че направо се изумявам. Доказателство за това са миналите ти животи.

Миналите ми животи, може би, но този? Къде отиде сега силата ми?

— Обаче индивидуалните особености при хората са по-големи, отколкото при нас — продължи Кати. — Има големи различия и някои от тях са много по-силни от другите. Аз наистина съм убедена, че ако някой друг беше внедрен в този домакин, Мелани щеше да го сломи само за дни. Може да е случайно, а може и да е по волята на съдбата, но ми се струва, че най-силната от нашия вид има за домакин най-силната от техния.

— Това не говори много добре за нашия вид, не смяташ ли?

Тя усети намека в думите ми.

— Тя не е победител, Скитнице. Ти си чудесната личност, която стои до мен, а тя е само една сянка, загнездила се в някакво кътче на мозъка ти.

— Ама тя ми говори, Кати. Все още мисли със собствените си мисли. Продължава да пази тайните си.

— Обаче не говори вместо теб, нали? Съмнявам се, че бих могла да кажа толкова много, ако бях на твое място.

Не отговорих. Чувствах се твърде нещастна.

— Мисля, че трябва да помислиш за ново имплантиране.

— Кати, ти току-що каза, че тя би смазала някоя друга душа. Не знам дали да го вярвам... Вероятно просто се опитваш да си вършиш работата и да ме успокоиш. Обаче ако е толкова силна, няма да бъде честно да я прехвърля на някой друг, защото не мога да я покоря. Кого ще изберете да я поеме?

— Не го казах, за да те успокоя, скъпа.

— Тогава за какво...

— Не мисля, че ще бъде решено този домакин да бъде използван отново.

— О!

Тръпки на ужас полазиха гърба ми. И не само аз се стреснах от подобна идея. Тя веднага ме отврати. Не обичах да бягам. По време на дългите обиколки около слънцата на моята последна планета — светът на Виждащите водорасли, както бяха известни тук, бях чакала. Въпреки, че дълготрайността на моето пребиваване там започна да намалява доста преди очакванията ми и въпреки, че животът на Виждащите водорасли би се измервал с векове на тази планета, аз не се измъкнах, когато животът на моя домакин свърши. Подобно нещо би било безсмислено, погрешно и неблагоприятно. То щеше да бъде подигравка със самата същност на това, което представлявахме като души. Ние превръщахме нашите светове в по-добри места за живеене, това беше абсолютно задължително. В противен случай нямаше да ги заслужаваме.

Обаче не бяхме прахосници. Наистина правехме онова, което завладявахме, по-добро, по-спокойно и по-красиво. А хората бяха грубияни и неуправляеми. Толкова често се избиваха помежду си, че убийството беше станало приемлива част от живота им. Различните мъчения, които бяха измислили през няколкото хилядолетия от съществуването си, ми идваха твърде много. Не можех да понеса дори сухата официална статистика. Войните бяха бушували почти на всички континенти. Убийството е било насърчавано, нареждано и се е

прилагало с ужасяваща ефикасност. Тези, които са живели в мирни страни, са обръщали гръб, когато другите същества от техния вид са умирали от глад на прага им. Не е имало никаква равнопоставеност при разпределението на богатите ресурси на планетата. Още по-отвратителното е, че техните издънки — следващото поколение, което тези от моя вид почти боготворяха заради обещанията им — твърде често ставаха жертва на чудовищни престъпления. И то не само от ръцете на чужденци, но от ръцете на настойниците, на които са били поверени. Дори огромната сфера на планетата е била изложена на опасност заради техните грешки — плод на алчност и безхаберие. Никой не би могъл да сравнява онова, което е било преди с това, което е сега, без да признае, че Земята е по-добро място за живеене благодарение на нас.

Вие избихте един цял вид и се тупате по гърба за това.

Ръцете ми се свиха в юмруци.

Мога да накарам да те унищожат, припомних й аз.

Давай. Убий ме официално.

Блъфирах, но същото правеше и Мелани.

О, тя си мисли, че иска да умре. В края на краищата сама се беше хвърлила в асансьорната шахта. Но това беше в момент на паника и отчаяние. Да се обмисля спокойно подобна възможност, докато се седи в удобен стол, е нещо съвсем различно. Усещах адреналина — адреналина, покачил се от страха — да преминава през крайниците ми, докато премислях възможността да се прехвърля в някое по-податливо тяло.

Би било хубаво да съм отново сама с мислите си. Този свят беше много приятен по голям брой нови начини и би било чудесно да мога да им се насладя, без да бъда разсейвана от някакво гневно, прогонено нищожество, което трябваше да бъде по-благоразумно, вместо да продължава нежелано да се мотае по този начин.

Мелани се гърчеше, фигуративно казано, в някакво кътче на главата ми, докато се опитвах да мисля рационално. Може би трябва да се откажа...

Самите думи ме накараха да изтръпна. Аз, Скитницата, да се предам? Да напусна? Да призная провала и да опитам отново с някой слаб, безгръбначен домакин, който няма да ми създава никакви неприятности?

Поклатих глава. Самата мисъл ми беше непоносима.

А и това... беше моето тяло. Бях свикнала с него. Харесваше ми начинът, по който мускулите се движеха над костите, извивката на ставите и опъването на сухожилията. Познавах отражението си в огледалото. Загорялата от слънцето кожа, изпъкналите скули на лицето, късата, мека като коприна, червеникавокафява коса, мътното зеленикавокафяво на очите ми — това бях аз.

Аз се желяех. Нямах да позволя да унищожат това, което беше мое.

ГЛАВА 6

ПРОСЛЕДЕНА

Най-после светлината зад прозорците започна да избледнява. Денят, горещ за март, продължаваше да се бави, като че ли не желаше да свърши и да ме пусне на свобода.

Подсмръкнах и вързах на още един възел мократа носна кърпичка.

— Кати, сигурно си имаш много други задължения. Кърт ще се чуди къде си.

— Той ще разбере.

— Не мога да остана тук безкрайно. А и не сме по-близо до отговора, отколкото преди.

— Не съм специалист по намирането на бързи решения. Решила си да не бъдеш прехвърляна в нов домакин...

— Да.

— Вероятно, за да се справиш с този ще ти трябва известно време.

Стиснах ядосана зъби.

— Ще стане по-бързо и по-гладко, ако разчиташ на известна помощ.

— Ще спазвам точно часовете ми при теб, обещавам.

— Нямах точно това предвид, макар да се надявам, че ще ги спазваш.

— Имаш предвид нечия друга помощ освен твоята, така ли? — Свих се уплашена при мисълта да споделя днешните си терзания с някой непознат. — Сигурна съм, че ти си не по-малко подготвена от всеки друг Утешител, дори повече.

— Нямах предвид друг Утешител. — Тя се размърда в стола и сковано се протегна. — Колко приятели имаш тук, Скитнице?

— Имаш предвид хора, с които работя? Почти всеки ден се виждам с няколко други преподаватели. Има и няколко студенти, с които разговарям в аудиториите...

— А извън университета?

Изгледах я с недоумение.

— Човеците домакини се нуждаят от общуване. Ти самата не си свикнала със самотата, скъпа. Споделяла си мислите на цяла планета...

— Не излизахме много навън. — Опитът ми да се пошегувам не излезе сполучлив.

Тя се усмихна леко и продължи:

— Бориш се така ожесточено с проблема си. Той е единственото нещо, върху което съсредоточаваш вниманието си. Може би един от отговорите е да не му отделяш толкова много внимание. Каза, че Мелани се отегчава в часовете, в които работиш... че ѝ се приспива. Може би, ако имаш повече контакти с колегите си, това ще я отегчи още повече.

Свих замислена устни. Мелани, която сякаш се беше уморила от дългия ден, прекаран с Утешителката, като че ли не беше много въодушевена от идеята.

Кати кимна.

— Занимавай се повече с живота си, отколкото с нея.

— В това има логика.

— Освен това тези тела изпитват силни физически нужди. Нито съм виждала, нито съм чувала за подобно нещо. Една от най-големите трудности, с които трябваше да се справяме ние, душите от първата вълна, беше инстинктът за съвкупление. Повярвай ми, човеците забелязват, когато не го правиш. — Тя се усмихна и вдигна нагоре очи, спомнила си нещо. — Когато не реагирах, както очакваше, въздъхна и нетърпеливо скръсти ръце. — О, хайде, хайде, Скитнице. Сигурно си го забелязала.

— Е, да, разбира се — смотолевих аз. Мелани неспокойно се размърда. — То е очевидно. Нали ти разказах за сънищата...

— Не. Нямах предвид само спомените. Не си ли срещала сега някой, към когото тялото ти реагира... само на химическо равнище?

Внимателно премислих въпроса ѝ.

— Не мисля. Не по такъв начин, че да забележа.

— Довери ми се — каза по-рязко Кати.

— Забелязала си. — Тя поклати глава. — Може би ще трябва да отвориш очи и да се огледаш наоколо специално за това. Може много добре да ти се отрази.

Тялото ми се сви при тази мисъл. Усетих, че отвращението на Мелани е също толкова силно, колкото и моето.

Кати разбра това по израза на лицето ми.

— Не я оставяй да контролира начина, по който трябва да общуваш със себеподобните си, Скитнице. Не ѝ позволявай да те контролира.

Усетих как ноздрите ми пламнаха. Изчаках малко преди да отговоря, като се помъчих да потисна гнева, с който така и не можех да свикна съвсем.

— Тя не ме контролира.

Кати повдигна едната си вежда. Гневът ме сграбчи за гърлото.

— Ти самата не си се оглеждала много за сегашния си партньор. Изборът ти в резултат на контрол ли беше?

Не обърна внимание на гнева ми и се замисли върху въпроса.

— Може би — каза накрая Кати. — Трудно е да се каже. Но разбирам какво имаш предвид. — Започна да върти на пръста си ширита на блузата си, но после, след като разбра, че избягва погледа ми, решително скръсти ръце и изправи рамене. — Кой е в състояние да каже до каква степен може да бъде влиянието на домакина в дадена планета? Както вече казах, мисля, че времето ще отговори на въпроса ти. Дали тя постепенно ще започне да става по-апатична и мълчалива и дали ще ти позволи да направиш някакъв друг избор вместо този Джаред, или... Имай предвид, че Търсачите си вършат много добре работата. Те вече го търсят и може би ще си спомниш нещо, което би могло да им помогне.

Не се помръднах, докато вникна по-добре в това, което ми каза. Изглежда не забеляза, че замръзнах на мястото си.

— Може би ще намерят любимия на Мелани и тогава вие можете да бъдете заедно. Ако чувствата му са така пламенни, колкото нейните, новата душа може да бъде по-податлива.

— Не! — Не бях сигурна кой извика. Може да бях и аз. Бях не по-малко ужасена.

Скочих разтреперана на крака. Сълзите, които преди така лесно бяха потекли от очите ми, сега ги нямаше, а ръцете ми бяха свити в юмруци.

— Скитнице?

Но аз се обърнах и се затичах към вратата, борейки се с думите, които устата ми не можеше да произнесе. Думи, които не би могло да са мои, защото нямаха смисъл, освен ако не са нейни, но ги чувствах като мои. Не можеха да са мои. Не можеха да бъдат изречени.

Това означава да бъде убит! Това означава той да престане да съществува! Не искам някой друг. Искам Джаред, а не някой чужденец в тялото му! То няма да означава нищо без него.

Чух Кати да вика след мен името ми, когато изскочих на улицата. Не живеех далеч от кабинета на Утешителката, но не можах да се ориентирам в тъмното. Изминах две пресечки преди да разбера, че тичам в грешната посока.

Хората ме гледаха. Не бях облечена спортно и не тичах за здраве. Бягах от нещо. Обаче никой не ми попречи. Любезно извърщаха очи. Сигурно се сещаха, че съм нова в този домакин и се държа така, както би се държало едно дете.

Престанах да тичам и завих на север с намерение да заобиколя, за да не минавам отново покрай кабинета на Кати.

Ходът ми беше малко по-бавен от бягане. Чувах как краката ми трополят прекалено бързо по тротоара, като че ли се опитват да подражават на такта на една забавна песен. Пляс, пляс, пляс по бетона. Не, не беше като ударите на барабан, а много по-гневно. Като някакво насилие. Прас, прас, прас. Като че ли някой удря някого. Спрях под светлината на един стълб и се хванах за него. Гадеше ми се и ми се виеше свят. Да, определено щях да повърна.

— Скитнице, това ти ли си? Да не би да си болна?

Беше ми невъзможно да се сетя кой е смътно познатият глас. Обаче това влошаваше нещата още повече, като знаех, че ме гледат, докато се наведох към храстите и спонтанно изхвърлих последното си ядене.

— Кой е Лечителят ти тук? — попита гласът. Идваше като че ли много отдалеч през шума в ушите ми. Една ръка докосна превития ми гръб. — Имаш ли нужда от линейка?

Изкашлях се два пъти и поклатих глава. Бях сигурна, че премина, стомахът ми беше празен.

— Не съм болна — казах и се изправих, като се хванах за стълба. Огледах се, за да видя кой беше станал свидетел на позора ми.

Търсачката от Чикаго държеше мобилния си телефон в ръка, мъчейки се да реши на кои власти да се обади. Изгледах я продължително, а после пак се наведох над храста. С празен стомах или не, тя беше последният човек, когото исках да видя точно сега.

Но докато стомахът ми напразно се напъваше, разбрах, че за присъствието ѝ има причина.

О, не! О, не, не, не, не, не!

— Защо? — Прошепнах едва чуто, останала почти без глас от повръщането и обзелата ме паника. — Защо си тук? Какво се е случило? — Твърде обезпокоителните думи на Утешителката проехтяха в главата ми.

Загледах се в продължение на две секунди в ръцете, сграбчили яката на черния костюм на Търсачката, преди да осъзная, че са моите.

— Престани! — каза рязко тя, а лицето ѝ придоби гневно изражение. Гласът ѝ беше рязък.

Аз я раздрусвах. Разтворих ръце и закрих лицето си с тях.

— Извинявай! — казах, едва поемайки си дъх. — Съжалявам, не знам какво правя.

Търсачката ме изгледа намръщена и приглади яката на дрехата си.

— Не се чувстваш добре и предполагам, че те стреснах.

— Не очаквах да те видя — прошепнах аз. — Защо си тук?

— Хайде да те закараме до някое лечебно заведение преди да поговорим. Ако имаш грип, трябва да бъде излекуван. Няма смисъл да изтощава тялото ти.

— Нямам грип и не съм болна.

— Да не си яла развалена храна? Трябва да съобщиш откъде си я взела.

Настоятелността ѝ беше много досадна.

— И развалена храна не съм яла. Здрава съм.

— Защо не отидеш да те прегледа някой Лечител? Едно бързо сканиране — трябва да се грижиш за домакина си. Това е безотговорно. Особено пък след като здравеопазването е толкова леснодостъпно и ефикасно.

Поех дълбоко въздух и потиснах желанието отново да я раздрусам. Беше с цяла глава по-ниска от мен. Щеше да е борба, в която щях да надделея. Борба? Обърнах ѝ гръб и тръгнах бързо към

дома. Бях опасно развълнувана. Трябваше да се успокоя, преди да извърша нещо неппростимо.

— Скитнице! Почакай! Лечителят...

— Нямам нужда от Лечител — казах аз, без да се обръщам. — Това беше само... едно емоционално разстройство. Сега съм добре.

Търсачката не отговори. Запитах се как е изтълкувала отговора ми. Чувах обувките ѝ — на високи токчета — да тракат след мен, затова оставих вратата отворена, защото бях сигурна, че ще ме последва вътре. Отидох до умивалника и напълних чаша с вода. Тя изчака мълчаливо, докато си изплакна устата и изплюя. Когато свърших, се подпрях на плота и се загледах в мивката. Скоро това ѝ омръзна.

— И така. Скитнице... още ли използваш същото име? Не искам да съм неучтива, като те наричам така.

Не я погледнах.

— Още се наричам Скитница.

— Интересно. Предположих, че си от онези, които биха предпочели сами да си изберат името.

— Аз наистина направих избора си. Избрах Скитница.

Отдавна ми беше ясно, че причината за лекото спречкване, което бях дочула в първия ден от идването ми в съзнание в Лечебницата, е Търсачката. Тя беше най-склонната към скандали душа, която бях срещала през деветте си живота. Първият ми Лечител Фордс Дълбоката вода беше прекалено спокоен, любезен и умен дори за душа. И въпреки това и той не можеше да се сдържи да не реагира на предизвикателствата ѝ. Това ме накара да не съжалявам за начина, по който самата аз реагирах.

Извърнах се и я изгледах. Седеше на малкото ми канапе. Беше се настанила удобно и като че ли се канеше да остане дълго. На лицето ѝ беше изписано самодоволство, а изпъкналите ѝ очи гледаха с насмешка. Потиснах желанието да се намръщя.

— Защо си тук? — попитах отново. Гласът ми беше монотонен, сдържан. Вече нямаше да губя контрол пред тази жена.

— Отдавна не бях чувала нищо за теб, затова си помислих, че няма да е зле лично да проверя. Все още не сме отбелязали напредък по твоя случай.

Ръцете ми стиснаха ръба на плота зад мен, но продължих да не допускам невъздържани нотки в гласа си.

— Това ми прилича на... престараване. Освен това снощи ти изпратих съобщение.

Тя сбърчи вежди по характерния за нея начин, от който изглеждаше едновременно ядосана и отегчена, като че ли не тя беше виновна за обзелия я гняв. Извади големия си колкото дланта ѝ компютър и докосна няколко пъти екрана.

— О! — възкликна сковано Търсачката. — Днес не съм си проверявала пощата.

Замълча известно време, докато четеше какво ѝ бях написала.

— Изпратих го много рано сутринта — казах аз. — По това време бях полузаспала. Не съм много сигурна доколко това, което съм написала, е спомен, сън или пък може би писане на сън.

Казах го с думите на Мелани, които удивително лесно се отрониха от устата ми и дори добавих към тях собствения си непринуден смях. Не беше честно от моя страна. Поведението ми беше направо срамно. Обаче нямах намерение да показвам пред Търсачката, че съм по-слаба от домакина си.

За пръв път Мелани не изпита самодоволство от това, че ме е надхитрила. Беше твърде облекчена и благодарна, че не я бях издала по някакви мои съображения.

— Интересно — промърмори Търсачката. — Още един на свобода. — Тя поклати глава. — Мирът продължава да ни убягва. — Не се учудваше на вероятността мирът да е твърде крехък. Това по-скоро ѝ доставяше удоволствие.

Прехапах силно устни. Мелани така настоятелно искаше да направи ново опровержение и да каже, че момчето просто е плод на някакъв сън. *Не ставай глупава* — казах ѝ аз. *Би било прекалено очевидно.* Ще е достатъчно за подозрителния характер на Търсачката, за да реши, че двете с Мелани сме на еднакво мнение.

Мразя я. Шепотът на Мелани беше рязък и болезнен като порязване с нож.

Знам, знам. Искаше ми се да мога да отрека, че изпитвам... същото. Омразата беше непростимо чувство. Но да харесаш Търсачката беше... много трудно. Направо невъзможно.

Тя прекъсна вътрешния ми разговор.

— И така, освен новото място, което трябва да проверим, нямаш нищо друго, с което да ми помогнеш за пътните карти, така ли?

Усетих тялото си да реагира на критичния ѝ тон.

— Никога не съм казвала, че са били линии върху пътна карта. Това е твое предположение. И наистина нямам нищо друго за казване.

Тя цъкна бързо три пъти с език.

— Но ти заяви, че са указания.

— За такива ги бях помислила. Но не успях да науча нищо повече.

— А защо? Още ли не си успяла да подчиниш човека? — Търсачката силно се засмя. Смееше се на мен.

Обърнах ѝ гръб и се опитах да се успокоя. Опитах се да се преструвам, че я няма там. Че съм напълно сама в неприветливата кухня и гледам през прозореца към малкото късче нощно небе и трите ярки звезди, които се виждаха на него.

Е, толкова сама, колкото винаги съм била.

Докато се взирах в малките светли точки в мрака, линиите, които бях виждала многократно да се появяват в несвързани момента... в сънищата и в откъслечните ми спомени, отново проблеснаха в главата ми.

Първата: бавно прави широк завой, след това рязко свива на север, после още веднъж рязко завива в обратната посока и се проточва, този път по-дълго, на север, а след това внезапно се спуска на юг и там прави друга плитка извивка.

Втората: неравно зигзаговидна, четири остри завоя, а петият странно тъп, като че ли прекъснат...

Третата: дълга вълнообразна линия, прекъсната внезапно от издатина, се проточва като тънък, дълъг пръст на север и обратно.

Неразбираеми, явно безсмислени. Обаче знаех, че това е важно за Мелани. Знаех го от самото начало. Тя пазеше тази тайна по-яростно, отколкото другите, заедно с тази за момчето, нейния брат. Нямах представа за съществуването му преди снощния ми сън. Запитах се какво я беше пречупило. Може би заради това, че гласът ѝ започваше да звучи все по-силно в главата ми, тя щеше да ми разкрие още свои тайни.

Може би щеше да се изпусне и щях да разбера какво означават тези странни линии. Знаех, че означават нещо, че водят някъде.

В момента, в който ехото от смеха на Търсачката продължаваше да звучи в главата ми, внезапно разбрах защо са толкова важни.

Ама разбира се, те водеха до Джаред. Обратно до двамата, до Джаред и до Джейми. Докъде другаде? Какви други дестинации биха могли да имат някакво значение за нея? Едва сега разбрах, че не беше обратно, защото никой от тях не беше следвал тези линии преди. Линии, които измъчваха и нея също толкова, колкото и мен, докато...

Стената не се изправи достатъчно бързо пред мен. Мелани беше разсеяна, съсредоточила повече вниманието си върху Търсачката, отколкото върху мен. Размърда се в главата ми, когато зад гърба ми се чу някакъв шум и аз усетих, че Търсачката се приближава.

— Очаквах повече от теб — рече тя и въздъхна. — Досието ти на изследовател изглеждаше много обещаващо.

— Жалко, че не си свободна сама да се заемеш с тази задача. Сигурна съм, че за теб ще бъде детска работа да се справиш със съпротивата на някакъв непокорен домакин. — Не се обърнах да я погледна. Гласът ми остана спокоен.

Тя пренебрежително сбърчи нос.

— Първите вълни бяха достатъчно предизвикателство дори и без непокорен домакин.

— Е, да. Аз самата съм участвала в няколко преселвания.

Търсачката презрително изсумтя.

— Виждащите водорасли трудни ли бяха за укротяване? Бягаха ли?

Запазих спокойствие.

— На Южния полюс нямахме неприятности. Но, разбира се, на Северния работата беше съвсем друга. Там не се справихме добре. Загубихме цялата гора. — Споменът за онова тъжно време отекна в думите ми. Хиляда съзнателни същества предпочетоха да затворят завинаги очи, вместо да ни приемат. Свиха листата си, за да не могат да приемат слънчевите лъчи и загинаха от глад.

Браво на тях — прошепна Мелани. В мисълта ѝ нямаше озлобление, а само одобрение на спомена ми за трагичното събитие.

Беше такава безсмислена загуба. Оставих споменът за агонията от случилото се, усещането за болката от умиращите мисли на гората, подобна на нашата, да се задържи в главата ми.

Било е смърт, както и да го погледнеш.

Търсачката заговори и аз се опитах да се съсредоточа само върху единия разговор.

— Да — каза, почувствала се неловко тя, — беше лошо изпълнение.

— Когато се стигне до употреба на сила, невинаги може да се проявява максимална предпазливост. Някои не са така внимателни както би трябвало да бъдат.

Тя не отговори. Чух я да отстъпва няколко крачки назад. Всички знаеха, че за погрешната стъпка, довела до масовото самоубийство, бяха виновни Търсачите. Тъй като Виждащите водорасли не можеха да бягат, Търсачите бяха подценили способността им да се спасят. Бяха действали безразсъдно, започвайки първото настаняване преди да имаме достатъчно численост на самото място за тотална асимилация. Докато разберат на какво са способни Виждащите водорасли и че искат да го направят, вече беше станало твърде късно. Следващата пратка души в състояние на хибернация беше твърде далеч и преди те да пристигнат, северната гора беше загубена.

Обърнах се да погледна Търсачката, за да мога да преценя какво въздействие са й оказали думите ми. Лицето ѝ беше безизразно, докато гледаше съсредоточено бялата стена от другата страна на стаята.

— Съжалявам, не мога да ти помогна с нищо повече — отсякох аз, опитвайки се да покажа, че разговорът ни е приключил. Отново бях готова да имам дома си само за себе си. *За нас* — вметна жлъчно Мелани. Въздъгнах. Сега беше толкова самоуверена. — Наистина не си струваше да си правиш труда да биеш толкова път.

— Това ми е работата — отвърна Търсачката и сви рамене. — Ти си единствената ми задача. Докато открия и останалите, може би ще трябва да съм по-близо до теб с надеждата, че късметът ми ще проработи.

ГЛАВА 7

ПРЕДИЗВИКАНА

— Да, Обърнат към Слънцето? — попитах, благодарна на вдигнатата ръка, че прекъсна лекцията ми. Не се чувствах така удобно зад катедрата, както обикновено. Най-голямата ми сила и моята единствена истинска препоръка (моето тяло домакин не може да се похвали с някакво официално завършено образование, след като е бягало непрекъснато още от тийнейджърските си години) беше личният ми опит, от който си бях извлякла поуки. Това беше първата световна история, която преподавах през този семестър, и за която нямах спомени, на които да се уповавам. Бях сигурна, че студентите ми забелязват разликата.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но... — Белокосият мъж се запъна, докато се опитваше да формулира въпроса си. — Трудно ми е да го проумея. Всъщност Гълтачите на Огън... поглъщат дима от горящите Ходещи Цветя, така ли? Като храна? — Опитва се да потисне ужаса в гласа си. Не беше работа на никоя душа да съди друга душа. Но не бях изненадана, като имах предвид пребиваването му на Планетата на Цветята и силната му реакция по повод съдбата на подобни форми на живот от друг свят.

Винаги съм се изумявала как някои души се набъркват дълбоко в работите на света, който населяват, и не обръщат внимание на останалата вселена. Обаче справедливостта изисква да се каже, че Обърнат към Слънцето вероятно е бил в състояние на хибернация, когато се разнесе мрачната слава на Огнения свят.

— Да, те получават важни хранителни вещества от този дим. И тъкмо в това е основната дилема и спорът за Огнения свят, както и причината планетата да не бъде закрыта, въпреки че със сигурност имаше достатъчно време да бъде изцяло населена. Има доста висок процент премествания. Когато беше открит Огненият свят, отначало се предполагаше, че господстващият вид — Гълтачите на огън, са единствената съществуваща в него разумна форма на живот. Гълтачите

на огън не считат Ходещите цветя за равни на тях — културен предразсъдък. Така че измина известно време, дори и след първата вълна на заселване, преди душите да разберат, че избиват разумни същества. След това учените от Огнения свят съсредоточават усилията си в изнамирането на заместител на хранителните нужди на Гълтачите на огън. За да се помогне, се транспортират паяци, но планетите са отдалечени на стотици светлинни години една от друга. Когато това препятствие бъде преодоляно, което ще стане скоро, аз съм сигурна, че има надежда Ходещите цветя да могат също да бъдат асимилирани. Междувременно голяма част от грубостите при уеднаквяването е отстранена. Разбира се, в това число и онази, отнасяща се до изгарянето на живи същества, както и някои други аспекти.

— Как могат те... — продължи Обърнат към слънцето, но не можа да довърши.

Мисълта му довърши друг глас:

— Изглежда, че това е една много жестока екосистема. Защо планетата не е изоставена?

— Естествено, този въпрос беше обсъждан, Робърт. Но ние не изоставяме планети с лека ръка. Има много души, за които Огненият свят е техен дом. Те не могат да бъдат извадени оттам против волята им. — Извърнах очи и се загледах в бележките си, опитвайки се да сложа край на тази странична дискусия.

— Но това е направо варварство!

Във физическо отношение Робърт беше по-млад от повечето други студенти. Всъщност беше по-близо до моята възраст от всеки друг. И, което беше по-важно, беше истинско дете. Земята беше първият му свят. В неговия случай Майката също е била земен жител, преди да се подчини, така че той не беше имал кой знае какви възможности в сравнение с по-старите и пътували повече души. Питях се какво ли е да си роден от тези прекалено емоционални и чувствителни домакини, без да имаш опита, който да уравни нещата. Сигурно ще е трудно да си обективен. Опитах се да си спомня това и да проявя повече търпение, докато му отговарям.

— Всеки свят е уникален по своему. Ако не си живял в него, не е възможно да разбереш напълно...

— Но ти никога не си живяла в Огнения свят — прекъсна ме той. — Би трябвало да се чувстваш по същия начин... Освен ако си имала

други причини да прескочиш тази планета? Била си почти навсякъде другаде.

— Може би един ден ще имаш възможност да се увериш, че изборът на планета е нещо много лично — казах аз с тон, който категорично слагаше край на дискусията.

Защо не им го кажеш? Ти наистина считаш това за варварско, жестоко и погрешно. Което е твърде смешно, ако питаш мен... въпреки че никога не го правиш. Какъв е проблемът? Срамуваш ли се, че си съгласна с Робърт? Защото той е по човек от останалите?

Откакто беше намерила отново гласа си, Мелани беше станала направо непоносима. Как можех да се съсредоточа върху работата си, след като през цялото време в главата ми звучаха изказваните от нея мнения?

На седалката зад Робърт се раздвижи една тъмна сянка.

Търсачката, облечена както обикновено в черно, се наведе напред, заинтригувана за пръв път от темата на дискусията. Потиснах желанието да я изгледам намръщено. Не исках Робърт, който и без това вече се чувстваше неловко, да изтълкува погрешно изражението ми като предназначено за него. Мелани недоволно изсумтя. Искаше да не потискам обзелото ме желание.

Това, че Търсачката ни следваше на всяка крачка, беше научило Мелани на някои неща. Преди си мислеше, че не би могла да мрази нещо или някого повече, отколкото мен.

— Часът почти свърши — обявих с облекчение аз. — Приятно ми е да ви съобщя, че следващия вторник ще имаме за гост един лектор, който ще бъде в състояние да компенсира невежеството ми по тази тема. Нежен Пламък, едно скорошно допълнение към нашата планета, ще бъде тук, за да ни разкаже личните си впечатления от заселването на Огнения свят. Знаем, че ще бъдете така учтиви, както сте към мен, и ще се отнасяте към него с уважение, въпреки много младата възраст на неговия домакин. Благодаря ви за вниманието.

Класът бавно се изниза навън, като някои от студентите използваха тази минута да побъбрят помежду си, докато си събираха нещата. Мина ми през ум това, което ми беше казала Кати за приятелствата, но не изпитах желание да се присъединя към никого. Бяха ми чужди.

Така ли се чувствах наистина? Дали така се чувстваше Мелани? Беше трудно да се каже. Може би бях необщителна по природа. Предположих, че личната ми история потвърждава тази теория. Никога не бях се привързвала толкова силно, че да се задържа повече от един живот на някоя планета.

Забелязах, че Робърт и Обърнат към Слънцето продължават да се бавят в класната стая и да разговарят оживено. Можех да отгатна каква е темата на разговора.

— Историите за Огнения свят създават напрегната обстановка.

Извърнах се леко по посока на гласа. До мен стоеше Търсачката. Обикновено жената съобщаваше за приближаването си с бързото тракане на токчетата на обувките. Погледнах надолу и видях, че за пръв път беше обула маратонки... разбира се, черни.

— Силна реакция от някои от класа.

— Да.

Тя продължи да ме гледа изпитателно, като че ли очакваше да кажа още нещо. Събрах бележките си и се обърнах да ги сложа в чантата.

— Ти също реагира.

Поставих внимателно листата в чантата, без да се обръщам.

— Учудих се защо не отговори на въпроса.

Настъпи мълчание, докато тя чакаше да ѝ отговоря. Продължавах да мълча.

— И така... защо не отговори на въпроса?

Извърнах се, без да скривам нетърпението, изписано на лицето ми.

— Защото нямаше отношение към урока, защото Робърт трябва да се научи да бъде по-възпитан и защото това не влиза в работите на никой друг.

Преметнах чантата си през рамо и се отправих към вратата. Тя продължи да върви редом с мен, полагайки усилия да не изостава от по-дългите ми крака. Продължихме да вървим в мълчание по коридора. Едва когато излязохме навън, където следобедното слънце огряваше многобройните пращинки в соления въздух, тя заговори отново:

— Мислиш ли, че ще се установиш някога, Скитнице? Може би на тази планета? Изглежда, че ти допаднат техните... чувства.

Настръхнах от обидата, съдържаща се в тона ѝ. Дори не бях сигурна на какво се дължеше желанието ѝ да ме обиди, но то беше съвсем очевидно.

Мелани недоволна се размърда.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Кажи ми нещо, Скитнице. Съжаляваш ли ги?

— Кого? — попитах с безразличие аз. — Ходещите цветя ли?

— Не, хората.

Спрях и тя също спря. Бяхме само на няколко пресечки от апартамента ми и вървах бързо с надеждата да се отърва от нея, макар че беше много по-вероятно тя да се самопокани. Обаче въпросът ѝ ме свари неподготвена.

— Хората ли?

— Да. Съжаляваш ли ги?

— А ти не ги ли съжаляваш?

— Не. Те бяха твърде брутална раса. Имали са късмет, че са оцелели толкова дълго заедно.

— Не всички са били лоши.

— При тях това е генетично предопределено. Бруталността е част от природата на техния вид. Но изглежда, че ти ги съжаляваш.

— Загубили са много, не мислиш ли? — казах аз и посочих с ръка наоколо.

Стояхме в подобно на парк пространство между две покрити с бръшлян общежития. Тъмнозеленото на бръшляна беше приятно за окото, особено в контраст с избелялото червено на старите тухли. Въздухът беше приятно топъл, златист от слънчевите лъчи, а миризмата на океана придаваше солен привкус на сладкия аромат на цветята около храстите. Бризът галеше откритата кожа на ръцете ми. В другите си животи не бих могла да изпитам нещо толкова блестящо.

— Няма ли да ти е жал за тези, на които то е отнето?

Лицето ѝ остана спокойно и безизразно. Бях направила опит да я направя съпричастна, да я накарам да погледне нещата от по-друг ъгъл.

— В кои други светове си живяла?

Тя се поколеба, а после скръсти ръце.

— В никои. Живяла съм само на Земята.

Това ме изненада. Тя беше не по-малко дете от Робърт.

— Само на една планета? И си избрала да бъдеш Търсач в първия си живот?

Тя кимна веднъж и не повдигна повече брадичката си.

— Е добре, това си е твоя работа. — Тръгнах по-бързо. Може би след като бях показала, че не искам да се меся в личния ѝ живот, тя щеше да ми отговори със същото.

— Говорих с Утешителката ти.

Може би напразно се надяваш — промърмори, като че ли на себе си Мелани.

— Какво? — попитах изненадана аз.

— Доколкото разбирам, имаш доста проблеми извън опитите да получиш достъп до нужната ми информация. Мислила ли си върху възможността да опиташ в някои друг, по-сговорчив домакин? Тя ти предложи подобно решение, нали?

— Кати не би ти казала нищо.

На лицето на Търсачката се изписа доволство.

— Не беше нужно тя да ми отговаря. Много ме бива да чета по израженията на хората. Мога да кажа, когато въпросите ми попадат в целта.

— Как се осмеляваш? Отношенията между една душа и нейния Утешител...

— ... са неприкосновени, така е. Знам теорията. Обаче в твоя случай общоприетите начини на разследване, като че ли не дават резултат. Трябва да бъде по-находчива.

— Мислиш, че крия нещо от теб, така ли? — попитах твърде ядосана, за да прикрия отвращението в гласа си. — Мислиш, че съм споделила това с моята Утешителка?

Гневът ми не я впечатли. Може би като се има предвид странния ѝ характер, беше свикнала с подобни реакции.

— Не, мисля, че ми казваш каквото знаеш... Но не считам, че търсиш така упорито, както би могла. Виждала съм го и преди. Започваш да съчувстваш на домакина си. Несъзнателно позволяваш на паметта ѝ да насочва желанията ти. Вероятно на този етап ще е вече твърде късно, но мисля, че за теб ще е по-добре да се преместиш и може би някой друг ще има по-голям късмет с нея.

— Ха! — извиках аз. — Мелани ще ги изяде живи!

Лицето на Търсачката направо се вцепени. Независимо какво си мислеше, че е успяла да разбере от Кати, нямаше никаква представа за това. Предполагаше, че влиянието на Мелани идва от паметта, че е несъзнателно.

— Намирам за много интересно, че говориш за нея в сегашно време.

Не обърнах внимание на думите ѝ и се опитах да се престоря, че не съм се изпуснала.

— Грещиш, ако си мислиш, че някой друг би имал по-голям късмет да проникне в тайните и.

— Има само един начин да се разбере.

— Имаш ли някого предвид? — попитах с разтреперан от ненавист глас.

Тя се усмихна.

— Получих разрешение да опитам. Няма да отнеме много време. Ще запазят домакина ти за мен.

Трябваше да поема дълбоко въздух, треперех, а Мелани изпитваше такава омраза, че не можеше да се опише с думи. Идеята Търсачката да влезе в мен, дори и след като знаех, че аз няма да бъда там, ми беше толкова противна, че усетих как започна да ми се повдига като предишната седмица.

— За твоето разследване никак не е добре, че не съм скокла.

Търсачката присви очи.

— Е, да, това наистина бави твърде много изпълнението на тази задача. Никога не съм се интересувала много от история, но изглежда, че сега съм на път да изкарам цял курс.

— Ти току-що каза, че може би е твърде късно да се измъкне нещо повече от паметта ѝ — припомних ѝ аз, като се мъчех да запазя гласа си спокоен. — Защо не се върнеш там, откъдето си дошла?

Тя сви рамене и презрително се усмихна.

— Сигурна съм, че е твърде късно... за доброволна информация. Но ако не съдействаш, тя все още може просто да ме отведе при тях.

— Да те отведе?

— Когато тя установи пълен контрол, ти ще станеш като онзи слабак, който някога се е наричал Препускаща песен, а сега Кевин. Помниш ли го? Онзи, който нападна Лечителя?

Гледах я с широко отворени очи, ноздрите ми пламнаха.

— Да, може би е просто въпрос на време. Утешителката не ти ли е казала какво показва статистиката? Е, дори и да го е сторила, тя не разполага с най-последните данни, с които разполагаме ние. Показват, че шансовете за успех в един по-продължителен период за случаи като твоя, когато даден човек домакин започне да оказва съпротива, са под двадесет процента. Имаше ли представа, че нещата са толкова зле? Те променят информацията, която дават на потенциални заселници. Вече няма да се предлагат домакини в зряла възраст. Рисковете са твърде големи. Губим души. Няма да мине много време и тя ще започне да ти говори, да говори чрез теб, да контролира решенията ти.

Не смеех да помръдна, нито да отпусна някой мускул. Търсачката се наведе напред, като изпъна пръстите на краката си, за да е по-близко до мен. Сниши глас, опитвайки се да бъде по-убедителна.

— Това ли искаш, Скитнице? Да загубиш? Да бъдеш обезличена от нечие съзнание? Да не си нищо повече от тяло домакин? Положението само ще продължи да се влошава. Вече няма да бъдеш това, което си. Тя ще те победи и ще изчезнеш. Може би някой ще се намеси... Може би ще те преместят, както постъпиха с Кевин. И ти ще се превърнеш в някое дете на име Мелани, което обича да поправя коли, вместо да композира музика. Или каквото тя е свикнала да прави.

— Шансовете за успех са под двадесет процента, така ли? — прошепнах аз.

Тя кимна, опитвайки се да скрие усмивката си.

— Ти се съсипваш, Скитнице. Всички светове, които си видяла, всичкия опит, който си събрала, ще отиде напразно. В досието ти видях, че имаш потенциал за Майчинство. Ако се съ согласиш да бъдеш Майка, тогава поне всичко това няма да бъде пропиляно. Мислила ли си за Майчинство?

Дръпнах се рязко от нея, лицето ми пламна.

— Извинявай — рече тихо тя и също се изчерви. — Не беше учтиво от моя страна. Забрави, че го казах.

— Прибирам се вкъщи. Не ме следвай.

— Налага се, Скитнице. Това ми е работата.

— Защо толкова ви е грижа за няколко останали хора? Защо? Как ще продължите да оправдавате професията си? Ние спечелихме. Време е да се присъедините към обществото и да вършите нещо полезно!

Въпросите ми и обвиненията в тях не я впечатлиха.

— Навсякъде, където краищата на техния свят докосват нашия, има смърт. — Каза го спокойно и за момент видях в лицето ѝ друг човек. С изненада разбрах, че дълбоко вярва в това, което прави. Донякъде бях склонна да предположа, че е избрала работата на следовател, защото тайно обича насилието.

— Дори ако само една душа бъде загубена заради твоя Джаред или твоя Джейми, пак ще бъде прекалено много. Докато не бъде постигнат окончателен мир на тази планета, работата ми ще бъде оправдана. Докато има оцелели Джаредци, аз ще бъда нужна да защитавам нашия вид. Докато има такива като Мелани да водят души за носа...

Обърнах ѝ гръб и се отправих към апартамента с големи крачки, които щяха да я принудят да тича, ако иска да не изостане.

— Не се погубвай, Скитнице! — провикна се след мен тя. — Нямах много време! — Спря, но после се провикна още по-силно: — Съобщи ми, когато трябва да започна да те наричам Мелани!

С увеличаването на разстоянието помежду ни гласът ѝ затихна. Знаех, че ще ме последва със своето темпо. Последната неприятна седмица, когато на всяка лекция виждах лицето ѝ в дъното на аудиторията, когато всеки ден чувах стъпките ѝ зад мен по тротоара, нямаше да бъде нищо в сравнение с това, което предстоеше.

Щеше да направи живота ми ад.

Имах чувството, че Мелани се блъска с всички сили във вътрешните стени на черепа ми.

Хайде да я натопим. Ще кажем на началниците ѝ, че е направила нещо недопустимо, че ни е нападнала. Нашата дума срещу нейната...

Това е в човешкия свят — напомних ѝ аз почти натъжена, че не мога да прибягна до такива средства. — Нямаме началници в смисъла, който вие влагате в тази дума. Всички работят заедно като равни. Има такива, на които много други докладват, за да координират информацията, както и съветници, които вземат решения във връзка с тази информация, но те не могат да ѝ отнемат работата, която тя иска да върши. Виждаш ли, всичко действа като...

На кого му пука как действа, след като не може да ни помогне? Сетих се — хайде да я убием! Мислено видях как ръцете ми се заключват около врата на Търсачката.

Точно затова е по-добре моят вид да се разпорежда в това място.

Я не се преструвай. Би ти харесало също толкова, колкото и на мен. Образът отново се върна, представихме си как лицето на Търсачката посинява, но този път това беше съпроводено от неопируемо удоволствие.

Това си ти, не аз. — Твърдението ми беше вярно: гледката ме отврати. Но същевременно усещането беше опасно близо до радостното чувство, че никога повече нямаше да видя отново Търсачката.

И какво ще правим сега? Аз няма да се предам. Ти също няма да се предадеш. А и тази проклета Търсачка със сигурност няма се откаже!

Не й отговорих. Нямах готов отговор. За кратко в главата ми настъпи тишина. Беше хубаво. Искаше ми се това да продължи. Обаче имаше само един начин да купя спокойствието си. Бях ли готова да платя цената? Вече имах ли някакъв избор?

Мелани постепенно се успокои. Докато минавах през входната врата и слагах след мен резетата (никога преди не го бях правила, защото това бяха останки от хората, които нямаха място в един мирен свят), тя се замисли.

Никога не се бях замисляла как вземате участие в запазването на вашия биологичен вид. Не знаех, че нещата при вас стоят по този начин.

Както виждаш, отнасяме се към това много сериозно. Благодаря ти за загрижеността. Тя не обърна внимание на неприкритата ирония в тази мисъл.

Продължаваше да мисли за откритието си, а аз включих компютъра и започнах да търся полети на совалки. Мина малко време преди тя да усети какво правя.

Къде отиваме? В мисълта й се промъкна паника. Почувствах как нейното съзнание преминава през главата ми, докосването му беше леко като перце, докато търсеше нещо, което може би криех от нея.

Реших да й спестя търсенето. Отивам в Чикаго.

Сега паниката стана по-осезаема. Защо?

Ще се срещна с Лечителя. Нямам й доверие. Искам да поговоря с него преди да взема решение.

Настъпи кратко мълчание преди да заговори отново.
Решението да ме убиеш ли?
Да, точно това.

ГЛАВА 8

ОБИЧАНА

— Страхуваш се да летиш, така ли? — Гласът на Търсачката изразяваше недоумение, примесено с насмешка. — Пътувала си осем пъти в открития космос и се страхуваш да се качиш на една совалка до Тусон, Аризона?

— Първо на първо, не се страхувам. Второ, когато пътувам в открития космос нямам голяма представа къде се намирам, след като съм поставена в камерата за хибернация. И трето, на домакина ми му прилошава в совалки.

Търсачката вдигна нагоре очи от възмущение.

— Ами вземи лекарство тогава! Какво щеше да направиш, ако Лечителят Фордс не се беше преместил в Сейнт Мери? С кола ли щеше да отидеш в Чикаго?

— Не. Но, тъй като сега вариантът да отида с кола ми се струва разумен, спирам се на тази възможност. Ще е хубаво да видя малко повече от този свят! Пустинята може да е изумителна.

— Пустинята е отегчителна до смърт.

— А и не бързам. Има много неща, които да премисля, и ще се радвам да остана известно време сама със себе си. — Изгледах я многозначително, докато произнасях последните думи.

— Все пак не разбирам какъв смисъл има да се виждаш отново със стария си Лечител. Тук има много компетентни Лечители.

— С Лечител Фордс се чувствам спокойна. Той е запознат с моя случай, а и не съм сигурна, че разполагам с цялата необходима ми информация — отвърнах аз и отново многозначително я изгледах.

— Не разполагаш с толкова време, че да не бързаш, Скитнице. Познавам симптомите.

— Моля те да ме извиниш, но не считам информацията ти за безпристрастна. Знам достатъчно за човешкото поведение и мога сама да разпозная сигналите, че съм манипулирана.

Тя ми хвърли гневен поглед.

Сложих във взетата под наем кола няколкото неща, които възнамерявах да взема със себе си — достатъчно дрехи, с които да изкарам една седмица, без да се налага да пера, и основни тоалетни принадлежности. Въпреки, че не бяха много неща, онова, което оставих след себе си, беше дори по-малко. Бях събрала съвсем малко лични вещи. През всичките месеци, които прекарах в малкия апартамент, стените останаха голи, а полиците празни. Може би изобщо няха намерение да се установявам тук.

Търсачката стоеше на тротоара близо до отворения багажник и ме атакуваше със злонамерени въпроси и забележки, винаги когато бях достатъчно близо, за да я чуя. Бях сигурна само в едно — че изгаря от нетърпение да ме следва по пътя. Вероятно щеше да вземе някоя совалка до Тусон. Беше се надявала, че като ме накара да се срамувам от страха си да летя, ще ме принуди да направя същото и аз. Това, че тя нямаше да пътува след мен, беше огромно облекчение. Представих си как идва всеки път, когато спирам, за да хапна нещо, как се мотае пред тоалетните на бензиностанциите, как ме чака с неизчерпаемите си изследователски въпроси всеки път, когато колата ми спре на някой светофар.

Потръпнах при тази мисъл. Ако преместването ми в ново тяло означаваше да се отърва от Търсачката... това наистина си беше голям стимул.

Имах и друг избор. Бих могла да напусна напълно този свят като провалила се и да се преместя на десета планета. Можех да работя, за да забравя цялото преживяване. Земята щеше да бъде само една малка черна точка в иначе безупречното ми досие.

Но къде бих могла да отида? На някоя друга планета? Сред любимите ми беше Пеещият свят, но трябваше да заменя зрението си със слепота. Планетата на Цветята беше прекрасна... Обаче формите на живот, основаващи се на хлорофила, бяха толкова ограничени в емоционално отношение. Животът там щеше да ми се стори непоносимо муден след темпото на тази човешка среда.

На нова планета? Имаше ново завоевание. Тук, на Земята, наричат новите домакини Делфини поради липса на по-добро сравнение, въпреки че приличат повече на водни кончета, отколкото на морски бозайници. Те са високо развит биологичен вид и със сигурност са твърде подвижни, но след дългия ми престой при

Виждащите водорасли мисълта за друга планета, покрита само с вода, ми беше противна.

Не, на тази планета все още има толкова много неща, които не съм изпитала. Никъде другаде в познатата вселена нещо не ми е допадало толкова много като този сенчест малък озеленен двор, тази тиха улица или примамливостта на безоблачното пустинно небе, което бях виждала в спомените на Мелани.

Тя не сподели мнението си за избора ми. След решението ми да намеря моя пръв Лечител — Фордс Дълбоката вода, беше станала много тиха. Не бях сигурна какво означава да се затвориш в себе си. Дали се опитваше да изглежда по-малко опасна, или по-малко бреме? Дали се подготвяше за нахлуването на Търсачката? За смъртта? Или пък се готвеше да се пребори с мен? Да се опита да надделе?

Какъвто и да беше планът ѝ, тя продължаваше да стои настрана. Усецах я само като слабо, внимателно присъствие в задната част на главата.

Отидох за последен път в апартамента, за да видя дали не съм забравила нещо. Изглеждаше празен. Виждаха се само основните мебели, останали още от предишния наемател. В шкафовете все още стояха същите чинии, възглавниците на леглото, нощните лампи на масичките. Ако не се върна, следващият наемател няма да има много за чистене.

Телефонът извънпя тъкмо в момента, когато излизах през входната врата. Върнах се да го вдигна, но вече беше твърде късно. Бях настроила телефонния секретар да отговаря още при първото позвъняване. Знаех какво щеше да чуе обажданият се — не много подробното ми обяснение, че ще отсъствам през останалата част от семействата, и че часовете ми ще бъдат анулирани, докато ми бъде намерен заместник. Не посочвах причината. Погледнах часовника върху телевизора — минаваше осем сутринта. Бях почти сигурна, че вероятно се е обадил Кърт, който току-що беше получил съвсем малко по-подробния имейл, който му бях изпратила късно предишната нощ. Чувствах се виновна, че не бях изпълнила ангажимента си към него. Почти се чувствах като някоя скокла. Може би тази стъпка, това напускане на работата, беше прелюдия към следващото ми решение, моя по-голям срам. Тази мисъл ме накара да се почувствам неловко.

Нямах желание да чуя какво се казва в съобщението, въпреки че нямаше някаква належаща причина да бързам.

Огледах празния апартамент още веднъж. Нямах чувството, че оставям нещо зад себе си. Не изпитвах привързаност към тези стаи. Имах странното усещане, че този свят — не само Мелани, но и цялото земно кълбо — не ме иска, независимо колко много го исках аз. Изглежда, че не можах да пусна корените си тук. При мисълта за корени кисело се усмихнах. Това усещане беше чисто и просто глупаво суеверие.

Никога не бях имала домакин, способен да изпитва суеверие. Усещането беше интересно. Като че ли знаеш, че си наблюдаван, без да можеш да откриеш този, който те наблюдава. Това накара косъмчетата на врата ми да настръхнат.

Затворих решително вратата след себе си, но не се докоснах до старомодната ключалка. Никой нямаше да смути покоя на това място до завръщането ми или докато не бъде дадено на някой нов наемател.

Качих се в колата без да погледна Търсачката. Нямах голям опит в шофирането, Мелани също, и това ме караше да се чувствам малко нервна. Обаче бях сигурна, че скоро ще свикна.

— Ще те чакам в Тусон — каза Търсачката и се наведе през отворения ми прозорец в момента, в който включих двигателя.

— Не се съмнявам — промърморих аз.

Погледнах бутоните върху дръжката на вратата. Опитах се да прикрия усмивката си, когато натиснах един, за да вдигна стъклото, и я видях как рязко отскочи назад.

— Може би... — почти изкрещя тя, за да мога да я чуя въпреки шума от двигателя и през затворения прозорец — може би ще се опитам да пътувам като теб. Може би ще се видим по пътя.

Засмя се и сви рамене.

Казваше го, само за да ме ядоса. Опитах се да не ѝ показвам, че успя. Съсредоточих се върху пътя пред мен и предпазливо потеглих.

Беше сравнително лесно да намеря магистралата и след това да следвам пътните знаци за излизане от Сан Диего. Скоро вече нямаше указания, които да следвам, нито завои, които бих могла да взема погрешно. След осем часа щях да бъда в Тусон. Разстоянието не беше много голямо. Може би щях да прекарам нощта в някой малък град по пътя. Ако бях сигурна, че Търсачката ще пристигне преди мен и ще ме

чака с нетърпение, вместо да ме следва, с удоволствие щях да се забавя.

Усетих, че често поглеждам назад в огледалото, за да откроя признаци, че съм следена. Карах по-бавно от всички останали, защото нямах желание да стигна до мястото, за което се бях отправила, и колите непрекъснато ме задминаваха. Докато минаваха покрай мен, не можах да различа познати лица. Не трябваше да се хващам на опита на Търсачката да ме подразни. Беше съвсем очевидно, че няма търпение да се придвижва бавно. И все пак...

Продължих да се озъртам за нея. Бях пътувала на запад до океана, а също на север, на юг и по красивото крайбрежие на Калифорния, но никога на изток. Цивилизацията бързо остана зад гърба ми и скоро бях заобиколена от голите хълмове и скали — предшественици на безбрежните пространства на пустинята.

Беше много успокояващо да си далеч от цивилизацията и това ме разтревожи. Не би трябвало самотата толкова да ми допада. Душите бяхме общителни. Живеехме, работехме и растяхме заедно в хармония. Всички бяхме еднакви: миролюбиви, приятелски настроени и честни. Защо се чувствах по-добре далеч от себеподобните си? Мелани ли ме направи такава?

Потърсих я, но я намерих някак неконтрактна да дреме в едно кътче на тила ми. Това беше най-хубавият момент, откакто беше започнала отново да говори.

Километрите бързо отминаваха. Тъмните, остри скали и прашните долини, покрити с мършави храсти, летяха край мен с монотонно еднообразие. Усетих, че карам по-бързо, отколкото възнамерявах. Тук нямаше нищо, което да привлича вниманието ми, и затова ми беше трудно да карам бавно. Запитах се защо в паметта на Мелани пустинята изглеждаше много по-живописна и много по-завладяваща. Оставих съзнанието си да се доближи до нейното, опитвайки се да разбере какво му е специалното на това пусто място.

Обаче тя не виждаше голата, мъртва земя около нас. Сънуваше друга пустиня — червена и прорязана от каньони, някакво приказно място. Не направи опит да не ме допусне там. Всъщност, като че ли не забелязваше присъствието ми. Пак се запитах какво означаваше тази нейна самовглъбеност. Не открих никаква враждебност, а по-скоро подготовка за края.

В спомените си тя живееше в някакво по-щастливо място и като че ли се сбогуваше с него. Беше място, което никога преди не ми беше позволявала да видя.

Беше бунгало, импровизирано жилище, сгушено в една падина, оградена със стени от червен пясъчник, в опасна близост до водите на буен поток. Необичайно място за живеене, далеч от всякакъв път или пътека, направено грубо, без каквито и да било модерни технически удобства. Тя си спомни как се беше смяла на мивката, в която водата трябваше да се изпомпва от земята.

— По-добра е от тръбите — казва Джаред и сбърчва още повече вежди. Изглежда, че смехът ми го безпокои. Дали не се страхува, че не я харесвам? — В помпата няма нищо за проследяване, никакво доказателство, че сме тук.

— Чудесна е — бързам да кажа аз. — Като в някой стар филм. Няма грешка.

Усмивката, която никога не изчезва напълно от лицето му — усмихва се дори и насън, — става по-широка.

— Във филмите не ти показват най-лошите неща. Хайде, ела да видиш къде е клозетът.

Чувам смеха на Джейми да отеква в тесния каньон, докато тича пред нас. Черната му коса подскача заедно с тялото. Сега това слабо момче със загоряла от слънцето кожа подскача непрекъснато. Не си бях давала сметка каква тежест могат да носят тези тесни рамене. В присъствието на Джаред той е направо весел. Напрегнатото му изражение изчезва, заменено от усмивки. И двамата сме по-издръжливи, отколкото предполагам.

— Кой построи това място?

— Баща ми и по-големите ми братя. Аз помагах или по-скоро им пречех. Баща ми обичаше да се маха от всичко. И не държеше много на удобствата. Така и не си направи труда да провери чия всъщност е земята, да поиска разрешение за строеж или да изпълни някоя друга досадна формалност. — Джаред се засмива и отмята глава назад. Слънчевите лъчи танцуват по русите кичури на косата му. — Официално това място не съществува. Удобно, нали? — Без да се замисля, протяга ръка и хваща ръката ми.

КОЖАТА МИ ПЛАМВА ТАМ, КЪДЕТО ДОКОСВА НЕГОВАТА. УСЕЩАНЕТО Е ПОВЕЧЕ ОТ ЧУДЕСНО, НО МЕ КАРА ДА ПОЧУВСТВАМ СТРАННА БОЛКА В ГЪРДИТЕ. НЕПРЕКЪСНАТО МЕ ДОКОСВА ПО ТОЗИ НАЧИН, КАТО ЧЕ ЛИ ПОСТОЯННО ИМА НУЖДА ДА СЕ УВЕРЯВА, ЧЕ СЪМ ТУК. РАЗБИРА ЛИ КАКВО МЕ КАРА ДА ИЗПИТВАМ ОТ ТОВА НАЙ-ОБИКНОВЕНО ПРИТИСКАНЕ НА МОЯТА РЪКА В НЕГОВАТА ТОПЛА ДЛАН? ИЛИ ПРОСТО Е ЩАСТЛИВ, ЧЕ ВЕЧЕ НЕ Е САМ?

ТОЙ КЛАТИ РЪЦЕТЕ НИ, ДОКАТО ВЪРВИМ ПРЕЗ МАЛКА ГОРИЧКА ОТ КАНАДСКИ ТОПОЛИ, ТЕХНИТЕ ЗЕЛЕНИ ЛИСТА ТАКА ЯРКО СЕ ОТКРОЯВАТ НА ФОНА НА ЧЕРВЕНОТО, ЧЕ ИГРАЯТ НОМЕРА НА ЗРЕНИЕТО МИ И МИ ПРЕЧАТ ДА ФОКУСИРАМ. ТОЙ СЕ ЧУВСТВА ЩАСТЛИВ ТУК, ПО-ЩАСТЛИВ, ОТКОЛКОТО НА ВСЯКО ДРУГО МЯСТО. АЗ СЪЩО СЪМ ЩАСТЛИВА. ЧУВСТВОТО ВСЕ ОЩЕ МИ Е НЕПОЗНАТО.

НЕ МЕ Е ЦЕЛУВАЛ ОТ ОНАЗИ ПЪРВА НОЩ, КОГАТО ИЗКРЕЩЯХ, СЛЕД КАТО ОТКРИХ БЕЛЕГА НА ВРАТА МУ. НЕ ИСКА ЛИ ВЕЧЕ ОТНОВО ДА МЕ ЦЕЛУВА? ТРЯБВА ЛИ АЗ ДА ГО ЦЕЛУНА? АМИ АКО НЕ МУ Е ПРИЯТНО?

ПОГЛЕЖДА МЕ И СЕ УСМИХВА, А БРЪЧИЦИТЕ ОКОЛО ОЧИТЕ СЕ ПРЕВРЪЩАТ В СИТНИ МРЕЖИЧКИ. ЧУДЯ СЕ ДАЛИ Е ТОЛКОВА КРАСИВ, КОЛКОТО СИ МИСЛЯ, ИЛИ ТОВА ПРОСТО СЕ ДЪЛЖИ НА ФАКТА, ЧЕ Е ЕДИНСТВЕНИЯТ ОСТАНАЛ ЧОВЕК В ЦЕЛИЯ СВЯТ, ОСВЕН ДЖЕЙМИ И МЕН. НЕ, ЕДВА ЛИ Е ТАКА. НАИСТИНА Е КРАСИВ.

— ЗА КАКВО МИСЛИШ, МЕЛ? — ПИТА ДЖАРЕД. — КАТО ЧЕ ЛИ СИ СЪСРЕДОТОЧЕНА ВЪРХУ НЕЩО МНОГО ВАЖНО — КАЗВА ПРЕЗ СМЯХ ТОЙ.

СВИВАМ РАМЕНЕ, А СТОМАХЪТ МИ ПУЛСИРА.

— ТУК Е ХУБАВО.

ТОЙ СЕ ОГЛЕЖДА НАОКОЛО.

— ДА, У ДОМА Е ВИНАГИ ХУБАВО, НАЛИ?

— ДОМ — ПОВТАРЯМ ТИХО АЗ. — ДОМ.

— ТОЙ Е И ТВОЙ ДОМ, АКО ГО ИСКАШ.

— ИСКАМ ГО. — СТРУВА МИ СЕ, ЧЕ ВСЕКИ КИЛОМЕТЪР, КОЙТО СЪМ ИЗВЪРВЯЛА ПРЕЗ ИЗМИНАЛИТЕ ТРИ ГОДИНИ, Е ВОДЕЛ КЪМ ТОВА МЯСТО. НЕ ИСКАМ НИКОГА ДА ГО НАПУСНА, МАКАР ДА ЗНАМ, ЧЕ ЩЕ ТРЯБВА. ХРАНАТА НЕ РАСТЕ ПО ДЪРВЕТАТА. ИЛИ ПОНЕ НЕ В ПУСТИНЯТА.

ТОЙ СТИСКА РЪКАТА МИ, А СЪРЦЕТО МИ СЕ БЛЪСКА В ГЪРДИТЕ. ТОВА УДОВОЛСТВИЕ Е СЪЩО КАТО БОЛКА.

ИЗПИТВАХ НЯКАКВО СМЪТНО УСЕЩАНЕ, ДОКАТО МЕЛАНИ ПРОДЪЛЖАВАШЕ ДА СЕ РОВИ В СПОМЕНИТЕ СИ И МИСЛИТЕ Й ДА ПОДСКАЧАТ НАСАМ-НАТАМ ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ГОРЕЩ ДЕН И ОЩЕ ДЪЛГИ ЧАСОВЕ, СЛЕД КАТО СЛЪНЦЕТО СЕ БЕШЕ СКРИЛО ЗАД ЧЕРВЕНИТЕ СТЕНИ НА КАНЬОНА. ГЛЕДАХ

напред като хипнотизирана от проточилия се пред мен безкраен път, а хилавите храсти прелитаха покрай колата с вцепеняващо мозъка еднообразие.

Надничам в малката, тясна стая. Дюшекът е само на сантиметри от грубите каменни стени от двете страни.

Изпълва ме силно радостно чувство, когато виждам Джейми да спи в истинско легло с глава, положена върху мека възглавница. Дългите му ръце и крака оставят твърде малко място за мен. В действителност е много по-едър, отколкото си го представям във въображението си. Вече е почти на десет и скоро изобщо няма да е дете. Само че за мен винаги ще си остане такова.

Джейми диша равномерно, отпуснат в здрав сън. В сънищата му няма страх, поне за момента.

Затварям безшумно вратата и се връщам при малката кушетка, където ме чака Джаред.

— Благодаря ти — шепна аз, макар да знам, че дори да извикам думите, сега Джейми няма да се събуди. — Чувствам се неудобно. Тази кушетка е твърде къса за теб. Може би ще е по-добре да легнеш на леглото при Джейми.

Джаред се засмива.

— Мел, та ти си само с няколко сантиметра по-ниска от мен. Наспи се поне веднъж хубаво. Когато изляза следващия път, ще открадна някое походно легло или нещо подобно.

Това не ми харесва по много причини. Скоро ли ще тръгне? Ще ни вземе ли със себе си? За постоянно ли ни отстъпва тази стая?

Слага ръце на раменете ми и ме притиска до себе си. Аз леко се отдръпвам, въпреки че топлината от докосването ме кара отново да изпитам болка в сърцето.

— Защо се намръщи? — пита той.

— Ти кога ще... кога ще трябва отново да тръгнем?

Свива рамене.

— По пътя насам събрахме достатъчно, за да изкараме няколко месеца. Мога да направя няколко кратки набега, ако искаш да се задържим известно време на едно място. Сигурен съм, че си се уморила да бягаш.

— Да, така е, съгласна съм. — Поемам дълбоко въздух, за да добия кураж. — Но ако тръгнеш, и аз ще тръгна.

Той ме притиска по-силно до себе си.

— Признавам, че предпочитам да е така. Мисълта да се разделя с теб... — Той тихо се засмива. — Няма ли да прозвучи малко налудничаво, ако кажа, че по-скоро бих предпочел да умра? Твърде мелодраматично, нали?

— Не, знам какво имаш предвид.

Той сигурно се чувства по същия начин като мен. Щеше ли да каже тези думи, ако ме приемаше просто като още един човек, а не като жена? Давам си сметка, че за пръв път сме напълно сами от нощта, в която се срещнахме — за пръв път имаше врата, която да се затваря между спящия Джейми и нас двамата. Много нощи наред лежахме будни, разговаряхме шепнешком, разказвахме си историите си — и хубавите, и ужасните, но главата на Джейми беше винаги върху скута ми. Тази затворена врата ме кара да дишам по-учестено.

— Мисля, че още не е нужно да търсиш походно легло.

Усещам, че ме гледа въпросително, но не смея да срещна погледа му. Чувствам се неловко, но вече е твърде късно. Думите са казани.

— Ще останем тук, докато свърши храната, не се безпокой. Спал съм на по-неудобни неща от тази кушетка.

— Нямам това предвид — казвам аз и продължавам да гледам надолу.

— Ти ще легнеш на леглото, Мел. Няма да отстъпя.

— И това нямам предвид — произнасям почти шепнешком аз. — Искях да кажа, че кушетката е достатъчно голяма за Джейми, а и той няма да порасне толкова бързо. Мога да спя на леглото с... теб.

Настъпва мълчание. Искане ми се да вдигна очи, да видя израза на лицето му, но съм твърде объркана. Ами ако това му е противно? Как ще го понеса? Дали няма да ме изгони?

Топлите му, мазолести пръсти повдигат брадичката ми. Сърцето ми тупти, когато очите ни се срещат.

— Мел, аз... — за разлика от друг път лицето му не е усмихнато.

Опитвам се да извърна очи, но той държи брадичката ми така, че не мога да отклоня погледа си от неговия. Не усеща ли огъня, който гори между неговото тяло и моето? Само аз ли се чувствам така? Как е възможно да съм само аз? Усещам го като някакво плоско слънце

МЕЖДУ НАС — ПРИТИСНАТО КАТО ЦВЕТЕ МЕЖДУ СТРАНИЦИТЕ НА ДЕБЕЛА КНИГА, ТО ИЗГАРЯ ХАРТИЯТА. ПО ДРУГ НАЧИН ЛИ ГО УСЕЩА ТОЙ? КАТО НЕЩО НЕПРИЯТНО?

След миг извърща глава. Точно той отмества погледа си, но продължава да стиска брадичката ми. Произнася думите тихо:

— Не ми дължиш това, Мелани. Не ми дължиш каквото и да било.

Преглъщам с мъка.

— Не казвам... Нямах предвид, че се чувствам задължена. А и ти... не трябва да изпитваш подобно нещо. Забрави какво съм казала.

— Няма начин, Мел.

Той въздъхва и на мен ми се иска да изчезна. Да се откажа — да предам мозъка си на нашествениците, ако това е нужно, за да изтрия този огромен гаф от паметта си. Да изтъргувам бъдещето си, за да изтрия последните две минути от миналото си. Готова съм да направя всичко за това.

Джаред поема дълбоко въздух. Заглежда се в пода с премрежени очи и стиснати зъби.

— Мел, не е нужно да стане така. Само защото сме заедно, само защото сме последните мъж и жена на Земята... — Не му достигат думи — нещо, на което никога преди не съм ставала свидетел. — Това не означава, че трябва да направиш нещо, което не искаш. Не съм човек, който би очаквал... Не си длъжна да...

Изглежда толкова разстроен, продължава да гледа намръщен встрани и без да се усетя, започвам да говоря, макар да знам, че е грешка още преди да съм започнала.

— Нямах това предвид — смотолевям аз. — Не казвам, че се чувствам задължена и не мисля, че си такъв човек. Не. Разбира се, че не. Причината е, че...

Че го обичам. Стискам зъби, преди да се унижа още повече. Готова съм веднага да си отхапя езика, преди той да развали всичко.

— Причината е, че какво...? — пита той.

Опитвам се да тръсна глава, но Джаред продължава да държи здраво брадичката ми между пръстите си.

— Мел?

Отскубвам се от хватката му и яростно тръскам глава.

Той се навежда по-близо до мен и сега лицето му изведнъж се променя. В израза на лицето му се четат някакъв нов вътрешен конфликт,

КОЙТО МИ Е НЕПОНЯТЕН, НО МАКАР ДА НЕ ГО РАЗБИРАМ НАПЪЛНО, ТОЙ ЗАЛИЧАВА УСЕЩАНИЕТО ЧЕ СЪМ ОТХВЪРЛЕНА, ОТ КОЕТО ОЧИТЕ МИ ЗАПОЧВАТ ДА МЕ СМЪДЯТ.

— ЩЕ МИ КАЖЕШ ЛИ? МОЛЯ ТЕ? — ПРОШЕПВА ТОЙ. УСЕЩАМ ДЪХА МУ ВЪРХУ БУЗАТА СИ И В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА НЯКОЛКО СЕКУНДИ ИЗОБЩО НЕ МОГА ДА РАЗСЪЖДАВАМ.

ОЧИТЕ МУ МЕ КАРАТ ДА ЗАБРАВЯ, ЧЕ СЪМ СЕ УНИЖИЛА, ЧЕ ИСКАМ НИКОГА ПОВЕЧЕ ДА НЕ ПРОГОВОРЯ.

— АКО ТРЯБВА ДА ИЗБЕРА НЯКОГО, С КОГОТО ДА ОСТАНА НА НЯКОЯ НЕНАСЕЛЕНА ПЛАНЕТА, ТОВА ЩЕ БЪДЕШ ТИ — ПРОШЕПВАМ АЗ. СЛЪНЦЕТО МЕЖДУ НАС ПАРИ ОЩЕ ПО-СИЛНО. — ИСКАМ ДА СЪМ С ТЕБ ЗАВИНАГИ. И ТО НЕ САМО ДА... НЕ САМО ДА РАЗГОВАРЯМ. КОГАТО МЕ ДОКОСНЕШ... — ОСМЕЛЯВАМ СЕ ДА ПРЕКАРАМ ЛЕКО ПРЪСТИ ПО ТОПЛАТА КОЖА НА РЪКАТА МУ И СЕГА УСЕЩАМ ПЛАМЪЦИ ПО ВЪРХОВЕТЕ ИМ. РЪКАТА МУ ЗДРАВО МЕ ОБГРЪЩА. И ТОЙ ЛИ ЧУВСТВА ОГЪНЯ? — НЕ ИСКАМ ДА СПИРАШ. — ИСКАМ ДА БЪДА ПО-КОНКРЕТНА, НО НЕ МОГА ДА НАМЕРЯ ДУМИТЕ. ТАКА Е ДОБРЕ. ДОСТАТЪЧНО ЗЛЕ Е, ЧЕ ПРИЗНАХ ТОЛКОВА МНОГО ОТ МОЯ СТРАНА — АКО НЕ ГО ЧУВСТВАШ ПО СЪЩИЯ НАЧИН, МОГА ДА ТЕ РАЗБЕРА. МОЖЕ БИ ЗА ТЕБ НЕ Е СЪЩОТО. ВСИЧКО ЩЕ Е НАРЕД. — ЛЪЖИ.

— О, МЕЛ — ВЪЗДЪХВА ТОЙ В УХОТО МИ И ИЗВРЪЩА ЛИЦЕТО МИ КЪМ НЕГОВОТО.

УСТНИТЕ МУ СА ОЩЕ ПО-ГОРЕЩИ ОТПРЕДИ, НАПРАВО МЕ ИЗГАРЯТ. НЕ ЗНАМ КАКВО ПРАВЯ, НО ТОВА ИЗГЛЕЖДА ВЕЧЕ НЯМА ЗНАЧЕНИЕ. РЪЦЕТЕ МУ СА В КОСАТА МИ, А СЪРЦЕТО МИ КАТО ЧЕ ЛИ ВСЕКИ МИГ ЩЕ СЕ ПРЪСНЕ. НЕ МОГА ДА ДИШАМ. НЕ ИСКАМ ДА ДИШАМ.

ОБАЧЕ УСТНИТЕ МУ СЕ ПРЕМЕСТВАТ КЪМ УХОТО МИ И ТОЙ МЕ ХВАЩА ЗА ЛИЦЕТО С РЪЦЕ, КОГАТО СЕ ОПИТВАМ ОТНОВО ДА НАМЕРЯ НЕГОВИТЕ.

— МЕЛАНИ, КОГАТО ТЕ НАМЕРИХ, СТАНА ЧУДО, ДОРИ ПОВЕЧЕ ОТ ЧУДО. АКО В ТОЗИ МОМЕНТ МИ БЯХА ПРЕДЛОЖИЛИ ДА ИЗБИРАМ МЕЖДУ ТОВА ДА ВЪРНА ОТНОВО ПРЕДИШНИЯ СВЯТ ИЛИ ДА ТЕ ИМАМ, НЯМАШЕ ДА МОГА ДА СЕ ОТКАЖА ОТ ТЕБ. НЯМАШЕ ДА СПАСЯ ЖИВОТА НА ПЕТ МИЛИАРДА ДУШИ.

— Това е лошо.

— Много лошо, но много вярно.

— Джаред. — ПОЕМАМ ВЪЗДУХ И ОТНОВО СЕ ОПИТВАМ ДА НАМЕРЯ УСТНИТЕ МУ. ТОЙ СЕ ОТДРЪПВА И МЕ ПОГЛЕЖДА ТАКА, КАТО ЧЕ ЛИ ИСКА ДА КАЖЕ НЕЩО. КАКВО ОЩЕ МОЖЕ ДА ИМА?

— Но...

— Но? — Как може да има „но“ в този момент? Какво може да последва след всички този огън, което да започва с но?

— Но ти си на седемнадесет, Мелани. А аз съм на двадесет и шест.

— И какво значение има това?

Не отговаря. Ръцете му бавно галят моите, и като че ли рисуват по тях с огън.

— Ти май, че ме занасяш — отдръпвам се назад, за да видя лицето му. — Притесняваш се за някакви условности, когато нашият свят вече е свършил?

Той шумно преглъща преди да отговори.

— За повечето условности си има причини, Мел. Ще се почувствам като някакъв лош човек, ако се възползвам. Ти си много млада.

— Вече никой не е млад. Всеки, който е успял да оцелее толкова дълго, е направо стар.

Той се усмихва с крайчеца на устните си.

— Може би си права. Обаче това е нещо, за което не трябва да избързваме.

— И за какво да чакаме? — настоявам аз.

Той дълго се колебае, мисли.

— Ами, една от причините е, че има някои... въпроси от практическо естество, за които трябва да помислим.

Питам се дали просто не се опитва да отклони темата, за да печели време. Така ми изглежда. Повдигам вежда. Не мога да повярвам, че разговорът поема такава посока. Ако наистина ме желае, това е безсмислено.

— Виж какво — започва да обяснява Джаред, колебае се. Под бронзовия загар на кожата му като че ли се кани да се изчерви. — Когато подготвих това място, не съм мислил много за вероятността, че мога да имам... гости. Искам да кажа, че... — Изрече останалото на един дъх: — Контролът върху раждаемостта беше последното нещо, за което съм мислил.

— О! — казвам аз и усещам, че се намръщвам.

Усмивката е изчезнала от лицето му и за част от секундата съзирам там да се мярка гняв, какъвто не съм виждала преди. От това изглежда някак опасен, както не съм предполагала.

— Това не е свят, в който бих искал да имам дете.

Когато осъзнах какво ми казва, се свих при мисълта за едно малко, невинно бебе, което отваря очи в това място. Достатъчно зле е да наблюдавам очите на Джейми, да знам какво ще му донесе този живот, дори и при най-доброто стечение на обстоятелствата.

Изведнъж Джаред отново си е същият. По кожата около очите му се появяват ситни бръчици.

— Освен това разполагаме с много време да... помислим по въпроса. — Подозирам го, че пак се опитва да печели време. — Даваш ли си сметка колко малко време сме били заедно до този момент? Откакто се намерихме, са изминали едва четири седмици.

Това направо ме смайва.

— Не може да бъде.

— Двадесет и девет дни. Броя ги.

Мислено се връщам назад. Не е възможно да са изминали само двадесет и девет дни, откакто Джаред промени живота ни. Струва ми се, че двамата с Джейми сме били заедно с него през цялото време, откакто сме сами. Две или може би три години.

— Имаме време — повтаря отново той.

Внезапно ме обзема паника от някакво тревожно предчувствие, което дълго време не ми позволява да проговоря. Той с безпокойство наблюдава промяната, изписана на лицето ми.

— Не можеш да знаеш това. — Предишното отчаяние, което беше намаляло, когато той ме намери, ме шибна като камшик. — Не можеш да знаеш с колко време разполагаме. Не знаеш дали можем да разчитаме на месеци, на дни или на часове.

Джаред сърдечно се засмива и докосва с устни намръщеното ми чело, точно там, където се събират веждите ми.

— Не се безпокой, Мел. Чудесата не стават по този начин. Никога няма да те загубя. Никога няма да ти позволя да ме напуснеш.

Тя ме върна към настоящето — към тясната лента на магистралата, която се виеше през пустошта на Аризона, изгаряща под яростното обедно слънце. Загледах се в празното пространство пред мен и усетих празнотата вътре в себе си.

Мислите ѝ едва чуто прозвучаха в главата ми: *Не знаеш колко време ти остава.*

Сълзите, с които плачех, бяха и на двете.

ГЛАВА 9

РАЗКРИТИЕТО

Преминах бързо през кръстовище И–10, когато слънцето остана зад мен. Не успях да видя много, като се изключат белите и жълтите линии върху пътната настилка и от време на време по някоя голяма зелена стрелка, която ми сочеше да продължавам да се движа на изток. Сега вече бързах. Въпреки, че не бях съвсем наясно защо. Предположих, че е за да се измъкна от всичко това — от болката, от тъгата, от мъката по загубената, безнадеждна любов. Дали това означаваше и желание да се измъкна от това тяло? Не ми идваше наум друг отговор. Все пак щях да задам въпросите си на Лечителя, но имах чувството, че решението вече е взето. Скокла. Пъзла. Прехвърлях думите в главата си и се опитвах да се примиря с тях.

Ако можех да измисля начин, бих измъкнала Мелани от ръцете на Търсачката. Ще е много трудно. Не, направо невъзможно.

Ще опитам.

Обещах ѝ го, но тя не ме слушаше. Продължаваше да сънува.

Отказваш се сега, когато е твърде късно да се откажеш от помощ, помислих си аз.

Опитах се да стоя настрана от червения каньон в главата ѝ, но и аз бях отново там, независимо колко старателно се опитвах да се вглеждам в колите, които профучаваха край мен, в красивите облаци, които се носеха над главата ми. Не можех да се освободя напълно от сънищата ѝ. Бях запомнила лицето на Джаред, гледано от хиляди различни ъгли. Наблюдавах внезапно порасналия Джейми, който преди винаги е бил само кожа и кости. Ръцете ме боляха от желание да прегърна и двамата — не, усещането бе по-силно от болка. Беше като пробождане с нож, направо непоносимо. Трябваше да се измъкна.

Носех се почти слепешката по тесния двулентов път, а пустинята бе станал дори по-еднообразна и мъртва отпреди. Беше още по-равна и безцветна. Щях да пристигна в Тусон доста преди да е станало време

за вечеря. Вечеря. Днес още не бях яла и стомахът ми изкъркори, когато осъзнах това.

Там Търсачката ще ме чака. Стомахът ми се преобърна и моментално изпитах желание да повърна. Машинално отдръпнах крака си от педала на газта.

Погледнах картата на седалката до мен. Скоро щях да стигна до малка бензиностанция при едно място, което се наричаше Пикачо Пийк. Може би щях да спра там, за да хапна нещо. Щях да отложат срещата с Търсачката с още някоя и друга ценна минута.

Докато мислех за непознатото наименование Пикачо Пийк, усетих странна, сдържана реакция от страна на Мелани. Не можах да разбера какво точно означаваше. Била ли е там и друг път? Порових се в паметта и за някакъв спомен, за някаква гледка или миризма, която да съответства на наименованието, но не открих нищо.

Пикачо Пийк. Отново усетих същия изострен интерес, който Мелани се опитваше да потисне. Какво означаваше думата за нея? Тя се оттегли в някакви далечни спомени, за да ме избегне. Това засили любопитството ми. Започнах да карам малко по-бързо, като се питах дали гледката на мястото ще отприщи някакъв спомен.

На хоризонта започнаха да се виждат очертанията на самотен планински връх — не масивен, с нормални размери, но се извисяваше над ниските, грубо изсечени хълмове от по-близката ми страна. Имаше необикновена, рязко отличаваща се форма. Мелани го наблюдаваше как расте все повече пред очите ѝ, като се преструваше на безразлична.

Защо се правеше, че не я интересува, когато беше очевадно, че е тъкмо обратното. Смути ме силната ѝ съпротива, когато се опитах да разбера причината. Не можех да надникна по никакъв начин през предишната гладка стена. Усетих я по-дебела от обикновено, макар да си мислех, че вече почти е изчезнала.

Опитах се да не ѝ обръщам внимание, защото не ми се искаше да мисля, че Мелани става все по-силна. Вместо това наблюдавах върха като проследявах очертанията му на фона на бледото, горещо небе. В него имаше нещо познато. Нещо, което бях сигурна, че разпознавам, макар да бях уверена, че и двете никога не сме били там преди. Като че ли за да отвлече вниманието ми, неочаквано Мелани се впусна в ярки сломени за Джаред.

ТРЕПЕРЯ В ЯКЕТО СИ, ДОКАТО НАПРЯГАМ ОЧИ ДА НАБЛЮДАВАМ КАК БЛЕДОТО СЛЪНЦЕ СЕ СКРИВА ЗАД ГЪСТИТЕ, НАСТРЪХНАЛИ ДЪРВЕТА. КАЗВАМ СИ, ЧЕ НЕ Е ТОЛКОВА СТУДЕНО, КОЛКОТО СИ МИСЛЯ, А ЧЕ ТЯЛОТО МИ ПРОСТО НЕ Е СВИКНАЛО С ТОВА.

РЪЦЕТЕ, КОИТО ВНЕЗАПНО УСЕЩАМ ВЪРХУ РАМЕНЕТЕ СИ, НЕ МЕ СТЯСКАТ, ВЪПРЕКИ ЧЕ СЕ СТРАХУВАМ ОТ ТОВА НЕПОЗНАТО МЯСТО И НЕ СЪМ ЧУЛА БЕЗШУМНОТО МУ ПРИБЛИЖАВАНЕ. ТЕЖЕСТТА ИМ МИ Е МНОГО ПОЗНАТА.

— ДО ТЕБ Е ЛЕСНО ЧОВЕК ДА СЕ ПРИМЪКНЕ НЕЗАБЕЛЯЗАНО.

ДОРИ И СЕГА ПО ГЛАСА МУ СЕ УСЕЩА, ЧЕ СЕ УСМИХВА.

— ВИДЯХ ТЕ, ЧЕ ИДВАШ, ПРЕДИ ДА СИ НАПРАВИЛ ПЪРВАТА КРАЧКА — ОТВЪРНАХ АЗ БЕЗ ДА СЕ ОБРЪЩАМ. — ИМАМ ОЧИ И НА ТИЛА.

ТОПЛИ ПРЪСТИ ГАЛЯТ ЛИЦЕТО МИ ОТ СЛЕПООЧИЯТА ДО БРАДИЧКАТА И ИЗГАРЯТ КОЖАТА МИ КАТО С ОГЪН.

— ПРИЛИЧАШ НА СКРИЛА СЕ МЕЖДУ ДЪРВЕТАТА ГОРСКА НИМФА — ПРОШЕПВА ТОЙ В УХОТО МИ — НА ЕДНА ОТ ТЯХ. ТОЛКОВА СИ ХУБАВА, ЧЕ СЯКАШ СИ ДОШЛА ОТ ПРИКАЗКИТЕ.

— ОКОЛО БУНГАЛОТО ТРЯБВА ДА ЗАСАДИМ ОЩЕ ДЪРВЕТА.

ТОЙ СЕ СМЕЕ И ЗВУКЪТ ОТ СМЕХА МУ МЕ КАРА ДА ПРИТВОРЯ ОЧИ И СЪЩО ДА СЕ УСМИХНА.

— НЕ НЕПРЕМЕННО — КАЗВА ТОЙ. — ТИ ВИНАГИ ИЗГЛЕЖДАШ ПО ТОЗИ НАЧИН.

— ЗАЯВИ ПОСЛЕДНИЯТ МЪЖ НА ЗЕМЯТА НА ПОСЛЕДНАТА ЖЕНА НА ЗЕМЯТА В НАВЕЧЕРИЕТО НА ТЯХНАТА РАЗДЯЛА.

ДОКАТО ГОВОРЯ, УСМИВКАТА МИ ИЗЧЕЗВА. ДНЕС УСМИВКИТЕ НЕ МОГАТ ДА ТРАЯТ ДЪЛГО. ТОЙ ВЪЗДЪХВА. ЧУВСТВАМ ДЪХА МУ ВЪРХУ БУЗАТА СИ, ТОПЪЛ В СРАВНЕНИЕ СЪС СТУДЕНИЯ ГОРСКИ ВЪЗДУХ.

— ТОЗИ НАМЕК МОЖЕ БИ НЯМА ДА СЕ ХАРЕСА НА ДЖЕЙМИ.

— ТОЙ Е ОЩЕ МОМЧЕ. МОЛЯ ТЕ, МОЛЯ ТЕ, ПАЗИ ГО.

— ПРЕДЛАГАМ ТИ СДЕЛКА — КАЗВА ДЖАРЕД. — ТИ ПАЗИ СЕБЕ СИ, А АЗ ЩЕ НАПРАВЯ ВСИЧКО, КОЕТО Е ПО СИЛИТЕ МИ. ИНАЧЕ НЯМА ДА СЕ СПОРАЗУМЕЕМ.

ТОЙ ПРОСТО СЕ ШЕГУВА, НО НА МЕН НЕ МИ Е ДО ШЕГИ. СЛЕД КАТО ВЕДНЪЖ СЕ РАЗДЕЛИМ, ВЕЧЕ НЯМА ДА ИМА НИКАКВИ ГАРАНЦИИ.

— НЕЗАВИСИМО КАКВО ЩЕ СЕ СЛУЧИ — НАСТОЯВАМ АЗ.

— НИЩО НЯМА ДА СЕ СЛУЧИ. НЕ СЕ ТРЕВОЖИ. — ДУМИТЕ СА ПОЧТИ БЕЗСМИСЛЕНИ. НАПРАЗНО УСИЛИЕ. НО СИ СТРУВА ДА ЧУЯ ГЛАСА МУ, НЕЗАВИСИМО КАКВО КАЗВА.

— ДОБРЕ.

ОБРЪЩА МЕ КЪМ СЕБЕ СИ И АЗ ПОЛАГАМ ГЛАВА НА ГЪРДИТЕ МУ. НЕ ЗНАМ С КАКВО ДА СРАВНЯ МИРИЗМАТА МУ. ТЯ СИ Е НЕГОВА, ТАКА НЕПОВТОРИМА, КАТО МИРИЗМАТА НА ХВОЙНАТА ИЛИ НА ДЪЖДА В ПУСТИНЯТА.

— ДВАМАТА С ТЕБ НЯМА ДА СЕ ИЗГУБИМ — ОБЕЩАВА ТОЙ. — ОТНОВО ЩЕ ТЕ НАМЕРЯ. — ЗА ДЖАРЕД БЕШЕ ТРУДНО ДА ОСТАВА СЕРИОЗЕН ПОВЕЧЕ ОТ ЕДНА-ДВЕ СЕКУНДИ. — НЕЗАВИСИМО КОЛКО ДОБРЕ СИ СЕ СКРИЛА. АЗ СЪМ НЕНАДМИНАТ СЛЕДОТЪРСАЧ.

— ЩЕ МИ ДАДЕШ ЛИ ДЕСЕТ СЕКУНДИ ПРЕДНИНА?

— СЪС ЗАТВОРЕНИ ОЧИ.

— ЗАПОЧВАЙ ДА БРОИШ — КАЗВАМ ТИХО, КАТО СЕ ОПИТВАМ ДА СКРИЯ, ЧЕ ГЪРЛОТО МИ СЕ ДАВИ ОТ СЪЛЗИ.

— НЕ СЕ СТРАХУВАЙ. ЩЕ СЕ СПРАВИШ. ТИ СИ СИЛНА, БЪРЗА И СЪОБРАЗИТЕЛНА. — ОПИТВА СЕ ДА УБЕДИ И СЕБЕ СИ, ЧЕ Е ТАКА.

ЗАЩО ГО НАПУСКАМ? МНОГО МАЛКО ВЕРОЯТНО Е ШАРЪН ДА Е ВСЕ ОЩЕ ЧОВЕК. НО КОГАТО ВИДЯХ ЛИЦЕТО Й ПО НОВИНИТЕ, БЯХ ТОЛКОВА СИГУРНА, ЧЕ ВСЕ ОЩЕ Е.

БЕШЕ ОБИКНОВЕН НАБЕГ, ЕДИН ОТ ХИЛЯДИТЕ. КАКТО ОБИКНОВЕНО, КОГАТО СЕ ЧУВСТВАХМЕ НАПЪЛНО ИЗОЛИРАНИ И В БЕЗОПАСНОСТ, ПУСКАХМЕ ТЕЛЕВИЗОРА, ДОКАТО ПОЧИСТВАХМЕ КИЛЕРА И ХЛАДИЛНИКА. САМО КОЛКОТО ДА ВИДИМ ПРОГНОЗАТА ЗА ВРЕМЕТО. НЯМАШЕ МНОГО ЗА ГЛЕДАНЕ В УБИЙСТВЕНО СКУЧНИТЕ СЪОБЩЕНИЯ, ЧЕ ВСИЧКО Е НАРЕД, КОИТО ТРЯБВАШЕ ДА МИНАТ ЗА НОВИНИ ПРИ ПАРАЗИТИТЕ. ВНИМАНИЕТО МИ БЕШЕ ПРИВЛЕЧЕНО ОТ КОСАТА — ПРИПЛАМВАНЕ В ЯРКО, ПОЧТИ РОЗОВОЧЕРВЕНО, КОЕТО БЯХ ВИЖДАЛА САМО У ЕДИН ЧОВЕК.

ОЩЕ СИ ПРЕДСТАВЯМ ИЗРАЖЕНИЕТО НА ЛИЦЕТО Й, КОГАТО ТЯ ПОГЛЕДНА С КРАЙЧЕЦА НА ОКОТО СИ КЪМ КАМЕРАТА. ТО КАЗВАШЕ: *ОПИТВАМ СЕ ДА СЪМ НЕВИДИМА, НЕ МЕ ВИЖДАТЕ.* ПОЛАГАШЕ ГОЛЕМИ УСИЛИЯ ДА НЕ БЪРЗА И ДА НЕ ПРИВЛИЧА ВНИМАНИЕ. ОТЧАЯНО СЕ ОПИТВАШЕ ДА СЕ СЛЕЕ С ОБКРЪЖАВАЩАТА Я СРЕДА. НИКОЙ КРАДЕЦ НА ТЕЛА НЕ ИЗПИТВАШЕ НУЖДА ДА ГО ПРАВИ.

КАКВО ПРАВИ ШАРЪН В ОГРОМЕН ГРАД КАТО ЧИКАГО, СЛЕД КАТО ВСЕ ОЩЕ Е ЧОВЕК? ИМА ЛИ И ДРУГИ? ДА СЕ ОПИТАМ ДА Я НАМЕРЯ НЕ Е ПРОСТО ВЪПРОС НА ИЗБОР. АКО ТАМ ИМА И ДРУГИ ХОРА, ТРЯБВА ДА ГИ ОТКРИЕМ.

И ТРЯБВА ДА ОТИДА САМА. ШАРЪН ЩЕ БЯГА ОТ ВСЕКИ ДРУГ, ОСВЕН ОТ МЕН. Е, ТЯ ЩЕ БЯГА И ОТ МЕН, НО МОЖЕ БИ ВСЕ ПАК ЩЕ ПОСПРЕ ДОСТАТЪЧНО ДЪЛГО, ЗА ДА МИ ДАДЕ ВЪЗМОЖНОСТ ДА Й ОБЯСНЯ. СИГУРНА СЪМ, ЧЕ ЗНАМ СКРИВАЛИЩЕТО Й.

— А ти? — ПИТАМ ГО С РАЗТРЕПЕРАН ГЛАС АЗ. НЕ СЪМ СИГУРНА, ЧЕ ЩЕ МОГА ФИЗИЧЕСКИ ДА ПОНЕСА ТОВА СБОГУВАНЕ. — ЩЕ БЪДЕШ ЛИ В БЕЗОПАСНОСТ?

— НИТО НЕБЕТО, НИТО АДЪТ СА В СЪСТОЯНИЕ ДА МЕ РАЗДЕЛЯТ С ТЕБ, МЕЛАНИ.

Без да ми даде възможност да си поема дъх или да изтрия отново бликналите сълзи, тя ми подхвърля друг спомен.

Джейми се е сгушил на кравай под ръката ми. Тази поза вече не му е така удобна, както преди. Трябва да се прегъне на две и да свие под остър ъгъл дългите си крайници. Мускулите на ръцете му започват да се втвърдяват, но в този момент той все още е дете, треперещо и почти уплашено.

Джаред товари колата. Джейми не би показал страха си, ако той беше тук. ИСКА МУ СЕ ДА Е СМЕЛ, ДА Е КАТО ДЖАРЕД.

— СТРАХ МЕ Е — ПРОШЕПВА ТОЙ.

Целувам гарваново черната му коса. Дори тук, сред настръхналите смолисти дървета, тя мирише на прах и на слънце. Усещам я като част от мен, като че ли ще трябва да разкъсаме кожата, където е допирът ни.

— С ДЖАРЕД ЩЕ СИ ДОБРЕ! — ТРЯБВА ДА ПОКАЗВАМ, ЧЕ СЪМ СМЕЛА, НЕЗАВИСИМО ДАЛИ СЕ ЧУВСТВАМ ТАКАВА.

— ЗНАМ. СТРАХУВАМ СЕ ЗА ТЕБ. СТРАХ МЕ Е, ЧЕ НЯМА ДА СЕ ВЪРНЕШ. КАТО ТАТКО.

Потръпвам. КОГАТО ТАТКО НЕ СЕ ВЪРНА — ВЪПРЕКИ ЧЕ СЛЕД ВРЕМЕ ТЯЛОТО МУ ГО СТОРИ И СЕ ОПИТА ДА ЗАВЕДЕ ТЪРСАЧИТЕ ПРИ НАС — ТОВА БЕШЕ НАЙ-ГОЛЕМИЯТ УЖАС И НАЙ-СИЛНАТА БОЛКА, КОЯТО БЯХ ИЗПИТВАЛА НЯКОГА. АМИ АКО ОТНОВО НАКАРАМ ДЖЕЙМИ ДА ИЗПИТА СЪЩОТО?

— ЩЕ СЕ ВЪРНА. ВИНАГИ СЕ ВРЪЩАМ.

ТРЯБВА ДА СЪМ СМЕЛА.

— ОБЕЩАВАМ, ЧЕ ВСИЧКО ЩЕ Е НАРЕД. ЩЕ СЕ ВЪРНА. ОБЕЩАВАМ. ЗНАЕШ, ЧЕ НЕ СИ НАРУШАВАМ ОБЕЩАНИЯТА, ДЖЕЙМИ. НЕ И КЪМ ТЕБ.

ТРЕПЕРЕНЕТО СТИХВА. ТОЙ МИ ВЯРВА. ИМА МИ ДОВЕРИЕ.

И още един.

ЧУВАМ ГИ НА ДОЛНИЯ ЕТАЖ. ЩЕ МЕ ОТКРИЯТ СЛЕД МИНУТИ ИЛИ СЛЕД СЕКУНДИ. НАДРАСКВАМ ДУМИТЕ ВЪРХУ МРЪСНО ПАРЧЕ ОТ ВЕСТНИК. ПОЧТИ НЕ СЕ ЧЕТАТ, НО АКО ТОЙ ГИ НАМЕРИ, ЩЕ РАЗБЕРЕ.

НЕДОСТАТЪЧНО БЪРЗА. ОБИЧАМ ТЕ. ОБИЧАМ ДЖЕЙМИ. НЕ ОТИВАЙ У ДОМА.

РАЗБИВАМ НЕ САМО СЪРЦАТА ИМ. ОТНЕМАМ ИМ И ПОДСЛОНА. ПРЕДСТАВЯМ СИ МАЛКИЯ НИ ДОМ В КАЊОНА, ИЗОСТАВЕН ЗАВИНАГИ. ИЛИ АКО НЕ Е ИЗОСТАВЕН, ЩЕ Е ГРОБНИЦА. ВИЖДАМ ТЯЛОТО СИ ДА ВОДИ ТЪРСАЧИТЕ КЪМ НЕГО. ЛИЦЕТО МИ СЕ УСМИХВА, КОГАТО ГИ ЗАЛАВЯМЕ ТАМ...

— Достатъчно! — викам аз и се отдръпвам от болката, удряща като с камшик. — Достатъчно! Постигна своето! Сега и аз не мога да живея без тях. Така по-добре ли се чувстваш? Защото това не ми оставя много възможности за избор, нали? Само един — да се отърва от теб. Искаш ли Търсачката да влезе в теб? — Уф! Тази мисъл ме накара да потръпна, като че ли аз щях да бъда тази, която ще я приеме.

Има и друг избор, подсказва ми тихо Мелани.

— Така ли? — питам с нескрит сарказъм. — Покажи ми го.

Вгледай се и ще видиш.

Продължавах да гледам планинския връх. Той изпълва пейзажа — внезапно извисила се скала, заобиколена от равнина, покрита с оскъдни шубраци. Интересът ѝ към него насочва погледа ми към очертанията му, към неговия проточил се в две посоки неравен хребет.

Бавна, груба извивка, след това рязък завой на север, друг внезапен завой в обратна посока, после лъкатуши дълго обратно на север, а след това рязко се спуска на юг и преминава в друга плитка извивка.

Не на север и на юг, така както винаги съм си представяла, че сочат линиите в нейната объркана памет, а нагоре и надолу. Очертания на планински връх. Линиите, които водеха до Джаред и Джейми. Това беше първата линия. Началният етап.

Мога да ги намеря.

Можем да ги намерим, поправи ме тя. Ти не знаеш всички посоки. Както и за бунгалото, така и за тях не съм ти казала всичко.

Не разбирам. Къде води той? Как може да ни води един планински връх? Докато мисля за това, усещам, че пулсът ми се е ускорил. Джаред беше наблизо. Можех да стигна до Джейми. Тя ми показва отговора.

— Това са само линии. А чичо Джеб е просто стар и смахнат. Побъркан като останалите от семейството на баща ми. — Опитвам се да издърпам книгата от ръцете на Джаред, но той като че ли не забелязва усилията ми.

— Побъркан като майката на Шарън ли? — отвърща ми с въпрос той, докато продължава да изучава линиите, нанесени с черен молив, които развалят задната корица на един стар фотоалбум. Това е единственото нещо, което не бях загубила през цялото ми бягство.

Дори драсканиците, които шантавият чичо Джеб беше оставил върху него по време на последното му посещение, сега имаха някаква сантиментална стойност.

— Разбрах. — Ако Шарън е все още жива, заслугата ще е на майка ѝ, смахнатата леля Маги може да съперничи на шантавия чичо Джеб за титлата на най-лудия от издънките на фамилията Страйдър. Баща ми беше само слабо засегнат от лудостта на Страйдърови — той нямаше таен бункер в задния двор или нещо подобно. Останалите — сестра му и братята, леля Маги, чичо Джеб и чичо Гай, бяха изключително предани на теорията за конспирацията. Чичо Гай умря преди другите да изчезнат по време на нашествието в автомобилна катастрофа — така банална, че Маги и Джеб се озариха доста, докато измислят някаква интрига за нея. Баща ми винаги с умиление ги наричаше Побърканите.

— Мисля, че е време да навестим Побърканите — обявяваше той и майка ми изохкваше. Затова много рядко правеше такива съобщения.

При една от тези редки визити в Чикаго Шарън ме вмъкна в скривалището на майка си. Хванаха ни — жената беше заложила капани навсякъде. Шарън беше здравата нахокана и въпреки че от мен поискаха да се закълна, че ще пазя тайна, останах с впечатлението, че леля Маги може да си направи ново скривалище.

Обаче помня къде беше първото. Представям си как Шарън живее там живота на Ани Франк в центъра на един враждебен град. Ние трябва да я намерим и доведем у дома.

Джаред прекъсна спомените ми.

— Побърканите са тъкмо хората, които биха могли да оцелеят. Хора, които виждат Биг Брадър там, където него го няма. Хора, които подозират останалото човечество, преди то да е станало наистина опасно. Хора, които имат готови скривалища. — Той се усмихва и

ПРОДЪЛЖАВА ДА РАЗУЧАВА ЛИНИИТЕ. СЛЕД ТОВА ГЛАСЪТ МУ СТАВА ГЛУХ: — ХОРА КАТО БАЩА МИ. АКО ТОЙ И БРАТЯТА МИ СЕ БЯХА СКРИЛИ, ВМЕСТО ДА СЕ СРАЖАВАТ... АМИ ЧЕ ТЕ ВСЕ ОЩЕ ЩЯХА ДА БЪДАТ ТУК.

ТОНЪТ МИ Е ПО-ПРИМИРИТЕЛЕН, СЛЕД КАТО УСЕЩАМ БОЛКАТА В ГЛАСА МУ.
— ДОБРЕ, СЪГЛАСНА СЪМ С ТЕОРИЯТА, НО ТЕЗИ ЛИНИИ НЕ ОЗНАЧАВАТ НИЩО.

— Я ПАК ПОВТОРИ КАКВО КАЗА ТОЙ, КОГАТО ГИ НАЧЕРТА.

ВЪЗДЪХВАМ.

— ТЕ СПОРЕХА — ЧИЧО ДЖЕБ И БАЩА МИ. ЧИЧО ДЖЕБ СЕ ОПИТВАШЕ ДА ГО УБЕДИ, ЧЕ НЕЩО НЕ Е НАРЕД И МУ КАЗВАШЕ ДА НЕ СЕ ДОВЕРЯВА НА НИКОГО. ТАТКО СЕ ИЗСМЯ. ДЖЕБ ГРАБНА ФОТОАЛБУМА ОТ КРАЯ НА МАСАТА И ЗАПОЧНА... ПОЧТИ ИЗДЪЛБАВАШЕ ЛИНИИТЕ ВЪРХУ КОРИЦАТА С МОЛИВ. ТАТКО СЕ ЯДОСА И КАЗА, ЧЕ МАМА ЩЕ СЕ РАЗСЪРДИ. ДЖЕБ РЕЧЕ: МАЙКАТА НА ЛИНДА ВИ ПОМОЛИ ВСИЧКИТЕ ДА ДОЙДЕТЕ НА ГОСТИ, НАЛИ ТАКА? НЕ Е ЛИ СТРАННО, ЧЕ ГО НАПРАВИ ТАКА ВНЕЗАПНО? МАЛКО СЕ РАЗСТРОИ, КОГАТО ПРИСТИГНА САМО ЛИНДА, НАЛИ? ДА ТИ КАЖА ПРАВО, ТРЕВ, МИСЛЯ, ЧЕ ЛИНДА НЯМА ДА СЪЖАЛЯВА ТОЛКОВА, КОГАТО СЕ ВЪРНЕ. Е, МОЖЕ И ДА СЕ ПРЕСТОРИ, ЧЕ СЪЖАЛЯВА, НО ТИ ЩЕ УСЕТИШ РАЗЛИКАТА. ТОГАВА ТОВА ПРОЗВУЧА АБСОЛЮТНО БЕЗСМИСЛЕНО, НО КАЗАНОТО ОТ ЧИЧО НАИСТИНА ЯДОСА БАЩА МИ И ТОЙ ГО НАКАРА ДА НАПУСНЕ КЪЩАТА. ОТНАЧАЛО ДЖЕБ НЕ ИСКАШЕ ДА СИ ТРЪГНЕ. ПРОДЪЛЖАВАШЕ ДА НИ ПРЕДУПРЕЖДАВА ДА НЕ ЧАКАМЕ, ДОКАТО СТАНЕ ТВЪРДЕ КЪСНО. СГРАБЧИ МЕ ЗА РАМОТО И МЕ ПРИДЪРПА КЪМ СЕБЕ СИ:

— НЕ ИМ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ТЕ ХВАНАТ, СКЪПА — ПРОШЕПНА МИ ТОЙ. — СЛЕДВАЙ ЛИНИИТЕ. ЗАПОЧНИ ОТ НАЧАЛОТО И ГИ СЛЕДВАЙ. ЧИЧО ТИ ДЖЕБ ЩЕ ПАЗИ ЗА ТЕБ МЯСТО, В КОЕТО ЩЕ СИ В БЕЗОПАСНОСТ. — ТОЧНО В ТОЗИ МОМЕНТ ТАТКО ГО ИЗБЛЪСКА ПРЕЗ ВРАТАТА.

ДЖАРЕД КИМА РАЗСЕЯНО И ПРОДЪЛЖАВА ДА ИЗУЧАВА ЛИНИИТЕ.

— НАЧАЛОТО... НАЧАЛОТО... ТОВА ТРЯБВА ДА ОЗНАЧАВА НЕЩО!

— НАИСТИНА ЛИ МИСЛИШ ТАКА? ТОВА СА ПРОСТО ДРАСКАНИЦИ, ДЖАРЕД. НЕ Е КАРТА — ТЕ ДОРИ НЕ СА СВЪРЗАНИ.

— ОБАЧЕ В ПЪРВАТА ЛИНИЯ ИМА НЕЩО. НЕЩО ПОЗНАТО. МОГА ДА СЕ ЗАКЪЛНА, ЧЕ СЪМ ГО ВИЖДАЛ НЯКЪДЕ ПРЕДИ.

АЗ ВЪЗДЪХВАМ.

— МОЖЕ БИ Е КАЗАЛ НА ЛЕЛЯ МАГИ. МОЖЕ ТЯ ДА Е ПОЛУЧИЛА ПО-ДОБРИ УКАЗАНИЯ.

— МОЖЕ БИ — КАЗВА ТОЙ И ПРОДЪЛЖАВА ДА СЕ ВЗИРА В ДРАСКАНИЦИТЕ НА ЧИЧО ДЖЕБ.

След малко тя ме върна назад във времето с много по-стар спомен, за който от дълго време не се е сещала. С изненада установих, че едва напоследък свързваше тези спомени — старите с по-новите — след като бях вече тук. Тъкмо затова линиите се бяха изплъзнали от внимателния ѝ контрол, въпреки факта, че са едни от най-съкровените ѝ тайни. Тъкмо поради внезапното ѝ откритие.

В този смътен отдавнашен спомен Мелани седеше в скута на баща си със същия албум в ръце — по онова време не така оръфан, — разтворен пред нея. Ръцете ѝ бяха мънички, а пръстчетата къси. В това тяло споменът за детството предизвикваше много странно усещане. Бяха на първата страница.

— Помниш ли къде е това? — пита татко и сочи една стара потъмняла снимка най-отгоре на страницата. Хартията ѝ изглежда потънка, отколкото на другите фотографии, като че ли постепенно е изтънявала все повече и повече, откакто я е направила някаква прабаба.

— Това е мястото, от което произхождат Страйдърови — отговарям аз, повтаряйки това, което са ми казвали.

— Точно така. Това е старото ранчо на Страйдърови. Веднъж си била там, но се обзалагам, че не го помниш. Мисля, че беше на осемнадесет месеца. — Татко се смее. — Земята там е на фамилията Страйдър още от самото начало...

След това идва споменът за самата снимка. Гледала я е хиляди пъти, без дори да я забележи. Тя е черно-бяла, но е избледняла и е станала сива. Малка селска дървена къща. Ниска дъсчена ограда, очертанятията на няколко коня между оградата и къщата. А зад всичко това острият, познат профил. Има думи, един надпис, надраскан с молив през горното бяло поле на снимката.

Ранчо Страйдър, 1904, в утринните сенки на...

— Пикачо Пийк — казах тихо аз.

Той ще трябва да е разгадал линиите, дори и да не са намерили Шарън. Знам, че Джаред ще се сети какво означават. По-умен е от

мен, а и снимката е у него, вероятно се е сетил преди мен за отговора. Може да е съвсем наблизо...

Представих си цялото им пътуване. Видях как Джаред, Джейми и Мелани се придвижваха предпазливо през страната. Винаги през нощта в техния откраднат джип, който не биеше на очи. Това им отне седмици. Видях мястото, където тя ги напусна в един горски резерват извън града, съвсем различен от празната пустиня, с която бяха свикнали. Студената гора, в която щяха да се крият Джаред и Джейми и да чакат, им се бе сторила някак по-безопасна, защото гъстите клони ги скриваха, не бяха като оскъдните пустинни храсти, които не бяха надеждно прикритие. Същевременно обаче гората бе по-опасна с непознатите си миризми и звуци.

После последва раздялата. Споменът бе така болезнен, че бързо го прескочихме потръпвайки. След това видяхме изоставената сграда, в която тя се бе скрила и наблюдаваше къщата на отсрещната страна на улицата в очакване на шанса си. Надяваше се там зад стените ѝ или в някое тайно място в сутерена да се крие Шарън.

Не трябваше да ти позволявам да видиш това — долавям едва-едва мисълта на Мелани. Личи си, че е уморена. Нахлуването на спомените, вътрешната борба и принудата са я изтощили. Ти ще кажеш къде да я намерят. Ще убиеш и нея.

— Да — изразявам гласно мисълта си аз. — Трябва да изпълня дълга си.

Защо? — пита едва чуто, почти като на сън тя. Какво удоволствие ще ти достави това?

Не исках да споря с нея и затова не отговорих.

Планината пред нас се извисяваше все по-голяма. След малко щяхме да бъдем в подножието ѝ. Видях малък комплекс за почивка със смесен магазин, ресторант за бързо хранене, граничещ с покрита с бетон площадка, където имаше наредени каравани за преспиване. Само малка част от тях бяха обитаеми. В горещината на приближаващото лято нямаше да бъдат особено удобни за престой.

А сега какво? — запитах се аз. Да спра за късен обяд или за ранна вечеря? Да напълня резервоара и да продължа за Тусон, за да съобщя за новите си открития на Търсачката?

Тази мисъл ми беше толкова противна, че стиснах зъби от внезапното надигане на празния ми стомах. Натиснах машинално

спирачките и те остро изскърцаха, докато спирах точно по средата на пътната лента. Имах късмет. Нямах коли, които да ме ударят отзад. Нямах и други шофьори, които да спрат и да ми предложат помощта си. В момента пътят беше пуст. Слънцето огряваше безмилостно пътната настилка и въздухът над нея трептеше.

Не трябваше да приемам като предателство идеята да продължа по пътя, който считах за правилен. Моят първи език, истинският език на душата, който се говореше само на планетата, от която произхождахме, нямаше дума за предателство или предател, нито дори и за лоялност, защото при липсата на противник тя губеше смисъл.

Въпреки това изпитах силно чувство за вина само при мисълта за Търсачката. Щях да сбъркам, ако ѝ кажа това, което знаех. *Да сбъркам ли, как?* Подложих на ожесточена преценка собствената си мисъл. Ако спра тук и продължа да слушам подмамващите внушения на домакиня си, щях наистина да стана предател. Това беше невъзможно. Аз бях душа.

И въпреки това знаех какво искам по-силно и по-ясно от всичко друго, което бях искала през всичките ми предишни осем живота. Образът на Джаред затанцува зад клепачите ми, когато премигнах срещу слънцето. Този път това не беше паметта на Мелани, а моята собствена. Сега тя не ми налагаше нищо. Почти не я усещах в главата си, докато чакаше. Представих си я как е затаила дъх, като че ли това беше възможно, докато взема решение.

Не можех да отделя себе си от нуждите на това тяло. То беше самата аз повече, отколкото имах намерение да бъде. Аз ли исках или то искаше? Това разграничение имаше ли някакво значение сега?

В огледалото за обратно виждане вниманието ми беше привлечено от приближаваща се кола, която все още беше много далеч. Натиснах педала на газта и потеглих бавно към малкия магазин в сянката на върха. Всъщност трябваше да направя само едно нещо.

ГЛАВА 10

ОБРЪЩАНЕТО

Електрическият звънец иззвъня, съобщавайки, че в магазина влиза нов посетител. Огледах се виновно и наведох глава зад щанда със стоки, който разглеждахме.

Престани да играеш ролята на престъпница — посъветва ме Мелани.

— Не играя — отвърнах троснато аз.

Дланите на ръцете ми се покриха със студена пот, въпреки че в малкото помещение беше доста топло. През широките прозорци проникваше много слънчева светлина и шумният, задъхващ се климатик, не успяваше да се справи.

Коя? — попитах аз.

По-голямата — отговори тя.

Грабнах по-голямата от двете чанти. Имаше брезентова презрамка, която като че ли щеше да издържи повече, отколкото можех да нося. После заобиколих ъгъла, за да отида до рафта с бутилирана вода.

Можем да носим три галона — реши тя. Това ни дава три дни, през които да ги намерим.

Поех дълбоко въздух, като се опитвах да се убедя, че нямам намерение да участвам в това. Просто исках да измъкна повече информация от нея, това беше всичко. Когато научех цялата история, щях да намеря някой... друг Търсач, може би, някой не толкова противен като прикрепения към мен и щях да му предам информацията. Просто си върша старателно работата, казах си аз.

Нескопосаният ми опит да се самозалъгвам беше така жалък, че Мелани изобщо не му обърна внимание и изобщо не се разтревожи.

За мен трябва да бе станало твърде късно, както ме беше предупредила Търсачката. Може би. Трябваше да взема совалката.

Твърде късно ли? Аз го искам! — промърмори Мелани. — Не мога да те накарам да направиш нищо, ако ти не го желаеш. Дори не

мога да си повдигна ръката! Мисълта ѝ приличаше по-скоро на стон от досада.

Погледнах ръката си, която лежеше върху бедрото ми, вместо да посегне към така желаната от нея вода. Усещах нетърпението ѝ, почти отчаяното ѝ желание да продължим пътя си. Пак бягаше, като че ли съществуването ми не беше нищо друго, освен кратко прекъсване, едно пропиляно време, което сега беше зад гърба ѝ.

Тази мисъл я накара само да изсумти наум и отново да стане делова.

Хайде — подкани ме тя — Да вървим! Скоро ще се стъмни.

С въздишка издърпах най-големия кашон бутилки с вода от рафта. Той за малко да падне на пода, преди да успея да го задържа, като го опрях в по-долния рафт. Ръцете ми сякаш щяха да изскочат от ставите.

— Ти ме занасяш? — възкликнах гласно аз.

Млъквай!

— Извинете? — попита стоящият на няколко крачки друг клиент — нисък, леко прегърбен мъж.

— А... нищо — смотолевих аз, избягвайки погледа му. — Това е по-тежко, отколкото очаквах.

— Искате ли да ви помогна? — предложи той.

— Не, не — отвърнах бързо аз. — Просто ще взема по-малък.

Той отново насочи вниманието си към разнообразните картофени чипсове.

Не, няма да го направим — рече ми Мелани. — Носила съм и по-тежки товари. Направи ни прекалено мекушави, Скитнице — добави ядосана тя.

Съжалявам — отвърнах разсеяно аз, слисана от факта, че за пръв път използва името ми.

Повдигни го с краката си.

С мъка понесох тежкия кашон, като се питах докъде ще мога да го занеса. Все пак успях да стигна до касата отпред. С голямо облекчение подпрях тежкия товар на щанда. Сложих чантата върху него и добавих отгоре кутия с вафли, пакет с понички и плик чипсове, които бяха най-близо.

В пустинята водата е много по-важна от храната, а можем да носим само толкова...

Гладна съм — прекъснах я аз, — А и тези са леки.

Ти ще ги носиш — рече сърдито тя, а после заповяда: — Вземи една карта.

Поставих на щанда при останалите неща тази, която тя искаше — топографска карта на областта. Касиерът, белокоп мъж с винаги готова на лицето усмивка, започна да маркира покупките.

— На екскурзия ли сте тръгнали? — попита любезно той.

— Планината е много красива.

— Началото на пътеката е непосредствено нагоре по... — започна той и посочи с ръка.

— Ще я намеря. — Побързах да обещавам аз и задърпах тежкия товар от щанда.

— Спуснете се надолу преди да се е стъмнило, скъпа. Нали не искате да се изгубите.

— Така и ще направя.

Мелани проклинаше наум любезния, възрастен човек.

Той е просто любезен. Искрено е загрижен за благополучието ми — напомних ѝ аз.

От всички вас ме побиват тръпки — заяви навъсено тя. — Никой ли не ти е казвал да не разговаряш с непознати?

Изпитах силна вина, докато ѝ отговорях: *Сред нас няма непознати.*

Не мога да свикна да не си плащам за това, което вземам — рече тя, променяйки темата. — Какъв смисъл има да ги маркира?

Инвентарен, разбира се. От него не може да се иска да помни всичко, което вземаме, когато ще трябва да поръчва още! Иначе парите наистина нямат смисъл, след като всички са абсолютно честни! — Отново изпитах чувство за вина толкова силно, че беше почти болезнено. — *Всички, с изключение на мен, разбира се.*

Мелани не пожела да влияе на чувствата ми, обезпокоена от силата им и от възможността да променя решението си. Вместо това се съсредоточи върху силното си желание да се махне отгук и да тръгне към целта си. Вълнението ѝ се предаде и на мен и аз също се разбързах.

Занесох багажа до колата и го оставих при вратата срещу тази на шофьора.

— Позволете ми да ви помогна.

Извърнах се стресната и видях другият мъж от магазина да стои до мен с пластмасова торба в ръка.

— А... благодаря — успях най-после да кажа аз, усещайки как пулсът блъска в ушите ми.

Изчакахме. Мелани беше така напрегната, като че ли беше готова да побегне, докато той прехвърляше нещата в колата.

Няма от какво да се страхуваме. Той също е просто любезен.

Тя продължи недоверчиво да го наблюдава.

— Благодаря ви — казах отново и затворих вратата.

— Няма защо.

Отправи се към колата си, без да се обръща назад, за да ни погледне. Седнах в колата и грабнах плика с картофените чипсове.

Погледни картата — обади се тя. — Изчакай, докато той се махне.

Никой не ни наблюдава — успокоих я аз. Обаче разгънах с въздишка картата и продължих да ям с една ръка. Може би идеята да имаме известна представа за посоката, в която се отправяме, не беше лоша.

Накъде ще се насочим? — попитах я аз. — *Намерихме началната точка и сега какво?*

Огледай се наоколо — изкомандва ме тя. — *Ако не го видим оттук, ще опитаме откъм южната страна на върха.*

Да видим какво?

Тя постави запаметения образ пред мен: начупена зигзаговидна линия, четири остри отклонения, а петото странно тъпо, като че ли беше пречупено. Сега гледах на него така, както трябва — назъбена верига от четири остри планински върха, а този, който беше като че ли пречупен, беше петият...

Огледах хоризонта на север от изток към запад. Беше толкова лесно да се заблудя. Бях си съставила представата, гледайки силуета на планината откъм североизточната страна на хоризонта.

Това е — почти извика от вълнение Мелани. — *Да тръгваме!*

Искаше да излезе от колата и да тръгна пеш.

Аз поклатих глава и отново се наведох над картата. Планинският хребет беше толкова далеч, че не можех да предположа колко е разстоянието между нас и него. По никакъв начин не бих тръгнала от този паркинг към откритата пустиня, освен ако нямах друг избор.

Нека бъдем разумни — предложих аз и прекарах пръст през тънката лента върху картата — един безименен път, който се свързваше с магистралата на няколко километра на изток и после продължаваше да следва основната посока на хребета.

Разбира се — съгласи се с готовност тя. — *Колкото по-бързо, толкова по-добре.*

Лесно намерихме черния път. Беше само една бледа пътека от изравнена пръст, която минаваше между оскъдните храсталаци, широка толкова, колкото да премине една кола. Имах усещането, че поради неизползване на други места пътят ще е обрасъл с по-жизнени храсти, различни от тези в пустинята, на които бяха нужни десетилетия, за да се възстановят от подобно насилие върху тях. През входа имаше ръждясала верига, завинтена в единия край в дървен стълб, увита свободно около друг стълб в срещуположната страна. Изскочих бързо, свалих веригата и я струпах на куп в основата на първия стълб, след което побързах към колата, чийто двигател продължаваше да работи, надявайки се никой да не ме спре и да ми предложи да помогне. Шосето продължаваше да е пусто, докато преминах на черния път, а после изтичах да закача отново веригата.

И двете се отпуснахме, когато паважът изчезна зад нас. Бях доволна, че очевидно нямаше никой, пред когото да лъжа, било с думи или с мълчание. Сама не се чувствах такъв отстъпник.

Мелани беше напълно у дома си по средата на нищото. Знаеше имената на всички бодливи растения наоколо. Тананикаше си ги наум, поздравяваше ги като стари приятели.

Коларски камшик, кактус чола, бодлива круша, мескит. Далеч от магистралата, от удобствата на цивилизацията, пустинята като че ли предлагаше нов живот за Мелани. Въпреки, че оценяваше скоростта на непрекъснатото подскачащата кола — не беше пригодена за пътуване по такъв път и това ми се напомняше с всяко подскачане от неравностите — тя изгаряше от нетърпение да тръгне пеша и да потърси сигурност в огрятата от слънцето пустош.

Вероятно когато времето настъпеше, щеше да се наложи да вървим, и то твърде скоро, което никак не ми допадале. Съмнявах се, че това щеше да я задоволи. Под повърхността усещах истинското ѝ желание. Свобода. Да движи тялото си с обичайния ритъм на дългите си крачки, водена единствено от собствената си воля.

За момент си позволих да видя какъв затвор беше животът без тяло.

Да бъдеш носен вътре, но без да имаш възможност да влияеш на окръжаващата те среда. Да се чувстваш като в капан. Да нямаш избор.

Потреперих и отново съсредоточих вниманието си върху черния път, като се опитвах да не обръщам внимание на обхваналата ме смесица от съжаление и ужас. Никой друг домакин не ме беше карал да се чувствам така виновна за това, което съм. Разбира се, никой от другите не се беше съпротивлявал до такава степен, че да се оплаква от това положение.

Слънцето беше приближило върховете на западните хълмове, когато възникна първото ни разногласие. Дългите сенки създаваха странни изображения по пътя и това ми пречеше да избягвам скалите и пукнатините.

Това е! — извика Мелани, когато забелязахме ново формирование още по на изток — плавна вълна от скали, прекъснати внезапно от тънка, дълга като пръст скала на фона на небето.

Тя настояваше да завием веднага през гъсталака, без да я е грижа какво ще стане с колата.

Може би ще трябва да изменим целия път до първия знак — изтъкнах аз. Тесният черен път продължаваше да се вие приблизително в правилната посока и аз се страхувах да го напусна. Как иначе щях да намеря пътя си обратно към цивилизацията? Нямах ли да се върна?

Точно в този момент, когато слънцето докосна тъмната, зигзаговидна линия на западния хоризонт, си представих Търсачката. Какво щеше да си помисли, когато не пристигнеш в Тусон? Обзелото ме внезапно злорадство ме накара да се засмея на глас. На Мелани картината с побеснялата от яд Търсачка също ѝ хареса. Колко време щеше да ѝ трябва, за да се върне обратно в Сан Диего и да види дали всичко това не е било номер, за да се отърва от нея? И какви стъпки щеше да предприеме, когато разбереше, че ме няма там? Когато не можеше да ме намери никъде?

Не можех да си представя много ясно къде щях да бъда в този момент.

Виж, дъно на пресъхнал поток. Ще е достатъчно да мине колата през него... хайде да го следваме — настоя Мелани.

Още не съм сигурна, че трябва да вървим в тази посока.

Скоро ще се стъмни и ще трябва да спрем. Пилееш времето напразно — разкрещя се изведнъж ядосана тя.

Или пък го пестя, ако съм права. Освен това става въпрос за моето време, нали така?

Тя не отговори с думи. Отдръпна се в съзнанието ми и насочи вниманието си върху пресъхналия поток.

Аз съм тази, която прави това, затова ще постъпя както намеря за добре.

В отговор Мелани само безмълвно се възмущаваше.

Защо не ми покажеш останалите линии? — предложих аз. — Бихме могли да разберем дали се вижда нещо преди да настъпи нощта.

Не — отвърна рязко тя. — Ще изпълня тази част, когато аз реша.

Държиш се детински.

Тя отново отказа да отговори. Продължих към четирите остри върха, а Мелани се намуси.

Когато слънцето изчезна зад хълмовете, нощта бързо легна върху пейзажа: в продължение на минута пустинята се озари в оранжевото на залеза и след това настъпи мрак. Намалих скоростта и заопипвах таблото, за да намеря ключа за фаровете.

Да не си се побъркала? — изсъска Мелани. Имаш ли представа колко ясно ще се виждат фаровете на това място? Някой със сигурност ще ни забележи.

Тогава какво да правим сега?

Надявам се, че облегалката на седалката се спуска назад.

Оставих мотора да работи на празен ход, докато се опитвах да измисля някакъв друг вариант за спане, освен този в колата. Мелани търпеливо чакаше, макар да знаеше, че няма да намеря друг.

Да ти кажа право, това си е чиста лудост — рекох аз, спрях колата и изключих двигателя. — Цялата тази работа. Всъщност тук не би могло да има някой. Нищо няма да намерим и безнадеждно ще се загубим, докато се опитваме. — Изпитвах смътно усещане за физическа опасност в това, което планирахме... да се скитаме навън в жегата без сигурен план и път за връщане. Знаех, че Мелани съзнава опасността много по-ясно, но спестяваше подробностите.

Не отговори на обвиненията ми. Тези проблеми не я безпокояха. Разбрах, че би предпочела да се скита сама из пустинята през остатъка от живота си, отколкото да се върне към живота, който имах преди. Дори без заплахата от Търсачката за нея това беше за предпочитане.

Свалих колкото можах назад облегалката на седалката. Не беше достатъчно, за да се чувствам удобно. Съмнявах се, че ще мога да заспя, но имаше толкова много неща, за които не си позволявах да мисля. Мелани също мълчеше.

Затворих очи и не можах да установя някаква голяма разлика между спуснатите ми клепачи и безлунната нощ. После с неочаквана лекота заспах.

ГЛАВА 11

ОБЕЗВОДНЕНА

— Добре! Беше права, беше права! — изрекох гласно думите аз. Наоколо нямаше никой, който да ме чуе.

Мелани *не каза* „Нали те предупредих“. Не и с толкова много думи. Но чувствах обвинението в мълчанието ѝ.

Все още не исках да напусна колата, макар сега това да беше безполезно от моя страна. Когато бензинът свърши, я пуснах по инерция по оставащия наклон, докато не се заби с носа напред в един плитък трап — тясно ручейче, прекарано от последния голям дъжд. Сега гледах разсеяно през предното стъкло към огромната, празна равнина и чувствах как стомахът ме присвива от обзелата ме паника.

Трябва да вървиш, Скитнице. Ще става все по-горещо.

Ако не бях упорствала да пропиляя една четвърт от резервоара, за да стигна до подножието на втория знак, само за да установя, че третият вече не се вижда оттам и трябваше да обърна и да се върна обратно, щяхме да сме изминали още много път нататък по пясъчното дъно на пресъхналия поток и щяхме да бъдем много по-близо до следващата цел. Благодарение на мен сега трябваше да вървим пеша.

Натоварих една по една бутилките с вода в чантата. Движенията ми бяха ненужно демонстративно бавни; прибавих също така бавно към тях остатъка от вафлите. През всичкото време Мелани изгаряше от нетърпение да тръгна. То ѝ пречеше да мисли и да се съсредоточи върху каквото и да било. Например върху въпроса какво ще стане с нас.

Хайде, хайде, хайде — продължи да повтаря тя, докато най-после се измъкнах, вдървена и непохватна от колата. Докато се изправях, гърбът ми пулсираше. Бодеше ме от неудобната поза, в която бях спала през нощта, а не от тежестта на чантата. Тя не беше толкова тежка, когато я повдигнах на раменете си.

Сега покрий колата — нареди ми тя и ме накара да накъсам клонки от храстите наоколо и да ги наредя върху лъскавия покрив:

Защо?

В тона ѝ усетих, че ме мисли за много глупава, след като не мога да се сетя.

За да не може никой да ни открие.

Ами ако искам да ме намерят? Ако тук няма нищо, освен жезга и пръст? Няма как да се върнем у дома!

Дом ли? — попита тя и запрати към мен поредица от нерадостни образи: празния апартамент в Сан Диего, една от най-отблъскващите физиономии на Търсачката, точката, с която беше отбелязан Тусон на картата... а после съвсем за кратко случайно се мерна по-жизнерадостната атмосфера на червения каньон. — *Че къде би могъл да бъде той?*

Обърнах гръб на колата и не се вслушах в съвета ѝ. Вече и без това бях отишла твърде далеч и нямах намерение да се откажа от всякаква надежда за връщане. Може би някой щеше да намери колата, а после и мен. Можех лесно и откровено да обясня какво правя тук на всеки спасител: Загубих се. Загубих пътя... способността си да държа положението в ръцете си... загубих си ума.

Отначало продължих по дъното на пресъхналия поток, като оставих тялото ми да следва естествения си ритъм с широки, отмерени крачки. Не ходех така по тротоарите до университета и обратно — изобщо не беше походката ми. Но след като беше подходяща за тукашния неравен терен и ме придвижваше плавно напред с изненадваща за мен скорост, свикнах с нея.

— Какво щеше да се случи, ако не бях тръгнала насам? — питах се аз, докато продължавах да навлизам все по-навътре в пущинака. — Какво щеше да стане, ако Лечителят Фордс е все още в Чикаго? Какво щеше да се случи, ако пътят ми не минаваше толкова близо до тях?

Тъкмо заради тази неотложна необходимост, тази примамка — мисълта, че Джаред и Джейми могат да бъдат точно тук, някъде из този пущинак — не бях в състояние да устоя на безумния план.

Не съм сигурна — призна Мелани. — *Мисля, че пак бих се опитала, но се страхувах, докато другите души бяха наблизо. Все още се страхувам. Това, че ти се доверих, може да убие и двамата.*

И двете изтръпнахме при тази мисъл.

Обаче след като се оказах тук, толкова близо... ми се стори, че трябва да опитам. Моля те... — изведнъж тя започна да ме моли, да

ме умолява. В мислите ѝ нямаше и следа от неприязън — *моля те, не го използвай, за да им навредиш. Моля те...*

— Не искам да... Не знам дали мога да им навредя. По-скоро...

Какво? Да умра аз самата? Отколкото да предам няколко намиращи се на свобода хора на Търсачите?

Отново изтръпнахме при тази мисъл, но отвращението ми към подобна идея я успокои, а това ме изплаши повече, отколкото успокои нея.

Когато пресъхналият поток започна да завива твърде много на север, Мелани предложи да изоставим равната, покрита с пясък пътека и да тръгнем напреко към третия знак — източната остра скала, която сякаш сочеше като пръст нагоре към безоблачното небе.

Не исках да напусна коритото на потока, също както се съпротивлявах на изоставянето на колата. Можех да го следвам чак до мястото, където той отново излизаше на черния път, а по него можех да се върна обратно на магистралата. Това означаваше много километри и щяха да са ми нужни дни да се върна обратно, но след като веднъж го напусна, официално можех да считам, че се движа без посока.

Имай вяра, Скитнице. Ще намерим чичо Джеб или той ще ни намери.

Ако е още жив — добавих аз, въздъхнах, отклоних се от пътеката и поех направо през пущинака, който във всички посоки беше еднакъв. *Вярата ми е нещо непознато. Не знам дали да се осланям на нея.*

Тогава се довери!

На кого? На теб? Засмях се. Горещият въздух опари гърлото ми, когато вдишах.

Само помисли — рече тя, променяйки темата, — *може би до довечера ще ги видим.*

Копнежът ни беше взаимен, образите на лицата им, на един мъж и на едно дете, изникнаха пред очите ни от спомените и на двете. Когато тръгнах по-бързо, не бях сигурна, че напълно контролирам движенията си. Наистина стана по-горещо... а после още по-горещо. Потта прилепи косата ми към черепа, а бледожълтата ми риза с къси ръкави се беше залепила неприятно върху кожата ми. Беше следобед, вятърът духаше на непоносимо горещи пориви и хвърляше пясък в лицето ми. Сухият въздух попи потта, напълни косата ми с пясък и развя ризата, втвърдила се като картон от изсъхналата сол.

Продължих да вървя.

Пиех вода по-често, отколкото Мелани искаше. Тя се мръщеше при всяка моя глътка и ме заплашваше, че утре ще имаме повече нужда от вода. Обаче днес бях отстъпила толкова много пред нея, че сега нямах настроение да я слушам. Пиех, когато бях жадна, а се чувствах така почти през цялото време.

Краката ме носеха напред, без да се замислям какво правя. Ритъмът на отекващите ми стъпки беше нещо като музикален фон: глух и досадно еднообразен.

Нямаше какво да се гледа: всеки настръхнал от остри шипове храст напълно приличаше на следващия. От това пустинно еднообразие започнах да се чувствам малко замаяна... виждах само очертанията на планините на фона на бледото, безоблачно небе.

Вглеждах се в тях през няколко крачки, докато ги изучих толкова добре, че бих могла да ги нарисувам със затворени очи.

Гледката беше като застинала. Непрекъснато въртях глава насам-натам, за да търся четвъртия знак — голям връх с формата на купол, чиято най-горна част липсва. От едната му страна се виждаше да се спуска надолу лъкатушеща вдлъбнатина, която Мелани ми беше показала едва тази сутрин, като че ли последната ми стъпка би променила перспективата. Надявах се това да е последното указание, защото щяхме да имаме късмет, ако успеем да стигнем толкова далече. Обаче имах чувството, че Мелани крие още подробности от мен и краят на пътуването ни е невъзможно далеч.

През целия следобед похапвах от вафлите и едва когато бе вече твърде късно осъзнах, че съм изяла и последната. Когато слънцето залезе, нощта се спусна със същата бързина като вчера. Мелани беше готова и вече беше избрала мястото, където да спрем.

Тук — рече тя. — *Ще трябва да стоим колкото е възможно, подалеч от бодливата чола. Когато спиш, непрекъснато се мяташ насам-натам.*

Погледнах наежените кактуси в падащия здрач. Бяха пълни с белезникави игли, които ми напомнях на четина, и потреперих. *Искаш да спя направо на земята? Тук, на това място?*

Да виждаш някаква друга възможност? — Тя усети обзелата ме паника и тонът ѝ се смекчи, като че ли от съжаление.

Виж, по-добре е, отколкото в колата. Поне е равно. Прекалено горещо е за каквито и да било гадинки да бъдат привлечени от топлината на тялото ти и...

— Гадинки ли? — попитах на глас аз. — Гадинки?

В паметта ѝ за миг се мярнаха неприятните образи на смъртоносни насекоми и навити на кълбо змии.

Не се тревожи — опита се да ме успокои тя, когато се изправих на пръсти, за да съм по-далеч от всичко, което би могло да се крие в пясъка отдолу, а очите ми потърсиха някакво спасение в мрака.

Нищо няма да те закача, ако ти не го закачаш. В края на краищата ти си по-едра от всичко тук наоколо. Последва друг мимолетен спомен и този път в паметта ѝ се мярна средно на ръст, подобно на куче животно, което се храни с мърша — който — помислихме си и двете.

— Чудесно — простенах аз и приклеках, въпреки че още се страхувах от черната земя под мен. — Да бъдем убити от диви кучета. Кой би помислил, че всичко ще свърши така... тривиално? Колко безславно. Разбирам да беше в ноктите на звяра от Планетата на Мъглите. Така поне щеше да има някакво достойнство да бъде победена от него.

Тонът, с който ми отговори Мелани, ме накара да си я представя как вдига нагоре очи от нетърпение.

Престани да се правиш на бебе. Нищо няма да те изяде. Лягай и се постарай да си починеш. Утре ще бъде по-трудно, отколкото днес.

— Благодаря ти за добрата новина — рекох сърдито аз. Започваше да се превръща в тиранин. Това ме накара да се сетя за човешката аксиома *Подай му пръст и ще сграбчи цялата ръка*. Обаче бях по-изтощена, отколкото предполагах, и когато се настаних с нежелание на земята, установих, че ми е невъзможно да не се отпусна върху чакълестата почва и да не затворя очи.

Стори ми се, че бяха минали само минути, когато утрото настъпи, заслепявайки ме с ярката си светлина. Вече беше станало достатъчно топло, за да почна да се потя. Когато се събудих, бях цялата изцапана с пръст, а дясната ми ръка, която бях държала под тялото, беше изтръпнала. Изтърсих мръсотията от себе си и посегнах към торбата за малко вода.

Мелани не одобри това, но не ѝ обърнах внимание. Огледах се за полупразната бутилка, от която бях пила за последен път, и започнах да ровя между пълните и празните, докато си дадох сметка за станалото.

С бавно нарастваща тревога започнах да броя. Преброих два пъти. Празните бутилки бяха с две повече от пълните. Вече бях изразходвала над половината си запаси от вода.

Нали ти казах, че пиеш прекалено много.

Не ѝ отговорих, но нарамих торбата без да пия. Чувствах ужасно устата си — пресъхнала, пълна с пясък и с отвратителен вкус. Опитах се да не обръщам внимание на това, постарях се да не прекарвам езика си, грапав като гласпапир, през пълните си с пясък зъби и тръгнах.

По-трудно ми беше да не обръщам внимание на стомаха, отколкото на устата си, когато слънцето се издигна по-високо и започна да грее по-силно. Той се свиваше и къркореше на редовни интервали в очакване на храна, която така и не идваше. Следобед гладът от неудобство се превърна в мъчение.

Това е нищо — напомни ми с кисела усмивка Мелани. — *Били сме и по-гладни.*

Били сте вие — отвърнах троснато аз. В момента няхах настроение да съм слушател на спомените за издръжливостта ѝ.

Тъкмо бях започнала да се отчайвам, когато дойде добрата новина. Докато за пореден път оглеждах хоризонта обезсърчена, изведнъж пред очите ми в северната част на хоризонта изскочи овалната форма на купола по средата на поредица от малки върхове. Погледната оттук, липсващата част представляваше само една лека вдлъбнатина.

Доста е близо — реши Мелани, също развълнувана от отбелязания напредък. С нетърпение се насочих с още по-широки крачки на север.

Продължавай да се оглеждаш за следващия. Тя ми предаде спомена си за ново формиране и аз веднага започнах да въртя глава насам-натам, макар да знаех, че е рано да го търся.

Трябваше да е на изток. На север, после на изток, а след това отново на север. Това беше схемата.

Надеждата да намеря друго указание ме караше да продължавам да вървя, въпреки засилващата се умора в краката. Мелани ме подканяше да продължавам, като непрекъснато ме окуражаваше,

когато забавях ход, и мислеше за Джаред и Джейми, когато ме обхващаше апатия. Постоянно напредвах и чаках Мелани да разреши да отпия поредната глътка вода, въпреки че имах чувството, че отвътре гърлото ми е покрито с пришки.

Трябва да призная, че се чувствах горда от издръжливостта си. Когато се появи черният път, той ми се стори като награда. Виеше се на север — посоката, която вече следвах, но Мелани не беше доволна.

Не ми харесва как изглежда — настоя тя.

Пътят беше само една тясна пътека през шубраците и бе очертан само от по-гладката си повърхност и липсата на растителност по него. Виждаха се отдавнашни следи от автомобилни гуми.

Когато завият в погрешната посока, ще го изоставим. Вече вървах по средата на следите. По-лесно е, отколкото да се провираш през шубраците и да внимаваш да не закачиш иглите на чолата.

Тя не отговори, но безпокойството ѝ се предаде и на мен.

Продължавах да се оглеждам за следващия знак — идеална буква М, образувана от два еднакви вулканични върха, но същевременно оглеждах по-внимателно отпреди и пустинята наоколо. Благодарение на изостреното ми внимание забелязах сивото петно в далечината, дълго преди да разбере какво е. Запитах се дали очите не ми играят номера и премигнах, за да отстраня праха от тях. Цветът изглеждаше необичаен за скала, а формата твърде солидна, за да е дърво. Премигнах срещу ярката слънчева светлина и продължавах да правя предположения. След това отново премигнах и петното изведнъж придоби по-определена форма. Беше по-близо, отколкото предполагах. Беше някаква къща или постройка, малка, с избелял от времето сив цвят.

Паниката, обзела Мелани, ме накара да се отбия от тясната пътека и да тръгна направо през оскъдните храсталаци.

Почакай — казах ѝ аз. — Сигурна съм, че е изоставена.

Откъде знаеш? Тя се дърпаше така силно, че трябваше да се съсредоточа върху краката си, преди да мога да продължа напред.

Кой би могъл да живее тук? Ние, душите, живеем в общества. Усетих тъжната ирония в гласа си и ми стана ясно, че причината е мястото, където се намирах в този момент — физически и метафорично по средата на нищото. Защо вече не принадлежах към обществото на душите? Защо се чувствах така, като... като че ли не

исках да принадлежа? Дали наистина съм била винаги част от общността, която би трябвало да е моята, или тъкмо това беше причината за многобройните ми животи от едно място на друго? Винаги ли съм била някакво изключение, или пък това беше нещо, в което ме превръщаше Мелани? Промени ли ме тази планета, или ми разкри това, което вече бях?

Мелани нямаше търпение за личните ми терзания. Искаше да се махна колкото може по-далеч и по-бързо от тази постройка. Мислите ѝ ме теглеха, сплитаха се в моите и ме изваждаха от самовглъбяването ми.

Успокой се — заповядах ѝ аз, като се опитах да се съсредоточа върху мислите си, да отделя моите от нейните. *Ако там наистина има нещо, което да живее тук, то ще да е човек. Довери ми се, сред душите няма такъв отшелник. Може би е твоят чичо Джеб...*

Тя рязко отхвърли тази мисъл.

Никой не би оцелял на такова открито място. Твоите щяха да претърсят основно всяко жилище. Който и да е живял тук, е бягал, или е станал един от вас. Чичо Джеб би се скрил на по-добро място.

Да, обаче ако този, който е живял тук, е станал един от нас — уверих я аз, — тогава той е напуснал това място. Само човек би могъл да живее по този начин... Не довърших мисълта си, защото внезапно и аз усетих страх.

Какво? — Тя реагира силно на уплахата ми, която ни накара да замръзнем на място. Зарови се в мислите ми и затърси нещо, което несъзнателно ме беше разтревожило.

Но не бях видяла нищо ново. *Мелани, ами ако там наистина има хора... не чичо ти Джеб или Джаред и Джейми? Ами ако някой друг ни е открил?*

Тя бавно анализира мисълта ми и я обсъди от всички страни.

Права си. Разбира се, те веднага ще ни убият.

Опитах се да преглътна, да премахна вкуса на ужаса от пресъхналата си уста.

Няма да има никой друг. Как би могло да има? — опита се да разсъждава логично тя. — *Вие сте далеч по-акуратни. Само някой, който вече се крие, би опитал. Затова нека да отидем и да проверим... Ти си сигурна, че няма никой от твоите, а аз съм сигурна,*

че няма никой от моите. Може пък да открием нещо, което да ни е от помощ, нещо, което можем да използваме като оръжие.

Потръпнах при мисълта ѝ за остри ножове и за дълги метални инструменти, които могат да се превръщат в тояги. *Без оръжия.*

Аха. А как такива безгръбначни същества ни победиха?

Тихомълком и с численото си превъзходство. Всеки от вас, дори децата ви, е стотици пъти по-опасен от един от нас. Обаче вие сте като един термит в мравуняк. Ние сме милиони, всички работим заедно в пълна хармония за нашата цел.

Докато описвах единството ни, отново изпитах усещането за паника и обърканост. Коя бях аз? Продължихме да вървим през храсталците и приближихме постройката — рамката на входа зееше без врата, а от празния прозорец стърчаха само няколко парчета стъкло. Прагът беше посипан с прах, който продължаваше и вътре. Сивите, олющени стени бяха наклонени на една страна, като че ли вятърът тук беше духал само от една посока.

Успях да преодолеея вълнението си и приближих колебливо до празната рамка на вратата. Тук щяхме да бъдем също толкова сами, колкото бяхме през целия ден, както и през вчерашния.

Сянката, която обещаваеше тъмният вход, ме накара да пристъпя напред и да потисна страховете си. Продължавах напрегнато да се ослушвам, но краката ми продължаваха да се движат напред с бързи, уверени стъпки. Втурнах се бързо през входа и веднага отскочих встрани, за да имам стена зад гърба си. Направих го инстинктивно — резултат от скитничеството на Мелани. Стоях замръзнала там, изнервена от заслепяването, докато чаках очите ми да свикнат.

Както предположихме, малката барака беше празна. Една счупена маса се подпираше на двата си здрави крака по средата на стаята, а до нея стоеше ръждясал метален стол. През големи дупки в износения, мръсен килим се виждаха парчета бетон. В стената на малката кухничка имаше ръждясал умивалник, няколко шкафа, повечето останали без врати и висок до кръста хладилник, чиято врата висеше отворена и разкриваше покритата му с мухъл вътрешност. На отсрещната страна стоеше изтърбушен диван без възглавници. Над него все още висеше наклонената на една страна рамка на репродукция, на която се виждаха кучета да играят покер.

Уютно — отбеляза мислено Мелани, вече достатъчно успокоена, че да си позволи да бъде саркастична. — *Има повече мебели от апартамента ти.*

Аз вече пристъпвах към умивалника.

Мечтай си — подигра ми се Мелани.

Естествено, би било напразно да очаквам да има течаща вода в това уединено място. Душите държаха сметка за такива подробности, не биха оставили подобна аномалия след себе си. Все пак завъртях старите кранове. Единият се счупи в ръката ми, защото беше напълно ръждясал.

След това се насочих към шкафовете. Приклеках върху мизерния килим и надникнах предпазливо вътре. Отдръпнах се назад, докато отварях вратата, страхувайки се да не обезпокоя някое отровно пустинно животно в бърлогата му.

Първият беше празен и без задна стена, така че можех да виждам цепнатините на външната. Следващият нямаше врата, но вътре имаше купчина стари вестници, покрита с прах. Издърпах един от любопитство, изтърсих прахта на още по-мръсния под и прочетох датата.

От човешко време — отбелязах аз, макар да не ми беше нужна дата, за да го кажа. „Мъж изгори тригодишната си дъщеря“ — крещеше заглавието срещу мен, придружено от снимка на русокосо дете с ангелско лице. Това не беше първата страница. Ужасът, за който се съобщаваше подробно тук, не беше чак толкова зловещ, че да му бъде дадено предимство в страниците. Под всичко това се виждаше лицето на мъж, издирван за убийствата на жена си и двете си деца две години преди датата на отпечатването на вестника. В информацията се казваше, че е възможно мъжът да е бил забелязан в Мексико. Двама души загинали и трима били ранени при автомобилна катастрофа в резултат от шофиране в пияно състояние. Съобщаваше се също за започнало разследване за измама и убийство във връзка с твърдения за самоубийство на виден местен банкер. Потулено самопризнание оставя на свобода човек, издевателствал над дете. Заклани домашни любимци, намерени в контейнер за боклук.

Захвърлих отвратена вестника обратно в тъмния шкаф.

Това бяха изключения, а не правило — отбеляза спокойно Мелани, като се мъчеше реакцията ми да не предизвика у нея спомени

за онези години.

Въпреки че така можеш да си обясниш защо сме си казали, че можем да се справим по-добре, нали? Как бихме могли да предположим, че може би не всички вие заслужавате всичките чудесни неща на този свят?

Отговорът ѝ беше направо жлъчен.

Ако сте искали да прочистите планетата, е можело направо да я взривите.

Освен това ние просто не разполагахме с технологията, за която мечтаят вашите писатели фантасти.

Тя не намери шегата ми за смешна.

А също — добавих аз, — това би било голяма загуба. Планетата е прекрасна. Разбира се, като изключим тази ужасна пустиня.

Знаеш ли, точно така разбрахме, че сте тук — рече тя, като отново се замисли за отблъскващите вестникарски заглавия. Когато във вечерните новини не се говореше за нищо друго, освен за хората и проблемите им, когато педофили и наркомани се редяха на опашки пред болниците, за да бъдат приети, когато всичко беше превърнато в Мейбъри^[1], точно тогава се разкрихте.

Каква ужасна промяна! — казах сухо аз и насочих вниманието си към следващия шкаф.

Дръпнах скърцащата вратичка и намерих вътре истинско съкровище.

— Крекери! — извиках аз и грабнах обезцветилата се, полусмачкана кутия. Зад нея имаше още една, която изглеждаше така, като че ли някой беше стъпил върху нея. — Чийтос! — изкрещях аз.

Виж! — Посочи ми мислено Мелани към три прашни бутилки с белина в дъното на шкафа.

За какво пък ти е белина? — попитах аз, докато разкъсвах кутията с крекерите. Да я хвърлиш в очите на някого ли? Или да го халосаш по главата с бутилката?

За моя голяма радост крекерите, макар да бяха станали на трохи, все още бяха в пластмасовата си опаковка. Разкъсах един пакет и започнах да изтръсквам трохите в устата си, като ги гълтах полусдъвкани. Не можех да ги напъхам достатъчно бързо в стомаха си.

Отвори една бутилка и я помириши — нареди ми тя, без да обръща внимание на забележката ми. — Така баща ми се запасяваше с вода в гаража. Утайката от белина пазеше водата да не се разваля.

След малко.

Довърших единия пакет с трохите и отворих следващия. Бяха много престоляли, но сравнени с вкуса в устата ми бяха направо амброзия. Когато свърших и третия пакет, започнах да усещам солта да изгаря болезнено напуканите ми устни и ъгълчетата на устата ми.

Вдигнах една от бутилките с белина, надявайки се Мелани да се окаже права. Усещах ръцете си немощни и сковани и с мъка я повдигнах. Това се отнасяше и за нас двете. Колко се беше влошило състоянието ни и колко още можехме да вървим?

Капачката на бутилката беше затегната. Запитах се дали не се е разтопила върху гърлото. Обаче най-накрая успях да я отвия със зъби. Помирисах предпазливо отвора, защото не исках да припадна от парите на белината. Миризмата на химикала беше съвсем слаба. Поех по-дълбоко миризмата. Определено беше вода. Застояла и мътна, но все пак вода. Отпих малка глътка. Не беше направо от някой планински поток, но беше мокра. Започнах да гълтам.

По-кратко — предупреди ме Мелани и трябваше да се съглася. Имахме късмет, че бяхме открили тези запаси, но нямаше смисъл да ги пилеем. Освен това сега, след като паренето от солта намаля, ми се искаше нещо по-солидно. Насочих се към кутията със снакс чийтос и изядох три. Последният шкаф беше празен.

Щом като гладът ми понамаля, нетърпението на Мелани започна да се промъква в мислите ми. След като този път не срещнах съпротива, бързо натоварих придобивките си в торбата и оставих празните бутилки в умивалника, за да спестя място. Бутилките бяха тежки, но тежестта ми действаше успокояващо. Тя означаваше, че тази нощ няма да се просна на земята в пустинята жадна и гладна.

Почувствала енергията от погълнатите въглехидрати да се разлива във вените ми, излязох отново навън в горещия следобед.

[1] Измислена общност в Северна Каролина — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

ПРОВАЛ

Невъзможно! Сбъркала си! Нещо не е наред! Не може да бъде!

Загледах се в далечината, измъчвала от недоумение, което бързо преминаваше в ужас.

Вчера сутринта бях изяла за закуска последния смачкан снакс. Вчера следобед бях забелязала двойния връх и отново бях завила на изток. Мелани ми беше обяснила какво е указанието, което трябваше да намеря и беше обещала да е последно. Новината предизвика у мен почти истерична радост. Снощи бях изпила последния си запас от вода. Беше четвъртият ден.

Днешното утро беше някакъв мъгляв спомен за ослепително слънце и отчаяна надежда. Времето изтичаше и аз оглеждах хоризонта за последния знак с нарастваща паника. Не виждах нищо, което да прилича на него. Равно планинско плато, оградено от двете страни от заоблени върхове, приличащи на часовои. За подобно нещо е нужно пространство, а планинските върхове на изток и на запад бяха гъсто наредени един до друг и остри. Не виждах къде сред тях се крие равното плато. Всеки мускул от тялото ми ме болеше, но не беше от ходенето. Чувствах болката от положените усилия и от това, че бях спала на земята. Те бяха различни от новата. Тялото ми изсъхваше и тази болка се дължеше на протеста на мускулите ми от мъчението, на което ги подлагам. Знаех, че няма да мога да продължа да вървя още дълго.

Обърнах гръб на изтока, така че поне за малко слънцето да престане да грее в лицето ми.

Точно тогава го видях. Дългата, равна линия на платото и граничещите с него върхове, които нямаше как да сбъркам. Беше там, толкова далеч на запад, че ми се стори, че трепти над някакъв мираж, че се носи във въздуха и се извисява над пустинята като тъмен облак. Всяка крачка, която бяхме направили, беше в погрешната посока.

Последният знак беше по на запад, отколкото цялото разстояние, което бяхме изминали до този момент.

— Невъзможно — прошепнах отново аз.

В главата си усещах Мелани като вцепенена, немислеща, затъпяла, опитваща се отчаяно да отхвърли осмислянето на положението. Чаках реакцията ѝ, а очите ми продължаваха да се взират в несъмнено познатите очертания, докато накрая примирението ѝ с новата реалност и мъката ѝ ме накараха да падна на колене. Нейното мълчаливо признаване на поражението отегна в главата ми и прибави допълнителна доза болка в тялото ми.

Дишането ми се превърна в накъсан, безмълвен плач без сълзи.

Слънцето пълзеше по гърба ми и проникваше все по-дълбоко в мрака на косата ми.

Сянката ми представляваше малък кръг под мен, когато се съвзех. Изправих се с мъка на крака. В кожата на колената ми се бяха забили микроскопични камъчета. Не си направих труда да ги отстраня с ръка. Взирах се в платото, което като че ли продължаваше да се носи над хоризонта на запад и да ми се подиграва.

Накрая, без да си давам напълно сметка защо го направих, тръгнах напред. Знаех само, че аз съм тази, която се движи и никой друг. Мелани беше станала съвсем малка в мозъка ми — мъничка капсула от болка, загърнала се плътно в себе си. Не можех да чакам помощ от нея.

Бавните ми стъпки отекваха в твърдата земя — скръц, скръц.

— В края на краищата той беше един заблуден побъркан старец — мърморех си под нос аз. Гърдите ми бяха разтърсени от странна тръпка, а гърлото от остра кашлица. Кашлицата продължи, но едва когато очите ме засмъдяха в очакване на липсващите сълзи, разбрах, че се смея.

— Тук... никога... не е имало нищо! — извиках аз, едва поемайки си въздух между истеричните спазми. Пристъпих неуверено, като пияна напред, влачейки краката си.

Не. Мелани излезе от обзелото я вцепенение, за да защити увереността, в която все още се беше вкопчила. *Объркала съм се или нещо подобно. Грешката е моя.*

Сега аз ѝ се изсмях. Звукът от смеха ми моментално беше отнесен от горещия вятър.

Почакай, почакай — помисли тя, като се опитваше да отвлече вниманието ми от цялата комедия. — *Не мислиш, че... искам да кажа, мислиш ли, че може би те са опитали това?*

Неочакваният ѝ страх обзе и мен по средата на смеха ми. Задавих се от горещия въздух, гърдите ми продължаваха да се надигат от обзелата ме болезнена истерия. Когато отново бях способна да дишам, нямаше и следа от черния ми хумор. Очите ми инстинктивно огледаха безбрежната пустиня, търсейки някакво доказателство, че не съм първата, която ще пропилее живота си по този начин.

Равнината беше невероятно просторна, но не можех да престана да търся трескаво... някакви останки.

Не, разбира се, че не — успокояваше се Мелани. — *Джаред е много съобразителен. Никога не би дошъл тук неподготвен, както направихме ние. Никога не би изложил Джейми на опасност.*

Сигурна съм, че си права — казах ѝ аз. Искаше ми се да е вярно, колкото искаше и самата тя. — *Сигурна съм, че никой друг в цялата вселена не би постъпил толкова глупаво. Освен това, вероятно той изобщо не е идвал тук, за да търси. Вероятно изобщо не му е идвало наум такова нещо. Искане ми се и на теб да не беше идвало.*

Краката ми продължаваха да се движат. Почти не забелязвах това. То означаваше толкова малко в сравнение с далечината пред нас. А и дори ако с помощта на някакво чудо можехме да се прехвърлим до самото подножие на платото, после какво? Бях абсолютно сигурна, че там няма нищо. Никой не ни чакаше в платото, за да ни спаси.

— *Ще умрем* — рекох аз. Изненадах се, че не усетих страх в гласа си. Беше просто факт, като всеки друг, например, че слънцето е горещо и че пустинята е суха. Щяхме да умрем.

Да. Тя също беше спокойна. Тази смърт беше по-лесно да бъде приета, отколкото факта, че усилията ни бяха резултат от безразсъдство.

— *Това не те ли тревожи?*

Тя се замисли за момент преди да отговори.

Поне се опитам преди да умра. И спечелих. Така и не ги предадох. Не им навредих. Направих всичко по силите ми, за да ги намеря. Опитам се да спазя обещанието си... да умра за тях.

Преброих деветнадесет крачки, преди да мога да отговоря. Деветнадесет бавни, напразни скърцания по пясъка.

— Ами аз защо умирам? — запитах се аз и болезненото усещане, че всеки момент ще се разплача, се върна. — Предполагам защото загубих, нали така? Това ли е причината?

Не — отвърна без да бърза тя. — *Не ми се струва да е така. Мисля... ами мисля, че може би... умираш, за да си човек.* В мисълта и се усещаше нещо почти като усмивка, когато тя си спомни глупавото двойно значение на фразата. *След всичките планети и домакини, които си оставила след себе си, най-после си намерила мястото и тялото, за които ще умреш. Мисля, че си намерила дома си, Скитнице.*

Десет скърцания на стъпките ми по пясъка. Вече няха сили да си отворя устата.

Твърде зле. В такъв случай не успях да остана тук за по-дълго.

Не бях сигурна какво ми отговори. Може би се опитваше да ме накара да се почувствам по-добре. Отплата за това, че я бях довлякла тук да умре. Тя беше спечелила, така и не можах да я накарам да изчезне.

Стъпките ми станаха още по-бавни. Мускулите ми крещяха за милост, като че ли имах някакво средство да облекча болката им. Мисля, че щях да спра точно тук, но както винаги Мелани се оказа по-коравата от мен.

Сега я усещах не само в главата си, но и в крайниците си. Крачките ми станаха по-широки, а пътеката, която очертавах след себе си — по-права. Благодарение само на силата на волята си тя влачеше полумъртвия ми труп към невъзможната цел.

Усещах я да изпитва неочаквана радост от тази безполезна борба. Също както аз я усещах, така тя чувстваше тялото ми. Сега нашето тяло: слабостта ми отстъпваше контрола на нея. Тя се радваше на свободата да движи ръцете и краката ни напред, независимо колко безсмислена беше подобна задача. Изпитваше блаженство от това, че отново беше тя. Дори болката от бавната ни смърт избледняваше в сравнение с това усещане.

Според теб какво има там? — попита ме тя, докато вървахме към края. — *Какво ще видиш, след като умрем?*

Нищо. Думата беше празна, безмилостна и категорична. *Има причина да я наричаме окончателна смърт.*

Душите не вярват ли в задгробния живот?

Имаме толкова много животи. Да имаме още повече... би било прекалено. Умираме по малко всеки път, когато напускаме някой домакин. Живеем отново в следващия. Когато умра тук, това ще бъде краят.

Последва дълго мълчание, докато краката ни продължаваха да се влачат бавно напред.

Ами ти? — попитах накрая аз. — *Продължаваш ли да вярваш, че има нещо повече, дори след всичко това?* Мислите ми я отведоха към спомените ѝ за края на човешкия свят.

Изглежда, че има някои неща, които не могат да умрат.

В мозъка ни виждахме лицата им по-близо и по-ясно. Любовта, която изпитвахме към Джаред и Джейми, беше много постоянна. В този миг се запитах дали смъртта е достатъчно силна да унищожи нещо толкова жизнено и осезаемо. Може би тази любов ще продължи да живее с нея в някакво приказно място с покрити с бисери врати. Не в мен.

Щеше ли да е облекчение да си свободен от нея? Не бях сигурна. Почувствах, че е част от това, което бях сега.

Успяхме да издържим само още няколко часа. Дори огромната сила на мисълта на Мелани не можеше да изстиска повече от отпадналото ни тяло. Вече почти не виждахме. Изглежда вече не можехме да намерим кислорода в сухия въздух, който вдишвахме и издишвахме. От болката устните ни отронваха силни стенания.

Никога не си се чувствала така зле, нали? — направих слаб опит да я подразня аз, докато се влачехме напред към ствола на едно изсъхнало дърво, което се издигаше с няколко стъпки по-високо от останалите храсти. Искахме да се възползваме от тънките сенки, които хвърляха клоните му, преди да паднем.

Не — призна тя. — *Никога не е било толкова зле.*

Стигнахме целта си. Мъртвото дърво хвърляше своята мрежеста сянка над нас и краката ни се подкосиха. Проснахме се на земята по корем, защото не искахме слънцето да грее в лицето ни.

Главата ни сама се извърна на една страна, търсейки парещия въздух. Вгледахме се в пясъка на сантиметри от носа ни и слушахме хрипливото си дишане.

След известно време, не знаехме дали беше дълго или кратко, затворихме очи. Клепачите ни бяха яркочервени отвътре. Не можехме

да усетим слабата шарена сянка, която хвърляше дървото. Може би вече не достигаше до нас.

Колко дълго? — попитах я аз.

Не знам. Никога преди не съм умирала.

Един час? Повече?

Знаеш толкова, колкото и аз.

Къде е койотът, когато наистина има нужда от него?

Може би ще имаме късмет... да не попаднем в ноктите на някой звяр или нещо... Не можа да довърши мисълта си.

Това беше последният ни разговор. Беше много трудно да се съсредоточа, за да образувам думи. Имаше повече болка, отколкото предполагаме, че ще има. Всички мускули на тялото ни се бунтуваха, свиваха се и се разпущаха, докато се бореха със смъртта.

Ние не се борехме. Бяхме се отпуснали и чакахме, а мислите ни ту потъваха, ту изплуваха безразборно от спомените ни. Докато все още бяхме в съзнание, мислено си тананикахме някаква приспивна песен. Беше тази, която използвахме да успокояваме Джейми, когато земята беше прекалено твърда, въздухът твърде студен или страхът много голям, за да заспи. Чувствахме главата му да се притиска в празнината точно под рамото ни и формата на гръбнака му под ръката ни. А когато ни се стори, че полагаме глава върху нечие по-широко рамо, ни успокояваше нова приспивна песен.

Клепачите ни потъмняха, но не от смъртта. Беше настъпила нощта и това ни натъжи. Без дневната жега вероятно щяхме да издържим по-дълго. В един неясен промеждутък от време стояхме сред пълен мрак и тишина. После се чу звук.

Почти не му обърнахме внимание. Не бяхме сигурни дали не си бяхме въобразили. Може би все пак беше койот. Искахме ли това? Не знаехме. Загубихме мисълта си и забравихме за звука.

Нещо ни разтърси, задърпа вкочанените ни ръце, влачеше ги.

Не можехме да формираме думите, за да поискаме да стане бързо, но се надявахме, че ще е така. Зачакахме зъбите да се забият. Вместо това влаченето премина в бутане и усетихме лицето си обърнато към небето. После то се разля върху него — мокро, прохладно, невъзможно. Стичаше се по очите ни, измиваше мръсотията от тях. Очите ни премигнаха срещу стичащата се течност. Не ни пукаше за мръсотията. Брадичката ни се изви нагоре, отворихме

отчаяно устата си със сляпа, патетична слабост, като новоизлюпено птиче.

Стори ни се, че чухме въздишка.

А после водата потече в устата ни, ние я погълнахме жадно и се задавихме от нея. Водата изчезна, докато се давехме, а ръцете ни посегнаха да я хванат. Последва тежко потупване по гърба ни, докато отново можехме да дишаме. Ръцете ни продължаваха да хващат въздуха и да търсят водата.

Този път определено чухме въздишка. Нещо притисна напуканите ни устни и водата потече отново. Гълтахме, като този път внимавахме да не се задавим. Не че толкова ни беше грижа, ако се случеше, но не искахме отново да ни бъде отнета.

Пихме, докато коремът ни се поду и ни заболя. Водата постепенно спря и от гърдите ни се изтръгна хриптящ звук в знак на протест. До устните ни беше допрян друг ръб и продължихме припряно да гълтаме, докато и той се изпразни.

След още една глътка и коремът ни щеше да експлодира, но въпреки това премигнахме и се опитахме да фокусираме зрението си, за да видим дали можем да намерим още. Беше прекалено тъмно.

Не виждахме нито една звезда. После отново премигнахме и разбрахме, че мракът е много по-близо от небето. Една фигура се беше надвесила над нас, по-черна от нощта.

В нея се чу да се трие някакъв плат, а пясъкът под една пета се размърда. Фигурата се отдръпна и чухме раздиращ звук — звукът на цип, който раздра абсолютната тишина на нощта.

В очите ни като нож се вряза светлина. Простенахме от болка и ръката ни излетя нагоре да покрие затворените ни очи. Дори зад клепките светлината беше прекалено ярка. Тя изчезна и ние почувствахме дъха от следващата въздишка върху лицето си.

Внимателно отворихме очи, почувствали се по-слепи отпреди. Който и да стоеше над нас, беше напълно неподвижен и не казваше нищо. Започнахме да чувстваме напрежението на мига, но то беше някак далеч, извън нас. Не ни беше грижа за каквото и да било, освен за водата в корема и къде можем да намерим още. Опитахме се да се съсредоточим, за да видим какво ни беше спасило.

Първото нещо, което различихме, след като премигнахме в продължение на минути, беше плътната белота, която се спускаше от

тъмното лице — милиони бледи тресчици в нощта. Когато осъзнахме, че това е брада — като на Дядо Коледа, мисълта ни заработи по-бързо. Другите черти от лицето бяха доставени от паметта ни.

Всичко си дойде на мястото — големият, орлов нос, широките скули, гъстите бели вежди, а очите бяха хлътнали дълбоко в набръчканата кожа. Макар да виждахме само частици от всяка черта, знаехме как ще изглеждат те на светлината.

— Чичо Джеб — изграчихме изненадани ние, — ти ни намери!

Чичо Джеб, който премигваше до нас, се заклати назад на пети, когато произнесохме името му.

— Е, добре — рече той с дрезгавия си глас, върнал ни към стотици спомени. — Ама, че каша.

ГЛАВА 13

ОСЪДЕНА

— Те тук ли са? — произнесохме задавено думите ние. Изхвъркнаха от нас, както водата от дробовете ни. След нея само този въпрос имаше значение. — Успяха ли да дойдат?

Беше невъзможно да видим изражението на лицето на чичо Джеб в тъмното.

— Кой? — попита той.

— Джейми и Джаред! — прошепнахме със затаен дъх ние. — Джаред беше с Джейми. Нашият брат! Те тук ли са? Дойдоха ли? И тях ли ги намери?

— Не. — Отговорът беше категоричен и в него нямаше нито съжаление, нито изобщо някаква емоция.

— Не — прошепнахме ние. Не повтаряхме думата след него, а протестирахме, че сме се върнали към живота. Какъв беше смисълът? Отново затворихме очи и се вслушахме в болката на тялото ни. Оставихме я да заглуши душевната ни болка.

— Виж — каза след малко чичо Джеб, — трябва да се погрижа за една работа. Почини си малко, докато се върна за теб.

Не вникнахме в значението на думите му, чухме само звуците. Очите ни продължаваха да са затворени. Стъпките му със скърцане се отдалечиха от нас. Не можехме да кажем в каква посока се отправи. А и това не ни интересуваше.

Нямаше ги. Нямаше начин да ги намерим, нямаше надежда.

Джаред и Джейми бяха изчезнали. Това беше нещо, което умееха да правят добре, и ние някога нямаше да ги видим отново.

Водата и прохладният нощен въздух проясниха главата ни, а това беше нещо, което не искахме да се случи. Обърнахме се по корем, за да заровим отново лицето си в пясъка. Бяхме толкова уморени. Това беше нещо повече от изтощение, някакво по-дълбоко, болезнено състояние. Разбира се, че бихме могли да заспим. Не ни оставаше нищо друго, освен да не мислим. Можехме да го направим.

И го сторихме.

Когато се събудихме, беше все още нощ, но на източния хоризонт се задаваше зората. Планините бяха очертани в убито червено. В устата си усещахме вкус на пясък и в първия момент си помислихме, че сме сънували появата на чичо Джеб. Разбира се, че сме сънували.

Тази сутрин главата ни беше по-ясна и бързо забелязахме странното нещо близо до дясната ни буза — нещо, което не беше нито скала, нито кактус. Докоснахме го. Беше твърдо и гладко. Побутнахме го и отвътре се разнесе прекрасният звук на плискаща се вода.

Чичо Джеб беше истински и ни беше оставил една манерка.

Седнахме предпазливо на земята, изненадани, че не се счупихме на две като изсъхнала вейка. Всъщност се чувствахме добре. Водата явно е имала време да се разнесе из тялото ни. Болката беше притъпена и за пръв път от дълго време отново почувствахме глад.

Пръстите ни бяха изтръпнали и непохватни, докато отвивахме капачката на манерката. Не беше пълна до горе, но вътре имаше достатъчно вода да издуем отново корема си. Като че ли се беше свил. Изпихме я всичката. Вече нямаше да я пестим.

Пуснахме металната манерка върху пясъка и тя тупна с глух звук в предутринната тишина. Сега бяхме напълно будни. Въздъгнахме, предпочитайки безсъзнанието и заровихме лицето си в ръце. А сега какво?

— Защо му даде вода, Джеб? — попита ядосано един глас близо зад гърба ни.

Извърнахме се и заставахме на колене. Това, което видяхме, накара сърцето ни да подскочи и събуждането ни да прерасне в изумление.

Близо до мястото, където бях коленичила, под дървото се бяха наредили в полукръг осем човека. Нямаше съмнение, че всичките бяха хора. Никога не бях виждала лица с такива изражения — не като нашите. Устните бяха изкривени от злоба и изтеглени назад над стиснатите зъби като на диви животни. Веждите бяха сбърчени ниско над очите, които пламтяха от гняв.

Шестима мъже и две жени, някои от които много едри и повечето по-едри от мен. Усетих как кръвта се отдръпна от лицето ми, когато разбрах защо държаха ръцете си по такъв странен начин стиснати здраво отпред. Всеки държеше по един предмет. Държаха оръжия.

Някои имаха ножове — няколко къси, като тези в кухнята ми, а други по-дълги. Един беше огромен и страховит. Такъв нож не беше за кухня. Мелани ми подсказа думата: мачете. Други държаха дълги колове — имаше метални и дървени. Тояги.

По средата разпознах чичо Джеб. В ръцете си държеше отпуснато един предмет, какъвто никога не бях виждала лично, а само в спомените на Мелани. Беше пушка.

Гледах с ужас, но Мелани гледаше на всичко това с почуда, объркана от броя им. Осем оцелели човека. Беше предположила, че Джеб е сам или в най-добрия случай са само двама. Това, че виждаше толкова много себеподобни, я изпълваше с радост.

Ти си една идиотка — рекох ѝ аз. — Погледни ги. Вгледай се в тях.

Накарах я да ги погледне от моята гледна точка, да види заплашителните им фигури, облечени в мръсни дънки и леки памучни ризи, посивели от прах. Може някога да са били хора, но сега бяха нещо друго. Бяха варвари, чудовища. Бяха се надвесили над нас, жадни за кръв. Във всеки чифт очи се четеше смъртна присъда.

Мелани видя всичко това и макар с неохота, трябваше да признае, че бях права. В този момент нейните така обичани хора се бяха превърнали в нещо възможно най-лошо, като онези вестникарски истории, за които прочетохме в изоставената барака. Гледахме убийци.

Трябваше да бъдем по-благоразумни, трябваше да умрем още вчера.

Защо спаси живота ни чичо Джеб, за това ли?

Потръпнах при тази мисъл. Припомних си разни истории за човешките жестокости. Бяха направо непоносими. Може би трябваше повече да се съсредоточа. Знаех, че има причини, поради които хората не убиват веднага враговете си и ги оставят още известно време живи. Заради неща, които искаха от мозъците или от телата им...

Разбира се, веднага ми дойде наум за една тайна, която те искаха от мен. Тази, която никога няма да им кажа, независимо от това какво щяха да ми направят. По-скоро бих се самоубила.

Не позволих на Мелани да види тайната, която пазех. Използвах собствените ѝ защиты срещу нея и издигнах стена в главата си, за да я скрия зад нея, докато за пръв път след имплантирането ми разсъждавах за тази информация. Преди нямаше причина да го правя.

От другата страна на стената Мелани дори не проявяваше любопитство, не направи опит да премине през нея. Имаше си непосредствени грижи от факта, че не само тя крие някаква информация.

Имаше ли значение, че пазех тайната си от нея? Не бях толкова силна, колкото Мелани. Не се съмнявах, че може да издържи на мъчение. Колко болка бих могла да изтърпя преди да им кажа всичко, което поискат?

Усетих как стомахът ми се надигна. Самоубийството беше отблъскваща възможност. Беше дори по-лошо, защото пак щеше да е убийство. Дали щеше да е мъчение или смърт, Мелани също щеше да бъде потърпевша. Ще трябва да почакам, докато разбере, че нямам абсолютно никакъв друг избор.

Не, не могат. Чичо Джеб никога няма да им позволи да ме наранят.

Чичо ти Джеб не знае, че си тук — припомних й аз.

Кажу му!

Загледах се в лицето на стария човек. Гъстата, бяла брада ми пречеше да видя устата му, но очите му не святкаха като на другите. С крайчеца на окото си забелязах, че някои от тях преместиха погледите си от мен към него. Чакаха го да отговори на въпроса, който му бяха задали. Чичо Джеб се взираше в мен, без да им обръща внимание.

Не мога да му кажа, Мелани. Няма да ми повярва. Ако помислят, че ги лъжа, ще решат, че съм Търсач. Сигурно имат достатъчно опит, за да знаят, че само един Търсач би си измислил история, имаща за цел да проникне сред тях.

Мелани веднага разбра, че съм права. Самата дума Търсач я накара да потръпне от омраза и й беше ясно, че тези непознати биха реагирали по същия начин.

Всъщност това няма значение. Аз съм душа, а това им е достатъчно.

Онзи с мачетето — най-едрият мъж сред тях, чернокос, със странно светла кожа и живи сини очи — издаде звук на отвращение и се изплю на земята. Пристъпи крачка напред и бавно вдигна дългото острие.

По-добре по-бързо, отколкото бавно. По-добре да бъдем убити от тази груба ръка, отколкото от моята. По-добре ще е да не умра като

някаква насилница и да не нося отговорност за пролятата кръв на Мелани и за моята собствена.

— Почакай, Кайл. — Джеб произнесе думите без да бърза, почти небрежно, но мъжът спря. Направи гримаса и се извърна към чичото на Мелани.

— Защо? Каза, че си се уверил. То е едно от тях.

Разпознах гласа — беше същият, който беше попитал Джеб защо ми е дал вода.

— Е, да, така е. Тя със сигурност е такава. Но всичко е малко по-сложно.

— Как? — зададе въпроса друг мъж, който застана до големия, чернокос Кайл.

Двамата си приличаха толкова много, че вероятно бяха братя.

— Виждаш ли, същевременно това тук е и племенницата ми.

— Не, вече не е — отвърна троснато Кайл. Отново се изплю и направи още една заплашителна крачка към мен, като държеше готов ножа в ръце. От начина, по който раменете му се приведоха напред, разбрах, че няма да бъде спрял отново с думи. Затворих очи.

Чуха се две остри щраквания на метал и някой ахна. Отново отворих очи.

— Казах да почакаш, Кайл. — Гласът на чичо Джеб продължаваше да е спокоен, но сега държеше здраво в ръцете си дългата пушка и дулата ѝ бяха насочени към гърба на Кайл. Той замръзна на мястото си само на крачки от мен. Мачетето остана вдигнато във въздуха над рамото му.

— Джеб — викна ужасен братът — какво правиш?

— Отдръпни се от момичето, Кайл.

Той се обърна с гръб към нас и погледна ядосан Джеб.

— Това не е момиче, Джеб.

Джеб сви рамене, но продължи да държи здраво пушката, насочена към Кайл.

— Трябва да обсъдим някои неща.

— Докторът може да научи нещо от него — обади се един дрезгав женски глас.

Аз се свих при тези думи, защото чух в тях най-опасните си страхове. Когато Джеб току-що ме беше нарекъл своя племенница, у мен наивно припламна някаква надежда, че ще живея, че може да се

смият над мен. Колко бях глупава да го помисля дори за секунда. Смъртта щеше да бъде единственото милосърдие от тези същества, на което можех да се надявам. Погледнах жената, изрекла думите, и с изненада видях, че беше също толкова стара, колкото и Джеб, може би дори по-стара. Косата ѝ беше по-скоро тъмносива, отколкото бяла и затова преди не бях забелязала възрастта ѝ. Лицето ѝ беше цялото в бръчки, които се спускаха надолу на сърдити черти. Обаче зад тези черти имаше нещо познато.

Мелани направи връзката между това старо лице и едно друго, по-гладко в паметта ѝ.

— Лельо Маги? Ти си тук? Как е възможно? А Шарън... — Всичките думи бяха на Мелани, но изскочиха от моята уста и аз не можах да ги спра.

Дългото ни съвместно пътуване през пустинята беше направило нея по-силна или мен по-слаба. Или може би причината беше, че се бях съсредоточила върху това от коя посока ще дойде смъртоносният удар. Събирах кураж за убийството ни, а тя се беше събрала отново с роднините си. Мелани успя само наполовина да изрази изненадата си. Жената на преклонна възраст, наречена Маги, се хвърли напред с необичайна за външния ѝ вид бързина. Не вдигна ръката, която държеше черния лост. Аз наблюдавах нея и затова не видях свободната ѝ ръка, която ме удари силно през лицето.

Главата ми отхвъркна назад и после клюмна отново напред. Удари ме отново.

— Не можеш да ни заблудиш, паразит такъв. Знаем как работите. Знаем как добре можете да ни подражавате.

Усетих вкус на кръв от вътрешната страна на бузата си.

Не прави това отново — скарах се аз на Мелани. — *Казах ти какво ще си помислят.*

Мелани беше твърде шокирана, за да отговори.

— Хайде, хайде, Маги — започна да я успокоява Джеб.

— Не ме успокоявай, стар глупак такъв! Вероятно е довела цял легион такива като нея срещу нас. — Отдръпна се от мен и ме изгледа, както бях притихнала, като че ли бях навита на кълбо змия.

После застана до брат си.

— Не виждам никой — отвърна Джеб. — Хей — извика той и аз се свих изненадана. Не бях само аз. Джеб размаха лявата си ръка над

главата си, но дясната продължаваше да стиска здраво пушката. — Елате насам!

— Млъквай — скара му се Маги и го блъсна в гърдите. Макар да имах основателна причина да считам, че е силна, Джеб не се помръдна.

— Сама е, Маги. Беше почти умряла, когато я намерих. И сега не е в кой знае каква добра форма. Стоножките не жертват себеподобните си по този начин. Щяха да дойдат за нея много по-скоро от мен. Каквото и да представлява, тя е сама.

Видях образа на дългото насекомо с много крака в главата си, но не направих връзката.

Говори за теб — преведе Мелани. Тя постави образа на грозното насекомо до спомена ми за една ярка сребриста душа. Не видях прилика.

Чудя се откъде знае как изглеждате — рече разсеяно Мелани. Отначало спомените ми за истинския вид на душата бяха нови за нея.

Нямах време да се чудя заедно с Мелани. Джеб вървеше към мен, а другите плътно го следваха. Ръката на Кайл бе вдигната над рамото на Джеб, готова да го спре или да го изблъска встрани. Не можех да кажа.

Джеб прехвърли пушката в лявата си ръка и протегна към мен дясната. Аз я погледнах тревожно в очакване да ме удари.

— Хайде — подкани ме кротко той. — Снощи трябваше да те отведа у дома, след като те докарах толкова далеч. Ще трябва да ни разкажеш малко повече.

— Не! — изръмжа Кайл.

— Ще я отведа обратно — рече Джеб и за пръв път в гласа му усетих по-резки нотки. Под брадата се видя, че бе стиснал зъби и изразът на лицето му беше станал по-непреклонен.

— Джеб! — запротестира Маги.

— Мястото си е мое, Маги. Ще направя, каквото си поискам.

— Стар глупак! — озъби се отново тя.

Джеб протегна ръка и хвана моята, която лежеше свита в юмрук върху бедрото ми. Дръпна я и ме изправи на крака. Не го направи грубо, а по-скоро припряно, като че ли бързаше. А не беше ли още по-жестоко да продължи живота ми заради някакви негови причини?

Аз се заклатих неуверено. Не чувствах много добре краката си — само убождания като с игла, докато кръвта се раздвижваше.

Зад него се чу неодобрително сумтене и то не само от една уста.

— Е, добре, която и да си — рече отново кротко той, — хайде да се махаме отгук, докато не е станало прекалено горещо.

Онзи, който вероятно беше братът на Кайл, сложи ръката си върху тази на Джеб.

— Не можеш просто така да му покажеш къде живеем, Джеб.

— Предполагам, че това няма значение — рече рязко Маги. — То няма да има възможност да разкаже на никого.

Джеб въздъхна и измъкна една шарена кърпа, която до този момент стоеше скрита от брадата, около врата му.

— Това е глупаво — промърмори той, но развърза мръсната материя, корава от засъхналата пот, и направи от нея превръзка за очите ми.

Стоях абсолютно неподвижна, докато той я връзваше, и се борех със засилващата се паника, защото не можех да виждам враговете си. Не можех да виждам, но знаех, че Джеб сложи ръката си върху гърба ми, за да ме насочва. Никой от другите не би бил толкова внимателен.

Тръгнахме напред, според мен в северна посока. Отначало никой не говореше — чуваше се само скърцането на пясъка под краката. Земята беше равна, но аз често се препъвах със схванатите си нозе. Джеб беше търпелив. Насочваше ме почти кавалерски с ръка.

Докато вървахме, усетих, че слънцето изгря. Някои от стъпките бяха по-бързи от другите. Те се движеха далеч пред нас, докато накрая едва се чуваха. Като че ли с Джеб и мен бяха останали само малцина. Сигурно не съм имала вид на някой, който трябва да е пазен от много хора. Бях примаяла от глад и залитах на всяка крачка. Чувствах главата си замаяна и празна.

— Нямах намерение да му кажеш, нали?

Беше гласът на Маги, който се чуваше на няколко крачки зад мен и звучеше като обвинение.

— Той има право да знае — отвърна Джеб. Отново усетих упоритите нотки в гласа му.

— Това не е любезно от твоя страна, Джебедея.

— Животът не е любезен, Магнолия.

Беше ми трудно да реша кой от двамата ме плаши повече. Дали беше Джеб, който изглеждаше така решен да ме остави жива? Или Маги, която първа спомена за доктора — дума, изпълваща ме с инстинктивен страх, но която изглежда се безпокоеше повече от жестокостта, отколкото брат й?

Отново продължихме да вървим няколко часа в мълчание. Когато краката ми започнаха да се подкосяват, Джеб ми помогна да седна на земята и поднесе една манерка към устните ми, както го беше сторил през нощта.

— Кажи ми, когато си готова — рече ми той. Гласът му ми се стори любезен, макар да знаех, че това е лъжливо тълкуване.

Някой нетърпеливо въздъхна.

— Защо правиш това, Джеб? — попита един мъж. Бях чувала гласа и преди; беше на един от двамата братя. — За доктора ли? Можеше просто да го кажеш на Кайл. Не беше нужно да насочваш пушката срещу него.

— Кайл има нужда по-често да насочват пушка срещу него — рече сърдито Джеб.

— Моля те, кажи ми, че не правиш това от състрадание — продължи мъжът. — След всичко, което си видял...

— След всичко, което съм видял, ако не съм се научил на състрадание, не бих струвал много. Обаче тук не става дума за състрадание. Ако изпитвах достатъчно състрадание към това нещастно създание, щях да я оставя да умре.

Потреперих в горещия като в пещ въздух.

— Тогава, защо? — настоя братът на Кайл.

Последва продължително мълчание, а после ръката на Джеб докосна моята. Аз се хванах за нея, защото имах нужда от помощ, за да се изправа на крака. Той опря другата си ръка в гърба ми и отново тръгнах напред.

— От любопитство — каза с глух глас Джеб.

Никой не отговори. Докато вървахме, се замислих върху няколко сигурни факта.

Първият. Не бях първата душа, която залавяха. Тук това беше установена практика. Този „доктор“ се беше опитвал да получи търсения от него отговор от други преди мен. Странното беше, че не можех да се настроя да се надявам на бърз край или да се опитам да

повлияя на развързката. Беше лесно да стане дори без да направя нещо сама. Просто трябваше да им кажа една лъжа — да се престоря, че съм Търсач, да им кажа, че в момента колегите ми ме търсят, да се разбунтувам, да ги заплаша.

Или да им кажа истината — че в мен живее Мелани и че тя ме беше довела тук. Те можеха да видят в това друга, много по-неустоима лъжа в идеята, че човекът може да продължи да живее дори след имплантацията. Тя беше толкова примамлива за вярване от тяхна гледна точка, така коварна, че те щяха да повярват повече, че съм Търсач, отколкото ако го твърдях. Щяха да предположат, че е уловка, щяха да се отърват бързо от мен и щяха да намерят ново място, където да се скрият, далеч от тук.

Вероятно си права — съгласи се Мелани. — Това бих направила.

Обаче още не бях изпитала болка, а и никой начин за самоубийство не ми допаднаше. Инстинктът ми за оцеляване държеше устата ми затворена. Споменът от последния ми сеанс с Утешителката — едно толкова цивилизовано време, че ми се струваше, че е било на друга планета — премина светкавично през главата ми. Тогава Мелани се държеше предизвикателно в желанието си да бъде унищожена, очевидно беше някакъв самоубийствен импулс, но по-скоро фиктивен. Спомних си как тогава си бях помислила колко трудно е да мислиш за смърт, настанена в удобно кресло.

Миналата нощ Мелани и аз искахме да умрем, но тогава смъртта беше само на сантиметри от нас. Сега, когато отново бях на крака, беше различно.

Аз също не искам да умра — прошепна Мелани. — Но може би грешиш. Може би не поради тази причина продължават да ни държат живи. Не разбирам защо го правят... — Тя не искаше да си представи нещата, които можеха да ни сторят. Бях сигурна, че би могла да се сети за много по-лоши неща, отколкото аз. — *Какъв отговор биха могли така силно да искат да получат от теб?*

Никога няма да го кажа. Нито на теб, нито на който и да е човек.

Смела декларация. Обаче тогава все още не бях изпитала болка...

Мина още един час. Слънцето грееше право над нас и усещах горещината му като корона върху косата си, когато звукът се промени.

Скърцащите стъпки пред мен, на които почти бях престанала да обръщам внимание, започнаха да отекват като ехо. Стъпките на Джеб продължаваха да скърцат в пясъка като моите, но някои пред нас беше стигнал нов терен.

— Сега внимателно — предупреди ме Джеб. — Пази си главата.

Аз се поколебах, защото не знаех за какво трябва да внимавам или как да внимавам със завързани очи. Ръката му се премести от гърба ми върху главата и ме накара да я наведе. Наведох се напред. Вратът ми беше схванат.

Той отново започна да ме насочва напред и аз чух стъпките също да отекват. Повърхността не отстъпваше под краката ни като пясъка. Беше равна и твърда.

Слънцето изчезна... Вече не чувствах да изгаря кожата ми и да прониква през косата ми.

Направих още една крачка и ме лъхна нов въздух. Не беше вятър. Беше застоял. Навлязох сред него. Сухият пустинен вятър го нямаше. Този въздух беше неподвижен и прохладен. В него едва-едва се долавяше влага, която имаше мирис и вкус на плесен. В главата ми и тази на Мелани беше пълно с въпроси. Тя искаше да зададе своите, но аз мълчах. Сега нито аз, нито тя можехме да кажем нещо, което да ни помогне.

— Е, добре, можеш да се изправиш — каза ми Джеб.

Повдигнах бавно глава. Дори с превръзката на очите можех да кажа, че няма светлина. По краищата на кърпата се виждаше само мрак. Чувах другите зад мен да забавят нетърпеливо ход, докато ни изчакват да продължим напред.

— Оттук — каза Джеб и отново започна да ме насочва. Ехото от стъпките ни идваше отблизо... Пространството, в което се намирахме, трябва да беше твърде тясно. Усетих, че инстинктивно навеждам глава.

Изминахме още няколко крачки, а после направихме рязък завой, който като че ли ни насочи обратно на посоката, от която дойдохме. Земята под нас постепенно се превърна в наклон, който водеше надолу. С всяка крачка ставаше по-голям и Джеб започна да ме подкрепя с грубата си ръка, за да не падна. Не знам колко пъти се подхлъзнах по пътя в мрака. Стори ми се, че спускането продължи по-дълго, отколкото беше в действителност, защото вървах все по-бавно поради обхваналия ме ужас.

Направихме друг завой, после подът започна да се издига нагоре. Чувствах краката си така изтръпнали и вдървени, че когато стана още по-стръмно, Джеб трябваше почти да ме влечи нагоре. Колкото повече напредвахме, толкова повече във въздуха се усещаше мирис на плесен и влага, но продължаваше да е все така тъмно. Единственият звук идваше от стъпките ни и тяхното отразявано отблизо ехо.

Пътят стана равен и започна да лъкатуши като серпантина.

Най-сетне в горния и в долния край на кърпата започна да прониква светлина. Искаше ми се тя да се смъкне, защото бях прекалено уплашена, за да я смъкна сама. Струваше ми се, че няма да се чувствам толкова ужасена, ако виждах къде се намирам и кой е с мен.

Със светлината се чу и шум. Беше странен, като някакво тихо бълбукане. Звучеше почти като водопад. Бълбукането стана по-силно и докато вървахме напред и се приближавахме към него, започна все по-малко да прилича на вода. Непрекъснато се променяше. Ставаше ту по-глухо, ту по-отчетливо, след това звуците се смесваха и отекваха. Ако не бяха така нестройни, щяха да звучат като постоянната не много хармонична музика, която бях чувала в Пеещия свят.

Мракът пред очите ми от превръзката засилваше спомена ми за слепотата.

Мелани преди мен разбра на какво се дължи какофонията. Никога преди не бях чувала този звук, защото никога преди не съм била с много хора.

Кавга — бе категорична тя. — *Като че ли се карат много хора.*

Вниманието ѝ беше привлечено от звука. Още хора ли имаше тук? Дори фактът, че бяхме видели осем души, беше изненадал и двете. Какво беше това място?

Някакви ръце докоснаха задната част на врата ми и аз се отдръпнах от тях.

— Спокойно — рече Джеб и свали превръзката от очите ми.

Премигнах бавно и сенките около мен придобиха форма. Разбрах: груби, неравни стени и таван, отгъпан под, покрит с прах. Намирахме се някъде под земята в естествена пещера. Не би трябвало да е много надълбоко. Помислих си, че изкачването нагоре беше продължило по-дълго, отколкото спускането надолу.

Скалистите стени и таванът бяха тъмно червеникавокафяви. И бяха надупчени от плитки дупки, като швейцарско сирене. Ръбовете на по-ниските дупки бяха изтъркани, но на кръговете над главата ми бяха по-ясно очертани и изглеждаха остри.

Светлината идваше от една кръгла дупка пред нас, чиято форма не приличаше на останалите дупки, с които бе осеяна пещерата, но беше по-голяма. Това беше вход, врата към по-светло място. Мелани проявяваше нетърпение, впечатлена от идеята за присъствието на още хора. Аз се дръпнах назад, давайки си внезапно сметка, че може би за мен ще е по-добре да съм сляпа, отколкото да виждам.

Джеб въздъхна.

— Съжалявам — рече толкова тихо той, че със сигурност го чух само аз.

Опитах се да преглътна, но не можах. Започна да ми се вие свят, но може да беше от глад. Ръцете ми трепереха като листа под напора на вятър, когато Джеб ме накара да се промъкна през голямата дупка.

Тунелът премина в зала, толкова просторна, че отначало не можах да повярвам на очите си. Таванът беше прекалено светъл и прекалено високо — беше като някакво изкуствено небе. Опитах се да разбера какво го осветява, но от него струеше силна светлина, от която очите ме заболяха. Очаквах шумът да стане по-силен, но в огромната пещера внезапно настъпи мъртва тишина. Подът не беше така осветен като яркия таван далеч над нас. Затова ми трябваше малко време, за да могат очите ми да свикнат и да разберат какви са тези очертания.

Беше тъмна. Нямах друга дума за това — беше тъмна от хора, които стояха мълчаливи и неподвижни. Всички ме гледаха със същата ненавист, изписана на лицата им, каквато бях забелязала още призори.

Мелани беше прекалено изумена да направи каквото и да било, освен да започне да брой. Десет, петнадесет, двадесет... двадесет и пет, двадесет и шест, двадесет и седем...

Не ме интересуваше колко бяха. Опитах се да й кажа колко малко значение имаше това. За да ни убият, не бяха нужни двадесет души. За да ни убият. Опитах се да я накарам да разбере колко несигурно е положението ни, но в момента тя не обръщаше внимание на предупрежденията ми, изумена от този човешки свят, за който никога не беше подозирала, че може да види тук.

От тълпата напред излезе един мъж и очите ми първо се вгледаха в ръцете му, за да видят какво оръжие държи. Те бяха стиснати в юмруци, но не държаха нищо заплашително. След като зрението ми се нагоди към заслепяващата светлина, забелязах слънчевия загар по кожата му и я познах.

Задушавайки се от внезапно обзелата ме надежда, вдигнах очи към лицето на мъжа.

ГЛАВА 14

ОБЕКТ НА СПОРОВЕ

И за двете беше прекалена изненада да го заварим тук, след като вече се бяхме примирили, че никога повече няма да го видим и бяхме повярвали, че сме го загубили завинаги. Замръзнах на мястото си и бях неспособна да реагирам. Искях да погледна към чичо Джеб, да разбере отговора му, който разби сърцето ми в пустинята, но не можех да мръдна очи. Взирах се с недоумение в лицето на Джаред.

Мелани реагира различно.

— Джаред — изкрещя тя, въпреки че от увреденото ми гърло излезе само нещо като грачене.

Блъсна ме напред по същия начин, както го беше сторила в пустинята, установявайки контрол върху вцепененото ми тяло. Единствената разлика беше, че този път го направи със сила. Не бях достатъчно бърза, за да я спра.

Хвърли се напред и вдигна нагоре ръце, за да го достигне. Изкрещях мислено, за да я предупредя, но тя не ме слушаше. Почти не съзнаваше, че съм там.

Никой не се опита да я спре, когато пристъпи неуверено към него. Никой, освен мен. Беше стигнала на сантиметри от Джаред и продължаваше да не вижда това, което виждах аз. Не виждаше как се беше променило лицето му през дългите месеци на раздяла, колко сурово беше станало, как сега чертите му бяха по-различни. Не забелязваше, че несъзнателната усмивка, която помнеше, няма физически да подхожда на това ново лице. Беше го видяла само веднъж начумерен и опасен, но това изражение бе нищо в сравнение с израза на лицето му сега. Тя не го забелязваше, а може би и не я беше грижа.

Протегнатата му ръка беше по-дълга от моята.

Преди Мелани да успее да накара пръстите ми да го докоснат, той рязко замахна и ме удари през лицето. Ударът беше толкова силен, че краката ми се отделиха от земята преди главата ми да се удари в

скалистия под. Чух как останалата част от тялото ми се стовари върху земята с глух звук, но не усетих съприкосновението. Вдигнах рязко очи нагоре, а в ушите си усетих пронизителен звук. Помъчих се да преодолея замайването, от което се страхувах, че ще загубя съзнание.

Глупачка, глупачка — проплаках аз. — *Казах ти да не го правиш.*

Джаред е тук, Джаред е жив, Джаред е тук — повтаряше несвързано думите тя, като че ли бяха припев на песен.

Опитах се да фокусирам погледа си, но странният таван ме заслепяваше. Извърнах глава настрани от светлината и докато преглъщах поредното хлипане, усетих как болката пронизва едната страна на лицето ми. Причинена от един-единствен спонтанен удар, тя беше направо нетърпима. Как можех да се надявам, че ще изтърпя продължително, добре пресметнато насилие?

Чух край себе си шум от стъпки. Извърнах инстинктивно очи, за да видя откъде ще дойде заплахата, и забелязах чичо Джеб да стои надвесен над мен. Беше протегнал наполовина ръката си към мен, но се поколеба и погледна настрани. Повдигнах съвсем малко глава, потискайки още един стон, за да видя какво вижда той.

Джаред се беше запътил към нас, а лицето му беше същото като на онези варвари в пустинята — само дето беше по-скоро красиво, отколкото плашещо в яда си. Сърцето ми се сви, а после започна да бие неравномерно и ми се прииска да се изсмея на себе си. Имаше ли значение дали е красив, или че го обичам, след като се канеше да ме убие?

Видях готовността му да убива в изражението му и се помъчих да си представя, че гневът ще надделее над експедитивността, но истинското желание за смърт ми убягваше.

Джеб и Джаред продължително се изгледаха. Джаред ту стискаше зъби, ту ги отпускате, но лицето на Джеб беше спокойно. Мълчаливият сблъсък приключи, когато Джаред внезапно въздъхна ядосано и отстъпи крачка назад. Джеб протегна ръка към моята и пъкна другата под гърба ми, за да ме повдигне. Главата ми се въртеше и ме бодеше, а стомахът ми се повдигаше. Ако не беше празен от дни, може би щях да повърна. Имах чувството, че краката ми не докосват земята. Заклатих се и политнах напред. Джеб ме хвана за лакътя и ми помогна да се задържа права.

Джаред наблюдаваше всичко това с оголени в гримаса зъби.

Като някакъв идиот Мелани се мъчеше отново да го достигне. Обаче вече бях преодоляла шока, че го виждах тук и в този момент не бях толкова глупава като нея. Не й позволих отново да се втурне напред. Затворих я зад всички прегради, които имах в главата си.

Просто кротувай. Не виждаш ли колко ме мрази? Всичко, което кажеш, ще влоши още повече нещата. Мъртви сме.

Но Джаред е жив, Джаред е тук — продължаваше да нарежда тя.

Тишината в пещерата беше нарушена: от всички страни едновременно се чу шепот, като че ли бях пропуснала да забележа нещо. Не можех да видя никакъв смисъл в това шушукане.

Очите ми бързо заоглеждаха човешката тълпа — всички бяха възрастни, сред тях нямаше по-дребна и по-младежка фигура. Сърцето ме прониза от това отсъствие, а Мелани се помъчи да зададе гласно въпроса. Решително й попречих. Тук нямаше нищо за гледане, нищо освен гняв и омраза, изписани на някакви чужди лица или гняв и омраза върху лицето на Джаред.

В този момент през шушукащата тълпа си проби път друг мъж. Беше слаб и висок, а очертанията на костите му под кожата личаха ясно, отколкото на повечето от останалите. Косата му имаше неопределен цвят — или бледо кестенява, или безлично тъмноруса. Чертите на лицето му бяха меки и фини. То не изразяваше гняв и тъкмо това привлече вниманието ми.

Другите сториха път на този явно скромен човек, показвайки, че той се ползва с известен авторитет сред тях. Само Джаред не се отмести и продължаваше да ме гледа. Високият мъж го заобиколи, без да обръща внимание на препятствието, като че ли то беше купчина камъни.

— Добре, добре — каза той със странно бодър глас, докато заобиколи, за да се изправи срещу мен. — Ето ме. Какво имаме тук?

Отговорът дойде от леля Маги, която застана до него.

— Джеб го е намерил в пустинята. Беше нашата племенница Мелани. Изглежда, че е следвала указанията, които й бе дал. — Тя хвърли сърдит поглед на Джеб.

— Хм, хм — рече кльошавият мъж и ме огледа с любопитство. В преценката му забелязах нещо странно. Изглеждаше така, като че ли му хареса това, което видя. Не можех да си обясня защо.

Извърнах очи и спрях погледа си на една млада жена, която надникна от едната му страна. Беше сложила ръката си върху неговата. Вниманието ми беше привлечено от необичайния цвят на косата ѝ.

Шарън! — извика Мелани.

Братовчедката на Мелани разбра по очите ми, че я познах и лицето и стана сурово. Изблъсках грубо Мелани назад в главата си.

Шит!

— Хм, хм — рече отново високият мъж и закима с глава. Протегна едната си ръка към лицето ми и се изненада, когато се отдръпнах и се притиснах до Джеб. — Няма нищо — каза високият мъж и леко се усмихна, за да ме успокои. — Няма да те нараня.

Отново протегна ръка към лицето ми. Аз пак се притиснах към Джеб, обаче той ме избута напред. Високият мъж докосна челюстта ми, точно под ухото. Пръстите му бяха по-нежни, отколкото очаквах. Извърна лицето ми на страни. Почувствах как прекара пръст по една черта отзад на врата ми и разбрах, че разглежда белега от имплантирането ми.

С крайчеца на окото си наблюдавах лицето на Джаред. Това, което правеше мъжът, очевидно го разстрои и си помислих, че знам защо. Как ли е ненавиждал тази тънка, розова черта върху врата ми.

Джаред се намръщи, но се изненадах, че гневът, изписан върху лицето му, беше понамалял. Сбърчи вежди в недоумение.

Високият мъж пусна лицето ми и се отдръпна. Устните му бяха свити, а в очите му заигра някакво предизвикателно пламъче.

— Изглежда доста здрава въпреки изтощението, обезводняването и недохранването. Мисля, че си вкарал достатъчно вода в организма ѝ, така че обезводняването няма да попречи. Добре, тогава. — Последва странно, несъзнателно движение с ръце, като че ли ги миеше. — Да започваме.

В този момент направих връзката между краткия преглед и думите му и ми просветна — този на пръв поглед благ човек, който току-що ми беше обещал да не ме наранява, беше докторът.

Чичо Джеб въздъхна тежко и затвори очи.

Докторът протегна към мен ръка и ме подкани да сложа моята в неговата. Стиснах ръцете си в юмруци зад гърба си. Той отново ме погледна внимателно, забелязвайки ужаса в очите ми. Краката ми се

разтрепериха, когато двамата грамадни, чернокоси братя излязоха напред.

— Мисля, че ще ми трябва помощ. Може би ако я носите... — опита се да каже докторът, който не изглеждаше толкова висок редом с Кайл.

— Не.

Всички се обърнаха, за да видят откъде идва несъгласието. На мен не ми беше нужно, защото познах гласа. Въпреки това го погледнах.

Джаред беше сбърчил вежди, а устните му бяха изкривени в странна гримаса. На лицето му бяха изписани толкова много чувства, че ми беше трудно да отделя само едно. Гняв, предизвикателство, объркване, омраза, страх... болка.

Докторът премигна от изненада.

— Джаред? Проблем ли има?

— Да.

Всички чакаха. До мен Джеб беше прехапал крайчеца на устните си. Сякаш се мъчеше да не се усмихне. Ако беше така, в такъв случай старият човек имаше странно чувство за хумор.

— И какъв е той? — попита докторът.

— Ще ти кажа какъв е проблемът, докторе — процеди през зъби Джаред. — Каква е разликата между това да го оставим на твое разположение или Джеб да му пусне един куршум в главата?

Аз потреперих. Джеб ме потупа по ръката. Докторът отново премигна.

— Ами... — рече той.

Джаред сам отговори на въпроса си.

— Разликата е, че ако Джеб го убие, поне ще умре без да се мъчи.

— Джаред — започна да го успокоява докторът със същия тон, с който успокояваше и мен. — Всеки път научаваме толкова много. Може би този път...

— Ха! — възкликна сърдито Джаред. — Не съм забелязал да е постигнат голям напредък, докторе.

Джаред ще ни защити — каза на себе си Мелани.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи достатъчно, за да намери точните думи.

Не нас, а само тялото ти.

И това е нещо... Гласът ѝ като че ли идваше отдалеч, извън пулсиращата ми глава.

Шарън пристъпи напред и застана пред доктора, като че ли за да го защити.

— Няма смисъл да пропиляваме тази възможност — каза гневно тя. — Джаред, всички разбираме, че ти е трудно, но в крайна сметка ти трябва да вземеш решението. Трябва да мислим кое е най-добро за мнозинството.

Джаред сърдито я изгледа.

— Не — рече рязко той.

Бях сигурна, че не произнесе думата шепнешком, но в ушите ми тя прозвуча съвсем тихо. Всъщност внезапно всичко утихна.

Устните на Шарън се раздвижиха и тя мушна силно Джаред с пръст в гърдите, но чух само някакво слабо съскане. Никой не направи крачка, но като че ли се отдалечиха от мен.

Видях как чернокосите братя пристъпиха към Джаред с гневни лица. Усетих, че се опитвам да вдигна ръка, за да протестирам, но тя само немошно потрепва. Лицето на Джаред почервения, когато устните му се разтвориха, а жилите на врата му се изпънаха. Като че ли крещеше, но не чух нищо. Джеб пусна ръката ми и видях как вдигна цевта на пушката съвсем близо до мен. Отдръпнах се от оръжието, въпреки че не беше насочено срещу мен.

Това наруши равновесието ми и видях как стаята бавно се наклони на една страна.

— Джейми — успях да промълвя аз, когато светлината се отдръпна от очите ми.

Изведнъж лицето на Джаред се оказа съвсем близо. Беше се надвесило над мен и ме гледаше напрегнато.

— Джейми? — отново повторих аз, този път като въпрос. — Джейми?

Дрезгавият глас на Джеб отговори като че ли някъде отдалеч.

— Момчето е добре. Джаред го доведе тук.

Видях как измъченото лице на Джаред бързо изчезна в тъмната мъгла, която покри очите ми.

— Благодаря ти — прошепнах аз.

После настъпи пълен мрак.

ГЛАВА 15

ПАЗЕНА

Когато дойдох в съзнание, не бях дезориентирана. С две думи, знаех точно къде се намирам, продължавах да държа очите си затворени и да дишам равномерно. Опитах се да науча колкото е възможно повече какво точно е положението ми, без да показвам, че отново съм в съзнание.

Бях гладна. Стомахът ме присвиваше и издаваше гневни звуци. Съмнявах се, че те ще ме издадат. Бях сигурна, че беше къркорил и протестираше дори и докато съм спяла.

Главата адски ме болеше. Беше невъзможно да разбера до каква степен това се дължеше на умората и до каква от ударите, които бях получила.

Лежах върху твърда повърхност. Беше груба и... с малки издатини. Не беше плоска, а странно извита, като че ли лежах в някаква плитка купа. Не се чувствах удобно. Гърбът и бедрата ми пулсираха от това, че бях така свита. Вероятно тъкмо тази болка ме беше събудила. Изобщо не бях отпочинала.

Беше тъмно. Можех да разбера, без да отварям очи. Не цареше пълен мрак, но все пак беше много тъмно. Във въздуха миризмата на плесен беше дори по-силна отпреди. Беше влажен и застоял с особен, парлив вкус, който като че ли бе заседнал в гърлото ми. Температурата беше по-ниска, отколкото в пустинята, но необичайната влага го правеше почти неприятен. Отново се потях и водата, която ми беше дал Джеб, излизаше през порите ми.

Чувах как ехото от дишането ми се отразява от някаква преграда на крачки от мен. Може би бях близо до стена, но предположих, че се намирам в много малко помещение. Напрегнах колкото е възможно слух и ми се стори, че ехото от дишането ми се отразява и от другата ми страна.

След като реших, че все още се намирам някъде в подземните пещери, в които ме беше довел Джеб, бях напълно сигурна, че ще ги

видя, когато отворя очи. Сигурно бях в някаква малка дупка в скалата, с тъмноревени стени, осеяни с дупчици като швейцарско сирене.

Беше тихо, като се изключат звуците, издавани от тялото ми. Тъй като ме беше страх да отворя очи, разчитах на ушите си, а в това нямаше логика. Не биха ме оставили без паза, нали? Чичо Джеб и вездесъщата му пушка или някой по-малко състрадателен. Да ме оставят сама... това не би отговаряло на бруталната им природа, на естествения им страх и омраза към това, което бях.

Освен ако...

Опитах се да преглътна, но ужасът ме стисна за гърлото. Не биха ме оставили сама. Освен ако са ме помислили за умряла или след като са се уверили, че скоро ще бъда. Или пък в тези пещери имаше места, от които никой не би могъл да се върне.

Картината, която си представях за обкръжаващата ме среда, непрекъснато се променяше в замаяната ми глава. Видях се на дъното на дълбока шахта, или сред стените на тясна гробница. Дишането ми се ускори, докато се мъчех да определя дали въздухът е застоял и дали кислородът в него намалява. Напълних дробовете си с въздух, готова да изкрещя, но стиснах зъби и не му позволих да излезе.

Нещо остро и близко започна да стърже земята до главата ми. Изкрещях и звукът прониза тишината на малкото помещение.

Рязко отворих очи. Отдръпнах се от зловещия шум и се хвърлих към изсечената в скалата стена. Вдигнах нагоре ръце, за да защитя лицето си, а главата ми се удари болезнено в ниския таван.

Идеално кръглият изход към малката пещера, в която се бях свила, бе осветен от слаба светлина. Тя освети наполовина лицето на Джаред, когато той надникна през отвора и протегна едната си ръка към мен. Срещнах гневния му поглед и си спомних колко безшумен, като някакъв призрак, можеше да бъде, когато пожелаеше. Нищо чудно, че не го бях чула да седи на пост пред килията ми.

Обаче бях чула *нещо*. Докато мислех за това, Джаред протегна близо до мен ръката си, а стържещият звук се повтори. Погледнах надолу. При краката ми имаше някакъв пречупен пластмасов лист, който служеше за поднос, а върху него...

Хвърлих се към отворената бутилка с вода. Почти не обърнах внимание как Джаред изкриви устата си от погнуса, докато поднасях бутилката към устните си. Бях сигурна, че по-късно това ще ме

разтревожи, но сега единственото нещо, което ме интересуваше, беше водата. Чудех се дали някога в живота си отново ще приемам тази течност като нещо дадено. Като имах предвид, че животът ми тук едва ли щеше да трае дълго, вероятният отговор беше не.

Джаред беше изчезнал от кръглия отвор. Виждах само част от ръкава му, но нищо повече. Слабата светлина идваше от нещо близо до него. Имаше изкуствен синкав цвят.

Бях изгълтала половината от водата, когато някаква нова миризма привлече вниманието ми и ми каза, че тя не беше единственият подарък. Отново погледнах към подноса.

Храна. Те ме хранеха?

Подуших първо хляба — една тъмна франзела с неравна форма, но имаше също и купа с някаква прозрачна течност, от която се носеше силен аромат на лук. Когато се наведох още повече, видях някакви тъмни късове на дъното. До тях имаше три бели парчета с цилиндрична форма. Предположих, че са зеленчуци, но не можах да разбера точно какви.

Направих тези открития за секунди, но дори през това кратко време стомахът ми почти щеше да изскочи през устата, опитвайки се да стигне до храната. Разчупих хляба. Беше много плътен, пълен с цели житни зърна, които попадаха между зъбите ми, но вкусът му беше изключително богат. Не си спомнях да съм яла нещо по-превъзходно. Не можеше да се сравнява дори със смачканите чийтос. Движех челюстта си колкото е възможно по-бързо, гълтах повечето хапки от клисавия хляб полусдъвкани. Чувах как стомахът ми приемаше с къркорене всяка стигнала до него хапка. Не се почувства толкова добре, колкото предполагах. Оставен прекалено дълго празен, стомахът ми не прие добре храната.

Не обърнах внимание на това и преминах към течността — беше супа. Тя беше приета по-лесно. Като се изключи лукът, които бях подушила, вкусът ѝ беше лек и приятен. Зелените късове бяха крехки. Започнах да пия направо от купата и ми се прииска да беше по-дълбока. Почуках дъното ѝ, за да се уверя, че бях изпила всяка капка.

Белите зеленчуци бяха хрупкави и малко дървени на вкус. Бяха някакви корени. Не бяха толкова приятни като супата и като хляба, но бях благодарна заради размера им. Все още не бях напълнила стомаха

си и вероятно бих посегнала и към самата табла, ако можех да я сдъвча.

Докато ядях, не ми дойде наум, че те не би трябвало да ме хранят. Освен ако Джаред не беше загубил спора си с доктора. Но в такъв случай защо тъкмо Джаред беше определен за мой пазач?

Бутнах подноса настрана, след като се изпразни и отново потръпнах от стържещия звук. Стоях опряна с гръб в стената на дупката си, докато Джаред протегна ръка, за да го прибере. Този път не ме погледна.

— Благодаря ти — прошепнах аз, докато отново се изтегляше назад. Не каза нищо, а и лицето му не се промени. Сега дори и ръкавът му не се виждаше, но бях сигурна, че е там.

Не мога да повярвам, че той ме удари — помисли по-скоро с изумление, отколкото с презрение Мелани. Още не беше преодоляла шока от случилото се. Аз обаче не бях изненадана. Разбира се, че той ме удари.

Питах се къде беше през цялото време — отвърнах аз — *Не беше много любезно от твоя страна да ме набуташ в тази каша и след това да ме изоставиш.*

Не обърна внимание на язвителния ми тон.

Не можех да предположа, че той може да го направи, независимо от всичко. Не мисля, че бих могла да го ударя.

Разбира се, че би могла. Ако той се беше приближил към теб с такива рефлектиращи очи, ти би сторила същото. Насилието е в природата ти. Спомних си как мечтаеше да удуши Търсачката. Това сякаш беше преди месеци, макар да знаех, че са изминали само дни. Би било логично, ако бяха повече. Нужно е време човек да се набута в такава страхотна каша, в каквата сега се намирах аз.

Мелани се опита да прецени безпристрастно положението.

Не съм съгласна, не и Джаред... Не и Джейми, няма начин да нараня Джейми, дори и ако беше... Тя не довърши, защото самата мисъл ѝ беше противна.

Замислих се върху това и го приех за вярно. Дори ако детето се беше превърнало в нещо друго, нито тя, нито аз бихме могли да вдигнем ръка срещу него.

Това е различно. Ти си като... майка. В тези неща майките не постъпват според логиката. В тях участват прекалено много

чувства.

Майчинството е винаги емоционално.

Не казах нищо в отговор.

Ти си експертът по човеците — припомних ѝ аз. — Може би не е добре, че ми дават храна. Идва ми наум само една причина, поради която биха искали да съм силна.

Няколкото конкретни неща, които си спомнях от историята за човешката бруталност, бяха свързани с историите, които бях прочела онзи ден в стария вестник. Огън — това също беше лош спомен. Веднъж Мелани беше изгорила върховете на пръстите на дясната си ръка при глупав битов инцидент. Беше хванала един тиган, за който не подозирала, че е горещ. Спомних си колко шокирана беше от изпитаната болка — неочаквано остра и настойчива.

Въпреки че това беше само един инцидент и върху изгореното веднага бяха поставили лед, мехлем и лекарство — никой не го беше направил нарочно, но споменът от тази първа, непоносима болка, не избледняваше.

Никога не бях живяла на планета, на която се случваха такива ужасни неща, дори и преди идването на душите. В това място можеше да се види най-възвишеното и най-долното от всички светове — най-красивите усещания, най-нежните чувства... най-отблъскващите желання, най-долните постъпки. Може би нарочно беше така. Може би без низостите не би могло да се стигне до висотите. Душите изключение ли бяха от това правило? Те биха ли могли да имат светлината, без мрака на този свят?

Аз... почувствах нещо, когато той те удари — прекъсна мислите ми Мелани.

Думите бяха изречени бавно, една по една, като че ли не искаше да мисли за тях.

Аз също почувствах нещо. Беше учудващо колко естествено прибъгнах сега до сарказъм, след като бях прекарала толкова много време с Мелани. *Здравата удря с опакото на ръката, как мислиш?*

Нямах това предвид. Искях да... — Тя се поколеба, но после думите бързо последваха. — *Мислех, че това, което изпитваме към него, се отнася само за мен. Че аз съм тази, която контролира това.*

Мислите зад думите ѝ бяха по-ясни от самите думи.

Смяташ ли, че си успяла да ме доведеш дотук, защото си го искала толкова силно. Че ти си тази, която е в състояние да ме контролира, а не обратното. Опитах се да не показвам раздражението си. Мислила си, че ме манипулираш.

Да. — Досадата в тона ѝ не се дължеше на факта, че аз бях се подразнила, а защото на нея не ѝ харесваше да не се оказва права. — Но...

Изчаках.

Отново изрече думите спонтанно.

Ти също го обичаш отделно от мен. Чувстваш го по начин, различен от този, по който го чувствах аз. По друг начин. Не забелязвах това, докато той не се появи при нас, когато го видях за пръв път. Как стана това? Как един дълъг осем сантиметра червей може да се влюби в човешко същество?

Червей?

Извинявай. Предполагам, че имате някакви... крайници.

Всъщност не. Те приличат по-скоро на антени. А и аз съм доста по-дълга от осем сантиметра, когато са протегнати.

Мисълта ми е, че той не е от вашия вид.

Тялото ми е човешко — казах ѝ аз. — Докато съм свързана с него, аз също съм човек. А това по какъв начин ти виждаш Джаред се дължи на спомените ти... Грешката е изцяло твоя.

За момент тя се замисли върху думите ми. Не ѝ харесаха много.

Значи ако беше отишла в Тусон и беше получила ново тяло, ти вече нямаше да го обичаш, така ли?

Много, ама много се надявам това да е вярно.

Отговорът ми не се хареса и на двете. Наведох глава над свитите ми колене. Мелани смени темата.

Поне Джейми е в безопасност. Знаех, че Джаред ще се погрижи за него. Ако трябваше да го изоставя, не бих могла да го оставя в по-добри ръце... Искане ми се да го видя.

Нямам намерение да поискам това! Потреперих при мисълта какъв отговор щях да получа на молбата си.

Същевременно и аз копнеех да видя лицето на момчето. Искане ми се да съм сигурна, че действително е тук, че наистина е в безопасност... че го хранят и се грижат за него така, както Мелани никога не би могла да го прави отново. Така, както аз, която не бях

майка на никого, исках да се грижа за него. Имаше ли кой да му пее вечер? Да му разказва приказки? Сещаше ли се този нов, гневен Джаред за подобни дребни неща? Имаше ли някой, при когото да се сгуши, когато е уплашен?

Мислиш ли, че те ще му кажат, че съм тук? — попита Мелани.

Това ще му помогне ли, или ще се почувства по-зле — отвърнах на въпроса с въпрос.

Мисълта ѝ беше като шепот.

Не знам... Бих искала да мога да му кажа, че съм спазила обещанието си.

Ти наистина го спази. — Тръснах изумена глава. — *Никой не би могъл да му каже, че не си се върнала обратно. Точно както винаги си го правила.*

Благодаря ти за това. — Гласът ѝ беше много слаб. Не бях сигурна дали тя има предвид казаното от мен сега, или ми благодари в по-общ план за това, че я бях довела тук.

Чувствах се наистина изтощена и усещах, че и тя е в същото състояние. Сега, когато стомахът ми се беше поуспокоил и беше полупълен, останалите ми болести не бяха толкова остри, че да ме държат будна. Поколебах се преди да се помръдна, защото се страхувах да не вдигам шум, но тялото ми искаше да се излегна и да се протегна. Направих го възможно най-безшумно, като се помъчих да намеря в дупката място, достатъчно дълго за мен. Накрая трябваше да протегна краката си почти до кръглия отвор. Това не ми хареса, защото се страхувах, че Джаред може да чуе шума и движението близо до себе си и да си помисли, че се опитвам да избягам, но той не реагира. Положих незасегнатата страна на лицето върху ръката си, помъчих се да не обръщам внимание на това как извивката на пода схвана гръбнака ми и затворих очи.

Мисля, че спях, но ако беше така, не беше дълбоко. Шумът от стъпки беше още много далеч, когато се събудих напълно. Този път веднага отворих очи. Нищо не се беше променило. Продължавах да виждам слабата синкава светлина през кръглата дупка. Не можех да разбера дали Джаред е още пред нея. Някой идваше насам. Беше лесно да чуя, че стъпките се приближават. Отдръпнах колкото може безшумно краката си от отвора и отново се свих до задната стена. Искеше ми се да можех да стоя права.

Така щях да се чувствам по-малко уязвима и по-готова да посрещна това, което идваше. Но ниският таван на дупката едва ми позволяваше да стоя на колене.

Отвън пред затвора ми забелязах някакво бързо движение. Видях част от крака на Джаред, докато той се изправяше мълчаливо.

— Аха. Ето те — каза един мъж. Думите прозвучаха така силно сред абсолютната тишина, че подскочих. Разпознах гласа. Беше един от братята, които видях в пустинята — онзи с мачетето. Кайл.

Джаред не отговори.

— Няма да позволим това, Джаред. — Говореше друг човек с по-умерен тон. Може би беше другият брат, Иън. Гласовете на братята много си приличаха или щяха да си приличат, ако Кайл през повечето време не викаше толкова и тонът му не беше така гневен. — Всеки от нас е загубил някого — по дяволите, загубихме всички. Но това е смешно.

— Ако не го оставиш на разположение на доктора, тогава то трябва да умре — добави със заплашителен тон Кайл.

— Не можеш да го държиш тук като затворник — продължи Иън. — След време то ще избяга и всички ще бъдем разкрити.

Джаред не каза нищо, но направи крачка встрани и застана точно пред отвора на килията. Сърцето ми силно се разтуптя, когато разбрах какво казват братята. Джаред се беше наложил. Нямах да бъда измъчвана. Нямах да бъда убита, поне не веднага. Джаред ме пазеше като затворник. При стеклите се обстоятелства това беше хубава дума.

Казах ти, че той ще ни защити.

— Не искаме да те нараним, Джаред. Тук всички сме братя. Но ако ни принудиш, ще го сторим. — По тона на Кайл личеше, че не блъфира. — Отдръпни се.

Джаред стоеше неподвижен като скала. Сърцето ми заби по-бързо отпреди. Блъскаше се в ребрата ми с такава сила, че ударите му нарушиха ритъма на дробовете ми и ми беше трудно да дишам. Мелани се беше вцепенила от страх, неспособна да каже една смислена дума.

Те щяха да го наранят. Тези побъркани човеци щяха да нападнат един от своите.

— Джаред... моля те — рече Иън.

Джаред не отговори.

Чуха се тежки стъпки... някой се хвърли напред и се чу как нещо тежко удря нещо твърдо. Чу се стон и задавено хъркане...
— Не! — изкрещях аз и изскочих през кръглата дупка.

ГЛАВА 16

ПРИКРЕПЕНА

Ръбът на отвора в скалата беше доста загладен, но въпреки това одраска дланите и глезените ми, докато се измъквах през него. Толкова ме заболя, докато изправях схванато си тяло, че едва си поех дъх.

Огледах се само за едно нещо — да видя къде е Джаред, за да заста на между него и нападателите му.

Всички стояха като замръзнали и ме гледаха. Джаред беше опрял гърба си в стената и държеше ръцете си ниско, свити в юмруци. Пред него Кайл се беше превил на две и се държеше за стомаха.

От двете му страни, малко по-назад, стояха Иън и един непознат с отворени от шока уста. Възползвах се от изненадата им. Направих разтреперана две широки крачки и заста на между Кайл и Джаред.

Кайл реагира пръв. Бях на по-малко от крачка от него и първият му инстинкт беше да ме отблъсне. Ръката му блъсна рамото ми и аз полетях към пода. Преди да падна нещо хвана китката ми и ме изправи отново на крака.

Веднага, щом като разбра какво е направил, Джаред пусна китката ми, като че ли от кожата ми се стичаше киселина.

— Влез обратно вътре! — изрева той. Блъсна ме също в рамото, но не толкова силно, колкото Кайл. Това ме отхвърли две крачки назад към дупката в стената. Беше един черен кръг в тесния коридор. Отпред по-голямата пещера изглеждаше по същия начин, само че беше по-дълга и с по-висок таван. Приличаше по-скоро на тръба, отколкото на дупка.

Малка лампа, която се хранваше от нещо, което не можех да позная, осветяваше коридора. Хвърляше странни сенки върху лицата на мъжете и ги превръщаше в навъсени чудовища.

Отново направих крачка напред към тях, като заста на с гръб към Джаред.

— Това, което искате, съм аз — обърнах се направо към Кайл. — Оставете го на мира.

Последва продължително мълчание.

— Долна твар — промърмори накрая Иън с разширени от ужас очи.

— Казах да се прибереш обратно вътре — изсъска зад мен Джаред.

Погледнах го полуизвърната, без да изпускам от очи Кайл.

— Не си длъжен да ме защитаваш за своя сметка.

Джаред направи гримаса и вдигна ръка да ме изблъска отново към килията.

Избегнах ръката му и движението ме приближи до тези, които искаха да ме убият.

Иън ме хвана за ръцете и ги изви зад гърба ми. Опитах се инстинктивно да се съпротивлявам, но той беше много силен. Изви силно ръцете ми назад и аз изохках.

— Пусни я! — извика Джаред и се хвърли напред.

Кайл го сграбчи отзад и натисна напред врата му. Другият мъж грабна една от тоягите на Джаред.

— Не го наранявай! — изкрещях аз и се помъчих да се освободя от ръцете, които ме държаха.

Джаред заби свободния си лакът в корема на Кайл, който изохка и го пусна. Джаред се отскубна от нападателите си и замахна. Юмрукът му се стовари в носа на Кайл. Стената и лампата се опръскаха с тъмночервена кръв.

— Довърши я, Иън — изкрещя Кайл. Наведе глава, хвърли се срещу Джаред и го изтласка към другия мъж.

— Не! — извикахме едновременно двамата с Джаред.

Иън пусна ръцете ми и ме стисна за гърлото, прекъсвайки въздуха ми. Впих в ръцете му безползните си тъпи нокти. Той ме стисна по-силно и повдигна краката ми от пода. Заболя ме от душащите ме ръце и паниката, настъпила в дробовете ми. Агонизирах. Извивах се, опитвайки се да се спася повече от болката, отколкото от убийствените ръце.

Щрак, щрак.

Бях чула звука само веднъж преди, но го познах. Останалите също го познаха. Всички замръзнаха на местата си, а Иън продължаваше да стиска гърлото ми.

— Кайл, Иън, Бранд — отдръпнете се! — изкомандва Джеб.

Никой не се помръдна, с изключение само на ръцете ми, които продължаваха да драцят, а краката ми да ритат въздуха.

Изведнъж Джаред се шмугна под неподвижната ръка на Кайл, и се хвърли към мен. Видях юмрукът му да лети към лицето ми и затворих очи.

Чух силен удар само на сантиметри от главата си. Иън изрева и ме пусна на пода. Свлякох се в краката му, едва поемайки си дъх. Джаред се отдръпна, след като ми хвърли гневен поглед и застана до Джеб.

— Момчета, вие сте гости тук, не го забравяйте — скара им се Джеб. — Казах ви да не търсите момичето. За момента тя също е мой гост и аз няма да търпя някои мои гости да убиват други мои гости.

— Джеб — проплака над мен Иън. Гласът му беше приглушен от ръката, с която се държеше за устата. — Джеб, това е лудост.

— Какъв е планът ти? — попита Кайл. Лицето му беше зацапано с кръв и представляваше доста грозна гледка. Но по гласа му не личеше, че изпитва болка, а само сдържан, кипящ гняв. — Имаме право да знаем. Трябва да решим дали това място е безопасно, или е време да се преместим другаде. Колко дълго ще държиш това нещо като свой галеник? Какво ще направиш с него, когато престанеш да си играеш на Господ? Всички заслужаваме да знаем отговорите на тези въпроси.

Необикновените думи на Кайл отекнаха в пулсиращата ми глава. Да ме държи като галеник? Джеб ме беше нарекъл свой гост... Това друга дума за затворник ли беше? Възможно ли беше да има двама човеци, които да не искат нито смъртта ми, нито признания, измъкнати чрез мъчение? Ако беше така, това си беше направо чудо.

— Нямам отговори на въпросите ти, Кайл — отвърна Джеб. Не зависи от мен.

Съмнявам се, че някой друг отговор на Джеб би могъл така да ги обърка. И четиримата — Кайл, Иън, този, когото не познавах, и дори Джаред, го изгледаха шокирани. Стоях в краката на Иън, все още едва си поемах дъх и ми се прииска да се промъкна незабелязано в дупката си.

— Не зависи от теб? — повтори думите Кайл, все още не вярващ на ушите си. — Ако мислиш да поставиш въпроса на гласуване, това

вече е направено. Бранд и аз сме определени за изпълнители на получения резултат.

Джеб леко поклати глава без да изпуска от очи мъжа пред себе си.

— Гласуването не може да реши въпроса. Това все още е мой дом.

— Кой тогава? — извика Кайл.

Най-после погледът на Джеб се премести за миг върху друго лице и пак се върна на Кайл.

— Решението трябва да бъде взето от Джаред.

Всички, включително и аз, погледнахме към Джаред.

Той изгледа Джеб не по-малко изненадан от другите и стисна така силно зъби, че това се чу. После ми хвърли пълен с ненавист поглед.

— Джаред ли? — попита Кайл и отново се вторачи в Джеб. — В това няма логика! — извика той вече почти неспособен да се овладее. От яд на устата му имаше пяна. — Че той е по-пристрастен от всеки друг! Защо? Как може да вземе разумно решение в случая?

— Джеб, аз не... — смотолеви Джаред.

— Ти носиш отговорност за нея, Джаред — каза с твърд глас Джеб. — Естествено, аз ще ти помогна, когато имаш някакви неприятности като тази или ако ти е трудно да я наблюдаваш. Но когато става въпрос за решения, те трябва да бъдат изцяло твои.

Той вдигна ръка, когато Кайл отново се опита да протестира.

— Постави се на неговото място, Кайл. Ако някой беше намерил твоята Джоди и я беше довел тук, би ли искал аз, докторът, или някакво гласуване да реши какво да правим с нея?

— Джоди е мъртва — процеди през зъби Кайл, а от устните му отново потече кръв. Погледна ме почти със същата омраза, както току-що ме беше изгледал Джаред.

— Да, обаче ако тялото ѝ се разхождаше тук, пак ти би трябвало да решиш какво да правим с него. Би ли искал да стане по друг начин?

— Мнозинството...

— В моя дом аз определям правилата — прекъсна го рязко Джеб. — Край на дискусиите по въпроса. Няма да има повече гласувания, нито пък опити за екзекуция. Вие тримата съобщете това на останалите — от този момент нататък ще бъде така. Ново правило.

— Още едно ли? — промърмори тихо Иън.

Джеб не му обърна внимание.

— Ако, колкото и малко вероятно да е, отново се случи подобно нещо, решението ще вземе този, на когото принадлежи тялото. — Джеб насочи цевта на пушката към Кайл, а после рязко я отместе с няколко сантиметра към коридора зад него. — Хайде, махайте се оттук. Не искам повече да ви виждам да се мотааете наблизко. Кажете и на другите да знаят, че достъпът до този коридор е забранен. Никой няма причина да идва тук, освен Джаред, и ако спипам някой да се мотае насам, въпросите ми няма да бъдат първото нещо, което ще направя. Ясен ли съм? Хайде, мърдайте! — Той отново насочи пушката към Кайл.

С изненада видях как тримата убийци побързаха да се отправят обратно по коридора и дори не се спряха да хвърлят по един последен гневен поглед към Джаред и мен.

Много ми се искаше да вярвам, че пушката в ръцете на Джеб беше блъф.

Още в първия миг, в който го видях, Джеб ми беше направил впечатление на кротък човек. Нито веднъж не ме беше докоснал грубо. Дори не ме беше погледнал с познатата ми враждебност.

Сега изглеждаше, че той е един от двамата човеци, които нямаха намерение да ми сторят нещо лошо. Джаред може и да се е бил, за да запази живота ми, но беше ясно, че в него се води силна вътрешна борба по повод това решение. Подозирах, че всеки момент може да му дойде нещо друго наум. От изражението на лицето му можеше да се заключи, че част от него иска този въпрос да бъде решен веднъж завинаги, особено сега, когато Джеб беше прехвърлил отговорността за решението на неговите плещи. Докато анализирах случилото се, Джаред ме гледаше с нескрита ненавист.

Същевременно обаче колкото и да ми се искаше да вярвам, че Джеб блъфира, докато наблюдавах как тримата мъже побързаха да се отдръпнат от мен и да изчезнат в коридора, ми стана ясно, че нямаше начин това да е така. Във всичко останало Джеб сигурно беше също толкова опасен и жесток, както останалите. Ако преди не беше използвал пушката да убива, а само да заплашва, никой нямаше да му се подчини така.

Отчаяни времена — прошепна Мелани. — Не можем да си позволим любезности в света, който създадохте. Ние сме бегълци, един застрашен вид. Изборът е само живот или смърт.

Шит. Нямам време за дискусии, трябва да се съсредоточа.

Джаред застана пред Джеб и вдигна едната си ръка с дланта нагоре. Сега, когато другите си бяха отишли, телата им вече не бяха така напрегнати. Джеб дори се подсмивваше леко в гъстата си брада, като че ли доволен от равния резултат, постигнат с помощта на насочената пушка. Странни човеци.

— Моля те, Джеб, не оставяй това на мен — каза Джаред. — Кайл е прав в едно... не мога да взема разумно решение.

— Никой не е казал, че трябва да решиш на секундата. Тя няма къде да отиде. — Той ме погледна, все още усмихвайки се. Окото му, което беше по-близо до мен, това, което Джаред не можеше да види, се затвори за миг и пак се отвори. Намигване. — Не и след толкова усилия, които е положила, за да дойде тук. Имаш много време, за да премислиш.

— Няма нищо за мислене. Мелани е мъртва. Но не мога... не мога... Джеб, не мога просто да... — Джаред не довърши изречението.

Кажу му.

Не съм готова да умра точно в тази секунда.

— Ами тогава не мисли за това — каза Джеб. — Може би ще измислиш нещо по-късно. Дай му малко време.

— Какво ще правим с него? Не можем да го наблюдаваме непрекъснато.

Джеб поклати глава.

— Известно време ще трябва да правим точно това. Нещата постепенно ще се успокоят. Дори Кайл не може да продължи да беснее от гняв повече от няколко седмици.

— Няколко седмици? Не можем да си позволим да си играем на пазачи тук няколко седмици. Имаме други неща за...

— Знам, знам — въздъхна Джеб. — Ще измисля нещо.

— А и това е само половината от проблема. — Джаред ме погледна. Една вена на челото му пулсираше. — Къде ще го държим? Нямаме затворническа килия.

Джеб ми се усмихна.

— Ти няма да ни причиняваш никакви неприятности, нали?

Аз мълчаливо го изгледах.

— Джеб — рече ядосан Джаред.

— О, не се безпокой за нея. Първо на първо, ще я наблюдаваме. Второ, тя никога няма да може да намери пътя за излизане отук. Ще се лута насам-натам без цел, докато попадне на някого, което ни води до третото — не е толкова глупава. — Той повдигна едната си гъста, побеляла вежда и ме погледна. — Нали няма да тръгнеш да търсиш Кайл и останалите? Не си мислиш, че някой от тях е много привързан към теб?

Продължих да го гледам, обезпокоена от непринудения му тон.

— Ще ми се да не разговаряш така с него — промърмори Джаред.

— Възпитан съм в по-галантни времена, момче. Не мога по друг начин. — Джеб сложи едната си ръка върху тази на Джаред и леко я потупа. — Виж какво, изкарал си на пост цяла нощ. Остави ме да поема следващото дежурство. Иди да поспиш.

Джаред се накани да възрази, но после отново ме погледна и изражението му стана сурово.

— Както кажеш, Джеб. А и... не искам... не искам да поемам отговорност за това нещо. Убий го, ако мислиш, че ще е най-добре.

Аз се свих.

Джаред се намръщи, като забеляза реакцията ми, а после рязко се обърна и се отправи натам, накъдето бяха отишли другите. Джеб го проследи с поглед. Докато вниманието му беше отвлечено, аз се промъкнах безшумно в дупката си. Чух как Джеб бавно се настани на земята край отвора. Въздъхна, протегна се, изпука няколко стави. След малко започна тихо да си подсвирква. Беше някаква весела мелодия.

Седнах на пода и обвих коленете си с ръце, опряла гръб в най-далечната стена на малката килия. По кръста ме полазиха тръпки и тръгнаха нагоре-надолу по гърба ми. Ръцете ми трепереха, а зъбите ми леко затракаха въпреки топлия, влажен въздух.

— Можеш да полегнеш и да подремнеш — рече Джеб. Не бях сигурна дали го казва на мен или на себе си. — Утре денят се очертава да е труден.

След известно време тръпките престанаха... може би след половин час. Когато отминаха, се почувствах много изтощена. Реших

да послушам съвета на Джеб. Въпреки че сега чувствах пода още по-неудобен отпреди, след секунди заспах.

* * *

Събуди ме мирис на храна. Този път, когато отворих очи, се почувствах отпаднала и дезориентирана. От инстинктивно обзелата ме паника ръцете ми отново се разтрепериха преди да дойда напълно в съзнание.

На земята до мен лежеше същият поднос и в него бяха сложени вече познатите ми неща. Можех да виждам и да чувам Джеб. Седеше обърнат в профил пред дупката, гледаше право напред към дългия кръгъл коридор и тихо си подсвиркуваше.

Измъчвана от силна жажда седнах на земята и грабнах отворената бутилка с вода.

— Добро утро — рече Джеб и ми кимна.

Замръзнах с ръка върху бутилката, изчаках да извърне глава и отново да започне да си подсвиркува.

Едва сега, след като вече не бях така ужасно жадна, както преди, забелязах странния, неприятен остатъчен вкус на водата. Приличаше на парливия вкус на въздуха, но беше малко по-силен. Остана в устата ми и не искаше да отmine.

Започнах бързо да ям, като този път оставих супата за накрая. Днес стомахът ми реагира по-добре и прие по-гостоприемно храната. Почти не къркореше. Обаче тялото ми имаше и други нужди сега, когато най-неотложните бяха задоволени. Огледах кръглата си, тясна дупка. Не се виждаха много възможности. Но аз се разтрепервах от страх при мисълта да заговоря и да поискам нещо, дори от странния, но приятелски настроен Джеб.

Започнах да се поклащам напред-назад и да споря със себе си. Бедрата ме боляха от това, че бях принудена да стоя свита на кълбо в заоблената дупка.

— Хм — рече Джеб и отново ме погледна. Сега цветът на лицето му беше по-тъмен от обикновено под бялата брада. — Прекара доста време тук — каза той. — Искаш ли да излезеш?

Аз кимнах.

— Аз самият нямам нищо против да се поразходя. — Гласът му беше бодър. Скочи изненадващо чевръсто на крака.

Пропълзях до ръба на дупката и предпазливо го изгледах.

— Ще ти покажа малката ни тоалетна — продължи той. — Трябва да знаеш, че ще трябва да преминем през... нещо, което би могло да се нарече главния ни площад. Не се безпокой. Мисля, че вече всички са получили посланието. — Той поглади машинално цевта на пушката си.

Опитах се да преглътна. Пикочният ми мехур беше така пълен, че беше невъзможно да не обръщам внимание на постоянната болка. Обаче да премина право през средата на тълпата гневни убийци! Не можеше ли просто да ми донесе една кофа?

Той забеляза паниката в очите ми. Видя как машинално се отдръпнах навътре в дупката и замислен сви устни. После се обърна и тръгна надолу по тъмния коридор.

— Последвай ме — извика през рамо той без да ме погледне, за да види дали ще се подчиня.

За миг през ума ми мина мисълта как Кайл може да ме завари тук сама. След секунда малко трмаво се измъкнах от дупката и последвах Джеб на схванатите си крака колкото е възможно по-бързо, за да го настигна. Беше едновременно ужасно и чудесно да стоя отново права. Изпитвах остра болка, но облекчението беше голямо.

Вече вървах плътно зад него, когато стигнахме края на коридора. Пред високия кръгъл изход ни посрещна пълен мрак. Поколебах се и погледнах назад към малката лампа, която той беше оставил на пода. Беше единствената светлина в тъмната пещера. Трябваше ли да я взема със себе си?

Той чу, че спрях, извърна се и ме погледна през рамо. Кимнах с глава към светлината, а после отново го погледнах.

— Остави я. Знам пътя. — Протегна към мен свободната си ръка. — Аз ще те водя.

Загледах се продължително в ръката му, но после, усетила напрежението в мехура ми, бавно сложих ръката си в дланта му, едва докосвайки я така, както бих докоснала змия, ако по някаква причина се наложеше.

Джеб ме поведе в мрака с уверени, бързи стъпки. Дългият тунел бе последван от поредица обърквачи извивки в обратни посоки. След

като изминахме още една рязка извивка под формата на буквата V, разбрах, че съм безнадеждно дезориентирана. Бях сигурна, че това се прави нарочно и точно затова Джеб не бе взел лампата със себе си. Не искаше да знам прекалено много как да намеря пътя за излизане от този лабиринт.

Беше ми любопитно как се е стигнало до това място, как го е открил Джеб и как и другите са се озовали тук. Но държах устата си здраво затворена. Струваше ми се, че мълчанието е най-доброто нещо, на което сега трябваше да разчитам. Не бях сигурна на какво се надявам. На още няколко дни живот? Или просто на край на агонията? Очакваше ли ме нещо друго? Знаех само, че не съм готова да умра и както бях казала преди на Мелани, инстинктът ми за оцеляване беше също така добре развит, колкото и на среднестатистическия човек.

Завихме зад друг ъгъл и до нас достигна първият лъч светлина. Отпред се виждаше висока, тясна цепнатина, през която идваше светлина от друго помещение. Тази светлина не беше изкуствена като на малката лампа в пещерата ми. Беше твърде бяла и твърде чиста. Не можехме да преминем през тясната цепнатина един до друг. Джеб премина пръв и ме изтегли след себе си. След като преминахме и вече можех да виждам, издърпах ръката си от тази на Джеб. Той не реагира и само постави отново освободената си ръка обратно върху пушката.

Намирахме се в къс тунел, а през грубо изсечения му овален вход идваше още по-ярка светлина. Стените бяха от същата надупчена червено-кафява скала. Сега вече долових гласове. Бяха тихи, не толкова напрегнати, колкото миналия път, когато чух тълпата да разговаря. Днес никой не ни очакваше. Можех само да предполагам каква ще е реакцията им при появата ми заедно с Джеб. Усетих по дланите си да избива студена пот и започнах да дишам по-учестено. Приблжих се колкото е възможно по-близо до Джеб, без да го докосвам.

— Спокойно — рече тихо той, без да се обръща. — Те се страхуват повече от теб, отколкото ти от тях.

Съмнявах се в това. А и дори да беше вярно, в човешкото сърце страхът се превръща в ненавист и желание за насилие.

— Няма да позволя на никой да те нарани — рече Джеб, когато стигна сводестия изход. — Между другото, трябва да започнеш да свикваш.

Прииска ми се да попитам какво означава това, но той премина в следващото помещение. Аз неуверено го последвах, като се стараех да стоя скрита колкото може по-дълго зад тялото му. Единственото пострашно нещо от това да премина в залата беше мисълта да изостана от Джеб и да бъда заварена тук сама.

След влизането ни внезапно настъпи тишина. Намирахме се в гигантската, осветена пещера, в която ме бяха довели първоначално. Нямах представа колко дълга беше. Таванът блестеше все така ярко в очите ми, за да мога да разбера какво точно го осветява. Преди не бях забелязала, но стените не бяха съвсем гладки — към съседни тунели водеха десетки неправилни отвори. Някои от тях бяха огромни, а други толкова тесни, че през тях човек можеше да премине само приведен. Някои бяха естествени пукнатини, а други не. Ако не бяха изцяло направени от хора, все пак бяха разширени от нечий ръце.

От тези цепнатини ни гледаха няколко души, замръзнали по местата си при появата ни. Една жена беше силно приведена с протегнати ръце към връзките на обувките си. Един мъж стоеше с неподвижни ръце, вдигнати във въздуха, за да покаже нещо на другарите си. Друг се поклащаше неуверено, загубил равновесие от внезапното спиране. Тропна силно с крак, докато се мъчеше да се задържи прав. Беше единственият звук в просторната пещера, проехтял от край до край.

Беше напълно погрешно от моя страна да се чувствам благодарна на онова ужасно оръжие в ръцете на Джеб... обаче се чувствах тъкмо така. Знаех, че без него вероятно щяхме да бъдем нападнати. Тези хора не биха се поколебали да наранят Джеб, ако по такъв начин можеха да се докопат до мен. Въпреки че можехме да бъдем нападнати и с пушката, защото Джеб можеше да ги цели само един по един.

Картината, която си представих, беше така зловеща, че ми стана направо непоносима. Опитах се да се съсредоточа само върху това, което непосредствено ме заобикаляше, но и то не беше никак приятно.

Джеб спря за момент, като държеше пушката опряна на кръста си и насочена напред. Огледа пещерата, като спираше погледа си поотделно върху всеки от присъстващите. Не му отне много време. Бяха по-малко от двадесетина души. Доволен от огледа, той се отправи към лявата стена на пещерата. Вървах плътно зад него и усещах как кръвта тупти в ушите ми.

Той не мина направо през пещерата, а следваше плътно извивката на стената. Зачудих се на избория от него път, но после забелязах един голям, по-тъмен квадрат по средата на пода. Това пространство беше много голямо. Върху този по-тъмен под не стоеше никой. Бях прекалено уплашена и само регистрирах тази аномалия. Дори не се опитах да предположа каква може да е причината.

Докато обикаляхме смълчаната зала, усетих някакво слабо движение. Наведената жена се изправи и се извърна, за да може да ни наблюдава, докато вървим. Мъжът, който жестикулираше, скръсти ръце на гърдите си. Всички гледаха с присвити очи и изопнати от гняв лица. Обаче никой не се запъти към нас и не проговори. Каквото и да им бяха казали Кайл и другите за сблъсъка с Джеб, то очевидно беше постигнало желанието от него ефект.

Докато минавахме през неподвижните като статуи хора, забелязах Шарън и Маги да ни наблюдават от един широк отвор в стената. Лицата им бяха безизразни, а погледът студен. Не гледаха мен, а само Джеб. Той не им обърна внимание.

Времето, което ни беше нужно да стигнем до далечния край на пещерата, ми се стори безкрайно. Джеб се насочи към един средно голям отвор, който изглеждаше черен на фона на ярко осветената пещера. Погледите, които усещах в гърба си, ме караха да усещам как по скалпа ми полазват тръпки, но не смеех да погледна назад.

Хората продължаваха да пазят мълчание, но се страхувах, че може да ме последват. С облекчение се вмъкнах в тъмния отвор на новия коридор. Ръката на Джеб ме докосна, за да ме насочи и този път не се отдръпнах от нея. Зад нас все така цареше мълчание.

— Мина по-добре, отколкото очаквах — промърмори Джеб, докато ме водеше през пещерата. Думите му ме изненадаха и бях доволна, че не знаех какво, според него, би могло да се случи.

Усетих под краката си, че подът се накланя надолу. Отпред едва-едва се виждаше слаба светлина, която ми помагаше да не се чувствам напълно сляпа.

— Обзалагам се, че никога не си виждала нещо, подобно на дома ми тук — каза Джеб. Сега говореше по-високо и беше възвърнал предишния си дружелюбен тон. — Голяма работа, нали?

Спря за момент, очаквайки да отговоря, но после продължи:

— Открих това място още през седемдесетте години. Всъщност то ме намери. Паднах през покрива на голямата зала. Можеше да умра при падането, но за мой късмет имам много здрави кости. Мина доста време, докато разбера как да изляза навън. Тогава бях толкова гладен, че бях готов да ям и камъни, но успях да се справя. Тогава бях единственият останал в ранчото и затова нямаше на кого да я покажа. Разучих всяка пукнатина и всяка ниша и разбрах какви възможности предлага. Реших, че е добра карта, която да държа в ръкава си, просто за всеки случай. Ние, Страйдърови, сме такива... обичаме да сме подготвени.

Подминахме слабата светлина. Идваше от дупка в тавана, голяма колкото юмрук. И хвърляше малки светли кръгове върху пода.

Когато остана зад нас, видях далеч отпред друго светло петно.

— Вероятно си любопитна да узнаеш как се е получило всичко това. — Последва нова пауза, по-кратка от предишната. — Аз също бях любопитен. Извърших малко разследване. Това са тунели, през които е преминавала лава, можеш ли да си представиш? Било е вулкан. Е, предполагам, че все още е. Не е съвсем угаснал, както ще можеш след малко да се увериш. Всички тези пещери и дупки са мехури с въздух, задържан от охлаждащата се лава. През последните няколко десетилетия вложих доста труд тук. Някои неща бяха лесни. Трябваше малко да се поизпотя, за да свържа тунелите. За другите неща беше нужно повече въображение. Видя ли тавана в голямата зала? Отне ми година, за да го направя както трябва.

Искаше ми се да попитам как, но не можех да си наложа да проговоря. Мълчанието беше най-безопасно.

Подът започна да се спуска по-стръмно надолу. Теренът премина в груби стъпала, но изглеждаха достатъчно стабилни. Джеб продължи уверено да ме води надолу. Спускахме се все по-дълбоко под земята, а горещината и влагата се увеличаваха.

Изтръпнах, когато отново чух гласове, този път отпред. Джеб леко ме потупа по ръката.

— Тази част ще ти хареса — любима е на всички — обеща той.

От един широк сводест отвор пред нас светеше трепкаща светлина. Беше със същия цвят като светлината в голямата зала — чиста и бяла, но трептеше с някаква странна интензивност. Подобно на

всичко останало, което не разбирах в тази пещера, светлината ме изплаши.

— Ето, че пристигнахме — каза въодушевено Джеб и ме поведе през отвора. — Какво ще кажеш, а?

ГЛАВА 17

ПОСЕТЕНА

Първо ме удари жегата — подобно на стена от пара влажният, сгъстен въздух ме обгърна и полепна по кожата ми. Устата ми инстинктивно се отвори и се опитах да поема глътка от този въздух. Миризмата беше по-силна отколкото преди — същият метален вкус, който полепваше по гърлото ми и който придаваше вкуса на водата тук.

Тихата глъчка от ниски и високи тонове като че ли идваше от всички страни и се отразяваше от стените. Започнах припряно да премигвам сред този въртящ се влажен облак, докато се опитвах да разбера откъде идваха гласовете. Тук беше много светло — таванът беше ослепителен като този в голямата зала, но много по-близо.

Светлината танцуваше върху парата и създаваше искряща завеса, която почти ме заслепи. Очите ми се мъчеха да се нагодят и аз уплашено стиснах ръката на Джеб.

Изненадах се, че странната глъчка не реагира по никакъв начин на появата ни. Може би и те не ни виждаха.

— Тук е малко по-близо — каза, като че ли се извиняваше, Джеб и се опита да отстрани парата от лицето си. Гласът му беше спокоен, разговорен и достатъчно висок, за да ме накара да подскоча. Говореше така, като че ли не бяхме заобиколени от всички страни, а глъчката продължи, без да му обръща внимание. — Не че се оплаквам — продължи той. — Досега щях да съм умрял няколко пъти, ако това място не съществуваше. Разбира се, като изключим първия път, когато се загубих в тези пещери. Сега не бихме могли да се скрием тук без него. Без скривалище всички щяхме да бъдем мъртви, нали така? — Той ме сръга заговорнически с лакът. — Направено е изключително подходящо. Не бих могъл да го направя по-добре, ако сам го бях го моделирал от пластилин.

Смехът му отвори малка пролука в мъглата и видях за пръв път залата. През влажното куполообразно помещение течаха две реки.

Тъкмо техният шум изпълваше ушите ми. Водата бълбукаше над и под червено-кафявата вулканична скала. Джеб говореше така, като че ли бяхме сами и наистина беше така.

Всъщност това беше само една река и един малък поток. Той беше по-близо — плитка сребърна лента от светлина до нас, която лъкатушеше между ниските каменни брегове, сякаш всеки миг можеше да прелее през тях. От шума на неговите леки вълнички се носеше високо, подобно на женски гласове ромолене.

Мъжкото, басово гъргорене идваше от реката, както и гъстите облаци пара, които се издигаха от зейналите дупки в земята близо до далечната стена. Реката беше черна, течеше под нивото на пода на пещерата и се виждаше благодарение на широката ерозия по протежение на цялата зала. Дупките изглеждаха големи и заплашителни. Реката едва се виждаше, като течеше стремително в някакво невидимо и неизмеримо направление. Водата като че ли трептеше, както и горещата пара, която предизвикваше. Звукът от нея също приличаше на кипене на вода.

От тавана висяха няколко дълги, тесни сталактита, които като че ли капеха върху сталагмитите под тях. Три от тях се бяха съединили и бяха образували тънки, черни колони между двете корита с течаща вода.

— Тук трябва да се внимава — предупреди Джеб. — Течението в горещия поток е твърде силно. Ако паднеш в него, заминаваш. Вече се е случвало веднъж. — Той наведе глава при спомена и лицето му стана сериозно.

Бързите, черни талази на подземната река внезапно ме изпълниха с ужас. Представих си как попадам в това парещо течение и потръпнах.

Джеб сложи леко ръка на рамото ми.

— Не се тревожи. Просто внимавай къде стъпваш и всичко ще е наред. Сега — рече той и посочи далечния край на пещерата, където плиткият поток се вливаше в тъмна пещера. — Първата пещера там отзад е баня. Издълбахме пода, за да направим хубава, дълбока вана. За къпането има разписание, но обикновено не е проблем никой да не те вижда. Вътре е тъмно като в рог. Помещението е хубаво и топло, защото е много близко до парата, но водата няма да те изгори като тази в горещия поток тук. През една пукнатина се преминава в друга

пещера. Разширихме я достатъчно, за да може свободно да се преминава. Това помещение е в най-далечния край на потока. Там той преминава под земята. Затова направихме от него тоалетна. Удобно и хигиенично. — В тона му имаше самодоволство, като че ли заслугата за творенията на природата беше негова. Е, да, той ги беше открил и подобрил, така че според мен имаше известно основание да се гордее. — Не обичаме да хабим батерии и на повечето от нас е позната всяка издатина на пода, но тъй като ти е за пръв път, можеш да намериш пътя с помощта на това.

Джеб измъкна едно фенерче от джоба си и ми го подаде. Видът му ми напомни за момента, когато той ме намери умираща в пустинята, когато ме погледна в очите и разбра каква съм. Не зная защо споменът ме натъжи.

— Избий си от главата всякакви налудничави идеи, че реката би могла да те изведе оттук или нещо подобно. След като веднъж водата премине под земята, тя повече не се появява на повърхността — предупреди ме той.

Като че ли чакаше да потвърдя, че съм разбрала предупреждението, затова кимнах веднъж с глава. Взех фенерчето от ръката му бавно, като внимавах да не правя никакви резки движения, които могат да го стреснат. Той насърчително ми се усмихна.

Тръгнах бързо в посочената ми посока. Звукът от течащата вода не намаляваше безпокойството ми. Почувствах се много странно далеч от погледа му. Ами ако някой се е скрил в тези пещери, предполагайки, че след време ще се наложи да дойда тук? Дали Джеб ще чуе шума от борбата през какофонията на реките?

Осветих с фенера всички стени на банята, за да видя дали има някакви признаци за засада. Странните трептящи сенки, които правеше, не ме успокоиха много, но не открих основания за страховете си. Ваната на Джеб беше повече с размерите на малък плувен басейн и черна като мастило. Под повърхността човек би могъл да остане невидим, докато може да задържа дишането си... Побързах да премина през тясната пукнатина в дъното на пещерата, за да престана да си въобразявам. Далеч от Джеб бях обзета почти напълно от паника. Не можех да дишам нормално, почти не чувах нищо друго освен собствения си пулс в ушите.

По-скоро тичах, отколкото вървях, когато се върнах обратно в помещението с реките. Да заваря Джеб там, все още в същата поза, все още сам, беше като балсам за разстроените ми нерви.

Дишането и ритъмът на сърцето ми се успокоиха. Не можех да разбера защо този шантав човек ми действаше така успокояващо. Предполагам, както беше казала Мелани, че се дължеше на *отчаяните времена*.

— Не е съвсем мизерно, нали? — попита ме той и гордо се усмихна.

Отново кимнах веднъж и му върнах фенерчето.

— Тези пещери са голяма придобивка — каза той, когато поехме обратно към тъмния коридор. — Без тях не бихме могли да оцелеем в такава голяма група. Магнолия и Шарън се справяха добре, дори изненадващо добре там в Чикаго, но и те разчитаха прекалено много на късмета си, докато се криеха. Много е хубаво да си отново сред общество. Кара ме да се чувствам отново човек.

Отново ме хвана за лакътя и заизкачвахме грубите стъпала.

— Съжалявам за... помещението, в което те държим. То е най-безопасното място, което можах да измисля. Изненадан съм, че онези момчета те откриха толкова бързо — каза с въздишка Джеб. — Е, Кайл наистина има основания, но мисля, че всичко ще е наред. Трябва да свикне с това как ще бъдат нещата в бъдеще. Може пък да намерим нещо по-приемливо за теб. Ще помисля по въпроса... Всъщност поне докато аз съм с теб, не е нужно да се навираш в онази малка дупка. Ако предпочиташ, можеш да стоиш в коридора заедно с мен. Въпреки че с Джаред... — той не се доизказа.

Слушах го с почуда как се извинява. Беше по-любезен и състрадателен, отколкото се бях надявала, че тези същества могат да бъдат към враговете си. Потупах леко и колебливо ръката върху лакътя ми, опитвайки се по този начин да му дам да разбере, че няма да създавам проблеми. Бях сигурна, че Джаред би предпочел много повече да не се мяркам пред очите му.

Джеб очевидно разбра напълно безмълвния ми начин на общуване.

— Добро момиче — рече той. — Ще се опитаме да наредим някак нещата. Докторът може да се съсредоточи само върху лечението на хората. Мисля, че жива си много по-интересна.

Телата ни бяха съвсем близко и той почувства, че потреперих.

— Не се безпокой. Сега докторът няма да те безпокои.

Не можех да спра да треперя. Джеб можеше да ми обещае само, че това нямаше да стане сега. Нищо не гарантираше, че Джаред няма да реши, че моята тайна е по-важна от това да защитава тялото на Мелани. Знаех, че подобна съдба би ме накарала да искам Иън да беше успял предишната нощ. Преглътнах и усетих как следите от душенето преминават през цялата ми шия чак до вътрешните стени на гърлото ми.

Не можеш да знаеш колко време имаш на разположение, ми беше казала преди много дни Мелани, когато моят свят все още беше под контрол. Думите ѝ отекнаха в главата ми, когато влязохме отново в голямата зала — главния площад на човешкото общество на Джеб.

Подобно на първата нощ, там беше пълно с хора. Всички гледаха с пламнали от гняв очи Джеб като предател, а когато обръщаха очи към мен, личеше желанието им да ме убият. Продължавах да гледам право в скалистия под. С крайчеца на очите си забелязах, че Джеб отново държеше пушката си готова за стрелба.

Наистина всичко беше само въпрос на време. Чувствах го в атмосферата на омраза и страх. Джеб не можеше дълго да ме защитава. С облекчение се промъкнах през цепнатината и погледнах към лъкатушещия тъмен лабиринт и тясното ми скривалище. Там можех да се надявам да бъда сама.

Зад мен в голямата пещера отекна силно съскане като от гнездо на раздразнени змии. От този звук ми се прииска Джеб да ме преведе по-бързо през лабиринта.

Той тихо се засмя. Колкото по-дълго бях с него, толкова по-странен ми изглеждаше. Чувството му за хумор ми беше необяснимо също толкова, колкото и мотивите му.

— Понякога тук започва да става твърде скучно — прошепна той, като че ли повече на себе си, отколкото на мен. С Джеб това беше трудно да се каже. — Може би когато престанат да се сърдят на мен, ще оценят вълнението, което съм им доставил.

Пътят ни в мрака се извиваше като серпантина. Изглеждаше ми напълно непознат. Вероятно той беше поел по различен път, за да ме заблуди. Като че ли ни отне повече време, отколкото преди, но при следващия завой най-последно забелязах слабата синкава светлина на

лампата. Запитах се дали Джаред е пак там и се приготвих за всеки случай. Знаех, че ако беше там, щеше да е ядосан. Бях сигурна, че не би одобрил разходката, на която ме изведе Джеб, независимо колко належаща е била.

Веднага, щом като завихме зад ъгъла, видях край лампата да стои подпряна на стената някаква фигура, но очевидно не беше Джаред. Стиснах уплашена ръката на Джеб. После се вгледах по-внимателно във фигурата. Беше по-дребна от мен — така разбрах, че не е Джаред — и по-слаба. Дребна, но същевременно твърде висока и твърде жилава. Дори на слабата светлина на синята лампа забелязах, че кожата му е със силен загар от слънцето и че сега черната му коса се спуска несресана покрай брадичката.

Краката ми се подкосиха. Ръката ми стисна панически тази на Джеб, за да се задържа.

— Дяволите да го вземат! — изруга, явно ядосан Джеб. — Никой ли в това място не може да пази тайна повече от двадесет и четири часа? Това наистина ме вбесява! Банда клюкари... — изсумтя той, но не довърши изречението.

Дори не се опитах да разбера какво казва Джеб. Водех най-ожесточената битка в живота си... Имам предвид всеки живот, който съм живяла.

Чувствах Мелани с всяка клетка на тялото си. Нервните ми окончания гъделичкаха кожата ми, регистрирайки нейното познато присъствие. Мускулите ми се свиха в очакване какво ще направи. Устните ми потрепераха при опита да се отворят. Наведох се напред към момчето в коридора. Опитах се да го достигна с тялото си, защото ръцете ми не се протегнаха.

Мелани беше научила много неща от няколкото пъти, когато бях отстъпвала или бях загубвала способността си да я контролирам, затова сега трябваше да водя истинска битка с нея. Беше толкова ожесточена, че върху веждата ми изби пот. Обаче сега не умирах в пустинята. Нито пък бях толкова слаба, замаяна и неподготвена за появата на някой, когото считах за загубен. Знаех, че този момент може да настъпи. Тялото ми се беше възстановило бързо и беше жилаво. Отново бях силна. Силата на тялото ми позволяваше да държа положението под контрол и укрепваше решителността ми. Прогоних я от крайниците си, отвсякъде, където беше успяла да се закрепя,

изблъсках я в най-затънтените кътчета на мозъка си и я оковах там. Капитулацията ѝ беше внезапна и тотална.

— *Аах* — въздъхна тя. Беше почти като стенание от болка.

Веднага, след като победих, се почувствах странно виновна. Вече бях разбрала, че за мен тя е нещо повече от съпротивляващ се домакин, който правеше живота ненужно труден. През последните ни седмици заедно, откакто Търсачката ни беше съюзила срещу един общ враг, се бяхме сближили и дори се доверявахме една на друга. В пустинята, когато ножът на Кайл беше надвиснал над главата ми, бях доволна, че ако трябваше да умра, няма да бъда тази, която е убила Мелани. Дори тогава тя беше нещо повече от тяло за мен, ала сега беше нещо повече. Съжалих, че съм ѝ причинила болка.

Обаче се налагаше, а изглежда, че тя не го разбираше. Всяка наша погрешна дума, всяко наше зле изтълкувано действие означаваша бърза екзекуция. Реакциите ѝ бяха прекалено невъздържани и емоционални. Щеше да ни навлече неприятности.

Сега трябва да ми имаш доверие — казах ѝ аз. — Просто се опитвам да останем живи. Знам, че не искаш да повярваш, че твоите хора могат да ни наранят...

Но това е Джейми — прошепна тя. Копнееше за момчето така силно, че отново почувствах слабост в коленете.

Опитах се да погледна безпристрастно този намръщен юноша, подпрял се на стената на тунела със скръстени на гърдите ръце. Опитах се да гледам на него като на непознат и да планирам реакцията си или съответно липсата на такава. Опитах се, но не успях.

Той беше Джейми, беше красив и ръцете ми — моите, а не на Мелани — копнееха да го прегърнат. Очите ми се напълниха със сълзи, които започнаха да се стичат по лицето ми. Можех само да се надявам, че те не се виждат на слабата светлина.

— *Джеб* — поздрави сдържано Джейми. Хвърли ми бърз поглед и отмести очи.

Гласът му беше толкова плътен! Толкова ли беше пораснал?

Почувствах се двойно по-виновна, че бях пропуснала четиринадесетия му рожден ден. Мелани ми посочи деня и видях, че е същият като първия ми сън с Джейми. През цялото време тя се беше борила с всички сили да запази болката си в себе си, да скрие

спомените си, за да предпази момчето, да го прогони от съня си, а аз бях изпратила имейл на Търсачката.

Сега потреперих, не вярвайки, че съм могла да бъда толкова безчувствена.

— Какво правиш тук, момче? — попита Джеб.

— Защо не ми каза? — попита вместо отговор Джейми.

Джеб не отговори.

— Това идея на Джаред ли беше? — настоя момчето.

Джеб въздъхна.

— Е, добре, сега знаеш. Почувства ли се по-добре от това, а? Искахме само да...

— Да ме предпазите ли? — прекъсна го намръщен Джейми.

Кога беше успял да стане така ожесточен? Моя ли беше вината? Разбира се, че беше моя.

Мелани започна да хлипа в главата ми. Това отвличаше вниманието ми, беше силно... караше ме да чувам гласовете на Джеб и Джейми някак отдалеч.

— Е добре, Джейми. Значи нямаш нужда от закрила. Какво искаш?

Тази бърза капитулация изглежда завари Джейми неподготвен. Погледът му се местеше ту върху лицето на Джеб, ту върху моето, докато се мъчеше да каже какво иска.

— Аз... аз исках да поговоря с нея... с него — рече накрая той. Когато не беше уверен в себе си, гласът му изтъняваше.

— Тя не говори много — каза му Джеб — но можеш да опиташ, момче.

Джеб отмести пръстите ми от ръката си. Когато се освободи, се обърна с гръб към най-близката стена, подпря се на нея и се отпусна на пода. Седна там и продължи да мърда, докато се намести по-удобно. Пушката остана в скута му. Джеб опря назад главата си в стената и притвори очи. След секунди изглеждаше като заспал.

Аз стоях там, където ме беше оставил, като се мъчех да не гледам лицето на Джейми, но не можех.

Джейми отново се изненада колко лесно беше отстъпил Джеб. Наблюдаваше излегналия се на пода стар човек с широко отворени очи и от това изглеждаше по-малък. След няколко минути, през които Джеб не се помръдна, Джейми отново ме погледна и присви очи.

Начинът, по който ме изгледа — ядосан, опитваш се отчаяно да бъде смел и пораснал, накараха Мелани да се разреве още по-силно и коленете ми да се разтреперят. Вместо да рискувам отново да припадна, пристъпих бавно към стената на тунела, прекрачих Джеб и се свлякох на пода. Обгърнах коленете си с ръце и останах така свита, като се мъчех да изглеждам колкото е възможно по-малка.

Джейми ме наблюдаваше с любопитство, а после направи четири бавни крачки напред и се надвеси над мен. Хвърли бърз поглед на Джеб, който продължаваше да стои неподвижно със затворени очи, и застана на колене до мен. Лицето му изведнъж стана напрегнато и от това изглеждаше по-възрастен отколкото преди. Сърцето ми започна да бие ускорено, когато видях един тъжен мъж в лицето на малкото момче.

— Ти не си Мелани — рече с глух глас той. Беше трудно да не му говоря, защото тъкмо аз бях тази, която го искаше. Вместо това, след кратко колебание поклатих глава. — Въпреки, че си в нейното тяло.

Нова пауза и аз кимнах.

— Какво стана с твоето... с нейното лице?

Свих рамене. Не знаех как изглежда лицето ми, но можех да си представя.

— Кой ти направи това? — настоя той. Почти докосна колебливо с пръст врата ми отстрани. Стоях без да мърдам и не изпитвах нужда да се отдръпна от тази ръка.

— Леля Маги, Джаред и Иън — изреди имената им с отегчен глас Джеб. И двамата подскочихме, когато го чухме. Джеб не се беше помръднал и очите му продължаваха да са затворени. Седеше притихнал, като че ли беше отговорил на въпроса на Джейми в съня си.

Момчето изчака за момент, а после отново се обърна към мен със същото напрегнато изражение.

— Ти не си Мелани, но знаеш всичките й спомени, нали така?

Отново кимнах.

— Знаеш ли кой съм?

Опитах се да преглътна думите, но те се изплъзнаха през устните ми.

— Ти си Джейми — отвърнах аз, изговаряйки името му нежно като милувка.

Той премигна стреснат, че бях нарушила тишината. После кимна.
— Точно така — прошепна в отговор Джейми.

И двамата погледнахме към Джеб, който продължаваше да седи неподвижен, а после погледите ни отново се срещнаха.

— В такъв случай помниш какво е станало с нея, нали? — попита той.

Премигнах и после бавно кимнах с глава.

— Искам да знам — прошепна той.

Поклатих глава.

— Искам да знам — повтори Джейми. Устните му потрепераха.
— Вече не съм дете. Кажи ми.

— Не е... приятно — отвърнах едва чуто аз, неспособна да се спра. Беше много трудно да откажеш на момчето това, което искаше. Правите му, черни вежди се свъсиха и се повдигнаха над широко отворените му очи.

— Моля те — рече тихо той.

Погледнах към Джеб. Подозирах, че сега гледа през спуснатите си клепачи, но не бях сигурна. Гласът ми беше тих като дихание.

— Някой я е видял да влиза в едно забранено място. Разбрали са, че нещо не е наред. Извикали са Търсачите.

Той се сви при споменаването им.

— Търсачите се опитаха да я накарат да се предаде. Тя побягна от тях. Когато я настигнаха, скочи в откритата асансьорна шахта.

Споменът от болката ме накара да се свия, а лицето на Джейми преbledня под тъмния загар.

— Не е ли умряла? — прошепна той.

— Не. Имаме много опитни Лечители. Бързо я оправиха. После ме поставиха в нея. Надявах се, че ще мога да им кажа как е успяла да оцелее толкова дълго. — Не възнамерявах да кажа толкова много. Рязко затворих уста. Джейми изглежда не забеляза, но очите на Джеб бавно се отвориха и се вгледаха в лицето ми. Никаква друга част от него не се помръдна и Джейми не забеляза промяната.

— Защо не я оставихте да умре? — попита той. Наложих се силно да преглътне, за да не се разплаче. Беше по-мъчително да се чуе това, защото не беше звук, който издава едно дете, уплашено от неизвестното, а напълно разбираема агония на възрастен. Беше ми изключително трудно да не протегна ръка и да не докосна бузата му.

Искаше ми се да го прегърна и да го помоля да не се натъжава. Свих ръцете си в юмруци и се опитах да се съсредоточа върху въпроса му. Джеб бързо погледна ръцете ми, а после отново лицето ми.

— Не съм участвала в решението — прошепнах аз. — Бях още в контейнера за хибернация дълбоко в космоса, когато се е случило.

Джейми отново премигна от изненада. Отговорът ми беше напълно неочакван за него и забелязах, че се бори с някакви нови обзели го чувства. Погледнах Джеб. Очите му блестяха от любопитство. Същото любопитство, но по-предпазливо изразено, се виждаше и на лицето на Джейми.

— Откъде идвахте? — попита той.

Не можах да се сдържа да не се усмихна на неволния му интерес.

— Отдалече. От друга планета.

— Какво беше... — започна отново той, но беше прекъснат от друг въпрос.

— Какво, по дяволите? — извика ни Джаред с побесняло от ярост лице, когато се появи иззад завоя на тунела. — Мамка му, Джеб! Споразумяхме се да не...

Джейми се изправи.

— Джеб не ме е довел тук. Но ти трябваше да го сториш.

Джеб въздъхна и бавно се изправи на крака. Докато се изправяше, пушката се изтърколи от скута му и падна на пода само на няколко сантиметра от мен. Аз рязко се отдръпнах, почувствала се неловко.

Джаред реагира по друг начин. Хвърли се към мен и с няколко скока измина дялящото ни разстояние. Уплашено се дръпнах към стената и захрих лицето си с ръце. Погледнах предпазливо между пръстите си и видях как той грабва пушката от пода.

— Опитваш се да ни избиеш ли? — почти изкрещя той на Джеб и блъсна в гърдите стария човек с пушката.

— Успокой се, Джаред — рече с уморен глас Джеб и взе пушката в ръка. — Тя не би докоснала това нещо, дори и ако го бях оставил при нея през цялата нощ. Не можеш ли да разбереш това? Тази не е Търсач.

— Млъкни Джеб, просто млъкни!

— Остави го на мира — извика Джейми. — Не е сторил нищо лошо.

— Ти! — изкрещя Джаред, обръщайки се към стройното ядосано момче. — Веднага се махни оттук!

Джейми сви ръцете си в юмруци и не отстъпи. Джаред също пристъпи напред със стаената юмруци.

От изумление стоях като закована на мястото си. Как можеха да си крещят така един на друг? Та те бяха семейство и връзките между тях бяха по-здрави от всяка друга кръвна връзка. Джаред нямаше да удари Джейми — не би могъл! Исках да направя нещо, но не знаех какво. Всичко, което привлече вниманието им към мен, щеше да ги ядоса още повече.

За пръв път Мелани беше по-спокойна от мен. *Той не може да нарани Джейми* — помисли си уверено тя. — *Не е възможно.*

Гледах ги изправени един срещу друг като врагове и се паникьосах още повече.

Не е трябвало да идваме тук. Виж колко нещастни ги направихме — простенах наум аз.

— Ти не трябваше да се опитваш да държиш в тайна това от мен — процеди през зъби Джейми. — И не трябваше да я нараняваш. — Той разтвори едната си ръка и посочи лицето ми.

Джаред плю върху пода.

— Това не е Мелани. Тя никога няма да се върне, Джейми.

— Това е нейното лице — настоя момчето. — И нейният врат, охлузванията по него не те ли притесняват?

Джаред отпусна ръце. Затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Джейми, или ще се махнеш веднага и ще ме оставиш на спокойствие, или ще те принудя да си тръгнеш. Не блъфирам. Точно сега не мога да направя нещо повече. Търпението ми се изчерпи напълно. Затова нека оставим този разговор за по-късно. — Когато отвори отново очи, те бяха пълни с мъка.

Джейми го погледна и гневът му бавно изчезна от лицето.

— Съжалявам — рече след малко той. — Ще вървя... но не обещавам, че няма да се върна пак.

— Не мога да мисля за това сега. Върви. Моля те.

Джейми сви рамене. Хвърли още един изпитателен поглед към мен и се отдалечи. Бързите му широки крачки отново ме накараха да изпитам болка заради времето, което бях пропуснала.

Джаред погледна към Джеб.

— Ти също — рече рязко той. Джеб учудено го погледна.

— Честно казано, не мисля, че си си починал достатъчно. Ще продължа да я наглеждам...

— Върви.

Джеб свъси замислен вежди.

— Е добре, съгласен съм — заяви той и тръгна по коридора.

— Джеб? — извика след него Джаред.

— Да?

— Ако те помоля да го застреляш веднага, ще го направиш ли?

Джеб продължи бавно да върви, без да ни поглежда, но думите му прозвучаха ясно.

— Ще трябва да го сторя. Следвам собствените си правила, така че не ме карай, освен ако наистина го искаш.

После изчезна в мрака.

Джаред продължи да гледа след него. Преди да насочи гневния си поглед към мен, аз се промъкнах в неудобното си убежище и се свих в един ъгъл.

ГЛАВА 18

ОТЕГЧЕНА

С едно кратко изключение прекарах останалата част от деня в пълно мълчание. Изключението беше, когато Джеб донесе храна за мен и за Джаред няколко часа по-късно. След като остави подноса на входа на килията ми, виновно ми се усмихна.

— Благодаря ти — прошепнах аз.

— Няма защо — отвърна той.

Чух как Джаред изсумтя, ядосан от малката ни размяна на любезности. Това беше единственият звук, който издаде през целия ден. Бях сигурна, че стои отвън, но нямаше дори някакво по-осезаемо дишане, което да потвърди това ми убеждение.

Денят беше много дълъг — много тягостен и много скучен. Опитах всяка поза, която ми дойде наум, но така и не успях да се протегна удобно в цял ръст поне веднъж. Усещах постоянна пулсираща болка в кръста.

Двете с Мелани мислехме много за Джейми. Най-вече се безпокояхме, че сме му навредили с идването си тук и че продължаваме да му вредим. Какво означаваше едно спазено обещание в сравнение с това?

Започнах да губя представа за времето. Може да беше залез-слънце, а би могло да е и зазоряване. Тук, заровена под земята, нямаше как да разбера. С Мелани изчерпахме темите си за разговор. Ровехме се отегчено в паметта си така, сякаш непрекъснато сменяхме каналите на телевизора, без да гледаме нещо конкретно.

По едно време задряхах, но не можех да заспя дълбоко, защото ми беше много неудобно. Когато най-накрая дойде Джеб, бях готова да целуна сбръчканото му лице. Надникна в дупката ми, усмихна се и рече:

— Не е ли време за нова разходка?

Закимах енергично.

— Аз ще го сторя — каза сърдито Джаред. — Дай ми пушката.

Поколебах се, приклепнала неудобно на входа на пещерата ми, докато видях Джеб да ми кима.

— Върви — каза ми той.

Излязох навън, схваната и нестабилна, и хванах предложената ми от Джаред ръка, за да пазя равновесие. Той изсумтя с погнуса и извърна очи. Държеше здраво пушката, а кокалчетата на пръстите му, които стискаха цевта, бяха побелели. Тя ме безпокоеше повече сега, в неговите ръце, отколкото в ръцете на Джеб. Джаред не беше така внимателен с мен като него. Навлезе в тъмния тунел, без да спира, за да го настигна.

Беше ми трудно. Той не вдигаше много шум и не ме насочваше, затова трябваше да вървя с една ръка пред лицето и една опряна в стената, за да не се блъсна в някоя скала. На два пъти паднах върху неравния под. Въпреки, че не ми помагаше, все пак ме изчакваше, докато чуеше, че отново съм на крака и съм в състояние да продължа. Веднъж, докато вървах по-бързо през един прав участък на коридора, се приближих твърде много до него и ръката ми пипнешком докосна гърба му и раменете му, преди да си дам сметка, че не бях стигнала друга стена. Той подскочи напред и се отдръпна от пръстите ми с гневно сумтене.

— Съжалявам — прошепнах, почувствала как бузите ми пламнаха в тъмното.

Джаред не отговори и само ускори ход, а така ми беше още по-трудно да го следвам.

С изненада забелязах пред мен да се появява някаква светлина. Друг път ли беше избрал? Това не беше бялата светлина на най-голямата пещера. Беше някак приглушена, бледа и сребриста.

Обаче тясната пукнатина, през която трябваше да преминем, ми изглеждаше същата... Едва когато се озовахме в огромното, ехтящо пространство, разбрах на какво се дължеше разликата. Беше нощ и светлината, която се процеждаше едва-едва отгоре, приличаше по-скоро на тази на луната, отколкото на слънцето.

Възползвах се от това, че не беше така ярка, за да разгледам тавана и да разбера тайната му. Високо, много високо над мен светеха стотици мънички луни и хвърляха разводнената си светлина към далечния под. Малките луни бяха разпръснати безразборно на купчинки, някои бяха по-отдалечени от другите. Разтърсих глава.

Въпреки, че сега можех да гледам директно в светлината, пак не можех да разбера какво представляваше.

— Хайде — заповяда ми подразнен Джаред, който се беше отдалечил на няколко крачка.

Трепнах стреснато и побързах да го последвам. Съжалих, че се бях разсеяла. Забелязах колко се беше ядосал, че му се е наложило да ми говори.

Не очаквах да ми даде фенерче, когато стигнахме реките, и не получих такава. Сега помещението беше слабо осветено, както голямата пещера, обаче тук имаше само двадесетина миниатюрни луни. Джаред стисна зъби и се загледа в тавана, докато аз колебливо минах през помещението с черния като мастило басейн. Предположих, че ако се спъна и изчезна в горещия подземен поток, Джаред щеше да го изтълкува като намеса на съдбата.

Мисля, че ще се натъжи — не се съгласи Мелани, докато вървах с несигурни стъпки чрез тъмната баня и се стараех да съм възможно по-близко до стената. — *Ако паднем.*

Съмнявам се. Може и да си припомни болката, която е почувствал, когато те е загубил за първи път, но ще се радва, ако изчезна.

Защото не те познава — прошепна Мелани и после като че ли се изгуби, внезапно почувствала се много изтощена.

Останах като вцепенена на мястото си от изненада. Не бях сигурна, но ми се стори, че Мелани току-що ми беше направила комплимент.

— Побързай — извика сърдито Джаред от другия край.

Разбързах се толкова, колкото ми позволяваха мракът и страхът.

Когато се върнахме, Джеб ни чакаше до синята лампа, а до краката му имаше два обемисти цилиндъра и два неравни правоъгълника. Не бях ги забелязала преди. Може би беше ходил да ги вземе, докато ни нямаше.

— Тази нощ ти ли ще спиш тук, или аз? — обърна се небрежно Джеб към Джаред.

Той погледна нещата в краката на стареца.

— Аз — отвърна рязко. — Имам нужда само от една постелка.

Джеб повдигна гъстата си вежда.

— То не е един от нас, Джеб. Ти остави тази работа на мен, така че можеш да се разкараш.

— Тя също не е животно, момче. Дори към куче не би се отнесъл по такъв начин.

Джаред не отговори, а само изскърца със зъби.

— Никога не съм те смятал за жесток човек — каза тихо Джеб, но взе един от цилиндричните предмети, мушна ръка през презрамката му и го метна на рамото си, а после мушна един от правоъгълните — възглавница — под мишницата си.

— Съжалявам, скъпа — каза той, докато минаваше покрай мен и ме потупа по рамото.

— Махай се! — изръмжа Джаред.

Джеб сви рамене и се отдалечи. Преди да се скрие окончателно, аз побързах да изчезна в клетката си. Скрих се в най-отдалечения ъгъл и се свих на кълбо, за да изглеждам колкото е възможно по-малка.

Вместо да се крие мълчаливо и да не мога да го виждам отпред в тунела, Джаред разстла постелката точно пред входа на затвора ми и тупна няколко пъти възглавницата си, като че ли за да ми покаже, че само той има такава. Легна на постелката и скръсти ръце на гърдите си. През дупката виждах само скръстените му ръце и част от корема. Кожата му имаше същия златист загар, който виждах в сънищата си през последната половин година. Беше много странно да виждам реално само на няколко крачки от очите си тази подробност от сънищата ми. Направо сюрреалистично.

— Няма да можеш да се промъкнеш покрай мен — предупреди той. Гласът му беше по-мек отпреди... сънлив. — Ако се опиташ... — рече той и се прозина, — ще те убия.

Не отговорих. Предупреждението ми прозвуча повече като обида. Защо ще се опитвам да се промъквам край него? Къде бих мога да отида? В ръцете на варварите, които ме очакваха там и всички искаха да направя тъкмо този глупав опит? А дори и да предположим, че по някакъв начин успееш да се промъкна покрай тях, щях да отида обратно в пустинята, в която последния път едва не загинах под палещото слънце, докато се опитвах да я прекося. Запитах се на какво ли смята, че съм способна? Какъв план си мисли, че кроя, за да се измъкна от техния малък свят? Наистина ли изглеждам толкова силна? Не беше ли очевидно колко отчайващо беззащитна съм?

Разбрах, че е заспал дълбоко, защото започна да се върти така, както Мелани си спомняше. Спеше толкова неспокойно, само когато беше разстроен. Наблюдавах как пръстите му се свиват и отпускат и се запитах дали сънува, че са обвили врата ми.

* * *

Дните, които последваха — може би една седмица, — бяха много спокойни. Джаред беше като някаква безмълвна скала между мен и всичко останало в света, добро и лошо. Не се чуваше никакъв звук, с изключение на собственото ми дишане и собствените ми движения. Не се виждаше нищо друго, освен тъмната пещера около мен, кръгът слаба светлина, познатият поднос със същите дажби, кратките, откраднати зървания на Джаред. Не усещах никакво друго докосване, освен това на грубата скала върху кожата си. Нямахте други вкусове, освен възгорчивия вкус на водата, на постната супа, на корените с дървен вкус и всичко това отново и отново.

Беше много странна комбинация: постоянен ужас, непрекъснато, мъчително физическо неудобство и смазваща монотонност. От трите убийствената скука беше най-трудна за понасяне. Затворът ми беше нещо като камера, лишаваша ме от сетивни възприятия.

И двете, Мелани и аз, се страхувахме, че ще полудеем.

И двете чувате някакъв глас в главата — изтъкна тя. — Това не е добър знак.

Ще забравим да говорим — безпокоях се аз. — Колко време мина, откакто никой не е разговарял с нас?

Преди четири дни ти благодари на Джеб, че ни е донесъл храна, а той каза „няма нищо“.

И аз мисля, че беше преди четири дни. Най-малко преди четири дълги ноци сън. Стори ми се, че тя въздъхна.

Престани да си гризеш ноктите — бяха ми нужни години да се откажа от този навик.

Обаче дългите, остри нокти ме тревожеха повече.

Не мисля, че лошите навици ще ни притесняват дълго време.

Джаред не позволи на Джеб да ни донесе отново храна. Вместо него някой я оставяше в края на коридора и Джаред я вземаше оттам.

Получавах все същото — хляб, супа и зеленчуци — два пъти на ден. Понякога имаше и допълнителни неща за Джаред — пакетирани с написани наименования, които разпознавах — бисквити, сникърс, пастички. Опитах се да си представя как човеците са се сдобили с тези деликатеси.

Не очаквах той да ги сподели с мен, разбира се, че не — но понякога се питах дали си мисли, че се надявам да го стори. Едно от новите ми забавления беше да го слушам как яде деликатесите си, защото винаги го правеше много демонстративно, може би по същия начин, както беше потупал възглавницата си първата нощ.

Веднъж Джаред разкъса опаковката на плик чипс със сирене както обикновено демонстративно — и силният аромат на сирене се разнесе из пещерата... чудесен и неустоим. Захрупа бавно един, за да чувам ясно как дъвчи.

Стомахът ми шумно изкъркори и аз се засмях на себе си. От дълго време не се бях смяла. Опитах се да си припомня кога беше последният път, но не можах. Спомнях си само онзи зловец пристъп на истерия в пустинята, който всъщност не можеше да се брои за смях. Дори преди да дойда тук нямаше много неща, които да са ми смешни.

Обаче по някаква причина се развеселих, когато усетих как стомахът ми копнее за един чипс със сирене и отново се засмях. Явно признак, за обхващаща ме лудост.

Не знам по какъв начин реакцията ми го обиди, той се изправи и изчезна. След известно време го чух отново да яде чипс, но този път по-далеч от мен. Надникнах през дупката и го видях да седи в тъмното в края на коридора с гръб към мен. Дръпнах главата си вътре, защото се страхувах, че може да се обърне и да ме види, че го наблюдавам. Оттогава стоеше в края на коридора, колкото е възможно повече. Само през нощта се излягаше отпред пред затвора ми.

Два пъти на ден — или по-скоро два пъти на нощ, тъй като никога не ме водеше, когато другите бяха наоколо — ставах, за да отида до помещението с реките. Въпреки ужаса това беше върхов момент, защото беше единственото време, когато не лежах свита в неестествена поза в малката си пещера. Всеки път, когато трябваше да се промъквам обратно в нея, ми беше по-мъчително от предишния.

През тази седмица на три пъти, винаги по време на часовете за сън, някой идваше да ни провери как сме.

Първият път беше Кайл.

Внезапно скочилият на крака Джаред ме събуди.

— Махай се оттук! — започна той, като държеше пушката готова за стрелба.

— Само проверявам — рече Кайл. Гласът му идваше някак отдалеч, но беше силен и доста груб, за да го сбъркам с този на брат му. — Някой ден може да не си тук или може здравата да си заспал.

В отговор Джаред само зареди пушката. Чух смехът на Кайл да затихва, докато се отдалечаваше.

Другите два пъти не разбрах кой беше. Отново Кайл, а може би Иън, или някой друг, чието име не бях чувала. Знаех само, че бях разбудена още два пъти от Джаред, който скачаше на крака с насочена срещу натрапника пушка. Не чух никакви думи. Които и да бяха тези, дошли просто да проверят, те не се впуснаха в разговори. След като си тръгнаха, Джаред бързо отново заспиваше, а на мен ми беше нужно повече време, докато сърцето ми се успокои.

Четвъртият път беше нещо по-различно. Не бях напълно заспала, когато Джаред се събуди и бързо застана на колене. Насочи пушката, готова за стрелба и тихо изруга.

— Спокойно — рече тихо отдалеч гласът, — идвам с мир.

— Няма да приема нищо, което ми предложиш — изръмжа Джаред.

— Искам просто да поговорим. — Гласът се приближи. — Заровил си се тук и пропускаш важни дискусии... Липсва ни начинът, по които вземаш нещата в свои ръце.

— Да, бе — каза с нескрит сарказъм Джаред.

— О, я свали тази пушка. Ако имах намерение да те напада, щях да дойда поне с още четирима души.

Настъпи кратко мълчание и когато Джаред заговори отново, в гласа му се усещаше известна доза черен хумор.

— Как е напоследък брат ти? — попита той. Въпросът явно му доставяше удоволствие. Харесваше му да дразни посетителя си. Седна на земята и се подпря удобно на стената недалеч от затвора ми, но продължи да държи пушката готова.

Вратът ме заболя, след като усетих, че ръцете, които го бяха стискали и бяха оставили следи по него, бяха съвсем наблизко.

— Още е бесен заради носа си — рече Иън. — Е, не му го чупят за пръв път. Ще му кажа, че съжаляваш.

— Не съжалявам.

— Знам. Никой не е съжалил, че е ударил Кайл.

Те тихо се засмяха. В смеха им се усещаше някаква близост, която беше абсолютно не на място, след като Джаред продължаваше да държи пушката насочена към Иън. Но изглежда, че връзките, създадени в това отчайващо място, бяха много здрави. По-плътни от кръвта.

Иън седна на постелката до Джаред. Виждах профила му, тъмна фигура на фона на синята светлина. Забелязах, че носът му беше безупречен — прав, орлов, като носовете, които бях виждала на прочути скулптури. Означаваше ли това, че другите го намираха за по-поносим от брат му, чийто нос често беше чупен? Или пък беше по-добър в избягването на удари?

— И така, какво искаш, Иън? Предполагам, че не е само извинение заради Кайл.

— Джеб не ти ли каза?

— Не знам за какво говориш.

— Отказали са се от търсенето. Дори Търсачите.

Джаред не каза нищо, но усетих известно напрежение във въздуха около него.

— Следяхме внимателно дали ще настъпи някаква промяна, но те изглежда не бързаха много. Търсенето така и не се отклони от района, където изоставихме колата, но през последните няколко дни те очевидно търсеха по-скоро труп, отколкото оцелял. После преди две нощи забелязахме щастлива промяна — издирващата група остави някакъв боклук на открито и глутница койоти нападна основния им лагер. Един от тях се върна за нещо и изненада животните. Койотите го нападнаха и завлякоха Търсача на стотина метра навътре в пустинята, преди останалите да чуят крясъците му и да му се притекат на помощ. Разбира се, другите Търсачи бяха въоръжени. Лесно разгониха койотите и жертвата не беше наранена сериозно, но случката като че ли даде отговор на някои от въпросите им за това какво се е случило с нашия гост тук.

Зачудих се как успяваха да следят Търсачите, които ме издирваха. Как бяха видели толкова много. Идеята ме накара да се

почувствам странно уязвима. Никак не ми допадна възможността човеците да са невидими и да наблюдават душите, които мразят. Тази мисъл накара кожата по гърба и врата ми да настръхне.

— И така те си събраха нещата и си тръгнаха. Търсачите се отказаха от издирването. Всички доброволци се прибраха по домовете. Никой не го търси. — Профилът се обърна към мен и аз се свих поплътно към стената с надеждата, че е твърде тъмно, за да ме забележи тук вътре, че, подобно на лицето му, ще се виждам само като някакво тъмно очертание. — Предполагам, че официално са го обявили за мъртво, ако държат сметка за тези неща, както нас на времето. Джеб ходеше насам-натам и викаше „нали ви казвах, че ще стане така“ на всеки, който имаше желание да го чуе.

Джаред промърмори нещо неразбрано. Успях само да доловя името на Джеб. После пое дълбоко въздух, издиша го и каза:

— Добре тогава, мисля че това слага край на нещата.

— Така изглежда. — Иън се поколеба за момент и после добави. — Само че... Всъщност може би това няма никакво значение.

Джаред отново застана нащрек, не му харесваше да поставят интелигентността му на изпитание.

— Продължавай.

— Никой освен Кайл не мисли за това, но нали го знаеш какъв е.

Джаред изсумтя в знак на съгласие.

— Ти имаш най-добрите инстинкти за такива неща. Интересува ме мнението ти. Затова съм тук, рискувайки живота си, за да проникна в забранената зона — рече сухо той, но после с напълно сериозен глас продължи: — Слушай, там имаше едно — без съмнение Търсач. Носи Глок.

Беше ми нужна секунда, за да разбере какво означава използваната дума. Не беше от познатата ми част от речника на Мелани. Когато разбрах, че говори за вид пистолет, от тъжния му, изпълнен със завист тон започна леко да ми се повдига.

— Кайл пръв забеляза нещо по-различно в него. Останалите не го считаха за важно, защото очевидно не участваше във вземането на решения. От това, което можем да видим, то направи доста предложения, но като че ли никой нямаше желание да го слуша. Ще ми се да можем да чуем какво казва...

Кожата ми отново настръхна.

— Както и да е — продължи Иън, — когато те прекратиха търсенето, онова не остана доволно от решението. Знаеш ги какви са паразитите, винаги са много... любезни. Случаят беше твърде необичаен — за пръв път ги виждам за малко да се скарат. Не беше истинска кавга, защото никой от другите не се опита да му отговаря, но онова, което не остана доволно, като че ли им се караше. Основното ядро на Търсачите не се съгласиха с него — всички си тръгнаха.

— А онова недоволното? — попита Джаред.

— Качи се в една кола и измина половината път до Финикс. После се върна обратно до Тусон. След това отново се отправи на запад.

— Не се е отказало да търси.

— Или е много объркано. Спря в онзи магазин край магистралата, който е близо до върха. Разговаря с паразита, който работи там, въпреки че вече беше разпитан.

— Хм — изсумтя отново Джаред. Беше започнал да проявява интерес, съсредоточавайки вниманието си върху загадката.

— После то тръгна на разходка към върха — глупаво, малко създание. Сигурно се е опекло живо, защото беше облечено в черно от главата до петите.

Силен спазъм разтърси тялото ми. Сkochих от пода, притиснах се силно в задната стена на килията и инстинктивно закрих лицето си с ръце. Чух в малкото помещение, че нещо изсъска и едва когато стихна, разбрах, че причината съм аз.

— Какво беше това? — попита изненадан Иън.

Погледнах през пръстите си и видях лицата на двамата да надничат през дупката към мен. Лицето на Иън беше тъмно, но това на Джаред беше осветено и чертите му изглеждаха твърди като изсечени от камък.

Исках да не мърдам, да съм невидима, но продължавах да треперя. Джаред се отдръпна за момент и се появи отново с лампата в ръка.

— Виж му очите — прошепна Иън. — Изплашено е.

Сега виждах израженията и на двамата, но гледах само това на Джаред. Беше впил погледа си в мен и като че ли преценяваше нещо.

Предположих, че мисли за това, което току-що беше казал Иън, и се пита дали то е причината за поведението ми. Тялото ми

продължаваше да се тресе.

Тя никога няма да се откаже — простена Мелани.

Знам, знам — отвърнах също така отчаяна аз.

Кога отвращението ни към Търсачката се беше превърнало в страх? Стомахът ми се беше свил на топка. Защо просто не реши, че съм мъртва, както останалите? И като умра ли ще продължи да ме преследва?

— Кой е Търсачът в черно? — попита ме рязко Джаред.

Устните ми потрепнаха, но не отговорих. Най-безопасно беше да запазя мълчание.

— Знам, че можеш да говориш — изръмжа той. — Разговаряш с Джеб и с Джейми. Сега ще говориш и с мен.

Той с мъка се провря през входа на пещерата. Ниският таван го принуди да застане на колене и това много го ядоса. Видях как се надвеси над мен.

Нямаше къде да избягам. Вече се бях изтеглила в най-далечния край. Усещах дъха му върху кожата си.

— Каж ми какво знаеш — нареди той.

ГЛАВА 19

ИЗОСТАВЕНА

— Кой е Търсачът в черно? Защо продължава да търси? — Чувах крясъците на Джаред към мен да отекват от всички страни.

Закрих лицето си с ръце в очакване на първия удар.

— Джаред — каза тихо Иън, — може би ако ме оставиш да...

— Не се меси!

Гласът на Иън беше по-близо. Чух стържене в камъните на входа, когато се опита да последва Джаред в тясното пространство, което и без това беше вече изпълнено до краен предел.

— Не виждаш ли, че е прекалено уплашено, за да говори? Остави я на мира за сек...

Чух, че нещо остърга пода, когато Джаред се раздвижи, а после тупване. Иън изруга. Погледнах през пръстите си и забелязах, че той вече не се виждаше, а Джаред беше с гръб към мен.

Иън се изплю и изпъшка.

— Втори път — каза той и аз разбрах, че ударът, предназначен за мен, беше отклонен заради намесата на Иън.

— Готов съм да го сторя и трети път — процеди през зъби Джаред, но се обърна и застана с лице към мен. С ръката, ударила Иън, вдигна от пода лампата, която беше внесъл. След почти пълния мрак малката пещера бе залята от ярка светлина. Джаред впи очи в осветеното ми лице и изрече думите като отделни изречения:

— Кой. Е. Търсачът.

Отпуснах ръце и се вгледах в тези безмилостни очи. Притеснявах се, че друг беше пострадал заради мълчанието ми, въпреки че веднъж се беше опитал да ме убие. От подобно мъчение едва ли би могло да има някакъв ефект.

Изражението на Джаред леко се промени, когато забеляза настъпилата промяна в мен.

— Не е нужно да те наранявам — заяви не съвсем убедено той. — Обаче трябва да знам отговора на въпроса ми.

Това беше въпрос, на който бях длъжна да отговарям.

— Кажи ми — настоя той, без да сваля очи от мен. В тях видях колко мъчително е всичко това и за него.

Наистина ли бях толкова страхлива? Бих предпочела да е точно така — страхът от болката да е по-силен от всичко друго. Обаче истинската причина да си отворя устата и да проговоря беше далеч по-емоционална.

Искаше ми се да угодя на този човек, който така силно ме ненавиждаше.

— Търсачката... — започнах с дрезгав глас, защото не бях говорила твърде дълго...

Той нетърпеливо ме прекъсна:

— Вече знам, че е Търсач.

— Не, не просто кой да е Търсач — прошепнах аз, — а моят Търсач.

— Какво имаш предвид под твой Търсач?

— Че е прикрепена към мен, че ме следи. Тя е причината... — усетих се миг преди да произнеса думата, която би означавала смъртта и на двете ни. Миг преди да кажа *ние*. Най-важната истина, която обаче той би изтъквал като най-голямата лъжа, т.е., че си играя с най-съкровениите му желания, с най-голямата му мъка. Никога не би предположил, че е възможно най-силното му желание да се сбъдне. В мен той щеше да види само една опасна лъжкиня, която го гледа с очите, които е обичал.

— Причината? — подсети ме той.

— Причината, поради която избягах — продължих тихо аз. — Причината да съм тук.

Не беше съвсем вярно, но не беше и пълна лъжа.

Джаред ме изгледа с полуотворена уста, докато се опитваше да схване напълно смисъла на казаното. Забелязах Иън отново да наднича през дупката. Живите му сини очи бяха широко отворени от изненада. Върху бледите му устни имаше следи от кръв.

— Избягала си от един Търсач, така ли? Но нали си едно от тях! — помъчи се да говори по-спокойно Джаред, за да продължи разпита. — Защо ще те следи? Какво иска?

Преглътнах. Думите му проехтяха прекалено силно в тясната пещера.

— Искаше вас. Теб и Джейми.

Изражението му стана по-сурово.

— И ти се опита да го доведеш тук, така ли?

Поклатих глава.

— Не... Аз... — Как бих могла да обясня? Той никога нямаше да приеме истината.

— Какво?

— Аз... не исках да й кажа. Не я харесвам!

Той отново премигна от недоумение.

— Ама нали вие всички се харесвате?

— Така би трябвало да бъде — признах аз и се изчервих от срам.

— На кого си казала за това място? — попита Иън през рамото на Джаред. Той се намръщи, но продължи да не сваля очи от мен.

— Не бих могла да кажа... Не го знаех. Само видях линиите. Линиите върху албума. Нарисувах ги за Търсачката... но ние не знаехме какво представляват. Тя все още мисли, че са някаква пътна карта. — Вече като че ли не можех да престана да говоря. Опитах се да изговарям думите по-бавно, да се защитя от нещо, което можех несъзнателно да изпусна.

— Какво имаш предвид, като казваш, че не си знаела какво представляват? Ти си тук? — Джаред протегна ръка към мен, но я отпусна преди да ме докосне.

— Аз... аз имах проблем с моя... с нейната... памет. Не разбирах... Не можех да се добера до нищо. Имаше стени. Тъкмо затова Търсачката беше прикрепена към мен и чакаше да успее да разгада останалото. — Казах прекалено много, прекалено много. Прехапах си езика.

Иън и Джаред се спогледаха. Никога преди не бяха чували нещо подобно. Не ми вярваха, но отчаяно искаха да ми повярват, че е възможно. Много го искаха. Това ги изплаши.

Изведнъж гласът на Джаред стана рязък:

— Успя ли да научиш пътя до бунгалото ми?

— Беше ми нужно дълго време.

— И после го каза на Търсачката, нали?

— Не.

— Не? Защо?

— Защото... докато успея да си го спомня... вече нямах желание да й го кажа.

Иън облещи очи от изненада. Гласът на Джаред се промени. Стана по-тих, почти нежен. Така беше много по-опасен, отколкото ако крещеше.

— Защо не искаше да й кажеш?

Стиснах здраво зъби. Не беше тайната, която не биваше да издавам, но въпреки това беше тайна, която само с бой можеше да ме принуди да кажа. В този момент решимостта да си държа езика зад зъбите не беше предизвикана толкова от загриженост за мен самата, а от глупава, накърнена гордост. Нямах да кажа на този мъж, който ме презираше, че го обичам.

Той забеляза предизвикателството, мярнало се за миг в очите ми, и изглежда разбра какво би трябвало да стори, за да получи отговор. Реши да не го прави или може би да го остави за по-късно, като крайна мярка, в случай, че престана да отговарям на повече въпроси и трябва да приключи с мен.

— Защо не можа да получиш достъп до всичките й тайни? Това нормално ли е?

Този въпрос беше също опасен. За пръв път изрекох една чиста лъжа.

— Тя падна от много високо. Тялото получи тежки увреждания.

Не ме биваше много в лъжите. Иън и Джаред моментално реагираха на неубедителния ми тон. Джаред рязко извърна глава на една страна, а Иън повдигна нагоре черните си вежди.

— Защо Търсачката не се отказа, както другите? — попита Иън.

Изведнъж се почувствах много изтощена. Разбирах, че могат да продължат да ме разпитват през цялата нощ, ако продължа да отговарям и по някое време сигурно щях да сбъркам. Облегнах се на стената и затворих очи.

— Не знам — прошепнах аз. — Тя не е като другите. Тя е... *досадна*.

Отворих очи и уморено ги изгледах. *Какъв глупав въпрос*, помислих си аз. После затворих здраво очи, опрях лице в коленете и се хванах за главата.

Джаред или разбра, че няма да говоря повече, или тялото му вече беше започнало да протестира прекалено силно, за да продължи да не

му обръща внимание. Изпъшка на няколко пъти, докато се измъкваше през отвора на пещерата с лампата в ръка, а после с въздишка се протегна.

— Това беше много неочаквано — прошепна Иън.

— Лъже, разбира се — отвърна също така тихо Джаред. Едва дочувах думите им. Вероятно не си давах сметка как говорят им отеква при мен. — Само че... не мога да разбера в какво иска да му повярваме... Къде се опитва да ни отведе.

— Не мисля, че то лъжеше. Освен може би само веднъж. Забеляза ли?

— Това е част от играта.

— Джаред, да си спомняш когато си имал работа с някой паразит, той да те е излъгал за нещо? Освен, разбира се, ако не е бил Търсач.

— Какъвто сигурно е и то.

— Сериозно ли го мислиш?

— Това е най-доброто обяснение.

— Да, ама тя... то никак не ми прилича на Търсач. Ако един Търсач знаеше как да ни намери, щеше да доведе тук цяла армия.

— И нямаше да намерят нищо. Обаче тя... успя да влезе вътре, нали?

— На няколко пъти почти е щяло да загине...

— Да, ама все още диша, нали?

Настъпи продължително мълчание. Беше толкова дълго, че започнах да си мисля дали да не престана да се свивам на топка, но не исках да вдигам шум, като се излегна. Искаше ми се Иън да си тръгне, за да мога да заспя. Чувствах се много изтощена след рязкото покачване на адреналина.

— Мисля да отида да поговоря с Джеб — прошепна след време Иън.

— О, чудесна идея — каза с нескрит сарказъм Джаред.

— Помниш ли онази първа нощ? Когато то застана между теб и Кайл? Беше странно.

— Просто се опитваше да намери начин да остане живо, да избегне...

— Като предизвика Кайл да я убие... така ли? Добър план, няма що.

— Обаче свърши работа.

— Работата я свърши пушката на Джеб. Тя не знаеше, че той ще дойде.

— Въобразяваш си, Иън. То иска тъкмо това.

— Мисля, че не си прав. Не знам защо... но ми се струва, че тя иска да престанем изобщо да мислим за нея. — Иън се изправи на крака. — Знаеш ли какво е най-странното? — продължи той без повече да понижава глас.

— Какво?

— Почувствах се виновен — страшно виновен, като я гледах как се свива уплашена от нас и като видях тъмните следи по врата ѝ.

— Не бива да позволяваш да ти влияят такива неща — рече внезапно разтревожил се Джаред. — Тя не е човек. Не го забравяй.

— Мислиш ли, че след като не е човек, не изпитва болка? — рече Иън, отдалечавайки се в мрака. — Че не се е почувствала също като някое момиче, което е било бито... бито от нас?

— Я се стегни! — извика след него Джаред.

— До скоро — отвърна Иън.

Джаред остана неспокоен дълго след като Иън си беше тръгнал.

Известно време продължи да ходи напред-назад пред пещерата, а после седна на постелката, закри ми светлината и продължи да си говори сам нещо неразбрано. Отказах се да го чакам да заспи и се протегнах колкото можах върху извития под. Той подскочи от шума, които вдигнах, а после отново продължи да мърмори под нос.

— Виновен — повтаряше презрително Джаред. — Позволил е да му повлияе. Също както на Джеб и на Джейми. Това не може да продължава. Постъпих глупаво, като го оставих живо.

По ръцете ме полазиха тръпки, но се опитах да не им обръщам внимание. Ако се паникьосвах всеки път, когато му минеше мисълта да ме убие, нямаше да имам нито миг покой. Обърнах се по корем, за да изправя малко гърба си и той отново подскочи, но после настъпи тишина. Бях сигурна, че продължаваше да мисли, когато най-после се унесох в сън.

* * *

Когато се събудих, видях Джаред седнал на постелката с опрени в коленете лакти, подпрял главата на юмрука си.

Имах чувството, че съм спала не повече от един-два часа, но не се опитах да заспя веднага отново, защото цялото тяло ме болеше. Вместо това започнах да се тормозя по повод посещението на Иън и да си мисля, че след странната му реакция Джаред ще продължи още по-настойчиво да ме държи в изолация. Защо му трябваше да казва, че се е почувствал виновен? Щом като знае, че е способен да изпитва вина, защо тогава ходи да души хората? Мелани също беше ядосана на Иън и изнервена от това какво могат да ни донесат неговите угризения.

Тревогите ни бяха прекъснати само след няколко минути.

— Само аз съм — чух Джеб да се провиква. — Не се стряскай.

Джаред зареди пушката.

— Ами хайде, застреляй ме, момче. Давай. — С всяка нова дума гласът на Джеб се чуваше по-близо.

Джаред въздъхна и свали пушката.

— Моля те, върви си.

— Трябва да поговорим — рече Джеб, изпъшка и седна срещу Джаред.

— Здравей! — провикна се той в моята посока и кимна.

— Нали знаеш колко мразя това — процеди през зъби Джаред.
— Иън вече ми разказа за Търсачите...

— Знаем. Току-що говорих с него за това.

— Много добре. Тогава какво искаш?

— Не става въпрос какво искам аз, а от какво имаме нужда. Всичките ни запаси са на изчерпване. Трябва отново да ги попълним.

— О — възкликна Джаред. Не беше очаквал да говорят на тази тема. Последва кратка пауза, след която каза:

— Изпрати Кайл.

— Добре — съгласи се с готовност Джеб и се подпря на стената, за да се изправи отново на крака.

Джаред въздъхна. Изглежда, че предложението му беше само блъф. Отметна се веднага, щом като Джеб го прие.

— Не, не Кайл. Той е твърде...

Джеб се засмя.

— За малко да ни вкара в голяма беля, когато отиде сам навън последния път, нали помниш? Не премисля добре нещата. Тогава Иън?

— Той пък прекалено ги премисля.

— Бранд?

— Не го бива за дълги пътувания. След няколко седмици навън започва да се паникьосва. Допуска грешки.

— Е, добре, ти кажи кой да отиде.

Секундите минаваха и аз чух как от време на време Джаред поема дълбоко въздух, като че ли всеки момент ще отговори на Джеб, но после само шумно го издиша и не казва нищо.

— Ами ако пратим Иън и Кайл заедно? — попита Джеб. — Може би когато са двамата, нещата ще се уравновесят.

Джаред изохка.

— Като последния път ли? Добре де, добре. Знам, че трябва да отида аз.

— Ти си най-добрият — съгласи се Джеб. — Когато дойде тук, животът ни се промени.

Мелани и аз си кимнахме една на друга. Защо ли не бяхме изненадани?

Джаред е факир. Двамата с Джейми се чувствахме напълно в безопасност, когато ни водеха инстинктите на Джаред. Никога не бяхме заплашени от залавяне. Ако Джаред беше отишъл в Чикаго, сигурна съм, че щеше да се справи много добре.

Джаред посочи с рамо към мен.

— А какво ще правим с...?

— Ще я наглеждам, когато мога. Ще ми се да вземеш и Кайл с теб. Това ще помогне.

— Няма да е достатъчно Кайл да го няма, а ти да я наглеждаш, когато можеш... Тя... то няма да издържи много.

Джеб сви рамене.

— Ще положа всички усилия. Това е всичко, което мога да направя.

Джаред започна да клати бавно глава напред-назад.

— Колко дълго ще можеш да останеш тук? — попита го Джеб.

— Не знам — отвърна тихо Джаред.

Настъпи дълга пауза. След няколко минути Джеб започна тихо да си подсвирква. Накрая от гърдите на Джаред се изтръгна тежка въздишка:

— Ще тръгна тази вечер. — Произнесе думите бавно, като че ли с примирение, но и с облекчение. Гласът му леко се промени, вече не беше така отбранителен. Като че ли бавно се връщаше към това, което беше представлявал тук преди аз да се появя. Като че ли сваляше едно бреме от плещите си и слагаше друго, по-поносимо на негово място.

Отказваше се да продължава да ме държи жива и оставяше нещата да следват естествения си ход или да бъдат решени от мнозинството. Когато се завърнеше и разбереше, че съм мъртва, нямаше да държи никого отговорен за това. Нямаше да тъгува. Видях всичко това в тези четири думи.

Знаех човешкия израз за прекалена скръб — *разбито сърце*. Мелани си спомни, че го беше употребила за себе си. Обаче винаги съм го считала за хипербола, за традиционно описание на нещо, което няма истинска физиологична връзка, като например зелен хайвер. Затова не бях подготвена за болката. За гаденето, да, за стягането в гърлото, също както и за сълзите, които започнаха да парят очите ми. Но какво беше това болезнено усещане точно под гръдния кош? В това нямаше никаква логика. А и не беше само болезнено усещане, а някакво извиване и дърпане в различни страни. Причината беше, че сърцето на Мелани също беше разбито, а усещането беше още по-силно, като че ли в нас се беше появил нов орган, за да компенсира двойната ни чувствителност. Двойно сърце за един раздвоен мозък. Двойна болка.

Той си тръгва — изхлипа тя. — *Никога повече няма да го видим*. Тя не подлагаше на съмнение факта, че ще умрем.

Искаше ми се да плача заедно с нея, но някой трябваше запази самообладание. Впих зъби в ръката си, за да сподавя хлипането.

— Така може би е най-добре — рече Джеб.

— Ще трябва да подготвя някои неща... — Мисълта на Джаред вече беше някъде далеч от този тесен коридор.

— Тогава аз ще поема дежурството тук. Пожелавам ти безопасно пътуване.

— Благодаря. Предполагам, че пак ще се видим, Джеб.

— Аз също.

Джаред му подаде пушката, изправи се и изтупа машинално праха от дрехите си. После бързо се отдалечи с уверена стъпка надолу

по коридора, замислен за други неща. Не погледна нито веднъж към мен, изобщо не мислеше вече за съдбата ми.

Слушах отдалечаващите се стъпки, докато съвсем изчезнаха. После, забравила за присъствието на Джеб, зарових лице в ръцете си и заплаках.

ГЛАВА 20

СВОБОДНА

Джеб ме остави да плача, без да ме прекъсва. След последвалото хлипане не каза нищо. Заговори, едва когато мина половин час, откакто бях абсолютно безмълвна.

— Още ли си будна там вътре?

Не отговорих. Бях станала много мълчалива.

— Искаш ли да излезеш тук, за да се поразкършиш? — предложи той. — Гърбът ме заболява, само като си помисля за тази тъпа дупка.

Учудващото беше, че въпреки прекараната цяла седмица във влудяващо мълчание не бях в настроение за нечия компания. Но не можах да откажа на предложението му. Преди изобщо да се замисля, ръцете ми ме измъкваха през входа.

Джеб седеше с кръстосани крака на постелката. Наблюдавах го как ще реагира, докато протягах ръце и крака и разкършвах рамене, но той продължаваше да седи със затворени очи. Изглеждаше като заспал също както при посещението на Джейми.

Колко време беше минало, откакто го бях видяла? И как беше той сега? Сърцето, което и без това ме бодеше, отново трепна.

— По-добре ли се почувства? — попита Джеб и отвори очи.

Свих рамене.

— Всичко ще е наред — рече той и широко се усмихна. — Тези неща, които наговорих на Джаред... Е, не бих казал, че направо съм го излъгал, защото погледнато от определен ъгъл всичко е вярно, но от друг ъгъл не е съвсем истина, тъй като той искаше тъкмо това да чуе.

Продължих да го гледам с недоумение. Не разбирах и дума от това, което ми казва.

— Както и да е, Джаред има нужда да се откъсне от всичко това. Не от теб, дете — побърза да каже той, — но от ситуацията. Ще може да погледне по-трезво нещата, докато отсъства.

Запитах се как знае точно кои думи и фрази ще ме наранят. А и защо Джеб ще го интересува дали ще се почувствам засегната от

думите му и дори дали гърбът ме боли и пулсира? Любезността към мен ме плашеше по свой начин, защото беше непонятна. В действията на Джаред поне имаше логика. Но в опитите на Кайл и Иън да ме убият, както и в желанието на доктора да ме нарани също имаше логика. Това не беше любезност. Какво искаше от мен Джеб?

— Не гледай така мрачно — подкани ме той. — Всичко това има и добра страна. Джаред проявяваше голямо твърдоглавие в отношението си към теб и сега, когато временно отсъства, нещата би трябвало да тръгнат по-лесно.

Сбърчих вежди, докато се опитвах да разбера какво има предвид.

— Например — рече той, — това помещение тук обикновено го използваме за склад. Когато Джаред и момчетата се върнат, ще ни трябва някое място да сложим всичко, което ще донесат със себе си. Затова ще трябва да намерим ново място за теб. Нещо може би малко по-голямо? Нещо с легло? — Той отново се усмихна и продължи да размахва моркова пред носа ми.

Чаках кога ще го дръпне и ще ми каже, че се шегува. Вместо това очите му с цвят на избелели сини дънки ме загледаха още по-нежно. В тях имаше нещо, което ме накара да усетя отново някаква буца в гърлото.

— Не е нужно да влизаш отново в онази дупка, скъпа. Най-лошото отмина.

Разбрах, че няма основание да се съмнявам в сериозния израз на лицето му. За втори път в продължение на един час зарових лице в ръцете си и се разплаках.

Той се изправи на крака и ме потупа несръчно по рамото. Изглежда не можеше да гледа как някой плаче.

— Хайде, хайде — занарежда Джеб.

Този път се овладях по-бързо. Когато изтрих сълзите от очите си и плахо му се усмигнах, той одобрително кимна.

— Добро момиче — каза Джеб и отново ме потупа. — Сега ще трябва да останем тук, докато сме сигурни, че Джаред наистина е заминал и няма опасност да ни залови. — Той заговорнически се усмихна. — После ще се позабавляваме!

Спомних си, че представата му за забавление обикновено се изразяваше в това да държи пушката си готова за стрелба.

Той се засмя, забелязал изражението ми.

— Не се тревожи за това. Докато чакаме, няма да е зле да се опиташ да си починеш малко. Обзалагам се, че сега дори това тънко дюшече ще ти се стори доста добро.

Продължих да гледам ту него, ту дюшечето на пода и обратно.

— Хайде — рече той. — Видът ти подсказва, че един здрав сън ще ти се отрази добре. Аз ще те пазя.

Трогната, с отново навлажнени очи, аз се отпуснах върху постелята и положих глава на възглавницата. Почувствах се като в рая, въпреки че Джеб каза, че е доста тънка. Протегнах се по цялата си дължина, изпънах пръстите на ръцете и краката си и чух как ставите ми изпукаха. След това се загърнах с част от постелката, почувствах се като в прегръдка, която заличи всичките ми болезки и дълбоко въздъхнах.

— Приятно ми е да видя това — каза тихо Джеб. — Да знаеш, че някой страда под покрива ти, е като да те сърби, а да не можеш да се почешеш.

Той се отпусна на пода на няколко крачки от мен и започна тихо да си тананика. Заспах преди да довърши първия куплет.

Когато се събудих, разбрах, че съм изкарала продължителен, здрав сън — по-дълъг от всеки друг, откакто бях дошла тук. Не усещах болки, нямаше и стряскания от уплаха. Бих се чувствала чудесно, само че събуждането върху възглавницата ми напомни, че Джаред го нямаше. Тя все още миришеше на него. Миришеше на хубаво, а не така, както миришех аз.

Отново обратно към сънищата — въздъхна някак замечтана Мелани.

Спомних си само смътно съня си, но знаех, че в него бях видяла Джаред, както това често се случваше, когато спях достатъчно дълбоко, за да сънувам.

— Добро утро, дете — поздрави бодро Джеб.

Повдигнах клепачи, за да го погледна. През цялата нощ ли беше седял облегнат на стената? Не изглеждаше уморен, но изведнъж се почувствах виновна, че съм заела по-удобното място.

— И така, момчетата отдавна са заминали — започна въодушевен той. — Какво ще кажеш за една разходка? — Несъзнателно поглади ремъка на пушката, която лежеше в скута му.

Отворих широко очи и го погледнах с недоумение.

— Разходка ли?

— Не ме гледай така уплашено. Никой няма да те безпокои. А и след време ще трябва да се научиш сама да се ориентираш.

Подаде ми ръка, за да ми помогне да се изправя. Поех я без да се замисля. Главата ми беше замаяна, докато се опитвах да вникна в това, което ми казва. Да се науча сама да си намирам пътя? Защо? И какво означаваше това „след време“? Колко дълго очакваше да остана жива?

Той ме изправи на крака и ме поведе напред. Бях забравила какво е да се движиш из тъмните тунели с ръка, която да те насочва. Беше толкова лесно. Ходенето не изискваше почти никаква концентрация.

— Я да видим — рече като на себе си Джеб. — Може да започнем първо от дясното крило. Подготвих ти подходящо място. После кухните... — той продължаваше да планира откъде да минем, докато се промъквахме през една тясна цепнатина. През нея навлязохме в ярко осветен тунел, които водеше към още по-ярко осветена голяма зала. Когато шумът от гласове стигна до нас, усетих как устата ми пресъхва. Джеб продължаваше да ми говори и или не забелязваше, или не обръщаше внимание на обзелия ме ужас.

— Обзалагам се, че днес морковите са покарали — казваше той, когато ме изведе на големия площад. Светлината ме заслепи и не можех да видя кой е там, но усещах погледите им върху себе си.

Внезапно настъпилата тишина беше по-зловеща от всякога.

— Да — отговори сам на себе си Джеб. — Винаги съм мислел, че това ще бъде хубава гледка. Прясното зелено е благодат за окото.

Той млъкна и протегна ръка, за да ме накара да погледна. Премигнах и се вгледах в указаната посока, но очите ми продължаваха да шарят из залата, докато чаках да свикнат. Мина известно време и после видях за какво говори. Видях също, че днес тук имаше може би петнадесетина души и всички ме гледаха враждебно. Но бяха заети и с нещо друго.

Широкият, тъмен квадрат, който заемаше центъра на голямата пещера, вече не беше тъмен. Половината беше в пролетно зелено, също както беше казал Джеб. Беше хубаво и изумително.

Нищо чудно, че върху тази площ не стоеше никой. Това беше градина.

— Моркови? — прошепнах аз.

Той отвърна с нормалния си глас:

— Това е зелената половина. Другата половина е със спанак. До няколко дни и той трябва да покара.

Хората в залата се бяха върнали към работата си, като от време на време пак ме поглеждаха, но бяха най-вече съсредоточени върху това, което вършеха. Не беше трудно да разбера какво правят, след като видях голямото буре на колела и маркучите в градината.

— Напояват ли? — прошепнах отново аз.

— Точно така. Изсъхва твърде бързо на тази горещина.

Кимнах с разбиране. Предполагам, че беше още рано, но вече се потях. В пещерите горещината от силното излъчване горе беше направо задушаваша. Опитах се отново да разгледам тавана, ала беше прекалено ярък, за да мога да гледам в него. Дръпнах Джеб за ръкава и премигнах на ослепителната светлина.

— Как?

Той се усмихна, явно доволен от любопитството ми.

— По същия начин, по който го правят магьосниците — с огледала, дете. Стотици огледала. Отне ми доста време, за да закарам всичките там горе. Хубаво е да има хора наоколо, когато имат нужда от почистване. Виждаш ли, в тавана горе има само четири малки отвора. Не бяха никак достатъчни за това, което бях намислил. Какво ще кажеш, а?

Той отново гордо изпъна рамене.

— Гениално — прошепнах аз. — Изумително.

Джеб се ухили доволен от реакцията ми.

— Хайде да продължим — предложи той. — Днес трябва да свършим много работи.

Поведе ме в нов тунел — широк, с естествена цилиндрична форма, който се разклоняваше от голямата пещера. Това беше нова територия. Мускулите ми се схванаха от страх и продължих да вървя с вдървени, трудно огъващи се в коленете крака.

Джеб ме потупа по ръката, но не обърна внимание на нервността ми.

— Това са повечето спални помещения и няколко склада. Тук тунелите са по-близо до повърхността, затова се постарях да вкарам малко светлина.

Той посочи нагоре към една ярка, тънка пукнатина в тавана на тунела. От нея върху пода струеше сноп бяла светлина.

Стигнахме едно широко разклонение. Не приличаше напълно на вилица, защото имаше твърде много разклонения. Имаше повече формата на октопод.

— Третото вляво — каза Джеб и ме погледна в очакване.

— Третото вляво? — повторих аз.

— Точно така. Не го забравяй. Тук е лесно да се загубиш, а това няма да е безопасно за теб. Хората тук по-скоро биха те наръгали, отколкото да ти покажат правилната посока.

Потреперих.

— Благодаря — прошепнах с едва доловим сарказъм аз.

Той се засмя, като че ли развеселен от отговора ми.

— Безсмислено е да се пренебрегва истината. Не става по-лоша, ако бъде изречена на глас.

Това не я правеше и по-добра, но не казах нищо. Започнах малко по малко да се наслаждавам на компанията му. Беше толкова хубаво да имаш някой, с когото отново да поговориш. Ако не друго, Джеб поне беше интересен компаньон.

— Едно, две, три — преброи той и ме поведе по третия коридор отляво. Започнахме да преминаваме покрай входове, прикрити с най-разнообразни импровизирани врати. Някои бяха завесени с парчета плат в рамки, други с големи листове картон, снабдени със скок. Една дупка имаше две истински врати — едната от боядисано в червено дърво, а другата от сив метал, които бяха подпрени на входа.

— Седем — преброи Джеб и спря пред един малък кръг, чиято най-висока част беше само с няколко сантиметра над главата ми. В него самостоятелността на обитателя се осигуряваше от зелена завеса. От тези, които могат да разделят на две някой елегантен хол.

Върху копринената завеса бяха изрисувани разцъфнали черешки.

— Това е мястото, което можах да измисля засега. Единственото подходящо за човешко жилище. Ще остане празно в продължение на няколко седмици, а през това време ще ти измислим нещо по-добро, когато ще имаме отново нужда от него.

Той дръпна завесата и вътре ни посрещна светлина, по-ярка от тази в коридора.

В помещението, което ми показа, изпитах странното усещане за виене на свят — вероятно защото беше много по-високо, отколкото широко. Застанала вътре, имах чувството, че стоя в някаква кула или

силоз. Не че някога съм била в такива места, но такива бяха сравненията, които направи Мелани. Таванът, който беше два пъти по-висок от ширината на помещението, представляваше плетеница от пукнатини. Подобно на някакви лози от светлина те бяха разпръснати в кръг по него. Това ми се стори опасно, нестабилно.

Обаче Джеб не показва никакъв страх, когато ме поведе навътре.

На пода имаше двоен дюшек с почти метър свободно пространство от трите му страни. Двете възглавници и двете одеяла бяха подредени от двете страни на дюшека, като че ли тази стая беше предназначена за двама.

Дебел дървен прът — нещо подобно на дръжка на гребло — беше поставен хоризонтално на далечната стена, а краищата му влизаха в две от дупките, с които скалата беше осеяна като швейцарско сирене. На него бяха окачени няколко тениски с къси ръкави и два чифта дънки. До стената, до която беше импровизираната закачалка, имаше дървен стол без облегалка, а под него купчина овехтели книги с меки корици.

— Кой? — обърнах се отново шепнешком към Джеб. Това място очевидно принадлежеше на някого и аз вече нямах чувството, че сме сами.

— На едно от момчетата, които участват в акцията навън. Ще отсъства известно време, а до тогава ще ти намерим нещо.

Това не ми хареса, не толкова стаята, а идеята да остана в нея. Присъствието на собственика се усещаше силно въпреки оскъдните вещи. Независимо кой беше, той нямаше да се зарадва на пребиваването ми тук. Сигурно ще му е много неприятно.

Джеб изглежда прочете мислите ми, или може би изразът на лицето ми беше достатъчно красноречив.

— Хайде, хайде — рече той. — Не се тревожи за това. Тази къща е моя и това е само една от многото ми стаи за гости. Аз решавам кой е или не е мой гост. Сега ти си ми гост и ти предлагам тази стая.

Независимо от всичко идеята продължаваше да не ми харесва, но нямах намерение да разочаровам Джеб. Обещах си да не се докосвам до нищо, ако това означаваше дори да спя на пода.

— Е, хайде да вървим. Не забравяй третия коридор вляво, седмата врата.

— Със зелената завеса — добавих аз.

— Точно така.

Джеб ме поведе обратно през залата, превърната в зеленчукова градина. Тръгнахме покрай отсрещната и стена и после към изхода на най-големия тунел. Докато минавахме покрай поливачите, те стреснато се обръщаха, страхувайки се да останат с гръб към мен.

Сега този тунел беше добре осветен. Беше станал по-сух, но вътре беше и по-горещо. Забелязах това почти веднага. Сега тук приличаше не толкова на сауна, колкото на пещ. Въздухът не беше много застоял и душен и имаше вкус на праха от пустинята.

Отпред се чуваха още гласове. Опитах се да се подготвя за неизбежната реакция. Щом като Джеб имаше намерение да ме третира като... човек и като желан гост, трябваше да започна да свиквам с това. Нямахме защо непрекъснато да имам чувството, че ми се повдига. Но независимо от това стомахът ми отново се разбунтува.

— Оттук се отива в кухнята — каза ми Джеб.

Отначало си помислих, че сме навлезли в друг тунел, при това пълен с хора. Притиснах се до стената, за да съм колкото е възможно по-далеч от тях.

Кухнята представляваше дълъг коридор с висок таван, по-висок, отколкото широк, подобно на новото ми жилище. Светлината беше ярка и гореща. Вместо дълбоки пукнатини в скалата в това място имаше огромни открити дупки.

— Естествено, през деня тук не може да се готви, заради дима. Затова до падането на нощта го използваме главно за столова.

Всички разговори рязко спряха и затова всички чуваха ясно думите на Джеб. Опитах да се скрия зад него, но той продължаваше да навлиза навътре.

Бяхме нахълтали по време на закуска или може би на обяд. Хората — почти двадесет на брой по моята бърза преценка, тук бяха много близо. Не беше като в голямата зала. Искаше ми се да не откъсвам очи от пода, но не можех да престана да хвърлям бързи погледи насам-натат. Просто за всеки случай. Усещах тялото си напрегнато, готово да побегне, въпреки че нямах представа къде бих могла да избягам.

Край двете стени на коридора имаше отрупани дълги купчини от камъни. Повечето бяха от груб червено-кафяв вулканичен камък, примесени с някакво по-светло вещество — цимент? — което

преминаваше през тях и ги държеше слепени. Върху тези купчини имаше по-различни камъни, по-кафяви на цвят и по-plosки. И те бяха слепени едни към други със същото сиво вещество. Крайният резултат беше една сравнително гладка повърхност, подобна на плот или на маса. Беше ясно, че се използват и за двете цели.

На някои от тях седяха хора, а на други само се бяха подпрели.

Разпознах хляба, който държаха като вцепенени в ръцете си, и гледаха с недоумение към Джеб и мен. Лицата на някои ми бяха познати: Шарън, Маги и докторът бяха в групата най-близо до мен. Братовчедката на Мелани и леля й гледаха гневно към Джеб. Бях убедена, че бих могла да си стоя на главата и да пея песни от спомените на Мелани, колкото ми глас държи, но те пак нямаше да ме погледнат. Обаче докторът ме наблюдаваше с искрено и почти дружелюбно любопитство, което ме накара да усетя студ дълбоко в костите си.

В най-далечния край на сводестото помещение разпознах високия мъж с гарвановочерната коса и сърцето ми започна да бие неравномерно. Мислех, че Джаред ще вземе двамата братя със себе си, за да улесни поне малко задачата на Джеб да ме опази жива. Добре поне, че беше по-малкият — Иън, чиято съвест беше проговорила със закъснение. Все пак беше по-добре, отколкото ако беше останал Кайл. Обаче тази утеха не забави ускорения ми пулс.

— Толкова ли бързо се нахранихте всички? — попита на висок глас Джеб, без да крие сарказма си.

— Изгубихме си апетита — промърмори Маги.

— А ти какво ще кажеш? — обърна се Джеб към мен. — Гладна ли си?

Сред присъстващите се чу глухо сумтене.

Поклатих енергично глава. Дори не знаех дали съм гладна, но ми беше ясно, че не бих могла да ям сред тази тълпа, която с удоволствие би ме изяла.

— Е, аз пък съм — рече Джеб. Мина между двата тезгяха, но аз не го последвах. Мисълта, че съм толкова близо до останалите, ми беше непоносима. Останах там, където бях, притисната до стената. Само Шарън и Маги го наблюдаваха как отиде до една голяма пластмасова кошница и взе една франзела. Всички останали гледаха

мен. Бях сигурна, че ако мръдна и сантиметър, щяха да се нахвърлят върху ми. Дори се опитах да не дишам.

— Е, добре, хайде да продължим — предложи Джеб с уста, пълна с хляб, когато се върна отново при мен. — Явно никой не може да се съсредоточи върху обяда. Много лесно се разсейват.

След момента на влизането ни, когато разпознах някои познати ми лица, вече не се вглеждах толкова в присъстващите, колкото внимавах дали няма да направят някакви резки движения. Затова не забелязах Джейми, докато той не се изправи.

Беше с една глава по-нисък от хората край него, но по-висок от двете по-малки деца, които седяха край плота откъм неговата страна. Той скочи леко от мястото си и тръгна след Джеб. Изражението му беше напрегнато и замислено, като че ли се опитваше да разреши трудна задача в главата си. Изглежда ме през присвитите си очи, докато следваше Джеб по петите. Сега не бях единствената тук, която беше затаила дъх. Другите също непрекъснато местеха погледите си между брата на Мелани и мен.

О, Джейми — помисли си Мелани. Тъжният, като на възрастен израз на лицето му не ѝ харесваше, а на мен вероятно още повече. Тя не се чувстваше така виновна, като мен за това.

Ако можехме поне да снемем това изражение от лицето му — помисли си с въздишка тя.

Твърде късно е. Какво бихме могли да направим сега, за да се почувства малко по-добре?

Зададох въпроса по-скоро теоретично, но се усетих, че търся някакъв отговор. Мелани също търсеше. В краткия промеждутък от време, с което разполагахме, бях сигурна, че няма да намерим нищо. Обаче и двете знаехме, че ще продължим да търсим, когато тъпата обиколката приключи и имахме възможност пак да помислим. Ако останехме живи толкова дълго.

— Какво искаш, момче? — попита Джеб, без да го погледне.

— Просто се питах, какво правиш — отвърна Джейми, като се опитваше напразно да изглежда безразличен.

Джеб спря, когато стигна до мен, и се обърна да погледне Джейми.

— Развеждам я наоколо. Както постъпвам с всеки новодошъл.

Последва ново приглушено мърморене.

— Мога ли да дойда и аз? — попита Джейми.

Видях как Шарън енергично заклати глава. Беше побесняла от яд. Джеб не ѝ обърна внимание.

— Няма да ми пречиш... ако се държиш прилично.

Джейми сви рамене.

— Няма проблем.

Наложи се да тръгна и да вплетя здраво пръсти пред себе си. Толкова ми се искаше да отместя разбърканата коса на Джейми от очите му и да обгърна с ръка врата му. Бях сигурна, че това нямаше да се посрещне добре.

— Да вървим — подкани ни Джеб. Изведе ни обратно по пътя, по който бяхме дошли. Вървеше от едната ми страна, а Джейми от другата. Момчето като че ли се стараеше да гледа в пода, но от време на време ме поглеждаше, също както и аз не можех да не го поглеждам. Когато очите ни се срещаха, бързо ги извърщахме.

Бяхме изминали почти половината път по големия коридор, когато чух тихи стъпки зад нас. Реагирах моментално, без да се замисля. Отскочих към едната стена на тунела, като дръпнах Джейми с ръка така, че да мога да застана между него и този, който идваше към мен.

— Хей! — запротестира той, но не отблъсна ръката ми.

Джеб също реагира бързо. Свали моментално пушката от рамото си. Иън и докторът веднага вдигнаха ръце над главите си.

— Ние също можем да се държим прилично — рече докторът.

Беше трудно да се повярва, че този кротък човек с приятелско изражение на лицето е щатният мъчител. Добродушното му излъчване ме ужасяваше още повече. В тъмна и зловеща нощ човек е винаги по-нащрек, отколкото в ясен, слънчев ден. Къде обаче би могъл да побегне, когато не вижда място, в което да се скрие?

Джеб изгледа Иън, а цевта на пушката му последва погледа му.

— Няма да създавам никакви проблеми, Джеб. Ще се държа също толкова възпитано, колкото и докторът.

— Добре — съгласи се Джеб и нарами отново пушката. — Само не се опитвайте да ме изпитате. Отдавна не съм застрелвал никого и като че ли възбудата от това ми липсва.

Ахнах от изумление. Всички ме чуха и се обърнаха да видят ужасената ми физиономия. Докторът пръв се засмя, но дори и Джейми

се присъедини за малко.

— Това беше шега — прошепна ми той. Ръката му като че ли посегна към мен, но той бързо я отдръпна и я пъкна в джоба на късите си панталони. Аз също свалих все още протегнатата си да го защити ръка.

— Времето си тече — рече Джеб все още малко сърдито. Трябва да побързате, защото нямам намерение да ви изчаквам.

Той тръгна напред, преди някой да успее да каже нещо.

ГЛАВА 21

С ИМЕ

Продължавах да се държа плътно до Джеб, малко пред него. Искях да съм колкото може по-далеч от двамата мъже, които ни следваха. Джейми вървеше някъде по средата и не беше съвсем сигурен къде точно иска да бъде.

През останалата част от обиколката не успях да се съсредоточа много. Вниманието ми не беше привлечено особено от втората градина, която ми показва Джеб — тази, в която растеше висока до кръста царевица под безмилостната жега, изпращана от лъскавите огледала.

Не проявих голямо любопитство и към широката пещера с нисък таван, която той нарече „стая за отмора“. Тази беше абсолютно тъмна и се намираще дълбоко под земята, но Джеб ми каза, че докарват тук светлина, когато искат да играят. Думата „играят“ нямаше за мен никакъв смисъл, не и тук сред тази група изнервени, гневни, оцелели хора, но не го помолих да ми я обясни. Тук имаше още вода — малък, силно миришещ на сярата поток и Джеб ми каза, че понякога го използват за втори клозет, защото водата не става за пиене.

Вниманието ми беше раздвоено между хората, които вървяха зад мен, и момчето от едната ми страна.

Иън и докторът наистина се държаха изненадващо добре. Никой не ме нападна отзад, макар да имах чувството, че очите ми сякаш се бяха преместили на тила ми, стараяйки се да видят дали няма да се опитат. Те просто вървяха спокойно след мен и понякога тихо разговаряха помежду си. Разговорът им се въртеше около имена, които ми бяха неизвестни и прякори на места и неща, които може да бяха, а може и да не бяха в тези пещери. Не разбирах нищо от това, което си говореха.

Джейми също не казваше нищо, но често ме поглеждаше. Когато не се опитвах да държа под око другите, аз също го поглеждах. Това не

ми оставяше много време да се възхищавам от нещата, които Джеб ми показваше, но той като че ли не забелязваше с какво се занимавам.

Някои от тунелите бяха много дълги — пространствата, скрити тук под земята, бяха направо изумителни. Често в тях цареше абсолютен мрак, но Джеб и другите не спираха, защото явно знаеха къде се намират и отдавна бяха свикнали да се движат в тъмното.

За мен това беше по-трудно, отколкото когато Джеб и аз бяхме сами. В тъмното всеки шум ми се струваше като сигнал, че ще бъде нападната. Дори непринуденият разговор на Иън и доктора ми се струваше като прикритие за коварни намерения.

Параноичка — отбеляза Мелани.

Така да бъде, ако това ще ни запази живи.

Би ми се искало да обръщаш повече внимание на чичо Джеб. Това тук е много впечатляващо.

Прави каквото искаш с времето си.

Мога само да виждам и чувам това, което ти виждаш и чуваш, Скитнице — рече ми тя. После смени темата. — Джейми изглежда добре, как мислиш? Не е много нещастен.

Изглежда ми... нащрек.

В този момент тъкмо излязохме на едно осветено пространство, след като дълго време бяхме вървели сред влажния мрак.

— Това тук е южният край на системата от тунели — обясни Джеб, докато вървахме. — Не е много удобен, но е добре осветен през целия ден. Затова го направихме болнично отделение. Тук докторът си върши работата.

В мига, в който Джеб обяви къде се намираме, тялото ми се вцепени и краката ми се схванаха. Подхлъзнах се и рязко спрях.

Широко отворените ми от ужас очи се взираха ту в Джеб, ту в лицето на доктора.

Всичко това номер ли беше? Чакали са твърдоглавият Джаред да се махне и са ме подмамили тук? Не можех да повярвам, че бях дошла до това място със собствените си крака. Колко глупава бях!

Мелани беше също изумена. *Можехме да им се опаковаме като подарък!*

Те също ме изгледаха. Лицето на Джеб беше безизразно, това на доктора също не по-малко изненадано от моето, макар и не така

ужасено. Щях да се дръпна моментално от докосването на една ръка до моята, ако тази ръка не ми беше толкова позната.

— Не — каза Джейми и след кратко колебание ме хвана под лакътя. — Не, всичко е наред. Нали така, чичо Джеб? — попита той и погледна доверчиво стария човек. — Всичко е наред, нали?

— Разбира се — бледите сини очи на Джеб бяха спокойни и ясни. — Просто ѝ показвам дома си, момче, това е.

— За какво говорите? — попита сърдито Иън зад нас, ядосан, че не е разбрал.

— Да не би да си помисли, че сме те довели тук нарочно, за доктора? — попита Джейми вместо да отговори на Иън. — Защото не бихме направили подобно нещо. Обещахме на Джаред.

Вгледах се в сериозното му лице и се опитах да му повярвам.

— О! — възкликна Иън, когато разбра, а после се засмя. — Би било не лош план. Изненадан съм, че не съм се сетил за него.

Джейми изгледа намръщен едрия мъж и ме потупа по ръката, преди да отдръпне своята.

— Не се плаши.

Джеб продължи оттам, където беше стигнал:

— Затова тази голяма стая тук е снабдена с няколко кушетки, в случай че някой се разболее или се нарани. В това отношение имаме голям късмет. Докторът няма много спешни случаи — поясни Джеб и ми се усмихна. — Твоите изхвърлиха всичките ни лекарства, когато поеха нещата в свои ръце. Трудно е да се снабдяваме с каквото ни трябва.

Аз кимнах разсеяно леко с глава. Все още не бях дошла напълно на себе си. Тази стая изглеждаше напълно безобидна, като че ли наистина се е използвала само за лечение, но въпреки това стомахът ми болезнено се свиваше.

— Какво знаеш за извънземната медицина? — попита внезапно докторът, накланяйки глава на една страна. Гледаше ме в очакване, изпълнен с любопитство.

Аз го изгледах, без да отговоря.

— О, не се притеснявай, можеш да говориш с доктора. Независимо от всичко той е много свестен човек.

Кимнах веднъж с глава. Намерението ми беше да покажа, че съм готова да отговоря на въпроса на доктора, да му кажа, че не знам нищо,

но те не ме разбраха.

— Тя не желае да издава никакви търговски тайни — рече подигравателно Иън. — Нали, скъпа?

— Дръж се прилично, Иън — скара му се Джеб.

— И това ли е тайна? — попита предпазливо Джейми, но с явно любопитство.

Отново поклатих глава, а те ме изгледаха с недоумение. Озадачен, докторът също поклати глава.

Поех дълбоко въздух и тихо казах:

— Аз не съм Лечител. Не знам как те... лекарствата... действат. Знам само, че наистина действат... те лекуват, и то не само симптомите. Няма съдебни дела и грешки. Разбира се, човешките лекарства бяха премахнати.

И четиримата ме изгледаха с още по-голямо недоумение. Отначало се изненадаха, че не им отговарям, а сега пък се изненадаха от отговора ми. На човеците не може да се угоди.

— Вие не променихте много неща от това, което оставихме след себе си — каза замислен след малко Джеб. — Само медикаментите и самолетите, които заменихте с космически кораби. Като се изключи това, на пръв поглед животът продължава да си тече както преди.

— Ние идваме да експериментираме, а не да променяме — прошепнах аз. — Макар че при нас здравето има предимство пред философията.

После внезапно млъкнах. Трябваше да бъда по-предпазлива. Хората едва ли имат нужда от философията на душите. Кой можеше да знае какво ще ги ядоса? Или какво ще ги извади от крехкото им търпение?

Джеб отново кимна замислен, а после ни поведе по-нататък. Докато ни развеждаше из няколкото свързани помежду си пещери в медицинското крило, не беше така ентузиазизиран, както преди. Когато се обърнахме обратно и се насочихме към тъмния коридор, стана съвсем мълчалив. Връщането беше дълго и почти без разговори. Премислих внимателно какво бях казала, търсейки нещо, което може да му се беше сторило обидно, но ако беше така, нямаше начин да отгатна какво е то, защото Джеб и без това беше твърде странен за мен. Колкото и враждебни и подозрителни да бяха останалите, поведението им беше обяснимо. Но с Джеб не беше така.

Обиколката внезапно свърши, когато влязохме отново в огромната пещера градина, в която покаралите моркови се бяха разстлали като яркозелен килим върху тъмния под.

— Шоуто свърши — рече с дрезгав глас той и погледна към Иън и доктора. — Вървете да свършите нещо полезно.

Иън погледна недоумяващ доктора, но и двамата не казаха нищо и се отправиха към най-големия изход — този, който, доколкото си спомнях, водеше към кухнята. Джейми се поколеба, проследи ги с поглед как се отдалечават, но не се помръдна.

— Ти ела с мен — каза му Джейб, вече не така сърдито. — Имам една работа за теб.

— Добре — съгласи се Джейми. Забелязах, че се почувства поласкан.

Джейми отново вървеше до мен, когато се отправихме обратно към сектора със спалните помещения на пещерите. Когато се насочихме към третия коридор, с изненада установих, че той знае точно къде отиваме. Джейб вървеше на няколко крачки след нас, но Джейми моментално спря, когато стигнахме зелената завеса, която закриваше входа на седмия апартамент. Дръпна завесата, за да вляза, но остана в коридора.

— Ще имаш ли нещо против, ако поостанеш тук известно време? — попита ме Джейб.

Кимнах, благодарна при мисълта отново да се скрия от погледите на другите. Минах през входа, но спрях на няколко крачки по-навътре, без да зная какво да правя по-нататък. Мелани се сети, че тук имаше книги, но ѝ припомних, че се бях зарекла да не пипам нищо.

— Имам да свърша някои неща, момче — рече Джейб на Джейми — Храната няма да дойде сама. Съгласен ли си да останеш на пост?

— Разбира се — отвърна Джейми и се усмихна, пое дълбоко въздух и излъчи момчешките си гърди.

Той отвори широко очи от изумление, когато Джейб му подаде пушката си.

— Ти луд ли си? — извиках аз. Гласът ми беше толкова силен, че отначало не го познах. Имах чувството, че занаяпред ще мога да говоря само шепнешком.

Джейб и Джейми ме зяпнаха изненадани. След секунда се озовах в коридора при тях. Почти посегнах към твърдия метал с намерението да

изтръгна пушката от ръцете на момчето. Това, което ме спря, не беше мисълта, че за тази постъпка със сигурност щях да бъда убита. Спря ме фактът, че за тези неща бях по-мекушава от хората. Дори желанието да предпазя момчето не можеше да ме накара да докосна оръжието.

Вместо това се обърнах към Джеб:

— Да не си се побъркал? Да дадеш оръжието на едно дете? Той може да се убие!

— Мисля, че през главата на Джейми са минали доста неща, за да може да бъде считан за мъж. Той знае как да борави с пушката.

При тази похвала момчето гордо изправи рамене и притисна по-силно оръжието до гърдите си. Бях изумена от глупостта на Джеб.

— Ами ако те дойдат за мен, докато той е тук? Помисли ли какво може да стане? С тези неща шега не бива! Могат да го наранят, за да се докопат до мен!

Джеб остана спокоен, а лицето му безизразно.

— Мисля, че днес няма да има никакви подобни проблеми. Обзалагам се.

— Но, не и аз! — чух се пак да крещя аз. Гласът ми проехтя в тунела и някой със сигурност можеше да го чуе, но не ми пукаше. По-добре да дойдат, докато Джеб е тук. — След като си толкова сигурен, тогава ме остави тук сама. Но недей излага Джейми на опасност!

— За момчето ли се безпокоиш, или просто те е страх, че ще насочи пушката срещу теб? — попита почти отегчено Джеб.

Премигнах от изненада и ядът ми изчезна. Тази мисъл изобщо не ми беше минавала през главата. Погледнах Джейми, срещнах изненадания му поглед и разбрах, че беше шокиран от идеята не по-малко от мен. Беше ми нужна минута, докато дойда на себе си и подновя спора, но през това време изражението на Джеб се беше променило. Гледаше ме внимателно, присвил устни — като че ли беше на път да постави на мястото му последното парче от пъзела.

— Дай пушката на Иън или на някой от другите. Не ме интересува — рекох бавно с равен глас. — Само недей да намесваш момчето в тази работа.

Внезапно появилата се широка усмивка на лицето на Джеб странно ми напомни за котка, готова за скок.

— Това е моят дом, дете, и аз ще постъпя, както поискам. Винаги го правя.

Джеб ми обърна гръб и тръгна надолу по коридора, като си подсвиркуваше. Останах да го гледам с отворена уста как се отдалечава. Когато изчезна, се обърнах към Джейми, който ме гледеше намръщен.

— Не съм дете — рече той с по-плътен от обикновено глас и издаде предизвикателно брадичката си напред. — Сега трябва да... трябва да си отидеш в стаята.

Заповедта не беше издадена с много строг тон, но не ми оставаше нищо друго да направя. Бях загубила окончателно спора. Седнах на земята с гръб, опрян в скалата от едната страна на входа — тази, която оставаше наполовина закрыта от завесата, но все пак ми даваше възможност да наблюдавам Джейми. Обвих коленете си с ръце и започнах да правя това, което знаех, че ще продължавам да правя, докато тази безумна ситуация продължава — да се безпокоя.

Същевременно напрягах зрението и слуха си, за да разбера дали някой се приближава и да бъда готова. Независимо от казаното от Джеб, щях да попреча на всеки, който би се опитал да постави на изпитание останалия на пост Джейми. Щях да се предам преди да го е поискал.

Точно така — съгласи се моментално Мелани.

Джейми постоя няколко минути в коридора, стиснал здраво пушката в ръце, без да знае точно как да изпълнява задължението си. После започна да се разхожда напред-назад пред завесата, но след като го стори два пъти, изглежда се почувства глупаво. После седна на пода откъм отворения край на завесата, остави пушката върху коленете си и подпря брадичката си с ръце. След известно време въздъхна. Стоенето на пост не се оказа така вълнуващо, както беше предполагал.

На мен обаче не ми омръзваше да го наблюдавам.

След може би час или два започна отново да ми хвърля бързи погледи. На няколко пъти разтвори устни, но после се отказваше да каже това, което беше намислил. Подпрях брадичка на коленете си и зачаках, докато в него се водеше вътрешна борба. Търпението ми беше възнаградено.

— Тази планета, от която дойде преди да влезеш в Мелани, — рече накрая той, — как изглежда? Като тук ли е?

Насоката на мислите му ме завари неподготвена.

— Не — отвърнах аз. Сега, когато тук беше само Джейми, реших, че е по-добре да говоря нормално, вместо да шепна. — Не,

различно е.

— Ще ми кажеш ли как е? — попита той и наклони главата си на една страна, какъвто навик имаше, когато проявяваше интерес към историите, които му разказваше Мелани преди лягане.

И аз му разказах. Разказах му всичко за покритата с вода планета на Виждащите водорасли. Разказах му за двете слънца, за елипсовидната орбита, за сивите води, за напълно неподвижните корени, за изумителните гледки на хиляди очи, за безкрайните разговори на милиони безмълвни гласове, които всички можеха да чуят.

Той слушаше с широко отворени очи и очарован се усмихваше.

— Това ли е единственото друго място? — попита Джейми, когато млъкнах и се опитах да се сетя дали не съм пропуснала нещо. — Виждащите водорасли ли са... — каза той и се засмя — единствените извънземни?

Аз също се засмях.

— Едва ли. Както и аз не съм единствената извънземна в този свят.

— Разкажи ми.

И аз му разказах за Прилепите в Пеещия свят, за това как живеят в слепота и с музика, как летят. Разказах му за Планетата на Мъглите — как се чувстваш с дебела, бяла козина и четири сърца, за да ти е топло, как да избягваш зверове с остри нокти.

Започнах да му разказвам за Планетата на Цветята, за цветовете и светлината, но той ме прекъсна с нов въпрос:

— А какво ще кажеш за малките зелени човечета с триъгълни глави и големи, черни очи? Тези, които се разбиха в Розуел и така нататък. Това вие ли бяхте?

— Не, не сме били ние.

— Всичко измислица ли е било?

— Не знам. Може би, а може би не. Вселената е голяма и компанията е много разнообразна.

— Как дойдохте тук тогава? Щом като не сте били зелените човечета, тогава кои сте били? Би трябвало да имате тела, за да се движите, и други неща, нали?

— Така е — съгласих се аз, изненадана от знанията му по темата, която обсъждахме. Не би трябвало да се изненадвам, след като знаех

колко е умен и как мозъкът му попива всичко като гъба. — Отначало за това използвахме Паяците.

— Паяците ли?

Разказах му за тях — за този изумителен вид. Това бяха най-невероятните мозъци, които бяхме срещали. Всеки Паяк имаше в себе си по три мозъка. Всеки в отделна част от тялото, състоящо се от няколко части. Не сме имали проблем, който Паяците да не са могли да разрешат. Същевременно те бяха така безпристрастно аналитични, че рядко намираха проблем, който да възбуди до такава степен любопитството им, та да се заемат сами с решаването му. От всички наши домакини Паяците приеха с най-голяма готовност окупацията ни. Те почти не видяха разликата, а когато я видяха, изглежда харесаха избраната от нас насока. Няколкото души, разхождали се на повърхността на планетата на Паяците преди имплантирането ни, казаха, че била студена и сива — нищо чудно, че Паяците виждаха само в черно и бяло и имаха ограничено усещане за температура. Животът на Паяците беше кратък, но младите се раждаха с всички знания за тяхната планета, така че не се губеше никакво познание.

Бях изкарала веднъж един кратък паешки живот, а след това бях напуснала този свят без желание да се връщам в него. Учудващата яснота на мислите ми, лесните отговори, които почти без усилие ми идваха при всеки въпрос, това, че бях на ти с числата не можеха да заменят емоцията и светлината, за които имах само смътна представа, докато се намирах в онова тяло. Чудех се как една душа може да се чувства доволна в него, но населението на планетата се самовъзпроизвеждаше от хиляди земни години. Тя все още беше открита за заселване, само защото Паяците се възпроизвеждаха толкова бързо — те са големи торби, пълни с яйца.

Започнах да разказвам на Джейми за началото на нашествието тук. Паяците бяха най-добрите ни инженери. Корабите, които правеха за нас, се движеха ловко и незабележимо между звездите. Телата на Паяците бяха почти също толкова полезни, колкото и мозъците им: четири дълги крака към всяка секция, заради които бяха получили прякора си на тази планета, и на всеки крак по дванадесет ръце с пръсти. Тези пръсти с по шест стави бяха тънки и здрави като стоманени нишки, способни да извършват най-деликатните процедури. Приблизително с масата колкото на една крава, но ниски и стройни,

Паяците нямаха проблеми при първите прониквания. Те бяха по-силни и по-умни от хората и бяха подготвени, докато човеците не бяха...

Спрях внезапно по средата на изречението, когато забелязах нещо да проблясва върху бузата на Джейми. Гледаше право пред себе си, без да вижда нищо конкретно, със силно стиснати устни. По бузата му, която беше по-близо до мен, се търкаляше бавно голяма капка солена вода.

Идиотка! — скара ми се Мелани. — *Не се ли замисли какво ще означава за него историята ти?*

А ти не можеш ли да се сетиш да ме предупредиш по-рано?

Тя не отговори. Без съмнение самата тя е била увлечена от историята, която разказвах.

— Джейми — рекох със задавен глас аз. Сълзата, която видях върху бузата му, направи странни неща с гърлото ми. — Джейми, съжалявам. Не се замислих.

Джейми поклати глава.

— Няма нищо. Аз попитах. Исках да разбера как е станало.

Гласът му беше дрезгав от усилията да не издава болката си. Изпитах инстинктивно желание да се наведе напред и да изтрия сълзата му. Отначало се помъчих да не му обръщам внимание. Аз не бях Мелани. Обаче сълзата си стоеше неподвижно там, като че ли никога нямаше намерение да падне, а Джейми продължаваше да гледа отсрещната гола стена и устните му трепереха.

Не беше застанал далеч от мен и аз протегнах ръка, за да прекарам пръстите си по бузата му. Сълзата се размаза върху кожата му и изчезна. Пак инстинктивно оставих ръката си да подpira топлата му буза. За секунда той се направи, че не ме забелязва. После се обърна към мен със затворени очи и протегна ръце. Сви се на кълбо до мен под мишницата ми както някога и заплака.

Това не бяха сълзите на дете, което беше още по-покъртително. Фактът, че ги проливаше пред мен, ги правеше още по-мъчителни. Това беше скръбта на мъж на погребението на цялото му семейство.

Обгърнах тялото му с ръце, макар сега това да не беше така удобно, както някога, и също заплаках.

— Съжалявам — повтарях отново и отново аз. Извинявах се за всичко случило се между тези два свята. Че изобщо бяхме открили това място. Че го бяхме избрали. Че бях се настанила в тялото на

сестра му. Че я бях довела отново тук и отново го бях наранила. Че с безразсъдните си истории днес го бях накарала да плаче.

Не отдръпнах ръцете си, когато той се поуспокои. Не бързах да го пусна. Като че ли тялото ми жадуваше за това още от самото начало, но до този момент нямах представа какво може да задоволи този глад. Загадъчната връзка между майка и дете — така силна на тази планета — вече не беше неразбираема за мен. Нямаше по-силна връзка от тази, в която си готов да дадеш живота си за другия. Бях разбрала това по-рано. Но не бях разбрала защо. Сега знаех защо една майка е готова да даде живота си за своето дете и това завинаги щеше да повлияе на възприятието ми за вселената.

— Мислех, че по-добре съм те изучил, момче.

Рязко се отдръпнахме един от друг. Джейми скочи на крака, а аз се притиснах по-плътно до стената.

Джеб се наведе и взе пушката, която и двамата бяхме забравили на пода.

— Трябва да си много по-предпазлив, когато си с пушка, Джейми. — Тонът му беше много любезен и това смекчи упрека. Протегна ръка да разроши гъстата коса на момчето.

Джейми се шмугна под ръката на Джеб със зачервено от срам лице.

— Съжалявам — рече той и се обърна с намерение да побегне.

Направи една крачка, но спря и се обърна да ме погледне.

— Не ти знам името — каза след малко.

— Наричат ме Скитница — прошепнах аз.

— Скитница?

Кимнах.

Той също кимна и после бързо се отдалечи. Отзад вратът му все още беше зачервен.

Когато си отиде, Джеб се подпря на стената и се смъкна надолу, докато зае мястото, където беше стоял Джейми. Като него постави небрежно пушката в скута си.

— Интересно име имаш — подхвана той. Очевидно отново беше възприел дружелюбния си тон. — Може би някой път ще ми разкажеш как си го получила. Обзалагам се, че историята ще е добра. Но сигурно е доста дълга, нали така? Скитнице?

Аз само го изгледах.

— Ще имаш ли нещо против да те наричам Скит, за по-кратко? По-лесно е за произнасяне.

Този път изчака да му отговоря. Накрая свих рамене. За мен нямаше значение дали ме нарича „дете“, или с някакъв друг човешки прякор. Предполагах, че не беше нещо обидно.

— Е, добре, Скит — рече усмихнат той, доволен от хрумването си. — Хубаво е да си имаш прякор. Кара ме да те чувствам като стар приятел.

После се усмихна с широката си усмивка и аз не можах да се сдържа да не се усмихна в отговор, въпреки че моята усмивка беше по-скоро унила, отколкото лъчезарна. Предполагаше се, че той е мой враг. Може би просто беше побъркан. И ми беше приятел. Не че не би ме убил, ако нещата се развиеха така, но това не би му харесало. При човеците какво повече би могло да се иска от един приятел?

ГЛАВА 22

ПРОПУКВАНЕ

Джеб постави ръце зад главата си и погледна замислен към тавана. Настроението му за разговор не беше преминало.

— Често се питам какво ли е... да те заловят. Виждам съм го много пъти, а на няколко пъти за малко да се случи и на мен. Какво ли ще е? Дали ще боли, когато ти вкарват нещо в главата? Виждам съм как го правят.

Отворих широко очи от изненада, но той не ме гледаше.

— Струва ми се, че вие използвате някаква упойка, но това е само предложение. Никой не крещи от болка или нещо подобно, така че не би могло да бъде прекалено мъчително.

Аз сбърчих нос. Мъчение. Не, това е човешки специалитет.

— Тези истории, които разказваше на момчето, бяха много интересни.

Стреснато го погледнах, а той се засмя:

— Е, да, подслушвах. Признавам си. Не съжалявам — беше страхотно, а и ти не би разговаряла с мен така, както с Джейми. Наистина много се впечатлих от тези прилепи, както и от растенията и паяците. Накараха ме много да се замисля. Винаги съм обичал да чета щуротии, за извънземни, научна фантастика и какво ли не. Поглъщам жадно такива неща. И момчето е като мен — изчете всичките книги, които имам, и то по два-три пъти. За него трябва да е голямо удоволствие да научи нещо ново. За мен също. Ти си добра разказвачка.

Продължавах да гледам надолу, но усетих, че започвам да се размеквам и малко по малко да не съм толкова нащрек. Подобно на всички обитатели на тези емоционални тела и аз обичах да ме ласкаят.

— Всички тук мислят, че ти ни преследваш, за да ни предадеш на Търсачите.

Споменаването им ми подежда като шок. Стиснах здраво зъби и си прехапах езика. В устата си усетих вкус на кръв.

— Каква друга причина би могло да има? — продължи той, без да обръща внимание на реакцията ми. — Но мисля, че те са в плен на определени представи. Аз съм единственият, който си задава въпроси... Искам да кажа, що за план ще е това да се скиташ из пустинята, без да имаш начин да се върнеш? — Той се засмя. — Е, предполагам, че скитничеството ти е специалност, нали Скит?

Наведе се към мен и леко ме побутна с лакът. Вдигнах от пода широко отворените си от изненада очи, погледнах го и отново се вторачих в пода. Той пак се засмя.

— Според мен това беше почти равносилно на самоубийство. Определено не е в стила на един Търсач, ако разбираш какво искам да кажа. Опитах се да разсъждавам по въпроса. Да бъде логичен, нали така? Е, ако не си имала подкрепление, за каквото не забелязвам никакви признаци, и няма как да се върнеш обратно, в такъв случай си имала друга цел. Откакто си тук, не си много приказлива, като изключим сега с момчето, но аз чух какво каза. Струва ми се, че причината, довела те тук, заради която за малко да загинеш, е че на всяка цена си искала да откриеш момчето и Джаред.

Притворих очи.

— Не мога само да разбера защо? — попита Джеб, без да очаква отговор, просто разсъждавайки на глас. — Ще ти кажа как аз гледам на цялата работа. Ти или си много добра актриса — нещо като супер Търсач, някакъв нов вид, по-изобретателен от другите, с план, който не мога да проумея, или изобщо не се преструваш. Първото ми се струва твърде сложно обяснение на поведението ти както още от самото начало, така и сега, и не съм склонен да го приема. Но, ако не играеш някаква роля... — Той замълча за момент. — Прекарал съм много време да ви наблюдавам. Винаги съм очаквал те да се променят, да не се държат повече като нас, защото вече няма да има пред кого да се преструват. Продължих да наблюдавам и да чакам, но те просто продължават да се правят на човеци. Остават при семействата, към които принадлежат телата им, ходят на пикници в хубаво време, садят цветя и рисуват картини и така нататък. Започнах да се питам дали вие не се превръщате малко по малко в нещо като човеци. Дали в края на краищата наистина нямаме някакво влияние над вас.

Той изчака, давайки ми възможност да отговоря. Аз не го направих.

— Преди няколко години видях нещо, което никога няма да забравя. Един старец и една старица, искам да кажа телата на един старец и на една старица. Бяха живели толкова дълго време заедно, че кожата на пръстите им беше набръчкана около венчалните халки. Видях ги да се държат за ръце и той я целуна по бузата, а тя се изчерви под бръчките на лицето си. Мина ми през ума, че вие изпитвате същите чувства, които изпитваме и ние, защото всъщност сте това, което сме ние, не само ръце на една кукла.

— Да — прошепнах аз. — Имаме същите чувства. Човешки чувства. Надежда, мъка и любов.

— Значи, ако не се преструваш... Ами че тогава съм готов да се закълна, че обичаш и двамата. Скит, ти самата ги обичаш, а не само тялото на Мел.

Сведох глава и зарових лицето си в ръце. Жестът беше равносителен на признание, но не ме интересуваше. Не можех да се сдържа повече.

— Значи нещата при теб стоят по този начин. Но се питам и за племенницата ми. Какво е означавало за нея това, какво би означавало за мен. Когато вкарат някого в главата ти, ти просто... изчезваш ли? Изтриват ли те? Все едно, че си мъртъв? Или е като че ли си заспал? Усещаш ли някакъв външен контрол? Усещат ли те? Затворен ли си вътре като в клетка, в която крешиш?

Не смеех да се помръдна, като се стараех лицето ми да не изразява нищо.

— Очевидно е, че спомените ти и поведението остават назад. Но съзнанието ти... Струва ми се, че някои хора не биха се предали без борба. По дяволите, аз бих се опитал да остана... Никога не съм приемал едно „не“ за отговор, всеки ще ти го каже. Аз съм борец. Всички, които сме останали, сме такива. Знаеш ли, готов съм да се обзаложа, че и Мел също е борец.

Той не отмести очите си от тавана, но и аз продължавах да гледам втренчено пода и да запаметявам всички черти върху червеникавия прах.

— Да, мислил съм много за тези неща.

Усетих, че сега ме гледа, въпреки че продължавах да седя с наведена глава. Не се помръдвах, само бавно вдишвах и издишвах.

Костваше ми големи усилия да поддържам този бавен ритъм. Наложих да преглътна. Продължавах да усещам вкуса на кръвта в устата си.

Как изобщо сме могли да го мислим за луд? — зачуди се Мел. Та той е разбрал всичко. Той е гений.

Той е и двете.

Може би това означава, че вече не трябва да си мълчим. Той знае.

Тя беше изпълнена с надежда. Напоследък беше много мълчалива. Почти през половината от времето отсъстваше. За нея не беше лесно да се съсредоточава, когато се чувстваше сравнително щастлива. Беше спечелила голямата си битка. Беше ни довела тук. Тайните ѝ вече не бяха в опасност. Джаред и Джейми вече нямаше да бъдат предадени от спомените ѝ. След като вече не се налагаше да се бори, за нея беше по-трудно да си наложи да говори, дори с мен. Сега виждах как откритието, че другите хора знаят за съществуването ѝ, я въодушеви.

Да, Джейб знае. Това променя ли нещата?

Тя се замисли за това как останалите гледаха на Джейб. *Права си — каза с въздишка. — Но мисля, че Джейми... е, той не знае и не предполага, но мисля, че усеща истината.*

Сигурно си права. Предполагам, че в края на краищата ще можем да разберем дали това ще е добре за него, или за нас.

Джейб мълча само няколко секунди и после отново заговори и ни прекъсна:

— Много интересна работа. Няма много бум-бум! Като във филмите, които обичах да гледам. Но въпреки това е много интересно. Ще ми се да чуя повече неща за онези паяци. Много ми е любопитно, наистина.

Поех дълбоко въздух и вдигнах глава.

— Какво искаш да знаеш?

Той ми се усмихна топло и леко присви очи.

— Три мозъка, казваш, така ли?

Кимнах.

— А колко очи?

— Дванадесет — по едно във всяка става и тяло. Нямахме клепачи, само тънки влакна — нещо като клепачи от стоманена вълна да предпазват очите.

Той кимна, а очите му блеснаха.

— Бяха ли космати, като тарантулите?

— Не. Бяха нещо като... бронирани... с люспи, като влечуго или риба.

Подпрях се по-удобно на стената, подготвяйки се за дълъг разговор. Предположението ми се оказа вярно. Просто загубих представа колко много въпроси ми зададе. Искаше подробности — за това как са изглеждали Паяците, какво е било поведението им и как са превзели Земята. Не се стресна от подробностите по нахлуването. Напротив, тази част като че ли му хареса повече от останалото.

Въпросите му едва изчакваха отговорите ми и често се усмихваше. Когато часове по-късно вече беше чул достатъчно за Паяците, поиска да узнае повече за Цветята.

— Не разказа много за тях — припомни ми той.

Разказах му за най-красивата и спокойната от планетите. Почти всеки път, когато спирах, за да си поема дъх, той ме прекъсваше с нов въпрос. Харесваше му да отгатва отговорите, преди да съм ги казала и не се смущаваше много от това, че е сбъркал.

— Яде ли мухи, като Венерината мухоловка? Обзалагам се, че си яла... или може би нещо по-голямо, като някоя птица — като птеродактил!

— Не, използвахме за храна слънчева светлина, както повечето растения тук.

— Е, това не е толкова забавно, колкото моята идея.

Понякога се усещах, че се смея заедно с него. Тъкмо бяхме преминали към Драконите, когато Джейми се появи с вечеря за трима.

— Здравей, Скитнице — поздрави малко смутен той.

— Здравсти, Джейми — отвърнах колебливо, защото не бях сигурна дали не съжалява, че се сближихме толкова. В края на краищата, аз бях от лошите.

Обаче той седна до мен, между двама ни с Джеб, кръстоса крака и постави таблата с храната по средата на малката ни заговорническа група. Бях много гладна и жадна от толкова много приказки. Взех купата със супата и я пресуших на няколко глътки.

— Трябваше да се сетя, че ти просто се преструваше на много деликатна днес в стола. Казвай, когато си гладна, Скит. Аз не съм ясновидец.

Не бях съгласна с последното му твърдение, но бях твърде заета да сдъквам хляба в устата си, за да му отговоря.

— Скит ли? — попита Джейми.

Аз кимнах, за да му покажа, че нямам нищо против.

— Подхожда й, как мислиш? — Джеб беше горд от себе си. Изненадах се, че не се потупа по гърба за по-голям ефект.

— Предполагам — рече Джейми. — Струва ми се, че разговаряхте за Драконите, нали?

— Да — отвърна му въодушевен Джеб. — Ама не онези, които приличат на гущери. Тези са направени от нещо като желе и като че ли могат да летят. Въздухът там е по-гъст и също прилича на желе, така че летенето им напомня за плуване. И могат да дишат киселина... все едно, че дишат огън, нали разбираш?

Оставих Джеб да запознае Джейми с подробностите, докато хапна малко и от храната на другите и пресуша една бутилка с вода. Когато устата ми беше отново свободна, той пак започна с въпросите:

— Ами тази киселина...

Джейми не задаваше въпроси като Джеб, а и аз внимавах повече какво ще кажа в негово присъствие. Обаче този път Джеб не попита нищо, което би могло да доведе до някоя болезнена тема, дали съзнателно, или не, така че предпазливостта ми не беше необходима.

Светлината постепенно избледня, докато стана черна. Леко изсветля в сребристо от слабото отражение на луната, която, след като очите ми свикнаха, беше достатъчна, за да различавам силуетите на мъжа и на момчето до мен.

С напредването на нощта Джейми се премести по-плътно до мен. Не се усетих, че прекарвам пръсти през косата му, докато говорех, но после забелязах, че Джеб наблюдава ръката ми. Скръстих ръце на гърдите си.

Накрая Джеб широко се прозя и двамата с Джейми направихме същото.

— Историята, която ни разказа, беше много хубава, Скит — рече Джеб, когато и тримата престанахме да се протягаме.

— Това е нещо, което съм правила... преди. Бях преподавател в университета в Сан Диего. Преподавах история.

— Преподавател! — повтори развълнуван Джеб. — Ама това е направо изумително. Бихме могли да те използваме за това и тук.

Момичето на Маги — Шарън, учи трите деца, но има много неща, с които не може да се справи. Повече я бива за математика и такива неща, но за история...

— Преподавала съм само наша история — прекъснах го аз. Можех напразно да чакам сам да спре да говори. — Едва ли ще съм от голяма полза като учителка тук. Нямам никакъв опит.

— По-добре вашата история, отколкото нищо. Това са неща, които ние, хората, трябва да знаем и да разбираме, след като живеем в една вселена, която е много по-населена, отколкото предполагахме.

— Ама аз не бях истинска учителка — продължих да го убеждавам отчаяно. Наистина ли си мислеше, че някой би искал изобщо да чуе гласа ми, камо ли да слуша историите ми? — Бях нещо като хоноруван преподавател, почти като гостуващ лектор. Спряха се на мен повече заради... историята, свързана с името ми.

— Това беше следващото нещо, което се канех да попитам — обяви самодоволно Джеб. — По-късно ще говорим за опита ти като учител. А сега ни кажи защо те наричат Скитница? Чувал съм куп странни имена: Суха Вода, Пръсти в небето, Падащ напред — естествено, всичките в съчетание с разните Джимовци и Памели. Казвам ти, че това може да накара човека да полудее от любопитство.

Изчаках го да свърши, за да започна:

— Ами обикновено нещата се обясняват с това, че една душа опитва да живее на една или две планети, средно на две и после се установява на любимата си планета. Когато наближи телата им да умрат, те просто се преместват в нови домакини от видовете на същата планета. Това преместване от тяло на един вид в тялото на друг вид е много объркващо. Повечето души направо го ненавиждат. Някои така и не се местят от планетата, в която са се родили. Понякога е трудно душата да си намери подходящ домакин и се случва да опитат на три планети. Веднъж срещнах душа, която е била на пет, докато се установи на планетата на Прилепите. На мен там ми хареса... предполагам, че това беше мястото, където бях най-близо до възможността да си избира планета. Ако не беше слепотата...

— Ти на колко планети си живяла? — попита тихо Джейми. Докато говорех, ръката му неусетно беше хванала моята.

— Тази ми е девета — отвърнах му аз и стиснах леко пръстите му.

— Ау, цели девет! — възкликна той.

— Затова ме взеха да преподавам. Всеки може да им представи статистически данни, но аз имах личен опит от повечето планети, които сме... завзели. — Поколебах се преди да произнеса думата, но тя като че ли не притесни Джейми. — Не съм била само на три, е, вече на четири. Току-що откриха един нов свят.

Очаквах, че Джеб ще ме засипе с въпроси за новия свят или за тези, които съм прескочила, но той само поглаждаше разсеяно края на брадата си.

— Защо не си се установила никъде? — попита Джейми.

— Никога не намерих място, което да ми хареса достатъчно, за да остана.

— Какво ще кажеш за Земята? Мислиш ли, че ще останеш тук?

Искаше ми се да се усмихна на детската му увереност, че някога бих получила възможност да се преместя в друг домакин. Или пък да остана още един месец в тялото, което имах сега.

— Земята е... много интересна — прошепнах аз. — По-трудно е, отколкото на всяко друго място, на което съм била.

— По-трудно от онова със замръзналия въздух и ноктестите зверове ли?

— По свой собствен начин, да. — Как бих могла да обясня, че Планетата на Мъглите може да я видиш само отвън — много по-трудно е да е атакувана отвътре.

Атакувана — присмя ми се Мелани.

Прозях се. Бях забравила за теб — казах ѝ аз. — *Мислех си за тези променящи се чувства, които винаги ме издават. Но ти наистина ме атакува, като ми наложи по такъв начин спомените си.*

Научих си урока — отвърна ми студено тя. Усетих, че е напрегната, докато държах ръката на момчето в моята. В нея бавно се зараждаше някакво непознато за мен чувство. Нещо, почти подобно на гняв, примесено с копнеж и отчаяние.

Ревност — подсказа ми тя.

Джеб отново се прозя.

— Аз съм направо един грубиян. Сигурно си капнала от умора, след като си ходила цял ден, а после те държах будна половината нощ, за да ми разказваш. Не се проявих много като добър домакин. Джейми, хайде да тръгваме, за да може Скит да поспи.

Усещах силна умора. Изглежда, че денят се беше оказал много дълъг, а думите на Джеб потвърждаваха, че това не е само плод на въображението ми.

— Добре, чичо Джеб — Джейми скочи на крака. И предложи ръката си на стария човек.

— Благодаря, момче — рече Джеб и изпъшка, докато се изправяше. — Благодаря и на теб — добави той, обръщайки се към мен. — Това може би беше най-интересният разговор, който съм водил някога. Дай почивка на гласа си Скит, защото моето любопитство е неизтощимо. А, ето го и него! Крайно време беше.

Едва тогава чух шум от приближаващи се стъпки. Прилепих се инстинктивно към стената и се запромъквах навътре в помещението, но там се почувствах по-незащитена, защото вътре лунната светлина беше по-силна. Изненадах се, че това беше първият появил се човек за през нощта. В коридора бяха стаите на много повече хора.

— Съжалявам, Джеб. Трябваше да поговоря с Шарън, а после като че ли съм задрямал.

Не можеше да не разпознае този непринуден, спокоен глас. Стомахът ми се сви и ми се прииска да не беше пълен.

— Ние дори не забелязахме, докторе — отвърна Джеб. — Тук си прекарахме чудесно. Някой ден трябва да я накараш да ти разкаже някоя от историите си — страхотна работа. Но, не и тази. Обзалагам се, че е вече доста измерена. Ще се видим сутринта.

Докторът разстла една постелка пред входа на пещерата, както беше направил Джаред.

— Внимавай с това нещо — каза му Джеб и остави пушката си до постелката.

— Добре ли си, Скит? — попита Джейми. — Трепериш.

Не бях забелязала, но цялото ми тяло трепереше. Не му отговорих. Гърлото ми се беше схванало.

— Хайде, хайде — започна да ме успокоява Джеб. — Помолих доктора, ако няма нищо против, да поеме едно дежурство. Не е нужно да се тревожиш. Докторът е почтен човек.

Докторът сънливо се усмихна.

— Няма да те нараня... Скит, нали така беше? Обещавам. Просто ще бъда на пост, докато спиш.

Прехапах устната си, но треперенето не спря. Обаче Джеб изглежда реши, че всичко беше изяснено.

— Лека нощ Скит, докторе — рече той и се отправи по коридора. Джейми се поколеба и ме погледна с безпокойство.

— Докторът е свестен — прошепна ми той.

— Хайде, момче, късно е!

Джейми побърза да настигне Джеб.

Когато си тръгнаха, изчаках да видя дали у доктора ще настъпи някаква промяна. Обаче спокойното му изражение не се промени и той не се докосна до пушката. Изтегна дългото си тяло върху постелката, която се оказа малко къса за него. Когато легна на земята, изглеждаше много по-дребен и още по-слаб.

— Лека нощ — каза сънливо той.

Разбира се, аз не отговорих, а продължих да го наблюдавам на слабата лунна светлина. Измервах надигането и отпускането на гръдния му кош с туптенето на пулса в ушите ми. Дишането му стана по-бавно и по-дълбоко, а после той започна леко да похърква.

Може и да се преструваше, но дори и да беше така, нямаше какво да направя. Пропълзях безшумно по-навътре в стаята, докато усетих ръба на дюшека. Бях си обещала да не докосвам нищо тук, но вероятно нищо нямаше да се случи, ако се свия на кълбо в края на леглото. Подът беше груб и много твърд.

Звукът от тихото хъркане на доктора ми действаше успокоително, дори и да го правеше нарочно, за да намали безпокойството ми. Така поне знаех точно къде се намира в тъмното.

Независимо дали щях да живея, или да умра, реших, че все пак няма да е зле да легна и да поспя. Бях уморена като куче, както би казала Мелани. Затворих очи. Дюшекът беше по-мек от всичко, до което се бях докосвала тук. Отпуснах се и потънах в...

Чу се някакво леко шумолене... беше вътре в стаята при мен. Рязко отворих очи и видях една сянка между осветения от луната таван и мен. Отвън докторът продължаваше без прекъсване да похърква.

ГЛАВА 23

ИЗПОВЕД

Сянката беше огромна и безформена. Стоеше надвесена над мен и се поклащаше близо до лицето ми. Мисля, че поисках да изкрещя, но от гърлото ми не излезе звук, а само някакво едва чуто скимтене.

— Шшт, аз съм — прошепна Джейми. От раменете му се изтърколи нещо обемисто и тупна меко на пода. Сега вече можех да видя истинската му дребна фигура на фона на лунната светлина. Успях да поема няколко малки глътки въздух, като се държах за гърлото.

— Извинявай — прошепна той и седна в края на дюшека. — Мисля, че постъпих доста глупаво. Постарах се да не събудя доктора, а не се замислих, че мога да те изплаша. Добре ли си? — Потупа ме по глезена, защото беше най-близо до него.

— Разбирам — казах аз. Все още трудно си поемах дъх.

— Съжалявам — прошепна отново той.

— Какво правиш тук, Джейми? Не трябваше ли да си заспал?

— Затова съм тук. Нямах представа как хърка чичо Джеб. Не можах да издържа повече.

Отговорът му не ми се стори много логичен.

— Не спиш ли обикновено с Джеб?

Джейми се прозя и се наведе, за да развърже навитата на руло постелка, която беше оставил на пода.

— Не, обикновено спя с Джаред. Той не хърка. Но на теб това ти е известно.

Така беше.

— Защо тогава не спиш в стаята на Джаред? Страх ли те е да спиш сам? — Не бих го укорила за това. Тук почти постоянно изпитвах ужас.

— Да се страхувам? — рече обидено той. — Не. Това е стаята на Джаред и моята.

— Какво? — извиках аз, едва поемайки си дъх от изненада. Джеб ме е сложил да спя в стаята на Джаред? Не можех да повярвам. Джаред

щеше да ме убие. Не. Първо щеше да убие Джеб, а после и мен.

— Тази стая е и моя. И аз казах на Джеб, че можеш да се настаниш в нея.

— Джаред ще побеснее — прошепнах аз.

— Мога да правя в стаята си каквото си поискам — възрази решително Джейми, но после прехапа устни. — Няма да му казваме. Не е нужно да знае.

— Добра идея — кимнах в знак на съгласие.

— Нали няма да имаш нищо против, ако спя тук? Чичо Джеб наистина хърка много силно.

— Не, няма. Но мисля, че не трябва да го правиш.

Той се намръщи, като се опитваше да не показва, че се е почувствал засегнат.

— Защо?

— Защото тук не е безопасно. Понякога през нощта идват хора, които искат да ме видят.

Очите му се разшириха от учудване.

— Така ли?

— Джаред винаги държеше пушката готова за стрелба и те си отиваха.

— Кой?

— Не знам... понякога Кайл. Но със сигурност имаше и други, които сега са все още тук.

Той кимна.

— Това е още една причина да остана. Докторът може да има нужда от помощ.

— Джейми...

— Не съм дете, Скит. Мога да се грижа за себе си.

Очевидно спорът щеше само да го накара да упорства още повече.

— Тогава поне легни в леглото — рекох, предавайки се. — Аз ще спя на пода. Това е твоята стая.

— Не е редно. Ти си гостенка.

Тихо изсумтях.

— Не, леглото си е твое.

— Няма начин. — Той се излегна на постелката и скръсти ръце на гърдите си.

Отново се убедих, че да се спори с Джейми е погрешно. Е, това можеше да се поправи, когато заспеше. Той спеше толкова дълбоко, като умрял. Мелани можеше да го пренесе, където си поиска, след като веднъж заспи.

— Можеш да използваш възглавницата ми — каза ми той и потупа тази, която лежеше редом с него.

Въздъгнах, но пропъльзах върху леглото.

— Точно така — каза одобрително той. — А сега би ли ми подхвърлила тази на Джаред?

Поколебах се дали да не измъкна възглавницата, която беше под главата ми, но той скочи, пресегна се през мен и взе другата възглавница.

Отново въздъгнах.

— Докторът не хърка толкова силно — прошепна Джейми.

— Няма да ти пречи да заспиш — заявих аз.

— Изморена ли си?

— Да.

— О!

Изчаках го да каже още нещо, но той мълчеше.

— Искаше ли да ме попиташ нещо? — рекох аз.

Той не отговори веднага, но усетих, че се колебае и затова почаках.

— Ако те попитам нещо, ще ми кажеш ли истината?

Беше мой ред да се поколебая.

— Не знам всичко — опитах да се измъкна аз.

— Това ще го знаеш. Докато вървахме с Джеб, той ми каза някои неща. Неща, които си е мислил, но не знам дали е прав.

Изведнъж усетих съвсем осезателно присъствието на Мелани. Джейми така шепнеше, че едва го чувах.

— Чичо Джеб мисли, че Мелани може да е още жива. Искам да кажа, вътре в теб.

Моят Джейми — въздъгна Мелани.

Не казах нищо и на двамата.

— Не знам дали е възможно да се случи. Възможно ли е? — Гласът му секна и долових, че се мъчи да не се разплаче. Не беше дете, за да плаче, а ето, че аз го докарах до сълзи вече два пъти в един и същ ден. Остра болка прониза гърдите ми. — Възможно ли е, Скит?

Кажу му. Моля те, кажи му, че го обичам.

— Защо не ми отговаряш? — сега Джейми наистина плачеше, но се опитваше да заглуши звука.

Аз се смъкнах от леглото, свих се в тясното пространство между дюшека и постелката и сложих ръка на потръпващите му гърди. Склоних глава върху косата му и почувствах топлите му сълзи върху врата си.

— Мелани още ли е жива, Скит? Кажу ми, моля те?

Той вероятно е инструмент. Старият може да го е изпратил точно за това. Джеб беше достатъчно умен, за да види колко лесно Джейми проникваше през защитните ми прегради. Вероятно търсеше потвърждение на теорията си и не се свенеше да използва момчето, за да го получи. Какво би направил той, когато се увери в тази опасна истина? Как ще използва информацията? Едва ли искаше да ми навреди по някакъв начин, но можех ли да бъда сигурна в преценката си? Човеците бяха лукави, измамни същества. Не можех да не се съмнявам в способността им да кроят и пъклени планове, само защото подобни неща бяха немислими за моя вид.

Тялото на Джейми се тресеше до мен.

Той страда — проплака Мелани. Мъчеше се без успех да се освободи от контрола ми.

Обаче не можех да хвърля вината върху нея, ако това се окажеше огромна грешка. Знаех кой говори сега.

— Тя обеща, че ще се върне, нали така? — прошепнах аз. — Някога да е нарушавала обещанията си?

Джейми ме прегърна през кръста и дълго време остана така притиснат до мен. След няколко минути прошепна:

— Обичам те, Мел.

— Тя също те обича. Толкова е щастлива, че си тук и си в безопасност.

Дълго време той не каза нищо и сълзите върху врата ми изсъхнаха, оставяйки след себе си тънка, солена следа.

— Всички ли са така? — прошепна след дълга пауза Джейми. Вече бях започнала да мисля, че е заспал. — Всички ли остават?

— Не — казах му с тъга аз. — Не, Мелани е специална.

— Тя е силна и смела.

— Много.

— Мислиш ли, че... — Той млъкна, за да подсмръкне: — Мислиш ли, че и татко е все още там?

Преглътнах, мъчейки се да разкарам буцата, стегнала гърлото ми. Не се получи.

— Не, Джейми. Не, не мисля така. Той не е като Мелани.

— Защо?

— Защото доведе Търсачите. Е, не той, а душата, която беше в него. Баща ти не би им позволил това да се случи, ако още беше там. Сестра ти така и не ми позволи да разбера къде е бунгалото, дълго време дори не ми позволи да разбера, че съществуващ. Не ме доведе тук, докато не се увери, че няма да ти навредя.

Твърде много информация. Едва когато престанах да говоря, си дадох сметка, че докторът вече не хъркаше. Не чувах шум от дишането му. Глупачка! — изругах се наум.

— О! — възкликна Джейми.

Зашепнах така близо до ухото му, че нямаше начин докторът да ме чуе.

— Да, тя е много силна.

Джейми се намръщи и напрегна слуха си, за да ме чуе, а после погледна през отвора към тъмния коридор. Изглежда беше осъзнал същото, каквото и аз, защото обърна лице към ухото ми и едва чуто прошепна:

— Защо го правиш? Защо не искаш да ни навредиш? Нали тъкмо това би трябвало да искаш?

— Не, не искам да ви навредя.

— Защо?

— Сестра ти и аз прекарахме... много време заедно. Тя сподели с мен чувствата си към теб. И аз... започнах... също да те обичам.

— И Джаред ли?

Стиснах за миг зъби, изненадана, че той толкова лесно направи връзката.

— Разбира се, че не бих искала с нещо да навредя и на Джаред.

— Той те мрази — каза Джейми, явно натъжен от този факт.

— Да. Всички ме мразят — въздъхнах аз. — Не мога да ги виня.

— Не и Джеб, нито пък аз.

— Може и да ме намразиш, ако се замислиш повече.

— Но ти дори не си била тук, когато са ни завладели. Ти не си заловила баща ми, майка ми или Мелани. Тогава си била в космоса, нали?

— Да, но аз съм това, което съм, Джейми. Правя това, което правят душите. Имала съм много домакини преди Мелани и нищо не ме е спирало да... отнема отново и отново нечий живот. Така живея.

— Мелани мрази ли те?

Замислих се за миг.

— Не толкова, колкото преди.

Не, изобщо не те мразя. Вече не.

— Казва, че вече не ме мрази — промълвих едва чуто аз.

— Как... как е тя?

— Щастлива е, че е тук. Толкова се радва да те види. Дори не я е грижа, че те ще ни убият.

Усетих под ръката си как Джейми се вцепени.

— Не могат! Не и ако Мелани е все още жива!

Ти го разстрои — запротестира Мелани. — *Не трябваше да казваш това.*

Няма да му е по-лесно, ако не е подготвен.

— Те няма да повярват в това, Джейми — прошепнах аз. — Ще си помислят, че просто съм те излъгала. Ще искат да ме убият още повече, ако им го кажеш. Само Търсачите лъжат.

Думата го накара да потрепери.

— Но ти не лъжеш. Знаем го — заяви след малко.

Свих рамене.

— Няма да им позволя да те убият.

Гласът му, макар и тих като шепот, беше пълен с решителност. Замръзнах при мисълта, че той все повече се обвързва с тази ситуация и с мен. Сетих се за варварите, с които живееше Джейми. Дали възрастта му щеше да го предпази от тях, ако се опиташе да ме защити? Съмнявах се. Напрягах си мозъка, за да измисля как да го разубедея, без да предизвиквам упорството му.

Джейми заговори, преди да успее да кажа нещо. Изведнъж беше станал спокоен, като че ли отговорът му беше напълно ясен:

— Джаред ще измисли нещо. Винаги успява.

— Джаред също няма да ти повярва. Той ще бъде най-ядосан от всички.

— Дори и да не повярва, той ще я защитава, просто за всеки случай.

— Ще видим — рекох аз. Щях да намеря думата по-късно — тази за спор, която обаче нямаше да звучи като спор.

Джейми се умълча, мислеше. След време дишането му стана побавно, а устата му увисна отворена. Почаках, докато се уверя напълно, че е заспал дълбоко, прекрачих го и много внимателно го преместих от пода върху леглото. Беше по-тежък отпреди, но успях. Не се събуди. Оставих обратно възглавницата на Джаред на мястото ѝ и се изтегнах на дюшека.

Е — казах си аз, — току-що се измъкнах от горещия тиган.

Обаче бях твърде уморена, за да ме интересува какво щеше да означава това утре. След секунди заспах като труп.

Когато се събудих, цепнатините на тавана бяха ярки от отразената светлина и някой си подсвиркуваше.

— Най-после — рече Джеб, когато отворих очи. Обърнах се на една страна, за да го погледна. В това време ръката на Джейми се смъкна от моята. По някое време през нощта трябва да ме беше прегърнал — е, не мен, а сестра си.

Джеб се беше подпрял в скалата на входа със скръстени на гърдите ръце.

— Добро утро — поздрави той. — Наспа ли се?

Аз се протегнах, реших, че съм отпочинала достатъчно и кимнах.

— О, не ми отговаряй отново с мълчание — запротестира той и се намръщи.

— Съжалявам — прошепнах аз. — Спах добре, благодаря ти.

Джейми се размърда, чувайки гласа ми.

— Скит? — попита той.

Стана ми смешно, но същевременно се почувствах и трогната от това, че още в просъница ме беше нарекъл с това глупаво име.

— Да?

Джейми премигна и отмести с ръка разрешената коса от очите си.

— О, здравей, чичо Джеб.

— Стаята ми не ти ли хареса, момче?

— Здравата хъркаш — рече Джейми и се прозя.

— Не съм ли те научил на някои неща? — попита го Джеб. — Откога оставяш госта си, при това една дама, да спи на пода?

Джейми веднага седна в леглото и се огледа, все още неориентиран. После се намръщи.

— Не го разстройвай — казах аз на Джеб. — Той настоя да спи на постелката, но аз го преместих, докато спеше.

Джейми изсумтя.

— Мел също винаги постъпваше така.

Погледнах го, леко разтваряйки очи, за да го предупредя. Джеб се засмя. Забелязах, че имаше същия израз на готова за скок котка като вчера. Този, който показваше, че е разрешил пъзела. Приблужи се и подритна дюшека.

— Вече си пропуснал сутрешните си часове. Шарън ще се разсърди, не е зле да се размърдаш.

— Шарън винаги е сърдита — оплака се Джейми, но бързо скочи на крака.

— Тръгвай, момче.

Джейми отново ме погледна, но после се обърна и изчезна в коридора.

— А сега — каза Джеб, веднага щом като останахме сами, — мисля, че е крайно време да сложим край на това глупаво пазене. Аз съм зает човек. Всички тук сме заети — прекалено заети да седим и да си играем на пазачи. Затова днес ще дойдеш с мен, докато си свърша работата.

Зяпнах от учудване. Той ме изгледа, без да се усмихва.

— Не ме гледай така ужасена — рече сърдито старецът. — Нищо няма да ти се случи. — Потупа пушката. — Домът ми не е място за бебета.

Не можех да се съглася с това. Поех бързо три пъти дълбоко въздух, за да успокоя нервите си. Кръвта пулсираше така силно в ушите ми, че едва чувах гласа му, когато заговори отново:

— Хайде, Скит. Денят ще отиде напразно.

Обърна се и бързо излезе от помещението. За момент останах като гръмката на мястото си, но после се втурнах след него. Не блъфираше — вече беше завил зад първия ъгъл. Затичах се след него, ужасена от мисълта, че мога да налетя на някой друг в това явно населено крило. Настигнах го преди да успее да стигне голямото

кръстовище на тунелите. Той дори не се обърна да ме погледне, когато забавих ход и тръгнах редом с него.

— Време е да се засажда североизточното поле. Първо трябва да обработим почвата. Надявам се, че няма да имаш нещо против, ако си изцапаш ръцете. Като приключим, ще ти бъде дадена възможност да се изкъпеш. Имаш нужда от това. — Той смръкна нарочно с нос и се засмя.

Усетих как вратът ми почервения, но реших да не обръщам внимание на последната част.

— Нямам нищо против да си изцапам ръцете — казах тихо аз.

Доколкото си спомнях, празното североизточно поле се падаше встрани. Може би щяхме да работим сами.

Когато стигнахме пещерата, подобна на голям площад, започнахме да минаваме покрай хора. Всички ни гледаха гневно, както обикновено. Повечето ми бяха вече познати: жената на средна възраст с дългата, прошарена плитка, която бях видяла вчера да работи с поливачите. С нея беше niskият мъж със закръгления корем, оредялата коса и червените бузи. Атлетичната жена с карамелен цвят на кожата беше същата, която се беше навела да си връзва обувката, когато за пръв път се бях появила тук през деня. Тук беше още една тъмнокожа жена с дебели устни и сънливи очи, която бях видяла в кухнята да стои близо до двете чернокоси деца, може би беше тяхна майка? Минахме и покрай Маги. Тя изгледа сърдито Джеб и извърна лицето си от мен. Минахме покрай блед мъж с болнав вид и бяла коса, за когото бях сигурна, че не съм виждала преди. После минахме и покрай Иън.

— Здравей, Джеб — поздрави бодро той. — Къде си тръгнал?

— Ще прекопаваме източната нива — промърмори Джеб.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Нека и от теб да има някаква полза — отвърна сърдито старият.

Иън прие това за съгласие и тръгна след мен. Почувствах, че ме полазват тръпки, когато усетих погледа му върху гърба си.

Минахме покрай един млад мъж, който може би беше с доста години по-голям от Джейми — черната му коса стоеше над матовото чело като стоманена вълна.

— Здравей, Уес — поздрави го Иън.

Уес ни изгледа мълчаливо, докато минавахме. Иън се присмя на изражението му. Минахме и покрай доктора.

— Здравсти, докторе — рече Иън.

— Иън — кимна му докторът. В ръцете си държеше голям къс тесто. Ризата му беше посипана с тъмно, грубо брашно.

— Добро утро, Джеб. Добро утро, Скит.

— Добро утро — отвърна старият.

Смутено кимнах.

— Ще се видим по-късно — рече докторът и побърза да се отдалечи с товара си.

— Скит, а? — рече Иън.

— Аз го измислих — каза му Джеб. — Мисля, че й подхожда.

— Интересно — задоволи се да каже само Иън.

Най-после стигнахме североизточната нива, където надеждите ми се оказаха напразни. Тук имаше повече хора, отколкото из коридорите — пет жени и деветима мъже. Всички спряха работа и, естествено, се вгледаха сърдито в мен.

— Не им обръщай внимание — каза ми тихо Джеб.

Последва собствения си съвет и се приближи до купчина сечива, опрени до най-близката стена, праметна пушката през рамо и взе една кирка и две лопати.

Почувствах се съвсем уязвима, когато го видях, че се отдалечава. Иън беше само на крачка зад мен — чувах дишането му. Другите наоколо продължаваха да ме гледат враждебно с инструменти в ръце. От вниманието ми не убягна, че кирките и мотиките, с които разкопаваха земята, лесно можеха да се забият в тялото ми. По израженията на лицата на някои от тях останах с впечатлението, че подобна идея минаваше не само през моята глава.

Джеб се върна и ми подаде една лопата. Хванах гладката ѝ, изтъркана от употреба дървена дръжка, за да усетя тежината ѝ. След като бях видяла как кръвожадно ме гледаха хората, ми беше трудно да не мисля, че това нещо можеше да се използва и за оръжие. Но се съмнявах, че бих го вдигнала като такова, дори и за да парирам нечий удар.

Джеб даде кирката на Иън. Острият, черен метал изглеждаше страховито в ръцете му. Трябваше да упражня цялата си воля, за да не отскоча встрани.

— Хайде да се заемем със задния ъгъл.

Джеб поне ме отведе там, където имаше най-малко хора в дългата, огряна от слънцето пещера. Накара Иън да разбие с кирката твърдата, спечена почва пред нас. Аз раздробявах с лопатата поголемите буци пръст, а Джеб вървеше след мен и ги разбиваше на ситна, готова за използване пръст с лопатата си. Когато наблюдавах как потта започна да се стича по светлата кожа на Иън — той свали ризата си няколко секунди, след като беше изложен на силната отразявана от огледалата светлина — и като чувах как Джеб пухти след мен, реших, че са ми дали най-лесната работа. Исках да правя нещо по-трудно, нещо, което да отвлича вниманието ми от движенията на другите хора. Непрекъснато се стрясках и се свивах от тях.

Не можех да върша работата на Иън. Нямах такава силна ръка, такива мускули, каквито бяха нужни, за да забивам кирката в твърдата почва. Обаче реших да правя колкото е възможно повече, за да помогна на Джеб, като разбивах буците на по-дребни парчета преди да продължа напред. Това помагаше до известна степен — очите ми бяха заети и това така ме умори, че трябваше да се съсредоточа изцяло върху работата. От време на време Иън ни носеше вода. Безразличието, изписано на лицето му, не ме успокояваше. Не искаше ли вече да ме убие? Или просто изчакваше да се появи такава възможност? Водата тук винаги имаше странен вкус — миришеше на сярка и беше застояла, обаче сега вкусът ѝ ми се струваше по-подозрителен. Опитах се колкото е възможно повече да не обръщам внимание на параноята.

Работех енергично, за да не мисля за нищо. Не забелязах кога стигнахме края на последния ред. Спрях, едва когато Иън престана да работи. Изправи се, вдигна кирката с две ръце и ставите му изпукаха. Аз се отдръпнах по-далеч от вдигнатата кирка, но той не ми обърна внимание. Огледах се и видях, че всички също са преустановили работа. Хвърлих поглед към току-що преобърнатата почва, подравнена по протежение на целия под, и разбрах, че нивата е прекопана.

— Добра работа — похвали на висок глас Джеб цялата група. — Утре ще я засеем и полеем.

Помещението се изпълни с тих говор и подрънкване на инструменти, които отново бяха отрупани край стената. Някои от разговорите бяха съвсем непринудени, други все още напрегнати

заради мен. Иън протегна ръка, за да вземе лопатата ми и аз му я подадох, усещайки как и без това лошото ми настроение съвсем ме завладя. Не се съмнявах, че в това „ние“ Джеб беше включил и мен. Утре щеше да бъде също толкова трудно, колкото и днес.

Погледнах тъжно към стареца, който гледаше в моята посока. В усмивката му имаше нещо, което ми подсказваше, че е наясно какво мисля. Не само предполагаше, че ми е неприятно, но и се забавляваше с това. Моят побъркан приятел дори ми намигна. Отново реших, че това е най-доброто, което мога да очаквам от приятелството с хората.

— Ще се видим утре, Скит — провикна се Иън от другия край на пещерата и се засмя.

Всички ме изгледаха.

ГЛАВА 24

ПОНАСЯНА

Вярно беше, че не миришех добре. Бях изгубила представа колко дни бях изкарала тук — дали не беше повече от седмица? Повече от две седмици? — и през цялото време се потях в едни и същи дрехи, които носех при катастрофалната ми експедиция в пустинята. В памучната ми риза беше засъхнала толкова много сол, че се беше набръчкала като мех на акордеон. Преди беше бледожълта, а сега беше станала на петна с цвят като на тъмночервеникавия под на пещерата. Късата ми коса се беше сплъстила и беше пълна с пясък. Чувствах я как се спуска на кичури по главата ми, а най-отгоре завършваше с твърд гребен като на какаду. Напоследък не бях виждала лицето си, но си представях, че в него преобладава червеникавото — от праха в пещерата и от заздравяващите охлузвания.

Така че разбирах какво искаше да каже Джеб — да, имах нужда от баня. А също и от смяна на дрехите, за да си струва усилието. Джеб ми предложи да нося някои от дрехите на Джейми, докато изсъхнат моите, но не исках да съсипвам нещата на момчето, като ги разтегля. Бях благодарна, че не се опита да ми предложи нещо от дрехите на Джаред. Накрая се съгласих да облека една стара, но чиста фланелена риза на Джеб, чиито ръкави бяха откъснати, и чифт избелели, скъсени дочени панталони, към които от дълго време никой нямаше претенции. С тези праметнати върху ръката ми неща и с безформено парче от миришещия отвратително домашен сапун в ръка, който Джеб твърдеше, че се прави от някакъв кактус, аз го последвах към пещерата с двете реки.

Отново не бяхме сами и пак бях много разочарована от този факт. Трима мъже и една жена — онази с прошарената плитка — пълнеха кофи с вода отпред от по-малкия поток. Откъм банята се чуваха силни плясъци и смехове.

— Просто трябва да изчакаме реда си — каза ми Джеб и се подпря на стената. Заставах вдървено до него, чувствайки се неудобно

под втречените в мен четири чифта очи, докато самата аз бях насочила поглед към тъмния, горещ поток, който течеше стремглаво през шуплестия под на пещерата.

След кратко чакане от банята излязоха три жени. От мокрите коси върху ризите им капеше вода. Бяха атлетичната жена с карамелен цвят на кожата, една млада русокоса жена, която не си спомнях да съм виждала преди, и братовчедката на Мелани — Шарън.

Смехът им секна веднага, щом ни забелязаха.

— Добър ден, дами — каза Джеб и докосна челото си, все едно беше периферията на шапка.

— Джеб — отвърна сухо на поздрава му карамелената жена.

Шарън и другото момиче просто ни отминаха.

— Добре, Скит — рече Джеб, докато те минаваха покрай нас, — на твое разположение е.

Хвърлих му унил поглед, а после влязох предпазливо в тъмното помещение.

Опитах се да си спомня какъв беше подът — бях сигурна, че има няколко крачки преди да се стигне до водата. Свалих си първо обувките, за да мога да усетя водата с пръстите си.

Беше толкова тъмно. Спомних си черния като мастило басейн, изпълнена с какви ли не предположения за това какво може да се крие под повърхността му, и потреперих. Но колкото повече чаках, толкова по-дълго щях да остана тук, затова оставих чистите дрехи до обувките си и със сапуна в ръка запристъпвах предпазливо напред, докато намерих ръба на басейна.

В сравнение с изпускащия пара поток във външната пещера тук водата беше направо прохладна. Това не намали ужаса ми, но усещането беше приятно. От дълго време не бях докосвала нещо хладно. Все още с мръсните дрехи на гърба нагазих до кръста във водата. Усетих как течението на потока обгръща глезените ми. Бях доволна, че водата беше течаща. Ако беше неподвижна, щях да се почувствам гузна, че влизам в нея толкова мръсна.

Приклеках в тъмнината и се потопих до раменете, след което започнах да трия дрехите си със сапуна, защото според мен това щеше да е най-лесният начин те отново да станат чисти. Усещах леко парене там, където сапунът докосваше кожата ми.

Свалих насапунисаните дрехи и започнах да ги търкам под водата. След това на няколко пъти ги изплакнах, докато не остана никаква следа от потта и сълзите ми, изстисках ги и ги оставих на пода, където, според мен, бяха обувките ми. Доволна оставих парещия сапун върху скалистия под, а след това дълго плакнах тялото си така, както бях направила с дрехите.

На излизане от басейна изпитах странно чувство на облекчение, примесено със съжаление. Водата беше много приятна, както и усещането, че съм чиста. Обаче се бях уморила от непрогледния мрак и нещата, които си въобразявах, че могат да се крият в него. Намерих пипнешком сухите дрехи, навлякох ги бързо и намъкнах мокрите си крака в сухите обувки. Взех мокрите си дрехи в едната си ръка, а с два пръста на другата — сапуна и излязох навън.

Джеб се разсмя, когато ме видя как предпазливо го държа.

— Пощипва малко, нали? Опитваме се да отстраним това. — Протегна към мен ръка, хванал края на ризата си, и аз поставих сапуна в нея.

Не отговорих на въпроса му, защото не бяхме сами. Зад него стоеше мълчалива опашка — бяха петима души, всички се връщаха от работата на полето.

Иън беше пръв.

— Изглеждаш по-добре — каза ми той, но от тона му не можах да разбера дали е изненадан, или ядосан. Вдигна ръка, протегна дългите си бледи пръсти към врата ми, а аз стресната се дръпнах и той бързо я свали.

— Извинявай — рече тихо Иън.

Дали се извиняваше, че ме беше уплашил, или че беше оставил белег върху врата ми? Не можех да си представя, че се извинява за опита да ме убие. Сигурно още му се искаше да ме види мъртва. Обаче нямах намерение да попитам. Тръгнах, а Джеб ме последва.

— Денят не беше толкова лош — обади се той, докато вървахме през тъмния коридор.

— Не толкова — промърморих аз. Не ме бяха убили, а и това беше нещо.

— Утре ще бъде дори по-добре — обеща той. — Обичам да сядя и да гледам как в тези мънички семена има толкова много живот. Карат ме да чувствам, че и един такъв стар човек като мен може би все още

има скрити сили в себе си. Дори и ако става само за наторяване — засмя се той на шегата си.

Когато стигнахме до голямата пещера градина, Джеб ме хвана за лакътя и ме поведе на изток, вместо на запад.

— Не се опитвай да ми кажеш, че не си гладна след това копане. Не ми е работа да изпълнявам ролята на рум сървис. Просто ще трябва да ядеш там, където ядат всички останали.

Намръщено се загледах в пода, но се оставих да ме води към кухнята. Беше хубаво, че храната, както винаги, беше една и съща, защото, ако по чудо се появише филе миньон или нещо подобно, нямаше да мога да вкуся и една хапка. Цялото ми внимание бе съсредоточено върху това да гълтам — дори ми беше неприятно да издавам този малък звук сред мъртвата тишина, настъпила при появата ми. В кухнята нямаше много хора — само десетина човека, насядали край плотовете, ядяха твърдите франзели и отпиваха от воднистата супа. Обаче аз отново станах причина всички разговори да замрат. Запитах се колко дълго можеха да продължават нещата така.

Отговорът беше точно четири дни. Толкова ми бяха нужни и да разбера какво целеше Джеб с промяната си от любезен домакин в строг надзирател.

Прекарах следващия ден след прекопаването на почвата в засяване и напояване на същата нива. Сега, за разлика от предния ден, тук работеше друга група хора. Предположих, че има някаква ротация при изпълнението на различните дейности. В тази група бяха Маги и жената с карамелената кожа, на която така и не бях научила името. През повечето време всички работеха в мълчание. Имаше нещо неестествено — беше протест срещу присъствието ми. Иън пак работеше с нас, макар да беше очевидно, че не беше негов ред и това ме обезпокои.

Отново трябваше да ям в кухнята. Там беше Джейми и той единствен нарушаваше пълната тишина. Знаех, че е твърде чувствителен, за да не забележи неловкото мълчание, но нарочно не му обръщаше внимание, като че ли единствените в помещението бяхме само аз, той и Джеб. Говореше за деня, прекаран в класа на Шарън, изфука се малко с неприятностите, които си навлякъл, че се е обаждал, без да му е дошъл редът, и се оплака от домашните, които тя му беше дала като наказание. Джеб го смърми с половин уста. Справиха се

добре в старанието си да покажат, че всичко е наред. Аз нямах актьорски способности. Когато Джеб ме попита как съм прекарала деня си, единственото, което можах да направя, беше да гледам втренчено храната си и да давам едносрични отговори. Това изглежда го натъжи, но не беше настоятелен.

През нощта беше друго — не ме оставяше да спра да говоря, докато не го помолех да ми разреши да си легна. Джейми се беше върнал в стаята си и зае страната на Джаред на леглото, настоявайки аз да взема неговата. Всичко много приличаше на времето, което си спомняше Мелани и тя одобри уговорката. Джеб също.

— Това ми спестява неприятностите да търся някой, който да изпълнява задълженията на пазач. Дръж пушката близо до себе си и не забравяй, че е там — каза той на Джейми.

Аз отново протестирах, но и момчето, и старецът отказаха да ме слушат. Така че Джейми спеше с пушката откъм срещуположната на мен страна, а аз се тормозех и сънувах кошмари, свързани с това.

Третия ден работих в кухнята. Джеб ме научи как да меся тестото за хляба, как да го реда на обли парчета и да го оставям да се надигне, а по-късно как да поддържам огъня в дъното на голямата каменна пещ, когато се стъмнеше достатъчно, за да не се вижда излизаният нагоре дим.

Някъде по-късно следобед Джеб излезе.

— Ще отида да взема още малко брашно — каза той.

Трите смълчани жени, които месеха заедно с нас, не вдигнаха очи от работата си. Бях оплескана до лактите с лепкаво тесто, но започнах да го свалям от ръцете си, за да го последвам. Той се ухили, погледна жените и поклати глава. После се обърна и бързо излезе от помещението преди да мога да освободя ръцете си.

Останах да седя вцепенена на мястото си. Не смеех дори да дишам. Погледнах трите жени — младата русокоса от банята, онази с прошарената плитка и майката с пълните устни. Изчаках да разберат, че сега биха могли да ме убият. Нямаше го Джеб, нямаше и пушка, ръцете ми бяха като в капан от лепкавото тесто — нищо не можеше да ги спре.

Обаче жените продължаваха да месят и да оформят самуните, изглежда без да си дават сметка за очевидната истина. След известно

време и аз започнах да меся отново. Неподвижността ми по-скоро би ги накарала да забележат промяната, отколкото ако работех.

Джеб го нямаше цяла вечност. Може би е решил да смели повече брашно. Това изглежда беше единственото логично обяснение за безкрайното му отсъствие.

— Много се забави — отбеляза жената с прошарената плитка, когато той се върна, и така разбрах, че не съм си въобразявала. Джеб стовари на земята един тежък чувал от зебло.

— Тук има много брашно. Я се опитай да го носиш, Труд.

Тя презрително изсумтя.

— Предполагам, че си спирал често по пътя дотук.

— Така си беше — рече Джеб и се ухили насреща ѝ.

Сърцето ми, което туптеше бързо като на уплашена птичка по време на целия епизод, премина в малко по-спокоен ритъм.

На следващия ден бършехме огледала в помещението, в което се намираше нивата с царевица. Джеб ми каза, че това се върши редовно, защото влагата и прахът зацапват до такава степен огледалата, че светлината става твърде слаба, за да може да храни растенията. Иън, който пак работеше с нас, се катереше по паянтовата дървена стълба, докато Джеб и аз държахме основата ѝ, за да не се клати. Това беше трудна работа, защото Иън беше тежък, а ръчно направената стълба не беше добре балансирана. Към края на деня ръцете ме заболяха.

Едва когато свършихме и се отправихме към кухнята, забелязах, че калфът на пушката, която Джеб винаги носеше, беше празен. Ахнах шумно от изненада, а коленете ми се разтрепериха като на стреснато жребче и се заковах на място.

— Какво има, Скит? — попита с прекалено невинен вид Джеб.

Щях да му отговоря, ако Иън не беше непосредствено до мен и не наблюдаваше с изумените си сини очи странното ми поведение. Затова само погледнах със смесица от недоумение и укор Джеб, а после бавно тръгнах редом с него, като клатех глава. Той се засмя.

— За какво беше това? — попита го Иън, като че ли аз бях глуха.

— Нямам представа — отвърна старият. Лъжеше така, както само човеците могат да лъжат — нагло и без да му мигне окото.

Беше добър лъжец и започнах да се питам дали това, че днес не носеше пушката, че вчера ме беше оставил сама и че ме принуждаваше да споделям компанията на другите, не е опит да бъда убита, без той

самият да участва в това. Дали приятелството му беше само плод на въображението ми? Дали не беше още една лъжа?

Вече четвърти ден се хранех в кухнята. Джеб, Иън и аз влязохме в дългата, гореща зала, пълна с хора, които тихо разговаряха за случилото се през деня и нищо не се случи.

Абсолютно нищо.

Не настъпи внезапно мълчание. Никой не спря, за да ме пониже с враждебния си поглед. Като че ли изобщо никой не ни забеляза.

Джеб ме насочи към един празен плот, а после отиде да вземе хляб и за тримата. Иън се разположи до мен и небрежно се обърна към момичето откъм неговата страна. Беше младата русокоса. Нарече я Пейдж.

— Как е? Как се оправяш, докато го няма Анди? — попита я той.

— Щях да кажа добре, ако не се безпокоях толкова — отвърна му тя и прехапа устна.

— Скоро ще си е у дома — увери я Иън. — Когато са с Джаред, всички винаги се връщат. Има истински талант. Откакто се появи, не сме имали никакви инциденти и проблеми. С Анди всичко ще е наред.

При споменаването на Джаред интересът ми се засили, а Мелани, която напоследък беше много сънлива, се размърда, но Иън не каза нищо повече. Само потупа Пейдж по рамото и се обърна, за да вземе храната си от Джеб.

Старецът седна до мен и огледа залата. Лицето му изразяваше силно задоволство. Аз също се огледах, за да разбера какво е видял. Сигурно когато ме няма тук, обикновено е така. Само че днес изглежда те не ми обръщаха внимание. Изглежда се бяха уморили от това да смущавам живота им.

— Нещата започнаха да се успокояват — отбеляза Иън.

— Знаех, че ще стане така. Всички тук сме разумни хора.

Аз се намръщих.

— За момента това е вярно — рече Иън и се засмя. — Брат ми го няма.

— Точно така — съгласи се Джеб.

За мен беше интересно, че Иън се причисляваше към разумните хора. Беше ли забелязал, че Джеб не е въоръжен? Изгарях от любопитство, но не смеех да рискувам и да му го кажа.

Вечерята продължи така, както беше започнала. Явно вече не представявах такава новост за тях.

Когато се нахранихме, Джеб каза, че заслужавам почивка. Изпрати ме през целия път до вратата ми, вживявайки се отново в ролята на джентълмен.

— Довиждане, Скит — рече старият и докосна въображаемата си шапка.

Поех дълбоко въздух, за да събера кураж.

— Джеб, почакай.

— Да?

— Джеб... — поколебах се, докато търсех по-учтив начин да го кажа. — Аз... може би е глупаво от моя страна, но бях започнала да си мисля, че сме приятели.

Вгледах се внимателно в лицето му за някаква промяна, която да ми покаже, че се кани да ме излъже. Изражението му продължаваше да е просто учтиво, но как можех да зная какво мисли един лъжец?

— Разбира се, че сме, Скит.

— Тогава защо се опитваш да накараш да ме убият?

Той сбърчи вежди от изненада.

— И защо мислиш така, скъпа?

Посочих му доказателството. Днес не носеше пушката, а вчера ме остави сама. Джеб се усмихна.

— Мислех, че ненавиждаш пушката.

Продължих да чакам отговор.

— Скит, ако исках да си мъртва, нямаше да изкараш дори и първия ден.

— Знам — смотолевих аз, започвайки да се чувствам неловко, без да знам защо. — Тъкмо затова всичко това ми се струва така смущаващо.

Джеб отново се засмя.

— Не, не искам да си мъртва. В това е цялата работа, дете. Просто ги карах да свикнат да те виждат наоколо, да приемат неусетно това положение. Все едно, че вариш жаба.

Новото ексцентрично сравнение ме накара да се намръщя. Джеб обясни.

— Ако пуснеш жаба в гърне с вряща вода, тя веднага ще изскочи навън. Но ако пуснеш жабата в хладка вода и постепенно я загреваш,

тя не може да разбере какво става, докато е твърде късно, и се сварява. Просто всичко трябва да става постепенно.

За момент се замислих върху казаното. Спомних си как днес хората не ми обръщаха внимание, докато се хранехме. Джеб ги беше накарал да свикнат с мен. Почувствах се странно обнадеждена. В моето положение надеждата беше глупаво нещо, но въпреки това тя се промъкна и оцвети в по-розово перспективите ми.

— Джеб?

— Да?

— Аз жабата ли съм или съм водата?

Той се засмя.

— Ще те оставя сама да си блъскаш главата по този въпрос. Самопознанието е полезно за душата. — Отново се засмя, този път по-силно и се обърна да си върви. Играта на думи беше напълно случайна.

— Почакай, мога ли да те попитам още нещо.

— Разбира се. Бих казал, че сега и без това е твой ред, след толкова много въпроси, които ти зададох.

— Защо си ми приятел, Джеб?

Той сви за миг устни, обмисляйки отговора:

— Знаеш, че съм любопитен човек — започна старецът и аз кимнах. — Вас, душите, ви наблюдавам отдавна, но никога не съм имал възможност да разговарям. Имах купчина въпроси, която ставаше все по-голяма и по-голяма... Освен това винаги съм бил на мнение, че ако човек поиска, може да се погажда с всеки. Харесва ми да проверявам на практика теориите си. И ето те тук, едно от най-приятните момичета, които съм срещал. Наистина е много интересно да имаш за приятел една душа, а това, че успях да го постигна, ме кара да се чувствам много специален.

Той ми намигна, поклони се и се отдалечи.

* * *

Това, че вече знаех какъв е планът на Джеб, в никакъв случай не направи нещата по-лесни, когато той пристъпи към по-нататъшното му осъществяване.

Вече никога не вземаше пушката със себе си. Не знаех къде я държи, но бях благодарна, че поне Джейми не спи с нея. Чувствах се малко нервна, когато Джейми беше при мен незащитен, но реших, че всъщност без пушката опасността за него е по-малка. Никой не би искал да го нарани, след като той не беше заплаха. Освен това повече никой не ме потърси.

Джеб започна да ми възлага дребни поръчки. Да изтичам обратно до кухнята, за да взема още малко хляб, защото бил още гладен. Да ида да напълня кофа с вода, защото този ъгъл от нивата бил сух. Да накарам Джейми да излезе от клас, защото Джеб иска да говори с него. Спанакът вече покарал ли е? Иди и провери. Запомнила ли съм пътя през южните пещери? Джеб искаше да предам нещо на доктора.

Всеки път, когато трябваше да изпълнявам тези прости нареждания, ме избиваше пот от страх. Стараех се да изглеждам незабележима и вървах колкото е възможно по-бързо, без да тичам, през големите зали и тъмните коридори. Движех се плътно покрай стените и през повечето време вървах с наведена глава. От време на време прекъсвах нечий разговор, както ставаше преди, но в повечето случаи не ми обръщаха внимание. Единственият път, когато почувствах непосредствена опасност за живота си, беше когато трябваше да прекъсна урока на Шарън, за да извикам Джейми. Тя ме изгледа така, сякаш щеше да последва някакво враждебно действие. Обаче кимна с глава и позволи на Джейми да тръгне, след като със запъване едва чуто обясних за какво съм дошла. Когато останахме сами, той хвана разтрепераната ми ръка и ми каза, че Шарън поглежда по същия начин всеки, който прекъсне часа ѝ.

Най-лошо беше, когато трябваше да намеря доктора, защото Иън настоя да ми покаже пътя. Можех да откажа, но Джеб нямаше нищо против, а това означаваше, че вярва на Иън, че няма да ме убие. Почувствах се твърде обезпокоена, че трябваше на практика да проверя теорията му, но изглежда, че проверката явно беше неизбежна. Ако Джеб грешеше в доверието си към Иън, то той щеше скоро да намери и друга възможност да изпълни намерението си. Така че изминах с него, трепереща от страх, целия дълъг път през тъмния южен тунел. През първата половина останах жива. Докторът получи съобщението. Не се изненада, когато видя Иън да ме съпровожда. Може би си въобразих, но те като че ли си размениха многозначителни

погледи. За момент ми мина мисълта, че всеки миг могат да ме вържат върху една от металните носилки на колела. От тези помещения все още продължаваше да ми се гади.

Обаче докторът само ми благодари и ме отпрати с вид на човек, който си има предостатъчно работа. Не можех да кажа с какво точно се занимаваше. Пред него имаше разтворени няколко книги и тесте листове, които като че ли бяха някакви скици.

По обратния път любопитството надделя над страха ми.

— Иън? — попитах аз. Беше ми малко трудно да произнеса името му за пръв път.

— Да?

Изглежда се изненада, че го заговорих.

— Защо още не си ме убил?

Той изсумтя.

— Ето това се казва директен въпрос.

— Знаеш, че би могъл. Джеб може и да се ядоса, но не мисля, че ще те застреля. — Какви ги приказвах? Думите ми прозвучаха така, като че ли го убеждавах. Прехапах си езика.

— Знам — рече с безразличен тон той.

За момент настъпи тишина, нарушавана само от отекващите ни стъпки, приглушени от стените на тунела.

— Няма да е честно — заяви накрая той. — Мислил съм много по въпроса и не мога да разбера как, ако те убия, нещата ще се оправят. Ще бъде все едно да екзекутираш един редник за военните престъпления на един генерал. Е, аз не приемам всички налудничави теории на Джеб. Разбира се, би било хубаво да ги повярвам, но от това, че искаме нещо да е вярно, то не става такова. Независимо дали той е прав или греша, ти явно нямаш намерение да ни сториш нищо лошо. Трябва да призная, че изглеждаш искрено привързана към онова момче. Много е странно да се наблюдава това. Както и да е, докато не представляваш някаква опасност за нас, ми се струва... жестоко да те убия. Какво означава още един неподходящ за това място?

Замислих се за момент върху думата неподходящ. Беше може би най-точното описание за мен, което бях чувала. Къде ли беше мястото, за което бях подходяща?

Странното беше, че тъкмо Иън бе вътрешно толкова изненадващо деликатен. Не си бях давала сметка, че ненавижда

жестокостта. Той изчака в мълчание, докато премисля всичко това.

— Щом като не искаш да ме убиеш, тогава защо дойде днес с мен? — попитах аз.

Той отново се замисли, преди да отговори.

— Не съм сигурен, че... — Поколеба се. — Джеб мисли, че нещата са се успокоили, но аз не съм съвсем сигурен в това. Все още има някои хора... Както и да е, докторът и аз се опитваме да те наглеждаме, когато можем. За всеки случай. За мен изпращането ти през южния тунел ми се стори като прекалено заиграване с късмета ти. Но Джеб прави тъкмо това, винаги предизвиква късмета до краен предел.

— Ти... и докторът се опитвате да ме *пазите*, така ли?

— Странен свят, нали?

Изминаха няколко секунди преди да отговоря.

— Най-странният — съгласих се накрая аз.

ГЛАВА 25

ПРИНУДЕНА

Мина още една седмица, може би две — нямаше смисъл да следя времето тук, където то нямаше никакво значение, а с мен се случваха все по-странни неща.

Работех с хората всеки ден, но невинаги с Джеб. Понякога с мен беше Иън, в някои дни докторът, а в други само Джейми. Плевях ниви, месех хляб, търках плотове. Носех вода, варях лучена супа, перях дрехи в най-далечния край на черния басейн и си изгорих ръцете от правене на онзи щипещ сапун. Всички вършеха определената за тях работа, а тъй като няхах право да съм тук, аз се опитвах да работя два пъти повече от останалите. Знаех, че не мога да си спечеля място сред тях, но се стараех да правя така, че присъствието ми да не им тежи толкова много.

Малко по малко започнах да научавам някои неща за хората около мен, най-вече докато ги слушах. Поне научих имената им. Жената с карамелената кожа се наричаше Лили и беше от Филадельфия. Имаше добро чувство за хумор и се погаждаше с всички, защото никога не се ядосваше. Младият мъж с четинестата черна коса, Уес, много се заглеждаше в нея, но тя като че ли не го забелязваше. Той беше само на деветнадесет и беше избягал от Юрика, Монтана. Майката със сънливите очи се казваше Лусина, а двете ѝ момчета бяха Исая и Фрийдъм. Фрийдъм беше роден тук в пещерите с акушерството на доктора. Тях тримата не ги виждах често. Изглежда майката държеше децата си колкото е възможно по-далеч от мен в това ограничено пространство. Оплешивяващият, червенобузест мъж беше съпруг на Труди и се казваше Джефри. Често ги виждах в компанията на друг по-възрастен мъж, Хийт, който беше най-добрият приятел на Джефри още от ранното му детство. Тримата бяха успели заедно да се спасят от нахлуването. Бледият мъж с бялата коса се казваше Уолтър. Беше болен, но докторът не знаеше какво му има. Нямаше начин да се разбере без лабораторни тестове, а дори ако докторът беше в състояние

да постави диагнозата, нямаше лекарства, за да го лекува. След като симптомите зачестиха, докторът започна да мисли, че е някаква форма на рак.

Това ме натъжаваше — да гледам как някой умира от нещо, което така лесно се лекува. Уолтър лесно се уморяваше, но беше винаги весел. Жената със светлорусата коса и контрастиращи черни очи, която беше донесла вода на другите в онзи първи ден на полето, беше Хайди. Травис, Джон Стенли, Рийд, Каръл, Вайълет, Рут Ан... поне знаех всички имена. В колонията имаше тридесет и пет човека. Шестима бяха заминали на акция, включително Джаред. Сега в пещерите имаше двадесет и девет човека и един много нежелан извънземен.

Научих повече неща и за съседите си. Иън и Кайл делеха пещерата в моя коридор с двете истински врати, подпрени на входа ѝ. Иън отиде да спи заедно с Уес в другия коридор в знак на протест срещу присъствието ми тук, но само след две нощи се върна обратно. Другите близки пещери известно време също бяха празни. Джеб ми каза, че обитателите им се страхували от мен, което ме накара да се разсмея. Можеше ли двадесет и девет гърмящи змии да се страхуват от една самотна полска мишка?

Сега Пейдж се беше върнала в съседната до мен пещера, която делеше с партньора си Анди и за чието отсъствие скърбеше. Лили беше заедно с Хайди във втората със слепения със скоч картон на входа, а Труди и Джефри бяха в третата, пред която беше просната покривка на райета. Рийд и Вайълет обитаваха една пещера по-нататък в коридора и бяха преградили входа си с изтъркан и изцапан с петна килим. Четвъртата пещера в този коридор принадлежеше на доктора и Шарън, а петата на Маги, но никой от тези тримата не се върна.

Докторът и Шарън бяха партньори, а Маги, в редките си прояви на язвителен хумор, дразнеше Шарън, че трябвало да настъпи краят на човечеството, за да може тя да си намери идеалния мъж. Всяка майка искаше за дъщеря си доктор.

Шарън не беше момичето, което бях видяла в спомените на Мелани. Дали годините, прекарани в самота със сприхавата Маги, я бяха променили в една по-ярко червенокоса версия на майка ѝ? Въпреки че връзката ѝ с доктора беше от по-отскоро, отколкото появата ми в този свят, тя не показваше никои от смекчаващите ефекти на една нова любов.

Знаех за продължителността на връзката им от Джейми. Шарън и Маги рядко забравяха, когато се намирах в едно помещение с тях и тогава бяха по-предпазливи в разговорите си. Все още бяха най-силната опозиция — единствените хора тук, които продължаваха да ме игнорират и да проявяват агресивна враждебност към мен.

Попитах Джейми как Шарън и Маги са се появили тук. Сами ли са намерили Джеб и дали Джаред и Джейми са били вече тук? Той изглежда разбра истинския ми въпрос: дали последният опит на Мелани да ги намери, е бил напълно безуспешен?

Джейми отговори отрицателно. Когато Джаред му показал последната бележка на Мелани и обяснил, че нея вече я няма, на Джейми му трябвало известно време преди да може да проговори отново. По израза на лицето му разбрах какво е означавал този момент и за двамата... Тръгнали сами да търсят Шарън. Маги държала насочена срещу Джаред една стара сабя, докато той се опитвал да ѝ обясни, че вече всичко е свършено. Не минало много време и Джаред и Маги заедно разрешили пъзела, оставен от Джеб. Четиримата се добрали до пещерите, преди аз да се преместя от Чикаго в Сан Диего...

Когато с Джейми разговаряхме за Мелани, не беше толкова трудно, колкото би трябвало да бъде. Тя беше винаги част от тези разговори — успокояваше болката му, караше го да се чувства по-малко неловко, макар че не казваше много. Вече рядко ми говореше, а когато го правеше, беше изключително тихо. От време на време не бях сигурна дали я чувам, или просто сама си представям какво би казала. Когато не говореше, и двете чувствахме, че е там.

— Защо Мелани стана толкова мълчалива? — попита ме късно една нощ Джейми. Този път не ме измъчваше с въпросите си за Паяците и Гълтачите на огън. И двамата бяхме уморени — цял ден бяхме вадили моркови. Кръстът силно ме бодеше.

— Трудно ѝ е да говори. Коства ѝ много повече усилия, отколкото на мен и на теб. Освен това няма нещо, което много желае да каже.

— Какво прави през цялото време?

— Слуша, мисли. Не съм съвсем сигурна.

— Сега чуваш ли я?

— Не.

Прозях се и той се умълча. Помислих, че е заспал и също започнах да се унасям.

— Мислиш ли, че тя ще изчезне напълно? — прошепна изведнъж Джейми, наблягайки на последната дума.

Не бях лъжкиня и не мисля, че бих могла да излъжа Джейми. Опитах се да не мисля за влиянието на чувствата ми към него. Защото какво означаваше това, че най-голямата привързаност, която бях почувствала през деветте си живота, първото истинско усещане за семейство, за майчин инстинкт беше към една чужда форма на живот? Отпъдих тази мисъл.

— Не знам — казах му аз. А после, тъй като беше вярно, добавих: — Надявам се, че не.

— Харесваш ли я, както харесваш мен? Имаше ли време, когато си я мразила, както тя мразеше теб?

— Начинът, по който те харесвам, е нещо различно, а и никога не съм я мразила истински, дори в самото начало. Много се страхувах от нея и се ядосвах, че заради нея не мога да съм като всички останали. Обаче винаги съм се възхищавала от силата ѝ, а Мелани е най-силният човек, когото познавам.

Джейми се засмя.

— Страхувала си се от нея, така ли?

— Не мислиш, че сестра ти може да накара някого да се страхува, така ли? А помниш ли времето, когато ти се отдалечи прекалено много в каньона и когато се прибра късно къщи, тя направо беше побесняла, според Джаред?

Той се засмя при този спомен, а аз бях доволна, че отклоних вниманието му от болезнения му въпрос.

Стараех се по всякакъв начин да запазя мира с останалите обитатели. Мислех, че съм готова да направя всичко, независимо колко е изморително или неприятно, но се оказа, че греша.

— Мисля си... — каза един ден Джеб, може би две седмици, след като всички се бяха „успокоили“. Бях започнала да ненавиждам тези негови думи. — Помниш ли, че ти бях споменал за възможността да започнеш да преподаваш по малко тук?

— Да — отвърнах рязко аз.

— Е, какво мислиш по въпроса?

Не беше нужно да мисля.

— Не.

Отказът ми ме накара да изпитам внезапно чувство за вина. Никога преди не бях отказвала Призвание. Почувствах се като егоист. Обаче очевидно това не беше съвсем същото. Душите никога не биха ме накарали да извърша нещо толкова самоубийствено. Той ме изгледа, сбърчвайки гъстите си вежди.

— Защо?

— Мислиш ли, че това ще се хареса на Шарън? — попитах го, без да повишавам глас. Това беше само един от примерите, но може би най-убедителният. Той кимна, все още намръщен, приемайки довода ми.

— За по-добро е — промърмори Джеб.

— За по-добро ли? А няма ли да стане повод да ме застрелят?

— Скит, това е проява на късогледство — каза той, оспорвайки отговора ми като някакъв сериозен опит да го убедя. — Сега имаме изключителна възможност да научим нещо. Не бива да я пропиляваме напразно.

— Едва ли някой иска да научи нещо от мен. Нямам нищо против да разговарям с теб или с Джейми...

— Няма значение какво искат те — настоя Джеб. — Важното е какво е добро за тях. Като шоколада срещу броколито. Трябва да знаят повече за вселената, да не говорим пък за новите обитатели на нашата планета.

— И какво ще им помогне това, Джеб? Мислиш ли, че аз знам нещо, което би могло да унищожи душите? Да обърне нещата? Свършено е, Джеб.

— Докато сме тук, не е свършено — рече ми той и се усмихна, за да ме подразни. — Не очаквам да станеш предател и да ни предадеш някакво супер оръжие. Просто мисля, че трябва да знаем повече за света, в който живеем.

Трепнах при думата предател.

— Не бих могла да ви дам оръжие дори и да исках, Джеб. Ние нямаме никаква голяма слабост, никаква Ахилесова пета. Нямаме в космоса никакви закleti врагове, които биха могли да ви дойдат на помощ, няма вируси, които да унищожат нас, а да запазят вас. Съжалявам.

— Не се горещи. — Той сви ръката си в юмрук и ме тупна закачливо по ръката. — Въпреки, че може и да се изненадаш. Казах ти, че тук започва да става много скучно. Хората може да се заинтересуват от историите ти повече, отколкото предполагаш.

Знаех, че Джеб няма да остави току-така тази работа. Беше ли способен да се признае за победен? Съмнявах се. Когато се хранехме, обикновено седях между него и Джейми, ако той не беше на училище или не беше зает някъде другаде. Иън винаги сядаше наблизко, макар и не при нас. Не можех да приема напълно идеята, че беше станал по своя воля мой бодигард. Струваше ми се прекалено хубаво, за да е вярно, а оттам, според човешката философия, и заблуждаващо.

Няколко дни след моя отказ на молбата на Джеб да уча хората „за тяхно добро“, докторът дойде и седна до мен по време на вечерята. Шарън остана на обичайното си място в най-отдалечения ъгъл. Днес беше сама, без майка си. Не се обърна, за да гледа как докторът се приближава до мен. Огненочервената ѝ коса беше стегната във висок кок и виждах, че беше изпънала напред врата си, беше се изгърбила и се чувстваше напрегната и нещастна. Прииска ми се да напусна веднага помещението, преди докторът да ми каже това, което си беше наумил, за да не си помисли, че съм се наговорила с него. Обаче Джейми беше с мен и взе ръката ми, когато видя познатата му паника в очите ми. Беше развил някаква изумителна способност да познава кога съм уплашена. Въздъхнах и останах на мястото си. Би трябвало да се безпокоя повече от това, че се бях превърнала в роб на желанията на това момче.

— Как е? — попита небрежно докторът и седна до мен. Иън, който беше на няколко крачки от нас, се извърна сякаш беше част от групата ни. Свих рамене.

— Днес варихме супа — обяви Джейми. — Очите още ме сърбят. Докторът вдигна двете си ръце, които бяха станали яркочервени.

— Сапун — обяви той.

Джейми се засмя.

— Ти печелиш.

Докторът леко се поклони и се обърна към мен.

— Скит, искам да те питам нещо... — не довърши изречението.

Повдигнах учудена вежди.

— Ами, питах се... От всичките различни планети, които познаваш, кой вид е физически най-близък до човечеството?

Аз премигнах.

— Защо?

— Просто старомодно биологическо любопитство. Предполагам, че е свързано с мисълта ми за вашите Лечители... Откъде вземат знанията си, за да лекуват наистина, а не само да лекуват симптомите, както ти каза? — Докторът говореше по-високо, отколкото беше необходимо, и кроткият му глас се чуваше по-надалеч от обикновено. Няколко души повдигнаха очи — Труди, Джефри, Лили, Уолтър...

Обвих здраво раменете си с ръце, като че ли се опитвах да заемам колкото е възможно по-малко място.

— Това са два различни въпроса — отвърнах тихо аз.

Докторът се усмихна и ме подкани с жест да продължа.

Джейми стисна ръката ми. Въздъгнах и казах:

— Може би Мечките от Планетата на Мъглите.

— Тази с ноктестите зверове ли? — прошепна Джейми.

Кимнах.

— По какво приличат? — подтикна ме да продължа докторът.

Вдигнах нагоре очи, почувствала, че това става по указание на Джеб, но продължих:

— В много отношения са близки до бозайниците. Козина, топла кръв. Кръвта им не е съвсем същата като вашата, но по принцип върши същата работа. Имат подобни емоции, същата нужда от социално общуване и креативни крайници...

— Креативни? — рече очарован докторът и се наведе напред, или се направи на очарован. — Как така?

Погледнах Джейми:

— Ти знаеш. Защо не разкажеш на доктора?

— Може да сбъркам нещо.

— Няма.

Той погледна доктора, който му кимна.

— Ами, виждаш ли, те имат изумителни ръце — въодушеви се почти веднага Джейми. — Някак си двустранно свързани — могат да ги свиват по два начина. — Изпъна пръстите си така, като че ли се опитваше да ги извие назад. — Едната страна е мека като моята длан, но другата е като бръснач! Режат лед — правят скулптури от лед.

Правят градове изцяло от кристални замъци, които никога не се топят! Красиво е, нали Скит? — обърна се той към мен за потвърждение.

Аз кимнах.

— Виждат различна гама от цветове — ледът е пълен с дъги. Гордеят се с градовете си. Непрекъснато се опитват да ги направят по-красиви. Знаем една Мечка, на която дадохме име, което би могло да се преведе като Блестящата тъкачка, но на онзи език звучи по-добре. Заради начина, по който ледът изглежда, знае какво се иска от него и се оформя сам в сънищата ѝ. Срещнах я веднъж и видях творенията ѝ. Това е един от най-хубавите ми спомени.

— Сънуват ли? — попита тихо Иън.

Аз се усмихнах малко кисело.

— Не с такава яснота като хората.

— Как вашите Лечители научават каква е физиологията на други нови видове? Те дойдоха подготвени на тази планета. Наблюдавах как започна всичко. Видях как безнадеждно болните пациенти напуснаха болниците на цели... — На тясното чело на доктора се появи отвесна бръчка. Ненавиждаше нашествениците като всички останали, но за разлика от другите и им завиждаше.

Не исках да отговоря. През това време всички ни слушаха, а и това за Мечките, които правят скулптури от лед, си беше направо страхотна приказка. Обаче в отговора на последния въпрос се криеше историята на поражението им.

Докторът намръщен продължи да чака.

— Те... вземат мостри — прошепнах аз.

Иън се усмихна с разбиране.

— Отвлечения от извънземни.

Не му обърнах внимание.

Докторът сви устни.

— Има логика.

Тишината в помещението ми напомни за първата ми поява тук.

— Откъде е започнал твоят вид? — попита докторът. — Помниш ли? Имам предвид като вид, знаеш ли как сте еволюирали?

— От Произход — отвърнах аз и кимнах. — Още живеем там. Това е мястото, където съм... родена.

— Там сигурно е по-специално — добави Джейми. — Да срещнеш някой, който е от Произход, е рядкост, нали? Повечето души

се опитват да останат тук, нали така, Скит? — Той не изчака за отговора ми. Започнах да съжалявам, че съм отговаряла на въпросите му толкова изчерпателно всяка нощ. — Така че когато някой се премести оттам, той се превръща в нещо почти като... знаменитост? Или като член на кралското семейство.

Усетих как бузите ми се зачервиха.

— Там е хладно — продължи Джейми. — Има много облаци с различни по цвят слоеве. Това е единствената планета, където душите могат да живеят много дълго извън домакин. Домакините на планетата Произход са и много красиви, с нещо като крила, много пипала и големи сребристи очи.

Докторът се наведе още по-напред с подпряна на дланите брадичка.

— Те помнят ли какви са били в началото отношенията домакин-паразит? Как е започнала колонизацията?

Джейми сви рамене и ме погледна.

— Винаги сме били такива — отговорих бавно, все още с нежелание аз, — поне откакто сме станали достатъчно интелигентни, за да разберем какви сме. Бяхме открити от друг вид — Лешоядите. Тук им викаме така, но по-скоро заради това, което са всъщност, а не заради външния им вид. Те бяха... не бяха добри. После открихме, че можем да се свързваме с тях също както с първите ни домакини. След като установихме контрол над тях, се възползвахме от технологията им. Първо завзехме тяхната планета, а след това ги последвахме на Планетата на дракона и в Летния свят — чудесно място, където Лешоядите отново не се държаха добре. Започнахме колонизация. Нашите домакини се възпроизвеждаха много по-бавно от нас и продължителността на живота им беше кратка. Започнахме да изследваме още по-отдалечени места във Вселената...

Не довърших изречението, давайки си сметка, че в мен се бяха вторачили много очи. Само Шарън продължаваше да гледа в друга посока.

— Говориш така, като че ли си била там — отбеляза тихо Иън. Преди колко време е станало това?

— След като тук са живели динозаврите, но преди да се появите вие. Не съм била там, но помня какво си спомняше за това майката на майката на майка ми.

— На каква възраст си? — попита Иън и се взря в мен с живите си сини очи.

— В земни години не знам.

— Приблизително — настоя той.

— Може би хиляди години. — Свих рамене. — Губят ми се годините, прекарани в хибернация.

Иън се дръпна изумен назад.

— Ау, че си стара — прошепна Джейми.

— Обаче реално погледнато съм по-млада от теб — казах му тихо аз. — Още не съм навършила дори една година. През цялото време се чувствам като дете.

Джейми леко повдигна крайчетата на устните си. Идеята да е по-възрастен от мен му хареса.

— Какъв е възрастовият процес за вашия вид? — попита докторът. — Искам да кажа, продължителността на живота?

— Нямаме такава — казах му аз. — Докато имаме здрав домакин, можем да живеем вечно.

От всички краища на пещерата се чу тихо мърморене — гневно? уплашено? с отвращение? Не можех да кажа. Разбрах, че отговорът ми не беше благоразумен. Дадох си сметка какво означават тези думи за тях.

— Чудесно — изречената с тих, гневен глас дума дойде откъм страната на Шарън, но тя не се обърна. Джейми стисна ръката ми, забелязал отново в очите ми желание да побягна. Този път внимателно издърпах ръката си.

— Вече не съм гладна — прошепнах аз, въпреки че хлябът ми лежеше почти недокоснат пред мен. Скочих и като се държах плътно до стената, се измъкнах навън.

Джейми веднага ме последва. Настигна ме на площада в голямата пещера градина и ми подаде остатъка от хляба ми.

— Честно ти казвам, на мен ми беше наистина интересно — заяви той. — Не мисля, че другите са се разстроили много.

— Джеб накара доктора да ме разпитва, нали?

— Ти разказваш хубави истории. След като всички научат за тях, ще искат да ги чуят. Също както аз и Джеб.

— Ами ако не искам да ги разказвам?

Джейми се намръщи.

— Е, предполагам, че тогава... не би трябвало да ги разказваш. Обаче ми се струва, че нямаш нищо против да ги разказваш на мен.

— Това е различно. Ти ме харесваш. — Бих могла да кажа: Ти не искаш да ме убиеш, но това може би щеше да го натъжи.

— След като хората те опознаят, всички ще започнат да те харесват. За Иън и доктора това може да се каже със сигурност.

— Иън и докторът не ме харесват, Джейми. Те са просто болезнено любопитни.

— Така си е.

— Уф — изпъшках аз. Вече бяхме стигнали до стаята ни. Отместих завесата и се хвърлих върху дюшека. Джейми седна до мен и обви краката си с ръце.

— Не се ядосвай — помоли ме той. — Намеренията на Джеб са добри.

Отново изпъшках.

— Няма да е толкова зле.

— Докторът ще го прави всеки път, когато се появя в кухнята, нали?

Джейми кимна.

— Или Иън, или Джеб.

— Или ти.

— Всички искаме да знаем.

Въздъгнах и се обърнах по корем.

— Всеки път ли става така, както Джеб иска да бъде?

Джейми се замисли за момент, а после кимна:

— В повечето случаи, да.

Отхапах голяма хапка хляб. Когато престанах да дъвча, казах:

— Отсега нататък мисля да ям тук.

— Иън ще ти задава въпроси утре, докато плевещ спанака. Джеб не го кара. Той го иска.

— Чудесно, няма що.

— Сарказмът ти е доста добър. Мислех, че паразитите — искам да кажа душите — не обичат негативния хумор, а само този, от който ти става приятно.

— Тук ще се научат много бързо.

Джейми се засмя и ме хвана за ръката.

— Теб не ти е неприятно тук, нали? Не се чувстваш нещастна?

Големите му кафяви очи с безпокойство се вторачиха в мен. Притиснах ръката му до лицето си.

— Добре ми е — казах му и в този момент това беше самата истина.

ГЛАВА 26

ВЪРНАТА

Без да съм се съгласявала, на практика се превърнах в учителката, която Джеб искаше. Преподавах неофициално. Отговарях на въпроси всяка вечер след вечеря. Установих, че докато имам желание да го правя, през деня Иън, докторът и Джеб не ми досаждаха, за да мога да си гледам ежедневната работа. Събирахме се в кухнята. Обичах да помагам при печеното на хляба, докато говоря. Така имах извинение да спра, преди да отговоря на някой труден въпрос, и да гледам в нещо, когато не исках да срещам погледите на другите. Според мен така беше по-добре. Понякога думите ми ги натъжаваха, но действията ми винаги бяха за тяхно добро. Не исках да призная, че Джейми беше прав. Очевидно хората не ме обичаха. Не биха могли, аз не бях една от тях. Джейми ме харесваше, но това беше просто някаква странна химическа реакция, която нямаше нищо общо с разума. Джеб също ме харесваше, но той беше луд. Останалите нямаха нито едното, нито другото извинение.

Не, те не ме харесваха. Обаче нещата се промениха, когато започнах да говоря. Първият път, когато го забелязах, беше сутринта, след като отговарях на въпросите на доктора по време на вечерята. Бях в тъмната баня и перях дрехи заедно с Труди, Лили и Джейми.

— Би ли ми подала сапуна, Скит? — помоли ме от лявата ми страна Труди.

Когато чух името си, произнесено за пръв път от женски глас, по тялото ми сякаш премина електрически ток. Подадох ѝ вдървено сапуна и изплакнах пареното по ръката си с вода.

— Благодаря ти — добави тя.

— Няма нищо — смотолевих в отговор. Гласът ми секна при произнасянето на последната сричка.

Ден по-късно минах покрай Лили в коридора, за да намеря Джейми преди вечеря.

— Скит — каза тя и ми кимна.

— Лили — отвърнах сковано аз.

Скоро вечер започнаха да задават въпроси не само докторът и Иън. С изненада установих кои бяха най-активните: Уолтър, с неговия будещ безпокойство нездрав цвят на лицето, проявяваше непрекъснат интерес към Прилепите от Пеещия свят. Хийт, който обикновено мълчеше и оставяше Труди и Джефри да му говорят, ставаше извънредно приказлив в такива вечери. Беше много впечатлен от Огнения свят и макар разказите за него да ми бяха най-малко приятни, ме засипваше с въпроси, докато не научеше и най-малките известни ми подробности. Лили пък се интересуваеше от технически въпроси. Искаше да научи колкото може повече за космическите кораби, които ни транспортираха от планета на планета, за техните пилоти, за горивото им. Тъкмо на нея обясних какво представляват криоконтейнерите — нещо, което бяха виждали всички, но малцина бяха наясно за какво се използват. Уес, който обикновено седеше близо до Лили, не задаваше толкова въпроси за живота на другите планети, колкото за този тук. Как функционира? Нямаше пари, за извършената работа не се заплащаше, защо обществото на душите не се разпадаше? Опитах се да обясня, че животът в този свят не е много по-различен от този в пещерите. Не работим ли всички тук без пари и не ползваме ли по равно плодовете на труда си?

— Да — прекъсна ме той, клатейки глава. — Обаче тук е различно. За мързеливците Джеб има пушка.

Всички погледнаха към Джеб, който намигна и те се разсмяха. Стариият човек присъстваше винаги на тези вечери. Не участваше в разговорите. Просто стоеше замислен в дъното на помещението и от време на време се усмихваше.

Беше прав за фактора забавления. Колкото и да е странно, защото всички имахме крака, ситуацията ми напомняше за Виждащите водорасли. Там забавляващите имаха специални имена, подобни на Утешител, Лечител или Търсач. Аз бях една от Разказвачите, така че превръщането ми в Учител тук на Земята не беше кой знае каква драстична промяна, поне от професионална гледна точка. След като се стъмнеше и миризмата на дим и опечен хляб изпълнеше помещението, обстановката в кухнята ставаше горе-долу същата. Всички стояха на местата си, като че ли се бяха сраснали за тях. Разказите ми бяха нещо ново, нещо, което те кара да се замислиш за неща извън обикновеното

ежедневие — еднообразната работа, свързана с обилно потене, същите тридесет и пет лица, същите спомени за други лица, които предизвикваха една и съща скръб, същият страх и същото отчаяние, които отдавна бяха познати спътници на всички присъстващи. Така че по време на тези непринудени уроци кухнята беше винаги пълна с хора. Само Шарън и Маги демонстративно отсъстваха.

Бях навлязла в четвъртата си седмица като неофициален учител, когато животът в пещерите отново се промени. В кухнята както обикновено беше пълно с хора. Джеб и докторът бяха единствените отсъстващи освен обичайните две. На плота до мен имаше метална табла с бухнали парчета тъмно тесто, които чакаха реда си за пещта. На всеки две минути Труди проверяваше нещо вътре да не изгори.

Често се опитвах да накарам Джейми да говори вместо мен, когато беше запомнил добре даден разказ. Обичах да наблюдавам озареното му от ентузиазъм лице и начина, по който рисуваше с ръцете си картини във въздуха. Тази вечер Хайди искаше да научи нещо повече за Делфините и затова помолих Джейми да отговори, доколкото може, на въпросите ѝ.

Човеците говореха винаги с тъга, когато питаха за нашата най-нова придобивка. Те виждаха в Делфините огледален образ на това, което се беше случило с тях в първите години на окупацията. Докато задаваше въпросите, черните очи под светлорусата коса на Хайди бяха пълни със съчувствие.

— Приличат по-скоро на огромни водни кончета, отколкото на риби, нали, Скит? — Джейми почти винаги настояваше за потвърждение, макар никога да не изчакваше отговора. — Въпреки че имат кожа по цялото тяло и са с три, четири или пет чифта криле, в зависимост от това колко са възрастни, нали? Като че ли летят през водата, но тя е по-лека, отколкото е водата тук, не е толкова гъста. Имат по пет, седем или девет крака в зависимост от това към кой пол принадлежат, нали, Скит? Имат три различни пола. Имат също много дълги ръце с твърди, силни пръсти, с които могат да правят най-различни неща. Под водата строят градове от едни много твърди растения, които растат там и които приличат на дървета, но всъщност не са. Не са толкова напреднали, колкото нас, нали Скит? Няма телефони, по които да комуникират, и не са успели да построят космически кораб. Ние, хората, сме по-напреднали.

Труди извади таблата с опечените хлябове и се наведе да пъхне в горещата, димяща дупка следващата табла с бухнало тесто. Това беше свързано с известно бутане и нагласяване, за да стане всичко както трябва.

Докато се потях близо до огъня, чух извън кухнята по коридора да отеква някакво раздвижване, което идваше от друг край на пещерите. Поради странната акустика в това място беше трудно да се определят разстоянията от източниците на различните шумове.

— Ей! — извика зад мен Джейми и когато се обърнах, го видях вече в гръб да тича към вратата. Изправих се инстинктивно и направих крачка напред, за да го последвам.

— Почакай — обади се Иън. — Ще се върне. Разкажи ни нещо повече на Делфините.

Иън седеше до пещта — горещо място, което не бих избрала. Беше достатъчно близо, протегна ръка и ме хвана за китката. Неочакваното докосване ме накара рязко да отдръпна ръката си, но останах на мястото си.

— Какво става навън? — попитах аз. Продължавах да чувам някакво бърборене, сред което ми се стори, че различих развълнувания глас на Джейми. Иън сви рамене.

— Кой знае? Може би Джеб... — Отново сви рамене, като че ли да покаже, че не го интересува много какво става навън. Опитваше се да демонстрира равнодушие, но в очите му забелязах непонятно за мен напрежение.

Бях сигурна, че скоро ще разбере, затова и аз свих рамене и започнах да обяснявам невероятно сложните родствени връзки на Делфините, като през това време помагах на Труди да подрежда топлия хляб в пластмасови кутии.

— Шест от деветимата... така наречени дядовци и баби по традиция остават с ларвите през първия етап от развитието, докато трима родители работят с тези шестима баби и дядовци по строежа на ново крило на фамилното жилище, което да бъде обитавано от младите, когато започнат да се движат. — Докато обяснявах всичко това, както обикновено гледах не толкова към аудиторията, колкото към хляба пред мен. Тогава чух, че някой от дъното на кухнята ахна от изненада. Машинално продължих мисълта си, като същевременно

огледах присъстващите, за да видя кой беше реагирал така на думите ми. — Останалите трима баби и дядовци обикновено участват в...

Никой не беше реагирал на думите ми. Всички бяха обърнали глави в посоката, в която гледах и аз. Погледът ми се плъзна над тях към тъмния изход.

Първото нещо, което видях, беше слабата фигура на Джейми, вкопчил се здраво в нечия ръка. Беше някой толкова потънал в мръсотията от главата до петите, че направо се сливаше със стената на пещерата. Освен това беше прекалено висок да е Джеб, а и самият той надничаше непосредствено зад рамото на Джейми. Дори от това разстояние можах да забележа, че Джеб беше присвил очи и сбърчил нос от безпокойство — нещо много неприсъщо за него, докато на лицето на Джейми беше изписана истинска радост.

— Започва се — каза едва чуто до мен Иън, тъй като гласът му беше заглушен от пращането на огъня.

Мръсният мъж, когото Джейми все още държеше за ръката, пристъпи крачка напред. Вдигна бавно едната си ръка и инстинктивно я сви в юмрук. От мръсната фигура се разнесе гласът на Джаред — спокоен, лишен от всякаква емоция:

— Какво означава това, Джеб?

Почувствах стягане в гърлото. Опитах се да преглътна, но не можах. Опитах се да дишам, но също без успех. Сърцето ми започна да бие на пресекулки.

Джаред! — Гласът на Мелани бе силен, макар и безмълвен.

Приличаше по-скоро на писък от възбуда. Тя изведнъж като че ли оживя в главата ми.

Джаред се върна!

— Скит ни разказва всичко за вселената — заговори с нетърпение Джейми, без да забележи гнева на Джаред. Може би беше прекалено възбуден, за да му обърне внимание.

— Скит ли? — повтори с тих, подобен на ръмжене глас Джаред.

В коридора зад него имаше още мръсни фигури. Забелязах ги, едва когато започнаха да мърморят недоволно след него. От замръзналите по местата си слушатели се надигна една руса глава. Пейдж скочи на крака.

— Анди! — извика тя и се запромъква между хората, насядали около нея. Един от мръсните мъже заобиколи Джаред и я подхвана,

когато тя за малко щеше да падне, спъвайки се в Уес. — О, Анди! — извика разплакана Пейдж. Тонът ѝ много ми напомни този на Мелани.

Нейните възгласи моментално промениха атмосферата. Сред смълчаната тълпа се чу тихо мърморене, повечето хора се изправиха на крака и отидоха да приветстват с добре дошли завърналите се. Опитах се да разгадая странните изражения на лицата им, докато те пресилено се усмихваха и хвърляха плахи погледи обратно към мен. След една дълга секунда, в която останах като замръзнала на мястото си, си дадох сметка, че непонятното за мен изражение беше усещането за вина.

— Всичко ще се оправи, Скит — прошепна ми Иън.

Погледнах го отчаяно в очакване да открия същата вина и върху неговото лице. Не я забелязах. Видях само как леко присви очи, докато гледаше към новопристигналите.

— Какви, по дяволите, ги вършите, бе, хора — прогърмя нов глас. Кайл, който въпреки мръсотията можеше да бъде разпознат лесно заради ръста, си проби път покрай Джаред и се насочи към... мен.

— Оставете го да ви разправя лъжите си? Да не сте се объркали или то е довело тук Търсачите? Сега всички ли сте паразити?

Много хора сведоха засрамени глави. Само неколцина останаха с предизвикателно вдигнати брадички и изпънат рамене: Лили, Трудни, Хийт, Уес... и болнавият Уолтър.

— Спокойно, Кайл — каза с немощния си глас Уолтър.

Кайл не му обърна внимание. Отправи се с решителни стъпки към мен. Очите му, които имаха същия кобалтовосин цвят като на брат му, гневно святкаха. Аз обаче не можех да продължавам да го гледам, защото непрекъснато обръщах очи към тъмната фигура на Джаред и се опитвах да разтълкувам израза на покритото му с мръсотия лице.

Любовта на Мелани се разливаше в мен като езеро, пробилото язовирна стена, и отвличаше вниманието ми дори и в момента, в който побеснелият грубиян бързо скъсяваше разстоянието.

Иън закри гледката ми, заставайки пред мен, но аз проточих врат, за да мога да продължа да виждам ясно Джаред.

— Докато те нямаше, нещата се промениха, братко.

Кайл спря в недоумение.

— Търсачите ли дойдоха?

— Тя не представлява опасност за нас.

Кайл стисна зъби и аз забелязах с крайчеца на окото, че посяга към нещо в джоба си.

Това най-после привлече вниманието ми и се свих, очаквайки, че той ще извади оръжие. Думите се отрониха едва чуто от устата ми:

— Не заставай на пътя му, Иън.

Той не реагира на молбата ми. Изненадах се от вълнението, което предизвика у мен това и от силното ми желание Иън да не пострада. Това не беше инстинктивното, спонтанно желание да го защитя, каквото изпитвах към Джейми и Джаред. Просто считах, че Иън не трябва да пострада, опитвайки се да ме защити.

Ръката на Кайл се вдигна и от нея блесна светлина. Насочи я към лицето на Иън и я задържа за момент. Иън не се отдръпна.

— Е, добре, какво тогава? — попита Кайл и прибра фенерчето в джоба си. — Ти не си паразит. Как е успяло да те подмами?

— Успокой се и всичко ще ти обясним.

— Не.

Възражението не дойде от Кайл, а от някой зад него. Видях Джаред да се отправя бавно към нас през смълчаните наблюдатели. Когато се приближи заедно с Джейми, който продължаваше да стиска ръката му и да гледа с недоумение, можах да видя по-добре лицето му под маската от мръсотия. Дори Мелани, изпаднала в опиянение от това, че се беше завърнал жив и здрав, забеляза изписаната на него силна омраза.

Джеб беше пропилял напразно усилията си за тези, които не е трябвало. Нямаше значение дали Труди и Лили разговаряха с мен, че Иън беше застанал между мен и брат му, че Шарън и Маги не предприеха никакви враждебни действия срещу мен. Единственият, когото би трябвало да убеди, сега окончателно беше взел решението.

— Не мисля, че някой трябва да се успокоява — процеди през зъби той. — Джеб — продължи Джаред, без да погледне стареца, който го беше последвал, — дай ми пушката.

Тишината, която настъпи след думите му, беше толкова напрегната, че почувствах натиска ѝ в ушите си. В момента, в който видях ясно лицето му, разбрах, че всичко ще приключи. Знаех какво трябва да направя сега: Мелани беше съгласна. Колкото е възможно побезшумно направих крачка встрани и малко назад, за да се отдалеча от Иън. После затворих очи.

— Не е у мен — каза бавно Джеб.

Погледнах през полуотворените си очи, когато Джаред рязко се обърна, за да се убеди, че Джеб не лъже. Изпусна ядосан въздуха през ноздрите си.

— Добре — каза той и пристъпи още една крачка към мен. — Макар че така ще стане по-бавно. Щеше да е по-хуманно, ако беше намерил бързо пушката.

— Моля те, Джаред, нека поговорим — каза Иън, изправяйки се твърдо на крака, защото вече знаеше отговора.

— Мисля, че говорихме достатъчно — изръмжа Джаред. — Джеб остави тази работа на мен и аз взех решение.

Джеб шумно се прокашля. Джаред отново се извърна, за да го погледне.

— Какво? — попита той. — Ти реши какво да е правилото, Джеб.

— Е, да, вярно е.

Джаред отново се обърна към мен.

— Иън, махни се от пътя ми.

— Почакай малко — продължи Джеб. — Ако си спомняш, правилото беше, че решението трябва да бъде взето от този, на когото принадлежи тялото.

Една вена на челото на Джаред видимо пулсираше.

— Е и?

— Струва ми се, че тук има някой с претенции също толкова силни, колкото и твоите. Може би по-силни.

Джаред се загледа право пред себе си, опитвайки се да вникне напълно в думите на стареца. След малко сбърчи с разбиране вежди. Погледна към момчето, което все още държеше ръката му. Всичката радост беше изчезнала от лицето на Джейми и сега то беше бледо и ужасено.

— Не можеш, Джаред — каза, заеквайки, той. — Не би го направил. Скит е добра. Тя ми е приятел! Мел също! Какво ще стане с Мел? Не можеш да я убиеш! Моля те! Ти трябва да... — той не довърши и лицето му се сгърчи от болка.

Отново затворих очи, за да не гледам мъката, изписана върху лицето на момчето. Вече ми беше почти невъзможно да не отида при

него. Напрегнах всичките си мускули, за да остана на мястото си и си казах, че ако сега се приближа, това няма да му помогне.

— И така — рече Джеб с много по-непринуден тон, отколкото го изискваше момента, — можеш сам да се убедиш, че Джейми не е съгласен. Мисля, че той има не по-малко право от теб да каже мнението си.

Дълго време не последва отговор и трябваше отново да отворя очи. Джаред се вглеждаше не по-малко ужасен в измъченото, уплашено лице на Джейми.

— Как можа да позволиш да се случи това, Джеб? — прошепна той.

— Нужно е да поговорим — отвърна старецът. — Защо първо не си поемеш малко дъх, а? Може би ще имаш повече желание за разговор след една баня.

Джаред изгледа с укор стария човек. Очите му бяха пълни с изненада и болка, че е бил предаден. Имах само човешки сравнения за подобен поглед. Този на Цезар към Брут и на Исус към Юда. Непоносимото напрежение продължи още цяла минута, а после Джаред освободи ръката си от пръстите на Джейми.

— Кайл — почти излая той, обърна се и излезе от помещението.

Кайл хвърли на брат си последен, изпълнен с презрение поглед и го последва. Другите мръсни членове на експедицията мълчаливо тръгнаха след тях, а също и Пейдж, хванала здраво Анди под ръка. Повечето от другите, всички, които бяха свели глави от срам за това, че ме бяха допуснали в обществото си, ги последваха. Останахме само Джейми, Джеб, Иън до мен. Труди, Джефри, Хийт, Лили, Уес и Уолтър. Никой не проговори, докато ехото от стъпките им не заглъхна и настъпи тишина.

— Уф! — въздъхна Иън. — Бяхме на косъм. Добре го измисли, Джеб.

— Вдъхнови ме отчаянието. Но опасността още не е отминала — отвърна старецът.

— На мен ли го казваш! Нали не си оставил пушката на някое видно място?

— Не. Предположих, че скоро може да се стигне до този момент.

— Е, това също е нещо.

Джейми трепереше, останал сам на мястото, което останалите бяха напуснали. Заобиколена от тези, които можех да смятам за свои приятели, вече бях в състояние да застана до него. Той обви с ръце кръста ми и аз го потупах по гърба с разтреперани ръце.

— Всичко е наред — излъгах шепнешком. — Всичко е наред. — Давах си сметка, че дори и един глупак можеше да различи фалшивите нотки в гласа ми, а Джейми не беше такъв.

— Той няма да те нарани — рече момчето, като се мъчеше да надвие сълзите, напълнили очите му. — Няма да му позволя.

— Ш-ш-шт — прошепнах аз.

Бях ужасена... Чувствах ужаса, изписан на лицето ми. Джаред беше прав — как Джеб беше позволил да стане това? Ако ме бяха убили още в първия ден от пристигането ми тук, преди Джейми изобщо да ме беше видял... Или през първата седмица, докато Джаред ме държеше изолирана от всички, преди Джейми и аз да станем приятели... Или пък, ако просто си държах устата затворена за Мелани... Сега вече беше твърде късно. Притиснах по-силно детето към себе си.

Мелани беше също ужасена.

Горкото момче.

Предупредих те, че идеята да му кажа не беше добра — припомних ѝ аз.

Как ли ще го понесе, когато умрем?

Ще бъде ужасно. Ще бъде травмиран, наранен и опустошен...

Достатъчно, знам, знам — прекъсна ме Мелани. — Но какво можем да направим?

Предполагам, да не умираме.

Двете се замислихме върху вероятността да оцелеем и направо се отчаяхме.

Иън тупна Джейми по гърба. Почувствах как това се усети от телата и на двама ни.

— Не се измъчвай, момче — насърчи го той. — Не си сам.

— Просто са шокирани, това е всичко. — Разпознах гласа на Трудни зад себе си. — След като получим възможност да обясним, ще се вразумят.

— Ще се вразумят ли? Особено пък Кайл? — прошепна едва чуто някой.

— Знаехме, че ще се стигне до този момент — промърмори Джеб. — Просто трябва да отлагаме. Бурите отминават.

— По-добре е да намериш пушката — предложи спокойно Лили. — Нощта може да се окаже дълга. Скит ще остане при мен и Хайди...

— Мисля, че ще е по-добре да я държим някъде другаде — не се съгласи Иън. — Може би в южните тунели? Мога да я наблюдавам, Джеб.

— Няма да я потърсят при мен — предложи шепнешком Уолтър. Уес заговори веднага след Уолтър:

— Ще дойда с теб, Иън. Те са шестима.

— Не — успях най-после да се обадя аз. — Не. Не е правилно. Не трябва да се биете помежду си. Тук всички сте едно. Принадлежите си едни на други. Не трябва да се биете заради мен.

Махнах ръцете на Джейми от кръста си и го хванах за китките, когато той се опита да ме спре.

— Имам нужда да остана за малко сама — казах му аз, без да обръщам внимание на погледите, впити в лицето ми. — Трябва да остана сама. — Обърнах се, за да потърся Джеб. — Вие също трябва да имате възможност да обсъдите всичко, без аз да ви чувам. Не е честно да обсъждате стратегия в присъствието на врага.

— Я недей да говориш така — намеси се Джеб.

— Остави ме малко да помисля — обърнах се аз към стареца.

Пуснах ръцете на Джейми и се отдръпнах от него. В този миг усетих нечия ръка върху рамото си и изтръпнах. Беше Иън.

— Идеята да се скиташ сама наоколо не е добра — рече той.

Наведох се към него и се опитах да сниша глас така, че Джейми да не ме чуе:

— Защо да протакаме неизбежното? Ще направи ли това нещата за него по-лесни?

Мисля, че знаех отговора на последния ми въпрос. Промуших се под ръката на Иън и побягнах с всички сили към изхода.

— Скит! — извика след мен Джейми.

Някой бързо го накара да млъкне. Не чух стъпки зад себе си. Може би бяха решили, че ще е по-благоразумно да не ме последват. Коридорът беше тъмен и пуст. Ако имах късмет, щях да успея да завия зад ъгъла на голямата зала в тъмното, без на някой да му дойде друго нещо наум.

През целия ми престой тук единственото нещо, което не можах да намеря, беше пътят за навън. Струваше ми се, че бях минала многократно през всички тунели и бях проучила всички разширения в търсене на едно или на друго нещо. Замислих се върху всичко това, докато се движех през най-тъмните ъгли на голямата пещера. Къде можеше да е изходът? После се запитах още нещо: ако успеех да разреша тази загадка, щях ли да бъда в състояние да се измъкна оттук?

Не можех да се сетя за нищо, заради което да си заслужаваше да напусна — със сигурност не и пустинята, която ме чакаше отвън, нито пък Търсачката, Лечителят, моята Утешителка или животът ми преди, който не беше оставил никакъв траен отпечатък върху мен. Всичко, което наистина имаше значение, беше тук с мен, Джейми, а и Джаред, въпреки че той щеше да ме убие. Не можех да си представя, че ще бъда в състояние да се отдалеча от когото и да било от двамата.

А също Джеб, Иън. Сега имах приятели. Докторът, Трудни, Лили, Уес, Уолтър, Хийт. Странни човеци, които можеха да пренебрегнат това, което бях, и да видят в мен нещо, което да не им позволява да ме убият. Може би беше просто любопитство, но независимо от всичко бяха готови да застанат редом с мен срещу останалите от така сплотеното семейство оцелели. Поклатих глава от учудване, докато опипвах грубата скала.

Чувах, че има и други в срещуположния край на пещерата. Не спрях. Те не можеха да ме видят тук, а тъкмо бях намерила пукнатината, която търсех. В края на краищата имаше само едно място, където можех да отида. Дори и ако по някакъв начин бях открила пътя за бягство, пак трябваше да мина по този път. Продължих да се движа бързо, като се стараех да се държа в най-тъмната част на коридора.

ГЛАВА 27

НЕРЕШИТЕЛНА

Вървах пипнешком по пътя, който водеше до моята дупка затвор.

Бях изминали седмици, откакто не бях минавала по този коридор. Не се бях връщала тук от сутринта, когато Джаред бе заминал, а Джеб ме беше пуснал на свобода. Струваше ми се, че докато съм жива и Джаред е в пещерите, трябваше да бъда в това място.

Сега слабата светлина я нямаше да ме посрещне. Бях почти сигурна, че съм в последния участък на тунела — завоите и извивките все още ми бяха смътно познати. Продължавах да напредвам бавно, като влачех лявата си ръка по стената, колкото е възможно по-ниско и се опитвах да намеря дупката. Не бях решила дали да се вмъкна в тясното пространство, но поне щеше да ми послужи за ориентир, че съм дошла там, където исках да бъда.

Оказа се, че няма да мога да се настаня отново в килията си. В момента, в който пръстите ми докоснаха грубия горен ръб на дупката, кракът ми срещна някакво препятствие, в което се спънах и паднах на колене. Инстинктивно протегнах ръце напред, за да се задържа, и те се стовариха шумно върху нещо, което не беше скала и не би трябвало да е тук.

Звукът ме стресна, а неочакваният предмет ме изплаши. Може би бях направила погрешен завой и изобщо не бях близо до дупката. Може би се намирах в нечие жилище. Мислено се върнах през току-що изминатия път и се зачудих как съм успяла да се заблудя. Междувременно се ослушах за някаква реакция на падането ми, като останах да лежа абсолютно неподвижна в мрака.

Нямаше нищо — никаква реакция, никакъв звук. Беше само тъмно, задушно и влажно както винаги и толкова тихо, че нямаше съмнение, че съм сама. Внимателно, като се стараех да вдигам колкото е възможно по-малко шум, започнах да проучвам пространството наоколо.

Ръцете ми попаднаха на нещо. Отдръпнах ги, но после ги прокарах леко по очертанията на предмета, който ми заприлича на картонена кутия. Картонена кутия, завита в тънък целофанен лист, който шумолеше под ръцете ми. Опипах вътрешността на кутията и напипах нова целофанена опаковка — някакви квадрати, които шумоляха още по-силно, като ги докосвах. Бързо се отдръпнах, уплашена, че мога да привлека вниманието върху себе си.

Спомних си, че бях останала с впечатлението, че съм напипала горния ръб на дупката. Протегнах ръка наляво и напипах още такива картонени кутии, наредени една върху друга. Опитах се да стигна горния край на купчината, но трябваше да се изправа. Беше на височината на главата ми. Продължих да търся пипнешком, докато намерих стената и дупката в нея точно там, където предполагах, че ще е. Помъчих се да се промъкна вътре, за да се уверя, че това е мястото. Една секунда върху извития под щеше да ми е достатъчна да се уверя в това, но не можах да напредна повече от входа. Вътре беше пълно с кутии.

След като разбрах, че не мога да продължа навътре, започнах бавно да опипвам пътя си обратно, за да изляза от дупката. Установих, че не мога да продължа да вървя по-навътре в коридора. Целият беше запълнен със загадъчните картонени кутии.

Докато проучвах с ръце пода, за да разбера какво представляват, напипах нещо различно. Беше някакъв груб плат, като зебло, чувал, пълен с нещо тежко, което при натискане се местеше и издаваше някакъв лек, съскащ звук. Продължих да мачкам с ръце чувала, без да се притеснявам, че едва доловимото съскане може да привлече вниманието на някого.

Изведнъж всичко ми стана ясно. Причината беше миризмата. Докато си играех с подобния на пясък материал в чувала изведнъж усетих познат мирис. Той ме върна в кухнята ми в Сан Диего, където от лявата страна на умивалника имаше шкаф. Съвсем ясно си представих плика с ориз, пластмасовата градуирана чаша, която използвах, за да отмервам нужното количество, както и кутиите с консерви зад него...

След като осъзнах, че съм напипала чувал с ориз, реших, че в края на краищата бях стигнала до желаното място. Нали Джеб ми беше казал, че го използват за склад, а Джаред току-що се беше върнал от

продължителната акция? Сега всичко, което участниците в нея бяха успели да откраднат през седмиците, през които ги нямаше, беше струпано тук в това отдалечено място, докато влезе в употреба.

Веднага през главата ми минаха най-различни мисли. Първо си дадох сметка, че съм заобиколена от храна. Но не просто калпав хляб и рядка лучена супа, а храна. Някъде из тази купчина можеше да има фъстъчено масло, шоколадови бисквити, картофени чипсове и т.н.

Когато си представях, че съм намерила тези неща, започнах дори да усещам вкуса им и да си мисля, че за пръв път ще се наям до насита, откакто бях напуснала цивилизацията. Почувствах се гузна от подобни мисли. Джаред не беше рискувал живота си, не беше се крил седмици наред и не беше крал, за да ме нахрани. Тази храна беше за други. Но нали тъкмо заради това бях дошла тук? Нали точно от това имах нужда, да остана сама и да помисля.

Пропълзях покрай стената. От чувала с ориза ставаше добра възглавница. Притворих очи, което беше напълно ненужно сред непрогледния мрак, и започнах да се консултирам.

Добре, Мел, а сега какво?

Със задоволство установих, че тя е все още будна и нащрек. Съпротивата беше върнала силата ѝ. Унасяше се в сън, само когато нещата вървяха добре.

Приоритети — реши тя. — Какво е най-важното за нас? Да останем живи? Или Джейми?

Тя знаеше отговора. *Джейми* — потвърдих аз и шумно въздъхнах. Звукът от въздишката ми се отрази от черните стени.

Съгласна съм. Може би ще успеем да оцелеем за известно време, ако позволим на Джеб и на Иън да ни защитават. Това ще му помогне ли?

Може би.

Няма ли да страда повече, ако просто се предадем? Или ако оставим тази работа да се проточи, само за да завърши накрая зле, което ми се струва неизбежно?

На нея това не ѝ хареса. Усещах как се оглежда и търси алтернатива.

Да се опитам да избягам ли? — попитах аз.

Едва ли — реши тя. — Освен това какво бихме могли да правим там отвън? Какво бихме могли да им кажем?

Представихме си заедно как ще обясня отсъствието си с месеци. Можех да излъжа, да съчиня някаква друга история или да кажа, че не си спомням. Обаче се сетих за скептичното изражение на Търсачката, за изпъкналите ѝ очи, пълни с подозрение, и си дадох сметка, че опитите ми да я заблудя щяха да се провалят.

Ще си помислят, че аз съм надделяла — съгласи се Мелани. — След това ще те извадят и ще сложат вътре нея.

Размърдах се, въобразявайки си, че ако променя положението си върху каменния под, това ще ме отдалечи от подобна възможност и потреперих. След това си представих докрай как щеше да завърши това. *Тя ще им каже за това място и Търсачите ще дойдат.*

И двете изпаднахме в ужас.

Точно така — продължих аз. — Значи бягството отпада.

В такъв случай решението е дали... дали да е бързо или бавно. Кое ще му се отрази по-зле?

Изглежда, че докато се съсредоточавах върху подробностите, поне от моя страна можех да се държа по-делово. Мелани се опита да имитира усилията ми.

Не съм сигурна. От една страна е логично, че колкото по-дълго тримата сме заедно, толкова по-трудна ще бъде раздялата за него. Обаче от друга, ако не се борим и просто се предадем, това няма да му хареса. Ще се чувства предаден от нас.

Замислих се и върху двете възможности, представени от нея, като се опитвах да разсъждавам логично.

Значи... по-скоро бързо, но трябва да положим всички усилия да не умрем, така ли?

Да продължим да се борим — беше категорична тя.

Да се борим. Невероятно. Опитах се да си представя как отговарям на насилието с насилие. Как вдигам ръка, за да ударя някого. Можех да го изразя с думи, но не можех да си представя подобна картина.

Можеш да го направиш — окуражи ме тя. — Ще ти помогна.

Благодаря, но няма да стане. Трябва да има някой друг начин.

Не те разбирам. Скит. Ти си предала напълно твоите, готова си да умреш заради брат ми, влюбена си в мъжа, когото обичам и който ще ни убие, но въпреки това не можеш да се откажеш от навици, които са напълно непрактични тук.

Аз съм такава, каквато съм, Мел. Не мога да променя това, дори ако всичко останало се промени. Остани си такава, каквато си, но ми позволи и аз да правя същото.

Но ако трябва да...

Щеше да продължи да спори с мен, но бяхме прекъснати. Някъде из коридора се чу шум от стъпване на обувки върху скала.

Замръзнах — всяка моя телесна функция замря, с изключение на сърцето, и дори то започна да бие неравномерно. Ослушах се. Надеждата ми, че просто съм си въобразила, не продължи дълго. След секунди чух по-отчетливо стъпките да се приближават. Мелани запази спокойствие, но аз се паникьосах.

Исправи се! — нареди ми тя.

Защо?

Не искаш да се биеш, но можеш да бягаш. Трябва да опиташ нещо... заради Джейми.

Започнах отново да дишам, но се стараех да не поемам дълбоко въздух и да не вдигам шум. Претърколих се бавно и застанах на краката си. Адреналинът се разнесе из мускулите ми и те ту се свиваха, ту се разпущаха. Можех да бягам по-бързо от всеки, който би се опитал да ме настигне, но накъде щях да бягам?

— Скит — прошепна тихо някой. — Скит? Тук ли си? Аз съм.

Гласът му секна и аз разбрах, че е той.

— Джейми! — възкликнах аз. — Какво правиш? Казах ти, че имам нужда да остана сама.

Облекчението в гласа му беше очевидно, когато престана да шепти.

— Всички те търсят. Искам да кажа... Труди, Лили и Уес... Само че не искаме никой да узнае какво правим. Никой не трябва да разбере, че липсваш. Джеб отново носи пушката. Иън е с доктора. Когато докторът се освободи, ще говори с Джаред и Кайл. Всички го слушат. Затова не е нужно да се криеш. Всички са заети, а ти сигурно си уморена...

Джейми обясняваше, продължавайки да се приближава, докато пръстите му намериха ръката ми.

— Всъщност аз не се крия, Джейми. Казах ти, че трябва да помисля.

— Можеш да го правиш в присъствието на Джеб, нали?

— Къде искаш да отида? Обратно в стаята на Джаред ли? Нали там трябваше да бъда.

— Вече не. — В гласа му усетих познатата упорита нотка.

— Защо са заети толкова всички? — попитах аз, за да отклоня темата. — Какво прави докторът?

Опитът ми се оказа неуспешен, той не отговори. След кратко мълчание докоснах бузата му.

— Виж какво, трябва да си при Джеб. Кажи на другите да престанат да ме търсят. Ще поостана тук известно време.

— Не можеш да спиш тук.

— Правила съм го преди.

С ръката си усетих, че клати глава.

— Ще отида поне да донеса постелки и възглавници. Няма да ми трябва повече от една. Няма да остана при Джаред, докато продължава да се държи така.

Простенах вътрешно.

— Тогава стой при Джеб да ти хърка. Ти трябва да си с тях, не с мен.

— Ще бъда там, където аз искам.

Опасността Кайл да ме завари тук не ми излизаше от главата. Обаче този довод само щеше да накара Джейми да се чувства още по-отговорен за защитата ми.

— Добре, но трябва да поискаш разрешение от Джеб.

— По-късно. Няма да го безпокоя тази вечер.

— Какво прави той?

Джейми не отговори. Едва сега разбрах, че нарочно не беше отговорил на въпроса ми първия път. Имаше нещо, което не искаше да ми каже. Може би и другите бяха заети с търсенето ми. Може би завръщането на Джаред беше ги накарало да се върнат към първоначалното си мнение за мен. В кухнята ми се стори, че е така, когато сведоха глави и ме поглеждаха виновно.

— Какво става, Джейми? — настоях аз.

— Не трябва да ти казвам — смотолеви той. — И няма да го направя. — Обви здраво кръста ми с ръце и опря лицето си в рамото ми. — Всичко ще е наред — обеща с дрезгав глас той.

Потупах го по гърба и прекарах пръсти през гъстата му, разрошена коса.

— Добре — съгласих се с мълчанието му. В края на краищата и аз имах мои тайни, нали? — Не се разстройвай, Джейми. Каквото и да е, то ще да е за добро. Ще се оправяш. — Докато изричах думите, ми се искаше да бяха истина.

— Не знам на какво да се надявам — прошепна той.

Докато се вирах в тъмното, без да виждам нищо конкретно, и се опитвах да отгатна какво не искаше да ми каже, очите ми доловиха слаба светлина в далечния край на коридора — слаба, но все пак видима в тъмната пещера.

— Ш-ш-шт — прошепнах аз. — Някой идва. Бързо се скрий зад кутиите.

Джейми рязко извърна глава към жълтата светлина, която с всяка секунда ставаше все по-силна. Ослушах се за някакви стъпки, но не чух нищо.

— Няма да се крия — промълви той. — Застани зад мен, Скит.

— Не!

— Джейми! — провикна се Джаред. — Знам, че си тук!

Усетих, че краката ми изтръпват. Трябваше ли да е Джаред? Щеше да е много по-лесно за Джейми, ако ме убиеше Кайл.

— Махай се! — отвърна Джейми.

Жълтата светлина се вдигна нагоре и се превърна в светъл кръг върху далечната стена.

Джаред зави зад ъгъла, като насочваше фенера насам-натам по каменния под. Беше отново чист, облечен в познатата ми избеляла, червена риза, която висеше в стаята, където живях в продължение на седмици. Лицето му също ми беше познато. Имаше същото изражение, което бях видяла още в първия момент, когато се появих тук.

Лъчът светлина ме блъсна в лицето и ме заслепи. Разбрах, че светлината се отрази с ярък отблясък от сребристото зад очите ми, защото усетих как Джейми подскочи леко стреснат, но после остана още по-решително на мястото си.

— Махни се от него! — прогърмя гласът на Джаред.

— Млъкни! — изкрещя му в отговор Джейми. — Ти не я познаваш! Остави я на мира!

Той се вкопчи в мен, когато се опитах да се освободя от ръцете му. Джаред се втурна напред като нападащ бик. Сграбчи Джейми отзад

за ризата и го отдръпна от мен. Продължи да държи парчето плат и да раздрусва момчето, крещейки:

— Ти си идиот! Не виждаш ли как те използва?

Инстинктивно се мушнах в тясното пространство между двамата. Както предполагах, това го накара да пусне Джейми. Целта ми не беше онова, което последва — познатата му миризма атакува сетивата ми и почувствах изпъкналите му гърди под ръцете си.

— Остави Джейми на мира — казах аз и за първи път ми се прииска да съм такава, каквато Мелани искаше да бъде — ръцете ми да са твърди в този момент, а гласът ми да е силен.

Той ме хвана с една ръка за китките и ме отхвърли от себе си към стената. Бях неподготвена за съприкосновението с нея и от удара останах без дъх. Смъкнах се покрай каменната стена на пода върху кутиите, вдигайки същия шум, както когато се проснах върху целофанената им обвивка при пристигането ми тук. Докато лежах превита върху кутиите, усетих как пулсът тупти в главата ми и за момент видях странни светлини да преминават пред очите ми.

— Страхливец — изкрещя му Джейми. — Тя не би те наранила, за да спаси живота си! Защо не я оставиш на мира!

Чух, че някой размества кутиите и почувствах ръцете на Джейми върху рамото ми.

— Скит? Добре ли си?

— Добре съм — отвърнах аз, без да обръщам внимание на туптенето в главата. Видях разтревоженото му лице над мен, осветено от фенера, който Джаред трябва да беше изпуснал. — Джейми, сега трябва да си вървиш — прошепнах аз. — Бягай!

Джейми енергично поклати глава.

— Стой далеч от него! — изрева отново Джаред.

Видях как хвана Джейми за раменете и го издърпа назад. Разместените кутии се изсипаха като лавина отгоре ми. Претърколих се, закривайки лицето си с ръце. Една по-тежка кутия ме блъсна точно между лопатките и извиках от болка.

— Престани да я нараняваш! — изкрещя Джейми.

Чу се рязък удар и някой изохка. Опитах се да се измъкна изпод тежката картонена кутия и замаяна се повдигнах на лакти. Джаред се държеше с една ръка за носа, от който върху устните му се стичаше

нещо тъмно. Очите му бяха разширени от изненада. Джейми стоеше пред него, намръщен и със стиснати юмруци.

Лицето му постепенно се отпусна, докато Джаред продължаваше да го гледа изумен. После изненадата беше заменена от болка — болка и толкова силна мъка от това, че се беше почувствал предаден, че тя съперничеше на изражението му в кухнята.

— Ти не си човекът, за когото те мислех — прошепна Джейми.

Погледна Джаред така, като че ли той беше някъде много далеч, като че ли между тях имаше стена и Джейми бе напълно изолиран от едната ѝ страна.

Очите на Джейми се напълниха със сълзи и той извърна глава, засрамен, че е показал слабостта си пред Джаред. После с бързи крачки се отдалечи.

Опитахме се — помисли си тъжно Мелани. Сърцето я бодеше заради момчето дори и в момента, в който копнееше да насоча погледа си към мъжа. Дадох ѝ каквото искаше.

Джаред не ме гледаше. Взираше се в тъмнината, в която беше изчезнал Джейми, и продължаваше да се държи за носа.

— О, дяволите да го вземат! — провикна се изведнъж той. — Джейми! Върни се!

Не последва отговор.

Джаред хвърли студен поглед към мен, а аз се свих, макар че ядът му като че ли се беше изпарил, после грабна фенера и хукна подир Джейми, оставяйки ме сама в мрака.

Известно време единственото нещо, което успях да правя, беше да дишам. Съсредоточих се да вдишвам въздуха, да го издишвам и после пак да вдишвам. След като почувствах, че вече мога да го правя добре, се помъчих да се изправам от пода. Бяха ми нужни няколко секунди, за да си припомня как трябваше да движа краката си и дори след това те все още трепереха и заплашваха да се подкосят под тежестта ми, затова отново седнах на пода, опряна на стената, а после потърсих моята пълна с ориз възглавница. Останах да лежа там, докато си дам сметка за станалото.

Нямаше нищо счупено, с изключение на разбития нос на Джаред. Поклатих бавно глава. Джейми и Джаред не трябваше да се бият. Карах ги да се чувстват толкова объркани и нещастни. Въздъхнах и продължих да се занимавам с преценките си. Върху гърба си усещах

обширно място, което ме болеше, а едната страна на лицето ми болезнено пламтеше от съприкосновението със стената. Изпитах силно щипане, когато го докоснах и усетих някаква топла течност между пръстите си. Това беше най-лошата ми рана. Останалите охлузвания и натъртвания не бяха сериозни. Когато го разбрах, неочаквано ме обзе голямо облекчение. Бях жива. Джаред имаше възможността да ме убие, но не се беше възползвал от нея. Вместо това беше тръгнал след Джейми, за да оправи нещата между тях. Така че, каквито и щети да бях нанесла на отношенията им, те вероятно не бяха непоправими.

Денят се оказа дълъг. Беше дълъг дори още преди Джаред и другите да се появят, а това като че ли бе преди цяла вечност. Останах там, където бях, затворих очи и заспах върху ориза.

ГЛАВА 28

В НЕВЕДЕНИЕ

Когато се събудих, не можах да се ориентирам в абсолютния мрак.

През последните месеци бях свикнала слънцето да ми казва, че е сутрин. Отначало помислих, че все още е нощ, но после, след като усетих щипенето по лицето си и болката в гърба, си спомних къде се намирах.

До мен чух тихо, равномерно дишане. Не ме изплаши, защото беше най-познатият ми от звуците тук. Не се изненадах, че Джейми се беше промъкнал обратно и бе спал до мен през нощта. Може би го събуди промяната в дишането ми или пък просто се събудихме по едно и също време. Секунди след като бях напълно в съзнание, той уплашен прошепна:

— Скит?

— Тук съм.

Въздъхна с облекчение.

— Ама тук е доста тъмно — рече той.

— Да.

— Дали вече е станало време за закуска?

— Не знам.

— Гладен съм. Хайде да отидем и да проверим.

Не му отговорих. Той правилно изтълкува мълчанието ми, че нещо ме спира.

— Не е нужно да се криеш тук, Скит — каза със сериозен глас, след като изчака няколко секунди да отговоря. — Снощи говорих с Джаред. Ще престане да те тормози, обеща.

Почти се усмигнах. Да ме тормози.

— Ще дойдеш ли с мен? — настоя Джейми. Ръката му намери моята.

— Това ли искаш да направя? — попитах тихо аз.

— Да. Всичко ще бъде както преди.

Мел? Така ли е най-добре?

Не знам. Тя се колебаеше. Знаеше, че не може да е обективна, искаше да види Джаред.

Ама това е лудост.

Не по-малка от факта, че ти също искаш да го видиш.

— Добре, Джейми — съгласих се аз. — Но ми обещавай, че няма да се разстройваш, когато се окаже, че не е същото, както преди. Ако нещата загрубеят... Не трябва да се изненадваш.

— Всичко ще е наред. Ще видиш.

Оставих го да ни води в тъмното, като продължи да ме държи за ръката. Опитах се да събера целия си кураж, когато влязохме в пещерата градина. Днес не можех да бъда сигурна в реакцията на никого. Кой знае какво се е говорило, докато съм спала?

Обаче градината беше пуста, въпреки че слънцето грееше ярко в утринното небе. Отразената му от стотиците огледала светлина моментално ме заслепи.

Джейми не се изненада, че заварихме пещерата празна. Гледаше лицето ми и пое рязко въздух, когато лъчите осветиха бузата ми.

— А! — възкликна изненадан той. — Добре ли си? Много ли те боли?

Докоснах леко лицето си. Кожата ми беше грапава от песъчинките, попаднали в засъхналата кръв. Усетих как пулсира там, където я докоснаха пръстите ми.

— Нищо ми няма — прошепнах аз. Празната пещера ме караше да бъда нащрек. Не исках да говоря прекалено високо. — Къде са хората?

Джейми сви рамене, но продължи да ме гледа напрегнато.

— Предполагам, че са заети — не снижи гласа си той.

Това ми напомни за миналата нощ и за тайната, която не искаше да ми каже. Сбърчих вежди.

Според теб какво не иска да ни каже той?

Знаеш толкова, колкото и аз, Скит.

Ти си човек. Нямаш ли интуиция или нещо подобно?

Интуиция ли? Интуицията ми подсказва, че не познаваме това място толкова добре, колкото си мислим, че го познаваме — рече Мелани.

И двете се замислихме върху това не особено успокояващо заключение. Почти почувствах облекчение, когато чух обичайните шумове от хранещи се хора, които идваха от коридора, водещ към кухнята. Не държах особено да срещна когото и да било, като изключим, разбира се, болезнения копнеж да видя Джаред. Обаче безлюдните тунели и разбирането, че нещо се крие от мен, ме караха да бъда нащрек.

Кухнята беше полупразна, което беше странно за този утринен час. Но почти не обърнах внимание на това, защото миризмата, идваща от каменната пещ, потисна всичките ми други мисли.

— О-о-ох! — възкликна Джейми. — Яйца!

Сега започна да ме тегли по-силно след себе си, а и аз няхах желание да изоставам от него. Водени от празните си стомаси, се отправихме бързо към плота до пещта, където майката Лусина стоеше с пластмасов черпак в ръка. По принцип всеки сам си сервираше закуската, която обикновено се състоеше от твърди франзели хляб. Тя погледна момчето и каза:

— Преди час бяха по-вкусни.

— И сега ще са чудесни — отвърна въодушевен Джейми. — Всички ли са яли?

— Повечето. Мисля, че отнесоха един поднос на доктора и на оста... — Лусина не довърши и за пръв път бързо ме погледна. Джейми стори същото. Не можах да разбера какво означаваше изражението, което се появи за миг на лицето на Лусина. То изчезна твърде бързо и беше заменено от нещо друго, когато се взря в охлузванията по бузата ми.

— Колко остана? — попита Джейми, но този път нетърпението му прозвуча малко пресилено.

Лусина се обърна, наведе се и с дръжката на черпака придърпа един тиган от горещите камъни в дъното на пещта.

— Колко искаш, Джейми? Има много — каза му тя, без да се обръща.

— Представи си, че съм Кайл — отвърна през смях той.

— Нека да бъде порция „ала Кайл“ тогава — рече Лусина, но въпреки че се усмихна, очите ѝ останаха тъжни.

Тя напълни до горе една от купите за супа с леко позасъхнали бъркани яйца, изправи се и я подаде на Джейми. Погледна ме отново и

разбрах защо ме гледа така.

— Хайде да седнем ей там, Джейми — казах аз и го дръпнах от тезгяха.

Той ме изгледа изумен.

— Ти никак ли не искаш?

— Не. Аз съм... — Щях отново да кажа добре, когато стомахът ми демонстративно изкъркори.

— Скит? — той погледна мен, после Лусина, която стоеше със скръстени на гърдите ръце.

— Ще взема само хляб — казах аз.

— Не. Лусина, какъв е проблемът? — попита той и я изгледа в очакване. Тя не се помръдна. — Ако смяната ти тук е изтекла, аз ще продължа нататък — предложи Джейми. Присви очи и стисна предизвикателно устни.

Лусина сви рамене и остави черпака върху каменния тезгях, после бавно се отдалечи, без изобщо да ме погледне.

— Джейми — казах шепнешком, — тази храна не е за мен. Джаред и другите не са рискували живота си, за да мога да ям яйца на закуска. Хлябът ми е достатъчен.

— Не ставай глупава, Скит — рече Джейми. — Сега ти живееш тук също както останалите. Никой няма нищо против да переш дрехите му или да печеш хляба им, нали? Освен това тези яйца няма да изтраят много дълго. Ако не ги изядеш, ще се развалят.

Усетих как очите на всички присъстващи са се забили в гърба ми.

— Някои биха предпочели да стане точно така — казах още тихо аз, за да ме чуе само Джейми.

— Забрави — възрази ядосан той. Изтича до плота и напълни още една купа с яйца, а после я постави пред мен. — Ще ги изядеш всичките — настоя решително той.

Погледнах купата. Устата ми се напълни със слюнка. Бутнах я малко настрана и скръстих ръце.

Джейми се намръщи.

— Е, добре — рече той и също отмести купата си настрана. — Щом ти не ядеш, и аз няма да ям. — Стомахът му шумно изкъркори, но Джейми също скръсти ръце на гърдите си.

Гледахме се така в продължение на две минути, а стомасите и на двамата ни продължиха да къркорят, приветствайки яйцата. От време на време той поглеждаше с крайчеца на окото си храната. Това ме уби — този копнеж в очите му.

— Добре — казах тихо, побутнах купата обратно към него, а после придърпах и моята. Той изчака да хапна първата хапка и едва тогава докосна своята. Едва успях да не изохкам, когато усетих вкуса на яйцата върху езика си. Знаех, че изстиналите, леко втвърдили се яйца не бяха най-хубавото нещо, което бях вкусвала, но в този момент изпитвах тъкмо това. Това тяло все още беше живо.

Реакцията на Джейми беше същата. После започна да гълта храната с такава бързина, че почти не му оставаше време да диша. Наблюдавах го, за да съм сигурна, че няма да се задави.

Ядох бавно с надеждата, че ще мога да го убедя да изяде и част от моята порция, когато приключи. Едва след като дребното ни спрекване приключи, а стомахът ми бе доволен, забелязах най-после атмосферата в кухнята.

Би трябвало появата на яйцата за закуска след месеци еднообразие да стане причина за по-весело настроение. Обаче атмосферата беше мрачна и всички разговаряха шепнешком. Дали това беше последица от разигралата се предишната вечер сцена? Огледах помещението, опитвайки се да разбере.

Тук-там някои от хората ме гледаха, но те бяха единствените, които си шушукаха напрегнато помежду си, а останалите изобщо не ми обръщаха внимание. Освен това никой от тях не беше ядосан, напрегнат, с виновно изражение или някое друго от чувствата, които очаквах да заваря.

Не, те бяха тъжни. На лицата на всички присъстващи беше изписано отчаяние.

Последният човек, когото забелязах, беше Шарън. Хранеше се в един отдалечен ъгъл и както обикновено беше сама. Беше толкова спокойна, докато дъвчеше разсеяно храната, че отначало не забелязах сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Те падаха в храната, но тя продължаваше да яде и като че ли не ги забелязваше.

— Нещо случило ли се е с доктора? — попитах внезапно изплашена Джейми. Запитах се дали не бях се превърнала в параноичка... Може би това нямаше нищо общо с мен. Може би

тъжното настроение в кухнята беше част от друга човешка драма, от която аз бях изключена. Затова ли всички бяха заети? Да не би да се беше случил някакъв инцидент?

Джейми погледна към Шарън и въздъхна, преди да ми отговори:

— Не, докторът е добре.

— Леля Маги? Да не би да се е наранила?

Той поклати глава.

— Къде е Уолтър? — продължих да разпитвам все още шепнешком аз. Мисълта, че нещо лошо се е случило с някого от хората тук, дори и ако беше от тези, които ме ненавиждаха, не ми даваше покой.

— Не знам. Той е добре. Сигурен съм.

Едва сега си дадох сметка, че Джейми е също толкова тъжен, колкото и всички присъстващи тук.

— Какво не е наред, Джейми? Защо сте тъжни?

Той вдигна очи от яйцата, продължи да яде, този път като че ли нарочно, и не ми отговори. Привърши закуската си в мълчание. Опитах се да му подам остатъка в купата ми, но той ми хвърли такъв гневен поглед, че я дръпнах обратно към себе си и изядох останалото без по-нататъшна съпротива.

Сложихме купите си в голям пластмасов панер за мръсните съдове. Беше пълен, затова го свалих от плота. Не бях сигурна какво ставаше днес в пещерите, но ми се стори, че миенето на съдове беше едно безопасно занимание.

Джейми ме придружи, като продължаваше непрекъснато да се озърта наоколо. Това не ми хареса. Нямах намерение да му позволя да изпълнява ролята на мой бодигард, ако възникнеше подобна необходимост. Но когато завивахме покрай голямата нива, ме намери редовният ми бодигард, така че тази възможност стана твърде хипотетична.

Иън беше мръсен. От главата до петите беше покрит със светлокафяв прах, който на местата, мокри от пот, ставаше по-тъмен. Стеклите се по лицето му кафяви струйки не можеха да прикрият изтощението му. Не се изненадах, когато видях, че и той е толкова уморен, колкото всички останали. Обаче прахът изостри любопитството ми. Не беше червено-кафявият прах от вътрешността на пещерите. Тази сутрин Иън беше излизал навън.

— Ето ви и вас — рече той, когато ни видя. Вървеше бързо и дългите му крака скъсиха бързо разстоянието. Когато стигна до нас, не забави ход, а само ме хвана за лакътя и ме побутна да се движа бързо напред. — Хайде да се скрием тук за малко.

Той ме вмъкна във входа на един тесен тунел, който водеше към източната нива, където царевицата беше вече почти узряла. Не влязохме много навътре, а само застанахме в тъмното, за да не можем да бъдем видени от голямата зала. Почувствах, че Джейми положи леко ръката си върху другата ми ръка.

След около половин минута в голямата зала отекнаха плътни гласове. Не бяха весели, а също толкова тъжни, колкото и тези, които бях чула в кухнята тази сутрин. Гласовете минаха близо до вдлъбнатината, в която се бяхме скрили, и усетих как пръстите на Иън се впиват в ръката ми. Разпознах гласовете на Джаред и Кайл. Мелани се опита да се освободи от контрола ми, който и без това беше твърде слаб, защото и двете искахме да зърнем лицето на Джаред. Добре, че Иън ни задържа.

— ... не разбирам защо го оставихме да продължи да опитва. Когато нещо е свършило, то е свършило — казваше Джаред.

— Наистина си мислеше, че този път ще успее. Беше толкова сигурен... Както и да е. Всичко това ще си струва усилията, ако успее да го разбере някой ден — възрази Кайл.

— Ако — рече сърдито Джаред. — Според мен беше добре, че намерихме онова бренди. С темпото, с което напредва, до довечера докторът ще опука целия кашон.

— Скоро ще е напълно безчувствен — рече Кайл. Гласът му започна да затихва в далечината.

— Ще ми се Шарън да... — След това вече не чувах нищо.

Иън изчака гласовете да заглъхнат съвсем, а след това още няколко минути, и едва тогава пусна ръката ми.

— Джаред обеща — каза му сърдито Джейми.

— Да, но Кайл не е — отвърна Иън.

Двамата излязоха отново на светло. Бавно ги последвах. Не бях сигурна какво изпитвам. Едва сега Иън забеляза какво носех.

— Днес няма да се мият съдове — каза ми той. — Нека им дадем възможност да разчистят и да се махнат.

Помислих си да го попитам защо е толкова мръсен, но вероятно, както и Джейми, нямаше да ми отговори. Обърнах се и се загледах към тунела, който водеше към двете реки.

В този миг Иън ядосан изсумтя. Погледнах го уплашена, но разбрах, че причината за яда му е лицето ми. Вдигна ръка, за да повдигне брадичката ми, но аз се отдръпнах и той я пусна.

— Повръща ми се от това — рече той и гласът му прозвуча така, като че ли наистина има намерение да го стори. — Най-лошото е, че ако не бях останал на мястото си, може би аз щях да го направя...

— Няма нищо сериозно, Иън — казах аз.

— Не е вярно — отвърна тихо той, а после се обърна към Джейми: — Може би ще трябва да тръгваш за училище. По-добре ще е нещата да се нормализират, колкото е възможно по-скоро.

Джейми изпъшка.

— Днес Шарън ще бъде направо кошмарна.

Иън се усмихна.

— Време е да приеме още някой в отбора, момче. Не ти завиждам.

Джейми въздъхна и подритна една буца пръст.

— Не изпускай от очи Скит.

— Няма.

Момчето се отдалечи, но продължи често да поглежда назад, докато изчезна в един друг тунел.

— А сега дай ми това — рече Иън и издърпа панера със съдовете от ръцете ми, преди да успее да отговоря.

— Не бяха много тежки — казах му аз.

Той отново се усмихна.

— Чувствам се глупаво да стоя тук с празни ръце, а ти да разнасяш това насам-натам. Позволи ми да се проявя като кавалер. Хайде да отидем да починем някъде настрани, докато нещата се успокоят.

Думите му ме обезпокоиха, но мълчаливо го последвах. Защо ще проявява кавалерство към мен? Изминахме целия път до царевичната нива, а после навлязохме и в самата нива, като стъпвахме откъм пониската страна на браздата, между стеблата. Вървах след него, докато той спря някъде по средата на нивата, остави панера със съдовете настрана и се излегна върху пръстта.

— Е, да, това наистина е доста встрани — казах аз и седнах до него на земята, като кръстосах крака. — Но не трябва ли да работим?

— Работиш прекалено много, Скит. Ти си единствената, която не взема почивен ден.

— Така имам какво да правя — отвърнах аз.

— Днес всички почиват, така че ти също можеш да се възползваш.

Изгледах го с любопитство. Светлината, идваща от огледалата, хвърляше двойни сенки през стъблата на царевицата, които падаха върху него като ивиците на зебра. Под тях и под покриващата го мръсотия лицето му беше уморено.

— Изглеждаш така, като че ли здравата си поработил.

Забелязах, че стана напрегнат.

— Да, но сега почивам.

— Джейми не иска да ми каже какво става — казах тихо аз.

— Не. И аз няма да ти кажа. — Той въздъхна. — Не е нещо, което би трябвало да знаеш.

Загледах се в червено-кафявата пръст и усетих, че стомахът ме присви. Не можех да си представя нещо по-лошо от това да бъда в неведение, но може би просто ми липсваше въображение.

След кратка пауза Иън каза:

— Наистина не е честно, след като не искам да отговарям на въпроса, но ще имаш ли нещо против, ако аз те попитам нещо?

— Давай — рекох аз доволна, че можем да сменим темата.

Той не заговори веднага, затова вдигнах очи към него, за да разбера причината за колебанието му. Гледаше изцапаните си с пръст длани.

— Знам, че не си лъжкия. Вече съм сигурен в това — каза тихо той. — Ще ти повярвам, какъвто и да е отговорът ти.

Отново изчаках, а той продължи да се взира в изцапаните си с пръст ръце.

— Преди не приемах твърдението на Джеб, но те двамата с доктора са напълно убедени... Скит? — рече той и ме погледна: — Тя все още ли е вътре с теб? Момичето, чието тяло носиш?

Това вече не беше моя тайна — Джейми и Джеб знаеха истината. Освен това не беше тайна, която имаше някакво значение. Във всеки

случай имах доверие на Иън, че няма да тръгне да я разправя на всеки срещнат, който би ме убил за това.

— Да — казах аз. — Мелани е още тук.

Той бавно кимна.

— И как изглежда това? За теб? За нея?

— Ами... досадно е и за двете. Отначало бях готова да дам всичко, за да може тя да изчезне така, както би трябвало да стане. Обаче сега... свикнах с нея — казах и тъжно се усмихнах. — Понякога компанията ѝ ми харесва. За нея е по-трудно. В много отношения тя е като затворник. Затворена е в главата ми. Въпреки че предпочита това пленничество пред възможността да изчезне.

— Не знаех, че има избор.

— Отначало нямаше. Съпротивата започна, едва когато вашият вид разбра какво става. Това изглежда беше основното — разбирането какво ще се случи. Хората, които бяха хванати неподготвени, не се съпротивляваха.

— Значи ако ме бяха хванали?

Вгледах се в яростното му изражение — забелязах огъня в очите му.

— Съмнявам се, че щеше да изчезнеш. Макар че нещата се промениха. Сега, когато хванат хора в по-зряла възраст, те не ги предлагат като домакини. Създават твърде много проблеми — рекох и отново леко се усмихнах. — Проблеми като моите. Започваш да се размекваш, да проявяваш съчувствие към домакина си, да губиш контрол...

Той дълго мисли върху думите ми. Взираше се ту в лицето ми, ту в царевичните стебла, ту в нищо конкретно.

— Тогава какво биха направили с мен, ако ме хванат сега? — попита накрая Иън.

— Мисля, че пак ще извършат имплантация. Ще се опитат да получат информация. Вероятно ще вкарат в теб Търсач.

Той потрепери.

— Обаче няма да те задържат като домакин. Независимо дали ще получат информация, или не, ще бъдеш унищожен. — Беше ми трудно да произнеса думата. От подобна възможност ми се повдигаше. Странно, но обикновено ми се повдигаше от нещата, свързани с хората. Обаче никога преди не бях гледала на ситуацията от

перспективата на тялото домакин, на никоя друга планета не бях принудена да го правя. Тяло, което не функционираше както трябва, беше бързо и безболезнено унищожавано, защото беше безполезно като кола, която не върви. Какъв смисъл имаше да бъде запазено? Освен това имаше умствени състояния, които правеха тялото неизползваемо: опасни психически състояния, нездрави копнежи, неща, които не могат да бъдат лекувани и които правеха тялото несигурно за другите. Или, разбира се, ум с прекалено силна воля, за да бъде заличен. Това беше аномалия, характерна за тази планета.

Никога преди не бях осъзнавала така ясно, както сега, когато гледах Иън в очите, колко е грозно да считаш един непобедим дух за дефект.

— А ако хванат теб? — попита той.

— Ако разберат коя съм била... и ако изобщо някой продължава да ме търси... — замислих се за моята Търсачка и потреперих също като него. — Те ще ме извадят и ще ме поставят в друг домакин. Някой по-млад и предвидим. Ще се надяват отново да бъде това, което съм била. Може би ще ме изведат с някои космически кораб от планетата, за да ме отдалечат от вредните влияния.

— Мислиш ли, че отново ще бъдеш същата, каквато си била преди?

Срещнах погледа му.

— Аз съм това, което винаги съм била. Не съм изгубила същността си под влиянието на Мелани. Ще се чувствам по същия начин, както се чувствам сега, дори и като Мечка или Цвете.

— Няма ли да те унищожат?

— Не и една душа. За нашия вид няма смъртно или каквото и да било наказание. Ще направят всичко, за да ме спасят. Беше време, когато мислех, че не би могло да бъде другояче, но сега самата аз съм доказателство против тази теория. Вероятно би било правилно да ме унищожат. Аз съм предател, не е ли така?

Той сви устни.

— По-скоро бих те нарекъл изгнаница. Ти не си се обявила срещу тях, просто си напуснала обществото им.

Отново се умълчахме. Исках да вярвам, че това, което каза, е вярно. Замислих се върху думата изгнаник, като се опитах да се убедя, че не съм нещо по-лошо от това.

Иън въздъхна така шумно, че подскочих.

— Когато докторът изтрезнее, ще го накараме да прегледа лицето ти. — Протегна ръка и повдигна брадичката ми. Този път не се отдръпнах. Извърна лицето ми настрани, за да огледа раната.

— Не е сериозно. Сигурна съм, че изглежда по-зле, отколкото е.

— Надявам се да е така, но изглежда ужасно. — Въздъхна и се протегна. — Предполагам, че се крихме достатъчно дълго и Кайл е вече напълно безчувствен. Искаш ли да ти помогна със съдовете?

Иън не ми позволи да ги измия в потока, както обикновено. Настоя да отидем в тъмната баня, където никой нямаше да ме вижда. Аз миех съдовете в плиткия край на тъмния басейн, докато той сваляше мръсотията, полепнала по него след загадъчните му занимания. После ми помогна да измия останалите мръсни купи.

Когато приключихме, той ме съпроводи до кухнята, която беше започнала да се пълни с хора за обяд. В менюто отново имаше краткотрайни храни: филии мек, бял хляб, парчета сирене чедър, сочна, розова пушена наденица, нарязана на кръгчета. Хората стръвно унищожаваша деликатесите, въпреки че от отпуснатите им рамене и липсата на усмивки и смехове личеше, че отчаянието още не ги беше напуснало.

Джейми ме чакаше в обичайния ни ъгъл. Пред него стояха две купчини двойни сандвичи, но не ядеше. Стоеше със скръстени ръце и ме чакаше. Иън се вгледа с любопитство в изражението му, но се отдалечи да си вземе храна, без да го попита нещо.

Погледнах учудена упорството, изписано на лицето на Джейми, и захапах един сандвич. Джейми направи същото, веднага щом започнах да дъвча. Иън се върна бързо и тримата продължихме да ядем в мълчание. Вкусът на храната беше толкова великолепен, че трудно можеше да се намери причина за разговор или нещо друго, което да изпразни устите ни.

Аз спрях след два сандвича, но Джейми и Иън продължиха да ядат, докато накрая болезнено изпъшкаха. Иън имаше такъв вид, като че ли всеки момент щеше да се сгромоляса. С мъка държеше очите си отворени.

— Хайде, връщай се обратно в училище, момче — каза на Джейми.

Той изпитателно го изглежда.

— Може би аз трябва да поема...

— Върви на училище — казах му бързо аз. Днес исках да бъде на по-безопасно разстояние от мен.

— Ще се видим по-късно, става ли? Не се притеснявай за... за нищо.

— Добре. — Лъжата от една дума не беше толкова очевидна. Или отново проявявах сарказма си.

След като Джейми излезе, се обърнах към заспиващия Иън:

— Иди да си починеш. С мен всичко ще е наред... ще потърся някое място, където няма да бия на очи. По средата на царевичната нива или някъде другаде.

— Къде спа миналата нощ? — попита той, като ми хвърли изненадващо остър поглед през полуспуснатите клепачи.

— Защо?

— Сега бих могъл да спя там, а ти да останеш незабележима край мен.

Разговаряхме почти шепнешком. Никой не ни обръщаше внимание.

— Не можеш непрекъснато да ме наблюдаваш.

— Искаш ли да се обзаложим?

Примирена свих рамене.

— Бях обратно там... в дупката. Където ме държаха отначало.

Иън се намръщи. Това не му хареса. Обаче стана и тръгна напред към коридора за склада. Сега главният площад беше отново оживен. Беше пълен с хора, които се движеха из градината. Всички бяха сериозни и гледаха в краката си.

Когато останахме сами в тъмния тунел, се опитах отново да споря с него.

— Иън, какъв смисъл има всичко това? Джейми по-малко ли ще страда, ако остана по-дълго жива? В края на краищата за него няма ли да е по-добре, ако...

— Не мисли такива неща, Скит. Ние не сме животни. Смъртта ти не е неизбежна.

— Не мисля, че си животно — рекох тихо аз.

— Благодаря. Въпреки че не го казах като обвинение. Не бих те обвинил, дори и ако е така.

С това разговорът приключи. В този миг и двамата видяхме бледата синя светлина, която се появи след следващия завой на тунела.

— Ш-ш-шт — прошепна Иън. — Почакай тук.

Натисна леко рамото ми, за да ми покаже, че трябва да остана на мястото си. После продължи да крачи напред, без да се опитва да скрие шума от стъпките си. Изчезна зад ъгъла.

— Джаред? — чух го да се преструва на изненадан.

Почувствах как сърцето ми натежа в гърдите. Усещането беше по-скоро за болка, отколкото страх.

— Знаем, че е с теб — отвърна Джаред. После повиши глас толкова, че всеки оттук до главния площад би могъл да го чуе.

— Покажи се, покажи се, където и да си! — провикна се рязко той.

ГЛАВА 29

ПРЕДАДЕНА

Може би трябваше да побягна в обратната посока. Обаче никой не се опитваше да ме задържи и макар гласът му да беше студен и гневен, Джаред ме бе повикал. Мелани беше дори по-нетърпелива от мен, когато се показах предпазливо иззад ъгъла и бях осветена от синкавата светлина. Там се поколебах.

Иън стоеше на няколко крачки пред мен и по очите му личеше, че е готов да се противопостави на всяко враждебно действие, което Джаред би предприел срещу мен.

Джаред седеше на земята върху една от рогозките, които двамата с Джейми бяхме оставили тук. Изглеждаше също толкова изтощен, колкото и Иън, въпреки че и неговите очи бяха нащрек за разлика от отпуснатата му поза.

— Спокойно — каза Джаред на Иън. — Просто искам да поговоря с него. Обещах на момчето и ще спазя обещанието си.

— Къде е Кайл? — попита Иън.

— Хърка. Пещерата ви може би се тресе от вибрациите.

Иън не се помръдна.

— Не те лъжа, Иън, и нямам намерение да го убивам. Джеб е прав. Независимо колко объркано е това глупаво положение, Джейми има също толкова право, колкото и аз, а той е напълно заблуден, така че се съмнявам, че скоро би ми дал съгласието си.

— Никой не е заблуден — каза сърдито Иън.

Джаред махна с ръка, за да покаже, че не приема възражението му за терминологията.

— Искам да кажа, че не представлявам опасност за него. — Погледна ме за пръв път и забеляза как се притискам към далечната стена и как ръцете ми треперят. — Няма пак да те нараня — увери ме той.

Направих малка крачка напред.

— Не е нужно да разговаряш с него, ако не искаш, Скит — рече бързо Иън. — Това не ти влиза в задълженията. Не си длъжна. Имаш избор.

Джаред сбърчи вежди. Думите на Иън го озадачиха.

— Не — прошепнах аз. — Ще говоря с него. — Направих още една малка крачка. Джаред с жест ме подкани да се приближа.

Вървах бавно, като спирах на всяка крачка. Спрях на близо метър от него. Иън плътно ме следваше.

— Бих искал да разговарям с него насаме, ако нямаш нищо против — каза му Джаред.

Иън не се помръдна.

— Имам.

— Не, Иън, всичко е наред. Иди да поспиш. Нищо няма да ми се случи — казах аз и леко го побутнах с ръка.

Иън се вгледа подозрително в лицето ми.

— Това да не би да е някакво самоубийствено желание, за да пощадиш момчето? — попита той.

— Не, Джаред не би излъгал Джейми за това.

Джаред се намръщи, когато произнесох името му с такава увереност.

— Моля те, Иън — настоях аз. — Искам да поговоря с него.

Той ме изгледа продължително, а после се обърна намръщен към Джаред. Произнесе отчетливо, натъртвайки всяко следващо изречение:

— Името ѝ е Скит, не е „то“. Няма да я докосваш. Ако ѝ оставиш някаква следа, аз ще оставя двойно повече върху безполезния ти задник.

Премигнах при така изказаната заплаха. Иън рязко се обърна и се отдалечи в мрака. Известно време запазихме мълчание, загледани в празното пространство, където изчезна той. Аз първа погледнах лицето на Джаред, докато той все още гледаше натам, където се беше отдалечил Иън. Сведох очи.

И тогава той се обърна към мен:

— Ау, ама той наистина не се шегува, нали? — рече Джаред.

Приех го като реторичен въпрос.

— Защо не седнеш? — попита ме той и потупа постелката до себе си.

Замислих се за момент, но после седнах и опрях гръб в същата стена, но по-близо до дупката, като оставих между нас по-голямата част от постелката. На Мелани това не се хареса. Искаше да е близо до него, да мога да вдишвам миризмата му и да усещам топлината на тялото му до себе си.

Аз обаче не исках това и не защото се страхувах, че ще той ще ме нарани. В момента не ми изглеждаше ядосан, а само уморен и предпазлив. Просто не исках да бъда близо до него. От това, че се намирах толкова близо, изпитвах нещо подобно на болка в гърдите, усещах прекалено близо омразата му към мен.

Той ме наблюдаваше, навел глава на една страна. Издържах само за миг погледа му и извърнах очи.

— Съжалявам за снощи... имам предвид лицето ти. Не трябваше да правя това.

Вгледах се в ръцете си. Държах ги с преплетени пръсти в скута си.

— Не трябва да се страхуваш от мен.

Кимнах, без да го погледна. Той изпъшка.

— Мисля, че каза, че искаш да говориш с мен?

Свих рамене. Не можех да намеря гласа си заради враждебността, която усещах между нас. Чух го, че се раздвижи. Премести се върху постелката и седна редом с мен — точно както Мелани се беше надявала. Беше твърде близко — беше ми трудно да мисля ясно, трудно да дишам правилно, но не можех да си наложа да се преместя встрани. Странно, защото след като първоначално Мелани беше искала тъкмо това, тя изведнъж се ядоса.

Какво има? — попитах аз, стресната от силата на чувството й.

Не ми харесва да е близо до теб. Не е редно. Не ми харесва желанието ти той да е там. За пръв път, откакто бяхме напуснали заедно цивилизацията, усетих от нея да се излъчват вълни от враждебност. Бях шокирана. Не беше честно.

— Имам само един въпрос — прекъсна ни Джаред.

Срещнах погледа му и отново извърнах очи както заради студенината, с която ме гледаше, така и заради раздражението на Мелани.

— Вероятно се досещаш какъв е той. Джеб и Джейми ми дърдориха цяла нощ...

Изчаках въпроса, загледана в чувала с ориз на отсрещната стена на коридора — снощната ми възглавница. С периферното си зрение забелязах, че той вдигна ръка и аз се свих до стената.

— Няма да те нараня — увери ме нетърпеливо отново Джаред, хвана ме за брадичката с грубата си ръка и извърна лицето ми така, че да го гледам в очите.

Сърцето ми започна да бие неравномерно, когато ме докосна и изведнъж очите ми силно се навлажниха. Премигнах, за да отстраня влагата.

— Скит. — Той произнесе бавно името ми, бих казала без желание, макар че гласът му беше равен и безизразен. — Мелани още ли е жива... още ли е част от теб? Каж ми истината.

Мелани се почувства така, като че ли я бяха ударили с желязна топка за разбиване на стени. Беше физически болезнено, като внезапен пристъп на мигрена, която тя се мъчеше с всички сили да отпъди.

Спри това! Не виждаш ли? Беше толкова очевидно — от стиснатите устни, от изпънатите бръчици под очите му. Нямах значение какво щях да кажа аз или какво щеше да каже тя.

За него и без това вече съм лъжкиня — отвърнах ѝ аз. — *Той не иска истината... Просто търси доказателство, някакъв начин да докаже на Джеб и на Джейми, че съм лъжкиня, че съм Търсач, за да му бъде разрешено да ме убие.*

Мелани отказа да отговори или да ми повярва. Костваше ми големи усилия, за да я накарам да мълчи. Джаред забеляза капчицата пот върху челото ми, странните тръпки, които разтърсваха гърба ми и присви очи. Продължи да ме държи за брадичката и не ми позволи да скрия лицето си.

Джаред, обичам те — опита се да изкрещи тя. — *Аз съм тук.*

Устните ми не потрепериха, но се изненадах, че той можа да прочете думите ми, изговорени само от очите ми.

Времето минаваше бавно, докато чакаше отговора ми. Беше ми мъчително да се вгледам в очите му и да виждам отвращението му в тях. Като че ли това не беше достатъчно, гневът на Мелани продължаваше да ме пронизва отвътре. Ревността ѝ премина в горчива ненавист, която заля цялото ми тяло и го отрови.

Мина още време и сълзите ми наедряха толкова, че вече беше невъзможно да ги задържа в очите си. Разляха се по бузите ми и се

затъркаляха безшумно върху дланта на Джаред. Изражението му не се промени.

Накрая не издържах. Затворих очи и рязко свалих надолу глава. Вместо да ми попречи, той отдръпна ръката си. После ядосан въздъхна.

Очаквах да си тръгне. Загледах се отново в ръцете си, докато чаках да стане. Ударите на сърцето ми отмерваха секундите. Той не се помръдна. Аз също. Стоеше като изваян от камък до мен. Тази поза му подходеше. Подходеше на новото му, сурово изражение, на студения блясък в очите. Мелани се замисли за този Джаред, сравнявайки го с мъжа, който беше някога. Спомни си един с нищо неотличаващ се ден, докато бягаха...

— Пфу! — възмущават се едновременно Джаред и Джейми.

Джаред се е излегал на коженото канапе, а Джейми се е проснал пред него върху килима. Гледат баскетболен мач на големия телевизор. Паразитите, които живеят в тази къща, са на работа и ние вече сме напълнили джипа с всичко, което можа да побере. Имаме няколко часа за почивка преди отново да изчезнем. На телевизионния екран двама играчи спорят любезно край страничната линия. Телевизионният оператор е близо и чуваме какво казват:

— Мисля, че аз я докоснах последен. Топката е твоя.

— Не съм сигурен в това. Не бих искал да получа незаслужено предимство. По-добре да накараме реферите да видят отново записа.

Играчите си стискат ръцете и се тупат по раменете.

— Това е смешно — възмущават се Джаред.

— Не издържам повече — съгласява се Джейми, имитирайки безупречно тона на Джаред. С всеки изминал ден звучи все повече като Джаред. Това е една от многото форми за демонстрация на преклонението му към неговия кумир. — Няма ли нещо друго за гледане?

Джаред прехвърля няколко канала, докато намира състезания по лека атлетика. Точно сега паразитите имат Олимпиада в Хаити. От това, което можем да видим, чуждоземците проявяват огромен интерес към нея. Много от тях имат олимпийски флагове пред къщите си. Но не е същото като преди.

СЕГА ВСЕКИ, КОЙТО УЧАСТВА, ПОЛУЧАВА МЕДАЛ. МНОГО ТРОГАТЕЛНО, НЯМА ЩО.

ОБАЧЕ НЕ МОГАТ ДА ОРГАНИЗИРАТ ЕДНО ИСТИНСКО СЪСТЕЗАНИЕ НА 100 МЕТРА ГЛАДКО БЯГАНЕ. ИНДИВИДУАЛНИТЕ ПАРАЗИТНИ СПОРТОВЕ СА МНОГО ПОЗАБАВНИ, ОТКОЛКОТО КОГАТО СЕ ОПИТВАТ ДА СЕ СЪСТЕЗАВАТ ПРЯКО ПОМЕЖДУ СИ. ПРЕДСТАВЯТ СЕ МНОГО ПО-ДОБРЕ, КОГАТО БЯГАТ В ОТДЕЛНИ ЛЕНТИ.

— МЕЛ, ЕЛА ДА СИ ПОЧИНЕШ.

СТОЯ ПО НАВИК ПРИ ЗАДНИЯ ВХОД, НЕ ТОЛКОВА ЗАЩОТО СЪМ НАПРЕГНАТА И ГОТОВА ДА ПОБЯГНА ИЛИ ЗАЩОТО СЪМ УПЛАШЕНА. ПРОСТО НАВИК.

ОТИВАМ ПРИ ДЖАРЕД. ТОЙ МЕ ПРИДЪРПВА В СКУТА СИ И ПЪХВАМ ГЛАВА ПОД БРАДИЧКАТА МУ.

— УДОБНО ЛИ ТИ Е? — ПИТА МЕ ТОЙ.

— ДА — ОТВРЪЩАМ АЗ, ЗАЩОТО НАИСТИНА СЕ ЧУВСТВАМ ТАКА. ДОРИ ТУК, В КЪЩАТА НА ИЗВЪНЗЕМНИТЕ.

ТАТКО ИМАШЕ НАВИКА ДА КАЗВА МНОГО СТРАННИ НЕЩА — ПОНЯКОГА СЯКАШ ГОВОРЕШЕ НА СВОЙ ЕЗИК. ДВАДЕСЕТ И ТРИ ИЗДЪНКИ, САЛАТЕНИ ДНИ, ШУМНИ ПАРКЕРИ, КАТО ТОКУ-ЩО ИЗВАДЕН ОТ КУТИЯ ЗА ШАПКИ, ШОКОЛАДОВ ЧАЙНИК И НЕЩО ЗА БАБА, СМУЧЕЩА ЯЙЦА. ЕДИН ОТ ЛЮБИМИТЕ МУ ИЗРАЗИ БЕШЕ „БЕЗОПАСНО КАТО ВКЪЩИ“.

КОГАТО МЕ УЧЕШЕ ДА КАРАМ КОЛЕЛО, МАЙКА МИ НИ НАБЛЮДАВАШЕ НЕСПОКОЙНО ОТ ПРАГА, А ТОЙ И ВИКАШЕ:

— УСПОКОЙ СЕ, ЛИНДА, ТАЗИ УЛИЦА Е БЕЗОПАСНА КАТО ВКЪЩИ.

А КОГАТО УБЕЖДАВАШЕ ДЖЕЙМИ ДА СПИ, БЕЗ ДА СВЕТИ НОЩНАТА МУ ЛАМПА, КАЗВАШЕ:

— ТУК Е БЕЗОПАСНО КАТО ВКЪЩИ, СИНКО, НА КИЛОМЕТРИ РАЗСТОЯНИЕ НЯМА НИТО ЕДНО ЧУДОВИЩЕ.

ПОСЛЕ САМО ЗА ЕДНА НОЩ СВЕТЪТ СЕ ПРЕВЪРНА В УЖАСЕН КОШМАР И ИЗРАЗЪТ СТАНА ЛОША ШЕГА ЗА ДЖЕЙМИ И МЕН. КЪЩИТЕ БЯХА СТАНАЛИ НАЙ-ОПАСНИТЕ МЕСТА. СКРИТИ В ЕДНА БОРОВА ГОРИЧКА НАБЛЮДАВАМЕ КАК ЕДНА КОЛА ИЗЛИЗА ОТ ГАРАЖА НА САМОТНА КЪЩА И РЕШАВАМЕ ДАЛИ ДА НАПРАВИМ АКЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ХРАНА И ДАЛИ ТОВА НЯМА ДА Е ПРЕКАЛЕНО РИСКОВАНО.

— ДАЛИ ПАРАЗИТИТЕ ЩЕ ОТСЪСТВАТ ДЪЛГО?

— НЯМА НАЧИН, ТОВА МЯСТО Е БЕЗОПАСНО КАТО ВКЪЩИ. ХАЙДЕ ДА СЕ МАХАМЕ ОТТУК.

А СЕГА СТОЯ И ГЛЕДАМ ТЕЛЕВИЗИЯ КАТО ПРЕДИ ПЕТ ГОДИНИ, А МАМА И ТАТКО СА В ДРУГАТА СТАЯ. ВСЕ ЕДНО, ЧЕ ИЗОБЩО НЕ СЪМ ПРЕКАРАЛА НИТО ЕДНА НОЩ В КАНАЛИЗАЦИОННА ТРЪБА ЗАЕДНО С ДЖЕЙМИ В КОМПАНИЯТА НА ГРУПА

ПЛЪХОВЕ, ДОКАТО ПОХИТИТЕЛИТЕ НА ТЕЛА ОСВЕЛЯВАТ НАОКОЛО С ФЕНЕРИТЕ СИ И ТЪРСЯТ КРАДЦИТЕ, ОТМЪКНАЛИ ТОРБА СУХ БОБ И КУПА ИЗСТИНАЛИ СПАГЕТИ. ЗНАМ, ЧЕ АКО ДВАМАТА С ДЖЕЙМИ УСПЕЕМ ДА ОЦЕЛЕЕМ САМИ В ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ, НИКОГА ПОВЕЧЕ НЯМА ДА ИЗПИТАМЕ ТОВА ЧУВСТВО ЗА БЕЗОПАСНОСТ. ТОВА Е ДОРИ НЕЩО ПОВЕЧЕ ОТ БЕЗОПАСНОСТ, УСЕЩАНЕ ЗА ЩАСТИЕ. В БЕЗОПАСНОСТ И ЩАСТЛИВИ, ДВЕ НЕЩА, КОИТО СИ МИСЛЕХ, ЧЕ НИКОГА ПОВЕЧЕ НЯМА ДА ИЗПИТАМ.

ДЖАРЕД НИ КАРА ДА СЕ ЧУВСТВАМЕ ТАКА, БЕЗ ДА ИСКА. ПРОСТО ЗАЩОТО Е ДЖАРЕД.

ВДЪХВАМ МИРИЗМАТА НА КОЖАТА МУ И УСЕЩАМ ТОПЛИНАТА НА ТЯЛОТО МУ ДО МОЕТО. ДЖАРЕД ВИНАГИ МЕ КАРА ДА СЕ ЧУВСТВАМ В БЕЗОПАСНОСТ И ЩАСТЛИВА. ДОРИ В ЕДНА КЪЩА.

Той все още ме кара да се чувствам в безопасност — помисли си Мелани, усетила топлината на ръката му на сантиметър от моята. — Макар дори да не подозира, че съм тук.

Не се чувствах в безопасност. Най-вече любовта към Джаред ме караше да не се чувствам в безопасност. Запитах се дали Мелани и аз бихме го обичали, ако той винаги беше това, което е сега, а не усмихнатият мъж от спомените ни, този, който беше дошъл при Мелани, пълен с надежда и чудеса. Щеше ли да го обича тя, ако винаги беше така суров и циничен? Ако загубата на Мелани го беше направила дори още по-безчувствен, отколкото загубата на веселия му баща и на буйните му по-големи братя?

Разбира се — Мел беше сигурна в това. — Щях да обичам Джаред в каквато и да било форма. Дори и такъв, той ми принадлежи.

Запитах се дали същото се отнасяше и за мен. Щях ли да го обичам сега, ако и в спомените ѝ беше такъв? После бях прекъсната. Без да се усетя, установих, че Джаред говореше така, като че ли бяхме по средата на разговора.

— Е, добре, тъкмо заради теб Джеб и Джейми са убедени, че е възможно да продължи някакво съществуване след... като те хванат. Сигурни са, че Мел продължава да мърда там. — Почука леко с юмрук главата ми. Аз се отдръпнах и Джаред скръсти ръце. — Джейми мисли, че тя му говори. — Той вдигна нагоре очи. — Никак не е честно да си

играеш така с детето, обаче предполагам, че това е чувство за приличие, което не ви е присъщо.

Обвих коленете си с ръце.

— Въпреки че в това, което Джеб твърди, има нещо и то ме изумява! Какво целиш? Търсачите не са насочени по вярната следа и дори не подозират, че е така. Изглежда, че търсят не нас, а само теб. Затова може би и не знаят каква е целта ти. Може би действаш на своя глава и криеш това от тях. Или...

Беше по-лесно да не му обръщам внимание, докато правеше глупавите си предположения. Съсредоточих се върху коленете си. Както обикновено, бяха мръсни и зацапани в черно и червеникаво.

— Може би са прави... за това дали трябва да бъдеш убита.

Неочаквано прекара леко пръсти по настръхналата ми при тези думи ръка. Когато заговори отново, гласът му беше по-мек:

— Сега никой няма да ти стори зло. Докато не ни причиняваш неприятности... — Той сви рамене. — Мога донякъде да ги разбера, макар все пак да мисля, че грешат. Може би няма основателна причина... като изключим тази, че Джейми...

Вдигнах рязко глава. Погледът му ме пронизваше. Съжалих, че съм проявила интерес и отново се загледах в коленете си.

— Това, че така се привързва към теб, ме плаши — рече тихо Джаред. — Не трябваше да го оставям тук. Не съм предполагал... А сега не знам какво да правя. Мисли, че Мел е жива някъде там вътре. Как ще му се отрази това, когато...?

Направи ми впечатление, че каза когато, а не ако. Независимо какво беше обещал, според него нямаше да остана дълго време жива.

— Изненадан съм как успя да заблудиш Джеб — рече замислен той, сменяйки темата. — Той е много лукав старец. С лекота разбира, когато го мамят. До сега.

Близо минута продължи да стои замислен.

— Не си от приказливите, а?

Последва нова дълга пауза. После изведнъж заговори бързо:

— Това, което ме измъчва, е дали няма да се окажат прави? Откъде, по дяволите, бих могъл да разбера? Не ми харесва това, че намирам някаква логика в твърденията им. Трябва да има друго обяснение.

Мелани направи нов опит да заговори, не така отчаяно както преди. Този път без надежда, че ще успее. Държах здраво стиснати ръцете и устните си. Джаред се размърда. Отдръпна се от стената и обърна тялото си към мен. Наблюдавах с крайчеца на окото си движенията му.

— Защо си тук? — прошепна той.

Погледнах лицето му. Беше внимателно, любезно, почти такова, каквото го помнеше Мелани. Усетих как започвам да губя контрол и устните ми потрепераха. С всичка сила държах скръстени ръцете си. Искеше ми се да докосна лицето му. Исках го. На Мелани това не й хареса.

Ако не ме оставиш да говоря, поне дръж ръцете си скръстени — изсъска тя.

Опитвам се, съжалявам. — Наистина съжалявах. Това й причиняваше болка. И двете се измъчвахме, макар и по различен начин. В момента беше трудно да се каже коя се измъчваше повече.

Джаред ме изгледа с любопитство, когато очите ми отново се напълниха със сълзи.

— Защо? — попита тихо той. — Знаеш ли, Джеб има налудничавата идея, че си тук заради мен и Джейми. Това не е ли лудост?

Устата ми леко се отвори, но прехапах устната си. Джаред се наведе бавно и хвана лицето ми с двете си ръце. Затворих очи.

— Няма ли да ми кажеш?

Поклатих рязко глава само веднъж. Не бях сигурна кой го направи. Дали аз казвах не или Мелани казваше не мога.

Ръцете му ме стиснаха под брадичката. Отворих очи и видях лицето му на сантиметри от моето. Сърцето ми лудо заби, а стомахът ме присви. Опитах се да дишам, но дробовете ми не се подчиниха. По очите му разбрах какво възнамеряваше да направи. Знаех какво щеше да последва, точно как ще усетя устните му. И въпреки това за мен всичко беше толкова ново. Всеки следващ миг беше по-шокиращ от предишния. Устните му се притиснаха в моите.

Мисля, че намерението му беше само леко да ги докосне до моите, но нещата се промениха, когато те се сляха. Изведнъж ги почувствах по-твърди и настоятелни, а дланите му обхванаха лицето ми, докато устните му се притискаха в моите по някакъв съвършено

непознат начин. Беше толкова различно от това, което усещах от спомените, много по-силно. Главата ми се замая. Тялото се разбунтува. Вече не го контролирах. То контролираше мен. Не беше Мелани — сега тялото беше по-силно и от двамата ни. Дишането ни силно отекуваше: моето учестено и неравномерно, а неговото яростно, почти като ръмжене. Загубих контрол над ръцете си. Лявата ми ръка посегна към лицето и косата му. Испитах желание да заровя пръстите си в нея. Дясната беше по-бърза. Не беше моята.

Юмрукът на Мелани се стовари в челюстта му и отблъсна лицето му от моето с рязък, тъп звук. Плът в плът, твърда и гневна. Силата му не беше достатъчна да го отхвърли надалеч, но той се отдръпна от мен в мига, в който устните ни се разделиха, изохка и ме погледна с разширени от ужас очи.

Загледах се в свитата си в юмрук ръка с такова отвращение, като че ли бях видяла върху нея скорпион. Отвращението ми беше толкова силно, че ахнах от изненада. Сграбчих дясната си китка с лявата си ръка, за да попреча на Мелани да използва отново тялото ми по такъв насилствен начин.

Вдигнах очи към Джаред. Той също се взираше в юмука, който се опитвах да задържа, и постепенно ужасът, изписан на лицето му, се смени с изненада. За част от секундата лицето му беше абсолютно беззащитно. Можех лесно да прочета мислите му върху него. Не беше очаквал това. Виждаше се ясно, че очакванията му са били съвсем други. Това беше проверка. Проверка, за чийто резултат беше предварително подготвен и който беше очаквал с увереност. Обаче беше изненадан.

Означаваше ли това, че бях издържала теста или се бях провалила? Болката, която усещах в гърдите си, не ме изненада. Вече знаех, че изразът „разбито сърце“, не е просто преувеличение.

В ситуация да се бия или да бягам никога не съм имала избор. За мен той винаги е бил да бягам. Тъй като Джаред беше застанал между мен и тъмния изход на коридора, аз се завъртях и се хвърлих в натъпканата с кутии дупка. Те се смачкаха под тежестта ми. С мъка си пробивах път през тях в тясното пространство, като заобикалях по-тежките и мачках по-леките.

Почувствах пръстите му да се плъзгат по крака ми, опитвайки се да ме хване за глезена, и ритнах една от по-тежките кутии, за да я

поставя помежду ни. Той изохка и аз усетих как отчаянието ме стисна за гърлото. Нямах намерение отново да му причиня болка. Не смятах да го ударя. Само се опитвах да избягам.

Макар да беше шумно, не чувах собственото си хлипане, докато разбрах, че няма накъде да се придвижвам повече и шумът от мачкането на кутиите престана. Бях потресена, когато чух собствените си, неравномерни мъчителни стонове. Чувствах се така разтърсена и унижена. Бях ужасена от себе си, от насилието, което съзнателно или не, бях позволила да завладее тялото ми. Обаче не плачех заради това. Плачех, защото беше проверка, а тъй като бях изключително глупаво, ама наистина глупаво създание, ми се искаше всичко да е било истинско.

Мелани се гърчеше в агония вътре в мен и беше трудно да преценя чия болка е по-силна. Чувствах се така, сякаш умирам, защото не е било наистина, а тя усещаше като че ли умира, защото на нея ѝ се беше сторило съвсем като наистина. Независимо от всичко, което беше загубила след края на нейния свят, до този момент никога не се беше чувствала предадена. Когато баща ѝ беше довел Търсачите при децата си, тя знаеше, че всъщност това не е той. В този случай нямаше предателство, а само скръб. Баща ѝ беше мъртъв. Обаче Джаред беше жив и си беше все същият.

Никой не те е предавал, глупачка такава — извиках ѝ аз. Искях да престане да се измъчва. Болката ѝ беше прекалено силна и беше допълнително бреме за мен. Моята си ми беше достатъчна.

Как може да го направи? Как? — възмущаваше се тя, без да ми обръща внимание.

Продължихме неудържимо да плачем. От истерията ни извади една дума.

От отвора на дупката се чу гласът на Джаред — тих, дрезгав, някак объркан и странно детски, когато попита:

— Мел?

ГЛАВА 30

ПРЕНЕБРЕГНАТА

— Мел? — попита отново с надежда в гласа той.

Поемайки си дъх, потиснах още едно хлипане, последица от шока.

— Знаеш, че го направих заради теб, Мел. Знаеш, нали? Не беше заради н... него.

Следващото ми хлипане беше по-силно, приличаше по-скоро на стон. Защо не можех да млъкна? Опитах се, като задържах дишането си.

— Ако си там, Мел... — Той замълча за момент.

На Мелани това „ако“ никак не й хареса. От гърдите ми се изтръгна ново хлипане и аз отново се помъчих да поема въздух.

— Аз те обичам — каза Джаред. — Дори и ако не си там, ако не можеш да ме чуеш, аз те обичам.

Отново престанах да дишам и прехапах така силно устната си, че от нея потече кръв. Физическата болка не успя да отвлече вниманието така, както бих искала.

Пред дупката настъпи мълчание, а после, когато престанах да плача, стана тихо и вътре. Напрегнах слуха си, съсредоточавайки се само върху това, което бих могла да чуя. Не исках да мисля. Не чух никакъв звук.

Бях се свила в най-неудобната поза. Най-ниско беше главата ми. Дясната страна на лицето ми беше притисната в грубия каменен под. Под мен имаше една смачкана кутия и лявото ми рамо беше издигнато по-високо от дясното. Бедрата ми бяха точно в противоположната посока, а левият ми прасец опираше в тавана. Усещах, че имам синини по цялото тяло от борбата с кутиите. Знаех, че ще трябва да измисля нещо, за да обясня на Иън и Джейми защо съм в такъв вид, но как щях да го направя? Как бих могла да им кажа че Джаред ме беше целунал, за да ме изпита, както се подлага лабораторен плъх на електрошок, за да се види реакцията му?

И колко дълго трябваше да остана в тази поза? Не исках да вдигам никакъв шум, но имах чувството, че гръбнакът ми всеки момент ще се прекърши. С всяка изминала секунда болката ставаше все по-непоносима. Нямаше да мога да я понасям безмълвно още дълго време. В гърлото ми вече напираше поредният стон.

Мелани нямаше какво да ми каже. Понасяше мълчаливо собствената си мъка и гняв. Джаред ѝ беше говорил, беше признал най-накрая съществуването ѝ. Беше ѝ казал, че я обича. Обаче беше целунал мен. Тя се опитваше да се убеди, че няма причина да се чувства наранена от това, мъчеше се да повярва на всякакви солидни доводи, че е изтълкувала погрешно случилото се. Опитваше се, но без особен успех. Чувах всичко това, но то беше насочено преди всичко към нея. Тя не ми говореше — точно в онзи детски смисъл на израза. Беше ми обърнала гръб.

Усетих, че започвам да изпитвам някакъв непознат за мене гняв към нея. Не беше както в началото, когато се страхувах от нея и исках да изчезне от мозъка ми. Не, сега аз също се чувствах някак предадена. От къде на къде ще ми се сърди за това, което се беше случило? Нямаше логика. Защо ще съм виновна аз, че се бях влюбила благодарение на спомените ѝ, които сама ми беше натрапила и след като това непокорно тяло се беше освободило от контрола ми? Аз ѝ съчувствах за страданието, но моята болка не означаваше нищо за нея. Дори ѝ доставяше удоволствие. Злобно човече.

По бузите ми безмълвно започнаха да се стичат сълзи, макар и по-слаби от предишните. Враждебността ѝ към мен не ми излизаше от ума.

Изведнъж болката в наранения ми гръб стана нетърпима — сламката върху натоварената с тежък товар камила.

— Ох! — простенах аз и започнах да се влача по пода и да размествам кутиите, за да стигна изхода.

Вече не ме интересуваше дали вдигам шум. Само исках да изляза. Заклех се никога повече да не влизам в тази проклета дупка. По-скоро бих предпочела да умра. В буквалния смисъл.

Беше по-трудно да се измъкна навън, отколкото да вляза. Извивах се насам-натам докато разбрах, че така само влошавам нещата. Отново се разревах като дете, уплашена, че никога няма да мога да се измъкна.

Мелани въздъхна.

Опри крака си в ръба на отвора и се изтегли навън — предложи ми тя.

Не я послушах и се помъчих да се промъкна през един особено остър ръб, който само се заби в ребрата ми.

Не ставай дребнава — рече Мелани.

Ти ли ми го казваш?

Разбира се — тя се поколеба, но после продължи: — Добре де, такава съм. Съжалявам. Виж, аз съм човек. Понякога е трудно да си справедлив. Невинаги чувстваме и вършим това, което е правилно. Все още ми беше сърдита, но се опитваше да ми прости и да забрави това, което току-що бях направила с нейната истинска любов или поне тя така смяташе.

Опрях крака си в ръба на дупката и напрегнах мускули. Коляното ми опря пода и аз го използвах като лост, за да измъкна ребрата си от острата скала. След това ми беше по-лесно да измъкна и другия си крак навън и пак да се издърпам. Най-последно ръцете ми опряха в пода и успях да се измъкна и да се отпусна върху тъмнозелената постелка. Останах известно време да лежа по лице върху нея, докато си поема дъх. Вече бях сигурна, че Джаред отдавна си е отишъл. Продължавах да вдишвам и да издишвам, докато почувствах, че съм в състояние да вдигна глава.

Бях сама. Постарах се да се съсредоточа върху облекчението, което почувствах от този факт, вместо върху мъката, която той породил у мен. Беше по-добре да съм сама. Беше по-малко унищително.

Свих се върху постелката и зарових лице в грубата материя. Не ми се спеше, но се чувствах уморена. Смазващата тежест от това, че Джаред ме отхвърлил, ме беше изтощила напълно. Затворих очи и се опитах да мисля за неща, които нямаше да напълнят отново очите ми със сълзи. Всичко друго, но не и ужасеният израз на лицето на Джаред, когато се отдръпна от мен...

Какво ли правеше Джейми сега? Знаеше ли, че съм тук, или ме търсеше? Иън щеше да продължи дълго да спи, изглеждаше толкова изморен. Кайл по-рано ли щеше да се събуди? Щеше ли да дойде да ме търси? Къде беше Джеб? Не го бях виждала цял ден. Докторът наистина ли се напиваше безпаметно? Това ми се струваше твърде необичайно за него...

Постепенно се събудих, измъчвана от празния стомах. Останах да лежа неподвижно още няколко минути, докато се ориентирам. Ден ли беше, или нощ? Колко дълго бях спала тук сама?

Обаче стомахът ми не можеше още дълго да бъде пренебрегван и аз се изправих на колене. Трябва да съм спала доста, след като бях толкова гладна — сигурно бях пропуснала едно, а може би и две яденета.

Помислих си дали в края на краищата да не изям нещо от запасите в дупката. Вече бях повредила доста неща и може би някои бяха станали напълно негодни. Но тази мисъл ме накара да се почувствам още по-виновна. Ще отида да взема малко хляб от кухнята.

Освен че изпитвах голяма мъка, се чувствах малко засегната и от това, че никой не беше дошъл да ме потърси толкова дълго. Каква суетност! Че защо някой ще се интересува какво е станало с мен? Затова с облекчение и задоволство видях Джейми да седи пред входа към голямата градина, обърнал гръб на човешкия свят зад него. Без съмнение той ме чакаше.

Очите ми се оживиха и неговите също. Изправи се и забелязах, че ме погледна с облекчение.

— Добре си — рече той. Искаше ми се да беше прав. После започна да говори несвързано: — Мисля, че Джаред едва ли ме е излъгал, но каза, че си поискала да останеш сама, а Джеб ми рече, че не трябва да отивам, за да видя как си, а да остана тук, за да е сигурен, че няма да се промъкнеш незабелязано. Но макар да мислех, че не си наранена или нещо подобно, ми беше трудно, докато не разбера какво става с теб.

— Добре съм — казах му аз, но протегнах ръце, търсейки утеха в него. Той ме прегърна през кръста и с изненада установих, че докато стояхме така един до друг, главата му почиваше на рамото ми.

— Очите ти са зачервени — прошепна Джейми. — Той не се ли държа добре с теб?

— Не. — В края на краищата хората не бяха преднамерено жестоки с лабораторните плъхове... Те просто се опитваха да получат информация.

— Не знам какво си му казала, но според мен сега той ни вярва. Искам да кажа за Мел. Как се чувства тя?

— Доволна е от това.

Той радостно кимна.

— А ти?

Поколебах се, докато реша как да отговоря.

— За мен е по-лесно да кажа истината, отколкото да се опитвам да я скрия.

Уклончивият ми отговор изглежда го задоволи. Зад него светлината в градината почервения и отслабна. В пустинята слънцето вече залязваше.

— Гладна съм — казах аз и се измъкнах от прегръдката му.

— Знаех, че ще си гладна. Запазил съм ти нещо хубаво.

Аз въздъхнах.

— Хлябът ще ми е достатъчен.

— Я остави това, Скит. Иън каза, че си прекалено самокритична към себе си и това не е добре.

Аз се намръщих.

— Мисля, че е прав — продължи Джейми. — Дори всички да те искаме тук, ти няма да принадлежиш към това място, ако сама не решиш.

— Никога не бих могла да принадлежа. А и никой всъщност не ме иска, Джейми.

— Аз те искам.

Не спорих с него, но не беше прав. Не ме лъжеше, защото вярваше в думите. Обаче това, което всъщност искаше, беше Мелани. Не ни делеше една от друга, а би трябвало.

Труди и Хайди печаха хляб в кухнята и си поделиха една яркозелена сочна ябълка. Редуваха се да отхапват от нея.

— Радвам се да те видя, Скит — рече сърдечно Труди, прикривайки с ръка устата си, докато говореше, защото все още дъвчеше последната си хапка. Хайди ми кимна за поздрав и заби зъби в ябълката.

Джейми незабелязано ме побутна, за да ми подсказе, че хората ме искат. Не го правеше от чиста любезност.

— Запазихте ли вечерята й? — попита нетърпеливо той.

— Да — каза Труди. Наведе се към пещта и извади една метална табла. — Държах го на топло. Сигурно вече е станало твърдо и не е толкова приятно на вкус, но все пак е по-добро от обичайната ни храна.

На таблата лежеше едно твърде голямо парче червено месо. Устата ми се напълни със слюнка, дори когато отказах да приема предлаганата ми порция.

— Много е.

— Трябва още през първия ден да изядем всичко, което се разваля — насърчи ме Джейми. — Всички ядат до пръсване — това е традиция.

— Нуждаем се от протеини — добави Трудни. — Твърде дълго изкарахме само на пещерната храна. Изненадана съм, че никой не се разболя.

Ядях си протеините, докато Джейми наблюдаваше с око на ястреб как всяка хапка пътува от таблата към устата ми. Изядох всичко, за да му доставя удоволствие, макар че от толкова много ядене стомахът ме заболя.

Докато свърша, кухнята започна да се пълни отново. Някои държаха ябълки в ръце, обаче всички ги деляха с някой друг. Някои се взираха с любопитство в наранената страна на лицето ми.

— Защо се събират всички сега? — попитах шепнешком Джейми. Навън беше тъмно и часът за вечеря отдавна беше минал.

Джейми равнодушно ме изгледа.

— Да чуят как преподаваш — каза той с такъв тон, сякаш за него това беше напълно естествено.

— Занасяш ли ме?

— Казах ти, че нищо не се е променило.

Огледах тясното помещение. Нямаше много хора. Тази вечер докторът отсъстваше, както и всички участници в акцията за снабдяване с храна, което означаваше, че и Пейдж нямаше да дойде. Нямаше ги Джеб, Иън и Уолтър. Отсъстваха и още няколко души: Тревис, Каръл, Рут Ан. Но все пак се бяха събрали повече хора, отколкото бих предположила, че могат да дойдат на редовните сбирки с мен след един така необичаен ден.

— Можем ли да се върнем отново на темата за Делфините от мястото, където спряхме? — попита Уес и прекъсна пресмятанията ми. Беше очевидно, че по-скоро поема инициативата урокът ми да започне, а не че толкова много го интересуват родствените връзки в една друга планета.

Всички ме погледнаха с очакване. Явно животът не се беше променил толкова много, колкото ми се струваше.

Поех от Хайди една табла с омесен хляб и се обърнах, за да я пъкна в каменната пещ. Започнах да говоря, докато все още бях обърната с гръб към присъстващите.

— И така... стигнахме до третата категория баби и дядовци... По традиция те служат на обществото, както намерят за добре. На Земята биха могли да бъдат оприличени на тези, които осигуряват прехраната. Повечето от тях са фермери. Отглеждат нещо подобно на растение заради сока му...

Така нещата се върнаха отново в старото си русло. Джейми се опита да ме разубеди да не спя в коридора, в който бяха запасите от храна, но не беше много убедителен. За мен просто нямаше друго място. С присъщото си упорство настоя и той да спи в новото ми жилище. Предположих, че на Джаред това не би му харесало, но тъй като не го видях тази вечер, нито на следващия ден, нямаше как да разбера.

След завръщането на шестимата участници в акцията отново се чувствах неловко при изпълнението на ежедневните си задължения. Беше същото както първия път, когато Джеб ме принуди да се присъединя към тяхното общество. Посрещаха ме с враждебни погледи и напрегнато мълчание. Макар че за тях беше по-трудно, отколкото за мен — бях свикнала. Абсолютно не можеха да приемат начина, по който останалите се отнасяха към мен. Например, когато помагах при жътвата на царевицата и подадох на Лили една кошница, тя с усмивка ми благодари. Очите на Анди щяха да изскочат от орбитите при тази размяна на любезности. Или когато чаках реда си за банята заедно с Труди и Хайди, и Хайди започна да си играе с косата ми. Беше израснала, напоследък непрекъснато ми падаше пред очите и смятах да я отрежа. Хайди се опитваше да измисли прическа за мен и затова подръпваше насам-натам кичурите. Точно в този момент се появиха Бранд и Арън. Арън беше най-възрастният участник в акцията, когото изобщо не си спомнях да съм виждала преди. Труди се смееше на някакво глупаво хрумване, което Хайди се опитваше да направи с косата ми. Двамата свъсиха вежди и минаха в мълчание покрай нас.

Естествено, подобни случки бяха напълно безобидни. Сега обаче Кайл обикаляше из пещерите и макар, че явно му беше наредено да не ме закача, изражението му недвусмислено показваше, че никак не е съгласен със забраната. Бях винаги в компанията на други, когато се случваше да го срещна, и се питах дали единствено това го възпира да не направи нещо повече, а само да ми хвърля гневни погледи и несъзнателно да свива ръцете си в юмруци. Това ме върна отново към паниката, която ме обземаше през първите седмици тук. Бях на път отново да ѝ се предам — да започна пак да се крия и да избягвам местата, където можех да срещна повече хора. Но на втората вечер вниманието ми беше привлечено от нещо по-важно от заканителните погледи на Кайл.

Кухнята отново беше започнала да се пълни с хора. Не бях сигурна дали това се дължи на интереса към историите, които разказвах, или защото Джеб раздаваше шоколадчета. Отказах моето и обясних на Джейми, че не мога да говоря и същевременно да дъвча. Подозирах, че какъвто си е упорит, ще ми запази едно. Иън отново беше заел мястото си близо до огъня. Там беше и Анди, който седеше до Пейдж и продължаваше да ме гледа враждебно. Никой от останалите участници в акцията, между които, разбира се, беше и Джаред, не присъстваше. Докторът също го нямаше и се запитах дали още е пиян, или го измъчва махмурлук. Уолтър отново отсъстваше.

Тази вечер за пръв път ми зададе въпроси съпругът на Труди, Джефри. Зарадвах се, въпреки че се постарях да не го показвам, защото ми се стори, че и той се беше присъединил към хората, които проявяваха търпимост към мен. Но за съжаление не можах да отговоря изчерпателно на въпросите му. Бяха подобни на тези, които ми задаваше докторът.

— Наистина не знам нищо за Лечението — признах аз. — Никога не съм ходила на Лечител преди... преди да дойда тук. Не съм боледувала. Знам само, че не бихме избрали планета, ако не сме в състояние да поддържаме в идеално състояние телата домакини. Няма нещо, което да не може да се лекува, като например обикновено порязване, счупена кост или болест. Сега единствената причина за смъртта е старостта. Естествено има и смъртни случаи, които се дължат на катастрофи, макар че при душите те не са толкова честни. Ние сме предпазливи.

— Смъртта, причинена от въоръжени хора, не е просто някакъв инцидент — обади се някой. В момента вадех опечените хлябове от печта и не видях кой беше. Гласът ми беше непознат.

— Да, вярно е — съгласих се аз.

— Значи не знаеш какво използват, за да лекуват болестите, така ли? — настоя Джефри. — Не знаеш ли какво има в лекарствата им?

Поклатих глава.

— Съжалявам, но не знам. Навремето, когато имах достъп до такава информация, това не ме интересуваше. Мисля, че просто го приемах за дадено. На всяка планета, на която съм живяла, доброто здраве е просто нещо обичайно.

Червените бузи на Джефри почервеняха още повече. Той сведе очи и забелязах как ядосано сви устни. С какво го бяха обидили думите ми? Хийт, който седеше до Джефри, го потупа по ръката и в помещението се възцари напрегнато мълчание.

— А Лешоядите... — обади се Иън, явно принуден да смени темата. — Не знам дали просто съм пропуснал тази част, но не си спомням да си ни обяснявала защо са били считани за „нелюбезни“...

Наистина не бях давала подобно обяснение, но бях напълно сигурна, че това изобщо не го интересуваше. Беше първият въпрос, дошъл му на ума.

Моят неофициален урок приключи по-рано от обикновено. Нямаше много въпроси и повечето бяха зададени от Джейми и Иън. Въпросите на Джефри бяха накарали повечето хора да се замислят.

— Утре трябва да ставаме рано, за да събираме стеблата... — заяви Джеб след още едно неловко мълчание, слагайки по този начин край на урока. Хората започнаха да се изправят, да се протягат и да разговарят тихо помежду си.

— Какво казах? — попитах шепнешком Иън.

— Нищо. Просто мислят за смъртността — въздъхна той.

Човешкият ми мозък направи едно от онези мисловни прозрения, които хората наричаха интуиция.

— Къде е Уолтър? — попитах все още шепнешком.

Иън отново въздъхна.

— В южното крило. Не е... добре.

— Защо никой не ми каза?

— Напоследък нещата не бяха много леки за теб, затова...

Отхвърлих това обяснение, поклащайки нетърпеливо глава.

— Какво му е?

Джейми, който се приближи до мен, хвана ръката ми.

— Уолтър има счупени кости. Неговите са много крехки — обясни тихо той. — Докторът е убеден, че е рак. Казва, че е в последния стадий. Изглежда, че доста време Уолтър е понасял мълчаливо болката — добави мрачно Иън.

Аз премигнах.

— И нищо не може да се направи. Абсолютно нищо, така ли?

Иън поклати глава, но продължи да ме гледа с искрящите си сини очи.

— Ние не. Дори и да не се намирахме затворени тук, не бихме могли да му помогнем. Не можем да лекуваме тази болест.

Прехапах устни, за да се съдържа да не направя предложението, което ми беше дошло наум. Разбира се, че нямаше какво да се направи за Уолтър. Всеки от тези хора би предпочел бавно да умре, измъчван от болки, вместо да размени мозъка си срещу излекуването на тялото му. Сега можех да разбера това.

— Той питаше за теб — продължи Иън. — Понякога произнасяше името ти. Не беше ясно какво искаше да каже... Докторът го държи пиян, за да облекчава болката му.

— За доктора също не е добре да употребява толкова много алкохол — добави Джейми. — Времето не е никак подходящо за това.

— Мога ли да го видя? — попитах аз — Дали пък това няма да предизвика недоволството на останалите?

Иън се намръщи и изсумтя.

— Питаш дали няма да ядоса някои хора ли? — Той поклати глава. — Макар че кой го е грижа, след като това е последното желание на Уолт...

— Точно така — съгласих се аз. Почувствах как при думата „последно“ очите ми се просълзиха. Ако Уолт е поискал да ме види, няма значение какво би си помислил някой друг и дали това ще го ядоса.

— Не се тревожи за това. Няма да позволя на никого да те тормози — каза Иън и стисна устни.

Изпитах внезапно желание да погледна колко е часът. Времето беше престанало да има някакво значение за мен, но изведнъж

наближаването на края започна да ме притиска.

— Не е ли твърде късно да отидем тази нощ? Няма ли да го обезпокоим?

— Той не спи в обичайните часове. Можем да отидем да го видим.

Тръгнах веднага и повлякох Джейми след себе си, защото той още държеше ръката ми. Усещането за изтичането на времето, за наближаването на края ме подтикваше да бързам напред. Ала Иън бързо ме настигна.

В осветената от луната пещера градина минахме покрай други хора, но повечето не ни обърнаха внимание. Бях твърде често в компанията на Джейми и Иън, за да предизвикам любопитството им, въпреки че не се насочихме към обичайните тунели.

Единственото изключение беше Кайл. Спря като закован на място, след като видя брат си до мен. В очите му проблеснаха гневни пламъчета, щом забеляза ръката на Джейми в моята, а устните му се изкривиха от злоба. Иън изправи рамене, когато забеляза реакцията на брат си, а гримасата, изписала се на лицето му, беше идеално копие на тази на Кайл. Нарочно посегна към другата ми ръка. Кайл издаде такъв звук, сякаш се канеше да повърне и рязко ни обърна гръб.

Когато потънахме в мрака на дългия южен тунел, се опитах да освободя ръката си, но Иън я стисна още по-здраво.

— Не искам да го ядосваш толкова — казах аз.

— Кайл не е прав. Това е нещо твърде обичайно за него. Ще се примири най-трудно от всички, което не означава, че трябва да бъдем снизходителни към него.

— Той ме плаши — признах шепнешком. — Не искам да му давам още поводи да ме мрази.

Иън и Джейми стиснаха едновременно ръцете ми и заговориха в един глас:

— Не се плаши — рече Джейми.

— Джеб беше пределно ясен — вметна Иън.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако Кайл не може да приеме правилата, наложени от Джеб, в такъв случай той няма да бъде желан тук.

— Но това е лошо. Мястото на Кайл е тук.

Иън въздъхна.

— Така е, но трябва да се научи да се погажда с останалите.

Изминахме остатъка от дългия път в мълчание. Чувствах се виновна. Тук като че ли това беше постоянното ми емоционално състояние. Вина, страх и разбито сърце. Защо дойдох?

Защото, колкото и да е странно, и твоето място е тук, прошепна Мелани. Тя усещаше топлината на ръцете на Иън и Джейми, хванали моите. — Къде другаде си имала възможност да изпиташ това?

Никъде — признах аз и се почувствам още по-потисната. — Това обаче не ме прави част от вас. Не по начина, по който се чувстваш ти.

Ние сме неразривно свързани. Скит.

Нямаше нужда да ми го напомняш...

Бях малко изненадана, че я чувам така ясно. През последните два дни беше притихнала, чакаше с нетърпение и надежда да зърне отново Джаред. Естествено и аз бях заета със същото.

Може би е с Уолтър. Може би е тъкмо там — помисли си с надежда Мелани.

Но не за това отиваме при Уолтър.

Не, разбира се. — В тона ѝ се усети разкаяние, а аз си дадох сметка, че Уолтър не означаваше за нея това, което означаваше за мен. Естествено, тъгуваше, че той умира, но се беше примирила с този край още от самото начало. Обаче аз не можех да приема това, дори сега. Уолтър беше мой приятел, не неин. Той беше защитавал мен.

Когато наближихме болничното крило, ни посрещна синя светлина. Сега знаех, че фенерите се хранят със слънчева енергия и през деня ги държах на осветени от слънцето места, за да се зареждат. Започнахме да пристъпваме по-безшумно и забавихме ход.

Мразех това място. В тъмнината и с тези причудливи сенки, хвърляни от слабата светлина на фенерите, то беше още по-неприветливо. Усещаше се някаква нова миризма. В помещението вонеше силно на бавно разлагаща се плът и на алкохол.

Две от кушетките бяха заети. От края на едната висяха краката на доктора. Разпознах лекото му похъркване. На другата, ужасно променен и изтощен, Уолтър наблюдаваше приближаването ни.

— Приемаш ли посетители, Уолт? — прошепна Иън, когато погледът на Уолтър се насочи към нас.

— Аха — простена той. Устните му бяха провиснали, а кожата лъщеше от пот на слабата светлина.

— Имаш ли нужда от нещо? — попитах тихо аз. Освободих ръцете си и ги размахвах безпомощно между мен и Уолтър.

Неспокойните му очи потърсиха тъмнината. Пристъпих крачка напред.

— Има ли нещо, което можем да направим за теб? Каквото и да е?

Продължи да върти очи, докато най-накрая видя лицето ми. Изведнъж те се фокусираха, преодолявайки пиянското опиянение и болката.

— Най-после — каза, задъхвайки се той. Чуваше се как гърдите му свирят при всяко вдишване и издишване. — Знаех си, че ще дойдеш, ако почакам достатъчно дълго. О, Гладис, имам да ти казвам толкова много неща.

ГЛАВА 31

НЕОБХОДИМА

Замръзнах, а после бързо извърнах глава, за да видя дали има някой зад мен.

— Гладис беше жена му — прошепна едва чуто Джейми. — Тя не можа да избяга.

— Гладис — обърна се към мен Уолтър, без да го интересува реакцията ми, — можеш ли да повярваш, разболях се от рак? Що за късмет? В живота си никога не съм вземал нито един ден болнични... — Гласът му затихна и аз престанах да го чувам, но устните му продължаваха да се движат. Беше твърде слаб, за да си повдигне ръката, и затова бавно плъзна пръсти по ръба на кушетката към мен.

Иън ме побутна напред.

— Какво трябва да направя? — попитах тихо. Капчиците пот, появили се по лицето ми, нямаха нищо общо с горещия влажен въздух.

— Дядо живя сто и една години — продължи с хъркащ глас Уолтър. — Никой в рода ми не е имал рак, дори и братовчедите. Леля ти Ригън не беше ли болна от рак на кожата?

Погледна ме доверчиво, очаквайки да му отговоря. Иън ме сръга в гърба.

— Ами... — рекох нерешително аз.

— Може би е била лелята на Бил — рече Уолтър.

Погледнах паникьосана Иън, който сви рамене.

— Помагай — подканих го безмълвно аз.

Той ми даде знак да хвана търсещите пръсти на Уолтър. Кожата му беше бяла като тебешир и прозрачна. Виждах как кръвта едва-едва пулсира в сините вени на ръката му. Повдигнах я внимателно, страхувайки се за костите му, които Джейми каза, че били много крехки. Беше много лека, сякаш беше куха.

— О, Гладис, толкова ми беше трудно без теб. Тук е хубаво, ще ти хареса, дори и когато ме няма. Има много хора, с които да си говориш. Знам колко обичаш да си приказваш с някого... — Гласът му

отново притихна и престанах да различавам думите, но устните му продължаваха да изричат това, което искаше да сподели с жена си. Не престанаха да се движат дори и когато затвори очи и главата му се отпусна на една страна.

Иън намери мокра кърпа и започна да бърше лъсналото от пот лице на Уолтър.

— Не ме бива да... лъжа — прошепнах аз, като наблюдавах движещите се устни на човека, за да се уверя, че не ме чува. — Не искам да го разстройвам.

— Не е нужно да казваш каквото и да било — увери ме Иън. — Той не е на себе си и няма да забележи.

— Приличам ли на нея?

— Никак. Виждал съм нейна снимка. Пълна и с червена коса.

— Добре, остави на мен.

Иън ми подаде кърпата и аз избърсах потта от врата на Уолтър. Когато ръцете ми са заети с нещо, се чувствам по-добре. Уолтър продължи да мълви. Стори ми се, че чух да казва „Благодаря, Гладис, беше много мила.“

Не бях забелязала, че докторът е престанал да хърка. Чух зад гърба си познатия глас. Беше много внимателен и не се стреснах:

— Как е той?

— Има халюцинации — прошепна Иън. — От брeндитo ли е, или от болката?

— Мисля, че е по-скоро от болката. Бих дал дясната си ръка за малко морфин.

— Може би Джаред ще сътвори някое ново чудо — предположи Иън.

— Може би — каза с въздишка докторът. — Лечител.

Продължих разсеяно да бърша бледото лице на Уолтър и се заслушах по-внимателно, но те престанаха да говорят за Джаред.

Не е тук — прошепна Мелани.

Отишъл е да търси нещо, за да помогне на Уолтър — съгласих се аз.

Сам — добави тя.

Замислих се за последния път, когато го видях — за целувката, за това, че беше повярвал...

Вероятно е искал да остане известно време сам.

Надявам се, че не е излязъл навън, за да се убеди отново, че ти не си някоя Търсачка с дарби на актриса...

Възможно е, разбира се.

Мелани безмълвно изпъшка.

Иън и докторът разговаряха тихо за незначителни неща. Говореше най-вече Иън, който му разказваше какво става напоследък в пещерите.

— Какво е станало с лицето на Скит? — попита го тихо докторът, но въпреки това го чух.

— Пак същото — отвърна ядосан Иън.

Докторът недоволен изсумтя и после цъкна с език.

Иън му разказа малко за урока, който бях изнесла тази вечер и за въпросите на Джефри.

— Щеше да е много добре, ако в Мелани се беше настанил някой Лечител — рече замислен докторът.

Трепнах, но те бяха зад мен и може би не забелязаха.

— Имаме късмет със Скит — възрази Иън. — Никой друг не...

— Знам — прекъсна го добродушен както винаги докторът. — Колко жалко, че Скит не е проявявала по-голям интерес към медицината.

— Съжалявам — рекох тихо аз. — Ползвах, без да се замисля, предимствата на безупречното си здраве, без изобщо да проявявам любопитство за причината.

Една ръка докосна рамото ми.

— Не е нужно да се извиняваш за каквото и да било — каза Иън.

Джейми седеше смълчан. Огледах се и го видях, че се е свил на кушетката, на която дремеше докторът.

— Става късно — рече докторът. — Тази нощ Уолтър няма да ходи никъде. По-добре ще е да поспите.

— Пак ще дойдем — обеща Иън. — Кажете ни какво да донесем за двама ви.

Оставих ръката на Уолтър и леко я потупах. Той рязко отвори очи и се взря в мен с по-съсредоточен поглед.

— Тръгваш ли си? — изхърка той. — Нужно ли е да си вървиш толкова скоро?

Отново поех бързо ръката му.

— Не, не е нужно да тръгвам.

Той се усмихна и отново затвори очи. Пръстите му едва-едва стиснаха моите.

Иън въздъхна.

— Вие можете да вървите — казах му аз. — Нямам нищо против да остана. Отведи Джейми да си легне.

Иън огледа помещението.

— Почакай малко — рече той и грабна най-близката кушетка.

Не беше тежка. Вдигна я и я постави до тази на Уолтър. Протегнах колкото е възможно повече ръката си, за да не разбутвам Уолтър, докато Иън нагласи кушетката. После той ме вдигна със същата лекота и ме положи на леглото редом с Уолтър. Той така и не отвори очи. Ахнах изненадана как Иън най-безцеремонно ме вдигна, все едно че бях човек.

Посочи с брадичка към ръката на Уолтър, която стискаше моята.

— Мислиш ли, че ще можеш да спиш така?

— Да, сигурна съм.

— Приятни сънища, тогава. — Усмихна ми се, а после се обърна и вдигна Джейми от другата кушетка. — Хайде да вървим, момче, — рече той и понесе момчето с такава лекота, като че ли беше малко дете. Тихите стъпки на Иън постепенно затихнаха в далечината, докато престанах съвсем да ги чувам.

Докторът се прозя и отиде да седне зад бюрото, което си беше направил от дървени каси и една алуминиева врата, като взе слабата лампа със себе си. Стана твърде тъмно, за да мога да виждам лицето на Уолтър и това ме изнерви. Като че ли вече беше умрял. Утешавах се с това, че пръстите му все още стискаха моите.

Докторът започна да рови из някакви книжа и едва чуто да си тананика със затворена уста. Въпреки лекото шумолене на хартията се унесох в сън.

На сутринта Уолтър ме позна. Събудих се, едва когато се появи Иън, за да ме съпроводи обратно. Трябваше да се приберат стеблата в царевичната нива. Обещах на доктора да му донеса закуска преди да отида на работа.

Последното нещо, което направих, беше да освободя внимателно изтръпналите си пръсти от пръстите на Уолтър.

Той отвори очи и прошепна:

— Скит?

— Уолтър? — Не бях сигурна колко дълго ще продължи да ме познава и дали си спомня нещо от предишната нощ. Ръката му стисна въздуха и аз му подадох лявата си, която не беше така изтръпнала.

— Дошла си да ме видиш. Много мило от твоя страна. Знам, че... сега, когато другите се върнаха... Ще ти е трудно... Лицето ти...

Очевидно му беше трудно да мърда устните си, за да произнеса думите, а очите му ту се фокусираха, ту гледаха някъде в празното пространство. Колко типично за него първите му думи да са на загриженост за мен.

— Всичко е наред, Уолтър. Как се чувстваш?

— О... — Той тихо изпъшка. — Не толкова... Докторе?

— Тук съм — рече тихо докторът, застанал зад мен.

— Има ли още алкохол? — попита, задъхвайки се, той.

— Разбира се.

Докторът вече се беше подготвил. Поднесе гърлото на една бутилка от дебело стъкло към отпуснатите устни на Уолтър и внимателно започна да налива малко по малко тъмнокафявата течност в устата му. Уолтър премигваше при всяка глътка, която изгаряше гърлото му. Част от течността се стече от устата му върху възглавницата. Миризмата ме удари в носа.

— Така по-добре ли е? — попита докторът, след като дълго налива алкохола в гърлото на Уолтър.

Уолтър изсумтя. Не ми прозвуча като потвърждение. Затвори очи.

— Още ли? — попита докторът.

Уолтър направи гримаса и пак простена. Докторът тихо изруга.

— Къде е Джаред? — промърмори той.

Изтръпнах при произнасянето на името. Мелани се размърда, а после отново се унесе.

Лицето на Уолтър пребледня и той отпусна глава върху възглавницата.

— Уолтър? — прошепнах аз.

— Болката е твърде силна и не може да остане в съзнание. Остави го — рече докторът.

Усетих стягане в гърлото.

— Какво мога да направя?

— Каквото и аз, което означава нищо. Безполезен съм — каза докторът и в гласа му се усети отчаяние.

— Не говори така, докторе — заяви Иън. — Не си виновен. Светът не е такъв, какъвто беше. Никой не очаква повече от теб.

Сведох глава. Не, техният свят вече не беше такъв, какъвто беше. Нечия ръка докосна моята.

— Хайде да вървим — прошепна Иън.

Кимнах и започнах внимателно отново да измъквам ръката си.

Уолтър отвори очи, без да ме вижда.

— Глади? Тук ли си? — проплака той.

— Тук... съм — отвърнах колебливо аз и му позволих отново да стисне ръката ми. Иън сви рамене.

— Ще донеса храна и на двамата — каза тихо и се отдалечи.

Чаках с нетърпение завръщането му, изнервена от заблудата на Уолтър. Непрекъснато повтаряше името на Гладис, но не искаше нищо от мен, за което му бях благодарна. След около половин час започнах да се ослушвам за стъпките на Иън в тунела, като се питах какво ли го е забавило толкова. През цялото време докторът стоеше зад бюрото си, свел рамене, загледан в нищото. Виждаше се колко безполезен се чувства.

После чух нещо, но не бяха стъпки.

— Какво е това? — попитах го шепнешком. Уолтър отново беше притихнал, може би беше изпаднал в безсъзнание. Не исках да го безпокоя.

Докторът се обърна да ме погледне, извърна глава в същата посока и се ослуша. Шумът приличаше на странно барабанене — бързо и леко. Стори ми се, че стана съвсем малко по-силно, но после отново отслабна.

— Странно — рече докторът. — Звучи почти като... — Той замълча и сбърчи чело, за да се концентрира, а непознатият звук стихна.

Продължихме напрегнато да се ослушваме и затова чухме стъпките още от далеч. Не приличаха на очакваните равномерни крачки на завръщания се Иън. Той бягаше... не, направо спринтираше.

Докторът реагира веднага на този обезпокоителен звук. Изтича бързо напред, за да посрещне Иън. И аз исках да видя какво става, но

не ми се щеше да разстройвам Уолтър, като отново си измъкна ръката. Затова продължих да се ослушвам.

— Бранд? — чух да казва изненадан докторът.

— Къде е то? Къде е то? — попита задъхан другият мъж. Бързите стъпки спряха само за секунда, а после продължиха, макар и не толкова бързо.

— За какво говориш? — попита докторът.

— Паразитът! — изсъска нетърпеливо Бранд, когато се показа през сводестия вход.

Той не беше едър мъж като Кайл или Иън. Вероятно беше само с няколко сантиметра по-висок от мен, но беше набит и широкоплещест като носорог. Очите му бързо огледаха помещението. В продължение на половин секунда пронизително ме изгледа, после се втренчи в безжизненото тяло на Уолтър, а след това бързо обиколи пещерата и пак се вторачи в мен.

В този момент докторът го настигна и го сграбчи с дългите си пръсти за рамото, точно когато широкоплещестият мъж направи първата крачка към мен.

— Какво правиш? — почти изрева докторът. За пръв път го чувах да повишава така тон.

Преди Бранд да отговори, предишният звук се възобнови. От тих премина в пронизително силен, а после отново затихна така внезапно, че всички останахме като замръзнали по местата си. Когато се чуваше най-силно, въздухът трепереше от бумтенето.

— Това да не би... да не би да е хеликоптер? — прошепна докторът.

— Да — отвърна шепнешком Бранд. — Търсачката е — онази, предишната, която го търсеше. — Посочи с брадичка към мен.

Изведнъж почувствах силно стягане в гърлото. Едва успях да поемам въздух. Главата ми се замая.

— *Не! Не сега. Моля те.*

Какъв ѝ е проблемът? — Озъби се Мел в главата ми. — *Защо не ни остави на мира?*

Не можем да я оставим да ги открие!

Но как да я спрем?

Не знам. За всичко съм виновна аз.

Аз също, Скит. Вината е и на двете.

— Сигурен ли си? — попита докторът.

— Кайл успя ясно да я види с бинокъла, докато висеше. Същата както преди.

— Тук ли търси? — попита ужасен докторът и бързо погледна към изхода. — Къде е Шарън?

Бранд поклати глава.

— Само прави кръгове. Започна от Пикачо и постепенно ги разширява. Не се спира на нищо конкретно. Направи няколко кръга над мястото, където изоставихме колата.

— Шарън? — попита отново докторът.

— Тя е с децата и с Лусина. Добре са. Момчетата стягат багажа, в случай, че се наложи да се измъкнем през нощта, но Джеб казва, че това е малко вероятно.

Докторът пое дълбоко въздух, а после се отправи към бюрото си. Подпря се на него така, сякаш току-що беше завършил бягане на дълги разстояния.

— Значи всъщност нищо не се е случило — рече тихо той.

— Не. Просто трябва да кротуваме няколко дни — увери го Бранд. Отново огледа помещението, като непрекъснато спираше погледа си върху мен. — Имаш ли под ръка някакво въже? — попита той. Дръпна края на чаршафа на една празна кушетка и го разгледа.

— Въже? — повтори с недоумение докторът.

— За паразита. Кайл ме изпрати тук да го пазя.

Мускулите ми несъзнателно се свиха, ръката ми стисна прекалено силно пръстите на Уолтър и той изохка. Опитах се да запазя спокойствие, като продължих да гледам суровото лице на Бранд. Чакаше какво ще каже докторът.

— Дошъл си тук да *пазиш* Скит? — попита отново с твърд глас той. — И защо мислиш, че това е необходимо?

— Хайде, докторе, не ставай глупав. Тук при теб има големи отдушници и много светлоотразяващ метал. — Бранд посочи към шкафа, опрян в далечната стена. — Можеш за малко да се разсееш и през това време то ще изпрати сигнали на Търсачката.

Поех рязко въздух и това се чу в смълчаната стая.

— Виждаш ли? Предполагам, че тъкмо това възнамерява да направи.

Аз исках да се скрия под някоя голяма скала от нетрепващите очи на моята Търсачка, а той си въобразяваше, че искам да я насоча насам. Да я доведе тук, за да убие Джейми, Джаред, Джеб, Иън... Започна да ми се повдига.

— Можеш да си вървиш, Бранд — заяви с леден тон докторът. — Ще наглеждам Скит.

Бранд повдигна вежда.

— Какво ви стана бе, хора? На теб, на Иън и на Труди, на останалите? Като че ли сте хипнотизирани. Ако нещо с очите ви не беше наред, бих се учудил.

— Върви си и се чуди, колкото си искаш, Бранд, но се махни.

Бранд поклати глава.

— Трябва да свърша една работа.

Докторът тръгна към него и спря, когато застана между Бранд и мен, а после скръсти ръце на гърдите си.

— Няма да я докосваш.

Бумтенето на хеликоптера се чу в далечината. Всички останахме напълно неподвижни и не смеехме да дишаме, докато звукът отслабна. Когато отново настъпи тишина, Бранд поклати глава. Не каза нищо. Само отиде до бюрото на доктора и взе стола му. Занесе го до стената, където беше шкафът, стовари го на земята и се отпусна така тежко върху него, че металните му крака изскърцаха върху каменния под. Наведе се напред, сложи ръце върху коленете си и се загледа в мен. Приличаше на лешояд, който чака заекът да престане да мърда. Докторът стисна зъби.

— Гладис — прошепна Уолтър, идвайки отново в съзнание — ти си тук.

Бях прекалено изнервена, за да говоря, докато Бранд ме наблюдаваше. Само потупах ръката му. Очите му потърсиха лицето ми, за да видят познатите черти, които не бяха там.

— Боли, Глади. Много боли.

— Знам — прошепнах аз.

— Докторе?

Той беше вече готов с брендите в ръка.

— Отвори, Уолтър.

Шумът от хеликоптера се чуваше някъде отдалече, но все още твърде наблизко. Докторът трепна и няколко капки от брендите се

разляха върху ръката му.

* * *

Денят беше ужасен. Най-лошият от живота ми на тази планета, дори по-лош от първия ми ден в пещерите и от последния, прекаран в сухата, гореща пустиня, когато бях само на часове от смъртта.

Хеликоптерът отново и отново продължаваше да кръжи. Понякога минаваше повече от час и започвах да си мисля, че най-после това ще свърши. Но после звукът отново се връщаше и мислено си представях упоритата ѝ физиономия и изпъкналите ѝ очи, които оглеждат голата пустиня за следи от хора. Опитах се с усилие на волята да не мисля за нея, като се съсредоточих върху спомените си за еднообразната, безцветна равнина на пустинята, надавайки се да я накарам по някакъв начин да се убеди, че тук няма нищо и да си тръгне.

Бранд не сваляше от мен изпълнените си с подозрение очи. Усецах непрекъснато погледа му, въпреки че рядко вдигах очи към него. Положението малко се подобри, когато Иън се върна. Беше донесъл наведнъж закуската и обяда ни. Беше целият изпоцапан от събирането на багажа за евакуация — каквото и да означаваше това.

Имаха ли къде да отидат? Иън така се намръщи, че заприлича на Кайл, когато Бранд му обясни накратко защо е там. След това издърпа още една празна кушетка до моята, за да може да седне на нея и да ме скрие от очите на Бранд.

Хеликоптерът и подозрителният поглед на Бранд не бяха най-лошото. В нормален ден, ако се случеше подобно нещо, то би било крайно мъчително. Обаче днес това беше нищо.

Към обяд докторът даде на Уолтър последното останало бренди. Само минути по-късно Уолтър започна да се извива, да стене и да се задъхва. Пръстите му изподраскаха моите, но когато ги отдръпвах, стенанията му преминаваха в крясъци. Веднъж станах, за да отида до тоалетната. Бранд ме последва, което накара Иън също да дойде. Когато се върнахме, след като почти тичахме през целия път, крясъците на Уолтър вече бяха направо нечовешки. Докторът гледаше с празен поглед пред себе си, измъчван от безсилието си.

Уолтър притихна за малко, когато му заговорих и го накарах да си помисли, че жена му е наблизно. Това беше лесна, благородна лъжа. Бранд недоволно изсумтя, но аз не му обърнах внимание. Само болката на Уолтър имаше значение.

Обаче воплите и гърчовете продължиха и Бранд започна да се разхожда напред-назад в другия край на помещението, като се стараеше да е колкото е възможно по-далеч.

Когато светлината над нас стана оранжева, Джейми дойде да ме потърси и донесе храна за четирима. Не му позволих да остане. Накарах Иън да го отведе обратно в кухнята, за да се нахрани, и настоях да ми обещае да го наблюдава през цялата нощ, за да не се промъкне обратно тук. Уолтър не можеше да не крещи, защото докато се извиваше, мърдаше счупения си крак и този звук беше направо непоносим. Не исках тази нощ да се запечата в паметта на Джейми така, както щеше със сигурност да се запечата в паметта на доктора и в моята. Може би и в тази на Бранд, въпреки че той правеше всичко възможно да не обръща внимание на Уолтър, запушваше си ушите и тананикаше със затворена уста някаква нестройна мелодия.

Докторът не се опита да се дистанцира от ужасните страдания на Уолтър и страдаше заедно с него. От крясъците върху лицето му се връзваха такива дълбоки бръчки, сякаш кожата му беше издрана от ноктите на някакво животно. Беше странно да се види такова дълбоко състрадание у един човек, особено пък у доктор. След като го наблюдавах как изживява болката на Уолтър, започнах да гледам на него по съвсем друг начин.

Мъката му беше толкова голяма, че сякаш вътрешно кървеше. Невъзможно бе да повярвам, че докторът е жесток човек, той просто не можеше да бъде мъчител. Опитах се да си спомня какво бе казано, за да започна да правя подобни догадки. Някой беше ли го обвинил открито? Едва ли беше така. Вероятно ужасът, който изпитвах тогава, ме беше накарал да стигна до подобни неверни заключения. Съмнявах се, че мога да изпитвам недоверие към доктора след този кошмарен ден. Въпреки това неговата болница щеше да продължи да е за мен едно ужасно място.

Когато и последните остатъци от дневната светлина изчезнаха, хеликоптерът също престана да кръжи. Стояхме в тъмното и не смеехме да пуснем дори слабата синя светлина. Минаха няколко часа

преди някой от нас да повярва, че акцията по издирването е прекратена. Бранд първи реши, че е така. Беше му дошло до гуша да стои в болницата.

— Логично е да се откаже — промърмори той и се отправи към изхода. — Не може да види нищо през нощта. Ще взема лампата с мен, докторе, за да не се опита любимият паразит на Джеб да направи нещо с нея, и ще си вървя.

Докторът не отговори и дори не погледна намусения мъж, когато той се отдалечи.

— Накарай я да престане, Глади, накарай я да престане — замоли ме Уолтър. Избърсах потта от лицето му, докато той продължаваше с всички сили да стиска ръката ми.

Времето като че ли забави ход и напълно спря. Тъмната нощ сякаш нямаше край. Крясъците на Уолтър станаха още по-чести и по-сърцераздирателни.

Мелани беше някъде далеч, тъй като знаеше, че не може да помогне с нищо. Ако Уолтър нямаше нужда от мен, аз също бих се скрила някъде. В главата ми нямаше никой друг. Бях съвсем сама. Това бях искала някога. Сега се чувствах като изгубена.

След време някаква сива светлина започна да се промъква през Отдушниците отгоре. Бях почти заспала, но стенанията и крясъците ми пречеха да потъна в сън. Чувах как докторът похърква зад мен. Бях доволна, че можеше да се спаси поне за малко.

Не усетих кога е влязъл Джаред. Опитваше се едва чуто да успокоява Уолтър.

— Тук съм, тук съм — прошепнах аз, когато той отново започна да крещи името на жена си.

— Тихо, всичко е наред. — Думите нямаха значение. Просто трябваше да казвам нещо и като че ли гласът ми наистина го караше да крещи по-малко.

Не знам колко дълго Джаред ме бе наблюдавал заедно с Уолтър, преди да разбере, че е там. Вероятно е минало известно време. Бях сигурна, че първата му реакция ще бъде гневна, но когато го чух да говори, гласът му беше спокоен:

— Докторе — каза той и аз усетих леглото до мен да се клати, — събуди се, докторе.

Издърпах рязко ръката си и се извърнах, все още неориентирана, за да видя лицето, което безпогрешно свързвах с този глас.

Очите му ме гледаха, докато разтърсваше рамото на спящия човек. Поради слабата светлина беше невъзможно да прочета какво казват. Лицето му беше абсолютно безизразно.

Изведнъж Мелани се оживи. Вгледа се в чертите му, опитвайки се да прочете мислите зад маската на равнодушието.

— Глади! Не си отивай! Недей! — Крясъците на Уолтър накараха доктора да се изстреля от кушетката като катапултиран. Извърнах се отново към Уолтър и пъгнах изранената си ръка в търсещите му пръсти.

— Ш-ш-шт, ш-ш-шт! Уолтър, тук съм. Няма да те изоставя. Няма, обещавам ти.

Той притихна, продължавайки да хленчи като малко дете. Изтрих влагата от челото му. Хлипането му престана и премина във въздишка.

— Защо е всичко това? — промърмори Джаред зад мен.

— Тя е най-добрият болкоуспокоител, който можах да намеря — рече уморено докторът.

— Е, аз ти намерих нещо по-добро от един кротък Търсач.

Стомахът ми се сви на топка, а Мелани изсъска в главата ми.

Колко глупав и заслепен от упоритостта си — възмути се тя. Няма да ти повярва дори и ако му кажеш, че слънцето залязва на запад.

Обаче докторът не обърна внимание на обидата към мен.

— Намерил си нещо!

— Морфин — не е много. Щях да дойда по-рано, ако Търсачката не ме беше засякла навън.

Докторът моментално пристъпи към действие. Чух го, че рови из нещо подобно на хартия, а след това възхитен възкликна:

— Джаред, ти си човек-чудо!

— Докторе, само сек...

Обаче докторът вече беше до мен. Нетърпението оживи измъченото му лице. Ръцете му държаха малка спринцовка. Заби иглата в сгъвката на лакътя на Уолтър на ръката, която стискаше моята. Извърнах лице настрани. Стори ми се толкова ужасно да забиеш нещо през кожата му.

Но не можех да оспорвам резултатите. След около половин минута цялото тяло на Уолтър се отпусна и се превърна в купчина плът върху тънкия дюшек. Дишането му от рязко и ускорено стана равномерно. Ръката му се отпусна и освободи моята.

Разтрих лявата си ръка с дясната, за да се опитам да възстановя кръвообращението в пръстите си. Това беше съпроводено от леки убождания под кожата.

— Докторе, така наистина няма да стигне — прошепна Джаред.

Вдигнах очи от лицето на Уолтър, което най-после се беше успокоило. Джаред беше с гръб към мен, но видях изненаданото изражение на доктора.

— Достатъчно за какво? Нямам намерение да го пестя за черни дни, Джаред. Разбира се, бих искал да имаме още от него, за да можем отново да го използваме, ако се наложи, но нямам намерение да оставя Уолтър да крещи от болка, след като мога да му помогна!

— Нямах това предвид — рече Джаред. Говореше така, като че ли многократно го беше обмислял. Бавно и спокойно, като дишането на Уолтър. Докторът се намръщи в недоумение.

— Има достатъчно, за да спре болката може би за три или четири дни, това е всичко — рече Джаред. — Ако му я даваш на дози.

Не разбрах какво казваше Джаред, но докторът разбра.

— Аха — рече с въздишка той. Обърна се да погледне отново Уолтър и видях, че очите му се просълзиха. Отвори уста да заговори, но не каза нищо.

Исках да разбера за какво говорят, но присъствието на Джаред ме накара да запазя мълчание. Предишната ми съдржаност, от която напоследък рядко имах нужда, се върна отново.

— Не можеш да го спасиш. Можеш само да му спестиш болката.

— Знам — отвърна докторът. Гласът му секна, като че ли бе готов да се разплаче. — Прав си.

Какво става? — попитах аз. Докато чувствах, че Мелани е наблизо, можех да я използвам.

Ще убият Уолтър — каза ми равнодушно тя. — *Има достатъчно морфин, за да му се даде една свръхдоза.*

Ахнах от изненада и това се чу ясно в смълчаното помещение. Не погледнах, за да видя как ще реагират двамата здрави мъже. Очите

ми се напълниха със сълзи, когато се наведох над възглавницата на Уолтър.

Не — помислих си аз — не. Не още. Не.

Предпочиташ да умре, крещейки, така ли?

Аз просто... Не мога се примиря с тази... безвъзвратност. Няма никога повече да видя моя приятел.

Колко от другите ти приятели си се върнала да видиш, Скит?

Не съм имала такива приятели преди.

Спомените за приятелите ми на другите планети бяха много смътни в главата ми. Душите бяха толкова еднакви и в някои отношения напълно непроменими. Уолтър определено си беше той. Когато си отидеше, никой нямаше да запълни мястото му.

Подложих ръце под главата му и оставих сълзите си да капят върху кожата му. Опитах се да потисна плача си, но не можах и сълзите ми продължиха да се леят.

Разбирам. Още нещо, което ти се случва за пръв път — прошепна Мелани. — Усетих в тона ѝ съчувствие. Съчувствие към мен, това също беше за пръв път.

— Скит? — обади се докторът.

Само поклатих глава, неспособна да отговоря.

— Мисля, че остана тук прекалено дълго — каза той. Усетих ръката му лека и топла върху рамото си. — Трябва да си починеш.

Отново разтърсих глава и продължих тихо да плача.

— Изтощена си — отбеляза той. — Иди да се измиеш. Разтърпи се, хапни нещо.

Гневно го изгледах.

— Уолтър ще бъде ли тук, когато се върна? — промълвих през сълзи.

Той нетърпеливо ме изгледа.

— Това ли искаш?

— Бих искала да имам възможност да се сбогувам. Той ми е приятел.

Докторът ме потупа по ръката.

— Знаем, Скит. Аз също. Няма да бързам. Излез малко на въздух и пак се върни. През това време Уолтър ще е заспал.

Вгледах се в измъченото му лице и реших, че е искрен. Кимнах и положих внимателно главата на Уолтър върху възглавницата. Може би,

ако напуснех за малко това място, щях да измисля как да се справя. Не знаех как. Нямах опит в окончателните сбогувания.

Тъй като бях влюбена в Джаред, независимо че той не ми отговаряше със същото, трябваше да го погледна преди да тръгна. Мел също искаше, но желанието ѝ беше да ме изключи някак от този процес.

Той ме гледаше. Имах чувството, че ме гледа отдавна. Лицето му беше спокойно, но в него отново съзрях изненада и подозрение. Това ме накара да се почувствам уморена. Какъв беше смисълът да се преструвам сега, дори и ако бях наистина талантива лъжкиня? Уолтър никога нямаше да се застъпи повече за мен. Нямаше да мога вече да го успокоявам.

Срещнах погледа на Джаред в продължение на една дълга секунда, а после се обърнах и се отправих с бързи крачки към тъмния коридор, който все пак бе по-светъл от изражението му.

ГЛАВА 32

ЗАСАДА

В пещерите цареше тишина: слънцето още не беше изгряло. На големия площад с настъпването на зората огледалата бяха бледосиви. Малкото дрехи, които имах, все още бяха в стаята на Джаред и Джейми. Вмъкнах се вътре доволна, че зная къде се намира Джаред. Джейми спеше дълбоко, свит на кълбо в най-горния край на дюшека. Обикновено не спеше така свит, но сега имаше основателна причина. Иън се беше изтегнал върху останалата част от дюшека и ръцете и краката му стърчаха извън него. По един израстък от четирите страни.

По някаква необяснима причина тази гледка предизвика у мен желание да избухна в истеричен смях и се наложи да сложа ръка на устата си, за да го потисна. Грабнах мръсната си тениска и късите панталони и побързах да изляза в коридора, като продължавах да потискам смеха си.

Не си на себе си от умора — каза ми Мелани. — Трябва да поспиш.

Ще спя по-късно. Когато... Не можах да довърша мисълта си.

Накара ме моментално да стана сериозна и наоколо отново се възцари тишина.

Продължих да вървя бързо към банята. Имах доверие в доктора, но... Може би щеше да реши да постъпи по друг начин. Може би Джаред щеше да го разубеди да не се съгласява с това, което исках. Не трябваше да се бавя много.

Стори ми се, че чух нещо зад мен, когато стигнах кръстовището, подобно на октопод, където се срещаха всички коридори със спални помещения. Погледнах назад, но не видях никого в сумрака на пещерата. Хората бяха започнали да се раздвижват. Скоро щеше да стане време за закуска и за началото на нов работен ден. След като свършеше събирането на стеблата, земята на източната нива трябваше да бъде прекопана. Може би щях да имам време да помогна... по-късно...

Следвах познатата ми пътека, която водеше към двете реки, като продължавах да мисля за безброй други неща. Не можех да се спра на нищо конкретно. Всеки път, когато се опитвах да се съсредоточа върху някой въпрос — Уолтър, Джаред, закуска, работа, баня, — той за секунди беше изместван в главата ми от друг. Мелани беше права. Имах нужда от сън. Тя се чувстваше също толкова объркана. Всичките ѝ мисли се въртяха около Джаред, но и тя не можеше да стигне до нищо съществено.

Вече бях свикнала с банята. Не се притеснявах от непрогледния мрак в нея. Имаше толкова много тъмни места. Половината от времето ми през деня преминаваше на тъмно. А тук бях идвала много пъти. Никога не е имало нещо, което да се спотайва под водната повърхност и да чака да ме дръпне надолу. Знаех, че няма да имам време да се отпусна. Другите скоро щяха да станат, а някои хора обичаха да започват деня чисти. Пристъпих към работа. Първо се измих, а после се заех с дрехите.

Търках яростно тениската, за да изтрия от паметта си спомена от последните две нощи.

Когато свърших, усещах остро щипене в ръцете, особено по издрасканите си пръсти. Изплакнах ги във водата, но не забелязах съществена разлика. Въздъхнах и излязох навън, за да се облека.

Бях оставила сухите си дрехи в един ъгъл зад мен. Без да искам ритнах един камък достатъчно силно и босият крак ме заболя.

Той се изтърколи шумно през пещерата, удари се в стената и плесна в басейна. Звукът ме накара да подскоча, въпреки че не беше толкова силен заради шума от реката във външната пещера.

Тъкмо обувах изтърканите си гуменки, когато времето ми изтече.

— Чук, чук — чух да казва от тъмния вход отвън един познат глас.

— Добро утро, Иън — поздравих аз. — Току-що свърших. Добре ли спа?

— Иън още спи — отвърна гласът. — Сигурен съм, че това няма да продължи дълго, така че ще е по-добре да приключим.

Крайниците ми като че ли бяха приковани от тънки парчета лед. Не можех да се помръдна. Не можех да дишам. Бях го забелязвала и преди, а после през дългите седмици, когато Кайл отсъстваше, го бях забравила. Иън не само приличаше много на брат си, но когато Кайл

говореше с нормален тон, което се случваше много рядко, гласът му звучеше абсолютно по същия начин.

Усещах, че не ми достига въздух. Бях попаднала в капан в тази черна дупка и Кайл стоеше на входа. Не можех да се измъкна.

Мълчи! — изкрещя Мелани в главата ми.

Това го можех. За да крещя, ми трябваше въздух.

Ослушай се!

Направих както ми беше казано, като се опитах да се съсредоточа, въпреки страха, който пронизваше главата ми като безброй тънки ледени иглички.

Не можах да чуя нищо. Дали Кайл очакваше да му отговоря? Прокрадваше ли се тихомълком в банята? Напрегнах още повече слуха си, но шумът от реката заглушаваше всички звуци.

Взemi бързо камък! — заповяда ми Мелани.

Защо?

Представих си как удрям с камък Кайл по главата.

Не мога да го направя!

Тогaвa щe умрем! — изкрещя ми тя. — *Аз мога! Позволи ми!*

Трябвa да има и друг начин — простенах аз, но накарах скованите си колене да се прегънат. Ръцете ми затърсиха в тъмното и напипаха голям, остър камък и шепа дребни камъчета.

Да се бия или да бягам? В отчаянието си се опитах да освободя Мелани, да ѝ дам възможност да излезе навън. Не можах да намеря вратата — ръцете ми бяха все още моите, стиснали безпомощно предметите, които никога не бих могла да използвам като оръжия.

Чух шум. Нещо падна със слаб плясък в потока, който се оттичаше от басейна в клозета, само на няколко метра по-надолу.

Дай си ми ръцете!

Не знам как! Взemi ги!

Започнах да се промъквам бавно покрай стената към изхода. Мелани се мъчеше да намери път за излизане от главата ми, но и тя не можеше да открие вратата.

Нов звук. Не откъм далечния поток. Чух някой да диша край изхода. Замръзнах на място.

Къде e той?

Не знам!

Отново не чувах нищо освен шума на реката. Сам ли беше Кайл? Някой чакаше ли край изхода, за да ме хване, когато той ме принуди да побягна от басейна? Колко близо се намираше Кайл сега?

Усетих как космите по ръцете и краката ми настръхнаха. Във въздуха витаеше някакво напрежение, като че ли чувах безшумните му движения. Вратата. Полуизвърнатата, започнах да се връщам предпазливо назад в посоката, от която бях дошла, за да се отдалеча от мястото, където чух дишането.

Той не можеше да чака безкрайно. От малкото, което ми каза, разбрах, че бърза. Всеки момент можеше да дойде някой. Обаче шансовете бяха на негова страна. Тези, които биха го спрели, бяха по-малко от другите, които бяха на мнение, че така ще е най-добре.

А и от тези, които бяха склонни да му попречат, съвсем малко имаха шанс да го сторят. Всъщност беше само Джеб с пушката. Джаред беше почти толкова силен, колкото и Кайл, но Кайл беше по-мотивиран. Сега Джаред едва ли щеше да се бие с него.

Нов шум. Стъпки край вратата ли бяха? Или всичко беше отново плод на въображението ми? Колко дълго продължи това мълчаливо противоборство? Не можех да кажа колко секунди или минути бяха изминали.

Бъди готова! — Мелани знаеше, че играта на криеница скоро ще свърши. Искаше да стисна по-здраво камъка.

Но аз предпочетох да се опитам да избягам. От мен нямаше да излезе успешен боец, дори и ако си наложех да опитам. Кайл вероятно тежеше два пъти повече от мен, а и ръцете му бяха много по-дълги.

Вдигнах ръката с дребните камъчета и се прицелих към входа за клозета. Може би щях да го накарам да си помисли, че ще се опитам да се скрия там с надеждата да се спася. Хвърлих шепата камъчета и се отдръпнах по-далеч от шума, когато те затрополяха по стената.

Отново чух дишането край вратата. Последвано от леки стъпки към шума, който вдигнах. Започнах да се промъквам колкото е възможно по-тихо покрай стената.

Ами ако са двама?

Не знам.

Стигнах почти до изхода. Ако успеех да мина през тунела, можех да му избягам. Бях по-лека и по-бърза. Този път чух много ясно нечия стъпка да плясва в потока в пещерата зад мен. Ускорих ход.

Шумно пляскане раздра напрегнатата тишина. По кожата ми се посипаха безброй капки, които ме накараха да поема внезапно въздух. Много от тях се разпръскаха по стената зад мен.

Той идва през басейна! Бягай!

Забавих се само за част от секундата. Почувствах нечии големи пръсти да сграбчат глезена ми. Дръпнах го, хвърляйки се напред. Спънах се и от инерцията при падането пръстите му се изплъзнаха от глезена ми. Той хвана едната ми обувка, но аз ритнах с крак и тя остана в ръката му.

Паднах на земята, но и той падна. Това ми даде достатъчно време да пропъльзя напред, като одрасках лошо коленете си в острите камъни.

Кайл изсумтя и ръката му сграбчи голата ми пета, обаче не можа да я задържи. Отново се измъкнах, пропъльзях още малко напред, скочих на крака и се втурнах напред с наведена глава. Имаше опасност всеки миг да падна отново, защото тялото ми все още беше приведено ниско, но успях да запазя равновесие единствено с усилие на волята.

Нямаше друг. Никой не ме хвана на изхода към външното помещение. Хукнах напред, изпълнена с надежда и адреналин във вените. Втурнах се в стаята, през която течеше реката, с единствената мисъл да стигна по-скоро до тунела. Чувах тежкото дишане на Кайл наблизо отзад, но не чак толкова близо. С всяка крачка се отблъсквах все по-силно от земята и се отдалечавах от него.

Усетих пронизваща болка в крака, която ми попречи да тичам. През шума от реката чух как два тежки камъка паднаха и се изтърколиха по земята. Единият беше този, който бях държала в ръката си, а другият беше хвърлен от него, за да ме осакати. Кракът ми се подви под мен и паднах по гръб на пода. В същата секунда той се хвърли отгоре ми. Под тежестта му главата ми се удари силно в пода и аз останах като прикована към него.

Креци!

Въздухът излетя от мен със звук като на сирена, който изненада и двама ни. Крясъкът ми беше по-силен, отколкото се бях надявала. Някой със сигурност щеше да го чуе. Дано този някой да е Джеб. Дано да носи пушката.

— Уф! — изпуфка ядосан Кайл. Ръката му беше толкова едра, че почти закриваше по-голямата част от лицето ми. Дланта му натисна

устата ми и прекъсна крясъка ми.

После той се претърколи така внезапно и неочаквано за мен, че нямах време да се опитам да се възползвам от това. Дръпна ме бързо и ме прехвърли през тялото си. Бях замаяна и объркана, но разбрах веднага каква е целта му, когато лицето ми потъна във водата.

Ръката му стисна врата ми отзад, като натискаше лицето ми в плиткия поток от по-хладка вода, който лъкатушеше към басейна в банята. Беше твърде късно да задържа въздуха си. Вече бях поела глътка вода.

Тялото ми реагира панически, когато водата стигна в дробовете ми. Реакцията ми беше по-силна, отколкото той беше очаквал. Размахвах в различни посоки ръце и крака и пръстите му се изплъзнаха от врата ми. Опита се да ме хване по-здраво, но някакъв инстинкт ме накара да се прилепя плътно до него, а не да се отдръпна, както очакваше. Така извадих брадичката си от потока и устата ми имаше достатъчно време да изхвърли част от водата и да поеме малко въздух.

Той се помъчи отново да натисне лицето ми в потока, но аз се извивах под него така, че собствената му тежест му попречи да изпълни целта си. Продължавах да се давя, за да изхвърля остатъка от водата от дробовете си.

— Достатъчно! — изръмжа Кайл.

Отдръпна се от мен и аз се помъчих да пропълзя по-далеч от него.

— О, не, недей! — процеди през зъби той. С мен беше свършено и аз го знаех.

Нещо не беше наред с ранения ми крак. Беше изтръпнал и не ми се подчиняваше. Можех само да се влача по пода, подпирайки се на ръце и на здравия си крак. Обаче продължавах непрекъснато силно да кашлям и не можех да върша добре дори това. Беше ми много трудно да изкрещя отново.

Кайл ме сграбчи за китката и ме повдигна от пода. Под тежестта на тялото ми кракът ми се огъна и аз се стоварих върху него. Хвана и двете ми китки с едната ръка, а с другата ме прихвана през кръста. После ме придърпа от пода към себе си, като някакъв тежък чувал с брашно. Извих се и започнах да ритам със здравия крак във въздуха.

— Хайде да приключваме.

Прескочи с един скок по-малкия поток и ме понесе към най-близката дупка, в която изчезваше водата от горещия поток. Парата от него обгърна лицето ми. Смяташе да ме хвърли в тъмната, гореща дупка и да остави врящата вода да ме завлече под земята и да ме довърши.

— Не, не! — извиках аз, но гласът ми беше твърде дрезгав и слаб, за да се чуе надалеч.

Продължих отчаяно да се извивам. Коляното ми се удари в една от тънките каменни колони и успях да закача крака си за нея, като същевременно се помъчих да се отскубна от хватката му. Той нетърпеливо изсумтя и махна крака ми от колоната. Но това го накара да отслаби за миг хватката си и ми позволи да направя още едно движение. Преди то беше подействало, затова се опитах да го повтора. Вместо да се мъча да се освободя, аз се извих и увих краката си около кръста му, като стиснах със здравия си крак ударения, без да обръщам внимание на болката. Така се задържах здраво за него.

— Махни се от мен, ти... — Той се опита да се откачи от мен и аз измъкнах едната си китка от хватката му. Обвих с освободената ръка врата му и го сграбчих за гъстата коса. Ако паднех в черната река, той щеше да ме последва.

Кайл изсъска, спря за момент да дърпа крака ми и ме удари с юмрук в лицето. Изохках от болка, но вкопчих и другата си ръка в косата му. Той ме обгърна с две ръце така, сякаш се прегръцахме, а не водехме борба на живот и смърт. После ме сграбчи от двете страни за кръста и ме дръпна с всички сила, за да ме махне от себе си. Ръцете ми започнаха да изскубват кичури от косата му, но той само ръмжеше и дърпаше още по-силно.

Чувах водата да клокочи наблизко. Струваше ми се, че е точно под мен. Парата се издигаше на гъсти облаци и след малко не виждах нищо, освен лицето на Кайл, изкривено в нещо животинско и безмилостно от гняв.

Усетих, че удареният крак поддава и се притиснах по-плътно към него, но грубата му сила надделяваше над отчаянието. След миг щеше да се освободи от мен и щях да падна в съскащата пара и да изчезна.

Джаред! Джейми! — Мисълта и агонията бяха мои и на Мелани. Никога нямаше да разберат какво се беше случило с мен. Иън, Джеб, Доктора, Уолтър. Нямаше да се сбогувам с тях.

Кайл подскочи рязко във въздуха и се стовари тежко на земята. Раздрусването постигна целта, която преследваше, освободи се от краката ми.

Но преди да успее да се възползва от това, имаше друг резултат. Чу се оглушителен трясък. Помислих, че цялата пещера се срутва. Подът под нас потрепери.

Общата ни тежест беше разкъртила ръба на дупката. Когато Кайл започна да отстъпва, скалата продължи да се руши под тежките му крачки по-бързо, отколкото успяваше да се придвижи. Парче от пода изчезна под петата му и той се строполи с трясък на земята. Тежестта ми го дръпна силно назад и главата му се удари силно в една каменна колона. Ръцете му ме пуснаха.

Рушенето на пода продължи и премина в постоянен грохот. Усещах как земята трепери под тялото на Кайл. Бях върху гърдите му. Краката ни висяха над празно пространство, а парата се превръщаше в безброй малки капчици върху кожата ни.

— Кайл?

Не последва отговор. Страхувах се да помръдна.

Трябва да се махнеш от него. Двамата заедно сте твърде тежки. Внимателно... използвай колоната. Издърпай се настрани от дупката.

Прекалено ужасена, за да мога да мисля самостоятелно и скимтяща от страх, постъпих както ми нареди Мелани. Освободих пръстите си от косата на Кайл и се изправих внимателно на колене върху безжизненото му тяло, като използвах колоната за опора, за да се придвижа напред. Стори ми се достатъчно стабилна, но подът продължаваше да стене под нас. Минах покрай колоната и изпълзах на пода. Земята под коленете и ръцете ми не трепереше, но за по-сигурно продължих да пълзя към изхода на тунела.

Последва нов трясък и погледнах назад. Единият крак на Кайл се смъкна по-надолу, когато парче скала се откърти под тежестта му. Този път чух пляска от падането на парчето долу в реката. Земята потрепери под тежестта на Кайл.

Ще падне — казах си аз.

Добре — изръмжа Мелани.

Но...

Ако падне, няма да може да ни убие, Скит. Ако не падне, ще го стори.

Не мога просто да...

Можеш. Отдалечи се. Не искаш ли да живееш?

Исках. Исках да живея. Кайл можеше да изчезне. Ако това станеше, имаше вероятност никой повече да не се опита да ми навреди. Поне не сред хората тук. Все още трябваше да не изключвам Търсачката, но може би някой ден тя щеше да се откаже и тогава можех да остана тук за постоянно с хората, които обичах...

Изтръпването на крака ми бе изместено от пулсираща болка. Почувствах, че между пръстите ми се стича топла течност. Опитах я на вкус, без да се замисля, и разбрах, че е кръв.

Махни се оттам, Скит. Искам да живея. И аз искам да имам избор.

От мястото, където се намирах, усещах как земята се тресе. От пода се откърти още едно парче и падна в реката. С промяната на тежестта му тялото на Кайл се смъкна още повече към дупката.

Остави го да падне.

Мелани знаеше по-добре от мен за какво говори. Това бяха нейни думи. Нейни правила.

Вгледах се в лицето на мъжа, който беше на път да умре — този, който искаше да ме убие. Сега, когато беше в безсъзнание, лицето на Кайл вече не приличаше на разярено животно. Беше отпуснато, почти спокойно. Приликата с брат му беше поразителна.

Не! — протестира Мелани.

Пропълзях по ръце и крака обратно към него. Движех се бавно, като проверявах непрекъснато стабилността на скалата под мен. Страхувах се да мина отвъд колоната, затова закачих единия си крак за нея, използвах го като котва, след което пъхнах ръце под раменете на Кайл. Затеглих така силно, че имах усещането, че ще изтръгна ръцете си от ставите, но той не се помръдна. Чух шум, подобен на звука на пясък, който се стича като от пясъчен часовник, и подът продължи да се рони на малки парченца. Отново задърпах силно, но в резултат шумът само се засили.

С промяната на тежестта на тялото му подът се рушеше по-бързо. В мига, в който си го помислих, едно голямо парче скала полетя в реката и Кайл започна да пада.

He! — Изкрещях отново с всички сили аз. Притиснах се към колоната, протегнах иззад нея ръце и успях да го задържа, като подхванах широкия му гръден кош. Усетих силна болка в раменете.

— Помогнете ми! — изкрещях аз. — Някой да дойде! Помощ!

ГЛАВА 33

СЪМНЕНИЯ

Във водата с плясък се стовари ново парче скала. Ръцете ми изнемогнаха под тежестта на Кайл.

— Скит? Скит?

— Помогни ми! Кайл! Подът! Помощ!

Притиснах лице към камъка и погледнах назад към входа. С настъпването на зората над мен стана светло. Затаих дъх. Ръцете ми бяха изпънати до скъсване.

— Скит! Къде си?

Иън изскочи от тунела с готова за стрелба пушка в ръка. Гневният израз на лицето му много приличаше на този на брат му.

— Внимавай! — изкрещях аз. — Подът се руши! Не мога да го удържам повече!

Минаха две безкрайни секунди, докато възприеме сцената, така различна от тази, която си беше представял — че Кайл се опитва да ме убие. За тази сцена беше закъснял с няколко секунди. После пусна пушката на пода на пещерата и бързо се отправи към мен.

— Застани на колене, за да разпредиш по-равномерно тежестта си.

Той ме послуша и запълзя към мен. На дневната светлина в очите му забелязах да горят гневни пламъчета.

— Не го изпускай — предупреди ме той.

Аз простенах от болка. Спря отново за миг, за да прецени ситуацията, а след това плъзна тялото си зад моето и ме притисна поплътно към скалата. Ръцете му бяха по-дълги от моите. Дори през мен можа да подхване брат си.

— Едно, две, три — отброи с пъшкане той.

Издърпа Кайл по-близо до скалата, отколкото бях успяла да го примъкна аз. От рязкото движение лицето ми се притисна силно в колоната, и то от ударената страна. На този етап вече нямаше значение колко рани щеше да има по него.

— Ще се опитам да го изтегля от тази страна. Можеш ли да се измъкнеш изпод мен?

— Ще се опитам. — След като се уверих, че Иън го държи здраво, пуснах Кайл и усетих как раменете ми с облекчение се отпуснаха. После започнах да се промъквам бавно между Иън и скалата, като внимавах да не попадна в някоя опасна част от пода. Изпълях малко навътре към изхода, готова всеки миг да го сграбча, ако Иън започне да се плъзга надолу. Той успя постепенно, с чести прекъсвания и дърпане да изтегли безжизненото тяло на брат си откъм едната страна на колоната. Срутиха се още парчета от пода, но основата около колоната остана стабилна. На около две стъпки от нея се образува нов праг.

Иън запълзя заднишком така, както го бях направила аз, като теглеше брат си на кратки интервали с неимоверно усилие на мускулите и волята. След минути и тримата бяхме на изхода на коридора. С Иън едва си поемахме дъх.

— Какво... по дяволите... стана?

— Тежестта ни... беше прекалено... голяма. Подът подаде.

— Какво правехте... на ръба? С Кайл?

Наведох глава и се съсредоточих върху дишането.

Ами кажи му.

Тогава какво ще стане?

Знаеш какво ще стане. Кайл наруши правилата, Джеб ще го застреля или ще го изгонят оттук. Може би първо Иън ще го спуга от бой. Ще е много забавно да се наблюдава.

Мелани не го мислеше сериозно... поне на мен така ми се струваше. Все още беше много ядосана, че бях рискувала живота ни, за да спася нашия евентуален убиец.

Точно така — казах ѝ аз. — И ако те изгонят Кайл заради мен... или го убият... Потреперих. Не можеш ли да разбереш, че в това няма никаква логика? Той е един от вас.

Ние трябва да живеем тук, Скит. Излагаш живота ни на опасност.

Този живот е и мой. И аз съм... ами, аз съм си аз.

Мелани гневно изпъшка.

— Скит? — настоя да получи отговор Иън.

— Нищо — излъгах не много успешно аз.

Иън ме хвана за брадичката и повдигна лицето ми.

— Носът ти кърви. — Извърна на една страна главата ми. — В косата ти има повече кръв.

— Аз... ударих си главата, когато подът се срути.

— И от двете страни ли?

Свих рамене.

Иън продължително ме изгледа. Мракът в тунела скри гневните пламъчета в очите му.

— Трябва да заведем Кайл при доктора... Когато падна, здравата си удари главата.

— Защо го защитавах? Той се е опитал да те убие. — Това беше казано като безспорен факт, а не като въпрос. Изражението на лицето му бавно се промени от гневно в ужасено. Представи си какво сме правили на нестабилната площадка. Видях го в очите му. Когато не отговорих, той продължи шепнешком: — Искал е да те хвърли в реката... — Забелязах, че потрепери.

Ръката му все още беше прихванала Кайл, когато падна от изтощение, безсилен да се движи повече. Сега отблъсна грубо брат си, който все така беше в безсъзнание, и отвратен се отдръпна по-далеч от него. Примъкна се към мен и обгърна с ръце раменете ми. Притисна ме до гърдите си. Усещах го как диша. Все още трудно си поемаше дъх. Почувствах се много странно.

— Трябваше още там да го претърколя и собственоръчно да го бутна през ръба.

Поклатих енергично глава, от което тя ме заболя още повече.

— Не.

— Така щеше да се спести време. Правилата на Джеб са ясни. Ако се опиташ да навредиш някому тук, има наказания. Ще има съд.

Опитах да се отдръпна от него, но той ме притисна още по-силно до себе си. Не се уплаших. Беше съвсем различно от момента, когато ме сграбчи Кайл. Но беше объркващо. Не знаех как да реагирам.

— Не. Не можете да направите това, защото никой не е нарушавал правилата. Подът се срути, това е всичко.

— Скит...

— Той е твой брат.

— Знаел е какво върши. Да, той ми е брат, но го е направил, а ти си... ти си... моя приятелка.

— Нищо не е направил. Той е човек — казах тихо аз. — Това място е негово, а не мое.

— Излишно е да водим повече този разговор. Твоето определение за човек е различно от моето. За теб то означава нещо... негативно, а за мен е комплимент и според моята дефиниция ти си, а той не е. Не и след всичко това.

— Човекът не е нещо негативно за мен. Сега аз те познавам. Но той е твой брат, Иън.

— Факт, от който се срамувам.

Отново направих опит да се отдръпна от него. Този път той ме пусна. Може би заради болезнения стон, който се отрони от устните ми, когато преместих крака си.

— Добре ли си?

— Мисля, че да. Трябва да намерим доктора, но не знам дали ще мога да вървя. Аз... ударих си крака, когато паднах.

Той с усилие потисна гневното си възклицание.

— Кой крак? Я да видя.

Опитах се да изпъна ударения си крак — беше десният — и отново изохках. Ръцете му внимателно опипаха глезена, провериха костите и ставите.

— По-високо. Ето тук. — Дръпнах ръката му към задната част на бедрото ми, малко над коляното. Отново простенах, когато той натисна болното място. — Не мисля, че е счупен. Само ме боли.

— Най-малкото ще да е дълбока мускулна травма — промълви той. — Как се случи?

— Трябва да... да съм се ударила в някой камък при падането.

Той въздъхна.

— Добре, хайде да те заведем при доктора.

— Кайл има повече нужда от него, отколкото аз.

— Във всеки случай трябва да отида да намеря доктора или някой да ми помогне. Не мога да нося Кайл на такова разстояние, но със сигурност мога да нося теб. О... почакай.

Обърна се рязко и се шмугна обратно в пещерата, в която течеше реката. Реших да не споря с него. Искях да видя Уолтър преди... Докторът беше обещал да ме изчака. Колко скоро щеше да свърши действието на първата доза обезболяващо? Чувствах главата си

замаяна. Безпокоях се за толкова много неща, а и бях изморена. След спадането на адреналина се чувствах отпаднала.

Иън се върна с пушката. Намръщих се, защото това ми напомни, че преди малко ми се искаше да е у мен. Това не ми хареса.

— Хайде да вървим.

Без да се замисли, той ми подаде пушката. Оставих я да падне в ръцете ми, но не можех да я стисна. Реших, че носенето на това нещо беше твърде подходящо наказание за мен.

Иън се засмя:

— Как е възможно някой да се страхува от теб... — каза повече на себе си той.

Вдигна ме с лекота и тръгна преди да успея да се подготвя. Постарах се най-чувствителните места — тилът ми и задната част на бедрото — да не се допират прекалено много в него.

— Защо са ти толкова мокри дрехите? — попита той. Минавахме под един отвор, широк колкото юмрук, от който струеше слънчева светлина, и видях как той леко се усмихна.

— Не знам — смотолевих аз. — Може би парата?

Навлязохме отново в тъмното.

— Едната ти обувка я няма.

— Ох, да.

Минахме през друго осветено място и забелязах как сините му очи проблясваха. Сега бяха сериозни и сезираха в лицето ми.

— Аз... много се радвам, че не си ранена, Скит. Искам да кажа, че не си ранена тежко.

Не отговорих. Страхувах се да не кажа нещо, което той да използва срещу Кайл.

Джеб ни намери точно преди да стигнем голямата пещера. Светлината беше достатъчна, за да забележа острото любопитство в очите му, когато ме видя в ръцете на Иън с окървавено лице да държа неумело пушката.

— Значи ти се оказа прав — отбеляза Джеб. Любопитството му беше очевидно, но стоманената нотка в гласа му също. Въпреки гъстата брада се видя, че стисна решително зъби. — Не чух изстрел. Къде е Кайл?

— Той е в безсъзнание — отвърнах бързо аз. — Трябва да предупредиш всички — част от пода в пещерата с реката се срути. Не

знам колко е устойчив сега. Кайл си удари силно главата, когато се опита да се махне от пътя ми. Докторът трябва да го прегледа.

Джеб повдигна едната си вежда толкова високо, че тя почти докосна шарената кърпа, вързана на челото му.

— Това е обяснението й — рече Иън, без да се опитва да скрие съмненията си. — И очевидно продължава да се придържа към него.

Джеб се засмя.

— Хайде, дай ми я — каза той.

С готовност му подадох пушката. Той отново се засмя, като видя изражението ми.

— Ще повикам Анди и Брайд да ми помогнат с Кайл. Ще ви последваме.

— Не го изпускайте от очи, когато се събуди — рече сърдито Иън.

— Непременно.

Джеб се отдалечи, за да търси още хора, а Иън се отправи бързо с мен към болницата.

— Кайл може да е пострадал сериозно... Джеб трябва да побърза.

— Главата на Кайл е по-твърда от всеки камък в това място.

Дългият тунел ми се стори още по-дълъг от обикновено. Щеше ли Кайл да умре въпреки усилията ми? Дали вече беше дошъл в съзнание и беше тръгнал да ме търси? Какво беше станало с Уолтър? Дали продължаваше да спи... или вече беше умрял? Отказала ли се беше Търсачката да ме издирва, или с настъпването на деня щеше отново да се върне?

Дали Джаред е все още при доктора? — добави Мел и своя въпрос. — *Дали ще се ядоса, когато те види? Ще ме познае ли?*

Когато стигнахме осветената от слънцето южна пещера, Джаред и докторът се бяха подпрели един до друг на импровизираното бюро на доктора. В пещерата цареше тишина. Не разговаряха, просто наблюдаваха Уолтър как спи.

Ококориха стреснато очи, когато Иън ме внесе в светлото помещение и ме постави върху кушетката до тази на Уолтър. После внимателно изпъна десния ми крак.

Уолтър хъркаше. Този звук намали малко напрежението.

— И сега какво? — попита рязко докторът. Веднага след това се наведе над мен и избърса кръвта от бузата ми.

Лицето на Джаред беше застанало в изненада. Внимаваше изражението му да не покаже и нещо друго.

— Кайл — отвърна Иън в момента, в който аз казах:

— Подът...

Докторът погледна с недоумение и единия, и другия.

Иън въздъхна и вдигна нагоре очи. Без да се усети, сложи леко ръка на челото ми.

— Подът до първата дупка при реката се срутил. Кайл паднал назад и си ударил главата в една скала. Скит спаси безполезния му живот. Тя казва, че също паднала, когато подът поддал. — Иън погледна многозначително доктора. — *Нещо* — каза със саркастичен тон той — я ударило здравата отзад по главата. — После започна да изрежда. — Носът ѝ кърви, но не е счупен. Не знам. Има някаква травма на мускула тук. — Той докосна бедрото ми. — Коленете ѝ са доста нарязани. Лицето ѝ отново е наранено, но мисля, че може би ѝ го причиних аз, докато се опитвах да издърпам Кайл от дупката. Не трябваше да си правя труда — рече накрая Иън.

— Нещо друго? — попита докторът. В този момент пръстите му, които опипваха тялото ми отстрани, стигнаха до мястото, където ме беше ударил Кайл. Изохках.

Докторът повдигна ризата ми и чух как Иън и Джаред изсъскаха едновременно от това, което видяха.

— Нека отгатна — рече с леденостуден глас Иън. — Ударила си се на някой камък.

— Сигурно — съгласих се едва чуто. Пръстите на доктора продължаваха да опипват мястото, а аз отчаяно се мъчех да не охкам.

— Може да има счупено ребро — рече тихо докторът. — Как бих искал да мога да ти дам нещо за успокояване на болките...

— Не се безпокой за това, докторе — казах, задъхвайки се аз. — Добре съм. Как е Уолтър? Събуди ли се изобщо?

— Не, ще поспи известно време, докато дозата престане да действа. — Хвана ме за китките и започна леко да ги оглежда.

— Добре съм.

Кротките му очи ме погледнаха със съчувствие.

— Ще се справиш. Просто трябва да почиваш известно време. Аз ще те наглеждам. А сега си обърни главата.

Направих както ми каза и премигнах, когато започна да преглежда раната.

— Не тук — чух да казва Иън. Не можех да виждам доктора, но Джаред хвърли пронизителен поглед на Иън. — Ще доведат Кайл. Не искам двамата да са в едно и също помещение.

Докторът кимна.

— Може би ще е по-добре, ако не са.

— Ще ѝ подготвя едно място. Искам да държиш Кайл тук, докато... докато решим какво да правим с него.

Опитах се да кажа нещо, но Иън сложи пръст върху устните ми.

— Добре — съгласи се докторът. — Ако искаш, ще го вържа.

— Ако се наложи. Може ли да я преместя? — Иън погледна с нетърпение към тъмния коридор.

Докторът се поколеба.

— Не — прошепнах аз, въпреки че Иън все още държеше пръст върху устата ми. Уолтър. — Искам да съм тук заради Уолтър.

— Достатъчно животи спаси днес, Скит — каза тихо Иън.

— Искам да... искам да се сбогувам...

Иън кимна. После погледна към Джаред.

— Мога ли да ти имам доверие?

Лицето на Джаред почервения от гняв. Иън вдигна ръка.

— Не искам да я оставям тук незащитена, докато ѝ намеря по-безопасно място — поясни той. — Не знам дали Кайл ще бъде в съзнание, когато пристигне. Ако Джеб го застреля, това ще я разстрои. Но ти и докторът би трябвало да можете да се справите с него. Не искам докторът да е сам и да принуди Джеб да избърза.

— Докторът няма да бъде оставен сам — процеди през зъби Джаред.

Иън се поколеба.

— Имай предвид, че през последните два дни ѝ се струпа прекалено много.

Джаред кимна, продължавайки да стиска зъби.

— Аз ще съм тук — припомни докторът на Иън.

Той срещна погледа му.

— Добре. — Иън се наведе над мен и сините му очи се впиха в моите. — Скоро ще се върна. Не се страхувай.

— Не се страхувам.

Наведе се рязко и докосна с устни челото ми.

Мисля, че това изненада най-вече мен, макар да чух, че Джаред тихо ахна. Устата ми остана отворена от учудване, когато Иън рязко се извърна и почти тичешком напусна помещението.

Докторът изпусна шумно въздуха през зъбите си.

— Добре — рече той.

И двамата продължително ме изгледаха. Чувствах се толкова изморена и така ме болеше, че изобщо не ме интересуваше какво мислят.

— Докторе... — Джаред се опита бързо да каже нещо, но бе прекъснат от силна глъчка в коридора.

На входа, изнемогвайки, се появиха петима мъже. Най-отпред беше Джеб, който държеше Кайл за левия крак. Уес държеше десния, а зад тях Анди и Арън подпираха тялото му. Главата на Кайл се клатушкаше безпомощно върху рамото на Анди.

— Боже господи, ама той здравата тежи — изпъшка Джеб.

Джаред и докторът скочиха да им помогнат. След няколко минути пъшкане и ругатни Кайл лежеше на кушетката на няколко крачки от мен.

— От колко време е в безсъзнание, Скит? — попита ме докторът. Той повдигна клепака на Кайл и слънчевият лъч освети зеницата му.

— Ами... — Започнах бързо да пресмятам. — Времето, откакто съм тук, десет минути, нужни на Иън да ме доведе дотук, и още може би пет преди това?

— Значи от около двадесетина минути, така ли?

— Да. Нещо такова.

Докато се консултирахме, Джеб постави своята диагноза. Никой не му обърна внимание, когато се приближи към леглото на Кайл. Никой не му обърна внимание и до момента, в който наведе една отворена бутилка над лицето на Кайл.

— Джеб! — намеси се докторът и изблъска ръката му. Но Кайл изпръхтя, премигна, а после изохка.

— Какво стана? Къде отиде то? — Започна да се надига от кушетката, за да се огледа наоколо. — Подът... се движи... — Гласът

на Кайл ме накара да се вкопча в кушетката, отново обзета от паника. Кракът ме заболя. Дали бях в състояние да изляза оттук, накуцвайки? Може би бавно...

— Всичко е наред — прошепна някой. Не беше някой. Винаги бих разпознала този глас. Джаред пристъпи напред и застана между моето легло и това на Кайл, с гръб към мен и загледан в грамадния мъж. Кайл клатеше насам-натам глава и продължаваше да охка. — Ти си в безопасност — рече тихо Джаред. Не се обърна да ме погледне. — Не се страхувай.

Поех дълбоко въздух. Мелани искаше да го докосне. Ръката му беше близо до моята, опряна в ръба на кушетката ми.

Моля те, недей — казах й аз. — И без това лицето ме боли достатъчно.

Той няма да те удари.

Ти мислиш така, но аз нямам желание да рискувам.

Мелани въздъхна. Изгаряше от желание да се приближи към него. Нямах да е толкова трудно да я удържа, ако и аз не копнеех за същото.

Дай му още време — замолих я аз. — Остави го да свикне с нас. Почакай, докато наистина повярва.

Тя отново въздъхна.

— А-у-у, по дяволите! — изруга Кайл. Чувайки гласа му, рязко погледнах нататък. Видях пламналите му очи иззад лакътя на Джаред, които гледаха право в мен. — Ама то не е паднало! — извика със съжаление той.

ГЛАВА 34

ПОГРЕБАН

Джаред се отдръпна от мен и замахна. Юмрукът му се стовари в лицето на Кайл. Той обърна очи и остана с отворена уста. В продължение на няколко секунди в пещерата беше много тихо.

— Хм — рече тихо докторът. — От медицинска гледна точка не съм сигурен, че това беше най-полезното нещо за неговото състояние.

— Но пък аз се чувствам по-добре — рече сърдито Джаред.

Докторът едва забележимо се усмихна.

— Е, може би още няколко минути в безсъзнание няма да го убият.

Той отново погледна под клепачите на Кайл, премери пулса му...

— Какво стана? — попита тихо застаналият до главата ми Уес.

— Кайл се е опитал да го убие — отвърна Джаред, преди аз да успея да отговоря.

— Това едва ли е изненада за нас?

— Не, не е — промълвих аз.

— Алтруизмът изглежда му подхожда повече, отколкото лъжите — отбеляза Джаред.

— Нарочно ли се опитваш да ставаш досаден? — попитах аз.

Търпението ми не само намаляваше, а беше направо изчерпано. От колко време не бях спала? Главата ме болеше дори повече от крака. При всяко вдишване усещах болка и в ребрата. Установих с изненада, че наистина съм в лошо настроение.

— Защото, ако се опитваш, трябва да те уверя, че успя.

Джаред и Уес ме погледнаха изненадани. Бях сигурна, че ако можех да видя останалите, и техните изражения щяха да са същите. Може би с изключение на Джеб. Той майсторски умееше да запазва невъзмутимия израз на опитен покерджия.

— От женски род съм — възразих аз. — Това „то“ наистина започва да ми действа на нервите.

Джаред премигна от изненада. После лицето му отново стана сурово.

— Заради тялото, което носиш ли?

Уес ядосано го погледна.

— Заради мен самата — процедих през зъби.

— Според чия дефиниция?

— Какво ще кажеш, ако е според вашата? При нас аз съм от тези младите, които раждат деца. Това не е ли достатъчно женствено за вас?

Думите ми го накараха да млъкне. Почувствах се почти доволна.

Разбира се, че е — каза одобрително Мелани. — *Не е прав и се държи като свиня.*

Благодаря ти.

Ние момичетата трябва да се поддържаме.

— Тази история още не си ни я разказвала — обади се Уес, докато Джаред се чудеше какво да отговори. — И как го правите?

Матовото лице на Уес потъмня. Като че ли едва сега усети, че беше изрекъл думите на глас.

— Мисля, че не си длъжна да ми отговаряш, ако смяташ, че е проява на грубост от моя страна.

Аз се засмях. Настроението ми непрекъснато се менеше и не можех да се владея. Сигурно е от безсънието, както беше казала Мел.

— Не, не си попитал нищо... неприлично. Ние нямаме толкова объркан... искам да кажа сложен процес, както при вашия вид. — Отново се засмях, но после усетих как се изчервявам. Спомних си съвсем ясно колко сложно можеше да бъде.

Опитай се да си събереш мислите.

Това са твоите мисли — припомних й аз.

— Тогава...? — попита Уес.

Въздъгнах.

— Само някои от нас са... Майки. Те ни наричат така, но точно става дума за потенциална възможност да бъдеш такава...

След като размислих, отново започнах да разсъждавам трезво. Нямах Майки, т.е. нямах живи Майки. Беше жив само споменът за тях.

— Ти имаш ли този потенциал? — попита рязко Джаред.

Знаех, че другите са изострили уши. Дори докторът престана да преслушва гърдите на Кайл.

Не отговорих на въпроса му.

— Ние сме... малко като вашите пчелни кошери или вашите мравки. Там има голям брой безполови членове на семейството, но после е царицата.

— Царицата ли? — повтори Уес и странно ме изгледа.

— Не, не е същото. Обаче има само една Майка на всеки петдесет хиляди от нашия вид. Понякога и по-малко. Няма твърдо установено правило.

— Колко на брой са търтеите? — попита Уес.

— О, не, няма търтеи. Не, казах ти, че при нас нещата са по-прости.

Те чакаха да обясня. Преглътнах. Не трябваше да засягам тази тема. Не исках повече да говоря за нея. Голяма работа, че Джаред ме наричаше „то“. Продължиха да чакат. Намръщих се, но заговорих отново. Бях започнала и нямаше как да спра.

— Майките... се делят. Всяка... клетка, мисля, че бихте могли да я наречете така, макар че нашата структура не е същата като вашата, се превръща в нова душа. Всяка нова Душа има малко от паметта на Майката, запазва част от нея.

— Колко на брой са клетките? — поиска да узнае докторът. — Колко на брой са младите?

Свих рамене.

— Може би някъде около милион.

Видях как очите на някои се разшириха и започнаха да ме гледат малко уплашено. Помъчих се да не се чувствам засегната, когато Уес се отдръпна от мен.

Докторът тихо подсвирна. Беше единственият, на когото все още му беше интересно да продължа. На лицата на Арън и Анди се четеше недоверие и безпокойство. Досега не бяха присъствали на уроците ми. Никога не ме бяха чували да говоря толкова много.

— Кога става това? Има ли катализатор? — попита докторът.

— Това е избор. Доброволен избор — отговорих аз. — Това е единственият път, когато доброволно се съгласяваме да умрем. Един вид размяна срещу ново поколение.

— Значи сега можеш да решиш да разделиш всички твои клетки просто така?

— Не просто така, но нещо подобно.

— Има ли усложнения?

— Решението не е леко. Процесът е... болезнен.

— Болезнен?

Защо се изненадваше толкова? Не беше ли същото и при неговия вид?

Мъже — изсумтя Мел.

— Мъчителен — казах му аз. — Всички помним какво са изпитали Майките ни.

Докторът се поглади замислен по брадичката.

— Питам се каква ще да е еволюционната перспектива... да произвежда кошерно общество с царици самоубийци...

— Алтруизъм — рече тихо Уес.

— Хм, така ще да е — съгласи се докторът.

Притворих очи, за да не говоря повече. Чувствах се замаяна. Дали бях просто уморена, или причината беше раната на главата ми?

— О! — възкликна докторът. — Ти спа дори по-малко от мен, нали, Скит? Трябва да те оставим да си починеш.

— Добре съм — отвърнах аз, но не отворих очи.

— Страхотно — обади се тихо някой. — При нас живее една шибана извънземна царица майка. Може всеки момент да се разпадне на милион нови гадини.

— Шшт!

— Те не могат да ти навредят — казах аз на този, който се обади, без да отварям очи. — Без тела домакини бързо ще умрат. — Премигнах, представяйки си колко невероятно тъжно би било това. Милион малки, беззащитни души — малки, сребристи бебета постепенно изсъхват...

Никой не ми отговори, но почувствах облекчението им във въздуха.

Бях много уморена. Не ме интересуваше, че Кайл е само на два метра от мен. Не ме интересуваше, че двама от присъстващите щяха да застанат на негова страна, ако се стигнеше до това. Не се интересувах от нищо друго, освен да спя. И разбира се, точно в този момент Уолтър се събуди.

— О-о-ох — простена едва чуто той. — Глади?

Аз също изохках и се извърнах към него. Болката в крака ме накара да премигна, но не можах да извия тялото си. Протегнах ръка и

напипах неговата.

— Ето — прошепнах аз.

— Ах — въздъхна облекчено Уолтър.

Докторът накара мъжете, които се опитаха да протестират, да замълчат.

— Скит се отказа от съня и спокойствието си, за да му помогне да понесе болката. Ръцете ѝ са изранени от това, че е държала неговата. Вие какво сте направили за него?

Уолтър отново изохка. Отначало звукът беше тих и гърлен, но бързо премина в скимтене. Докторът премигна.

— Арън, Анди, Уес... бихте ли отишли да извикате Шарън да дойде при мен?

— И тримата ли?

— Разкарайте се — преведе им значението на думите на доктора Джеб.

Без да кажат и дума, те се отправиха към изхода.

— Скит — рече тихо над ухото ми докторът, — пак изпитва болка. Не мога да го оставя отново да се мъчи.

Опитах се да дишам равномерно.

— Ще е по-добре той да не ме разпознае. Нека си мисли, че Глади е тук.

Отворих очи. Джеб стоеше край леглото на Уолтър, който продължаваше да изглежда като заспал.

— Сбогом, Уолт — рече Джеб. — Ще се видим от другата страна.

Той отстъпи назад.

— Ти си добър човек. Ще ни липсваш — прошепна Джаред.

Докторът отново започна да рови в пакета с морфина. Хартията прошумоля.

— Глади! — проплака Уолт. — Боли.

— Ш-ш-шт. Няма да те боли дълго. Докторът ще спре болката.

— Глади?

— Да?

— Обичам те, Глади. През целия си живот съм те обичал.

— Знам, Уолтър. Аз... аз също те обичам. Знаеш колко те обичам.

Уолтър въздъхна. Затворих очи, когато докторът се наведе над Уолтър със спринцовката.

— Спи спокойно, приятелю — прошепна той.

Пръстите на Уолтър се отпуснаха, но аз продължавах да ги държа. Сега аз се бях вкопчила в тях.

Минутите минаваха. Наоколо цареше тишина, като се изключи дишането ми. Беше неравномерно, накъсано, бях на път тихо да се разплача. Някой ме потупа по рамото.

— Вече е мъртъв, Скит — каза с дрезгав глас докторът. — Не изпитва болка.

Издърпа ръката ми от неговата и ме обърна внимателно на другата страна, за да ми е малко по-удобно и не толкова болезнено. Почти нямаше разлика. Сега, когато разбрах, че Уолтър няма да се събуди, хлипанията ми станаха по-силни. Притиснах мястото в гръдния ми кош, където болката пулсираше.

— Е, продължавай, щом това ти доставя удоволствие — чух сърдития глас на Джаред. Опитах се да отворя очи, но не успях.

Нещо убоде ръката ми. Не си спомнях да съм си наранявала ръката, и то на такова странно място, на сгъвката на лакътя...

Морфин — прошепна Мелани.

Вече се унасяхме. Опитах се да реагирам, но не можах. Вече бях някъде далеч.

Никой не каза сбогом. — Помислих си аз. Не бих могла да го очаквам от Джаред... но Джеб... докторът... Иън не беше тук...

Никой не умира — обеща ми тя. — *Този път само ще спим.*

Когато се събудих, таванът над мен беше тъмен, осветен от звездите. Беше нощ. Имаше толкова много звезди. Зачудих се къде съм. Нямаше тъмни прегради, нито части от таван пред погледа ми. Само звезди, звезди и звезди. Вятърът духаше в лицето ми. Усетих миризма на... прах и... нещо, което не можех да проумея. Нещо, което липсваше. Миризмата на мухъл я нямаше. Нямаше и мирис на сяра. Тук беше сухо.

— Скит? — прошепна някой и докосна здравата ми буза.

Очите ми видяха лицето на Иън, беше бледо на светлината на звездите и се беше надвесило над мен. Ръката му върху кожата ми беше по-хладна от бриза, но въздухът беше толкова сух, че ми стана неприятно. Къде бях?

- Скит? Събуди ли се? Те няма да чакат повече.
- Какво? — прошепнах аз, защото и той шепнеше.
- Вече започнаха. Знаех, че ще искаш да си тук.
- Тя събуди ли се? — попита гласът на Джеб.
- Какво трябва да започне? — попитах аз.
- Погребението на Уолтър.

Опитах се да седна, но тялото не ми се подчини. Иън сложи ръка върху челото ми и ме накара да продължа да лежа. Извърнах глава под ръката му, опитвайки се да видя... Бях навън.

Навън.

От лявата ми страна имаше струпана купчина камъни във формата на миниатюрен хълм, покрит с бодливи храсти. От дясно се простираше и изчезваше в мрака равнината на пустинята. Погледнах към краката си и видях хората, които стояха скупчени един до друг и се оглеждаха неспокойно сред откритото пространство. Беше ми напълно ясно как се чувстваха. Уязвими.

Отново се опитах да седна. Исках да бъда по-близо, за да виждам. Ръката на Иън ме спря.

- Спокойно — рече той. — Не се опитвай да ставаш.
- Помогни ми — примолих се аз.
- Скит?

Чух гласа на Джейми, а после го видях. Косата му подскочаше, докато тичаше към мястото, където лежах. Пръстите ми напипаха ръба на рогозката под мен. Как се бях озовала тук, спяща под звездите?

- Те не изчакаха — каза Джейми на Иън. — Скоро ще свърши.
- Помогни ми да се изправа — помолих аз.
- Джейми протегна ръка, но Иън поклати глава.
- Аз ще я донеса.

Пъхна много внимателно ръцете си под мен, за да избегне най-болезнените ми места. Повдигна ме от земята и главата ми се завъртя като кораб, който всеки миг ще се преобърне. Изохках.

- Какво е направил докторът с мен?
- Даде ти малко от остатъка от морфина, за да може да те прегледа, без да ти причинява болка. И без това трябваше да поспиш.
- Неодобрително се намръщих.
- Няма ли друг да има повече нужда от медикамента?

— Ш-ш-шт — накара ме да млъкна той и аз чух един глух глас в страни от мен.

Погледнах отново към групата. Стояха в края на една плитка, тъмна пещера, оформена от вятъра, под нестабилната купчина камъни. Бяха се наредили в нестройна редица с лице към пещерата.

Разпознах гласа на Трудите:

— Уолтър винаги гледаше на нещата откъм по-светлата им страна. Можеше да види светлата страна и на черна дупка. Това ще ми липсва.

Видях една фигура да пристъпва напред, забелязах прошарената плитка, която се поклащаше в такт с крачките, и проследих как Трудите хвърли нещо в тъмната дупка. От пръстите ѝ се посипа пясък, които падна с леко шумолене на земята.

После тя се върна назад и застана до мъжа си. Джефри се отдели от нея и пристъпи към дупката:

— Сега той ще намери своята Гладис. Там, където се намира, ще бъде по-щастлив — Джефри също хвърли шепа пръст.

Иън ме отнесе от дясната страна на редицата, достатъчно близо, за да мога да погледна в тъмната ниша. Върху земята пред нас забелязах едно по-тъмно пространство, около което в полукръг се беше наредило цялото човешко население.

Тук бяха всички — до един. Напред пристъпи Кайл. Не погледна към нас. Виждах лицето му в профил. Дясното му око беше подутото и почти затворено.

— Уолтър умря като човек — рече Кайл. — Никой от нас не би могъл да иска нещо повече от това. — Той хвърли шепа пръст в тъмния трап, изкопан в земята. После се присъедини отново към групата.

Джаред беше застанал до него. Направи няколко крачки и спря при ръба на гроба на Уолтър.

— Уолтър беше изключително добър човек. Никой от нас не може да се сравнява с него. — После хвърли своята шепа пръст.

— Уолтър беше смел — каза Джейми. — Не се страхуваше да умре, не се страхуваше да живее и... не се страхуваше да вярва. Вземаше сам решенията и те бяха винаги добри. — Джейми също хвърли своята шепа пръст. Обърна се и се върна обратно, като не сваляше погледа си от мен.

— Твой ред е — прошепна той, когато застана до мен.

Анди вече пристъпваше напред с лопата в ръце.

— Почакай — рече и гласът му наруши тишината. — Скит и Иън не са казали нищо.

Около мен чух неодобрително мърморене. Имах чувството, че мозъкът ми ще експлодира.

— Нека проявим малко уважение — рече Джеб с глас, по-силен от този на Джейми. Дори ми се стори прекалено силен.

Инстинктивното ми желание беше да махна с ръка на Анди да продължи и да накарам Иън да ме отнесе настрана. Това беше човешко погребение, а не мое. Но аз наистина скърбях. И имах да кажа нещо.

— Иън, помогни ми да взема малко пръст.

Иън приклекна, за да мога да загреба шепа дребни камъчета от земята под краката ни. Постави ме на коляното си, за да вземе и той от пръстта. После се изправи и ме отнесе до ръба на гроба.

Не можех да погледна в дупката. Там беше тъмно от надвисналата скала, а и изглежда, че самият гроб беше много дълбок.

Иън заговори преди да успее да отвори уста.

— Уолтър беше олицетворение на най-хубавото и най-светлото у човека — рече той и разпръсна своята пръст в дупката. Стори ми се, че мина доста време преди да чуя тя да падне на дъното.

Иън ме погледна. В звездната нощ настъпи абсолютна тишина. Дори вятърът стихна. Заговорих шепнешком, но знаех, че гласът ми се чува от всички.

— В твоето сърце нямаше злоба — прошепнах аз. — Самият факт, че съществуващ, показва, че не сме били прави. Не сме имали право да ти отнемаме твоя свят, Уолтър. Надявам се фантазиите ти да се окажат верни. Надявам се да намериш твоята Глади.

Пуснах камъчетата между пръстите си и изчаках, докато чуя да падат с леко трополене върху тялото на Уолтър, скрито в дълбокия, тъмен гроб.

Анди се залови за работа веднага, след като Иън направи първата стъпка. Започна да хвърля пръст в гроба от купчината на няколко крачки навътре в пещерата. Чу се как загребаната от лопатата пръст тупва тежко в гроба и звукът ме накара да се свия.

Арън мина покрай нас с друга лопата, а Иън бавно се обърна и ме отнесе настрана, за да им направи място. Звукът от падащата в

гроба пръст продължи да отеква тежко зад нас. Чух тихи гласове зад себе си. Хората се бяха скупчили, за да коментират погребението.

За пръв път погледнах Иън, докато той вървеше обратно към тъмната рокозка, която лежеше някак неестествено и не на място на откритата земя. Лицето му беше покрито с тънък слой прах и изглеждаше уморено. Бях го виждала такъв и преди. Не можах да си спомня точно кога, преди Иън да ме положи отново върху рокозката и да отвлече вниманието ми. Какво щях да правя тук на открито? Да спя? Докторът вървеше плътно зад нас. Дватамата с Иън приклегнаха в праха край мен.

— Как се чувства? — попита докторът и леко ме побутна с ръка.

Исках да седна, но Иън натисна надолу рамото ми.

— Добре съм. Мисля, че може би ще мога да вървя...

— Не е нужно да бързаш. Нека кракът ти да отпочине няколко дни. — Той повдигна нагоре клепача на лявото ми око и насочи към него тънък сноп светлина. Видях с дясното как яркото отражение на лъча затанцува по лицето му. Той премигна от светлината и се отдръпна леко назад. Ръката на Иън върху рамото ми не трепна. Това ме изненада.

— Хм. Трудно мога да поставя диагноза. Как чувстваш главата си? — попита докторът.

— Малко замаяна. Но мисля, че е от лекарството, което ми даде, а не от раната. Не ми харесва... мисля, че бих предпочела болката.

Докторът направи гримаса. Иън също.

— Какво? — попитах аз.

— Ще трябва пак да те упоя с него, Скит. Съжалявам.

— Но... защо? — прошепнах аз. — Наистина не се чувствам толкова зле. Не искам...

— Трябва да те внесем обратно вътре — прекъсна ме тихо Иън. Като че ли не искаше думите му да достигнат до другите. Чувах гласовете им зад нас да отекват тихо от скалите. — Обещахме... че няма да си в съзнание.

— Ами тогава ми завържете отново очите.

Докторът извади малката спринцовка от джоба си. Част от нея вече беше използвана. И беше останала само едва четвърт. Отдръпнах се от нея към Иън. Сега ръката му върху рамото ми ме стисна по-здраво.

— Вече познаваш пещерите твърде добре — рече докторът. Не искат да ти бъде дадена възможност да предположиш...

— Но къде ще отида? — зашепнах отчаяно аз. — Ако знаех пътя? Защо да напускам сега?

— Щом като така ще се чувстват по-спокойни... — каза Иън.

Докторът хвана китката ми и аз не се противих. Извърнах настрани глава, докато забиваше иглата в кожата ми, и погледнах Иън.

Очите му гледаха по-мрачно от среднощния мрак. Станаха още по-мрачни, когато забеляза укора, с който го гледах аз.

— Съжалявам — прошепна той.

Това беше последното нещо, което чух.

ГЛАВА 35

СЪД

Изохках. Виеше ми се свят и ми се повдигаше.

— Най-последно — каза някой с облекчение. Иън. Разбира се. —
Гладна ли си?

Замислих се върху въпроса, а след това неволно издадох такъв звук, сякаш се канех да повърна.

— Извинявай. Трябваше да го направим. Хората много се изплашиха, когато те изкарахме навън.

— Няма нищо — казах с въздишка аз.

— Искаш ли вода?

— Не.

Отворих очи и се опитах да ги нагодя към тъмнината. През пукнатините отгоре виждах две звезди. Все още беше нощ. Или отново беше нощ, знае ли човек?

— Къде съм? — попитах аз. Очертанията на пукнатините ми бяха непознати. Можех да се закълна, че не съм била под този таван преди.

— В твоята стая — отвърна Иън.

Потърсих лицето му в тъмнината, но различих само очертанията на главата му. С пръсти опипах повърхността, върху която лежах. Беше истински дюшек. Под главата ми имаше възглавница.

Ръката ми докосна неговата и той хвана пръстите ми, преди да успея да ги отдръпна.

— Чия е тази стая всъщност?

— Твоята.

— Иън...

— Беше нашата — на Кайл и на мен. Кайл го държат в болничното крило, докато нещата бъдат решени. Аз мога да се преместя при Уес.

— Не искам да ви взимам стаята. И какво искаш да кажеш с това „докато нещата бъдат решени“?

— Казах ти, че ще има съд.

— Кога?

— Защо искаш да знаеш?

— Защото, ако наистина го свикате, искам да бъда там. Да обясня.

— Да излъжеш.

— Кога? — попитах отново аз.

— Призори. Няма да те заведе.

— Тогава ще отида сама. Знам, че ще мога да вървя, когато главата престане да ми се върти.

— Наистина ли ще отидеш?

— Да. Няма да е честно, ако не ми позволите да говоря.

Иън въздъхна. Пусна ръката ми и бавно се изправи на крака. Чух как ставите му изпукаха. Колко време беше стоял в тъмното и ме беше чакал да се събудя?

— Скоро ще се върна. Ти може да не си гладна, но аз умирам от глад.

— Изкарал си дълга нощ.

— Да.

— Ако стане светло, няма да остана тук да те чакам.

Той се засмя, но беше ясно, че не му е до смях.

— Сигурен съм, че ще го направиш, затова ще се върна преди това и ще ти помогна да отидеш там, където искаш.

Той наведе едната врата пред входа на пещерата му, заобиколи я и после пак я постави на мястото ѝ. Аз се намръщих. Щеше да ми е трудно да направя това на един крак. Надявах се, че Иън наистина ще се върне.

Докато го чаках, гледах двете звезди и се молах главата ми да се проясни. Човешките опии наистина не ми понасяха. Ух. Тялото ме болеше, но чувствах главата си още по-зле.

Времето минаваше бавно, но не заспах. Бях спала през по-голямата част от последните двадесет и четири часа. Вероятно бях и гладна, но трябваше да почакам стомахът ми да се успокои, за да разбера това.

Иън се върна преди да се съмне, точно както беше обещал.

— По-добре ли си? — попита той, след като заобиколи вратата.

— Така ми се струва. Още не съм се опитвала да си движа главата.

— Как мислиш, това твоята реакция на морфина ли е, или на тялото на Мелани?

— На Мел е. Тя реагира зле на болкоуспокояващите. Установила го е, когато преди десет години си счупила китката.

За момент той се замисли върху това.

— Странно... Да си имаш работа с двама души едновременно.

— Странно наистина — съгласих се аз.

— Огладня ли вече?

Аз се усмихнах.

— Мисля, че усетих миризмата на хляб. Да, мисля, че стомахът ми вече не е толкова зле.

— Надявах се да го кажеш.

Видях сянката му над мен. Потърси ръката ми, разтвори пръстите ми и постави познатото кръгло парче.

— Ще ми помогнеш ли да се изправя? — попитах аз.

Той обгърна внимателно с ръка раменете ми и ми помогна да седна, без да усетя особено силно болката в ребрата си. Почувствах някакво чуждо тяло върху кожата си. Беше твърдо и грапаво.

— Благодаря — казах, едва поемайки си дъх. Главата ми бавно се въртеше. Докоснах гърдния си кош със свободната си ръка. Под тениската върху кожата ми беше закрепено нещо. — Имам ли счупени ребра?

— Докторът не може да каже със сигурност. Прави каквото може.

— Полага големи усилия.

— Така е.

— Неприятно ми е... че по едно време не го харесвах — признах аз.

Иън се засмя.

— Това е съвсем естествено. На мен пък ми е чудно, че харесваш някои от нас.

— Вие ме накарахте да се променя — отвърнах и забих зъби в хляба. Задъвках механично, преглътнах и зачаках да видя как ще го понесе стомахът ми.

— Знам, че не е най-апетитното нещо — рече Иън.

Свих рамене.

— Просто проверявам, за да видя дали гаденето е преминало.

— Може би нещо по-приятно...

Погледнах го с любопитство, но не можах да видя лицето му. Чух силно шумолене и звук от разкъсана хартия... после усетих миризмата и разбрах.

— Чийтос! — извиках аз. — Наистина ли са за мен?

Нещо докосна устната ми и аз схрусках предложеното лакомство.

— Сънувала съм ги — рекох с въздишка и продължих да дъвча.

Това го накара да се засмее. Сложи плика в ръцете ми. Бързо изгълтах съдържанието му, а после довърших и хляба. Преглътнах го по-леко благодарение на вкуса на сирене, който все още чувствах в устата си. Иън ми подаде бутилка с вода, преди да успея да я поискам.

— Благодаря ти. Не само за снакса, а за всичко, което правиш за мен.

— За мен е повече от удоволствие, Скит.

Загледах се в тъмносините му очи, опитвайки се да разчета всичко, което казваше с това изречение. Стори ми се, че в думите му има нещо повече от чиста любезност. В този миг осъзнах, че виждам цвета на очите на Иън. Погледнах бързо пукнатините над мен. Звездите ги нямаше и небето беше станало бледо сиво. Зазоряваше се.

— Сигурна ли си, че трябва да го правиш? — попита Иън, вече протягайки ръце, за да ме вдигне.

Аз кимнах.

— Не е нужно да ме носиш. Кракът ми е по-добре.

— Ще видим.

Помогна ми да се изправа, хвана ме през кръста и праметна едната ми ръка върху врата си.

— Сега внимателно. Как е?

Направих тромаво една крачка. Заболя ме, но можех да се справя.

— Страхотно. Хайде да вървим.

Мисля, че Иън много те харесва.

Много ли! — Изненадах се да чуя това от Мелани, и то така категорично.

Напоследък говореше така, само когато Джаред беше наблизо.

Аз също съм тук. Мислиш ли, че това го интересува?

Разбира се. Освен Джейми и Джеб той е от хората, които ни вярват най-много.

Нямам предвид това.

А какво?

Обаче нея вече я нямаше.

Отне ни доста време. Изненадах се колко дълго трябваше да вървим. Мислех, че ще отидем до голямата пещера или до кухнята — обичайните места, в които ставаха събиранията. Обаче минахме през източната нива и продължихме, докато накрая стигнахме голямата, дълбока и тъмна пещера, която Джеб беше нарекъл „стаята за забавления“. Не бях идвала тук от първата ми обиколка.

Посрещна ни острата миризма на серния поток. За разлика от повечето пещери тук стаята за забавления беше много по-широка, отколкото висока. Забелязах това сега, защото слабите сини лампи бяха окачени на тавана, а не бяха на пода. Таванът беше само на няколко стъпки над главата ми и беше висок колкото нормален таван на къща. Обаче дори не можех да видя стените. Бяха далеч от светлините. Не виждах и миризливия поток, който очевидно беше в някакъв далечен ъгъл, но чувах клокоченето му.

Кайл седеше на най-осветеното място. Беше обгърнал краката с дългите си ръце. Лицето му беше като застинала маска. Не вдигна глава, когато Иън ми помогна да вляза, накуцвайки в пещерата.

От двете му страни бяха Джаред и докторът. Стояха прави с отпуснати до бедрата ръце, готови да действат. Приличаха на... пазачи. Джеб стоеше до Джаред с праметната през рамо пушка. Изглеждаше спокоен, но аз знаех колко бързо може да се промени това. Джейми го държеше за свободната ръка... Не, Джеб беше сложил ръката си върху китката на Джейми и това, като че ли не се харесваше на момчето. Но като ме видя да влизам, се усмихна и ми махна с ръка. Пое дълбоко въздух и погледна многозначително Джеб. Той свали ръка от китката му. Шарън стоеше до доктора, а до нея беше леля Маги.

Иън ме отведе до границата, където мракът обгръщаше осветеното място. Там не бяхме сами. Видях фигурите на много хора, но не можех да различа лицата им.

Стори ми се странно: докато вървахме през пещерите, Иън беше поемал с лекота по-голямата част от тежестта ми, но сега като че ли се беше уморил. Ръката му не ме държеше така здраво за кръста.

Закуцуках напред, колкото ми позволяваха силите, докато избере мястото, което искаше. Помогна ми да се настаня на пода и седна до мен.

— Ух — чух как изпъшка тихо някой. Обърнах се и видях Трудни. Тя седна близо до нас, а Джефри и Хийт я последваха. — Изглеждаш скапана — каза ми тя. — Лошо ли си се ударила?

Свих рамене.

— Добре съм.

Започнах да се питам дали Иън ме остави нарочно да се мъча, докато се придвижвам, за да им покаже раните ми — да ме накара да свидетелствам безмълвно срещу Кайл. Погледнах намръщена невинното изражение на лицето му.

В този момент пристигнаха Уес и Лили и седнаха при малката група мои съюзници. Бранд влезе няколко секунди по-късно, следван от Хайди, а след това влязоха Анди и Пейдж и накрая Арън.

— Това сме всички — рече той. — Лусина остана при децата. Не иска да са тук, каза да процедираме без нея.

Той седна до Анди и за кратко настъпи мълчание.

— Добре тогава — заяви Джеб достатъчно силно, за да могат всички да го чуят. — Ето как ще процедираме. Ще гласуваме с просто мнозинство. Както обикновено, аз сам ще взема решение, ако имам проблем с мнозинството, защото това...

— ... е моята къща — прекъснаха го в хор няколко гласа.

Някой се засмя, но бързо млъкна. Не беше смешно. Един човек беше изправен пред съда за това, че се бе опитал да убие извънземна. За всички това сигурно беше ужасен ден.

— Кой ще говори срещу Кайл? — попита Джеб.

До мен Иън започна да се изправя.

— Не! — прошепнах аз и го дръпнах за лакътя.

Той дръпна ръката си и се изправи.

— Всичко е много просто — каза Иън. Искаше ми се да скоча и да му запуша устата с ръка, но нямаше да мога да се изправя без негова помощ. — Брат ми беше предупреден. Беше напълно наясно какво е разпоредил Джеб. Скит е една от нашето общество — за нея важат същите правила и защита, както за всеки от нас. Джеб беше дал на Кайл свършено ясно да разбере, че ако той не може да живее тук с

нея, трябва да напусне. Кайл реши да остане. Следователно е бил наясно какво е наказанието тук за убийство.

— То е още живо — рече сърдито Кайл.

— Тъкмо затова не настоявам за смъртта ти — отвърна рязко Иън. — Обаче ти не можеш да продължиш да живееш тук. Не и ако си убиец.

Иън изгледа за момент брат си, а после отново седна на земята до мен.

— Но той може да бъде хванат и няма да можем да разберем това — протестира Бранд, като се изправи на крака. — Ще ги доведе обратно тук и никой няма да ни предупреди.

В пещерата се чу глухо мърморене. Кайл изгледа гневно Бранд.

— Те никога няма да ме хванат жив.

— Това означава, че в крайна сметка трябва да има смъртна присъда — обади се тихо някой в същия момент, когато Анди каза:

— Не можеш да си сигурен в това.

— Говорете един по един — предупреди Джеб.

— Оцелявал съм навън и преди — рече ядосан Кайл.

От тъмното се обади друг глас:

— Рисковано е.

Не можех да различа гласовете. Повечето говореха шепнешком.

— Какво лошо е направил Кайл?

— Нищо — обади се друг.

Джеб сърдито пристъпи към гласа:

— Нарушил е правилата ми.

— Тя не е една от нас — възрази някой.

Иън понечи отново да се изправи.

— Хей! — избухна Джаред. Гласът му беше толкова силен, че всички подскочиха. — Тук не съдим Скит! Има ли някой конкретни обвинения срещу нея самата? Ако има, искайте друг съдебен процес. Всички знаем, че тук тя не е навредила на никого. Всъщност му спаси живота. — Посочи с пръст към гърба на Кайл и той се сви така, като че ли го беше ръгнал в гърба. — Само секунди, след като той се е опитал да я хвърли в реката, Скит е рискувала живота си, за да го спаси от същата мъчителна смърт. Не може да не е знаела, че ако го беше оставила да падне, за нея тук щеше да е по-безопасно. Въпреки това го

е спасила. Би ли направил някой от вас същото — да спаси врага си? Опитал се е да я убие, тя дори не се изказа против него.

Усетих как всички погледи в тъмното се насочиха към мен, когато Джаред посочи с ръка към мен.

— Ще говориш ли против него, Скит?

Вгледах се в него с широко отворени очи, изумена, че разговаря с мен и че използва името ми. Мелани също изпадна в шок, разкъсвана от раздвоение. Зарадва се, когато видя благото изражение на лицето му, когато ни гледаше и онази кротост в очите му, която беше отсъствала там толкова дълго. Обаче той беше споменал моето име...

Минаха няколко секунди преди да мога да кажа каквото и да било.

— Това е просто недоразумение — прошепнах аз. — И двамата паднахме, когато подът поддаде. Нищо друго не се е случило. — Надявах се, че като шептах, по-трудно ще усетят лъжата в гласа ми, но веднага, щом свърших, Иън се изсмя. Аз го сръгах в лакътя, но и това не го спря.

Джаред също ми се усмихна.

— Виждате ли. Тя дори се опитва да лъже в негова защита.

— Опитва се е точната дума — добави Иън.

— Кой казва, че лъже? Кой може да го докаже? — попита рязко Маги и излезе напред в празното пространство до Кайл. — Кой може да докаже, че това не е самата истина, въпреки че звучи така лъжовно от устата му?

— Маг — започна Джеб.

— Млъкни, Джебедея... аз говоря. Нямаше причина да се събираме тук. Не е нападнат човек. Коварната натрапница не се е оплакала. Това е напразно губене на времето.

— Подкрепям това — добави с ясен глас Шарън.

Докторът я погледна обиден. Труди скочи на крака:

— Не можем да приютяваме един убиец и просто да чакаме той да успее!

— Убийството е условно понятие — изсъска Маги. — За мен убийство е само когато е убит човек.

Усетих ръката на Иън на рамото си. Не си бях дала сметка, че треперя, докато не усетих неподвижното му тяло до себе си.

— Човек е същото условно понятие, Магнолия — обади се Джеб и гневно я изгледа. — Мисля, че то включва също състрадание или поне малко съчувствие.

— Хайде да гласуваме — каза Шарън, преди майка ѝ да успее да му отговори. — Вдигай си ръката, ако смяташ, че на Кайл трябва да бъде позволено да остане тук, без да бъде наказан за това... недоразумение. — Тя изгледа пронизително не мен, а застаналия до мен Иън, когато повтори използваната от мен дума.

Ръцете започнаха да се вдигат. Наблюдавах как лицето на Джаред се намръщи.

Помъчих се да вдигна ръка, но Иън ме стисна здраво и ядосан изсумтя. Не можах да вдигна ръката си достатъчно високо. В крайна сметка моят глас не се оказа необходим.

Джеб започна да брои на глас.

— Десет... петнадесет... двадесет, двадесет и три. Добре. Категорично мнозинство.

Не се огледах да видя кой как гласува. Беше достатъчно, че в моя малък ъгъл всички бяха кръстосали ръце на гърдите си и всички очи гледаха с очакване Джеб. Джейми се отдалечи от него и дойде да седне между Труди и мен. Пъхна ръка под тази на Иън и също ме прегърна.

— Може би твоите души са прави за нас — рече той достатъчно високо, за да могат повечето от присъстващите да чуят резкия му глас. — Мнозинството не са по-добри от...

— Шшт! — спрях го аз.

— Добре — каза Джеб. Всички млъкнаха. Той погледна Кайл, после мен и след това Джаред. — В този случай съм склонен да се присъединя към мнозинството.

— Джеб! — извикаха Джаред и Иън едновременно.

— Къщата е моя и правилата също — припомни им той. — Никога не го забравяйте. Затова чуй какво ще ти кажа, Кайл. Ще е добре и ти да ме чуеш, Магнолия. Всеки, който се опита отново да нарани Скит, няма да бъде изправен пред съд, а ще получи погребение. — Той потупа приклада на пушката си за по-голям ефект.

Аз се свих. Магнолия изгледа злобно брат си. Кайл кима, показвайки, че приема условието. Джеб огледа присъстващите, вирайки се в лицето на всеки поотделно, с изключение на малката група до мен.

— Съдът приключи — обяви Джеб. — Кой иска да поиграем?

ГЛАВА 36

ДОВЕРИЕ

Напрежението сред събралите се в полукръг хора видимо намаля и те започнаха да разговарят по-оживено помежду си. Погледнах Джейми. Той стисна устни и сви рамене.

— Джеб просто се опитва да нормализира отново нещата. Последните два дни бяха много лоши. Погребахме Уолтър...

Аз премигнах. Видях, че Джеб се усмихва на Джаред. След кратка съпротива Джаред въздъхна и погледна с примирение странния стар човек. Обърна се и бързо излезе от пещерата.

— Да не би Джаред да е донесъл топка? — попита някой.

— Страхотно — рече застаналият до мен Уес.

— Сега пък игри ли ще играем? — рече Труд и поклати глава.

— Ако това ще намали напрежението — обади се тихо Лили и сви рамене.

Около мен хората говореха тихо, но чух и някои по силни гласове:

— Този път ще си го изкараш на топката — каза Арън на Кайл.

Застана пред него и му подаде ръка. Кайл я пое и бавно стана. Почти докосна с глава висящите фенери.

— Последната топка беше слаба — рече той и се усмихна на по-възрастния мъж. — Имаше някакъв производствен дефект.

— Посочвам Анди за капитан — провикна се някой.

— Аз пък посочвам Лили — отвърна Уес, изправи се и се протегна.

— Анди и Лили.

— Да, Анди и Лили.

— Искам Кайл — каза бързо Анди.

— Тогава ще взема Иън — отвърна Лили.

— Джаред.

— Бранд.

Джейми стана и се изправи на пръсти, за да изглежда по-висок.

- Пейдж.
- Хайди.
- Арън.
- Уес.

Изреждането продължи. Лицето на Джейми светна, когато Лили го избра, преди да бяха свършили половината от по-възрастните. Дори Маги и Джеб бяха включени в отборите. Бяха се разпределили по равно, когато Лусина пристигна заедно с Джаред. Двете й момчета заподскачаха от вълнение. Джаред държеше лъскава футболна топка. Протегна ръка и по-голямото момче Исаяя заподскача около него, опитвайки се да я избие от ръцете му.

— Скит? — попита Лили.

Поклатих глава и посочих крака си.

— Вярно, съжалявам.

Аз съм добра във футбола — промърмори Мел. — *Е, бях някога.*

Едвам ходя — припомних й аз.

— Мисля да пропусна тази игра — каза Иън.

— Не — протестира Уес. — Те имат Кайл и Джаред. Без теб сме загубени.

— Играй — казах му аз. — Аз ще... ще следя резултата.

Той ме погледна и сви устни.

— Наистина не съм в настроение за игра.

— Те имат нужда от теб.

Той изпъшка.

— Хайде, Иън — подкани го Джейми.

— Искам да гледам — казах аз. — Но ще бъде... скучно, ако единият отбор има много голямо преимущество.

— Скит — въздъхна Иън, — ама ти наистина си най-некадърният лъжец, когато съм срещал някога.

Обаче стана и започна да загрява заедно с Уес. Пейдж постави гредите на вратите — четири фенера.

Опитах се да се изправя на крака. Бях точно по средата на игрището. Никой не ме забеляза на слабата светлина. Наоколо атмосферата беше приповдигната и заредена с очакване. Джеб беше прав. Имаше нужда от това, колкото и странно да ми се струваше.

Успях да застана на колене, а после изнесох здравия си крак напред, за да мога да застана на коляно с болния. Заболя ме. Опитах се

да подскачам оттам на здравия си крак, но не можах да запазя равновесие. Нечии силни ръце ме подхванаха, точно когато щях да падна по лице. Вдигнах натъжена глава, за да благодаря на Иън.

Думите заседнаха на гърлото ми, когато видях, че ръцете, които ме държаха, бяха на Джаред.

— Можеше просто да помолиш за помощ — каза дружелюбно той.

— Аз... — Прокашлях се. — Трябваше... Не исках да...

— Привличаш вниманието към себе си ли? — Изрече думите така, като че ли наистина му беше любопитно. В тях нямаше укор. Помогна ми да се замъкна до входа на пещерата.

По едно време тръснах глава:

— Не исках да... да карам някого да прави нещо само от любезност, когато не му се ще да го прави. — Това не обясняваше съвсем точно желанието ми, но той като че ли разбра какво искам да кажа.

— Мисля, че Джейми или Иън с готовност биха ти помогнали.

Погледнах през рамо към тях. Поради слабата светлина никой от двамата още не беше забелязал, че ме няма там. Удряха с глави топката и се засмяха, когато тя удари Уес в лицето.

— Те се забавляват. Не исках да ги прекъсвам.

Джаред се вгледа в лицето ми. Разбрах, че сърдечно ми се усмихва.

— Доста си привързана към момчето — рече той.

— Така е.

Той кимна.

— А към мъжа?

— Иън е... Иън ми вярва. Грижи се за мен. Толкова е внимателен... за човек. — Искаше ми се да кажа „почти като душа“, обаче за тази аудитория нямаше да прозвучи като комплимент.

Джаред изсумтя.

— За човек, казваш. Не съм предполагал, че за вас той може да има някакво значение.

Помогна ми да седна на ръба на входа. Приличаше на ниска пейка и на него се седеше по-удобно, отколкото на равния под.

— Благодаря ти — казах му аз. — Джеб постъпи правилно.

— Не съм съгласен. — Тонът на Джаред беше по-мек от думите му.

— Благодаря ти и за това, което направи преди това за мен. Не беше длъжен да ме защитаваш.

— Всичко, което казах, беше истина.

Аз се загледах в пода.

— Вярно е, че никога не бих направила нещо, с което да навредя на някого тук. Не и нарочно. Съжалявам, че с идването си тук причиних болка на теб и на Джейми. Много съжалявам.

Той седна замислен до мен.

— Честно казано... — Той се поколеба. — Момчето се чувства по-добре, откакто си тук. Отдавна не бях го виждал да се смее.

Сега и двамата чувахме смеха му да се извисява над този на възрастните.

— Благодаря ти, че ми го каза. Това беше... най-голямото ми притеснение. Надявах се да не му причиня нещо лошо, което да има трайни последици.

— Защо?

Погледнах го с недоумение.

— Защо го обичаш? — попита той. В гласа му все още се усещаше любопитство, но не беше настоятелен.

Прехапах устна.

— Можеш да ми кажеш. Аз съм... — Не можа да намери думите, за да обясни. — Можеш да ми кажеш — повтори той.

Отговорих, продължавайки да гледам в краката си:

— Отчасти защото Мелани го обича. — Не вдигнах очи, за да видя дали ще трепне при произнасянето на името ѝ. — Помня го такъв, какъвто тя го помни... това е силно нещо. А после, когато се запознах лично с него... — Свих рамене. — Не мога да не го обичам. Това е част от моя... от самия строеж на клетките ми. Преди не си бях давала сметка колко голямо е влиянието на домакина върху мен. Може би се дължи на човешките тела, или може просто да се дължи на Мелани.

— Тя говори ли ти? — Стараеше се да говори спокойно, но усетих напрежението в гласа му.

— Да.

— Колко често?

— Когато тя пожелае. Когато ѝ е интересно.

— А днес?

— Не много. Тя е... нещо ми е ядосана.

Той избухна в смях.

— Ядосана ли? Защо?

— Защото... — Имаше ли тук такова нещо като двоен риск? —

Нищо.

Той усети, че отново лъжа и сам направи връзката.

— О, Кайл. Искала е да бъде наказан. — Отново се засмя. —

Типично за нея.

— Тя е способна на... насилие — съгласих се аз. Усмихнах се, за да смекча обидата. За него това не прозвуча като обида.

— Така ли? Как?

— Иска да отвърщам на удара с удар. Но аз... не мога така. Не съм боец.

— Виждам. — Той докосна с върха на пръста си нараненото ми лице. — Съжалявам.

— Не. Всеки друг би сторил същото. Знам какво си почувствал.

— Ти не би го...

— Ако бях човек, щях. Освен това не мислех, че... Сетих се за Търсачката.

Джаред трепна. Отново се усмихнах и той малко се поотпусна.

— Мел искаше да я удуша. Наистина много мрази онази Търсачка. А аз не мога... да намеря у себе си достатъчно основания, за да я обвинявам.

— Тя все още те търси. Струва ми се, че най-малкото отново ще се върне с хеликоптера.

Затворих очи, стиснах юмруци и в продължение на няколко секунди се съсредоточих в дишането си.

— Беше време, когато не се страхувах от нея — прошепнах аз. — Сега не знам защо ме плаши толкова. Къде е тя сега?

— Не се безпокой. Вчера просто се разкарваше надолу-нагоре по магистралата. Няма да те намери.

Кимнах, опитвайки се да му повярвам.

— Можеш ли... можеш ли да чуваш Мел сега? — попита тихо той.

Очите ми бяха затворени.

— Аз... усещам я. Слуша много напрегнато.

— Какво мисли? — прошепна той.

Ето, че шансът ти дойде — рекох ѝ аз. — Какво искаш да му кажеш?

За пръв път беше предпазлива. Поканата я разколеба. — *Защо? Защо ти вярва той сега?*

Отворих очи и го видях, че се взира, затаил дъх, в лицето ми.

— Искане да знае какво е станало, че... сега си по-различен. Защо ни вярваш?

Той се замисли за момент.

— Ами... нещата се натрупаха. Ти беше толкова... мила с Уолтър. С изключение на доктора не съм виждал някой толкова състрадателен. И спаси живота на Кайл, докато повечето от нас биха го оставили да падне, за да се защитят, да оставим настрана това, че е смятал да те убие. Освен това си толкова неубедителна лъжкия. — Той отново се засмя. — Дълго време продължавах да гледам на тези неща като на някакъв голям заговор. Може би утре ще се събудя и отново ще почувствам същото.

Двете с Мел трепнахме.

— Но когато днес те започнаха да те нападат... се стреснах. Видях в тях всичко, което не би трябвало да тая в себе си. Дадох си сметка, че вече ти вярвам и че просто продължавам да упорствам. Това е жестоко. Мисля, че ти вярвам, откакто... ами откакто в първата нощ ти се изправи пред мен, за да ме защитиш от Кайл. — Той се засмя така, като че ли да покаже, че не счита Кайл за опасен. — Но аз съм по-добър в лъжите от теб. Мога да лъжа дори себе си.

— Тя се надява, че няма да ти дойде нещо друго в главата. Страхува се, че може и така да стане.

Той затвори очи.

— Мел.

Сърцето ми заби по-силно в гърдите. Причината беше радостта ѝ, не моята, а нейната. Изглежда беше отгатнал колко го обичам. След въпроса му за Джейми сигурно беше го разбрал.

— Кажеш ѝ... че това няма да стане.

— Тя те чува.

— Колко... директна е връзката?

— Тя чува и вижда това, което аз чувам и виждам.

— Чувства това, което ти чувстваш?

— Да.

Той сбърчи нос. Докосна леко лицето ми, като милувка.

— Нямах представа колко съжалявам.

Кожата ми пламна още преди да я докосне. Това беше добра топлина, но от думите му се изчервих още по-силно. Разбира се, че съжаляваше дето ми беше причинил болка. Разбира се. Това не би трябвало да ме смущава.

— Хайде, Джаред! Да вървим!

Вдигнахме очи. Кайл викаше Джаред. Беше напълно спокоен, като че ли днес не се беше изправял пред съд, който решаваше съдбата му. Може би предварително е знаел, че нещата ще се развият по този начин. Може би много бързо преодоляваше всичко.

Като че ли не забеляза, че стоя до Джаред. Но за пръв път осъзнах, че другите забелязаха. Джейми ни наблюдаваше с доволна усмивка. Вероятно това му изглеждаше като добро развитие на нещата. Така ли беше?

Какво искаш да кажеш?

Какво вижда той, когато ни погледне? Че семейството му отново се е събрало, така ли?

А не е ли така?

До известна степен. С една неканена добавка.

Но по-добре, отколкото вчера.

Предполагам...

Аз пък знам — призна тя. Радвам се, че Джаред знае, че съм тук... но все още не ми харесва той да те докосва.

А пък на мен много ми харесва. — Лицето ми гореше там, където го бяха погалили пръстите на Джаред. — Съжалявам за това.

Не те обвинявам. Или поне знам, че не би трябвало.

Благодаря.

Джеб ни наблюдаваше с любопитство и леко се усмихваше в брадата си. Шарън и Маги ни гледаха с пламнали от гняв очи. Израженията на лицата им толкова си приличаха, че дори с гладката си кожа и огненочервената коса Шарън не изглеждаше по-млада от побелялата си майка.

Иън беше разтревожен. В очите му имаше напрежение и като че ли беше готов всеки момент да дойде и пак да ме защити. Да се увери,

че Джаред не ме разстройва отново. Усмихнах се, за да го успокоя, обаче той не отвърна на усмивката ми, а дълбоко въздъхна.

Мисля, че причината за безпокойството му е друга — каза Мел.

— Нея ли слушаш сега? — попита Джаред. Беше се изправил, но продължаваше да наблюдава лицето ми. Въпросът му отклони вниманието ми, преди да успея да я попитам какво има предвид. — Какво казва тя?

— Наблюдаваме какво мислят другите... за настъпилата промяна в теб. — Кимнах с глава към лелята и братовчедката на Мелани. Те едновременно ми обърнаха гръб.

— Костеливи орехи — призна той.

— Добре тогава — избоботи Кайл и се обърна към топката, която беше поставена в най-осветеното място на пещерата. — Ще спечелим без теб.

— Идвам! — Джаред хвърли още един замислен поглед към мен, т.е. към двете, и изтича да се включи в играта.

Не бях много добра в отчитането на попаденията. Беше твърде тъмно, за да виждам топката от мястото, където седях. Беше прекалено тъмно дори да виждам добре играчите, когато не бяха под фенерите. Започнах да броя, като се ориентирах по реакцията на Джейми. По победоносните му викове, когато отборът му отбелязваше точка, и по стонове, когато това правеше другият отбор. Стоновете бяха повече от виковете.

Всички играеха. Маги беше вратар на отбора на Анди, а Джеб на отбора на Лили. И двамата бяха изненадващо добри. Виждах как силуетите им на светлината от лампите, които служеха за греди, се движеха така пъргаво, сякаш бяха с десетилетия по-млади.

Джеб не се страхуваше да се хвърля на земята, за да не му вкарат гол, а Маги успяваше да се справя, без да прибегва до такива крайности. Беше като магнит за невидимата топка. Всеки път, когато Иън или Уес шутираха... бум! Топката попадеше в ръцете ѝ.

След около половин час Труди и Пейдж излязоха от играта и на излизане минаха покрай мен, като говореха възбудено. Струваше ми се невероятно, че бяхме започнали сутринта със съдебен процес, но ми олекна, че нещата така рязко се бяха променили. Жените се върнаха натоварени с кутии. Бяха пълни с блокчета гранола — от онези с

плодов пълнеж. Играта спря. Джеб обяви почивка и всички побързаха да си изядат закуската.

Тя беше разпределена точно на централната линия. Отначало настана голяма блъсканица.

— Ето и за теб, Скит — рече Джейми, като се измъкна от групата. Ръцете му бяха пълни, а под мишниците беше мушнал бутилки с вода.

— Благодаря. Забавляваш ли се?

— О, да! Жалко, че ти не можа да играеш.

— Следващия път — казах аз.

— Ето и за теб... — Беше Иън, който също носеше блокчета.

— Изпреварих те — отвърна му Джейми.

— О! — извика Джаред, появил се от другата страна на Джейми.

И той носеше от закуската.

С Иън продължително се изгледаха.

— Къде отиде всичко? — викна Кайл, застанал до празните кутии. Огледа пещерата, за да открие виновника.

— Дръж! — извика му Джаред и започна да му подхвърля едно по едно блокчетата с гранола.

Кайл ги ловеше с лекота във въздуха, а после изтича, за да види дали Джаред няма още.

— Ето — рече Иън и подаде половината от своите на брат си, без да го погледне. — А сега си върви.

Кайл не му обърна внимание. За пръв път днес сведе очи и ме погледна. Ирисите му бяха тъмни, защото светлината идваше откъм гърба му и не можах да разгада израза на лицето му. Аз се свих и когато затаих дъх, ребрата ми запротестираха. Джаред и Иън застанаха плътно пред мен.

— Чу го — натърти Джаред.

— Мога ли да кажа нещо преди това? — попита Кайл и погледна към мен през пролуката между двамата. Те не отговориха.

— Не съжалявам — каза ми той. — Продължавам да мисля, че постъпих правилно.

Иън блъсна брат си. Кайл залитна, но се задържа и отново пристъпи напред.

— Почакай. Не съм свършил.

— Напротив, свърши — заяви със стиснати юмруци Джаред.

Сега всички ни гледаха. В пещерата настъпи тишина и цялото настроение от играта изчезна.

— Не, не съм — Кайл вдигна ръце нагоре, все едно че се предава, и отново се обърна към мен: — Не мисля, че сбърках, но ти наистина спаси живота ми. Не знам защо, но го направи. Така че за мен сметката е изравнена — живот за живот. Няма да те убия. Така ще платя дълга си.

— Ти, глупаво магаре, такова!

— Ама ти си този, който е лапнал по червея, така да знаеш. Но на мен викаш, че съм глупав.

Иън вдигна свитите си в юмруци ръце и пристъпи напред.

— Ще ти кажа защо — обадих се аз и гласът ми прозвуча по-силно, отколкото бих искала, но постигна желанието ефект. Иън, Джаред и Кайл се обърнаха да ме погледнат и за момент боят се отложи.

Почувствах се изнервена. Прокашлях се.

— Не те оставих да паднеш, защото... защото не съм като теб. Не казвам, че не съм... като хората. Защото има и други тук, които биха направили същото. Тук има мили, добри хора. Хора като брат ти и Джеб и доктора... Казвам, че не съм като теб.

Кайл ме изгледа продължително, а после се засмя:

— Уф — въздъхна, но продължи да се смее. После ни обърна гръб, след като беше изрекъл всичко, което имаше да казва, и се върна да си вземе вода.

— Живот за живот! — провикна се през рамо той.

Не бях сигурна дали да му повярвам. Никак не бях сигурна. Човеците бяха добри лъжци.

ГЛАВА 37

ЖЕЛАНА

За победите имаше схема. Ако Джаред и Кайл играеха заедно, те печелеха. Ако Джаред играеше с Иън, тогава този отбор печелеше. Струваше ми се, че Джаред не може да бъде победен, докато не видях братята да играят заедно.

Отначало се чувстваше известно напрежение, поне от страна на Иън, да играе в един отбор с Кайл. Обаче след няколко минути тичане в тъмното те се върнаха към обичайния си стил на игра — към една схема, съществувала дълго преди да дойда на тази планета.

Кайл знаеше какво ще направи Иън, преди да го е направил и обратното. Казваха си всичко, без да се налагаше да говорят. Дори и когато Джаред привлече всички добри играчи на своя страна Бранд, Анди, Уес, Арън, Лили и Маги за вратар, Кайл и Иън побеждаваха.

— Добре, добре — каза Джеб, като улови с една ръка топката, изстреляна от Анди, и я пхна под мишницата си. — Мисля, че всички знаем кои са победителите. Не ми се иска да развалим веселбата, но ни чака работа... а и да си призная честно, вече се уморих.

Чуха се няколко слаби протеста, няколко възгласи на съжаление, но повечето се засмяха. Изглежда никой не се разстрои прекалено много, че забавлението свърши. Няколко души насядаха веднага, там където бяха, и задъхани сложиха глави между коленете си, което показва, че Джеб не беше единственият, който е измерен.

Хората започнаха да се разотиват по двама по трима. Аз се отдръпнах в единия край на входа на коридора, за да им направя място да минават, вероятно на път към кухнята. Часът за обяд трябва да беше отминал, макар че в тази тъмна дупка беше трудно да се разбере кое време е. Между излизащите хора наблюдавах Кайл и Иън.

Когато играта приключи, Кайл вдигна ръка за поздрав, но Иън мина покрай него, без да отвърне на жеста му. Тогава Кайл хвана брат си за рамото и го завъртя към себе си. Иън отблъсна ръката му. Изтръпнах в очакване, че ще започне бой и отначало така изглеждаше.

Кайл посегна да удари Иън в корема, но той избегна удара с лекота, макар че според мен изобщо не беше силен. Кайл се засмя и понеже ръката му беше дълга, плъзна юмрука си по главата на Иън. Той го отблъсна, но този път леко се усмихна.

— Добра игра, брат — чух да казва Кайл. — Не си загубил форма.

— Ти си такъв идиот, Кайл — рече Иън.

— Ти си по-умният, но аз съм по-красивият. Струва ми се, че е справедливо.

Той отново посегна като че ли да удари с юмрук брат си, но този път Иън хвана ръката му и я изви така, че да не може да мърда. Сега вече се смееше наистина, а Кайл ругаеше и се смееше едновременно.

За мен в това имаше твърде много насилие. Въпреки това присвих очи, напругайки се в тъмното, за да наблюдавам сцената. Същевременно в главата ми изникна един от спомените на Мелани. Три кученца, които се търкаляха в тревата, лаеха яростно и оголваха зъби, като че ли готови да ги забият в гърлата на братята си.

Да, те си играят — потвърди Мелани. — Братските връзки са много силни.

Така и би трябвало да бъде. Това е правилно. Ако Кайл наистина не ни убие, в това няма нищо лошо.

Ако — повтори мрачно Мелани.

— Гладна ли си?

Вдигнах очи и за момент сърцето ми сякаш спря да бие. Изглежда, че Джаред все още вярваше. Поклатих глава. Това ми даде секунда време, докато се съвзема да говоря.

— Не знам защо, но се чувствам уморена, въпреки че не съм правила нищо друго, освен да седя.

Той ми подаде ръка.

Взemi се в ръце — предупреди ме Мелани. — Той е просто любезен.

Мислиш, че не знам ли?

Помъчих се да овладя ръката си да не трепери, когато я протегнах към неговата. Той ме изправи внимателно на крака, всъщност на единия крак.

Балансирах на здравия си крак, без да знам как да постъпя по-нататък. Той също се обърка. Продължаваше да държи ръката ми, но

разстоянието между нас остана голямо. Помислих си колко смешно щях да изглеждам да подскачам на един крак из пещерите и почувствах как вратът ми почервенява. Пръстите ми стиснаха неговите, въпреки че всъщност не го използвах за опора.

— Накъде?

— Ами... — намръщих се аз. — Всъщност не знам. Предполагам, че все още има рогозка край дуп... в склада.

Сега пък той се намръщи. Идеята също не му хареса. След това почувствах една силна ръка да ме хваща под мишницата.

— Ще я заведа там, където иска да отиде — рече Иън.

Забелязах, че когато ме погледна, Джаред се помъчи да не показва какво мисли. После погледна Иън.

— Тъкмо говорехме къде би могло да бъде това. Тя е уморена. Може би в болницата...

Поклатих глава едновременно с Иън. След ужасните дни, прекарани там, нямаше да мога да издържа в помещението, от което се бях страхувала някога. Особено когато видех празното легло на Уолтър.

— Имам по-добро място за нея — рече Иън. — Тези кушетки са твърди като камък, а по тялото ѝ има много болезнени места.

Джаред все още държеше ръката ми. Даваше ли си сметка колко силно я стиска? От това тя започваше да ме боли, но той като че ли не забелязваше. А аз категорично няхах намерение да се оплаквам.

— Защо не отидеш да обядваш? — предложи Джаред на Иън. — Струва ми се, че си гладен. Ще я заведа там, където си намислил...

Иън предизвикателно се засмя.

— Добре съм. А и, откровено казано, Джаред, Скит се нуждае от малко повече от една ръка. Не знам дали при създалата се ситуация няма да се чувстваш неловко. Виждаш ли...

Иън се наведе и бързо ме взе на ръце. Аз изохках, почувствала болка в ребрата от рязкото движение. Джаред не пусна ръката ми. Пръстите ми почервеняха.

— Мисля, че за един ден тя положи достатъчно усилия. Ти върви напред към кухнята.

Продължиха да се гледат втренчено, а пръстите ми станаха тъмnochервени.

— Мога да я нося — рече накрая с глух глас Джаред.

— Можеш ли? — рече предизвикателно Иън и изпъна напред ръце, предлагайки му да ме носи.

Джаред продължително ме изгледа. После въздъхна и пусна ръката ми.

Ох, заболя ме! — оплака се Мелани. Тя имаше предвид внезапната болка, която почувствах в гърдния кош, а не връщането на кръвта в пръстите ми.

Съжалявам. Какво искаш да направя?

Той не е твой.

Да, знам.

Ох.

Съжалявам.

— Мисля да повървя с вас — рече Джаред, когато Иън се обърна и с лека победоносна усмивка се отправи към изхода. — Искам да поговоря с теб.

— Заповядай.

Джаред не каза абсолютно нищо, докато вървахме през тъмния тунел. Беше така мълчалив, че дори не знаех дали продължава да върви с нас. Ала когато излязохме на светло при царевичната нива, беше точно зад нас. Проговори едва след като минахме през големия площад и около нас не остана никой друг.

— Как приемаш думите на Кайл? — попита той Иън.

Той изсумтя.

— Той се гордее, че е човек, който държи на думата си. Обикновено вярвам на обещанията му. В тази ситуация... не бих я изпускал от очи.

— Добре.

— Всичко ще е наред, Иън — обадох се аз. — Не се страхувам.

— Не е и нужно. Обещавам ти — никой вече няма да ти стори нещо подобно. Тук ще бъдеш в безопасност.

Беше ми трудно да отместя поглед от очите му, които горяха, и да не повярвам на казаното.

— Да — съгласи се Джаред. — Наистина ще бъдеш в безопасност.

— Благодаря — прошепнах аз.

Никой не заговори повече, докато не стигнахме до боядисаните в червено и сиво врати, които закриваха входа на пещерата му.

— Би ли я отворил? — каза Иън на Джаред и кимна към вратата. Той не се помръдна. Иън се обърна и двамата видяхме недоверието, изписано отново на лицето му.

— Твоята стая? Това ли е по-доброто място? — попита Джаред, без да крие съмненията си.

— Сега тя е нейна.

Прехапах устни. Искрах да кажа на Иън, че не е моя, но Джаред не ми даде тази възможност.

— А къде ще е Кайл?

— Засега с Уес.

— А ти?

— Не съм съвсем сигурен.

Те отново изпитателно се изгледаха.

— Иън, това е... — започнах аз.

— О! — прекъсна ме той, като че ли едва сега се беше сетил, че съм там... сякаш бях лека като перце и беше забравил за мен. — Ти си изтощена, нали? Джаред, би ли отворил вратата, моля те?

Без да каже нещо повече Джаред дръпна червената врата малко по-силно, отколкото беше нужно, и я подпря върху сивата.

Сега за пръв път видях стаята на Иън. Лъчите на обедното слънце се процеждаха през тесните процепи на тавана. Не беше толкова светъл като този в стаята на Джейми и Джаред, нито толкова висок. Беше по-малка, но по-съразмерна. Беше някак закръглена, подобно на дупката ми, само че десет пъти по-просторна. На пода имаше два еднакви дюшека, поставени край срещуположните стени, а между тях оставаше тесен коридор. Край задната стена стоеше дълъг, нисък дървен шкаф. Върху него отляво имаше купчина дрехи, две книги и колода карти за игра. Дясната страна беше абсолютно празна, въпреки че по следите върху праха личеше, че това е от скоро.

Иън ме постави внимателно върху дюшека отдясно, нагласи крака ми и оправи възглавницата под главата ми. Джаред стоеше на входа и гледаше към коридора.

— Така добре ли е? — попита ме Иън.

— Да.

— Изглеждаш уморена.

— Не би трябвало... напоследък не съм правила нищо освен да спя.

— Тялото ти има нужда от сън, за да оздравее.

Аз кимнах. Не можех да отрека, че едва държах очите си отворени.

— По-късно ще ти донеса храна. Не се безпокой за нищо.

— Благодаря ти. Иън?

— Какво има?

— Това е твоята стая — промълвих аз. — Ти, разбира се, ще спиш тук.

— Не възразяваш ли?

— Защо ще възразявам?

— Може би идеята не е лоша — това е най-добрият начин да те държа под око. А сега поспи.

— Добре.

Вече бях затворила очи. Той потупа ръката ми и го чух, че се изправи. Няколко секунди по-късно дървената врата тропна леко върху камъка.

Какво си мислиш, че правиш? — попита Мелани.

Какво? Сега пък какво съм направила?

Скит, та ти си в по-голямата си част човек. Трябва да си даваш сметка какво ще си помисли Иън за поканата ти.

Покана? — Сега разбрах накъде биеше. — Нещата не стоят така. Това е неговата стая. Тук има две легла. Местата за спане са недостатъчно, за да имам собствено жилище. Разбира се, че трябва просто да си поделим стаята. Иън го знае.

Знае ли го? Скит, отвори очи! Той започва да... Как да ти обясня, че да ме разбереш правилно? Да има чувства към теб... да чувства това, което ти изпитваш към Джаред. Не виждаш ли?

Не можах да отговоря веднага.

Това е невъзможно — казах накрая аз.

— Как мислиш, дали това, което се случи тази сутрин, ще повлияе на Арън и на Бранд? — попита тихо Иън от другата страна на вратата.

— Питаш ме дали ще обърнат гръб на Кайл ли?

— Да. Преди не им се налагаше да... правят каквото и да било. Докато имаше възможност... Кайл да го извърши вместо тях.

— Разбирам какво имаш предвид. Ще поговоря с тях.

— Дали ще е достатъчно? — попита Иън.

— Спасил съм живота и на двамата. Няма да ми откажат, ако ги помоля за нещо.

— Готов си да заложиш живота й на това?

Настъпи мълчание.

— Ще я държим под око — заяви накрая Джаред.

Нова продължителна пауза.

— Няма ли да отидеш да ядеш? — попита накрая Джаред.

— Мисля да се повъртя още малко тук... А ти?

Джаред не отговори.

— Какво? — настоя Иън. — Имаш ли да ми кажеш нещо, Джаред?

— Момичето вътре... — рече бавно Джаред.

— Да?

— Това тяло не й принадлежи.

— Какво искаш да кажеш?

— Дръж ръцете си далеч от него — отвърна с рязък глас той.

Иън тихо се засмя.

— Ревнуваш ли?

— Не е точно това.

— Така ли? — попита вече с открит сарказъм Иън.

— Изглежда, че Скит малко или повече съдейства на Мелани.

Имам усещането, че те са почти... в приятелски отношения. Обаче явно Скит взема решенията. Я се постави на нейно място? Как би се почувствал, ако беше Мелани? Ако ти беше човекът... завладян по такъв начин? Ако се чувстваш като в капан и някой друг казва на тялото ти какво да прави? Ако сам не можеш да кажеш какво мислиш? Няма ли да искаш желанията ти, доколкото могат да бъдат известни, да са зачитани? Поне от другите хора?

— Добре, добре, разбрах те. Ще го имам предвид.

— Какво искаш да кажеш с това „ще го имам предвид“? — настоя Джаред.

— Искам да кажа, че ще помисля.

— Тук няма нищо за мислене — отвърна Джаред. По гласа му си представих израза на лицето му — със стиснати зъби и издадена напред брадичка. — Тялото и човекът, заключен вътре, ми принадлежат.

— Сигурен ли си, че Мелани все още изпитва то...

— Мелани ще бъде винаги моя. И аз винаги ще ѝ принадлежа.

Винаги.

Изведнъж двете с Мелани се оказахме на два противоположни полюса. Тя хвърчеше в небесата, беше въодушевена, а аз... не.

Зачакахме с нетърпение да премине следващата пауза.

— Ами ако ти пък си на нейно място? — попита почти шепнешком Иън. — Ако са те набутали в нечие човешко тяло, пуснали са те из тази планета и се чувстваш чужд сред своите? Ако си толкова добър, че си се опитал да спасиш живота, който си отнел, и за малко да загинеш, опитвайки се да я върнеш при семейството ѝ? Ако си се оказал заобиколен от враждебно настроени чуждоземци, които те мразят, причиняват ти болка и непрекъснато се опитват да те убият? — За момент гласът му потрепери. — Ако въпреки това правиш всичко възможно да спасиш и да лекуваш тези хора? Ти няма ли да имаш също право на живот? Няма ли да си заслужил поне това?

Джаред не отговори. Почувствах, че очите ми се навлажниха. Иън наистина ли имаше такова високо мнение за мен? Наистина ли мислеше, че съм извоювала правото си да живея тук?

— Разбра ли ме? — настоя той.

— Аз... Ще трябва да помисля върху това.

— Така е.

— Но все пак...

Иън го прекъсна с въздишка:

— Не се измъчвай. Въпреки тялото Скит не е съвсем човек. Тя изглежда не откликва на... физическия контакт по същия начин, както хората.

Сега беше ред на Джаред да се засмее.

— Така ли смяташ?

— Какво смешно има?

— Тя е напълно способна да откликва на физически контакт — каза му Джаред, ставайки внезапно отново сериозен. — За това тя е достатъчно човек. Поне тялото ѝ е такова.

Лицето ми пламна. Иън запази мълчание.

— Ревнуваш ли?

— Всъщност... да. Изненадан съм, но е така — отвърна с дрезгав глас Иън. — Откъде разбра?

Джаред се поколеба.

— Ами, от един експеримент.

— Експеримент?

— Резултатът от него не беше такъв, какъвто очаквах. Мел ме удари. — По гласа му познах, че се усмихва, когато си спомня за това, и си представих как малките бръчици се събират около очите му.

— Мелани... те е... ударила?

— Сигурен съм, че не беше Скит. Трябваше да видиш лицето й... Какво? Хей, Иън, успокой се бе, човек!

— Минавало ли ти е за момент през ума какво си й причинил — процеди през зъби Иън.

— На Мел ли?

— Не, глупако, на Скит!

— На Скит? — повтори с недоумение Джаред.

— О, я се разкарай. Иди да хапнеш нещо. Стой далеч от мен няколко часа.

Иън не му даде възможност да отговори. Той отвори вратата — рязко, но много тихо, влезе в стаята си и постави вратата на мястото. Обърна се и срещна погледа ми. От изражението му разбрах, че е изненадан да ме завари будна. Изненадан и ядосан. В очите му проблеснаха пламъчета, но после бавно угаснаха и той сви устни.

Вдигна глава и се послуша. Аз също се послушах, но не чух стъпките на Джаред. Иън изчака още малко, а после въздъхна и седна в края на дюшека срещу мен.

— Предполагам, че не сме били толкова тихи, колкото си мислех — рече той.

— В тези пещери звукът отеква надалеч — прошепнах аз.

Той кимна.

— И така, какво мислиш — попита накрая той.

ГЛАВА 38

ДОКОСНАТА

— За кое?

— За нашия... разговор отвън — уточни Иън.

Какво мислех наистина? И аз не знаех. По някакъв начин Иън беше успял да види нещата от моята гледна точка, от моята извънземна гледна точка. Считаше, че съм си извоювала правото на живот.

Но той... ревнуваше? От Джаред?

Знаеше какво съм. Знаеше, че съм само едно мъничко създание, вкарано в мозъка на Мелани. Един червей, както беше казал Кайл. Обаче дори и той мислеше, че Иън е „лапнал“ по мен. По мен? Това беше невъзможно.

Дали пък не искаше да узнае какво мисля за Джаред? За чувствата ми след експеримента? Повече подробности за реакциите ми при физически контакт? Потръпнах. Или пък какво мисля за Мелани? Или мислите на Мелани за техния разговор? Дали бях съгласна с Джаред за правата й?

Не знаех какво да мисля за тези неща.

— Наистина не знам — отвърнах.

Той кимна.

— Това е разбираемо.

— Само защото ти проявяваш голямо разбиране.

Той ми се усмихна. Беше странно как очите му можеха да гледат едновременно изпепеляващо и топло. Особено след като цветът им беше по-близък до леда, отколкото до огъня. В момента гледаха доста топло.

— Аз много те харесвам, Скит.

— Едва сега започвам да виждам това. Мисля, че с известно закъснение.

— За мен също е изненада.

И двамата се замислихме върху това. Той сви устни.

— Предполагам... че това е едно от нещата, за които не знаеш какво чувстваш.

— Не, искам да кажа, да. Аз... не знам. Аз... аз...

— Няма нищо. Не си имала много време да мислиш по въпроса. И вероятно ти изглежда странно.

Аз кимнах.

— Да. Повече от странно. Невъзможно.

— Ще те попитам нещо — каза след малко Иън.

— Ако знам отговора.

— Въпросът не е труден.

Не го зададе веднага. Вместо това се протегна през тясното пространство, което ни делеше, и хвана ръката ми. Задържа я за момент в двете си ръце, а после бавно прекара пръстите на лявата си ръка нагоре по ръката ми. От китката към рамото. После също толкова бавно ги прекара обратно. Вглеждаше се в кожата на ръката ми, а не в лицето ми, наблюдаваше настръхването на косъмчетата, докато прекарваше пръстите си по тях.

— Приятно ли ти е или неприятно? — попита той.

Неприятно — настоя Мелани.

Но не изпитвам болка — протестирах аз.

Той не те пита това. Когато казва приятно... О, все едно, че говоря на дете!

Не забравяй, че аз съм само на една година. Навърших ли я вече? Вниманието ми се отклони, докато се опитвах да си спомня датата. Но не и това на Мелани.

За него приятно означава как се чувстваме, когато ни докосва Джаред. Споменът ѝ не беше от пещерите. Беше от онзи приказен каньон, при залез-слънце. Джаред стоеше зад нея и галеше ръцете ѝ от раменете надолу към китките. Потреперих от удоволствие от това обикновено докосване. *Ето така.*

О!

— Скит?

— Мелани казва неприятно — прошепнах аз.

— А ти какво казваш?

— Аз... не знам.

Когато срещнах очите му, те ме гледаха по-топло, отколкото очаквах.

— Не мога дори да си представя колко объркващо е всичко за теб.

Това, че го разбираше, ми подейства успокоително.

— Да, объркана съм.

Ръката му отново премина нагоре и надолу по моята.

— Искаш ли да престана?

Поколебах се.

— Да — реших аз. — Това... което правиш... ми пречи да мисля.

И Мелани... ми се сърди. Това също ми пречи да мисля.

Не ти се сърдя. Кажу ми да си върви.

Иън ми е приятел. Не искам да си върви.

Той се отдръпна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че тя няма да ни остави на спокойствие дори за минута.

Аз се засмях.

— Съмнявам се.

Иън наведе глава на една страна и многозначително ме погледна.

— Мелани Страйдър? — обърна се той директно към нея. И двете се стреснахме при произнасянето на името.

Иън продължи:

— Бих искал да разговарям със Скит насаме, ако нямаш нищо против. Има ли начин това да се уреди?

Гледай ти! Отговори му, че съм казала, че изобщо няма никакъв начин. Не харесвам този мъж.

Аз сбърчих нос.

— Какво казва тя?

— Казва не. — Опитах се да кажа думите колкото е възможно по-внимателно. — И, че не те... харесва.

Иън се засмя.

— Уважавам това. Уважавам и нея. Е, струваше си да се опита. — Той въздъхна. — Нещата не са много приятни, когато има публика.

Какви неща? — изръмжа Мел.

Аз се намръщих. Не ми беше приятно да чувствам гнева ѝ. Беше много по-силен от моя.

Ще трябва да свикнеш.

Иън докосна лицето ми.

— Ще те оставя да помислиш, съгласна ли си? За да можеш да решиш какво чувстваш.

Опитах се да бъда обективна за ръката. Чувствах я мека върху лицето си. Беше ми... хубаво. Не така, както при докосването на Джаред. Но и различно от начина, по който се чувствах, когато ме прегръщаше Джейми. Беше друго.

— Може би ще мине известно време. Във всичко това няма никаква логика — казах му аз.

Той се усмихна.

— Знам.

В този момент си дадох сметка, че искам да ме харесва. Останалото — ръката върху лицето ми, пръстите върху ръката ми — все още изобщо не бях сигурна за тях. Обаче исках той да ме харесва и да си мисли хубави неща за мен. Тъкмо затова беше трудно да му кажа истината.

— Знаеш ли, всъщност ти не изпитваш това към мен, а към тялото ѝ — прошепнах аз. — Тя е хубава, нали?

Той кимна.

— Хубава е. Мелани е много хубаво момиче. Дори красиво. — Протегна ръка, за да докосне ударената ми буза, да погали леко с пръсти заздравяващата рана. — Въпреки това, което сторих на лицето ѝ.

При други обстоятелства моментално щях да го отрека. Щях да му припомня, че той няма вина за раните по лицето ми. Обаче бях толкова обърквана, че главата ми се въртеше и не можах да съставя смислено изречение.

Защо трябваше да се притеснявам, че той мисли Мелани за красива?

Тук ме хвана на тясно. За нея мислите ми бяха също толкова непонятни, колкото и за мен.

Той отметна леко с ръка косата от челото ми.

— Но въпреки че е красива, тя ми е чужда. Тя не е тази, която аз... за която ме е грижа.

Това ме накара да се почувствам по-добре. А то беше още по-объркващо.

— Иън, ти не... Никой тук не ни *отделя* една от друга, както би трябвало. Нито ти, нито Джейми, нито Джеб. — Истината беше

изречена по-внезапно и по-разпалено, отколкото бях възнамерявала. — Ти не би могъл да се интересуваш от мен. Ако можеше да ме държиш в ръката си, щеше да се отвориш. Щеше да ме хвърлиш на земята и да ме стъпчеш с крак.

На бледото му чело се появиха бръчки, когато вдигна нагоре черните си вежди.

— Аз... няма да го направя, ако знам, че си ти.

Засмях се, но не ми беше до смях.

— Откъде знаеш? Ти не можеш да ни различиш една от друга.

Устата му увисна отворена.

— Причината е само тялото — повторих аз.

— Това изобщо не е вярно — отрече той. — Не е лицето, а изражението му. Не е гласът, а това, което ти казваш. Не е начинът, по който ти изглеждаш в това тяло, а какво казваш. Ти си красива.

Той пристъпи напред, докато говореше, коленичи при леглото, на което лежах, и хвана ръката ми с двете си ръце.

— Не познавам такава като теб.

Аз въздъгнах.

— Иън, какво ще кажеш, ако се бях появила тук в тялото на Магнолия?

Той направи гримаса, а после се засмя:

— Е, добре. Това беше добър въпрос. Не знам.

— Или в това на Уес?

— Но ти си жена — ти самата си такава.

— Винаги настоявам, че съм такава, независимо какво е съответствието ми на дадена планета. Струва ми се, че така е по-правилно. Но аз мога да бъда поставена в мъж и пак ще се чувствам добре.

— Но ти не си в мъжко тяло.

— Виждаш ли? Точно това искам да ти кажа. Тялото и душата. В моя случай те са две различни неща.

— Не бих пожелал тялото без теб.

— Ти не би ме искал без него.

Той отново докосна бузата ми и ръката му остана върху нея, но постави палеца си под брадичката ми.

— Но това тяло също е част от теб. То е част от това, което си. И ако не се промениш и не предадеш всички ни, ти винаги ще бъдеш

това, което си.

— Да, това ще бъде краят. Да, аз ще умра в това тяло. Това ще бъде окончателната ми смърт.

И аз никога повече няма да живея в него — прошепна Мелани.

Не така си представяхме бъдещето ни, нали?

Не. Никоя от нас не си е представяла, че няма да имаме бъдеще.

— Предполагам, че пак водите вътрешен разговор — рече Иън.

— Разсъждаваме за смъртта ни.

— Ако ни напуснеш, ти би могла да живееш вечно.

— Да, бих могла. Знаеш ли, че от местата, в които съм била, животът на хората е с най-кратката продължителност, като изключим паяците. Имате толкова малко време.

— В такъв случай не мислиш ли, че... — Той замълча и се наведе по-близо до мен. Така не виждах цялото му лице, само бялата като сняг кожа и тъмносините му очи. — Може би ще трябва да използваш максимално времето, което ти остава? Ще трябва наистина да живееш, докато си жива?

Не очаквах да стане така, както се беше случило с Джаред. Иън не ми беше толкова познат. Мелани разбра преди мен какво щеше да се случи само секунда преди устните му да докоснат моите.

Не!

Усецането не беше същото като онова, когато се целувах с Джаред. С него нямаше никаква мисъл, само желание. Нямаше контрол. Беше като искра, попаднала в бензин. С Иън дори не знаех какво чувствам. Всичко ми беше като в мъгла, беше объркано.

Устните му бяха меки и топли. Притисна ги само леко в моите.

— Приятно или неприятно? — прошепна той, без да ги отдръпна.

Неприятно! Неприятно! Неприятно!

— Аз... не мога да мисля. — Когато раздвижих устата си да заговоря, и той раздвижи своята.

— Като че ли е... приятно.

Сега устните му се притиснаха по-силно в моите. Хвана долната ми устна между своите и леко я подръпна.

Мелани искаше да го удари... много по-силно, отколкото бе поискала да удари Джаред. Искаше да го отблъсне от себе си и да го

ритне в лицето. Картината беше ужасна. Беше в пълно противоречие с усещането от целувката на Иън.

— Моля те — прошепнах аз.

— Да?

— Моля те, престани. Не мога да мисля. Моля те.

Той веднага седна на мястото си и стисна ръцете си.

— Добре — каза предпазливо Иън.

Притиснах лицето си с ръце, за да потисна гнева на Мелани.

— Е, добре че поне никой не ме удари — вметна Иън и се усмихна.

— Тя искаше да направи нещо повече. Уф. Не ми харесва, когато побеснее. Главата ме заболява. Гневът е толкова... грозно нещо.

— И защо не го направи?

— Защото не я изпуснах от контрол. Успява да се освободи, само когато съм... сломена.

Той ме наблюдаваше как разтривам челото си.

Успокой се — замолих я аз. — Вече не ме докосва.

Той забрави ли, че съм тук? Не го ли интересува? Това съм аз, аз!

Опитах се да обясня това.

Ами ти? Забрави ли Джаред?

Тя запрати спомените си към мен така, както го правеше в началото, само че този път приличаха на удари. Хиляди плесници с усмивката, с очите, с устните му върху моите, с ръцете му върху кожата ми...

Разбира се, че не. А ти забрави ли, че не искаш да го обичам?

— Тя ти говори.

— Крещи ми — поправих го аз.

— Сега съм сигурен в това. Виждам, че си съсредоточена в разговора. Едва днес го забелязах.

— Невинаги е толкова приказлива.

— Съжалявам, Мелани — каза той. — Знам, че това ти е крайно неприятно.

Тя отново си представи как стоварва крак върху правилния му нос и го изкривява като на Кайл. *Кажу му, че не се нуждая от извиненията му.*

Аз премигнах.

Иън направи нещо средно между усмивка и гримаса.

— Не ги приема, нали?

Поклатих глава.

— Значи може да се освобождава, ако успее да сломи съпротивата ти?

Свих рамене.

— Случва се понякога, когато ме изненада и съм твърде... развълнувала. Вълнението ми пречи да се съсредоточа. Но напоследък ѝ е по-трудно. Като че ли вратата между нас е заключена. Не знам защо. Опитах се да я изкарам навън, когато Кайл... — млъкнах изведнъж и стиснах зъби.

— Когато Кайл се опита да те убие — довърши той мисълта ми. — Искаше да я освободиш, така ли? Защо?

Аз само го изгледах.

— За да се бие с него ли? — предположи той. Не отговорих.

Той въздъхна.

— Добре. Не ми казвай. Защо мислиш, че... вратата е заключена?

Аз се намръщих.

— Не знам. Може би времето изтича... Това ни безпокои.

— Но преди тя е успяла да се измъкне, за да удари Джаред.

— Да — Потреперих, когато си спомних как стоварих юмука си в челюстта му.

— Защото съпротивата ти беше сломена и беше развълнувана?

— Да.

— Той какво направи? Просто те целуна, така ли?

Аз кимнах.

Иън трепна. Очите му потъмняха.

— Какво? — попитах аз. — Какво не е наред?

— Когато Джаред те целува, ти се вълнуваш.

Аз го изгледах, обезпокоена от изражението на лицето му. На Мелани това много ѝ хареса. *Точно така!*

Той въздъхна.

— А когато аз те целувам... не си сигурна дали ти харесва. Не си... развълнувана.

— Ох — Иън ревнуваше. Колко странен беше този свят. — Съжалявам.

— Не е нужно. Казах ти, че ти давам време и нямам нищо против да почакам да обмислиш внимателно нещата. Наистина нямам нищо против.

— А какво имаш против? — Защото имаше нещо много против.

Той пое дълбоко въздух и бавно го изпусна:

— Видях как обичаш Джейми. Това винаги е било съвсем очевидно. Предполагам, че би трябвало да видя, че обичаш и Джаред. Може би просто не съм искал да го видя. В това има логика. Ти си дошла тук заради двамата. Обичаш и двамата по същия начин, както ги обича Мелани. Джейми като брат, а Джаред...

Той се загледа в стената над мен. Аз също трябваше да извърна очи. Загледах се в слънчевия лъч там, където докосваше червената врата.

— До каква степен това е Мелани? — поиска да узнае Иън.

— Не знам. Има ли значение?

Отговори толкова тихо, че едва го чух:

— Да. За мен има. — Без да ме погледне или може би без да забележи какво прави, Иън взе отново ръката ми.

В продължение на минута настъпи пълна тишина. Дори Мелани беше затаила дъх. Беше хубаво. После като че ли по команда Иън отново се върна към нормалното си състояние. Засмя се.

— Времето е на моя страна — каза с усмивка той. — Ще прекараме тук остатъка от живота си. Един ден ще се чудиш какво толкова си видяла в Джаред.

Мечтай си.

Аз се засмях заедно с него, доволна, че отново се шегува.

— Скит? Скит, мога ли да вляза?

Гласът на Джейми се чу още докато тичаше по коридора и спря точно отвън пред вратата.

— Разбира се, Джейми.

Протегнах ръце към него още докато отместваше вратата. Напоследък не го виждах достатъчно. Бях в безсъзнание, не можех да вървя и не бях в състояние да го потърся сама.

— Здравей, Скит! Здравей, Иън! — поздрави ухилен до уши Джейми. Рошавата му коса подскачаше в такт с крачките. Насочи се към протегнатите ми ръце, но Иън беше застанал на пътя му, затова седна на края на дюшека и постави ръка върху крака ми.

— Как се чувстваш?

— По-добре.

— Огладня ли вече? Има сандвичи със студено телешко. Мога да ти донеса.

— Засега няма нужда. Как си? Не те виждам много напоследък.

Джейми направи кисела физиономия.

— Шарън ме задържа след часовете за наказание.

Аз се усмихнах.

— Какво си направил?

— Нищо. Обвиненията бяха напълно неоснователни. — Той си придаде прекалено невинен вид и побърза да смени темата: — Знаеш ли какво? По време на обяда Джаред каза, че според него не е справедливо, че са те преместили от стаята, в която беше. Каза, че не сме били добри домакини и че трябва да се върнеш обратно при мен! Не е ли страхотно? Попитах го дали мога да ти го кажа веднага и той рече, че идеята е добра. Каза, че ще те намеря тук.

— Не се и съмнявам, че го е казал — промърмори Иън.

— И така, какво мислиш, Скит? Пак ще станем съквартиранти!

— Но, Джейми, къде ще отиде Джаред?

— Почакай, нека да отгатна — прекъсна ме Иън. — Обзалагам се, че е казал, че стаята е достатъчно голяма за трима. Прав ли съм?

— Да. Откъде знаеш?

— Просто предположих.

— Това е добре, нали Скит? Ще бъде също както преди да дойдем тук!

Сякаш прекараха бърснач между ребрата ми, когато го каза. Болката беше съвсем ясна и локализирана и не можеше да се сравни с удар или счупване. Джейми се стресна от измъченото ми изражение.

— О, не! Искам да кажа, че и ти ще дойдеш. Ще бъде хубаво да сме заедно и четиримата, нали?

Опитах се да се усмихна въпреки болката. Не ме болеше повече, отколкото без да се усмихвам.

Иън стисна ръката ми.

— И четиримата — промълвих аз. — Хубаво.

Джейми се промуши под ръката на Иън и изпълзя върху дюшека, за да ме прегърне през врата.

— Извинявай. Не се натъжавай.

— Не бери грижа за това.

— Знаеш, че и аз те обичам.

Емоциите на тази планета бяха така силни, така пронизващи. Преди Джейми никога не ми го беше казвал. Усетих как температурата на тялото ми се повиши с няколко градуса.

Толкова са пронизващи — съгласи се Мелани, премигвайки от собствената си болка.

— Ще се върнеш ли? — замоли ме Джейми, опрял глава на рамото ми. Не можех да му отговоря веднага.

— Мел какво иска? — попита той.

— Иска да живее с теб — прошепнах аз. Не беше нужно да проверявам, за да го кажа.

— А ти какво искаш?

— Искаш ли да живея с вас?

— Знаеш, че искам, Скит. Моля те.

Аз се поколебах.

— Моля те.

— Щом ти го искаш, Джейми, добре.

— Уха! — извика той в ухото ми. — Страхотно! Ще отида да кажа на Джаред! И ще ти донеса храна, става ли? — Скочи на крака и така блъсна дюшека, че ребрата ме заболяха.

— Добре.

— Ти искаш ли нещо, Иън?

— Разбира се, момче. Искам да кажеш на Джаред, че е безсрамник.

— А?

— Няма значение. Иди да донесеш нещо за обяд на Скит.

— Разбира се. И ще помоля Уес за излишното му легло. Кайл ще се върне тук и всичко ще бъде както трябва!

— Чудесно — рече Иън и макар да не виждах лицето му, можех да си представя физиономията му.

— Чудесно — прошепнах аз и отново усетих как бръсначът ме прорязва.

ГЛАВА 39

РАЗТРЕВОЖЕНА

Чудесно — казах си аз, — просто чудесно.

Иън дойде да ми прави компания за обяда. На лицето му грееше широка усмивка. Отново се опитваше да ме ободри.

Мисля, че напоследък прекаляваш със сарказма — каза ми Мелани.

Ще го имам предвид.

През последната седмица не я бях чувала много да говори. Точно сега и двете не бяхме добра компания. Беше по-добре да избягваме общуването, дори помежду си.

— Здравей, Скит — поздрави ме Иън и седна в единия край на дюшека до мен. В едната си ръка държеше купа с все още димяща доматиена супа. Моятта беше до мен, изстинала и останала наполовина. Играех си с парче хляб, като ронех трохи от него.

Не му отговорих.

— О, хайде, хайде. — Той сложи ръка на коляното ми. Гневната реакция на Мел беше някак забавена. Вече беше свикнала твърде много с тези неща, за да побеснее истински.

— Днес ще се върнат. Без съмнение, преди залез-слънце.

— Каза го преди три дни, после преди два дни, а също и вчера — припомних му аз.

— Имам добро предчувствие за днес. Не се мръщи — толкова е човешко — подразни ме той. — Не е първата акция, в която Джейми взема участие.

— Това много ме успокоява. — Отново го казах със сарказъм. Мелани беше права — наистина прекалявах.

— С него са Джаред, Джефри и Труди. А Кайл е тук — каза през смях Иън. — Значи не може да имат неприятности.

— Не искам да говорим за това.

— Добре.

Той се съсредоточи върху храната и ме остави да се тревожа. Иън се държеше много мило с мен — винаги се опитваше да ми угоди, дори когато и двамата не знаехме какво искам. Като се изключат, разбира се, непрекъснатите му опити да разсее сегашното ми безпокойство. Знаех, че не искам точно това. Исках да се тревожа. Това беше единственото нещо, което можех да правя.

Измина месец, откакто се бях преместила обратно в стаята на Джейми и Джаред. В продължение на три седмици четиримата живяхме заедно. Джаред спеше на един дюшек, поставен над леглото, на което спяхме двамата с Джейми. Свикнах с това, имам предвид със спането. Сега ми беше трудно да заспя в празната стая. Дишането на другите две тела ми липсваше.

Не бях свикнала да се събуждам всяка сутрин и да виждам там Джаред. Все още ми беше нужна поне секунда, за да отвърна на сутрешния му поздрав. Той също се чувстваше неловко, но беше винаги любезен. И двамата бяхме много любезни един към друг.

Беше почти като в предварително написан сценарий.

— *Добро утро, Скит, как спа?*

— *Добре, благодаря, а ти?*

— *Добре, благодаря. А... Мел?*

— *Тя също е добре, благодаря.*

Постоянното възторжено настроение на Джейми и щастливото му бърборене помагаше за намаляване на напрежението. Говореше за Мелани и често се обръщаше директно към нея, докато настъпи момент, когато името ѝ вече не беше източник на напрежение в присъствието на Джаред. С всеки изминал ден нещата ставаха по-нормални и животът ми тук малко по малко по-приятен. Може да се каже, че двете с Мелани бяхме донякъде щастливи.

Но после, преди една седмица, Джаред замина на нова кратка акция — най-вече за да подмени някои счупени сечива — и взе Джейми със себе си.

— *Уморена ли си?* — попита Иън.

Установих, че си търкам очите.

— *Всъщност не.*

— *Още ли не можеш да спиш добре?*

— *Прекалено тихо е.*

— Мога да спя при теб... О, успокой се, Мелани. Знаеш какво имам предвид.

Иън винаги забелязваше, когато реакцията на Мелани ме караше да трепвам.

— Мислех, че ще се върнат днес — казах аз, без да отговарям на предложението му.

— Права си. Мисля, че не е нужно да правим разместване.

Въздъгнах.

— Може би трябва да си вземеш почивка следобед.

— Не ставай глупав — казах му аз. — Имам достатъчно енергия за работа.

Той се ухили така, като че ли му бях казала нещо приятно. Нещо, което се беше надявал, че ще кажа.

— Добре. Мога да се възползвам от помощта ти за едно начинание.

— Какво начинание?

— Ще ти покажа... Приключи ли с обяда?

Аз кимнах. Той ме хвана за ръка и ме изведе от кухнята. Това също се случваше прекалено често и Мелани почти не протестира.

— Защо вървим по този път? — Източната нива не се нуждаеше от работници. Бяхме участвали в групата, която я беше напоявала тази сутрин. Той не отговори. Продължи да се усмихва.

Поведе ме през източния тунел, покрай нивата, а след това навлязохме в коридора, който водеше само до едно място. Веднага, щом навлязохме в тунела, чух гласове и някакво спорадично туп, туп, което ме накара да спра. Застоялият, миришец на сярна въздух ми помогна да се сетя за какво става въпрос.

— Иън, не съм в настроение.

— Нали каза, че си изпълнена с енергия.

— За работа, а не за футбол.

— Но Лили и Уес наистина ще се разочароват. Обещах им игра двама на двама. Работиха много тази сутрин, за да са свободни след обяда...

— Не се опитвай да ме накараш да се чувствам виновна — казах аз, когато направихме последния завой. Виждах синята светлина на лампите и движещите се сенки пред тях.

— Това не помогна ли? — подразни ме той. — Хайде, Скит. Ще ти се отрази добре.

Той ме повлече към залата с ниския таван, където Лили и Уес си подаваха топката през игрището.

— Здравей, Скит. Здравей, Иън — провикна се Лили.

— Тази тук е моя, О'Шей — предупреди я Уес.

— Няма да ме оставиш да загубя от Уес, нали? — прошепна Иън.

— Ти можеш да биеш и двамата.

— Не е много сигурно. Няма да го преживея.

Аз въздъгнах.

— Добре де, добре. Така да бъде.

Иън ме прегърна, според Мелани с ненужен ентузиазъм.

— Ти си любимката ми в цялата известна вселена.

— Благодаря — рекох сухо.

— Готова ли си да понесеш унижението, Скит? — подразни ме Уес. — Може да си завладяла планетата, но ще загубиш тази игра.

Иън се засмя, а аз не казах нищо. Шегата ме накара да се почувствам неловко. Как можеше да се шегува Уес с това? Човеците винаги ме изненадваха.

Мелани също. Тя беше в същото лошо настроение като мен, но сега внезапно се оживи.

Последният път не можахме да играем — обясни тя. Усещах, че копнее да потича — да потича за удоволствие, а не от страх. Преди е била влюбена в бягането. — *Няма да се върнат по-бързо, ако не правим нищо. Ще ни се отрази добре да се поразсеем.* Вече мислеше каква ще е стратегията ни и преценяваше противниците.

— Знаеш ли правилата? — ме попита Лили.

Кимнах.

— Помня ги.

Без да се замисля, свих крака си в коляното, хванах се за глезена и го дръпнах, за да разтегна мускула. Тази поза беше позната за тялото ми. Повторих същото и с другия крак и останах доволна, че отново е здрав. Травмата отзад на бедрото ми беше леко пожълтяла и почти не се виждаше. Гръдният кош също беше добре, което ме накара да си помисля, че реброто ми изобщо не е било счупено.

Преди две седмици бях видяла лицето си, когато чистех огледалата. Белегът от раната върху бузата ми беше тъмночервен и

голям колкото дланта на ръката ми с дузина заострени ръбове по краищата. Това притесняваше Мелани повече, отколкото мен.

— Аз ще пазя вратата — ми каза Иън, докато Лили отстъпваше назад, а Уес напредваше с топката.

Смесен мач. На Мелани това ѝ хареса. Обичаше да се състезава.

Със започването на играта Уес ритна топката назад към Лили, а после спринтира напред, за да мине покрай мен и да получи паса ѝ. Имаше много малко време да помисля. Можех само да реагирам интуитивно. Видях как Лили се подготвя да изпрати топката в желаната посока. Прекъснах пътя ѝ към Уес, който се изненада от бързината ми, подадох топката на Иън и напреднах по игрището. Лили се беше изнесла прекалено много напред. Изпреварих я, докато тичахме към тяхната маркирана от фенерите врата, и отбелязах първия си гол. Почувствах се добре от разкършването, от напъгането на мускулите, от изпотяването и от взаимодействието с Иън. Добре си пасвахме. Аз бях бърза, а Иън беше страхотно точен. Ентусиазмът на Уес секна още преди Иън да вкара третия гол. Лили прекъсна играта, когато вкарахме двадесет и първия гол. Дишаше тежко, но не и аз. Чувствах се добре. Тъкмо бях загоряла. Уес искаше да изиграем още една игра, но Лили беше напълно изтощена.

— Примири се, те са по-добри.

— Изиграха ни.

— Някой да ти е казал, че тя не може да играе?

— Но и никой не е казал, че е професионалистка.

Това ми хареса и ме накара да се усмихна.

— Не се ядосвай, слабако — каза му Лили и протегна закачливо ръка, за да погъделичка Уес по корема. Той хвана пръстите ѝ и я придърпа към себе си. Тя се засмя и се опита да се отдръпне, но Уес не я пусна и я целуна силно по устата, докато се смееше.

Иън и аз бързо се спогледахме стреснати.

— За теб с удоволствие бих загубил — каза ѝ Уес и я пусна. Гладката карамелена кожа по бузите и врата на Лили леко порозовя. Погледна бързо към Иън и мен, за да види реакцията ни.

— А сега — продължи Уес — отивам за подкрепления. Ще видим как скритото ти оръжие ще се представи срещу Кайл, Иън. — Той запрати топката в далечния тъмен ъгъл на пещерата и аз чух как тя цопна в потока.

Иън изтича да я прибере, а аз продължих да наблюдавам с любопитство Лили. Тя се засмя малко смутено на изражението ми, което беше необичайно за нея.

— Знам, знам.

— Откога... продължава това? — попитах учудена аз.

Тя се намръщи.

— Извинявай, не е моя работа.

— Няма нищо. Това не е тайна. Как би могло да се пази нещо в тайна тук? За мен просто наистина е нещо ново. Донякъде ти си виновна — добави тя и се усмихна, за да ми покаже, че само се шегува.

Въпреки това се почувствах малко виновна.

— Какво направих?

— Нищо — увери ме тя. — По-скоро ме изненада реакцията на Уес по повод играта ти. Не знаех, че таи такива дълбоки чувства. Всъщност никога преди не съм му обръщала внимание. Е, той е прекалено млад за мен, но какво значение има това тук? — Тя отново се засмя. — Странно е как животът и любовта продължават. Не очаквах това.

— Да. Наистина е странно — съгласи се Иън. Не бях чула кога се е върнал. Той сложи ръка на рамото ми. — Въпреки че е хубаво. Но ти знаеш — обърна се към Лили, — че Уес си пада по теб още от самото си пристигане тук, нали?

— Той така казва. Не бях забелязала.

Иън се засмя.

— В такъв случай ти ще да си единствената. И така, Скит, какво ще кажеш за една игра един на един, докато чакаме?

Усетих безмълвния ентузиазъм на Мелани.

— Добре.

Остави ме да играя първа с топката и се върна назад, за да пази вратата. Първият ми удар мина между него и дирека и аз вкарах. Втурнах се бързо, когато той шутира, засякох топката и пак вкарах.

Той ни оставя да спечелим — рече недоволно Мел.

— Хайде, Иън, играй.

— Играя.

Кажу ми, че играе като момиче.

— Играеш като момиче.

Той се засмя и аз отново успях да прокарам топката покрай него. Това, като че ли не го ядоса достатъчно. След малко получих отново вдъхновение, пак прострелях вратата му, надявайки се, че го правя за последен път.

Мел възрази.

Идеята не ми харесва.

Обаче се обзалагам, че ще свърши работа.

Поставих топката в центъра на игрището.

— Ако спечелиш, ще можеш да спиш в стаята ми, докато ги няма. Имам нужда от добър сън през нощта.

— Печели този, който пръв отбележи десет гола. — С рязко движение той изрита топката толкова силно покрай мен, че тя отскочи в далечната стена, която не се виждаше в тъмното, и се върна обратно при нас.

Погледнах Лили.

— Не беше ли встрани от вратата?

— Не, право в центъра.

— Един на три — обяви Иън.

Бяха му нужни петнадесет минути да спечели, но поне постигнах целта си и го накарах да играе сериозно. Дори успях да му вкарам още един гол и бях горда от себе си. Вече едва си поемах въздух, когато той открадна топката от мен и стреля за последен път във вратата ми. Не беше задъхан.

— Четири на десет. Аз печеля.

— Добра игра — рекох сърдито аз.

— Измори ли се? — попита той с прекалено невинно изражение и ме досмеша.

После се протегна:

— Мисля, че и аз съм готов за леглото — рече Иън и дяволито ме погледна.

Аз премигнах.

— Ау, Мел, знаеш, че се шегувам. Не се сърди.

Лили ни погледна изумена.

— Джаредовата Мелани не ме иска — каза ѝ Иън и намигна.

Тя повдигна вежди.

— Това е... интересно.

— Чудя се защо се забави Уес толкова много! — смени темата Иън, без да обръща внимание на реакцията ѝ. — Дали да не отидем да го потърсим? Бих пийнал малко вода.

— Аз също — съгласих се аз.

— Донесете малко и на мен — рече Лили. Не се помръдна от мястото на пода, където се беше полуизлегнала.

Когато навлязохме в тесния тунел Иън ме прегърна леко през кръста.

— Знаеш ли — каза той, — наистина не е честно от страна на Мелани да те кара да страдаш, когато е ядосана.

— Откога хората станаха толкова честни?

— Добър довод.

— Освен това тя с удоволствие би те накарала да страдаш, ако ѝ позволя.

Той се засмя.

— Това, което става между Уес и Лили, е хубаво, как мислиш? — заяви той.

— Да. И двамата изглеждат много щастливи. Това ми харесва.

— На мен също. Уес най-после успя да спечели момичето. Това ми дава надежда — каза Иън и ми намигна. — Дали Мелани ще те накара да се почувстваш много зле, ако те целуна сега?

За секунда се вцепених, а после поех дълбоко въздух.

— Вероятно.

О, да.

— Определено.

Иън въздъхна.

В този момент чухме Уес. Гласът му долетя от края на тунела и с всяка дума се приближаваше.

— Върнаха се! Скит, върнаха се!

Беше ми нужна по-малко от секунда, за да осъзная какво казва, а след това се втурнах бързо напред. Чух зад мен Иън да мърмори нещо за напразни усилия. За малко щях да съборя Уес на земята.

— Къде? — попитах задъхана аз.

— На площада.

Отново побягнах. Втурнах се в голямата пещера и започнах да се оглеждам. Не беше трудно да ги открия. Джейми стоеше пред група хора близо до входа на южния тунел.

— Здравей, Скит! — провикна се той и ми махна.

Труди го хвана за ръката, докато тичах покрай нивата, като че ли да му попречи да се втурне към мен, за да ме посрещне. Хванах го с две ръце за раменете и го притиснах към себе си.

— О, Джейми!

— Липсвах ли ти?

— Само малко. Къде са останалите? Върнаха ли се всички?

Освен Джейми, единствената тук от завърналите се от акцията беше Труди.

Останалите от групата — Лусина, Рут Ан, Кайл, Травис, Вайълет, Рийд — бяха дошли да ги посрещнат.

— Всички се върнаха и са добре — увери ме Труди.

Огледах огромната пещера.

— Къде са?

— Ами... мият се, разтоварват...

Исках да предложа помощта си... изобщо да направя нещо, което би ме приближило до мястото, където е Джаред, за да се уверя със собствените си очи, че е добре, но знаех, че няма да ми бъде разрешено да видя откъде вкарват товара.

— Струва ми се, че имаш нужда от баня — казах на Джейми и зарових пръсти в мръсната му, сплъстена коса, без да го изпускам от прегръдката си.

— Би трябвало да отиде да полегне — обади се Труди.

— Труди — рече тихо Джейми и сърдито я изгледа.

Труди ми хвърли бърз поглед, а после отмести очи.

— Да полегне...? — Вгледах се в Джейми. Отдръпнах го от себе си, за да мога да го огледам по-добре. Не ми се видя изморен — очите му бяха живи, а бузите под силния тен зачервени. Отново го огледах внимателно и изведнъж очите ми се вторачиха в десния му крак.

В дънките му имаше голяма дупка на няколко сантиметра над коляното. Платът около дупката беше тъмен, червеникавокафяв и този зловещ цвят се простираше в дълго петно, което стигаше до маншета на панталона.

Кръв — установи ужасена Мелани.

— Джейми? Какво се е случило?

— Благодаря, Труди.

— Тя и така скоро щеше да разбере. Хайде, ще разговаряме, докато куцукаш.

Труди го подхвана под ръката и той тръгна бавно, накуцвайки напред, като се стараеше да прехвърля тежестта върху левия крак.

— Джейми, кажи ми какво стана? — Подхванах го от другата страна, като се стараех да поема колкото може повече от тежестта.

— Беше наистина глупаво и само аз съм си виновен. Можеше и тук да се случи.

— Кажи ми.

Той въздъхна.

— Спънах се с нож в ръка.

Аз потреперих.

— Дали да не те отведем в другата посока? Трябва да те види докторът.

— Оттам идвам. Първо там отидохме.

— Какво каза докторът?

— Всичко е наред. Почисти раната, превърза я и каза да отида да си легна.

— През целия път си вървял, така ли? Защо не остана в болницата?

Джейми направи гримаса и погледна Труди, като че ли очакваше тя да отговори.

— Джейми ще се чувства по-удобно в леглото си — заяви тя.

— Да — съгласи се бързо той. — Кой би искал да лежи върху някоя от онези ужасни кушетки?

Изгледах ги, а после погледнах зад мен. Хората се бяха разотишли. Чувах гласовете им, които отекваха надолу из южния коридор.

Защо беше всичко това? — запита се, усъмнила се, Мелани.

Изведнъж ми дойде наум, че Труди не я бива повече от мен в лъжите. Когато каза, че другите от акцията разтоварват и се мият, в гласа ѝ забелязах някаква фалшива нотка. Спомних си, че погледна надясно към онзи тунел.

— Здравей, момче! Здравей, Труди! — поздрави настигналият ни Иън.

— Здравей, Иън — отвърнаха едновременно на поздрава му те.

— Какво е станало тук?

— Паднах върху един нож — смотолеви Джейми и наведе глава. Иън се засмя.

— Мисля, че не е смешно — казах му ядосана аз. Мелани, която и без това усещах, че трепери в мен, си представи как му удря плесница. Не ѝ обърнах внимание.

— На всеки може да се случи — рече Иън и тупна леко Джейми по ръката.

— Точно така — съгласи се Джейми.

— Къде са останалите?

Наблюдавах Труди с крайчеца на окото, докато му отговаряше.

— Ами трябва да завършат разтоварването. — Този път погледна съвсем преднамерено към южния тунел и изражението на Иън изведнъж стана напрегнато за част от секундата. После Труди обърна очи към мен и видя, че я наблюдавам.

Отвлечи им вниманието — прошепна Мелани.

Погледнах бързо Джейми.

— Гладен ли си? — попитах го аз.

— Да.

— Кога пък не си бил гладен? — подразни го Иън. Лицето му отново беше спокойно. Беше по-добър лъжец от Труди.

Когато стигнахме стаята ни, Джейми се отпусна с облекчение върху големия дюшек.

— Сигурен ли си, че си добре? — попитах аз.

— Нищо ми няма. Наистина. Докторът каза, че до няколко дни ще се оправя.

Аз кимнах, макар да не бях съвсем убедена.

— Ще отида да се измия — обяви Труди и излезе.

Иън се подпря на стената и остана.

Гледай надолу, когато лъжеш — посъветва ме Мелани.

— Иън — загледах се внимателно в окървавения крак на Джейми, — би ли ни донесъл нещо за ядене? Аз също огладнях.

— Да. Донеси ни нещо хубаво.

Чувствах погледа на Иън върху себе си, но не вдигнах глава.

— Добре — съгласи се той. — Връщам се след секунди — каза Иън, като наблегна на последната дума.

Продължих да гледам надолу, като се преструвах, че разглеждам раната на Джейми, докато чух стъпките му да затихват.

— Не си ми сърдита, нали? — попита Джейми.

— Не, разбира се.

— Знам, че не искаше да отида.

— Сега си в безопасност, само това има значение. — Потупах го разсеяно по ръката. После се изправих и оставих косата си, която сега стигаше до брадичката ми, да закрие лицето ми. — Веднага се връщам. Забравих нещо, което исках да кажа на Иън.

— Какво? — попита той, смутен от тона ми.

— Ще имаш ли нещо против да останеш малко сам?

— Не, разбира се — отвърна все още недоумяващ той.

Измъкнах се навън преди да успее да каже нещо. Коридорът беше празен. Иън не се виждаше. Трябваше да бързам. Знаех, че вече подозира нещо. Беше забелязал, че ми направи впечатление нескопосаното обяснение на Трудни. Нямаше да отсъства дълго.

Вървах бързо, но не тичах, докато минавах през големия площад. Бях съсредоточена, като че ли съм тръгнала да изпълнявам някаква поръчка. Там имаше само няколко души. Рийд се отправи към коридора, който водеше към банята с басейна. Рут Ан и Хайди стояха край входа на източния коридор и разговаряха. Лили и Уес бяха с гръб към мен и се държаха за ръце. Никой не ми обърна внимание. Гледах напред, като че ли не забелязвах южния тунел и свих в него в последния момент.

Веднага, щом навлязох в тъмния коридор, се втурнах по познатия ми път.

Нещо ми подсказваше, че пак е същото, че е повторение на последния път, когато Джаред и другите се бяха завърнали от акция и всички бяха тъжни, а докторът се беше напил и никой не отговаряше на въпросите ми. Сега се случваше отново нещо, за което не биваше да зная. Нещо, което според Иън не бих искала да знам. Усетих по врата си убождане като от иглички. Може би наистина не исках да знам.

Напротив, искаш. И двете искаме.

Страх ме е.

Мен също.

Продължих да тичам колкото е възможно по-тихо надолу по тъмния тунел.

ГЛАВА 40

УЖАСЕНА

Забавих ход, когато чух гласове. Не бяха достатъчно близо до болницата, за да е гласът на доктора. Бяха гласовете на други, които се връщаха оттам. Притиснах се до каменната стена и се запромъквах колкото може по-безшумно. Бях се запъхтяла от тичането. Запуших устата си с ръка, за да заглуша звука.

— ... защо продължаваме да правим това? — оплака се някой.

Не бях сигурна чий глас беше. Някой, когото не познавах добре. Може би Вайълет? В тона се усещаше същата, позната ми вече потиснатост. Това сложи край на съмненията ми, че си въобразявам нещо.

— Докторът не искаше да го прави. Този път идеята беше на Джаред.

Този път бях сигурна, че говореше Джефри, макар гласът му да беше леко променен от отвращението, което се усещаше в него. Разбира се, Джефри беше участвал в акцията заедно с Труди. Те правеха всичко заедно.

— Мислех, че той е най-големият противник на тази работа.

Предположих, че това беше Травис.

— Сега изглежда... по-мотивиран — отвърна Джефри. Говореше тихо, но усетих, че го е яд на нещо.

Минаха само на двадесетина сантиметра от мен и аз се прилепих плътно към стената. Замръзнах на мястото си, без да смея да си поема дъх.

— Мисля, че е гадно — прошепна Вайълет. — Отвратително е. Никога няма да даде резултат.

Вървяха бавно и в стъпките им се усещаше някакво отчаяние. Никой не й отговори. Повече никой не се обади, докато ги чувах. Стоях неподвижна, стъпките им позатихнаха, но не можех да чакам съвсем да заглъхнат. Иън може би вече беше тръгнал след мен.

Продължавах да пристъпвам колкото е възможно по-бързо напред, а после отново започнах да тичам, когато реших, че е вече безопасно.

Забелязах първите слаби признаци от проникващата дневна светлина през входа на тунела пред мен и преминах в по-умерен ход, но продължих да се движа бързо. Знаех, че след като завия зад плавния завой, ще мога да видя изхода към царството на доктора.

Следвах извивката и светлината започна да става по-ярка. Сега вече започнах да напредвам много предпазливо, като внимавах да стъпвам съвсем безшумно. Беше много тихо. За момент се запитах дали нещо не бъркам и дали изобщо имаше някой тук. После, когато неравният вход изникна пред мен, хвърляйки сноп ярка слънчева светлина в отсрещната стена, чух някакво тихо хлипане.

Отидох на пръсти до края на отвора, спрях и се ослушах. Хлипането продължи. То беше съпроводено от друг звук — някакъв лек, ритмичен тътен.

— Хайде, хайде. — Беше гласът на Джеб, дрезгав от вълнение. — Всичко е наред. Всичко е наред, докторе. Не го вземай толкова присърце.

Из помещението се чуваха приглушени стъпки на повече хора, а също и шумолене на някаква материя. Като че ли бършеха нещо.

Усетих нетипична за тук миризма. Странно... не толкова на метал, но и не приличаше на нищо друго. Миризмата ми беше непозната... Бях сигурна, че не съм я помирисвала преди, но въпреки това имах странното усещане, че би трябвало да ми е позната.

Страхувах се да надникна зад ъгъла.

Какво по-лошо биха могли да ни направят? — попита Мел. *Да ни накарат да напуснем ли?*

Права си.

Нещата определено се бяха променили, ако това беше най-лошото, от което можех сега да се страхувам от хората.

Поех дълбоко въздух, отново усетих онзи странен, неприятен мирис, заобиколих скалистия ръб на входа и се вмъкнах в болницата. Никой не ме забеляза.

Докторът беше коленичил на пода, заровил лице в ръцете си. Раменете му ту се повдигаха, ту се отпускаха. Джеб се наведе над него и го потупа по гърба. Джаред и Кайл поставяха груба носилка до една

от кушетките в средата на помещението. Изражението на Джаред беше сурово, докато отсъстваше маската на лицето му се беше върнала отново.

Кушетките не бяха празни, както обикновено. Нещо скрито под тъмозелените одеяла изпълваше по дължина и двете. Беше нещо продълговато и неправилно, с познати очертания и ъгли...

Импровизираната маса на доктора беше сложена отпред до кушетките на най-осветеното от слънчевите лъчи място. Те се отразяваха от наредените на нея лъскави инструменти — скалпели и набор старинни медицински пособия, на които не знаех имената.

По-лъскави от тях бяха други сребристи неща. Това бяха искрящи, сребристи, сгърчени в измъчени пози части, разхвърляни из масата... заедно с изскубнати от тях мънички, сребристи нишки. По масата, по одеялата и по стените имаше петна от сребриста течност...

Писъкът ми раздра тишината в залата. Почувствах как всичко около мен се завъртя и аз не можех да намеря пътя за излизане. Стените, изцапани със сребристата течност, се издигаха навсякъде пред мен, накъдето и да се обърнех.

Някой извика името ми, но не можах да разбера чий беше гласът. Писъкът беше прекалено силен и ме заболя главата. Каменните стени, по които се стичаше сребристата течност, се блъснаха в мен и аз паднах на пода. Нечии тежки ръце ме приковаха към него.

— Докторе, помогни!

— Какво й е?

— Дали не припадна?

— Какво видя тя?

— Нищо... нищо. Телата бяха покрити!

Това беше лъжа! Телата бяха ужасяващо открити, разпилени в зловещи пози по лъскавата маса. Осакатени, насечени, измъчвани тела, превърнати в гротескни останки...

Бях видяла ясно пипалата, все още прикрепени към разрязаната горна част от трупа на дете. Та това беше само дете! Едно бебе! Бебе, парчетата от чието тяло бяха разхвърляни безразборно из масата, зацапана от собствената му кръв...

Стомахът ми се сви и почувствах как в гърлото ми се надигна парещ стомашен сок.

— Скит? Чуваш ли ме?

— Тя в съзнание ли е?

— Мисля, че се кани да повърне.

Последният глас беше прав. Нечии твърди ръце хванаха главата ми, докато изхвърлях неудържимо навън киселината от стомаха си.

— Какво да правим, докторе?

— Дръжте я. Не я оставяйте да се нарани.

Аз се закашлях и се заизвивах, опитвайки се да избягам. Гърлото ми се прочисти.

— Пуснете ме! — Успях да извикам накрая аз. — Махнете се от мен! Махнете се! Вие сте чудовища! Мъчителни!

Отново започнах да крещя без думи и да се извивам в ръцете, които ме държаха.

— Успокой се, Скит! Ш-ш-шт! Всичко е наред! — Беше гласът на Джаред. За пръв път нямаше значение, че е на Джаред.

— Чудовище! — изкрещях му аз.

— Тя е изпаднала в истерия — каза му докторът.

— Продължавайте да я държите.

Получих рязък и много болезнен удар през лицето. Чух някъде далеч от заобикалящия ме хаос, че някой ахна от изненада.

— Какво правиш? — извика Иън.

— Получила е някакъв припадък, Иън. Докторът се опитва да я накара да дойде на себе си.

Ушите ми пищяха, но не от плесницата. Беше от миризмата, миризмата на сребърната кръв, която капеше от стените — миризмата на кръвта на душите. Стаята се завъртя около мен, като че ли беше жива. Светлината се пречупи в някакви причудливи форми, напомнящи ми чудовища от миналото ми. Един Лешояд разпери криле и насочи тежките си остри нокти към лицето ми... Докторът ми се усмихна и посегна към мен, а от пръстите му се стичаше сребриста кръв... Стаята се завъртя още веднъж, този път бавно, а после всичко потъна в мрак.

Не останах дълго в безсъзнание. Сигурно бяха изминали само секунди, когато главата ми се проясни. Щеше ми се още дълго да не чувствам нищо. Движех се и се клатушках напред-назад, но беше прекалено тъмно, за да виждам нещо. Добре, че ужасната миризма беше изчезнала. Усещах влажния, застоен въздух на пещерите като парфюм.

Чувството, че ме носят на ръце, ми беше познато. През първата седмица, след като Кайл ме нарани, пътувах до много места в ръцете на Иън.

— ... мислех, че тя сигурно се досеща какво искаме да направим. Изглежда, че съм сбъркал — измърмори Джаред.

— Това ли мислеше, че е станало? — Гласът на Иън наруши рязко тишината в тунела. — Че се страхува, защото докторът се опитва да извади навън другите души ли? Че се е страхувала за себе си?

Джаред не отговори веднага.

— А ти не мислиш ли така?

Иън прочисти гърлото си.

— Не, не мисля. Колкото и да съм отвратен, че си докарал нови жертви... за доктора, че си ги докарал тъкмо сега!... И колкото да ми се повдига от цялата работа, едва ли затова се е разстроила така. Как може да си толкова сляп? Не можеш ли да си представиш как ѝ е изглеждало всичко там в болницата?

— Знам, че бяхме покрили телата преди да...

— Не тези тела, Джаред. О, не се съмнявам, че Скит би се разстроила при вида на човешки труп, след като е толкова състрадателна и след като насилието и смъртта не са част от нейния нормален свят. Но я помисли какво са означавали за нея нещата върху онази маса?

Настъпи нова кратка пауза.

— Ох — изпъшка Джаред.

— Да. Ако с теб влезем в една морга, в която се извършва аутопсия на хора, и там има нарязани части от човешки тела и разплискана навсякъде кръв, няма ли това да ни подейства също толкова зле, колкото и на нея? Разбира се, щяхме да сме виждали това и преди... дори преди нашествието, например във филми на ужасите. Обзалагам се, че тя никога преди не е била подлагана на такава гледка през всичките си животи.

Отново започна да ми се повдига. Думите му ме връщаха отново назад към преживяното. Към гледката. Към миризмата.

— Пусни ме — прошепнах аз. — Остави ме на земята.

— Не исках да те събудя, съжалявам. — Последните думи бяха казани твърде разпалено, той не се извиняваше само за това, че ме бе събудил.

— Пусни ме.

— Не се чувстваш добре. Ще те занеса в стаята ти.

— Не. Пусни ме на земята веднага.

— Скит...

— Веднага! — изкрещях аз. Блъснах Иън в гърдите и едновременно с това освободих краката си. Яростната ми съпротива го изненада. Изпусна ме и аз за малко да се просна на пода.

Макар и приклепнала успях да се задържа на крака, а после скочих и побягнах.

— Скит!

— Пусни я.

— Не ме докосвай!

— Скит, върни се!

Стори ми се, че двамата се нахвърлиха един срещу друг зад мен, но не спрях. Разбира се, че се биеха. Те са човеци. На тях насилието им доставя удоволствие. Не спрях и когато излязох на светлото. Протичах бързо през голямата пещера, без да поглеждам някое от чудовищата там. Почувствах, че ме гледат, но не ми пукаше.

Не ме интересуваше и къде отивам. Просто някъде, където можех да бъда сама. Избягвах тунелите, около входовете на които имаше хора, и се втурнах в първия, който беше празен.

Беше източният тунел. Днес бягах за втори път през този коридор. Последния път с радост, а този път ужасена. Беше ми трудно да си спомня как се бях почувствала този следобед, след като разбрах, че участниците в акцията са се завърнали. Сега всичко беше мрачно и потискащо, включително и завръщането им. Самите камъни ми изглеждаха някак зловещи. Обаче бях направила правилния избор. Никой нямаше причина да бъде тук и тунелът беше празен.

Изтичах до най-отдалечения му край и навлязох сред мрака на голямата пещера за забавления. Възможно ли беше да съм играла с тях само преди толкова кратко време? Как вярвах на усмивките по лицата им, как не прозрях какви зверове се крият под тях...

Продължих да вървя напред, докато навлязох до глезените в мрачните, черни води на потока. Отдръпнах се назад и протегнах ръка, търсейки опора в някоя стена. Когато напипах груба каменна издатина с остри ръбове, успях да се вмъкна във вдлъбнатината зад нея и легнах, свита на кълбо на пода.

Не беше това, което си помислихме. Докторът не наранява никого нарочно, просто се опитва да спаси...

МАХНИ МИ СЕ ОТ ГЛАВАТА! — изкрещях аз.

Когато я отпъдих от мен и я накарах да млъкне, за да не чувам оправданията ѝ, си дадох сметка колко слаба бе станала през месеците на приятелството ни. До каква степен тя зависеше от това, което ѝ позволявах да прави?

Беше толкова лесно да я накарам да замълчи. Също толкова лесно, колкото и в самото начало. Сега бях само аз. Само аз, болката и ужасът, че никога няма да мога да избягам. Никога вече нямаше да се отърва от онази гледка в главата ми. Никога нямаше да се освободя от нея. Тя беше станала завинаги част от мен.

Не знаех как се скърби тук. Не можех да скърбя по човешкия начин за тези загубени души, чиито имена никога не съм знаела. За нарязаното на парчета дете върху масата.

На Произход никога не ми се беше случвало да скърбя. Не знаех как се прави това там в истинския дом на моя вид. Затова се примирих с начина, по който го правеха Прилепите. Струваше ми се подходящ за тук, където всичко беше така тъмно, като че ли бях спяла. Прилепите скърбяха в мълчание — не пееха в продължение на седмици наред, докато болката от празнотата не останеше назад поради липсата на музика. Тази болка беше по-мъчителна, отколкото болката от загубата на душа. Там усещането за загуба ми беше познато. Един приятел беше убит в случаен инцидент, от паднало през нощта дърво. Намерихме го твърде късно, за да го спасим от премазаното тяло на домакина му. Извисяване... хармония — това бяха думите, които можеха да се свържат на този език с името му. Не бяха най-точните, но достатъчно близки. В смъртта му нямаше ужас, а само скръб. Беше станало случайно.

Ромоленето на потока беше твърде нестройно, за да ми напомни за песните ни. Можех да скърбя въпреки неговото лишено от хармония ромолене. Обгърнах здраво раменете си с ръце и започнах да скърбя за детето и за другата душа, която беше умряла с него. За моите роднини. За моето семейство. Ако бях намерила начин да се измъкна от това място, ако бях предупредила Търсачите, техните останки нямаше да бъдат така безразборно насочени и размесени в онова обляно с кръв помещение.

Искаше ми се да заплача, за да се чувствам още по-потисната, но това беше човешкият начин. Затова стиснах устни и се свих в тъмното, задържайки болката вътре в себе си. Скръбта и мълчанието ми бяха откраднати.

Нужни им бяха само няколко часа. Чух ги да ме търсят, чух гласовете им да отекват из дългите коридори. Викаха ме, очаквайки да им отговоря. Когато не получиха отговор, донесоха светлина. Не само светещи със слаба синя светлина фенери, с които никога нямаше да открият скривалището ми тук сред този мрак, а и джобни фенери, които изпускаха силна, жълта светлина. До третото претърсване на пещерата не успяха да ме намерят дори и с тях. Защо не ме оставяха на мира?

Когато най-накрая един лъч ме освети, се чу въздишка на облекчение.

— Намерих я! Кажи на другите да се върнат вътре! В края на краищата тя все пак е тук!

Познах гласа, но не го свързах с име. Просто още едно чудовище.

— Скит? Скит? Добре ли си?

Не вдигнах глава и не отворих очи. Бях в траур.

— Къде е Иън?

— Мислиш ли, че трябва да докараме Джейми?

— Не трябва да идва с този крак.

Джейми. Потреперих при произнасянето на името му. Моят Джейми. Той също беше чудовище. Не се различаваше от другите. Моят Джейми. Изпитвах физическа болка, когато мислех за него.

— Къде е тя?

— Ето тук, Джаред. Тя не... отговаря.

— Не сме я докосвали.

— Добре, дай ми този фенер — заяви Джаред. — Сега можете да си вървите. Тревогата се отменя. Отдръпнете се, за да не й пречите да диша.

Чу се шум от стъпки, които обаче не се отдалечиха много.

— Говоря ви сериозно, бе, хора. Така не ми помагате. Вървете си. Напуснете пещерата.

Отначало стъпките бяха бавни, но после станаха по-енергични. Чух стъпките на много хора да се отдалечават и после съвсем заглъхнаха. Джаред изчака, докато отново настъпи пълна тишина.

— Добре, Скит, сега сме само двамата.

Изчака за някакъв отговор.

— Виж, предполагам, че е било твърде... лошо. Не искахме да виждаш това. Съжалявам.

Съжалявал? Джефри беше казал, че идеята била негова. Той е искал да ме нарежат на малки парчета и да разхвърлят кръвта ми по стените. Ако намереше начин, щеше да е готов да унищожи милиони като мен, за да може любимото му чудовище да продължи да живее в него. Щеше да насече всички ни на парчета.

Известно време не каза нищо, очаквайки реакцията ми.

— Като че ли искаш да останеш сама. Добре. Мога да им кажа да не се приближават до теб, щом така искаш.

Не се помръднах. Нещо докосна рамото ми. Отдръпнах се от него и се притиснах към остриите камъни.

— Съжалявам — рече тихо той.

Чух го да се изправя, а червената светлина, която виждах под спуснатите си клепачи, започна да избледнява, докато той се отдалечаваше. Срещна някого при входа на пещерата.

— Къде е тя?

— Иска да е сама. Остави я.

— Не се изпречвай отново на пътя ми, Хоу.

— Мислиш ли, че ще иска утеха от теб? От един човек?

— Не съм участвал в това...

Когато отговори, гласът на Джаред беше тих, но въпреки това успях да чуя какво каза:

— Не този път. Ти си един от нас, Иън. Неин враг. Чу ли какво каза тя там? Тя крещеше чудовища. Така гледа на нас сега. Не се нуждае от утехата ти.

— Дай ми фенера!

Престанаха да говорят. След минута чух нечии стъпки бавно да прекосяват пещерата. След малко лъчът отново ме освети. Свих се още повече, очаквайки той да ме докосне.

Последва тиха въздишка, а после го чух да сядва върху камъка, не толкова близо до мен, колкото очаквах. Чу се щракане и светлината угасна. Дълго чаках да заговори, но той стана също толкова мълчалив, колкото и аз. Накрая престанах да чакам и възобнових траура си. Иън

не ме прекъсна. Стоях в мрака на голямата дупка и скърбях за загиналите души заедно с един човек край мен.

ГЛАВА 41

ИЗЧЕЗНАЛА

Иън остана с мен в тъмното в продължение на три дни. Напускаше само за кратко от време на време, за да ни донесе храна и вода. Отначало ядеше само той, а аз не. Но после, когато разбра, че таблата ми продължава да е пълна не поради липса на апетит от моя страна, престана и той да яде. Използвах кратките му отсъствия, за да се справя с физическите си нужди, които не можех да пренебрегна, и бях благодарна, че миризливият поток беше наблизко. Когато продължих да гладувам, тези потребности изчезнаха.

Не можех да не спя, но не се стараех да се наместя по-удобно. Когато се събудих първия ден, установих, че главата и раменете ми са в скута му. Отдръпнах се от него и потреперих толкова силно, че той повече не повтори този жест. След това спях, притисната с гръб към стената, а когато се събуждах, веднага се свивах на топка и продължавах да мълча.

— Моля те — прошепна Иън на третия ден. Поне на мен ми се струваше, че е третият, защото нямаше начин да разбере как минава времето в тъмното, тихо място. Тогава заговори за пръв път. Знаех, че пред мен има табла с храна. Той я побутна по-близо до мен, докато тя докосна крака ми и аз се отдръпнах.

— Моля те, Скит. Моля те, хапни нещо.

Сложи ръка върху моята, но бързо я отдръпна, когато почувства, че се стреснах.

— Моля те, не ме мрази. Толкова съжалявам. Ако знаех... щях да ги спра. Няма да позволя да се случи отново.

Никога нямаше да може да ги спре. Той беше просто един сред многото. А както беше казал Джаред, преди не беше имал възражения. Аз бях врагът. Дори и най-голямото състрадание, според ограничените човешки представи, щеше да се пази за техния вид. Знаех, че докторът не би причинил умишлено болка на друг човек. Дори се съмнявах, че е способен да наблюдава да се върши такова нещо, след като беше

толкова чувствителен. Но към един червей, към една стоножка? Защо щеше да му пука за агонията на някакво странно извънземно създание? Защо ще се притеснява да убие бебе — бавно, като реже парче по парче, след като то нямаше човешка уста, за да крещи?

— Трябваше да ти кажа — прошепна Иън.

Щеше ли да има значение, ако просто ми беше казано, вместо да видя със собствените си очи измъчените останки? Щеше ли болката да е по-малка?

— Моля те, яж.

Отново настъпи мълчание. Останахме така може би още един час. Иън стана и тихо се отдалечи.

Не можех да разбера чувствата си. В този момент мразех тялото, с което бях свързана. Защо имаше логика да се чувствам потисната от това, което правеше той? Защо понасях така болезнено самотата, за която копнеех? Искях чудовището да се върне, а това беше напълно погрешно.

Не останах дълго сама. Не знаех дали Иън беше отишъл да го доведе, или той беше чакал Иън да си тръгне, но разпознах замисленото подсвиркване на Джеб, докато се приближаваше в тъмнината. Свирукането престана, когато стигна на няколко крачки от мен, а после нещо силно щракна. В очите ми се заби силен сноп жълта светлина и аз премигнах срещу нея.

Джеб вдигна фенера с крушката нагоре. Той направи светъл кръг в ниския таван, а наоколо стана по-светло. Седна и се облегна на стената до мен.

— Искаш да се умориш от глад, така ли? Това ли е намерението ти?

Продължих да гледам каменния под. Ако бях честна пред себе си, трябваше да призная, че моят траур беше свършил. Не познавах детето или другата душа в пещерата на ужасите. Не можех да скърбя безкрайно за непознати. Не, просто бях ядосана.

— Ако искаш да умреш, има по-лесни и по-бързи начини.

Да не би да не го знаех.

— Ами тогава дай ме на доктора! — изкрещях аз.

Джеб се изненада, когато ме чу да говоря. Кимна на себе си, като че ли това беше очаквал да излезе от устата ми.

— Очакваше ли, че ние просто ще се предадем, Скитнице? — Сега тонът на Джеб беше по-твърд и по-сериозен, отколкото го бях чувала преди. — Нашият инстинкт за оцеляване е доста по-силен. Разбира се, че искаме да намерим начин да си върнем отново мозъците. Някой ден може да се случи на всеки от нас. Вече изгубихме толкова много хора, които обичахме. Не е лесно. Докторът се чувства направо смазан всеки път, когато не успява. Вече си виждала това. Обаче това е нашата реалност, Скит. Това е нашият свят. Ние загубихме войната. На път сме да бъдем напълно унищожени. Опитваме се да намерим начини да се спасим.

Джеб за пръв път разговаряше с мен така, като че ли бях душа, а не човек, въпреки че имах чувството, че той винаги прави тази разлика. Просто беше едно вежливо чудовище. Не можех да отрека, че в това, което казва, имаше истина и логика. Шокът беше отминал, отново бях същата, както преди. В природата ми беше да бъде справедлива.

Някои от тези човеци можеха да погледнат на нещата от моята гледна точка. Иън, например, беше такъв. Но аз също можех да разбера тяхната гледна точка. Те бяха чудовища, ала може би чудовища, които имаха оправдание за това, което вършат. Разбира се ще мислят, че отговорът им трябва да бъде насилието. Не биха могли да си представят някакво друго разрешение. Можех ли да ги обвинявам, че са генетично програмирани така, че възможностите им за решаване на проблема да са ограничени само до този начин?

Прокашлях се, но гласът ми беше все още дрезгав от продължителното мълчание.

— Клането на бебета няма да спаси никого, Джеб. Сега всички те са мъртви.

За момент той не каза нищо.

— Не можем да различаваме вашите малки от възрастните.

— Знам това.

— Вие не щадите нашите бебета.

— Но не ги и измъчваме. Никога не причиняваме умишлено болка на когото и да било.

— Правите нещо по-лошо. Унищожавате го.

— А вие правите и двете.

— Е, да, правим го, защото трябва да се опитваме. Трябва да продължим да се борим. Това е единственият начин, който знаем. Трябва или да продължаваме да опитваме, или да се обърнем с лице към стената и да умрем. — Той ме погледна, повдигайки вежда.

Изглежда, че и аз бях направила същото. Въздъгнах, взех бутилката с вода, която Иън беше оставил до крака ми, пресуших я на един дъх и отново прочистих гърлото си.

— Никога няма да успеете, Джеб. Можете да продължавате да ни режете на парчета, но само ще избивате все повече и повече разумни същества и от двата вида. Ние не убиваме умишлено, но и нашите тела не са слаби. Израстъците ни може да изглеждат като мека, сребриста коса, но са по-издръжливи от вашите органи. Точно това става, нали? Докторът нарязва родствениците ми, а техните крайници разкъсват мозъците на вашите.

— Като домашно сирене — съгласи се той.

Задавих се и потреперих, когато си го представих.

— И на мен ми се повдига от това — призна той. — Докторът го преживява много мъчително. Всеки път, когато си мисли, че е успял да реши проблема, нещата отново завършват с провал. Опитва всичко, което му дойде наум, но не може да им попречи да се превърнат в овесена каша. Твоите души не реагират на инжектирани опиати или отрова.

— Разбира се! — отвърнах рязко и отново ужасена аз. — Нашият химически състав е съвършено различен.

— Веднъж един от вашите изглежда предугади какво ще се случи. Преди докторът да умъртви човешкото тяло, онова сребърно нещо разкъса мозъка отвътре. Разбира се, ние не знаехме това, докато докторът не му отвори черепа. Човекът просто рухна на земята.

Бях изненадана и странно впечатлена. Тази душа е била много смела. Аз нямах куража да направя нещо подобно, дори в началото, когато бях сигурна, че ще искат да измъкнат от мен с мъчения същата тази информация. Не си представях, че ще се опитат сами да изтръгнат отговора. Този начин беше така очевидно обречен на провал, че изобщо не ми дойде наум за него.

— Джеб, ние сме сравнително дребни същества, напълно зависими от неподатливи домакини. Нямахме да просъществуваме толкова дълго, ако нямахме някаква защита.

— Не отричам, че твоят вид има право на тази защита. Само ти казвам, че ще продължим да се борим както можем. Намеренията ни не са да причиняваме умишлено болка на когото и да било. Правим го в процеса на тази борба и ще продължим да се борим.

Двамата мълчаливо се изгледахме.

— Ами тогава накарай доктора да нареже и мен. За какво друго мога да ставам?

— Хайде, хайде. Не ставай глупава, Скит. Ние, човечите, не се придържаме чак толкова много към логиката. У нас диапазонът на доброто и лошото е много по-широк, отколкото при вас. Е, може би повече на лошото.

Кимнах при тези думи, но той продължи, без да ми обръща внимание:

— Ние ценим индивидуалното. Може би, ако трябва да бъдем съвсем точни, му придаваме прекалено голямо значение. Да вземем, например, Пейдж... колко хора би пожертвала тя, за да запази Анди жив? Отговорът не би имал никакъв смисъл, ако гледаме еднакво на цялото човечество. Или пък начина, по който ти си ценена тук... Да, в това също няма много логика, ако подходим от общочовешка гледна точка. Обаче има хора, които биха те ценили повече от един непознат човек. Трябва да призная, че включвам и себе си в тази група. Считам те за приятел, Скит. Разбира се, нещата няма да вървят добре, ако ме мразиш.

— Не те мразя, Джеб. Но...

— Но, какво?

— Просто не виждам как бих могла да живея повече тук. Не и ако продължавате да избивате в другата стая себеподобните ми. А е очевидно, че не мога да напусна. Сега разбираш ли, какво имам предвид? Какво друго ми остава освен безсмислените кланета на доктора? — Потреперих.

Той кимна.

— Това наистина е довод. Не е честно да те караме да продължиш да живееш така.

Стомахът ми се сви.

— Ако имах някакъв избор, бих предпочела да ме застреляш — прошепнах аз.

Джеб се засмя.

— Не избързвай толкова, скъпа. Никой няма да стреля по приятелите ми, нито ще ги коли. Знам, че не ме лъжеш, Скит. Щом като казваш, че нашият начин няма да свърши работа, тогава ще трябва да преосмислим нещата. Ще кажа на момчетата засега да не докарват повече никакви души. Освен това мисля, че нервите на доктора не издържат повече. Той няма да може да понесе още такива опити.

— Може пък да ме лъжеш — заявих аз. — Вероятно няма да мога да разбера.

— В такъв случай, ще трябва да ми се довериш, защото нямам намерение да те застрелям. А и нямам намерение да те оставя да умреш от глад. Хапни нещо, дете. Това е заповед.

Поех дълбоко въздух и се опитах да помисля. Не бях сигурна дали намерихме приемливо решение и за двете страни. В това тяло нямаше логика. Харесвах твърде много хората тук. Те ми бяха приятели. Чудовищни приятели, които не можех да виждам в истинската им светлина, залята от емоции.

Джеб взе дебело парче царевичен хляб, натопен обилно в краден мед, и ми го пъкна в ръката. То стана на нищо в нея, защото се надrobi на лепкави хапки, които полепнаха по пръстите ми. Отново въздъхнах и започнах да си облизвам пръстите.

— Така те искам, момиче! Ще преодолеем и тази трудност. Нещата тук ще потръгнат, ще видиш. Опитай се да мислиш позитивно.

— Да мисля позитивно — изломотих с пълна уста и поклатих недоверчиво глава. — Само че, Джеб...

В този момент се върна Иън. Когато пристъпи в светлината и видя храната в ръката ми, изражението, появило се на лицето му, ме накара да се почувствам виновна. То показваше облекчение и радост.

Не, никога не бях причинявала умишлена физическа болка на някого, но измъчвайки себе си, бях наранила дълбоко и Иън. Човешкият живот е така невъзможно объркан. Каква каша.

— Ето те и теб, Джеб — рече тихо той, сядайки срещу нас, малко по-близо до Джеб. — Джаред предположи, че може да си тук.

Протегнах крак и се преместих по-близо до него. Ръцете ме боляха от дългото обездвижване. Положих ръка върху неговата:

— Извинявай — прошепнах аз.

Той пое ръката ми.

— Не ми се извинявай. Би трябвало да се сетя. Джеб беше прав. Разбира се, че ще окажеш съпротива. Как бих могъл да те виня за това?

— Сега, когато ти си тук, нещата са различни. Тези опити трябваше да спрат.

Обаче присъствието ми тук само правеше още по-важно бързото решаване на проблема. Как да ме изтръгнат от тялото ѝ и да остане само Мелани. Как да ме заличат, за да може тя отново да бъде такава, каквато е била преди.

— На война всичко е справедливо — рекох аз и се опитах да се усмихна. Той леко се усмихна в отговор.

— Както и в любовта. Забрави тази част.

— Е, добре, престанете да спорите — намеси се Джеб. — Още не съм свършил.

Погледнах го с любопитство. Какво имаше още?

— Сега. — Той пое дълбоко въздух. — Опитай се да не изпаднеш пак в хистерия, става ли? — каза Джеб и ме погледна.

Замръзнах и стиснах по-силно ръката на Иън. Той погледна разтревожен към Джеб.

— Да не би да имаш намерение да ѝ кажеш? — попита Иън.

— Сега пък какво има? — попитах разтревожена аз.

Лицето на Джеб беше станало отново непроницаемо като на опитен покерджия.

— Става въпрос за Джейми.

От думите му светът отново се обърна. От три дни бях отново Скитницата — една душа между хората. Сега изведнъж отново се превърнах в Скит — една страшно объркана душа с човешки чувства, прекалено силни, за да бъдат контролирани.

Скочих на крака — вдигнах и Иън заедно с мен, тъй като продължавах да стискам ръката му, а после се заклатих и ми се зави свят.

— Чакай, нали ти казах да не припадаш, Скит. Джейми е добре. Просто много се притеснява за теб. Той чу какво е станало и пита за теб, направо си е изкарал ума и мисля, че това не е добре за него. Дойдох тук, за да те помоля да отидеш да го видиш. Обаче не можеш да отидеш в това състояние. Изглеждаш ужасно. Това само ще го разстрои безсмислено още повече. Седни и хапни още малко.

— Как е кракът му? — настоях да разбере аз.

— Има малка инфекция — смотолеви Иън.

— Докторът нареди да лежи, иначе щеше отдавна сам да дойде да те види. Ако Джаред не го държеше буквално прикован към леглото, непременно щеше да дойде.

Джеб кимна.

— Джаред за малко щеше да дойде тук и да те отнесе насила, но му казах да ме остави първо да поговоря с теб. За момчето няма да е никак добре да те види в такова окаяно състояние.

Стори ми се, че кръвта ми се е превърнала в ледена вода. Сигурно просто си въобразявах.

— Какво е направено?

Джеб сви рамене.

— Няма нищо за правене. Момчето е силно. Ще се пребори с това.

— Няма нищо за правене? Какво искаш да кажеш?

— Това е бактериална инфекция — поясни Иън. — Вече нямаме антибиотици.

— Защото те не действат — бактериите са по-умни от вашата медицина. Трябва нещо по-добро, нещо друго.

— Е, да, ама ние нямаме нищо друго — каза Джеб. — Той е здраво момче. Просто ще му мине.

— Ще му мине — повторих замаяна аз.

— Изяж нещо — настоя Иън. — Ще се притесни, ако те види в този вид.

Потърках очи и се опитах да разсъждавам трезво. Джейми беше болен. Тук нямаше нищо, с което да се лекува. Нямаше други възможности, освен да се чака, за да се види дали тялото му ще може да се излекува само. И ако не може...

— Не! — извиках аз.

Почувствах се така, като че ли отново стоя край гроба на Уолтър и чувам шума от сипецата се пръст долу в тъмното.

— Не! — проплаках отново и се помъчих да пропъдя този спомен от паметта си. Машинално се обърнах и се отправих с вдървените си крака към изхода.

— Чакай! — каза Иън, но не издърпа ръката си от моята и продължи да върви редом с мен.

Джеб ме настигна от другата страна и ми пъкна още храна в свободната ръка.

— Изяж я заради момчето — каза той.

Захапах парчето хляб, без да чувствам вкуса му, задъвках, без да мисля и преглътнах, без да усещам как храната слиза надолу в гърлото ми.

— Знаех си, че тя ще реагира прекалено силно — измърмори Джеб.

— Тогава защо ѝ каза? — попита ядосан Иън.

Джеб не отговори. Зачудих се защо. Положението по-лошо ли беше, отколкото си го представях?

— Той в болницата ли е? — попитах с безизразен глас.

— Не, не — увери ме бързо Иън. — В стаята ти е.

Дори не почувствах облекчение, че не е там. Отново бих отишла в онази стая заради Джейми, дори и ако там продължаваше да вони на кръв.

Не поглеждах познатите ми пещери, минавайки през тях. Почти не забелязах, че е ден. Можех да срещна погледа на всеки от хората, които спираха, за да ме погледнат. Само продължавах да вървя с бързи крачки, докато стигнах коридора.

Пред седмата пещера се бяха събрали няколко души. Копринената завеса беше дръпната встрани и те протягаха вратове, за да погледнат в стаята на Джаред. Всички бяха познати хора, които бях считала за мои приятели и приятели на Джейми. Защо бяха тук? Толкова ли лошо беше състоянието му, че трябваше често да го навещават?

— Скит — рече някой. Беше Хайди. — Скит е тук.

— Сторете ѝ път да влезе — обади се Уес и тупна Джеб по рамото. — Това е добре.

Минах през малката група без да ги погледна. Те ми направиха път. Може би щях да се блъсна право в тях, ако не се бяха отдръпнали. Не можех да се съсредоточа върху нищо друго, просто вървях напред.

В стаята с високия таван беше светло. В самата стая нямаше много хора. Докторът или Джаред държаха останалите навън. Мярнах Джаред, беше се подпрял на далечната стена със скръстени на гърба ръце — поза, която заемаше, само когато наистина беше разтревожен.

Докторът беше коленичил край голямото легло, където лежеше Джейми, точно там, където го бях оставила.

Защо го оставих?

Лицето на Джейми беше зачервено и потно. Десният крачол на дънките му беше отрязан и превръзката беше свалена от раната. Не беше толкова голяма, колкото очаквах, нито така ужасна, както си бях представяла. Просто пет сантиметров разрез с гладки ръбове. Обаче ръбовете бяха страховито зачервени и кожата около раната беше подута и лъскава.

— Скит — въздъхна Джейми, когато ме видя. — Ох, ти си добре. Ох. — Той пое дълбоко въздух.

Спънах се и паднах на колене край него, повличайки Иън. Докоснах лицето на Джейми и усетих горещата кожа под ръката ми. Лакътят ми се отърка в доктора, но почти не забелязах това. Той се отдръпна, но не го погледнах да видя какво е изписано на лицето му — дали е смутен, или се чувства виновен.

— Джейми, скъпи, как се чувстваш?

— Глупаво — рече той и се усмихна. — Просто глупаво. Можеш ли да повярваш? — Той посочи крака си. — Ама че късмет.

Намерих един парцал върху възглавницата му и го прекарах през челото му.

— Ще се оправяш — насърчих го аз. Изненадах се колко ожесточено прозвуча гласа ми.

— Разбира се. Това е нищо. Но Джаред не ми позволи да дойда и да поговоря с теб. — Лицето му внезапно стана сериозно. — Чух за... ама Скит, знаеш, че аз...

— Ш-ш-шт. Дори не си го и помисляй. Ако знаех, че си болен, щях да бъда тук по-скоро.

— Всъщност аз не съм болен. Просто някаква глупава инфекция. Обаче се радвам, че си тук. Много ме беше яд, че не знам как си.

Не можех да преглътна буцата в гърлото. Чудовище? Моят Джейми? Никога.

— Чух, че си дала урок на Уес в деня, в който се върнахме — каза Джейми, сменяйки темата с широка усмивка. — Боже, де да можех да видя това! Обзалагам се, че на Мелани много ѝ е харесало.

— Да, така беше.

— Тя добре ли е? Нали не е много разтревожена?

— Разбира се, че е — прошепнах аз и се загледах в кърпата, която минаваше през челото му така, като че ли я движеше нечия друга ръка.

Мелани. Къде е тя? Потърсих в главата си познатия глас. Там нямаше нищо освен мълчание. Какво ставаше с нея? Кожата на Джейми гореше там, където я докосвах пръстите ми. Усещането на тази нездрава топлина сигурно я беше паникьосало така, както и мен.

— Добре ли си? — попита Джейми. — Скит?

— Уморена... съм, Джейми. Съжалявам. Съвсем отскоро съм пак на себе си.

Той внимателно ме погледна.

— Не изглеждаш много добре.

Какви ги вършех?

— От доста време не съм се мила.

— Виж какво, добре съм. Трябва да отидеш да хапнеш нещо. Бледа си.

— Не се безпокой за мен.

— Ще ти донеса нещо за ядене — рече Иън. — Ти гладен ли си, момче?

— Ами... не, не съвсем.

Погледнах бързо Джейми. Той винаги беше гладен.

— Прати някой друг — казах на Иън и стиснах по-здраво ръката му.

— Разбира се. — Лицето му беше спокойно, но забелязах в него изненада и безпокойство.

— Уес, би ли донесъл малко храна? И нещо за Джейми. Сигурен съм, че ще огладнее, докато се върнеш.

Вгледах се в лицето на Джейми. Беше зачервено и потно, но очите му блестяха. Нямаше да му стане нищо, ако го оставя за няколко минута.

— Джейми, ще имаш ли нещо против, ако отида да си измия лицето? Чувствам се малко мръсна.

Той се намръщи от фалшивите нотки в гласа ми.

— Разбира се, че не.

Отново дръпнах Иън за ръка, докато се изправях.

— Веднага се връщам. Наистина.

Той се усмихна на не особено сполучливата ми шега. Усетих нечий поглед върху себе си, докато напусках стаята. Не разбрах дали е на Джаред, или на доктора. Не ме интересуваше. Сега в коридора беше останал само Джеб. Другите се бяха разотишли, уверили се, може би, че Джейми е добре. Джеб наведе с любопитство глава на една страна, опитвайки се да разбере какво правя. Изненада се, че ме вижда да напускам Джейми толкова скоро и така внезапно. Той също беше чул фалшивото ми извинение.

Минах покрай любопитния му поглед, като продължих да влача Иън с мен. Завлякох го обратно в пещерата, където се срещаха тунелите на всички жилищни помещения. Вместо да продължим към главния площад, аз го замъкнах в един от тъмните коридори, който избрах напосоки. Беше празен.

— Скит, какво...

— Трябва да ми помогнеш, Иън. — Гласът ми беше напрегнат, почти истеричен.

— На твое разположение съм. Знаеш го.

Хванах лицето му с ръце и се вгледах в очите му. В тъмното почти не виждах синия отблясък в тях.

— Трябва да ме целунеш, Иън. Веднага. Моля те.

ГЛАВА 42

ПРИНУДЕНА

Иън зяпна от изненада.

— Ти... какво?

— След малко ще ти обясня. Не постъпвам честно с теб, но... те моля. Просто ме целуни.

— Няма ли да се разстроиш? Мелани няма ли да ти се разсърди?

— Иън! — проплаках аз. — Моля те!

Все още объркан, той сложи ръце на кръста ми и ме притисна до себе си. Гледаше ме така тревожно, че се запитах дали дори това щеше да помогне. Нямах нужда от ласки, но може би той имаше. Затвори очи и се наведе към мен. Направи го някак машинално, като че ли по навик. Устните му докоснаха леко моите само веднъж и после се отдръпна, за да ме погледне със същото тревожно изражение.

Нищо.

— Не, Иън. Целуни ме истински. Така, като че ли... като че ли се опитваш да си изкараш плесница. Разбираш ли?

— Не. Какво има? Първо ми кажи.

Обгърнах врата му с ръце. Почувствах се странно. Изобщо не бях сигурна как се прави това. Повдигнах се на пръсти и същевременно придърпах главата му надолу, докато устните му докоснаха моите. Този номер нямаше да мине със същество от някой друг вид. Мозъкът му нямаше да бъде така лесно завладян от тялото. Приоритетите на другите видове са подредени в по-добра последователност. Обаче Иън беше човек и тялото му откликна.

Притиснах устните си към неговите и придърпах още по-силно врата му, когато забелязах, че първата му реакция беше да се отдръпне от мен. Спомних си как предишния път се бяха движили устните му и сега се опитах да го повторя. Устните му се разтвориха заедно с моите и изпитах странно чувство на задоволство от успеха си. Хванах долната му устна между зъбите си и чух от гърлото му да се изтръгва плътен, див звук на изненада. След това не се наложи да правя повече

опити. Едната ръка на Иън хвана лицето ми, а другата ме сграбчи през кръста и ме притисна така плътно, че трудно можех да си поема дъх. Задъхах се, но и с него стана същото. Дъхът му се смеси с моя. Усетих каменната стена зад гърба си и се опрях в нея. Той се възползва от това, за да ме притисне още по-плътно. Всяка част от тялото ми беше прилепнала към неговото тяло.

Бяхме само двамата, и то така плътно притиснати един към друг, че едва ли можехме да се броим за две тела. Бяхме само ние двамата. Никой друг. Бяхме сами.

Иън усети, когато аз се отказах. Вероятно беше очаквал да стане така и не беше изцяло завладян от тялото си, както си бях въобразявала. Отдръпна се леко, веднага след като отпуснах ръце, но лицето му все още беше близо до моето и върхът на носа му докосваше моя.

Съвсем отпуснах ръце и той пое дълбоко въздух. Бавно смъкна ръце от мен и ги постави на раменете ми.

— Обясни ми — каза Иън.

— Тя не е тук — прошепнах все още задъхана. — Не мога да я намеря. Дори и сега.

— Мелани ли?

— Не я чувам! Как мога да се върна при Джейми? Той ще разбере, че го лъжа! Как мога да му кажа, се съм загубила сестра му? Иън, та той е болен! Не мога да му кажа това! Ще се разстрои и ще му бъде по-трудно да се възстанови. Аз...

Иън сложи пръсти върху устните ми.

— Шшт, шшт. Добре. Не мисли за това. Кога я чу за последен път?

— О, Иън! Беше веднага, след като видях... това в болницата. И тя се опита да ги защити... а аз й креснах... казах... казах й да се махне! Оттогава не съм я чувала. Не мога да я намеря!

— Шшт — рече отново той. — По-спокойно. Добре. Кажете сега какво всъщност искаш? Знаем, че не искаш Джейми да се разстрои, но независимо от това той ще се оправи. Затова помисли дали за теб няма да е по-добре, ако...

— Не! Не мога просто да изтрия Мелани! Не мога. Няма да е правилно! Това би превърнало и мен в чудовище!

— Добре де, добре. Тихо. Значи трябва да я намерим?

Закимах енергично с глава. Той отново пое дълбоко въздух.

— В такъв случай ще имаш нужда... наистина да бъдеш обладана, така ли?

— Не знам какво искаш да кажеш?

Обаче се опасявах, че знам. Да целуна Иън беше едно — дори може би щеше да е приятно, ако не бях толкова силно разтревожена, но нещо повече... щеше да е по-сложно... Бих ли могла? Мел щеше да побеснее, ако използвах тялото ѝ по този начин. Това ли трябваше да направя, за да я намеря? Ами Иън? Би било толкова нечестно спрямо него.

— Веднага се връщам — обеща той. — Стой тук.

Той ме притисна към стената за по-голяма убедителност, а след това бързо се отдалечи по коридора. Беше ми трудно да се подчиня. Исках да го последвам, да видя какво ще направи и къде ще отиде. Трябваше да поговорим за това. Трябваше внимателно да премисля. Обаче няхах време. Джейми ме чакаше с въпроси, на които не можех да отговоря с лъжи. Не, не чакаше мен, той чакаше Мелани. Как можах да направя това? Ами ако тя наистина си е отишла?

Мел, Мел, Мел, върни се! Мелани, Джейми има нужда от теб. Не от мен... ти си му нужна. Той е болен. Мел, чуваш ли ме? Джейми е болен!

Говорех си сама. Никой не ме чуваше. Ръцете ми трепереха от страх и напрежение. Нямаше да мога да чакам дълго тук. Чувствах, че ще се пръсна от напрежение.

Най-сетне чух стъпки. И гласове. Иън не беше сам. Почувствах се напълно объркана.

— Просто приеми това като... един експеримент — казваше Иън.

— Да не си се побъркал? — отвърна Джаред. — Това някаква нескопосана шега ли е?

Стомахът ми се сви. Да ме обладае. Това беше имал предвид Иън.

Кръвта се върна в лицето ми, гореща като треската на Джейми. Какво правеше Иън с мен? Исках да избягам, да се скрия някъде по-добре, отколкото в последното ми скривалище, някъде, където никога няма да ме намерят, колкото и фенери да използват. Обаче краката ми трепереха и не можех да помръдна.

Иън и Джаред се появиха там, където се срещаха тунелите. Лицето на Иън беше безизразно. Беше сложил ръка на рамото на Джаред и го насочваше, почти го блъскаше напред. Джаред го гледаше ядосан и недоумяващ.

— Оттук — рече Иън и го накара да пристъпи към мен. Аз се притиснах още по-плътно към скалата. Джаред ме видя, видя измъчената ми физиономия и спря.

— Скит, какво означава това?

Хвърлих на Иън поглед, изпълнен с укор, а после се опитах да срещна очите му. Не можах. Вместо това се загледах в краката си.

— Загубих Мелани — прошепнах аз.

— *Загубила* си я!

Закимах съкрушена. Гласът му прозвуча суров и гневен:

— Как?

— Не съм сигурна. Накарах я да млъкне... но тя винаги се връща... винаги преди... Сега не мога да я чуя... а Джейми...

— Няма ли я? — усетих неизказана мъка в гласа му.

— Не знам. Не мога да я намеря.

Последва дълбока въздишка.

— Защо Иън мисли, че трябва да те целуна?

— Не да целунеш мен — казах аз с такъв слаб глас, че самата едва се чух. — Да целунеш нея. Тя се разстрои най-много, когато ни целуна... преди. Нищо не е я беше карало да изплува така на повърхността, както тогава. Може би... Не. Не е нужно да го правиш. Ще се опитам сама да я намеря.

Продължавах да гледам в краката си и видях, че пристъпи към мен.

— Мислиш, че ако я целуна...?

Дори не можах да кимна. Опитах се да преглътна. Почувствах познати ръце да докосват врата ми и да се спускат към раменете ми. Сърцето ми започна да бие толкова силно, че се запитах дали той го чува. Чувствах се много неловко от начина, по който го бях принудила да ме докосне. Ами ако си помисли, че е номер? Че идеята е моя, а не на Иън? Запитах се дали той е още там и ни наблюдава. Дали това няма да е прекалено мъчително за него?

Както предполагах, едната му длан продължи да се спуска надолу по ръката ми към китката, оставяйки огнена следа след себе си.

Другата щеше да ме хване под брадичката и да повдигне лицето ми. Бузата му се притисна до моята. Там, където се докосвахме, кожата пареше. Чух го да шепне в ухото ми:

— Мелани. Знам, че си там. Върни се при мен.

Бузата му бавно се плъзна обратно, а брадичката му се изви на една страна така, че устата му покри моята. Опита се леко да ме целуне. Бях сигурна, че се опита. Но от намерението му не излезе нищо, също както преди.

Усещах огъня по тялото си навсякъде, защото той беше навсякъде. Ръцете му се плъзгаха по кожата ми и я изгаряха. Устните му опитваха вкуса на всеки сантиметър от лицето ми. Каменната стена притискаше гърба ми, но не усещах болка. Не чувствах нищо друго, освен паренето.

Вплетох пръсти в косата му и го придърпах към себе си така, сякаш можеше да бъдем още по-близо един до друг. Краката ми обвиха кръста му. Стената ми даваше нужната опора. Езикът му се преплете с моя и в мозъка ми не остана част, която да не е завладяна от обзелото ме безумно желание.

Той отдръпна устните си и отново притисна с тях ухото ми:

— Мелани Страйдър! — почти извика той в ухото ми. — Ти няма да ме изоставиш. Не ме ли обичаш? Докажи го! Докажи го!

По дяволите, Мел. Върни се отново тук.

Устните му отново нападаха моите.

А-а-а-х — простена едва чуто тя в главата ми.

Не ми дойде наум да я поздравя. Направо изгарях. Огънят си проправи път до нея, там, в малкото кътче, в което тя лежеше почти безчувствена.

Ръцете ми сграбчиха тениската на Джаред и я извиха. Това беше тяхна идея. Не бях им казала какво да правят. Ръцете му изгаряха кожата на гърба ми.

Джаред? — прошепна тя. Опита се да се ориентира, но общият ни мозък беше толкова объркан. Усетих мускулите на корема му под дланта си. Ръцете ми останаха силно притиснати между двамата.

Какво? Къде... — Мелани се съпротивляваше.

Отдръпнах устните си, за да си поема дъх, и почувствах как неговите веднага се плъзнаха надолу по врата ми. Зарових лице в косата му и вдишах аромата ѝ.

Джаред! Джаред! НЕ!

Ръцете на корема му станаха твърди и гневни. Пръстите се забиха в кожата му и го отблъснаха с всичка сила.

— НЕ! — изкрещя през устните ми тя.

Джаред я хвана за ръцете и ме подпря на стената, преди да успея да падна. После бавно започнах да се смъквам покрай нея.

— Мел? Мел!

— Какво правиш?

От гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение.

— Знаех си, че можеш да го направиш! Ах, Мел!

Той отново я целуна, целуна устните, контролирани сега от нея, и двете усетихме вкуса на сълзите, които се стичаха по лицето му. Тя го ухапа.

Джаред отскочи назад, а аз окончателно се смъкнах като чувал с картофи на пода. Джаред избухна в смях.

— Да, това е моето момиче. Тя е още в теб, нали Скит?

— Да — отвърнах, едва поемайки си дъх.

Какво, по дяволите, става, Скит? — кресна ми тя.

Къде беше? Имаш ли представа какво трябваше да изтърпя, за да те намеря?

Да, виждам, че наистина страдаш.

О, ще продължавам да страдам — обещах ѝ аз. Вече усещах какво ще последва. Също както преди...

Тя се зарови с най-голяма бързина в мислите ми.

Джейми?

Точно това се опитвам да ти кажа. Той има нужда от теб.

Тогава защо не сме при него?

Защото може би е все още малък, за да гледа такива неща.

Продължи да рови в мислите ми.

— *О, и Иън също. Радвам се, че съм пропуснала тази част.*

Тревожех се. Не знаех какво да правя...

Е, добре, хайде да тръгваме.

— Мел? — попита Джаред.

— Тя е тук. Бясна е. Иска да види Джейми.

Джаред ме подхвана с ръка и ми помогна да се изправя.

— Можеш да се сърдиш колкото си искаш, Мел. Само не ходи никъде.

Колко дълго ме нямаше?

В продължение на три дни.

Къде бях? — попита внезапно, снижавайки глас тя.

Ти не знаеш ли?

Нещо не мога да си спомня.

Ние потреперихме.

— Добре ли си? — попита Джаред.

— Горедолу.

— Преди тя ли ми говореше на глас?

— Да.

— Тя може ли... ти можеш ли да я оставиш да говори?

Въздъгнах. Вече се чувствах много изтощена.

— Мога да опитам. — Затворих очи.

Можеш ли да минеш без мен? — попитах я. — *Можеш ли да му говориш?*

Аз... Как? Къде?

Опитах се да се отдръпна колкото е възможно по-навътре в главата.

Хайде — прошепнах аз. — *Тук.*

Мелани явно се мъчеше да се освободи, но не успяваше. Изведнъж устните на Джаред силно притиснаха моите. Отворих изненадана очи. Неговите, изпъстрени в жълто, също бяха отворени само на сантиметър от моите. Тя рязко отдръпна главата ни.

— Престани! Не я докосвай!

Той се усмихна и около очите му се появиха безброй малки бръчици.

— Здравей, скъпа.

Това не е смешно.

Опитах се отново да дишам.

— Тя не се смее.

Той остави ръката си около кръста ми. Излязохме на кръстовището, където се пресичаха тунелите, но там нямаше никой. Иън не се виждаше никъде.

— Предупреждавам те, Мел — рече, все още широко усмихнат Джаред. Нарочно я дразнеше. — По-добре да стоиш тук. Не давам никакви гаранции какво ще направя или няма да направя, за да те върна обратно.

Потръпнах.

Кажу ми, че ще го удуш, ако те докосне отново по този начин.

— Но и нейната заплаха не прозвуча сериозно.

— В момента се заканва, че ще те убие — казах му аз. — Но мисля, че по-скоро се шегува.

Той отново се засмя с облекчение.

— Ти си непрекъснато сериозна, Скит.

— Шегите ти не са смешни — отвърнах аз. — Поне не за мен.

Джаред пак се засмя.

Ах — каза Мелани, — *ти страдаш.*

Ще се опитам да не ми проличи пред Джейми.

Благодаря ти, че ме върна.

Няма да те изтрия от главата си, Мелани. Съжалявам, че не мога да ти дам повече от това.

Благодаря ти.

— Какво казва тя?

— Ние просто... се сдобряваме.

— Защо не можеше да говори преди, когато ти се опита да я оставиш да говори сама?

— Не знам, Джаред. Очевидно няма достатъчно място и за двете. Изглежда, че не мога да се отдръпна напълно от пътя ѝ. То е като... не е като да задържиш дъха си, а все едно да се опиташ да накараш сърцето си да престане да бие. Не мога да направя така, че да не съществувам. Не знам как.

Той не отговори и аз усетих пулсираща болка в гърдите. Колко ли би се радвала тя, ако можех да измисля как да изчезна!

Мелани искаше да... не да ми противоречи, а да ме накара да се почувствам по-добре. Мъчеше се да намери думи, за да смекчи мъката ми. Обаче не ги намираще.

Но Иън сигурно ще е напълно сломен. И Джейми. Ще липсваш и на Джеб. Тук имаш толкова много приятели.

Благодаря.

Зарадвах се, че бяхме отново в стаята ни. Трябваше да помисля за нещо друго, преди да започна да плача. Сега не беше време за самосъжаление. Имаше по-важни неща от терзанията на сърцето ми, което отново беше разбито.

ГЛАВА 43

ДОКАРАНА ДО ПОЛУДА

Представих си го отстрани. Изглеждах неподвижна като статуя. Бях скръстила ръце на гърдите, лицето ми беше безизразно, а дишането така повърхностно, че гърдният кош изобщо не помръдваше. Обаче вътрешно се разкъсвах, като че ли частиците на атомите ми си бяха разменили полюсите и сега се блъскаха едни в други. Връщането на Мелани не го беше спасило. Единственото нещо, което можех да направя, беше да не чакам.

Коридорът пред стаята беше пълен с хора — Джаред, Кайл и Иън се бяха върнали с празни ръце от отчаяната си акция. Охладител за лед — това беше всичко, което носеха, след трите дни, в които бяха рискували живота си. Труди правеше компреси и ги слагаше на челото на Джейми, отзад на врата и на гърдите му.

Дори ледът да намаляваше донякъде треската, колко време щеше да мине, докато всичкият се стопи? Един час? Повече? По-малко? След колко време Джейми отново щеше да започне да агонизира?

Аз трябваше да му слагам компресите с леда, но не можех да се помръдна. Ако бях опитала, щях да се разпадна на микроскопични парченца.

— Нищо ли? — попита тихо Докторът. — Проверихте ли...

— Навсякъде, където ни дойде наум — прекъсна го Кайл. — Не е същото като с болкоуспокояващите и опиатите. Много хора ги държаха скрити. Антибиотиците не се криеха. Сега тях просто ги няма, докторе.

Джаред само се взираше в зачервеното лице на момчето на леглото.

— Ще се пребори. Той е корав.

Не казах нищо в отговор. Всъщност дори не го слушах какво казва.

Докторът коленичи до Труди и наведе надолу брадичката на Джейми. Взе една купа, загреба малко от ледената вода в охладителя и

я наля внимателно, малко по малко в устата на Джейми. Всички чухме как той преглъща с мъка. Обаче не отвори очи.

Чувствах се така, като че ли никога повече няма да мога да се движа. Че ще се превърна в част от каменната стена. Искрах да съм камък.

Ако изкопаеха за Джейми дупка в голата пустиня, трябваше и мен да сложат в нея.

Не е достатъчно — рече сърдито Мелани.

Аз бях отчаяна, но тя беше бясна.

Опитаха се.

Опитването не решава нищо, Джейми няма да умре. Трябва отново да излязат навън.

С каква цел? Дори и да намерят вашите някогашни антибиотици, какви са шансовете те още да са годни? А и те вършат само половинчата, недостатъчна работа. Той няма нужда от вашите лекарства. Нужно му е нещо повече от тях. Нещо, което наистина да подейства...

Дишането ми се ускори и стана по-дълбоко, когато идеята ме осени.

Той има нужда от моите лекарства.

С Мел бяхме поразени от мисълта колко очевидно беше това и колко просто.

Неподвижните ми устни се разтвориха:

— Джейми има нужда от истински лекарства. Такива, каквито имат душите. Трябва да му ги доставим.

Докторът ме погледна намръщен:

— Та ние дори не знаем как действат тези неща.

— Има ли значение? — Част от гнева на Мелани се промъкна в гласа ми. — Важното е, че наистина действат. Те могат да го спасят.

Джаред се вторачи в мен. Почувствах върху себе си погледите на Иън, на Кайл и на всички останали в стаята. Обаче виждах само Джаред.

— Не можем да се сдобием с тях, Скит — каза с примирение Джеб. Беше се предал. — Можем да ходим само в изоставени места. В болниците винаги има много от вашите. По двадесет и четири часа в денонощието. Твърде много очи. Няма да помогнем с нищо на Джейми, ако ни хванат.

— Ама разбира се — рече с твърд глас Кайл. — Стоножките с удоволствие ще излекуват тялото му, когато ни намерят тук. И ще го направят един от тях. Това ли е целта ти?

Извърнах се и погледнах гневно едрия мъж, който подигравателно ми се усмихваше. Почувствах как мускулите ми се стегнаха и се наведох напред. Иън сложи ръка на рамото ми, като да ме задържи. Едва ли щях да направя някакво агресивно движение към Кайл, но може и да грешах. Бях твърде далеч от нормалното си състояние.

Когато заговорих, гласът ми бе убийствено спокоен и равен:

— Трябва да има начин.

Джаред закима с глава.

— Може би някое малко място. Пушката ще вдигне прекалено много шум, но ако сме достатъчно много да надделеem над тях, бихме могли да използваме ножове.

— Не! — казах аз и разперих уплашена ръце. — Не. Нямах това предвид. Не да убивате...

Никой не ме слушаше. Джеб започна да спори с Джаред:

— Няма начин, момче. Някой ще се обади на Търсачите. Дори да успеем да влезем и да се измъкнем след това, подобно нещо ще ги накара да стоварят върху нас цялата си мощ. Ще ни е трудно дори да се измъкнем, а и те ще ни преследват.

— Почакайте. Не можете ли...

Те продължаваха да не ме слушат.

— Не искам момчето да умре, но не можем да рискуваме живота на всички заради един човек — каза Кайл. — Хората тук умират, случва се. Не можем да си загубим напълно ума, за да спасим едно момче.

Искаше ми се да го удуша, да прекъсна въздуха му, за да престане да говори. И то аз, а не Мелани. Аз исках да направя така, че лицето му да стане тъмночервено. Мелани изпитваше същото, но съзнавах, че голяма част от желанието за насилие идваше от мен.

— Трябва да го спасим — обадих се този път по-силно.

Джеб ме погледна.

— Не, не можем просто да влезем там и да попитаме.

Точно в този момент прозрях още една много проста и очевидна истина.

— Вие не можете, но аз мога.

В стаята настъпи гробна тишина. Бях завладяна от привлекателността на плана, зародил се в главата ми, от неговото съвършенство. Говорех главно на себе си и на Мелани. Тя беше впечатлена. *Това ще свърши работа. Можем да спасим Джейми.*

— Те не са мнителни. Дори и фактът, че изобщо не мога да лъжа, няма да ги накара да се усъмнят в каквото и да било. Те няма да се вслушват в мен, за да разберат дали не ги лъжа. Разбира се, аз съм една от тях. Ще направят всичко, за да ми помогнат. Ще кажа, че съм се наранила, докато съм била на екскурзия или нещо подобно, а после ще измисля някакъв начин да остана сама и да взема толкова, колкото мога да скрия в себе си. Помислете върху това! Мога да взема достатъчно, за да излекувам всеки тук. Ще ни стигне за години напред. И Джейми ще се оправи! Защо не се сетих по-рано? Може би нямаше да е твърде късно дори за Уолтър.

Погледнах ги със светнали очи. Планът ми беше направо безупречен! За мен той беше толкова безупречен, толкова правилен и толкова очевиден, че ми трябваше твърде много време, за да разбера какво е изписано на лицата им. Ако Кайл не беше го казал така ясно, вероятно щеше да ми е нужно още повече време.

Омраза. Подозрение. Страх.

Дори безизразната физиономия на покерджия на Джеб беше достатъчна. Очите му бяха пълни с подозрение. Всяко лице казваше *не*.

Те са побъркани. Не могат ли да разберат как това би могло да помогне на всички ни?

Те не ми вярват. Мислят, че ще им навредя, че ще навредя на Джейми!

— Моля ви — прошепнах аз. — Това е единственият начин да го спасим.

— Оказа се много търпеливо, нали? — процеди през зъби Кайл. — Добре прецени момента, а?

Потиснах обзелото ме отново желание да го удуша.

— Докторе? — примолих се аз.

Той не ме погледна в очите.

— Дори ако има някакъв начин да те оставим да излезеш навън, Скит... аз просто не мога да се доверя на лекарства, които не са ми известни. Джейми е кораво момче. Организмът му ще се пребори.

— Ние ще излезем отново, Скит — рече тихо Иън. — Ще намерим нещо. Няма да се връщаме, докато не намерим.

— Това не е достатъчно. — Очите ми се напълниха със сълзи.

Погледнах единствения човек, който може би изпитваше също толкова силна болка, колкото и аз.

— Джаред. Ти знаеш. Знаеш, че никога няма да позволя нещо да навреди на Джейми. Знаеш, че мога да го направя. Моля те.

Той ме изгледа продължително. После се вгледа един по един в лицата на другите — на Джеб, на доктора, на Кайл, на Иън, на Труди. Погледна и навън в коридора към смълчалите се хора, чиито лица казваха същото, каквото и това на Кайл: Шарън, Вайълет, Лусина, Рийд, Джефри, Хийт, Хайди, Анди, Арън, Уес, Лили, Каръл. Приятелите ми се бяха смесили с враговете ми и всички имаха едно и също изражение като това на Кайл. Той погледна и хората зад тях, които не можех да виждам. После премести погледа си върху Джейми. В стаята не се чуваше никой да диша.

— Не, Скит — каза тихо Джаред. — Не.

Останалите въздъхнаха с облекчение.

Коленете ми се подкосиха. Полетях напред и издърпах ръката си от ръцете на Иън, когато той се опита да ме задържи. Пропълзях до Джейми и избутах с лакът Труди. Смълчаните хора в стаята наблюдаваха. Взех компреса от главата му и го напълних с топящия се лед. Не вдигнах очи към погледите, които усещах с кожата си. И без това не можех да виждам, защото сълзите замрежваха очите ми.

— Джейми, Джейми, Джейми — занареждах аз. — Джейми, Джейми, Джейми.

Не можех да направя нищо друго, освен да повтарям името му и да проверявам от време на време компреса, за да разбера дали е дошло време за смяна. Чух ги постепенно да се разотиват. Чувах гласовете им, повечето гневни, които затихваха из коридорите. Обаче не можех да различа думите.

Джейми, Джейми, Джейми...

Джейми, Джейми, Джейми.

Иън коленичи до мен, когато стаята почти се изпразни.

— Знам, че ти не би... но Скит, те ще те убият, ако се опиташ — прошепна той. — След това, което се случи... в болницата. Страхуват

се, че имаш основателна причина да ни унищожиш... Както и да е, той ще се оправи. Не губи надежда.

Аз погледнах настрани и той излезе.

— Съжалявам, дете — каза Джеб, след като той се отдалечи.

Джаред също напусна. Не го чух да излиза, но знаех, че вече не е в стаята. Стори ми се, че така е правилно. Той не обичаше Джейми толкова, колкото нас. Беше го доказал. Трябваше да си върви. Докторът остана и продължи да гледа безпомощно. Не го погледнах.

Дневната светлина бавно избледня, стана оранжева, а после сива. Ледът се стопи и свърши. Джейми отново гореше жив под ръцете ми.

— Джейми, Джейми, Джейми... — продължих да нареждам. Гласът ми преградна, но не можех да спра. — Джейми, Джейми, Джейми...

В стаята стана тъмно. Не виждах лицето му. Щеше ли да си отиде през нощта? Дали не бях видяла лицето му живо за последен път? Сега произнасях шепнешком името му и чувах как докторът тихо похърква.

Не спирах да бърша тялото му с влажната кърпа. Тя изсъхваше бързо, но все пак го охлаждаше малко. Стори ми се, че вече не е толкова горещо. Започнах да вярвам, че няма да умре през нощта. Но нямаше да мога безкрайно да го задържам. Щеше да се измъкне от мен. Може би утре, или на следващия ден. И после аз също щях да умра. Нямаше да живея без Джейми.

Джейми, Джейми, Джейми... — проплака Мелани.

Джаред ни няма доверие. И двете си го помислихме едновременно. И се натъжихме още повече.

Продължаваше да е тихо. Не чувах нищо, което да ме накара да се послушам.

После изведнъж докторът извика. Викът му беше приглушен, като че ли викаше с възглавница върху устата. Отначало очите ми не можеха различат очертанията в тъмното.

Докторът странно се извиваше. И като че ли беше станал прекалено голям, като че ли имаше твърде много ръце. Беше ужасно. Надвесих се над неподвижното тяло на Джейми, за да го защита, каквото и да се случи. Не можех да избягам, докато той продължаваше да лежи безпомощен. Усещах как сърцето ми се блъска в ребрата.

После ръцете престанаха да се размахват. Хъркането на доктора се възобнови и стана по-силно и по-плътно от преди. Той се смъкна на земята. От тялото му се отдели една фигура и се изправи в тъмното.

— Хайде да тръгваме — прошепна Джаред. — Нямаме време за губене.

Сърцето ми за малко да се пръсне.

Той ни вярва.

Скочих на крака.

— Какво направи на доктора?

— Хлороформ. Няма да го държи дълго.

Обърнах се бързо и полях внимателно Джейми с вода, наквасвайки дрехите и дюшека му. Той не помръдна. Може би така щеше да му бъде по-прохладно, докато се събуди докторът.

— Следвай ме.

Тръгнах плътно след него. Движехме се мълчаливо. Почти се докосвахме, почти тичахме, но не съвсем. Джаред се придържаше плътно към стената и аз правех същото.

Спря, когато стигнахме осветената от луната пещера градина. Беше пуста и в нея цареше тишина.

За пръв път можах да видя ясно Джаред. Беше праметнал пушката през рамо, а на кръста си имаше нож в ножница. Протегна ръце и видях, че държи парче тъмен плат. Веднага разбрах.

— Да, завържи ми очите — побързах да кажа шепнешком аз.

Той кимна и аз затворих очи, докато връзваше кърпата върху тях. И без нея щях да ги държа затворени. Джаред я завърза на стегнат възел. Когато приключи, бързо се завъртях веднъж, а после още веднъж... Ръцете му ме спряха.

— Достатъчно — рече той. После ме хвана по-здраво и ме повдигна от земята. Ахнах от изненада, когато ме праметна през рамо.

Увиснах прегъната на две върху него, а главата и гърдите ми висяха над гърба му, до пушката. Държеше краката ми, притиснати до гърдите си, и вече се движеше. Докато тичаше, главата ми подскачаше, а лицето ми се триеше в ризата му при всяка негова стъпка.

Нямах представа в каква посока се движим. Не се опитвах да отгатна, да преценя или да усетя. Съсредоточих се само върху подскачането от стъпките му и ги броях. Двадесет, двадесет и една, двадесет и две, двадесет и три...

Когато пътят започна да се спуска надолу, го усетих да се навежда напред, а после тръгна нагоре. Опитах се да не мисля за това.

Четиристотин и дванадесет, четиристотин и тринадесет, четиристотин и петнадесет...

Разбрах кога излязохме навън. Усетих в ноздрите си сухия, чист вятър на пустинята. Въздухът беше горещ, макар да приближаваше полунощ. Той ме свали от себе си и ме постави на крака.

— Теренът е равен. Ще можеш ли да бягаш със завързани очи?

— Да.

Хвана ме здраво за лакътя и тръгна, налагайки жестоко темпо. Не беше лесно. От време на време ме подхващаше, преди да успее да падна. Постепенно започнах да свиквам и да пазя по-добре равновесие, минавайки през малки вдлъбнатини и издатини. Тичахме, докато и двамата започнахме едва да си поемаме дъх.

— Ако... стигнем... до джипа... ще бъдем... в безопасност.

Джипа? Обхвана ме странна носталгия. Мел не беше виждала джипа от първия етап на онова гибелно пътуване до Чикаго и не знаеше, че е оцелял.

— Ако не... успеем? — попитах аз.

— Ще ни хванат... ще те убият. Иън... е прав... за това.

Опитах се да тичам по-бързо. Не за да спася живота си, а защото бях единствената, която можеше да спаси живота на Джейми. Отново се спънах.

— Ще взема да ти... сваля превръзката. Ще бягаш... по-бързо.

— Сигурен ли си?

— Недей... да се оглеждаш. Става ли?

— Обещавам.

Той раздърпа възлите зад главата ми. Когато платът падна от очите ми, започнах да гледам само в краката си.

Положението стана много по-различно. Лунната светлина беше ярка, а пясъкът много гладък и блед. Джаред пусна ръката ми и затича по-бързо. Сега го следвах с лекота. Бягането на дълги разстояние беше познато за тялото ми. Тичах с всички сили. Не можех да поддържам безкрайно това темпо, но щях да дам всичко от себе си преди да падна на земята от изтощение.

— Чуваш ли... нещо? — попита той.

Ослушах се. Чух само шума от стъпките ни.

— Не.

Той одобрително изсумтя.

Тичахме още един час. Започнах полека да забавям ход и той направи същото. Устата ми изгаряше за вода. Нито за миг не бях вдигнала очи от земята, затова се стреснах, когато той сложи ръка върху очите ми. Спънах се и Джаред престана да бяга. Продължи да върви, като ме подкрепяше.

— Вече сме добре. Точно отпред...

Продължи да държи ръката си върху очите ми и ме избута напред. Чух, че стъпките ни отекуват от нещо. Тук пустинята не беше така равна.

— Влизай вътре.

Ръката му изчезна. Беше почти толкова тъмно, колкото и с ръката върху очите ми. Друга пещера. Не беше дълбока. Ако се обърнех, можех да погледна навън. Не се обърнах.

Видях очертанията на джипа в тъмното. Изглеждаше точно такъв, какъвто си го спомнях, макар никога да не го бях виждала. Промъкнах се през вратата и седнах. Джаред вече беше заел мястото си зад волана. Наведе се и отново завърза превръзката на очите ми. Не мърдах, за да стане по-лесно.

Шумът на мотора ме стресна. Стори ми се прекалено заплашителен. Сега щеше да има толкова много хора, които не трябваше да ни открият. Дадохме малко на заден ход, а после усетих вятъра в лицето си. Зад джипа се чуваше някакъв странен звук, който не отговаряше на спомените на Мелани.

— Отиваме в Тусон — каза ми той. — Там никога не сме имали акция — твърде близко е. Но нямаме време за друго. Знаем къде има една малка болница, която не е много навътре в града.

— Не „Сейнт Мери“, нали?

Той усети тревогата в гласа ми.

— Не, защо?

— Познавам някого там.

Замълча за минута.

— Ще те познаят ли?

— Не. Никой няма да разпознае лицето ми. Ние нямаме... хора, които се издирват, както е било при вас някога.

— Добре.

Обаче той ме накара да се замисля за вида си. Преди да успея да изкажа притесненията си, взе ръката ми и сложи нещо много малко в нея.

— Дръж това винаги да ти е под ръка.

— Какво е?

— Ако разберат, че си... с нас, ако решат да... поставят някой друг в тялото на Мелани, сложи това в устата си и силно го схрускай.

— Отрова?

— Да.

Замислих се за минута, а после се засмях. Не можах да се сдържа. Нервите ми не издържаха от притеснение.

— Няма нищо смешно, Скит — ядоса се той. — Ако не можеш да го направиш, ще трябва да те върна обратно.

— Не, не, мога. — Опитах се да се взема в ръце. — Знам, че мога. Точно затова се смея.

— Не разбирам какво му е смешното — рече строго той.

— Не виждаш ли? Никога не съм била способна да го направя за милиони мои себеподобни. Дори и за собствените ми... деца. Винаги съм се страхувала от окончателната смърт. Но мога да го направя за едно дете от друг вид. — Отново се засмях. — В това няма никаква логика. Обаче не се тревожи. Мога да умра, за да защита Джейми.

— Вярвам, че ще направиш тъкмо това.

За момент настъпи мълчание, а после си спомних как изглеждах.

— Джаред, не изглеждам както трябва, за да вляза в болница.

— Имаме по-подходящи дрехи, скрити в... не толкова биеща на очи кола. Точно натам сме се отправили сега. Остават още около пет минути.

Нямах това предвид, но той беше прав. Тези дрехи наистина не бяха никак подходящи. Щях да говоря с него по-късно за останалото. Първо трябваше да се видя как изглеждам.

Джипът спря и той свали превръзката.

— Не е нужно да гледаш надолу — каза ми Джаред, когато автоматично наведох глава. — Тук няма нищо, което да ни издаде, в случай че това място бъде разкрито.

Не беше пещера, а скално свлачище. Почвата под няколко от по-големите скали беше внимателно изровена така, че никой да не

заподозре, че под тях може да има нещо друго, освен пръст и по-дребни камъни. Джипът вече беше паркиран в една тясна ниша.

Вратата беше така близо до скалата, че трябваше да мина отзад, за да изляза. Върху бронята беше закрепено нещо странно — вериги и две много мръсни чергила, целите разпокъсани.

— Оттук — рече Джаред и ме поведе към една тъмна пукнатина малко по-ниска от него. Отмести настрана едно прашно и обезцветило се от мръсотия чергило и започна да рови из купчината под него. Измъкна тениска с къси ръкави, мека и чиста, все още с етикетите на нея. Откъсна ги и ми я подхвърли. После продължи да рови, докато измъкна чифт спортни панталони. Провери кой размер са, а след това ми подхвърли и тях.

— Обуй ги.

Поколебах се за момент, докато той чакаше, питайки се какъв ми е проблемът. Изнервих се и му обърнах гръб. Измъкнах скъсаната си тениска през главата и я смених толкова бързо, колкото ми позволяваха разтрепераните пръсти.

Чух го да се прокашля.

— А, ще отида да докарам колата. — Стъпките му се отдалечиха.

Смъкнах изпокъсаните си панталони и обух чисто новите. Обувките ми бяха в окаяно състояние, но те не биеха така на очи. Освен това удобни обувки не се намираха лесно. Мисля, че бях се привързала към тях.

Чух наблизо да боботи друг двигател, по-тих от този на джипа. Обърнах се и видях как изпод дълбоката сянка на голяма скала се измъква скромен, небиещ на очи автомобил. Джаред излезе и привърза чергилата от джипа за задната броня на колата. После я приближи до мястото, където стоях, и видях как тежките чергила заличават следите от гумите върху пръстта. Едва тогава разбрах за какво служат.

Джаред се пресегна през седалката, за да ми отвори вратата. На седалката лежеше раница. Беше плоска и празна. Кимнах мълчаливо. Да, щях да имам нужда от това.

— Да тръгваме.

— Почакай — казах аз.

Приклеках, за да се погледна в страничното огледало. Не изглеждах добре. Отметнах стигащата до брадичката ми коса, но не беше достатъчно. Докоснах бузата си и прехапах устни.

— Джаред, не мога да вляза вътре с такова лице. — Посочих дългия, назъбен белег върху кожата ми.

— Какво? — попита той.

— Никоя душа не би имала такъв белег. Щяха да го оправят. Ще се чудят къде съм била. Ще задават въпроси.

Той отвори широко очи, а после ги присви.

— Може би трябваше да помислиш за това, преди да те измъкна навън. Ако се върнем сега, ще си помислят, че е било само уловка, за да научиш пътя за излизане.

— Няма да се върнем без лекарства за Джейми — казах с по-твърд глас.

— Какво предлагаш да направим тогава, Скит? — попита не толкова рязко той.

— Ще ми трябва камък — казах с въздишка. — Ще трябва да ме удариш.

ГЛАВА 44

ИЗЛЕКУВАНА

— Скит...

— Нямаме време. Бих го направила сама, но няма да е под нужния ъгъл. Няма друг начин.

— Мисля, че не мога... да го направя.

— Дори заради Джейми? — Притиснах здравата си буза колкото можах по-плътно върху облегалката за главата и затворих очи.

Джаред държеше груб, голям колкото юмрук камък. Вече пет минути премерваше тежестта му в ръката си.

— Трябва само да смъкнеш първия пласт от кожата, за да прикриеш раната, това е всичко. Хайде Джаред, трябва да бързаме. Джейми...

Кажу ми, че аз съм казала да го направи веднага, и то добре.

— Мел каза да го направиш веднага. И да се погрижиш да е достатъчно силно. Само с един удар.

Мълчание.

— Хайде, Джаред!

Той пое дълбоко въздух. Почувствах как въздухът се раздвижи и стиснах по-силно очи. Последва звук, подобен на плясък, и после тупване — това беше първото нещо, което усетих, а после шокът от удара премина и усетих и болката.

— Ох! — изохках аз. Не бях имала намерение да издам някакъв звук. Знаех, че от това ще се почувства още по-зле. Но в това тяло ставах толкова неволни неща. От очите ми изскочиха сълзи и се закашлях, за да сподавя надигналия се в гърлото ми вопъл. След удара главата ми кънтеше и пулсираше.

— Скит? Мел? Съжалявам!

Ръцете му ни обгърнаха и той ни притисна до гърдите си.

— Няма нищо — проплаках аз. — Добре сме. Успя ли да заличиш целия белег?

Той ме хвана за брадичката и извърна главата ми.

— О! — възкликна потресен Джаред. — Съсипал съм половината ти лице. Толкова съжалявам.

— Не, това е добре. Това е добре. Да тръгваме.

— Добре. — Гласът му беше все още слаб, но ме положи внимателно върху облегалката, а после колата изръмжа под нас.

В лицето ми задуха леденостуден въздух, който ме стресна и защипа разранената ми буза. Бях забравила какво е усещането, когато климатикът работи.

Отворих очи. Спускахме се по дъното на малък пресъхнал поток. Беше по-гладко, отколкото би трябвало да бъде, защото беше внимателно подравнено. Видях как се вие около храстите зад нас.

Пред себе си виждах много надалеч. Свалих надолу огледалото за обратно виждане. На бледата лунна светлина лицето ми беше в бяло и черно. Черното беше по цялата ми дясна страна, стичаше се надолу към брадичката, капеше по шията ми и се скриваше под яката на новата ми, чиста тениска.

Усетих, че ми се повдига.

— Добра работа — прошепнах аз.

— Много ли те боли?

— Не много — излъгах аз. — Няма дълго да ме боли. Колко остава до Тусон?

Точно в този момент излязохме на паваж. Беше странно как при вида му усетих, че ме обзема паника. Джаред спря колата в някакви храсти, за да не се вижда отдалеч. Излезе, свали чергилата и веригите от бронята и ги сложи в багажника. Върна се на мястото си и подкара отново колата, като се оглеждаше внимателно, за да се увери, че шосето е празно. Посегна да запали фаровете.

— Почакай — прошепнах аз. Не можех да говоря по-високо. Тук се чувствах така уязвима. — Нека аз да карам.

Той ме погледна.

— Не трябва да изглежда така, като че ли съм вървяла до болницата в този вид. Това ще предизвика твърде много въпроси. Трябва да карам. Ти се скрий отзад и ми казвай накъде да се насоча. Има ли нещо, под което да се скриеш?

— Добре — съгласи се той. Върна колата на заден ход и я вкара колкото е възможно по-навътре в храстите.

— Добре. Ще се скрия. Но ако ни закараш някъде, където не съм ти казал...

О! — Мелани беше не по-малко от мен изумена от съмненията му.

— Застреляй ме — казах спокойно аз.

Той не отговори. Излезе, като остави двигателя да работи. Прехвърлих се на мястото му. Чух капакът на багажника да се затваря. Джаред седна на задната седалка с дебело одеяло под мишница.

— Когато излезеш на шосето, завий вдясно — каза той.

Колата беше с автоматични скорости, но беше минало доста време и не се чувствах сигурна зад волана. Карах внимателно, доволна, че все още помня как се шофира. Магистралата беше пуста. Включих се в нея и когато излязох на открито, сърцето ми отново заби тревожно.

— Включи светлините — обади се Джаред. Беше се излегнал на задната седалка.

Заопипвах таблото, докато намеря ключа и запалих фаровете. Сториха ми се ужасно ярки.

Не бяхме далеч от Тусон... Виждах жълтото сияние на фона на небето. Отпред бяха светлините на града.

— Можеш да караш малко по-бързо.

— Спазвам точно ограничението — заявих аз.

Той замълча за момент.

— Душите не карат ли по-бързо от разрешеното?

Засмях се. Смехът ми беше почти истеричен.

— Спазваме всички правила и закони, включително и тези за движението по пътищата.

Светлините станаха повече от жълти — превърнаха се в самостоятелни ярки точки. Зелените табели ни показваха възможностите за излизане от магистралата.

— Поеми по Ина Роуд.

Изпълних нареждането. Той се стараеше да говори тихо, въпреки че в затвореното пространство на колата и двамата можехме да викаме. Беше ми трудно да карам в този непознат град. Да виждам къщи, блокове и магазини със светещи табели. Да знам, че съм сама сред многото. Представих си как се чувства Джаред. Гласът му беше учудващо спокоен. Но той го беше правил много пъти.

Сега на пътя имаше и други коли. Когато фаровете им заливаха със светлината си предното ми стъкло, аз се свивах от ужас.

Не се панирай, Скит. Трябва да си силна заради Джейми. Ако не го направиш, планът няма да успее.

Мога. Ще успея.

Съсредоточих мисълта си върху Джейми и хванах по-уверено кормилото. Джаред ме насочваше през все още спящия град. Лечебното заведение беше в една малка сграда. Някога сигурно е било само лечебница, в която е имало лекарски кабинети, а не истинска болница. Повечето прозорци отпред светеха. В приемната една жена седеше зад бюрото. Не вдигна глава, когато фаровете на колата осветиха сградата. Откарах я в най-тъмния ъгъл на паркинга. Надянах раницата. Не беше нова, но в добро състояние. Чудесно.

Оставаше да направя само още едно нещо.

— Бързо ми дай ножа.

— Скит... Знам, че обичаш Джейми, но наистина не можеш да го използваш. Ти не си боец.

— Не за тях, Джаред. Имам нужда от рана.

Той охна от изненада.

— Ти имаш рана. Достатъчна е!

— Имам нужда от рана като на Джейми. Не знам много за Лечителството. Трябва да разбере какво точно да направя. Щях да го направя по-рано, но не бях сигурна, че ще мога да карам.

— Не! Не пак!

— Дай ми веднага ножа! Някой ще забележи, ако не вляза скоро вътре.

Джаред трескаво мислеше. Както беше казал Джеб, той беше най-добрият, защото схващаше какво трябва да се направи, и то бързо. Чух металния звук от измъкването на ножа от ножницата.

— Бъди внимателна. Гледай да не е много дълбока.

— Искаш ли ти да го направиш?

Той пое рязко въздух.

— Не.

— Добре.

Взех страховития нож. Имаше тежка дръжка, беше много остър и завършваше с тънко острие. Не му мислих много. Не исках да си дам време да се плаша. Трябваше да го направя на ръката, а не на крака,

това беше всичко. Замислих се, докато реша. По коленете имах белези от рани. Не исках да скриям и тях.

Изпънах напред лявата си ръка. Тя трепереше. Подпрях я на вратата, а после извих глава, за да мога да захая облегалката за главата. Държах непохватно, но здраво дръжката на ножа в дясната си ръка. Опрях острието върху кожата на ръката, за да не пропусна. После затворих очи.

Джаред дишаше прекалено тежко. Трябваше да бързам, за да не ме спре.

Просто си представи, че е лопата, която се забива в земята — казах си аз.

Забих ножа в ръката си. Облегалката за главата заглуши писъка ми, но въпреки това беше много силен. Ножът падна от ръката ми, измъкна се болезнено от мускула и издрънча на пода.

— Скит! — прошепна Джаред.

Още не бях в състояние да му отговоря. Помъчих се да заглуша следващите писъци. Усетих, че болката идва. Добре, че не го направих преди да карам.

— Я да видя!

— Стой там — изсъсках аз. — Не мърдай.

Чух одеялото да шумоли зад мен въпреки предупреждението. Притиснах лявата си ръка към тялото и отворих вратата с дясната. Ръката на Джаред отърка гърба ми, а аз едва не се строполих през вратата. Не ме спря. Подейства ми успокоително.

— Връщам се веднага — казах, закашляйки се аз и затворих с ритник вратата зад себе си.

Затътрих се през паркинга, като се борех с желанието да повърна и с обзелата ме паника. Двете чувства като че ли взаимно се уравниаваха — едното пречеше на другото да наложи контрол над тялото ми. Болката не беше прекалено силна или по-скоро аз не можех да я почувствам като такава. Бях изпаднала в шок. Твърде много различни видове болка, и то твърде близки. Усетих как по пръстите ми се стича топла течност и капе върху паважа. Запитах се дали ще мога да си движа пръстите. Страхувах се да опитам.

Жената зад бюрото — на средна възраст, с тъмно шоколадова кожа и няколко сребърни нишки в черната си коса, скочи на крака, когато се втурнах през автоматично отварящите се врати.

— О, не! О, скъпа! — Грабна микрофона и следващите ѝ думи проехтяха усилено многократно от тавана:

— Лечител Плетка! Елате при мен в приемната. Спешен случай!

— Не! — Опитах се да говоря спокойно, но едва се държах на крака. — Добре съм. Просто случайност.

Тя остави микрофона, заобиколи бюрото, бързо дойде при мен и ме подхвана през кръста.

— О, скъпа, какво ти се е случило?

— Бях толкова невнимателна — отвърнах тихо аз. — Бях на екскурзия и се хлъзнах по камъните. Тъкмо разчиствах след вечеря. В ръката си държах нож...

Колебливият ми разказ ѝ подежда още по-шокиращо. Не ме погледна с подозрение или с насмешка, както правеше понякога Иън, когато лъжех. Само със съчувствие.

— Горката! Как ти е името?

— Стъклени Шипове — отвърнах аз, прибъгвайки до твърде често използваното име за член на стадо от времето, прекарано с Мечките.

— Добре, Стъклени Шипове. Ето го и Лечителят. Съвсем скоро ще бъдеш добре.

Вече не чувствах паника. Любезната жена ме потупа по гърба. Толкова мила и толкова загрижена. Никога нямаше да ми навреди.

Лечителят се оказа млада жена. Косата, кожата и очите ѝ бяха еднакво светлокафяви. Затова изглеждаше необикновено — едноцветно. Беше облечена в жълто-кафява униформа, която подсилваше това впечатление.

— О! — възкликна тя. — Аз съм Лечител Огнена Плетка. Веднага ще се заема с вас. Какво се случи?

Разказах ѝ отново историята си, докато двете жени ме поведоха по коридора, а после влязохме в първата срещната врата. Накараха ме да легна върху легло, покрито с хартия.

Стаята ми беше позната. Бях посещавала такова място само веднъж, но Мелани имаше много подобни спомени от детството си. Малката редица от двойни шкафови, умивалникът, в който Лечителката си миеше ръцете, блестящите, чисти бели стени...

— Започваме — каза бодро Огнена Плетка.

Отвори един шкаф. Опитах се да се съсредоточа, защото знаех, че това е важно. Шкафът беше пълен с редици от наредени един върху друг бели цилиндри. Тя свали един. Посегна към него без да избира. Знаеше какво ѝ трябва. Върху него имаше надпис, но не можех да го прочета.

— Малко обезболяващо ще помогне, как мислиш?

Погледнах отново етикета, докато тя отвиваше капачката. Две кратки думи. Без болка! Това ли пишеше?

— Отвори си устата, Стъклени Шипове.

Аз се подчиних. Тя извади малко, тънко квадратно парченце, което приличаше на лигнин — и го постави върху езика ми. То веднага се разтвори. Нямаше вкус.

Машинално преглътнах.

— По-добре ли е? — попита Лечителката.

Вече наистина се почувствах по-добре. Главата ми се проясни — можех без усилие да се съсредоточа. Заедно със стопяването на малкото квадратче изчезна и болката. Премигнах изненадана.

— Да.

— Знаем, че сега се чувстваш добре, но те моля да не мърдаш. Раните ти още не са обработени.

— Разбира се.

— Небесносиня, би ли донесла малко вода? Устата ѝ е пресъхнала.

— Веднага, Огнена Плетка.

По-възрастната жена излезе от стаята. Лечителката се обърна отново към шкафовете и този път отвори друг. Беше също пълен с бели цилиндри.

— Ето. — Взе един от най-горната купчина, а после друг откъм другата страна.

Като че ли почти ми помагаше да изпълня задачата, защото изброи имената им, докато ги вземаше:

— „Изчисти — отвътре и отвън“... „Излекувай“... „Запечати“... А, къде е... Аха, „Заглади“. Не искаме белег върху хубавото ти лице, нали?

— Ами... не.

— Не се безпокой. Отново ще бъдеш безупречна.

— Благодаря.

— Няма защо.

Тя се наведе над мен с друг бял цилиндър в ръка. Капачката му се отвори с пукане и отдолу се показа дюзата на пулверизатор. Първо напръска ръката ми, обработвайки раната с безцветна, лишена от мирис мъгла.

— Лечителството сигурно е много удовлетворяваща професия. — Гласът ми прозвуча точно както трябва. Показваше любопитство, но не прекалено. — Не съм влизала в Лечебно заведение от внедряването. Това е много интересно.

— Да, така е. — Започна да пръска лицето ми със спрея.

— А сега какво правиш?

Тя се усмихна. Предположих, че не съм първата, проявила любопитство душа.

— Това е „Чисто“. Гарантира, че в раната няма да остане нищо чуждо. Убива всички микроби, които могат да инфектират раната.

— Чисто — повторих на себе си.

— И „Чисто отвътре“, в случай, че нещо се е задържало в организма ти. Вдишай това, моля те.

Сега държеше в ръката си друг бял цилиндър. Беше някаква потънка бутилка с помпа, вместо аерозолна дюза накрая. Напомпа приличен на мъгла облак във въздуха над лицето ми. Поех го, вдишвайки. Имаше вкус, подобен на мента.

— А това е „Излекувай“ — продължи Огнена Плетка, отвинти капачката на следващия цилиндър и се показа малко чучурче. — Това ускорява съединяването на тъканите ти, за да зараснат както трябва.

Тя изля малко количество от безцветната течност върху разтворената рана на ръката ми, а после притисна ръбовете ѝ. Усетих докосването ѝ, но не почувствах болка.

— Ще я запечатам преди да продължа. — Тя отвори друг цилиндър, който приличаше на мека туба, и изстиска върху пръста си малко гъста, безцветна, подобна на желе субстанция.

— Като лепило е — каза ми Лечителката. — Лепи всичко и оставя „Излекувай“ да си свърши работата. — Размаза го върху ръката ми с едно-единствено бързо движение.

— Така, сега можеш да я движиш. Сега ръката ти е добре.

Вдигнах я, за да я погледна. Под прозрачния гел се виждаше бледа розова линия. Кръвта по ръката ми още не беше засъхнала, но

вече не течеше. Докато я гледах, Лечителката изчисти кожата ми като прекара бързо веднъж влажна кърпа по нея.

— Моля те да обърнеш лицето си насам. Хм, доста лошо си се ударила в тези камъни. Каква каша.

— Да, паднах лошо.

— Добре, че си успяла да се докараш до тук.

Тя поръси леко с „Излекувай“ бузата ми и го размаза с върховете на пръстите си.

— Обичам да гледам как действа. Вече изглежда много по-добре. А сега... по ръбовете. — Усмихна се на себе си. — Може би още един пласт. Искам това да изчезне напълно. Продължи да работи още минута.

— Много хубаво.

— Ето малко вода — каза току-що влязлата по-възрастна жена.

— Благодаря ти, Небесносиня.

— Обади се, ако имаш нужда от още нещо. Ще бъда отпред.

— Благодаря.

Небесносиня излезе. Запитах се дали е дошла от Планетата на Цветята. Сините цветя бяха редки — може би затова се наричаше така.

— Сега можеш да седнеш. Как се чувстваш?

Бях се съвзела напълно.

— Чудесно.

Беше жарно. От дълго време не бях се чувствала така здрава. Рязкото преминаване от болка към облекчение правеше усещането по-силно.

— Така и трябва да бъде. Добре, нека да поръсим с малко „Заглади“.

Тя завъртя върха на последния цилиндър и поръси някаква многоцветна пудра върху ръката си. Потупа с нея бузата ми, а после сложи и една шепа върху ръката ми.

— Върху ръката ти завинаги ще остане една тънка линия — каза тя с такъв тон, като че ли се извиняваше. — Като този на врата ти. Дълбока рана... — Тя сви рамене. Отметна разсеяно косата над врата ми и разгледа белега. — Добра работа. Кой беше Лечителят ти?

— Ами... С Лице към Слънцето — казах аз, сещайки се за името на един от бившите ми студенти. — Беше в... Юрика, Монтана. Не ми хареса студа. Преместих се на юг.

Толкова много лъжи. Усетих как стомахът ме присви от притеснение.

— Аз започнах в Мейн — заяви тя, без да забележи нищо в гласа ми. Докато говореше, изчисти кръвта от врата ми. — И на мен ми беше прекалено студено там. Какво е Призванието ти?

— Ами... сервирам храна. В един мексикански ресторант във... Финикс. Обичам пикантната храна.

— Аз също. — Не ме погледна странно. Сега изтриваше бузата ми. — Много добре. Не се тревожи, Стъклени Шипове. Лицето ти изглежда страхотно.

— Благодаря, Лечител.

— Няма защо. Искаш ли малко вода?

— Да, ако обичаш. — Нарочно се сдържах. Нямах да изглежда добре, ако изпразня чашата на един дъх. Искаше ми се. Обаче не можах да се сдържа да не я изпия до дъно. Имаше такъв прекрасен вкус.

— Искаш ли още?

— Аз... да, няма да откажа. Благодаря.

— Веднага се връщам.

В секундата, в която тя излезе през вратата, се смъкнах от леглото. Хартията изшумоля и ме накара да замръзна на място. Тя не се втурна обратно. Имах само няколко секунди. На Небесносиня ѝ бяха нужни няколко минути да донесе водата. Може би на Лечителката също щяха да ѝ бъдат нужни толкова. Може би студената, чиста вода беше далеч от стаята. Може би.

Свалих раницата от раменете си и развързах връзките. Започнах от втория шкаф. Там беше купчината с „Излекувай“. Сграбчих я цялата и я пуснах внимателно на дъното на раницата.

Какво щях да кажа, ако ме хванеше? Каква лъжа щях да измисля?

После взех двата вида „Изчисти“ от първия шкаф. Зад всеки първи ред имаше втори. Взех половината и от тях. Преминах към „Без болка“, взех два стека от тях. Тъкмо се канех да се обърна към „Запечати“, когато етикетът върху следващата редица цилиндри привлече вниманието ми. „Охладител“. Дали беше за треска? Нямах инструкции, а само етикет. Взех стека. Тук нямаше нищо, което да навреди на човешкото тяло. Бях сигурна в това.

Грабнах всичките „Запечати“ и две кутии със „Заглади“. Не исках повече да рискувам. Затворих безшумно шкафове и отново метнах раницата на гърба си. След това се облегнах върху матрака и хартията пак прошумоля. Опитах се да изглеждам спокойна.

Тя не се върна. Погледнах часовника. Беше изминала минута. Колко далеч беше водата? Две минути. Три минути.

Дали лъжите ми бяха така очевидни за нея, както изглеждаха за мен? По челото ми избиха капчици пот. Бързо ги изтрих. Ами ако доведеше някой Търсач? Помислих си за малкото хапче в джоба и ръката ми потрепери. Обаче можех да го направя. Заради Джейми. Чух по коридора да се приближават тихи стъпки. Бяха на двама души.

ГЛАВА 45

УСПЯЛА

Лечител Огнена Плетка и Небесносиня влязоха заедно в кабинета. Лечителката ми подаде висока чаша с вода. Не беше толкова студена, колкото първата, защото сега пръстите ми бяха изстинали от страх. Тъмнокожата жена също ми носеше нещо. Подаде ми един плосък правоъгълник с дръжка.

— Помислих си, че може би ще искаш да се видиш — ми каза, топло усмихвайки се Огнена Плетка.

Напрежението моментално ме напусна. Нямах нито подозрение, нито страх. Само любезност от страна на душите, които бяха посветили живота си на Лечителството.

Небесносиня ми беше подала огледало. Вдигнах го и едва не ахнах от изненада. Лицето ми изглеждаше така, както си го спомнях от Сан Диего. Лицето, с което бях свикнала да се виждам там. Кожата върху дясната ми страна беше гладка и мека. Ако се загледах внимателно, беше малко по-светла и по-розова от загорялата ми друга буза.

Беше лице, което принадлежеше на Скитницата, на душата. Принадлежеше тук, в това цивилизовано място, в което нямаше насилие и ужас.

Разбрах защо бе толкова лесно да лъжа тези учтиви същества. Защото се чувствах в правото си да разговарям с тях, защото ми бяха ясни начинът им на общуване и техните правила. Лъжите биха могли да бъдат... може би трябва да са верни. Предполагаше се, че някъде изпълнявам Призванието си, независимо дали като преподавател в университет, или като сервитьорка в ресторант. Спокоен, лесен живот, допринасящ за общото благо.

— Какво ще кажеш? — попита Лечителката.

— Изглеждам чудесно. Благодаря.

— За мен беше удоволствие да те излекувам.

Отново се погледнах, забелязвайки някои подробности освен безупречното си лице. Косата ми беше занемарена — мръсна и с неравни краища. Нямахме блясък — за това бяха виновни домашният сапун и лошата храна. Въпреки че Лечителката беше изчистила кръвта от врата ми, той все още беше зацапан от червеникавата пръст.

— Мисля, че е време да прекратя лагеруването си на открито. Трябва да се приведа в ред — побързах да кажа аз.

— Често ли го правиш?

— Напоследък през цялото ми свободно време. Като че ли не мога да се разделя с пустинята.

— Сигурно си много смела. В града се чувствам много по-добре.

— Не съм смела, просто съм различна.

Погледнах в огледалото познатите като едри лешници очи тъмносиви отвън, след това кръг в убито зелено, а после друг кръг около зениците в карамелено кафяво. Всичкото това на фона на леко сребристо, което отразява светлината и я усилва.

Джейми? — Попита Мел, започнала да става все по-нервна.

Тук се чувствах толкова добре. Тя преди мен си даваше сметка за това и се плашеше.

Знам коя съм — казах ѝ аз.

Премигнах и погледнах приятелското изражение на лицето до мен.

— Благодаря ти — обърнах се отново към Лечителката. — Мисля, че ще е по-добре да тръгвам.

— Много е късно. Може да спиш тук, ако желаш.

— Не съм уморена. Чувствам се... чудесно.

Лечителката се усмихна.

— Причината е „Без болка“.

Светлосиня ме изпрати до приемната. Сложи ръка на рамото ми, когато прекрачвах външната врата. Сърцето ми заби по-бързо. Беше ли забелязала раницата, която на влизане беше плоска, а сега издута?

— Бъди внимателна, скъпа — рече тя и ме потупа по ръката.

— Ще внимавам. Вече никакви разходки сред природата в тъмното.

Тя се усмихна и се върна при бюрото си.

Продължих да вървя през паркинга, без да бързам, а ми се искаше да бягам. Ами ако Лечителката погледнеше в шкафовете?

Колко време щеше да мине, докато разбере, че са полупразни?

Колата беше още там в едно неосветено от уличните лампи пространство. Изглеждаше празна. Дишането ми се учести и стана неравномерно. Разбира се, че трябваше да изглежда празна. Нали тъкмо това беше целта. Но дробовете ми не се успокоиха, докато не забелязах неясната фигура под одеялото на задната седалка.

Отворих вратата я сложих раницата на седалката до тази на шофьора. Чух успокояващото тракане на цилиндрите. После влязох вътре и затворих вратата. Нямах причина да заключвам вратите и затова успях да потисна обзелото ме желание.

— Добре ли си? — попита шепнешком Джаред веднага, щом вратата се затвори. Гласът му беше дрезгав от напрежение.

— Шшт — прошепнах колкото е възможно по-тихо. — Изчакай.

Минах покрай ярко осветения вход и отвърнах на махането на Светлосиня.

— Приятелила си се, така ли?

Излязохме на неосветения път. Вече никой не ни наблюдаваше. Отпуснах се в седалката. Ръцете ми започнаха да треперят. Сега, когато всичко беше свършило, можех да си позволя това. Бях успяла.

— Всички души са приятели — казах му аз вече без да шептя.

— Добре ли си? — попита отново той.

— Излекувана съм.

— Я да видя.

Протегнах лявата си ръка, за да може да види малката розова линия. Одеялото прошумоля. Той стана и се промуши през пространството между седалките. Махна раницата, сложи я в скута си, проверявайки тежестта ѝ.

Погледна ме, докато минавахме покрай една улична лампа и ахна от изненада.

— Лицето ти!

— Естествено то също е излекувано.

Вдигна ръка близо до бузата ми, но я задържа несигурен във въздуха.

— Боли ли?

— Разбира се, че не. Чувствам се така, сякаш изобщо нищо не се е случвало.

Пръстите му докоснаха новата кожа. Усетих гъделичкане, но то беше от пръстите му. После отново стана делови:

— Заподозряха ли нещо? Мислиш ли, че ще извикат Търсачите?

— Не. Казах ти, че нищо няма да заподозрат. Дори не ми провериха очите. Бях ранена и те ме излекуваха. — Свих рамене.

— Какво взе? — попита Джаред и развърза раницата.

— Нещата, нужни на Джейми... ако се върнем на време... — Автоматично погледнах часовника на командното табло, въпреки че часовете, които отмерваше, не ми говореха нищо. — И да има още за в бъдеще. Взех само това, което разбрах за какво служи.

— Ще се върнем навреме — обеща той. Започна да разглежда белите контейнери.

— „Заглади“?

— Не е толкова необходимо, но знам как действа...

Той кимна и продължи да рови в торбата. Повтаряше си сам наименованията им.

— „Без болка“? Действа ли?

Аз се засмях.

— Изумително е. Ако се прободеш, мога да ти покажа... Шегувам се.

— Знам.

Гледаше ме с изражение, което не разбирах. Очите му бяха широко отворени, като че ли нещо много го беше изненадало.

— Какво? Шегата ми не беше чак толкова лоша.

— Ти успя. — Беше извънредно учуден.

— Нали това беше целта?

— Да, но... мисля, не бях убеден, че ще успеем.

— Така ли? Тогава защо... Защо ме остави да опитам?

Отговори почти шепнешком:

— Реших, че ще е по-добре да умра, докато се опитвам, отколкото да живея без момчето.

В този момент нещо като че ли заседна в гърлото ми от вълнение. Мел също беше прекалено впечатлена, за да говори. В този момент бяхме едно семейство. Всичките. Прокашлях се. Не е нужно да чувстваш неща, които няма да доведат до нищо.

— Беше много лесно. Вероятно всеки от вас би се справил, ако се държите естествено.

— Съмнявам се, че някой от нас би могъл да се държи така естествено.

Аз кимнах.

— Е, да, за мен е по-лесно. Знам какво очакват. — Засмях се кратко на себе си. — Аз съм една от тях. Ако ми се доверите, вероятно ще мога да ви дам всичко на света, от което имате нужда. — Отново се засмях. Просто напрежението ме напускаше и от това се чувствах леко замаяна. Обаче ми стана смешно. Разбираше ли той, че бях готова да направя точно това за него? Всичко на света, което би поискал?

— Аз наистина ти вярвам — прошепна той. — Вярвам ти с живота на всички ни.

И той наистина ми беше повярвал, поверявайки ми живота на всички хора. Неговият, на Джейми и на всички останали.

— Благодаря ти — отвърнах тихо.

— Ти успя — повтори все още учуден той. — Ще го спасим.

Джейми ще живее — зарадва се Мел. — *Благодаря ти, Скит.*

Готова съм на всичко за тях — казах й аз. Въздъхнах, защото беше съвършено вярно.

Когато стигнахме коритото на пресъхналия поток, привързахме отново чергилата и Джаред седна зад волана. Познаваше по-добре пътя и караше по-бързо от мен. Наложих се да излезе, за да вкара колата в невероятно тясното скривалище под скалното свлачище. Очаквах да чуя звук от стържене на ламарина в скалите, но Джаред успя да се справи.

После отново седнахме в джипа и се понесохме в нощта. Джаред се смееше, ликуващ, докато колата подскачаше из откритата пустиня, а вятърът отнасяше гласа му надалеч.

— Къде е превръзката? — попитах аз.

— Защо?

Погледнах го.

— Скит, ако беше искала да ни предадеш, вече имаше тази възможност. Сега никой не може да отрече, че си една от нас.

Замислих се върху думите му.

— Мисля, че някои все още биха могли. Това би ги накарало да се почувстват по-добре.

— Тези „някои“ ще трябва да преглътнат това.

Поклатих глава, представяйки си как щяха да ни посрещнат.

— Завръщането ни няма да е лесно. Представи си какво мислят в този момент. Какво очакват...

Той не отговори. Само присви очи.

— Джаред... ако те... не искат да те изслушат... ако не изчакат...

— Заговорих по-бързо. Обзелото ме изведнъж напрежение ме накара да се опитам да му предам всичката възможна информация преди да е станало твърде късно. — Дай на Джейми първо „Без болка“... постави го върху езика му. После спрея „Почисти отвътре“ — трябва само да го вдиша. Ще имаш нужда от доктора, за да...

— Хей, хей! Ти ще даваш указанията.

— Все пак нека ти кажа как да...

— Не, Скит. Няма да стане така. Ще застрелям всеки, който те докосне.

— Джаред...

— Не се паникьосвай. Ще се целя в краката, а после ти ще можеш да използваш тези неща да ги излекуваш отново.

— Ако това е шега, трябва да ти кажа, че никак не е смешна.

— Не е шега, Скит.

— Къде е превръзката?

Той стисна устни. Но аз имах старата си парцалива тениска, която ми беше дал Джеб. Тя щеше да свърши почти същата работа.

— Това ще ги улесни, за да ни пуснат да влезем. — Сгънах я така, че да мога да я използвам. — А това означава да стигнем по-бързо до Джейми. — Опитах я как ще стои върху очите ми.

Известно време никой не каза нищо. Джипът подскачаше по неравния терен. Спомних си подобни нощи, когато на седалката до шофьора е била Мелани...

— Ще карам направо до пещерите. Там има едно място, където джипът ще бъде скрит сравнително добре за ден-два. Ще спечелим време.

Аз кимнах. Сега главното беше времето.

— Почти стигнахме — каза след минута той. После въздъхна. — Те чакат.

Чух го да се протяга към задната седалка. Последва дрънчене на метал и той измъкна пушката.

— Не стреляй по никого.

— Не обещавам.

— Стоп! — извика някой. Звукът отекна надалеч в пустинята.

Джипът намали, а след това спря, но двигателят му продължаваше да работи.

— Ние сме — рече Джаред. — Да, да, погледни. Виждаш ли? Все още съм аз.

Другият се поколеба.

— Виж... ще закарам джипа на някое скрито място, става ли? Носим лекарства за Джейми и много бързаме. Не ме интересува какво мислиш, тази вечер няма да ме спреш.

Джипът продължи напред, а после шумът от двигателя се промени, когато бе вкаран под прикритието.

— Добре, Скит, всичко е наред. Да тръгваме.

Вече бях метнала раницата на гърба си. Излязох внимателно от джипа, защото не бях сигурна къде е стената. Джаред хвана търсещите ми ръце.

— Хайде, качвай се — рече той и отново ме метна през рамо.

Не го направи така умело както преди. Крепеше ме само с едната ръка. В другата държеше пушката. Това не ми хареса.

Но после чух някой да тича към нас и така се притесних, че бях благодарна, че е с нас.

— Джаред, идиот такъв! — изкрещя Кайл. — Къде ти е умът?

— Спокойно, Кайл — обади се Джеб.

— Ранена ли е? — попита Иън.

— Махнете се от пътя ми — каза със спокоен глас Джаред. — Бързам. Скит е в отлично здраве, но настоя да е със завързани очи. Как е Джейми?

— В треска — рече Джеб.

— Скит взе каквото ни е нужно.

Сега той започна бързо да слиза надолу.

— Мога да я нося — предложи Иън.

— И така си е добре.

— Наистина съм добре — каза на Иън, докато Джаред продължаваше да върви напред.

Последва изкачване, но продължихме да се движим бързо, въпреки тежестта ми. Чувах как другите тичат заедно с нас. По гневните гласове около нас, които се превърнаха в постоянна глъчка, разбрах, че минаваме през голямата пещера.

— Махнете се от пътя ми — изрева им Джаред.

— Докторът при Джейми ли е?

Не можах да разбера отговора. Джаред можеше да ме пусне да стъпя на земята, но много бързаше и не спря дори за секунда.

Гневните гласове отекнаха зад нас, когато навлязохме в по-малкия тунел. Сега знаех къде се намираме и мислено си представях завоите. Пресякохме тичешком кръстовището, от което започваше третият тунел със спални помещения. Почти броях вратите, без да ги виждам, докато минавахме покрай тях.

Изведнъж Джаред спря и ме пусна да се смъкна от рамото му. Краката ми опряха в пода, а той махна превръзката от очите ми.

Стаята беше осветена от няколко сини фенера. Докторът стоеше сковано, сякаш току-що беше скочил на крака. До него беше коленичила Шарън и продължаваше да държи влажната кърпа върху челото на Джейми. Лицето ѝ беше така изкривено от гняв, че беше почти неузнаваемо. Маги тъкмо се изправяше на крака от другата страна на Джейми.

Той продължаваше да лежи безпомощно. Лицето му беше зачервено, очите затворени, а гърдите едва се повдигаха, за да поемат въздух.

— Ти! — процеди през зъби Шарън и скочи на крака. Нахвърли се като котка срещу Джаред и посегна с нокти към лицето му. Той я хвана за ръцете и я завъртя с гръб към себе си.

Маги като че ли се канеше да се притече на помощ на дъщеря си, но Джеб заобиколи боричкащите се Джаред и Шарън и се изправи насреща ѝ.

— Пусни я! — извика доктора.

Джаред не му обърна внимание.

— Скит, излекувай го!

Докторът се опита да застане между Джейми и мен.

— Докторе — казах със задавен глас аз. Насилието в стаята около лежащия неподвижно Джейми ме плашеше. — Имам нужда от помощта ти, моля те. Заради Джейми.

Докторът не се помръдна и продължи да гледа към Шарън и Джаред.

— Хайде, докторе — обади се Иън. Малкото помещение стана тясно за събралите се в него хора. Иън сложи ръка на рамото на

доктора. — Ще оставиш момчето да умре заради гордостта си, така ли?

— Тук не става въпрос за гордост. Ти не знаеш какво ще му причинят тези чужди субстанции!

— Едва ли ще се почувства по-зле, отколкото е.

— Докторе — казах аз. — Виж лицето ми.

Докторът не беше единственият, който реагира на думите ми. Джеб, Иън и дори Маги погледнаха веднъж, после още веднъж. Маги бързо извърна очи, ядосана, че изобщо бе проявила интерес.

— Как? — попита докторът.

— Ще ти покажа. Моля те. Джейми не трябва да страда.

Докторът се поколеба, вгледа се в лицето ми и тежко въздъхна:

— Иън е прав, той не може да се почувства по-зле, отколкото е.

Ако това го убие... — Докторът сви рамене и отстъпи крачка назад.

— Не! — извика Шарън.

Никой не й обърна внимание. Коленичих край Джейми, свалих раницата от гърба си и я развързах. Порових вътре, докато намеря „Без болка“. До мен ярката светлина на включен джобен фенер се насочи към лицето на Джейми.

— Иън, вода!

Отвинтих капачката и извадих едно от малките, тънки квадратчета. Когато наведох надолу брадичката на Джейми, кожата му опари ръката ми. Поставих квадратчето върху езика му, а след това, без да се обръщам, протегнах ръка. Иън постави в нея купа с вода. Внимателно налях достатъчно вода в устата му, за да може да поеме лекарството. По звука си личеше, че преглъщането бе болезнено за пресъхналото му гърло му.

Трескаво затърсих по-тънката бутилка със спрея. Когато я намерих, отворих капака и пръснах веднъж срещу лицето му. Изчаках, загледана в гърдите му, докато поема въздух.

Докоснах лицето. Все още беше много горещо! Затърсих „Охлаждане“, надявайки се, че е лесно за употреба. Отвинтих капачката и видях, че цилиндърът е пълен с още квадратчета, но тези бяха сини на цвят. Въздъхнах облекчено и поставих едно върху езика на Джейми. Отново взех купата и налях малко вода през напуканите устни.

Този път той преглътна по-бързо и не така мъчително. Нечия друга ръка докосна лицето на Джейми. Разпознах дългите, костеливи пръсти на доктора.

— Докторе, имаш ли остър нож?

— Имам скалпел. Искаш да отворя раната ли?

— Да, за да я почистя.

— Помислих си дали да не опитам това... да я изстискам, но болката...

— Сега той няма да почувства нищо.

— Погледни лицето му — прошепна надвесилият се над мен Иън.

Лицето на Джейми вече не беше червено. Имаше естествен, здрав цвят. Потта все още блестеше върху челото му, но аз знаех, че това е просто остатък отпреди. Двамата с доктора докоснахме едновременно лицето му. Лекарствата бяха подействали.

Да! — С Мел ликувахме.

— Забележително! — каза тихо докторът.

— Температурата спадна, но инфекцията може би все още е в крака му. Помогни ми за раната, докторе.

— Шарън, би ли ми подала... — започна разсеяно той. После вдигна очи. — О, аха, Кайл, би ли ми подал онази чанта до крака ти.

Наведох се над зачервената подута рана. Иън насочи светлината на фенера към нея, за да мога да виждам по-ясно. Двамата с доктора едновременно започнахме да ровим из чантите си. Той извади лъскав скалпел, при вида на който ме побиха тръпки. Не им обърнах внимание и приготвих по-големия флакон със спрей „Почисти“.

— Той няма ли да почувства? — попита разколебан докторът.

— Ей — каза с дрезгав глас Джейми. Отвори широко очи, огледа стаята и накрая погледът му се спря на мен. — Хей, Скит. Какво става? Какво правят тези хора тук?

ГЛАВА 46

ЗАОБИКОЛЕНА

Джейми се опита да седне в леглото.

— Спокойно, момче. Как се чувстваш? — Иън натисна раменете му към дюшека.

— Чувствам се... съвсем добре. Защо са тук всички? Не помня...

— Беше болен. Не мърдай, за да те излекуваме докрай.

— Може ли да пийна малко вода?

— Разбира се, момче. Заповядай.

Докторът се взираше с невярващи очи в Джейми. Аз не можех да говоря, защото гърлото ми се беше стегнало от радост.

— Това е от „Без болка“. Усещането е чудесно.

— Защо Джаред държи така Шарън? — обърна се шепнешком Джейми към Иън.

— Тя е в лошо настроение — отвърна му също така тихо той.

— Стой абсолютно неподвижен, Джейми — предупреди го докторът. — Ще се опитаме да... почистим раната ти. Става ли?

— Добре — съгласи се малко неуверено Джейми. Беше забелязал скалпела в ръцете на доктора и го гледаше с тревога.

— Каж ми дали ще почувстваш нещо — каза докторът.

— Ако те боли — поправих го аз.

Само с едно бързо движение докторът умело прекара леко скалпела през засегнатата кожа. И двамата погледнахме Джейми. Гледаше право в тъмния таван.

— Усещането е странно — каза той. — Но не чувствам болка.

Докторът кимна като че ли на себе си и направи още един напречен разрез със скалпела. От раната потече червена кръв, примесена с гной.

Веднага, след като докторът отдръпна ръката си, напръсках обилно с „Почисти“ кървавите напречни нарязи. Когато спрех стигна до тях, изтичането на гноята постепенно спря и тя започна да се

отдръпва, като отмивана от силна струя вода. Направо се стопи. Чувах как докторът диша тежко до мен.

— Гледай ти!

Напръсках раната още веднъж за по-сигурно. Тъмночервеното по кожата около раната вече го нямаше. Остана само нормалният червен цвят на човешка кръв, която продължи да изтича.

— Добре, а сега с „Излекувай“ — прошепнах аз. Намерих нужния флакон и напръсках през малкото чучурче нарезите върху кожата. Видях се как безцветната течност проникна дълбоко в раната и кръвта спря да тече. Излях половината от флакона в раната, което със сигурност беше два пъти повече от нужното количество. — Добре, а сега, докторе, притисни ръбовете на нарезите. — Докторът не отвърна нищо, въпреки че устата му продължаваше да е широко отворена. Направи каквото му казах, притискайки нареза и с двете си ръце.

Джейми се засмя.

— Гъдел ме е.

Докторът опули очи.

Аз размазах „Запечати“ по целия разрез с форма на буквата Х, наблюдавайки с голямо задоволство как ръбовете се съединиха и станаха бледорозови.

— Мога ли да погледна? — попита Джейми.

— Остави го да се надигне, Иън. Почти приключихме.

Джейми се повдигна на лакти. Очите му горяха от любопитство. Потната му, мръсна коса се беше сплъстила върху главата. Изглеждаше странно редом със здравия цвят на кожата му.

— Виж, сега ще сложа от това — казах аз и втрих шепа от искрящата пудра върху нарезите. — Така белегът ще стане почти незабележим, като този. — Показах му белега на ръката си.

Джейми се засмя.

— Ама нали белезите от рани впечатляват момичетата? Откъде взе това нещо. Скит? Фантастично е.

— Джаред ме взе със себе си на акция.

— Сериозно? Това е страхотно.

Докторът докосна блестящата пудра върху дланта ми и поднесе пръстите към носа си.

— Трябваше да я видиш — обади се Джаред. — Беше невероятна.

Изненадах се, че гласът му прозвуча така близо до мен. Моментално се извърнах и за миг успях да зърна огненочервената коса на Шарън да напуска стаята, следвана по петите от Маги.

Колко жалко. И колко плашещо. Да си изпълнен с такава злоба, че да не можеш да се зарадваш дори на излекуването на едно дете... Как са могли да стигнат до това положение?

— Тя влезе направо в една болница, приближи се до извънземното там и без да ѝ мигне окото поиска да ѝ излекуват раните. После, когато не я наблюдавах, ги обра до шушка! — Джаред се постара да разкаже случилото се по най-вълнуващия начин. Това явно се хареса на Джейми и той се ухили до уши. — Излезе оттам с толкова много лекарства, че дълго време ще има за всички ни. Дори махна с ръка на негодницата зад бюрото и си замина — продължи засмян Джаред.

Аз не бих могла да направя това за тях — каза внезапно натъжила се Мелани. — Ти ще си от по-голяма полза за тях, отколкото аз.

Шит — накарах я да замълчи. Не беше време да съжالياва и да ревнува, а само да се радва. — Без теб нямаше да бъда тук и нямаше да мога да им помогна. Ти също го спаси.

Джейми ме гледаше с широко отворени очи.

— Е, не беше чак толкова вълнуващо — казах му аз. Той взе ръката ми и аз стиснах неговата. Сърцето ми преливаше от благодарност и обич. — Беше много лесно. В края на краищата, и аз съм една негодница.

— Не исках да... — започна да се извинява Джаред.

Само му се усмихнах и махнах с ръка.

— Как обясни белега върху лицето си? — попита докторът. — Не се ли зачудиха защо не си...

— Разбира се, раните ми трябваше да са пресни. Взех мерки да не им давам поводи за подозрение. Казах им, че съм паднала с нож в ръка — отвърнах аз и побутнах с лакът Джейми. — Може да се случи на всеки.

Сега направо се чувствах на седмото небе. Всичко около мен имаше някакво вътрешно излъчване — дрехите, лицата и дори стените. Хората вътре и извън стаята започнаха да разговарят, да задават въпроси, но този шум само гъделичкаше ушите ми, като ехото след

удар по камбана, като някакво трептене във въздуха. Нищо не ми изглеждаше истинско, освен малкия кръг хора около мен, които обичах. Джейми и Джаред, и Иън, и Джеб. Дори докторът беше част от този чудесен момент.

— Пресни рани ли? — попита рязко Иън.

Погледнах го изненадана от внезапния гняв в гласа му.

— Налагаше се. Трябваше да скрия белега си и да се науча как да излекувам Джейми.

Джаред вдигна лявата ми китка и погали с пръст бледата, розова линия на няколко сантиметра над нея.

— Беше ужасно — каза той, ставайки изведнъж сериозен. — За малко да си отсече ръката. Помислих си, че никога повече няма да може да я използва.

Очите на Джейми се разшириха от ужас.

— Порязала си се сама?

Отново стиснах ръката му.

— Не се вълнувай. Не беше чак толкова зле. Знаех, че бързо ще я излекуват.

— Трябваше да я видиш — повтори тихо Джаред и продължи да гали ръката ми.

Иън прекара леко пръсти по бузата ми. Стана ми приятно и аз се опрях на ръката му, а той я остави там. Запитах се дали се дължеше на „Без болка“, или просто радостта от спасението на Джейми ме караше да чувствам всичко наоколо така ведро и излъчващо топлина.

— Вече никога повече няма да участваш в акции — рече тихо Иън.

— Напротив, отново ще излиза навън — възрази Джаред, повишавайки глас от изненада. — Иън, тя беше направо феноменална. Трябваше да я видиш, за да разбереш. Тепърва започвам да съзирам откриващите се възможности...

— Възможности ли? — ръката на Иън се плъзна по врата ми към рамото. Придърпа ме към себе си, отдръпвайки ме от Джаред. — И каква цена ще трябва да заплати тя? Оставил си я почти да си отреже ръката, така ли? — Той стисна още по-силно ръката ми.

Ядът и обзелото ме хубаво чувство бяха несъвместими.

— Не, Иън, не беше така — казах аз. — Идеята беше моя. Налагаше се да го сторя.

— Разбира се, че е била твоя — изръмжа Иън. — Ти си готова на всичко... Не знаеш граници, когато става въпрос за тези двамата. Но Джаред не би трябвало да ти позволи да...

— Какъв друг начин можеше да има, Иън? — възрази Джаред. — Ти имаше ли по-добър план? Мислиш ли, че щеше да бъде пощастлива, ако не се беше наранила, но Джейми загинеше?

Свих се при тази ужасяваща мисъл. Когато отговори, тонът на Иън не беше толкова враждебен:

— Не, но не мога да разбера как си могъл да стоиш там и да я наблюдаваш да прави това със себе си. — Поклати възмутен глава, а Джаред сведе очи. — Кой мъж би...

— Практичният мъж — прекъсна го Джеб. Всички вдигнахме очи. Джеб се беше изправил зад нас с голяма картонена кутия в ръце. — Тъкмо затова Джаред го бива най-много, когато трябва да се снабдим с нещо. Защото може да прави това, което е нужно или да наблюдава какво трябва да се направи. Дори и когато е по-трудно да наблюдаваш, отколкото да го направиш. Знам, че сега е по-близо до времето за закуска, отколкото за вечеря, но си рекох, че може би някои от вас не са яли от дълго време — продължи Джеб, сменяйки най-безцеремонно темата. — Гладен ли си, момче?

— Ами... не съм сигурен — призна Джейми. — Усещам някаква празнина отвътре, но чувството не е... неприятно.

— Това е от „Без болка“ — обясних аз. — Трябва да ядеш.

— И да пиеш — обади се докторът. — Имаш нужда от течности. Джеб остави кутията върху матрака.

— Рекох си, че може би трябва да го отпразнуваме. Бръкни вътре.

— Ама, че вкуснотиини! — извика Джейми, докато ровеше из сухите храни, каквито обикновено използват туристите. — Спагети. Чудесно.

— Чипсове с вкус на пиле с чесън — каза Джеб. — Чесънът много ми липсва, въпреки че съм сигурен, че миризмата му не липсва на никого. — Той се засмя.

Джеб се беше подготвил с бутилки с вода и няколко примуса. Хората започнаха да се събират около нас, притиснати плътно в малкото помещение. Стоях между Джаред и Иън, а Джейми седна в скута ми. Въпреки че беше твърде голям за това, той не протестира.

Изглежда беше разбрал колко голяма нужда имахме и двете от това. Мел и аз трябваше да почувстваме, че е жив и здрав и че е в ръцете ни.

Кръгът около нас постепенно се разшири и обхвана цялата събрала се за късна вечеря група, превръщайки и нея в едно семейство. Всички чакаха търпеливо Джеб да пригответи изненадващите лакомства. Страхът беше заменен от облекчение и добри новини. Дори Кайл, притиснат от другата страна на брат си, не беше нежелан в този кръг.

Мелани доволна въздъхна. Усещаше топлината на момчето в скута ми и се докосваше до мъжа, който продължаваше да гали ръката ми. Дори не се ядоса, че Иън беше сложил ръка на рамото ми.

Ти също си под въздействието на „Без болка“ — подразних я аз. Мисля, че не е от „Без болка“. Не и за двете.

Права си. Това е повече, отколкото съм имала някога.

И много от онова, което съм загубила.

Какво правеше тази човешка любов много по-желана за мен от любовта към себеподобните ми? Дали защото беше неповторима и много капризна? Душите предлагаха любов и еднакво отношение за всички. За по-голямо предизвикателство ли копнеех? Тази любов беше нещо несигурно, в нея нямаше твърди и стриктни правила. Тя можеше да се дава безплатно, както в случая с Джейми, да се печели в продължение на дълго време и с упорита работа, какъвто беше случаят с Иън, или да бъде напълно и сърцераздирателно непостижима като с Джаред.

Или по някакъв начин беше просто по-добра? Може би пък тъкмо, защото тези хора можеха така силно да мразят, другата крайност беше да могат така силно и пламенно да обичат? Не знаех защо така отчаяно копнеех за нея. Знаех единствено, че сега я имам, че си е струвало да поема докрай риска и мъките, за да я заслужи. Беше нещо по-хубаво, отколкото си бях представяла. Беше всичко.

След като храната беше приготвена и изядена, късният или по-скоро ранният час се отрази на всички ни. Хората започнаха да напускат претъпканата стая и да се отправят към леглата си. Когато си тръгнаха, имаше повече място.

След като стаята се поопразни, тези, които останаха, се разположиха по-удобно. Постепенно всички полегнаха. Главата ми беше положена върху корема на Джаред, а ръката му от време на време галеше косата ми. Лицето на Джейми беше върху гърдите ми, а ръцете

му бяха обвили врата ми. Едната ми ръка го беше прегърнала през раменете, главата на Иън използваше за възглавница корема ми, а той държеше другата ми ръка притисната до лицето си. Усецах дългите крака на доктора, протегнати до моите. Обувката му опираше в бедрото ми. Чувах го да похърква. Може би дори докосвах и Кайл някъде.

Джеб се беше проснал върху леглото. Оригна се и Кайл се засмя.

— Нощта се оказа по-хубава, отколкото я бях замислил. Харесва ми, когато песимизмът не се оправдава — каза замислен той. — Благодаря ти, Скит.

— М-м-м — въздъхнах в просъница аз.

— Следващия път, когато тя участва в акция... — чух Кайл да казва някъде от другата страна на Джаред, но прекъсна изречението по средата с широка прозявка — следващия път, когато тя участва, идвам и аз.

— Тя няма да излиза повече — обади се Иън и почувствах как тялото му се стегна.

Погалих го с ръка по лицето, опитвайки се да го успокоя.

— Не, разбира се — промърморих аз. — Нямам намерение да ходя никъде, ако не се налага. Нямам нищо против да си стоя тук.

— Не казвам, че трябва да те държим като затворник, Скит — обясни раздражен Иън. — Що се отнася до мен, можеш да ходиш където си поискаш. Да тичаш по магистралата, ако това ти харесва. Но не и да участваш в акция. Говоря за безопасността ти.

— Ние имаме нужда от нея — обади се Джаред с по-твърд глас, отколкото ми се искаше да го чувам.

— Преди се справяхме добре и без нея.

— Добре ли? Джейми щеше да умре, ако не беше тя. Може да ни донесе неща, които никой друг не би могъл.

— Тя е личност, Джаред, а не инструмент.

— Знам. Не съм казал подобно нещо...

— Аз пък бих казал, че всичко зависи от Скит — прекъсна спора Джеб тъкмо в момента, когато възнамерявах да се намеся.

— Не можеш да я оставиш тя да решава, Джеб — възрази Иън.

— Защо да не може? Струва ми се, че тя може да мисли самостоятелно. Твоя работа ли е да вземаш решения вместо нея?

— Ще ти кажа защо не — рече сърдито Иън. — Скит?

— Да, Иън?

— Искаш ли да излизаш навън, за да участваш в акции?

— Разбира се, ако мога да помогна.

— Не те попитах това, Скит.

Не отговорих веднага и се опитах да си припомня въпроса му, за да видя какво не бях разбрала.

— Виждаш ли, Джеб? Тя никога не взема под внимание собствените си желания, собственото си щастие, дори собственото си здраве. Ще направи всичко, което поискаме от нея, дори и ако то я убие. Не е честно да искаме от нея неща така, както ги искаме между нас. Когато от нас се иска нещо, ние не отговаряме веднага, защото мислим и за себе си. Тя не го прави.

Настъпи мълчание. Никой не отговори на Иън. Тишината се проточи, докато накрая се почувствах принудена да заговоря:

— Това не е вярно — обадох се аз. — Мисля непрекъснато и за себе си. И аз... искам да помогна. Това няма ли значение? Чувствах се щастлива, че можах да помогна тази вечер на Джейми. Не мога ли да търся щастие както на мен ми се иска?

Иън въздъхна.

— Виждаш ли какво имах предвид? — рече той.

— Е, аз не мога да ѝ кажа да не отива, ако тя иска — заяви Джеб. — Вече не е затворник.

— Но ние не трябва да я караме.

През цялото време Джаред не каза нищо. Джейми също мълчеше, но бях сигурна, че е заспал. Знаех, че Джаред не е. Ръката му галеше от време на време лицето ми и от това кожата ми пламваше.

— Не е нужно да ме карате — обясних аз. — Направих го по свое желание. Наистина не беше... страшно. Изобщо не беше. Другите души са много отзивчиви. Аз не се страхувам от тях. Беше твърде лесно.

— Лесно ли? Да си забиеш...

Прекъснах бързо Иън:

— Обстоятелствата бяха такива, че трябваше да се бърза. Друг път няма да ми се налага. — Замълчах за момент. — Нали така?

Иън въздъхна.

— Ако тя отиде пак, ще тръгна и аз — рече с твърд глас той. — Някой трябва да я защитава от самата нея.

— А пък аз ще бъда там, за да защитавам всички ви от нея —
обади се през смях Кайл. — Ох! — изохка после той.

Бях твърде уморена, за да вдигна глава и да видя кой удари Кайл
сега.

— А пък аз ще бъда там, за да ви върна всички живи —
промърмори Джаред.

ГЛАВА 47

НА РАБОТА

— Това е прекалено лесно. Вече дори не е забавно — оплака се Кайл.

— Ти искаше да дойдеш — напомни му Иън.

Двамата с Иън бяха в задната част на пикапа, където нямаше прозорци и подреждаха трайните бакалски стоки и различните тоалетни принадлежности, които бях взела от един магазин. Беше по обед и слънцето светеше над Уичита. Горещината не се усещаше, както в пустинята на Аризона, но беше по-влажно. Из въздуха летяха безброй малки насекоми.

Джаред караше към магистралата извън града, като внимаваше да не превишава ограничението за скоростта и това го дразнеше.

— Умори ли се да пазаруваш, Скит? — попита ме Иън.

— Не. Нямам нищо против.

— Винаги така казваш. Има ли нещо, срещу което си против?

— Ами... не обичам да съм далеч от Джейми. И малко ми е неприятно да съм навън, особено през деня. То е нещо като противоположното на клаустрофобия. Всичко е прекалено открито. Вас това не ви ли притеснява?

— Понякога. Не излизаме много навън през деня.

— Тя поне може да се поразтъпче — промърмори Кайл. — Не знам защо ти се иска да я чуеш да се оплаква.

— Защото е толкова необичайно. От друга страна е много приятно, отколкото да те слушам непрекъснато да се оплакваш.

Изключих се от спора им. Започнеха ли веднъж Иън и Кайл, това продължаваше доста време. Погледнах картата.

— Оклахома сити ли следва? — попитах Джаред.

— И няколко малки градчета по пътя, ако имаш желание за работа — отвърна той, без да откъсва очи от пътя.

— Имам.

По време на акция Джаред винаги беше нащрек. Не се отпускате да води разговарващи разговори така, както правеха Иън и Кайл при всяко успешно изпълнение на дадена мисия. Усмиввах се всеки път, когато те използваша думата мисия. Звучеше ми прекалено претенциозно. Всъщност си беше най-обикновено пътуване до магазина. Също както го бях правила стотици пъти в Сан Диего, когато се грижех сама за прехраната си.

Както каза Кайл, беше прекалено лесно, за да е вълнуващо. Бутах количката нагоре-надолу между щандовете. Усмиввах се на душите, които също ми се усмиваха, и пълнех количката с провизии, които можеха да траят по-дълго. Обикновено вземах и няколко нетрайни храни за мъжете, скрити отзад в пикапа. Готови сандвичи от колбасарския щанд и други подобни неща, с които да се храним по време на пътуването. А и по едно-две лакомства. Иън обичаше сладолед с парченца шоколад в него. Кайл харесваше най-много карамелени бонбони. Джаред ядеше всичко, което му се предложи. Изглежда още преди много години се беше отказал от любимите си храни, водейки живот, в който прищевките не бяха много на почит, и дори нуждите се подлагаха на внимателна преценка преди да бъдат задоволени. Това беше още една причина той да е по-добре приспособен за този начин на живот — за него приоритетите не се влияеха от лични предпочитания.

Понякога в по-малките градчета се случваше някой да ме забележи и да ме заговори. Бях заучила толкова добре отговорите за такива случаи, че може би щях да заблудя дори и човек.

— *Здравейте. От скоро ли сте в града?*

— *Да. Съвсем от скоро.*

— *Какво ви води в Байърс?*

Винаги преглеждах предварително картата преди да изляза от пикапа, за да запомня името на града.

— *Партньорът ми пътува много. Той е фотограф.*

— *Чудесно. Художник значи.*

— *Ами да, тук околността е много красива.*

Първоначално самата аз се представях за художник, обаче установих, че подхвърлянето на информацията, че вече си имам партньор, ми спестяваше известно време, когато разговарях с мъже.

— *Много ви благодаря за помощта.*

— *За мен беше голямо удоволствие. Елате скоро пак.*

Наложи ми се само веднъж да разговарям с фармацевт в Солт Лейк Сити. След това вече знаех какво да търся. Усмихнах се малко смутено и казах:

— *Не съм убедена, че се храня правилно. Трудно ми е да избягвам некачествените храни. Това тяло обича толкова много сладко.*

— *Трябва да сте по-разумна, Хиляди венчелистчета. Знаем, че лесно се подчинявате на желанията си, но се опитайте да се замислите какво ядете. Междувременно трябва да приемате хранителни добавки.*

„Здраве“. Надписът върху бутилката беше толкова красноречив. Почувствах се глупаво, че съм попитала.

— *От тези с вкус на ягоди ли ще искате, или от другите с вкус на шоколад?*

— *Мога ли да опитам и двете?*

Любезната душа на име Роден на земята ми даде две от големите бутилки.

В цялата тази работа нямаше никакво предизвикателство. Единственият страх или по-скоро усещането за опасност ме обхващаше, когато се сетех за хапчето с цианкалий, което винаги държах да ми е под ръка в джоба. Просто за всеки случай.

— В следващия град можеш да си вземеш нови дрехи — каза Джаред.

— Пак ли?

— Тези изглеждат малко смачкани.

— Добре — съгласих се аз. Не обичах излишествата, но постоянно нарастващият куп с мръсно пране нямаше да отиде на вятъра. Лили, Хайди и Пейдж бяха приблизително с моя ръст и бяха благодарни, че имат нещо за обличане. Мъжете рядко обръщаха внимание на такива неща като дрехи, когато бяха на акция. За тях всеки набег беше на живот или смърт и дрехите няхаха никакво значение. Същото се отнасяше и за ароматните сапуни и шампоани, които вземах от всеки магазин.

— Може би ще трябва и да се изкъпеш — каза Джаред и въздъхна. — Предполагам, че това означава хотел тази нощ.

Преди те обръщаха внимание на външния вид. Разбира се, аз бях единствената, която трябваше да изглежда отблизо така, като че ли е

част от цивилизацията. Сега мъжете носеха дънки и тъмни тениски с къси ръкави — все неща, по които мръсотията не личеше и не привличаха вниманието в кратките моменти, в които можеха да бъдат забелязани.

Всички мразеха да спят в крайпътни мотели, потъвайки в сън в самата уста на врага. Това ги плашеше повече от всичко друго. Иън казваше, че би предпочел да нападне въоръжен Търсач. Кайл просто отказваше. През по-голямата част от деня спеше в пикапа, а през нощта изпълняваше ролята на часовой.

За мен това беше също толкова лесно, колкото и пазаруването в магазините. Ангажирах стаи, разговарях не принудено с администратора. Разказвах историята за моя партньор фотографа и за приятеля, който пътува заедно с нас (просто в случай, че някой ни види да влизаме и тримата в стаята). Използвах имена от незначителни планети. Понякога бяхме Прилепи: Държащ на думата си, Пеещ песента на яйцето и Небесен Кокошарник. Понякога бяхме Виждащи Водорасли: Извиващи се очи, Виждащ повърхността и Втори изгрев. Променях имената всеки път, въпреки че никой не се опитваше да ни проследи. Така Мелани се чувстваше в по-голяма безопасност. Всичко това я караше да си представя, че е герой от някой човешки шпионски филм.

По-трудната част, онази, която наистина ме притесняваше, макар че никога не го казвах в присъствието на Кайл, който беше винаги готов да се усъмни в намеренията ми, беше цялото това вземане, без да давам нищо в замяна. В Сан Диего никога не се притеснявах да пазарувам. Вземах каквото ми е нужно и нищо повече. След това прекарвах дните си в университета и се отплащах на обществото, като споделях знанията си. Не беше кой знае какво Призвание, но аз се отнасях сериозно към него. От време на време вършех и не толкова приятни работи. Отработвах деня си със събиране на боклук и почистване на улиците. Всички го правехме. А сега вземах толкова много и не давах нищо в замяна. Това ме караше да се чувствам егоистка.

Не го вземаш за себе си, а за други — напомни ми Мел, когато ме усетеше така умислена.

Въпреки това чувствам, че не е правилно. Дори и ти можеш да го почувстваш, не е ли така?

Не мисли за това — казваше тя.

Радвах се, че бяхме към края на дългата си акция. Утре щяхме да посетим нашия бързо нарастващ склад — покрит камион, скрит на един ден път от мястото, където се намирахме — и щяхме да разтоварим пикапа за последен път. Оставах ни само още няколко града, още няколко дни през Оклахома и през Ню Мексико, а после щяхме да пресечем, без да спираме, Аризона. Щяхме отново да си бъдем у дома. Най-последно.

Когато спяхме в хотели вместо в претъпкания пикап, обикновено се регистрирахме, след като се стъмни, и напускахме рано сутринта, за да не могат душите да ни огледат добре. Това всъщност не беше необходимо. С Джаред бяхме започнали да го осъзнаваме.

Тази нощ, тъй като имахме много успешен ден — пикапът беше пълен и Кайл щеше да има много малко свободно място, а и тъй като Иън реши, че изглеждам уморена, спряхме по-рано. Слънцето още не беше залязло, когато се върнах в пикапа с пластмасовата карта ключ.

В малкия мотел нямаше много посетители. Паркирахме близо до стаята ни и Джаред и Иън отидоха право от пикапа в нея. Беше само на пет-шест крачки. Изминаха ги, гледайки в земята. Върху вратовете си имаха тънки, бледорозови черти за прикритие. Джаред носеше полупразен куфар. Никой не ни погледна.

Вътре в стаята спуснахме плътните завеси и мъжете малко се поотпуснаха. Иън се изтегна на леглото, на което щяха да спят двамата с Джаред, и пусна телевизора. Джаред постави куфара на масата и извади вечерята ни — сандвичи със студено пилешко, които бях поръчала на колбасарския щанд в последния магазин, и ни ги раздаде. Седнах край прозореца и се загледах иззад завесата в залязващото слънце, докато ядях.

— Трябва да признаеш, Скит, че ние, хората, имахме по-добри забавления.

На телевизионния екран две души казваха ясно репликите си, а телата им бяха абсолютно неподвижни. Не беше трудно да се разбере каква е историята, защото в сценариите, писани от душите, нямаше много голямо разнообразие. В случая две души се събираха след дълга раздяла. Причината за раздялата беше нежеланието на мъжа да напусне Виждащите водорасли, но след това беше избрал да стане човек, защото предположил, че партньорката му от Планетата на

Мъглите ще бъде привлечена от тези топлокръвни домакини. И, о, чудо на чудесата, той я беше намерил тук! Всички подобни истории имаха щастлив край.

— Трябва да се има предвид за кого са предназначени.

— Така е, но ми се иска да пускат някогашните човешки шоуупрограми. — Той смени набързо няколко канала и се намръщи: — По-рано все още давах някоя и друга по телевизията.

— Бяха прекалено смущаващи. Трябваше да бъдат заменени с неща, които не са толкова... невъздържани.

— „Брейди Бънч“ ли?

Аз се засмях. Бях го гледала в Сан Диего, а на Мелани ѝ беше познат още от детството.

— Оправдава агресията. Спомням си един епизод, в който малко момче удря с юмрук някакъв грубиян и това беше представено като правилна постъпка. Имаше кръв.

Иън поклати глава в знак на несъгласие и отново се върна на шоуто с бившето Виждащо водорасло. Смееше се на неподходящи места, които би трябвало да се възприемат като трогателни. Загледах се през прозореца и видях нещо много по-интересно от телевизионния разказ с предвидим край.

На отсрещната страна на двулентовия път пред мотела се простираше малък парк, едната му страна граничеше с училище, а другата с поле, където пасяха крави. Имаше няколко млади дървета и старомодна игрална площадка с оградено място с пясък, пързалка и катерушки, както и една въртележка, задвижвана на ръка. Разбира се, имаше и люлки и те бяха единственото съоръжение, което се използваше в момента.

Едно малобройно семейство се радваше на прохладния вечерен въздух. Косата на бащата беше започнала леко да се прошарва при слепоочията, а майката изглеждаше много по-млада. Червеникавокестенявата ѝ коса беше прибрана отзад в дълга конска опашка, която подскачаше, когато се движеше. Имаха малко момченце на не повече от година. Бащата буташе отзад люлката с детето, а майката стоеше отпред и се навеждаше да го целуне по челото, когато то стигнеше до нея, което го размиваше така силно, че топчестото му лице се зачервяваше. Това караше и нея да се смее. Виждах как цялото ѝ тяло се тресе от смеха, а косата ѝ танцува.

— Какво гледаш, Скит?

Във въпроса на Джаред не се усещаше тревога, защото леко се усмихвах на изненадващата сцена.

— Нещо, което не съм виждала през всичките ми животи. Гледам в... надеждата.

Джаред се приближи и застана зад мен, надничайки през рамото ми.

— Какво искаш да кажеш? — Огледа сградите и пътя, без да спре погледа си върху забавляващото се семейство.

Хванах го за брадичката и му посочих с глава къде да гледа. Той не трепна от неочакваното ми докосване и това ме накара да усетя странен прилив на топлина в стомаха си.

— Погледни.

— Какво да видя?

— Единствената надежда за оцеляване, която съм виждала за някой вид, изпълняващ ролята на домакин.

— Къде? — попита недоумяващ той.

Усетих, че и Иън е застанал зад нас и мълчаливо слуша.

— Виждаш ли? — посочих смеещата се майка. — Виждаш ли колко обича своето човешко дете?

В този миг майката грабна сина си от люлката и силно го притисна към себе си, обсипвайки лицето му с целувки. То гукаше и размахваше ръчички — просто бебенце. Не приличаше на миниатюрен възрастен, какъвто би било, ако в тялото си носеше някой от себеподобните ми.

Джаред ахна от изумление.

— Бебето е човек? Как? Защо? Откога?

Свих рамене.

— Никога преди не съм виждала подобно нещо... не знам. Ако тя не желае... — Поклатих глава. — Нямам представа как ще се постъпи в случая. Това не се е случвало другаде. Емоциите в тези тела са много по-силни от логиката.

Погледнах към Джаред и Иън. И двамата гледаха с отворени уста семейството в парка — кръстоска от различни видове.

— Не — казах тихо, като че ли на себе си. — Никой няма да принуди родителите, ако искат детето. Я ги погледнете.

Сега бащата взе в прегръдките си майката и детето. Погледна със смайваща нежност биологичния си син с тяло на домакин.

— Като изключим нас, това е първата открита от нас планета с раждане на живо. Със сигурност може да се каже, че вашата система не е от най-лесните и най-плодовитите. Чудя се дали това е разликата... или дали пък тя е в безпомощността на вашите малки. Навсякъде другаде възпроизвеждането става чрез някаква форма на яйца или семена. Много родители дори изобщо не срещат децата си. Чудя се... — не довърших мисълта си, защото главата ми беше пълна с предположения.

Майката погледна партньора си и той я целуна по устните. Човешкото бебе загука от възхищение.

— Хм, може би един ден някои от моя вид и някои от вашия ще живеят в мир. Това няма ли да е... странно?

Двамата мъже не можеха да откъснат очи от чудото пред тях. Семейството си тръгнаше. Майката изтупа пясъка от дънките си, а бащата взе момченцето. После, хванати за ръце, душите бавно се отпавиха към апартамента си заедно със своето човешко дете.

Иън шумно преглътна. През останалото част от вечерта не разговаряхме, замислени за това, което бяхме видели. Легнахме си рано, за да можем да станем рано и да продължим работата си.

Аз спях сама в леглото, което беше най-далеч от вратата. Изпитвах неудобство. За двамата едри мъже не беше лесно да се сместят на другото легло. Когато спеше дълбоко, Иън имаше навика да разперва ръце, а Джаред да нанася удари насам-натам. И двамата щяха да се чувстват по-удобно, ако споделяха леглото с мен.

Сега спях, свита на кълбо. Може би прекалено откритите пространства, през които преминавах през деня, ме караха да се свивам нощем или просто така бях свикнала да спя свита на тясното място зад предната седалка на пода на пикапа, че бях забравила как се спи нормално.

Обаче знаех защо никой не ми предлагаше да спя с него. Първата нощ, когато мъжете нетактично бяха стигнали до заключението, че имам нужда от душ, чух Иън и Джаред да разговарят за мен, заглушавани от бръмченето на вентилатора в банята.

— ... не е честно да я караш да избира — казваше Иън. Стараеше се да говори тихо, но бръмченето на вентилатора не беше

толкова силно, за да заглуши напълно гласа му. Хотелската стая беше много малка.

— Защо? По-справедливо ли ще е да ѝ кажа къде да спи? Няма ли да е по-учтиво...

— За някой друг — да, но това би накарало Скит да се измъчва. Тя така се старее да угоди и на двама ни, че ще се почувства зле.

— Пак ли ревнуваш?

— Този път не. Просто знам как разсъждава.

Настъпи мълчание. Иън беше прав. Наистина знаеше какво мисля. Вероятно вече беше предвидил, че ще стане така, дори и при най-малкия намек за предпочитанията на Джаред. Сигурно щях да избира да спя до него и след това щях да стоя будна и да се измъчвам, че Джаред ще се притеснява, че съм до него, а едновременно съм засегнала чувствата на Иън.

— Е, добре — рече накрая Джаред. — Но ако нощес се опиташ да ме прегръщаш... сърди се на себе си, О'Шей.

Иън се засмя.

— Не искам да прозвучи прекалено арогантно, но за да бъда напълно откровен, Джаред, ако имах такива намерения, мисля, че бих направил нещо по-добро.

Въпреки че се чувствах малко виновна, че съм причината толкова свободно място да отиде на вятъра, може би наистина беше по-добре да спя сама.

Вече не се налагаше да спим отново в хотел. Дните започнаха да минават по-бързо и като че ли дори секундите се опитваха да тичат към дома. Започнах да усещам с тялото си как нещо ме тегли на запад. Вече нямахме търпение да се върнем при нашето тъмно, схлупено небе. Дори Джаред стана невнимателен.

Беше късно, зад планините на запад вече не се задържаше никаква светлина. Зад нас Иън и Кайл се редуваха да карат големия, покрит камион, натоварен с плячката ни, също както двамата с Джаред се редувахме зад волана на пикапа. Те трябваше да карат тежкия камион по-внимателно, отколкото Джаред пикапа. Светлините от фаровете им бавно избледняха в далечината и накрая изчезнаха напълно зад един широк завой на пътя.

Бяхме на отсечката от пътя за дома. Тусон беше вече зад нас. След няколко часа щях да видя Джейми. Щяхме да разтоварим

дългоочакваните продукти, заобиколени от усмихнати лица. Истинско завръщане у дома.

Дадох си сметка, че ми е първото. За пръв път завръщането ми щеше да предизвика само радост. Този път не карахме с нас обречени на гибел зложници.

Не обръщах внимание на нищо, защото бях изпълнена с очакване. Струваше ми се, че пътят не лети достатъчно бързо. Според мен би могло да става още по-бързо.

Фаровете на камиона отново се появиха зад нас.

— Сигурно кара Кайл — казах тихо аз. — Настигат ни.

В този миг червени и сини светлини внезапно започнаха да се въртят в мрака зад нас. Отразявани от огледалата, те се превърнаха в танцуващи цветни петна върху покрива, седалките, върху пребледните ни лица и командното табло, където стрелката на километража показваше, че караме с тридесет километра над разрешената скорост.

Звукът на сирените прониза тишината в пустинята.

ГЛАВА 48

ЗАДЪРЖАНА

Червените и сини светлини се въртяха в синхрон с виенето на сирената. Преди душите да пристигнат тук, тези светлини и звуци са имали само едно значение. Те са символизирали закона, пристигането на пазителите на спокойствието и реда, наказващи нарушителите. Сега отново проблясващите ярки цветове и гневният вой имаха много подобно значение. Те също предизвестяваха пристигането на пазителите на спокойствието, на тези, които наказват нарушителите. Търсачите.

Гледката и съпровождащите я звуци не се срещаха така често, както преди. Полицията беше нужна, само за да оказва помощ при катастрофи, или други извънредни обстоятелства, а не да следи за спазването на законите. Повечето държавни служители нямаха сирени на автомобилите, освен ако не бяха линейки или пожарни.

Но ниската лъскава кола зад нас не беше за помощ при пътни инциденти. Това беше кола, предназначена за преследване. Досега не бях виждала такава, но много добре знаех какво означава.

Джаред се вцепени, кракът му продължаваше да натиска педала на газта. Виждах, че се опитва да намери решение, да ги изпревари с раздрънкания пикап или някак да им се измъкне — да скрие широката, бяла кола някъде сред ниските, изсъхнали храсталаци на пустинята и да не доведе преследвачите до мястото, където бяха останалите. Без да предаде никого. Бяхме толкова близо до другите — те спяха, без да имат представа какво се случва...

След две минути трескаво мислене Джаред се отказа и въздъхна:

— Толкова съжалявам, Скит — прошепна той. — Издъних се.

— Джаред?

Той протегна ръка към мен и пусна газта. Колата започна да намалява скоростта.

— Хапчето у теб ли е? — попита със задавен глас той.

— Да — прошепнах аз.

— Мел може ли да ме чуе?

Да. — Усетих как тя проплака.

— Да — отвърнах едва аз.

— Обичам те, Мел. Съжалявам.

— И тя те обича. Повече от всичко.

Кратка, мъчителна пауза.

— Скит, аз... Теб също те обичам. Ти си добра, Скит. Заслужаваш повече, отколкото съм ти дал. Нещо по-добро от това.

Той държеше между пръстите си нещо малко, прекалено малко, за да бъде смъртоносно.

— Почакай — казах задъхана аз.

Той не можеше да умре.

— Скит, не можем да рискуваме. Не можем да им избягаме, не и с тази кола. Ако се опитаме да избягаме, след нас ще се спуснат още хиляди. Помисли за Джейми.

Пикапът се движеше все по-бавно, отклонявайки се към банкетата.

— Остави ме да направя един опит — замолих го аз. — Потърсих хапчето в джоба си. Хванах го между палеца и показалеца си и му го показах. — Остави ме да се опитам да ни измъкна от тази работа. Ще го глътна веднага, ако нещо се обърка.

— Не можеш да излъжеш един Търсач!

— Остави ме да опитам. Бързо! — Откопчах колана и се наведох към него, за да откопча неговия. — Да си разменим местата. Бързо, преди да са дошли достатъчно близко, за да ни видят.

— Скит...

— Само един опит. Побързай!

Той беше най-добър във вземането на мигновени решения. Хвърли се светкавично през мен от седалката на шофьора и аз седнах на мястото му зад волана, докато той заемаше моето.

— Закопчай си колана — наредих му рязко. — Затвори очи и обърни главата си настрани.

Направи както му казах. Беше твърде тъмно, но от този ъгъл новият му, тънък, розов белег можеше да се забележи.

Закопчах колана и се облегнах назад. Главното беше да ги заблудя с тялото си. Просто трябваше да извърша точните движения. Да се престоря. Като актьорите от телевизионната програма, само че по-убедително. Както го правеха хората.

— Помогни ми, Мел — прошепнах аз.

Не мога да ти помогна да изглеждаш по-убедителна като душа, Скит, но ти можеш да се справиш. Спаси го. Знам, че можеш.

Да изглеждам по-убедително като душа. Значи трябваше само да съм си аз.

Беше късно. Чувствах се уморена. Не беше нужно изобщо да се преструвам, за да изглеждам така. Притворих очи и се отпуснах в седалката. Трябваше да се престоря на разочарована. Можех лесно да го направя. Чувствах го. Отпуснах долната устна и направих гримаса, изразяваща съжаление.

Колата на Търсачите не спря зад нас така, както очакваше Мел. Спря неправилно от другата страна на шосето срещу насрещното движение. През прозореца на другата кола блесна ослепителна светлина. Премигнах насреща ѝ и вдигнах умишлено бавно ръка, за да закрия лицето си. Докато свеждах надолу очи под светлината на прожектора, за миг забелязах как отблясъкът им се отрази от пътя.

Чух да се хлопва вратата на кола. Нечии стъпки затрополяха тежко, прекосявайки платното. Не чух да се рони пръст, нито да се търкалят камъчета, което означаваше, че Търсачът идваше откъм страната на седалката до шофьора. Бяха най-малко двама, но само единият идваше да ме разпитва. Това беше добър знак, признак на спокойствие и увереност.

Очите ми, отразяващи светлината, бяха истински талисман. Бяха ориентир, който не може да те подведе, също като Полярната звезда. Не оставяха никакво място за съмнение.

Главното не беше да ги заблудя с тялото си, а да им покажа с него каква е истината. Имах нещо общо с човешкото бебе от парка — никога преди не е имало такова нещо като мен.

Търсачът закри светлината на прожектора и аз отново можех да виждам.

Беше мъж. Вероятно на средна възраст — чертите му си противоречаха и беше трудно да се каже със сигурност. Косата му беше съвсем бяла, а лицето гладко и без бръчки. Носеше тениска с къси ръкави и къси панталони, а на хълбока му ясно се виждаше голям пистолет. Беше сложил едната си ръка върху дръжката. В другата имаше фенер, но не го включи.

— Проблем ли има, госпожице? — попита той, когато се приближи на няколко крачки. — Карахте твърде бързо, а това не е безопасно.

Очите му бяха неспокойни. Бързо прецениха какъв е изразът на лицето ми. Надявах се да е сънлив. После погледът му се плъзна по цялата дължина на пикапа, надникна в тъмното пространство зад нас и моментално се насочи напред към осветения от фаровете път. Отново се върна върху лицето ми. Всичко това се повтори още веднъж.

Беше неспокоен. Дланите ми се изпотиха, но се опитах в гласа ми да няма паника.

— Толкова съжалявам — извиних се шепнешком, но достатъчно силно. Погледнах Джаред, като че ли да разбере дали думите ни го бяха събудили. — Мисля, че... ами, май че съм заспала. Не допусках, че съм толкова уморена.

Опитах се малко гузно да се усмихна. Бях сигурна, че думите ми прозвучаха сковано, като на прекалено стриктните актьори по телевизията.

Очите на Търсача отново се плъзнаха по познатия маршрут, но този път се задържаха на Джаред. Усетих как сърцето ми болезнено подскочи. Стиснах по-силно хапчето.

— Проявих безотговорност, като карах толкова дълго без почивка — побързах да кажа аз и пак се опитах леко да се усмихна. — Помислих, че ще успеем да стигнем Финикс, преди да се уморя. Много съжалявам.

— Как ви е името, госпожице?

Гласът му не беше рязък, но и не беше сърдечен. Обаче продължаваше да говори тихо, следвайки примера ми.

— С листата нагоре — казах аз, като използвах името, с което се бях регистрирала в последния хотел, в случай че той поиска да провери. Може би щеше да се наложи да му посоча някакво място.

— Обърнато наопаки Цвете, нали? — предположи той. Очите му продължиха да следват обичайния си път.

— Да, бях такава.

— Партньорката ми също. На острова ли бяхте?

— Не — побързах да кажа. — На континента. Между двете големи реки.

Той кимна, може би малко разочарован.

— Да се върна ли обратно в Тусон? — попитах аз. — Мисля, че вече достатъчно се събудих. Или пък първо да подремна малко тук...

— Не! — прекъсна ме, рязко повишавайки глас той.

Аз подскочих стресната и малкото хапче се изплъзна от пръстите ми. Падна и се изтърколи едва чуто върху металния под. Почувствах как кръвта ми се оттегли моментално от лицето ми.

— Не исках да ви стресна — извини се бързо той и очите му продължиха неуморно да шарят наоколо. — Обаче не трябва да се мотааете тук.

— Защо? — успях да прошепна аз. Пръстите ми продължаваха едва забележимо да помръдват в празния въздух.

— Ами напоследък имаше... изчезване.

— Изчезване? Не разбирам.

— Може и да е било някакъв инцидент, но може и да са... — Той се поколеба, явно не желаше да произнесе думата. — В този район може да има хора.

— Хора ли? — възкликнах твърде силно аз. Той усети страха в гласа ми и го изтълкува по единствения възможен начин.

— Няма доказателство за това, С листата нагоре. Не са били забелязани. Не се безпокойте. Но ще е по-добре, без излишно бавене, да продължите до Финикс.

— Разбира се. Или може би до Тусон? Дотам ще е по-близо.

— Няма опасност. Можете да продължите за там, закъдето сте тръгнали.

— Щом като сте сигурен, Търсач...

— Съвсем сигурен съм. Само не се мотайте из пустинята. — Той се усмихна и изражението му стана по-приятливо. Също като на всички други души, с които съм имала работа. Той не се притесняваше от мен, а заради мен. Не се вслушваше, за да разбере дали не го лъжа. А и не би могъл да разбере, ако беше така. Беше просто още една душа.

— Нямам никакво намерение да се бавя тук — казах му усмихната аз. — Ще бъда по-внимателна. Знам, че сега няма да заспя. — Погледнах с тревога към пустинята през прозореца откъм страната на Джаред, за да си помисли Търсачът, че страхът ще ме накара да бъда нащрек. Изражението ми изведнъж стана напрегнато, когато забелязах в страничното огледало да се отразяват светлините на фарове.

Усетих как тялото на Джаред също се напрегна, но не промени позата си.

Погледнах бързо Търсача.

— Мога да ви помогна за това — каза той, продължавайки да се усмихва, но сведе глава, като че ли търсеше нещо в джоба си. Не забеляза промяната, изписана на лицето ми. Опитах се да контролирам мускулите на бузите си, да ги накарам да се отпуснат, но не можех да се съсредоточа достатъчно. Видях в огледалото светлините да се приближават.

— Не трябва да го употребявате често — продължи Търсачът и започна да търси в другия джоб. — Безвредно е, разбира се, иначе Лечителите нямаше да ни го дават. Обаче ако го употребявате често, то ще промени циклите на съня ви... Аха, ето го. „Събуди се“.

Светлините започнаха да се приближават по-бавно.

Просто отмени — замолих се мислено аз. — *Не спирай, не спирай, не спирай.*

Дано Кайл да е зад кормилото — обади се Мелани, повтаряйки думите като молитва.

Не спирай. Карай. Не спирай. Просто карай.

— Госпожице?

Аз премигнах, опитвайки се да се съсредоточа.

— „Събуди се“, казвате?

— Вдишайте от това, С листата нагоре.

Той държеше в ръка тънък, бял флакон. Пръсна веднъж към лицето ми. Наведох се покорно напред и вдишах, поглеждайки крадешком в огледалото.

— Има мирис на грейпфрут — каза Търсачът. — Хубаво е, нали?

— Много. — Изведнъж главата ми се проясни.

Големият покрит камион намали и после спря с включен двигател на пътя зад нас.

Не! — Извикахме едновременно двете с Мел. Погледнах за миг тъмния под, напразно надявайки се да видя малкото хапче, но дори не можех да си различа краката.

Търсачът погледна разсеяно камиона и му махна да продължи. Аз също погледнах назад към камиона и си наложих да се усмихна. Не можах да видя кой кара. Очите ми отразиха светлината на фаровете.

Камионът като че ли се поколеба. Търсачът му махна отново, този път по-изразително.

— Продължавай — каза като че ли на себе си той.

Карай! Карай! Карай!

До мен ръката на Джаред беше стисната в юмрук.

Камионът бавно се разтресе, включвайки на първа и после потегли напред през пространството между колата на Търсача и пикапа ни. Прожекторът освети очертанията на два силуета, два черни профила, които гледаха право напред. Носът на този зад волана беше извит.

Двете с Мел едновременно въздъгнахме с облекчение.

— Как се чувствате?

— Бодро — отвърнах аз на Търсача.

— Действието му ще продължи около четири часа.

— Благодаря ви.

Търсачът се засмя.

— Благодаря, С листата нагоре. Когато ви видяхме да препускате по шосето, си помислихме, че ще си имаме работа с хора. Целият се изпотих, но не от горещината!

Аз потреперих.

— Не се тревожете. Всичко ще е наред. Ако искате, можем да ви придружим до Финикс.

— Чувствам се съвсем добре. Не е нужно да си правите труда.

— Беше ми приятно да се запознаем. Ще се радвам, когато смяната ми свърши, да се върна у дома и да разкажа на партньорката си, че съм се срещнал с друго обърнато С листата нагоре цвете. Тя много ще се зарадва.

— Ами... пожелайте й от мен най-ярко слънце и най-дълъг ден — казах аз, предавайки му превода на най-често срещания земен поздрав при среща и при сбогуване на Планетата на Цветята.

— Непременно. Приятно пътуване.

— И на вас приятна нощ.

Той отстъпи назад, а светлината на прожектора отново ме блъсна в очите и ме накара силно да премигна.

— Изгаси го, Ханк — извика Търсачът и закри очите си с ръка, обръщайки се към колата. Отново настъпи пълен мрак, а аз се усмихна пресилено на невидимия Търсач на име Ханк.

Завъртях с разтреперана ръка ключа за запалването. Търсачите бяха по-бързи. Двигателят на малката черна кола с контрастиращите светлини на покрива тихо заработи. Тя направи остър обратен завой и след миг виждах само задните ѝ светлини. После и те изчезнаха бързо в нощта.

Излязох отново на шосето. Сърцето ми разнасяше кръвта из вените на силни тласъци. Усецах в пръстите си как пулсът ми продължава яростно да бие.

— Отидоха си — прошепнах през внезапно затракалите ми зъби.

Чух Джаред да преглъща.

— Бяхме... на косъм — рече той. — Помислих, че Кайл ще спре.

— Аз също.

И двамата продължавахме да шептим.

— Търсачът се хвана — каза той през все още стиснати от напрежението зъби.

— Да.

— Аз не бих ти повярвал. Актьорските та способности не са се развили много.

Свих рамене. Чувствах тялото си толкова сковано, че то едва се размърда.

— Те не могат да не ми повярват. Това, което съм сега... е нещо напълно невъзможно. Нещо, което не би трябвало да съществува.

— Нещо невероятно — съгласи се той. — Нещо чудесно.

Похвалите му стопиха малко от леда в стомаха и вените ми.

— Търсачите не са чак толкова различни от другите — казах на себе си. — В тях няма нищо, което да ги прави по-опасни.

Той бавно поклати глава.

— Като че ли няма нищо, с което не би могла да се справиш, нали?

Не бях сигурна какво да отговоря.

— Присъствието ти при нас ще промени всичко — продължи тихо той, говорейки повече на себе си.

Усетих как думите му накараха Мелани да се натъжи, но този път не беше ядосана. Беше се примирила.

Ти можеш да им помогнеш. Можеш да ги защитаваши по-добре от мен. — Тя въздъхна.

Бавно движещите се задни светлини не ме уплашиха, когато се появиха на пътя пред нас. Бяха ми познати. Гледах ги с облекчение. Увеличих скоростта, но само малко — все още бях с няколко километра под разрешената — за да ги задмина.

Джаред извади от жабката фенерче. Разбрах намеренията му. Искаше да ги успокои. Задържа светлината пред очите си, докато минавахме покрай кабината на камиона. Аз погледнах покрай него през другия прозорец. Кайл кимна веднъж на Джаред и пое дълбоко въздух. Иън надничаше нетърпеливо през рамото му и ме гледаше втренчено. Махнах му веднъж и той направи гримаса.

Приближавахме скрития си изход от магистралата.

— Да карам ли чак до Финикс?

Джаред се замисли.

— Не. Могат да ни видят, когато се връщаме и отново да ни спрат. Не мисля, че ни следват. Вниманието им е съсредоточено върху пътя.

— Не, няма да ни следват. Сигурна съм в това.

— Тогава да си вървим у дома.

— У дома — съгласих се с готовност аз.

Трябваше да закараме и двете коли право до пещерите и бързо да ги разтоварим, за да можем да ги скрием преди да се съмне. Малката козирка над входа не беше достатъчна, за да ги скрие.

Вдигнах нагоре очи, когато се замислих как се влиза и излиза от пещерите. Аз самата не бях успяла да разреша голямата мистерия. Джеб умееше така да заблуждава. Беше постъпил точно така и с указанията, които бе дал на Мел с линиите, начертани на гърба на фотоалбума ѝ. Те изобщо не водеха към неговото скривалище в пещерата, а караха човек да ги следва напред-назад пред скривалището му, давайки му достатъчна възможност да реши дали да го покани вътре, или не.

— Какво, според теб, се е случило? — попита Джаред, прекъсвайки мислите ми.

— Какво имаш предвид?

— Неотдавнашното изчезване, за което спомена Търсачът.

Загледах се право пред себе си.

— Дали нямаше предвид мен ли?

— Не мисля, че твоят случай може да се счита за скорошен, Скит. Освен това преди да тръгнем не забелязахме да наблюдават магистралата. Това е нещо ново. Те ни търсят. Тук.

Той присви очи, а моите се разшириха.

— Какво ли са направили? — избухна изведнъж Джаред и удари силно с ръка по командното табло. Аз подскочих.

— Мислиш, че Джеб и другите са направили нещо?

Той не ми отговори, а само продължи да се взира ядосан в осветената от звездите пустиня. Не разбирах. Защо Търсачите щяха да търсят хора, само защото някой е изчезнал в пустинята? Инцидентите не бяха рядкост. Защо са стигнали до такова заключение? И защо беше ядосан Джаред? Нашето семейство в пещерите не би направило нищо, с което да привлече вниманието върху себе си. Не бяха толкова глупави. Не биха излезли навън, ако няма някаква извънредни обстоятелства. Или пък нещо, което са счели за спешно и наложително.

Дали докторът и Джеб не са се възползвали от отсъствието ми? Джеб се беше съгласил само да престане клането на хора и души, докато сме под един покрив. Това ли беше компромисът им?

— Добре ли си? — попита Джаред.

Усещах гърлото си прекалено стегнато, за да отговоря. Поклатих глава. По бузите ми потекоха сълзи и започнаха да капят от брадичката върху скута ми.

— Може би ще е по-добре аз да карам.

Отново поклатих глава. Можех да виждам достатъчно добре. Той замълча.

Все още продължавах да плача безмълвно, когато стигнахме до малката планина, в която беше скрита пещерната ни система.

Всъщност тя беше просто един хълм — незначително струпване на вулканични скали като много други такива, осяян тук-там с кактуси и бодливи храсти. Хилядите малки процепи бяха невидими сред хаоса от нахвърляни безразборно червеникави скали. Някъде би трябвало да се издига дим — черен на фона на мрака.

Излязох от пикапа, подпрях се на вратата и изтрих сълзите си. Джаред застана зад мен. Поколеба се, а после сложи ръка на рамото ми.

— Съжалявам. Не знаех, че планират това. Нямах представа. Те не би трябвало...

Обаче той мислеше така, само защото по някакъв начин ги бяха заловили. Покритият камион с грохот спря зад нас. Двете врати се затръшнаха и чухме към нас бързо да се приближават стъпки.

— Какво се е случило? — попита пръв Кайл.

Зад него беше Иън. Погледна ме, видя сълзите, които продължаваха да се стичат по бузите ми, и ръката на Джаред върху рамото ми, а после се втурна напред и ме прегърна. Притисна ме до гърдите си. Не знам защо това ме накара да се разплача още по-силно. Вкопчих се в него, а сълзите ми закапаха по ризата му.

— Няма нищо. Справи се страхотно. Всичко свърши.

— Проблемът не е Търсачът, Иън — каза Джаред. Ръката му продължаваше да е върху рамото ми, въпреки че трябваше да се наведе напред, за да я задържи в това положение.

— Какво?

— Имаха причина да наблюдават пътя. Изглежда, че докторът е... работил в наше отсъствие.

Потръпнах и за момент ми се стори, че усещам вкуса на сребристата кръв в гърлото си.

— Защо, тези...! — от яд на Иън не му достигнаха думи. Не успя да довърши изречението.

— Браво бе — обади се възмутен Кайл. — Идиоти. Нямахме ни няколко седмици и те накараха Търсачите да започнат да патрулират. Можеха просто да ни попитат...

— Млъкни, Кайл — прекъсна го рязко Джаред. — Не е нито времето, нито мястото за това. Трябва бързо да разтоварим всичко. Кой знае колко са тези, които ни наблюдават? Хайде да вземем по нещо, а после да отидем да викнем още хора да помогнат.

Отдръпнах се от Иън, за да мога и аз да помогна. Не престанах да плача. Иън стоеше близо до мен. Взе от мен тежкия кашон с консервирана супа в кутии и ми подаде голям, но лек кашон със спагети.

Заслизахме надолу по стръмната пътека. Отпред вървеше Джаред. Пълният мрак не ме смущаваше. Все още не познавах достатъчно добре тази пътека, но не беше трудна. Слизаше право надолу, а после се изкачваше право нагоре.

Бяхме изминали половината път, когато чух познат глас да се прониква в далечината. В тунела думите отекнаха до нас накъсани:

— Те се върнаха... върнаха... се! — викаше Джейми.

Опитах се да изтрия сълзите в рамото си, но не успях напълно. Видях приближаваща синя светлина, която подскочаше, защото онзи, който носеше фенера, тичаше. После Джейми се показа. Лицето му ме хвърли в смут.

Опитвах се да се успокоя преди да го поздравя, защото предполагах, че се радва и не исках да го разстройвам. Но Джейми вече беше разстроен. Лицето му беше бледо и напрегнато, а очите зачервени. По мръсните му бузи имаше следи от сълзи.

— Джейми? — извикахме едновременно двамата с Джаред и хвърлихме кашоните на земята.

Джейми се хвърли право към мен и ме прегърна през кръста.

— О, Скит! О, Джаред! — проплака той. — Уес е мъртъв! Мъртъв е! Търсачът го уби!

ГЛАВА 49

РАЗПИТВАНА

Аз убих Уес.

Ръцете ми, изподраскани, ожулени и изцапани с червен прах от трескавото разтоварване, можеха да са червени и от кръв. Уес беше мъртъв и аз бях виновна за това до такава степен, че все едно сама бях дръпнала спусъка. Сега, след като камионът беше разтоварен, всички, с изключение на петима, се бяхме събрали в кухнята. Ядохме от бързо развалящите се неща, които бяхме взели при последното пазаруване: сирене, пресен хляб и мляко — и слушахме как Джеб и докторът обясняват всичко на Джаред, Иън и Кайл.

Аз седях малко встрани от другите, хванала се за главата и прекалено сломена от скръб и чувство за вина, за да задавам въпроси като тях. До мен беше Джейми и от време на време ме потупваше по гърба. Уес вече беше погребан в тъмната пещера редом с Уолтър. Беше умрял преди четири дни в нощта, когато Джаред, Иън и аз наблюдавахме семейството в парка. Никога повече нямаше да видя моя приятел, никога нямаше да чуя гласа му...

Сълзите закапаха върху камъка под мен и Джейми започна често да ме потупва по гърба. Анди и Пейдж не бяха тук. Отидоха да откарат камиона и пикапа в скривалищата им. После щяха да вземат оттам джипа и да го откарат до обичайния му гараж, а след това трябваше да изминат пеш разстоянието до дома. Щяха да се върнат преди разсъмване.

Лили също не беше тук.

— Тя не... се чувства добре — каза тихо Джейми, когато ме видя, че се оглеждам за нея. Не исках да знам нищо повече. Можех и сама да си представя останалото.

Тук не бяха и Арън, и Бранд. Сега Бранд имаше гладък, кръгъл белег във вдлъбнатината под лявата ключица. Куршумът се разминал на косъм със сърцето и белия дроб и се забил наполовина в лопатката

му при опита си да излезе навън. Докторът беше използвал повечето от „Излекувай“, за да го извади от него. Бранд вече беше добре.

Куршумът срещу Уес е бил прицелен по-добре. Пробил високото му матово чело и пръснал тила му. Докторът не би могъл да направи нищо, дори и да е бил с тях в момента и да е имал на разположение цял галон от „Излекувай“.

Бранд, който сега носеше в кобур на хълбока си големия, тежък трофей от схватката, беше с Арън. Те бяха в тунела, където бихме складирали плячката си, ако не беше зает. Ако не се използваше отново за затвор.

Като че ли загубата на Уес не ни беше достатъчна. За мен имаше нещо ужасно нередно, че бройката оставаше същата — тридесет и пет живи тела, както преди да дойда в пещерите. Уес и Уолтър ги нямаше, но аз бях тук.

А сега и Търсачката. Моята Търсачка.

Ако бях отишла направо в Тусон или ако бях останала в Сан Диего. Ако просто бях напуснала тази планета и бях отишла на някое съвсем друго място. Ако бях станала Майка, както биха направили всички други, след като са живели на пет или шест планети. Ако, ако, ако... Ако не бях дошла тук, ако не бях дала на Търсачката указанията, които трябваше да следва, тогава Уес щеше да бъде жив. Било й е нужно повече време, отколкото на мен, за да ги проумее, но накрая беше успяла. Не се е налагало да ги следва предпазливо. Кръстосвала е пустинята в мощен всъдеход, оставяйки ярки нови следи след себе си, всеки път все по-близо.

Трябвало е да направят нещо. Трябвало е да я спрат.

Аз убих Уес.

Първо на първо, те пак щяха да ме заловят, Скит. Аз ги доведох тук, не ти.

Чувствах се прекалено зле, за да й отговоря.

Освен това, ако не бяхме дошли тук, Джейми щеше да е мъртъв. А може би и Джаред. Без теб тази нощ той щеше да умре.

На всяка крачка смърт. Смърт навсякъде, накъдето погледнех.

Защо е трябвало да ме следва? — простенах безмълвно аз. Тук не вредя с нищо на другите души. Напротив, дори спасявам живота на някои с присъствието си тук, като преча на доктора да

продължава обречените си на неуспех усилия. Защо ѝ трябваше да ме следва?

Защо я държат? — изръмжа Мелани. — Защо не я убият веднага? Или пък да я убият бавно — не ме интересува как! Защо е още жива?

Стомахът ми се сви от страх. Търсачката беше жива, Търсачката беше тук.

Не би трябвало да се страхувам от нея.

Разбира се, имаше логика да се страхувам, че изчезването ѝ ще доведе до нас останалите Търсачи. Всички се страхуваха от това. Наблюдавайки как търси тялото ми, човеците бяха видели колко много държи на убежденията си. Беше се опитвала да убеди другите Търсачи, че някъде в тази пустош се крият хора. Никой не беше приел твърденията ѝ на сериозно. Бяха се прибрали вкъщи. Само тя беше продължила да търси.

Обаче сега беше изчезнала по средата на търсенията си. Това променяше всичко. Джипът ѝ беше откаран надалеч и оставен в пустинята от другата страна на Тусон. Изглеждаше така, като че ли е изчезнала по същия начин, по който се предполагаше, че съм изчезнала и аз.

Наблизо бяха оставени парчета от разкъсаната ѝ чанта, снаксовете, които е носела, бяха разкъсани и разпръснати наоколо. Щяха ли другите души да приемат това съвпадение? Вече знаехме, че не беше така. Не напълно. Те търсеха. Щяха ли да хвърлят повече сили в търсенето?

Но да се страхувам от самата Търсачка... В това нямаше много логика. Физически тя не представляваше нищо особено. Вероятно беше по-дребна дори от Джейми. Аз бях по-силна и по-бърза от нея. Бях заобиколена от приятели и съюзници, а тя, поне в тези пещери, беше съвсем сама. Две огнестрелни оръжия — пушката и нейният Глок, същото оръжие, за което беше завидял някога Иън и което беше убило приятеля ми Уес — сега постоянно бяха насочени срещу нея. Само едно нещо я държеше още жива и то нямаше да продължи дълго.

Джеб беше помислил, че аз може би ще поискам да разговарям с нея. Това беше всичко. Сега, след като се бях върнала, тя беше обречена да умре след няколко часа, независимо дали щях да разговарям с нея, или не.

Защо тогава се чувствах така, като че ли бях в по-неизгодна позиция? Защо беше това странно предчувствие, че тя ще излезе победител от сблъсъка?

Не бях решила дали искам да разговарям с нея. Поне така казах на Джеб. Без съмнение не исках да разговарям. Ужасявах се само от мисълта да видя лицето ѝ отново — лице, което, колкото и да се опитвах, не можех да си представя как изглежда уплашено.

Обаче ако им кажех, че нямам желание за разговор, Арън щеше да я застреля. Щеше да излезе така, като че ли лично съм му наредила да стреля. Все едно, че сама бях натиснала спусъка.

Или още по-лошо — докторът да се опита да я отдели от човешкото тяло. Потръпнах при спомена за сребристата кръв по ръцете на моя приятел.

Мелани неспокойно се размърда, опитвайки се да се отърве от мъчителните ми мисли.

Скит? Те просто ще я застрелят. Не се паникьосвай.

Трябваше ли това да ме успокои? Не можех да не си представя гледката. Арън с пистолета на Търсачката в ръка, тялото ѝ бавно се смъкна върху каменния под, червената кръв се събира на локва около нея...

Не е нужно да гледаш.

С това нямаше да попреча да се случи.

Мислите на Мелани станаха по-напрегнати.

Но ние искаме тя да умре. Нали така? Тя уби Уес! Освен това не може да остане жива. Независимо от всичко.

Разбира се, тя беше напълно права. Беше вярно, че нямаше начин Търсачката да остане жива. Като затворничка тя щеше да работи неуморно, за да избяга. Ако бъдеше освободена, много бързо щеше да причини смъртта на цялото ми семейство.

Вярно е, че тя беше убила Уес. Той беше толкова млад и толкова влюбен. Смъртта му остави изгаряща мъка у всички ни. Разбрах логиката на човешкото чувство за справедливост, което искаше в замяна живота ѝ.

Беше вярно също, че и аз исках тя да умре.

— Скит? Скит?

Джейми разтърси ръката ми. Трябваше ми секунда, докато осъзная, че някой е произнесъл името ми. Може би дори вече

неколкократно.

— Скит? — чух отново гласа на Джеб.

Вдигнах глава. Той стоеше до мен. Лицето му беше безизразно, което означаваше, че много е развълнуван. Лице на покерджия.

— Момчетата искат да знаят дали имаш някакви въпроси към Търсачката?

Сложих ръка на челото си, опитвайки се да попреча на образите, изпълнили главата ви.

— Ако нямам?

— Готови са да престанат да я пазят. Моментът е труден. Биха предпочели сега да са с приятелите си.

Аз кимнах.

— Добре. Мисля, че тогава ще е по-добре... да отида и да я видя веднага. — Подпрях се на стената и се изправих на крака. Ръцете ми трепереха и се наложи да ги стисна в юмруци.

Ти нямаш никакви въпроси.

Ще измисля някакви.

Защо проточваш неизбежното?

Нямам представа.

Опитваш се да я спасиш — обвини ме побесняла от яд Мелани.

Няма начин да го сторя.

Не, няма. А и ти самата искаш тя да е мъртва. Затова просто ги остави да я застрелят.

Аз се свих.

— Добре ли си? — попита Джейми.

Кимнах, защото нямах доверие на гласа си, за да отговоря.

— Не е нужно да го правиш — каза ми Джеб и пронизително ме изгледа.

— Всичко е наред — прошепнах аз.

Джеб ме хвана за ръката, но аз я издърпах.

— Стой тук, Джейми.

— Ще дойда с теб.

— О, не, няма да идваш — казах по-решително аз.

Изгледахме се за момент и за пръв път спечелих спора. Той издаде напред брадичката си, но отстъпи към стената.

Иън също изглеждаше склонен да ме последва извън кухнята, но го спрях само с един поглед. Джаред ме гледаше как тръгвам с

неразгадаемо изражение.

— Тя е от тези, които се оплакват — каза ми тихо Джеб, докато вървахме към дупката. — Не е мълчалива, каквато беше ти. Непрекъснато иска още — храна, вода, възглавници... А и заплашва. „Търсачите ще ви изловят всичките!“ Такива неща. Бранд трудно понася това. Опъна му нервите до краен предел.

Аз кимнах. Никак не бях изненадана.

— Обаче не се е опитвала да избяга. Много говори, но не действа. Щом насочат пушката срещу нея, веднага млъква.

Потръпнах.

— Имам чувството, че много ѝ се иска да живее — каза на себе си Джеб.

— Сигурен ли си, че това е най-безопасното място, в което да я държите? — попитах аз, когато тръгнахме по тъмния виещ се тунел.

Джеб се засмя.

— Ти не можа да намериш пътя за навън — припомни ми той. — Понякога най-доброто скришно място е това, което се вижда отвсякъде.

— Тя е по-мотивирана от мен — отвърнах сухо.

— Момчетата не я изпускат от очи. Няма за какво да се безпокоиш.

Почти бяхме пристигнали. Тунелът завиваше в обратна посока под формата на буквата V.

Колко пъти бях завивала зад този ъгъл, продължавайки да влача ръката си по стената, както сега? Никога не следвах отсрещната стена, тъй като беше по-неравна, по нея имаше остри скали, които ожулваха ръцете и ме караха да се препъвам. А и от вътрешната страна пътят беше по-кратък.

Когато за пръв път ми показаха това V, то не беше V, а Y — две разклонения, които се разделяха от друг тунел, където се бях почувствала доста безпомощно. Както каза Джеб, понякога най-хитрият начин да скриеш нещата е да ги оставиш на открито. Навремето, когато бях толкова отчаяна, че дори обмислях възможността да избягам от пещерите, много пъти се бях заблуждавала в предположенията си. Това беше дупката, затворът. Според мен това беше най-тъмното и най-дълбокото място в пещерите. Мястото, в което щяха да ме заровят. Дори Мел, която имаше много

по-голям опит в измъкването от мен, никога не беше предполагала, че ме държат само на няколко крачки от изхода. Това дори не беше единственият изход. Обаче другият беше малък и тесен и там трябваше да се пълзи. Него не бях успяла да го намеря, защото бях вървяла в тези пещери изправена. Не търсех такъв тунел. Освен това не бях проучвала подробно всички кътчета на болницата на доктора. Избягвах я още от самото начало.

Гласът, който ми беше познат, макар като че ли от друг живот, прекъсна мислите ми:

— Чудя се как сте още живи, след като се храните така. Пфу!

Нещо от пластмаса изтрака в скалата.

Видях синята светлина, когато завихме зад ъгъла.

— Не знаех, че хората имат търпение да уморят някого от глад. Това ми се струва твърде сложен план за такива късогледни същества.

Джеб се засмя.

— Трябва да кажа, че съм впечатлен от тези момчета. Изненадан съм, че успяват да издържат толкова дълго.

Завихме в осветеното разклонение на тунела, в което нямаше изход. Бранд и Арън въздъхнаха с облекчение, когато ни видяха да се приближаваме. Те стояха колкото може по-далеч от края на тунела, където Търсачката сновеше напред-назад, и държаха готови оръжията си за стрелба.

— Най-после — промърмори Бранд. Скръбта беше ясно изписана на лицето му.

Търсачката спря да се движи.

Изненадах се от условията, при които я държаха. Не беше набутана в малката, тясна дупка, а беше сравнително свободна и можеше да крачи напред-назад по ширината на тунела. На пода в най-равната част имаше постелка и възглавница. Една пластмасова табла беше подпряна на стената и до нея се търкаляха няколко бели репи и купа със супа. Малко от супата се беше разляла върху скалата. Това обясняваше тракането, което бях чула току-що — тя беше хвърлила храната си. Изглежда обаче преди това беше изяла повечето от нея.

Загледах се в тази сравнително прилична обстановка и отново почувствах познатата болка в стомаха.

Кого убихме! — прошепна сърдито Мелани. Това измъчваше и нея.

— Искаш ли да поговориш малко с нея? — попита Бранд и болката отново ме прониза. Не си спомнях Бранд да се беше обръщал към мен, използвайки местоимение за женски род. Не се изненадах, че Джеб го беше използвал за Търсачката, но останалите?

— Да — отговорих тихо.

— Внимавай — предупреди ме Арън. — Тя е много злобно малко създание.

Аз кимнах.

Другите останаха по местата си, аз изминах сама разстоянието до края на тунела. Беше ми трудно да вдигна очи, за да срещна втренчения ѝ поглед, който чувствах като студени пръсти, притискащи лицето ми.

Търсачката ме гледаше злобно, устните ѝ се изкривиха в подигравателна усмивка. Никога преди не бях виждала душа да прибягва до такова изражение.

— О, здравей, Мелани — рече с насмешка тя. — Какво те задържа толкова преди да дойдеш да ме видиш?

Не отговорих. Приблжих се бавно към нея, като напразно се опитвах да се убедя, че омразата, изпълваща цялото ми тяло, всъщност не идваше от мен.

— Да не би твоите малки приятели да си мислят, че ще говоря пред теб? Ще издам всичките си тайни, само защото носиш в главата си една заблудена, имплантирана чрез лоботомия душа, рефлектираща през очите ти? — Тя презрително се изсмя.

Спрях на две крачки от нея. Тялото ми беше напрегнато, готово да побягна. Тя не направи никакво враждебно движение към мен, но не можех да отпусна мускулите си. Това тук не приличаше на срещата ми с Търсача на магистралата. Не изпитвах обичайното чувство за сигурност, каквото имах в присъствието на другите себеподобни. Отново ме завладя странната убеденост, че тя ще продължи да живее дълго, след като мен вече нямаше да ме има.

Не ставай смешна. Задай ѝ въпросите си. Дойде ли ти нещо наум?

— И така, какво искаш? Да не би да си поискала разрешение лично да ме убиеш, Мелани? — процеди през зъби Търсачката.

— Тук ме наричат Скит — казах аз.

Тя леко трепна, когато разтворих устните си, за да заговоря, като че ли очакваше да закрепця. Тихият ми, спокоен глас изглежда я разстрои повече от крясъците, които очакваше.

Наблюдавах лицето ѝ, докато тя ме гледаше гневно с изпъкналите си очи. Беше мръсно, покрито с червеникав прах и следи от засъхнала пот. Като се изключи това, то не се беше променило.

Отново ме караше да изпитвам странна болка.

— Скит — повтори рязко тя. — Добре, какво чакаш още? Не са ли ти разрешили? С голи ръце ли възнамеряваш да го извършиш, или с пистолета ми?

— Не съм дошла тук, за да те убивам.

Тя презрително се изсмя.

— Тогава да ме разпитваш ли? Къде са инструментите ти за мъчение, човеко?

Аз се свих.

— Няма да ти причинявам болка.

За миг на лицето ѝ се мярна някаква несигурност, но бързо изчезна зад ехидната усмивка.

— В такъв случай защо ме държат още? Да не би да мислят, че мога да бъда укротена като твоята послушна душа?

— Не. Те просто... не искаха да те убият, преди да са се... консултирали с мен. В случай, че първо поискам да разговарям с теб.

Клепачите ѝ се спуснаха, присвивайки изпъкналите ѝ очи.

— Имаш ли да кажеш нещо?

Аз преглътнах.

— Питам се... — Имах само същия въпрос, на който не бях успяла да си отговоря сама. — Защо? Защо не можа да се примириш, че съм мъртва, както останалите? Защо беше така решена да ме преследваш? Аз не исках да навредя на никого. Просто исках... да вървя по собствения си път.

Тя се изправи на нокти, приближавайки лицето си до моето. Някой застана зад мен, но не можах да чуя нищо повече. Търсачката закрепця в лицето ми:

— Защото бях права! — извика тя. — Повече от права! Погледни ги всичките. Отвратително гнездо на убийци, които се спотайват и чакат! Точно както си го представях, само че много по-лошо! Знаех, че

си някъде тук с тях! Че си една от тях! Казах им, че има опасност! Казах им го!

Тя замълча задъхана и направи крачка назад, поглеждайки над рамото ми. Не извърнах глава да видя какво я беше накарало да отстъпи. Предположих, че е свързано с това, което Джеб ми беше казал току-що — *щом насочим оръжията към нея, тя веднага се усмирява*. За момент се опитах да разбера какво означава изражението ѝ, докато дишането ѝ се успокояваше.

— Но те не те послушаха. Затова дойде да ни търсиш сама.

Търсачката не отговори. Отстъпи още крачка назад с изкривено от съмнение лице. За секунда изглеждаше странно уязвима, като че ли думите ми бяха свалили щита, зад който се криеше.

— Те ще те търсят, но в крайна сметка така и не ти повярваха, нали? — казах аз, виждайки в отчаяните ѝ очите потвърждение на всяка моя дума. Това ме направи по-уверена. — Така че няма да отидат по-далеч в издирването ти. Като не те намерят, интересът им ще намалее. Ние, както обикновено, ще бъдем предпазливи. Няма да ни намерят.

Сега вече за първи път забелязах истински страх в очите ѝ. С ужас осъзнаваше, че бях права, а аз се чувствах по-спокойна за моето човешко гнездо, за моето малко семейство. Бях права. Те щяха да бъдат в безопасност. Въпреки това, колкото и да беше странно, на самата мен не ми стана по-добре.

Нямах повече въпроси към Търсачката. След като си тръгнеш, тя щеше да умре. Щяха ли да изчакат, докато се отдалеча достатъчно, за да не чуя изстрела? Имаше ли изобщо някъде място в пещерите, което да е толкова далеч?

Вгледах се в гневното, уплашено лице и разбрах колко силно я мразя. Колко много ми се искаше да не видя отново лицето ѝ през остатъка от живота си. Осъзнах омразата, която не ми позволяваше да разреша тя да умре.

— Не знам как да те спася — прошепнах много тихо аз, за да не могат да ме чуят хората. Защо това прозвуча като лъжа в ушите ми? Не можех да измисля начин.

— Защо ще го искаш? Та ти си една от тях. — Обаче в очите ѝ проблесна искрица надежда. Джеб беше прав. Въпреки всичкото фучене, въпреки заплахите... Тя много искаше да остане жива.

Кимнах малко разсеяно по повод обвиненията ѝ, защото мислех напрегнато и бързо.

— Обаче аз все още не искам... не искам... — прошепнах като на себе си. Как да завърша изречението? Не искам... Търсачката да умре. Не. Това не беше вярно.

Не исках... да мразя Търсачката? Да я мразя толкова много, че да искам тя да умре. Да я оставя да умре, докато я мразя. Да си мисля, че е умряла заради омразата ми. Ако наистина не исках смъртта ѝ, щях ли да мога да измисля начин да я спася? Омразата ли ми пречеше да намеря отговора?

Щях ли да се чувствам отговорна, ако тя умреше?

Да не би да се побърка? — запротестира Мелани.

Тя беше убила приятеля ми, беше го застреляла в пустинята, беше разбила сърцето на Лили. Беше поставила семейството ми в опасност. Докато беше жива, щеше да представлява опасност за тях. За Иън, за Джейми, за Джаред. Ще направи всичко, което е по силите ѝ, за да ги види мъртви.

Това е много по-вероятно. — Мелани беше напълно съгласна с този мой ред на мисли.

Но ако тя умре, а аз бих могла да я спася, ако бях поискала... тогава коя щях да бъда?

Трябва да бъдеш практична, Скит. Това е война. На чия страна си?

Знаеш отговора на този въпрос.

Да, знам го. Ето коя си ти, Скит.

Ами... ами ако мога да направя и двете? Ако мога да спася живота ѝ и същевременно да гарантирам безопасността на всички тук?

Изведнъж усетих, че ми се повдига, когато разбрах, че отговорът, в който се опитвах да повярвам, не съществува. Единствената стена, която бях успяла да издигна между мен и Мелани, се сгромоляса и стана на пух и прах.

Не! — ахна от изненада Мел, а после изкрещя. — *Не!*

Ето отговорът, който трябваше да знам, че ще намеря. Отговорът, който обясняваше странното ми предчувствие. Защото аз можех да спася Търсачката. Разбира се, че можех. Обаче това щеше да ми коства една размяна. Какво беше казал Кайл? Живот за живот.

Търсачката ме гледаше втренчено, а черните ѝ очи бяха пълни с омраза.

ГЛАВА 50

ОСЪДЕНА

Търсачката се взираше в лицето ми, докато спорехме с Мел.

Не, Скит, не!

Не ставай глупава, Мел. Ти поне би трябвало да виждаш потенциалните възможности на този избор. Не искаше ли тъкмо това?

Но дори и докато се опитвах да си представя щастливия завършек, не можех да избегна ужаса от този избор. Това беше тайната, за чието запазване трябваше да умра. Информацията, която отчаяно пазех, независимо на какви страхотни мъчения бях подлагана.

Това не беше мъчението, което бях очаквала: персонална криза на едно съзнание, объркано и в безизходица от любов към човешкото ми семейство. Въпреки това беше много болезнено. Направех ли го, не можех да твърдя, че съм изгнаница. Не, щях просто да бъда предател.

Не и заради нея. Скит! Не и заради нея! — викаше Мел.

Трябва ли да продължавам да чакам? Да чакам, докато хванат нова душа? Някоя невинна душа, която нямам причина да мразя? Все някога трябва да взема това решение.

Не сега! Почакай! Помисли!

Усетих отново, че ми се повдига и се наведох, за да поема дълбоко въздух. Успях да си наложа да не повърна.

— Скит? — обади се разтревожен Джеб.

Мога да го направя, Мел. Ако тя беше някоя невинна душа, бих могла да оправдая това, че съм позволила тя да умре. Бих могла да ги оставя да я убият. Бих могла да се убедя, че съм взела едно обективно решение.

Но тя е ужасна, Скит! Ние я мразим!

Точно така. А аз не мога да се доверя на себе си. Видя ли как почти не виждах отговора...

— Добре ли си, Скит?

Търсачката погледна сърдито към застаналия зад мен Джеб.

— Добре съм, Джеб — отвърнах аз. Гласът ми бе напрегнат, задъхвах се. Изненадах се колко зле прозвуча.

Черните очи на Търсачката поглеждаха с недоумение ту мен, ту него. После тя се отдръпна от мен и се прилепи до стената. Позата ми беше позната — помнех точно какво е чувството.

Някой сложи внимателно ръка върху рамото ми и ме накара да се обърна.

— Какво става с теб, скъпа? — попита Джеб.

— Нужна ми е една минута — отвърнах едва чуто, вгледах се в бледите му сини очи и му казах нещо, което категорично не беше лъжа. — Имам още един въпрос. Но наистина имам нужда да остана за малко сама. Можете ли... да ме изчакате?

— Разбира се, че можем да изчакаме още малко. Поеми си въздух.

Кимнах и излязох бързо от затвора. Отначало краката ми бяха като сковани от ужас, но постепенно се съвзех. Когато минавах покрай Арън и Бранд, вече почти тичах.

— Какво стана? — чух Арън да прошепва с недоумение на Бранд.

Не бях сигурна къде да се скрия, за да премисля. Краката машинално, като на автопилот, ме поведоха през коридорите към стаята ми. Надявах се в нея да няма никой.

Беше тъмно, от пукнатините в тавана едва се процеждаше светлина от звездите. Не забелязах Лили, докато не се спънах в нея в тъмното. Едва можах да позная подутото ѝ от плач лице. Беше се свила на топка на пода по средата на коридора. Очите ѝ бяха широко отворени и сякаш не можеше да разбере коя съм.

— Защо? — попита ме тя.

Изгледах я мълчаливо.

— Казаха, че животът и любовта продължават. Но защо го правят? Не би трябвало. Вече не. Какъв е смисълът?

— Не знам, Лили. Не знам какъв е смисълът.

— Защо? — попита отново тя. Вече не говореше на мен. Пълните ѝ със сълзи очи гледаха през мен.

Заобиколих я внимателно и побързах да вляза в стаята си. Трябваше да отговоря на своя въпрос. За голямо облекчение стаята

беше празна. Хвърлих се по очи върху дюшека, където сляхме двамата с Джейми.

Когато Казах на Джеб, че има още един въпрос, това беше вярно. Обаче въпросът не беше за Търсачката, а за мен. Въпросът не беше трябваше ли да — а не бих ли могла да го направя?

Можех да спася живота на Търсачката. Знаех как. Нямах да застраша живота на никого тук, освен моя. Трябваше да направя тази размяна.

Не. — Мелани се опита да бъде твърда въпреки обзелата я паника.

Моля те, остави ме да помисля.

Не.

Точно това трябва да направя, Мел. И без това е неизбежно. Сега ми е напълно ясно. Отдавна трябваше да направя избора. Толкова е очевидно.

Не, не е.

Спомних си разговора ни, когато Джейми беше болен. Когато се сдобрявахме. Бях ѝ казала, че не бих я изтрила от главата си и че съжалявам, че не мога да ѝ дам нещо повече. Това не беше съвсем невярно, защото тогава не довърших изречението. Не можех да ѝ дам нещо повече от това и същевременно да остана жива.

Истинската лъжа беше казана пред Джаред. Казах му само секунди по-късно, че не знам какво мога да направя, за да не съществувам. В контекста на разговора ни това беше вярно. Не знаех какво да направя, че да ме няма тук, вътре в Мелани. Изненадах се, че не бях съзряла очевидната лъжа още тогава, не бях видяла отговора така ясно, както го виждам сега. Разбира се, че знаех какво да направя, за да изчезна. Причината беше, че никога не се бях замисляла за тази напълно реална невъзможност за това окончателно предателство спрямо всички души на тази планета.

След като човеците разберяха, че имам отговора, заради който те продължаваха отново и отново да убиват, това щеше да ми струва скъпо.

Не, Скит!

Не искаш ли да си свободна?

Продължително мълчание.

Не мога да искам това от теб — каза накрая тя. — Аз самата не бих го направила за теб. Но съм сто процента сигурна, че не бих го направила за Търсачката!

Не е нужно да го поискаш. Мисля, че може би щях да го направя доброволно... след време.

Защо мислиш така? — попита почти разплакана тя. Това ме трогна. Очаквах, че ще се въодушеви.

Отчасти заради тях. Заради Джаред и Джейми. Мога да им дам целия свят, всичко, което поискат. Мога да им дам теб. Вероятно щях да го разбера... някой ден. Кой знае? Може би Джаред би го поискал. Знаеш, че не бих казала не.

Иън е прав. Ти си прекалено самопожертвувателна. Не знаеш никакви граници. Имаш нужда от граници. Скит!

О, Иън! — простенах аз. Усетих, че ме пронизва нова болка, изненадващо близо до сърцето.

Така ще му отнемеш целия свят. Всичко, което би искал.

С Иън никога няма да се получи. Не и в това тяло, въпреки че той го обича. Обаче то не го обича.

Скит, аз... — Мелани се мъчеше да намери думи. Въпреки очакванията ми, тя продължаваше да не се радва. Това отново ме трогна. — Не мога да ти позволя да го направиш. Ти си много по-важна. В по-широк смисъл ти си много по-ценна за тях, отколкото съм аз. Ти можеш да им помогнеш. Можеш да ги спасиш. Аз не мога да направя нищо подобно. Трябва да останеш.

Не виждам никакъв друг начин, Мел. Чудя се как не съм го разбрала по-рано. Изглежда толкова очевидно. Разбира се, че трябва да си отида. Разбира се, че трябва да ти позволя пак да си ти. Вече знаех, че ние, душите, сме сбъркали, когато сме дошли тук. Затова сега нямам друг избор, а да направя това, което трябва и да напусна. По-рано вие сте оцелявали и без мен — пак ще го направите. Научихте от мен толкова много за душите, вие ще им помогнете. Не виждаш ли! Това е щастливият край. Това е начинът, по който историята трябва да завърши. Мога да им дам надежда. Мога да им дам... не бъдеще. Може би не това. Но всичко, което е по силите ми. Всичко.

Не, Скит, не.

Тя плачеше, говореше несвързано. Скръбта ѝ ме накара да се просълзя. Макар да съзнавах, че съм се привързала към нея, до този момент не си давах сметка, че двете се обичахме.

Дори, ако Джаред никога не бе искал това от мен, дори ако той не съществуваше... След като тази възможност ми мина през ума, трябваше продължа да мисля за нея. Аз наистина много я обичах.

Нищо чудно, че степента на успеваемост при съпротивляващи се домакини беше толкова ниска тук на Земята. Научехме ли се веднъж да обичаме нашия домакин, на какво можехме да се надяваме ние, душите? Не можехме да продължим да съществуваме за сметка на този, когото обичахме. Една душа не би могла да направи това. Душата не би могла да живее така.

Обърнах се по гръб и огледах тялото си на светлината на звездите. Ръцете ми бяха мръсни и изподраскани, но под външния слой бяха красиви. Кожата беше с хубав, слънчев загар и дори на бледата светлина беше красива. Ноктите бяха дълбоко изрязани, но въпреки това гладки и здрави, с малки бели полумесеци в основата. Размърдах пръстите си, наблюдавайки как мускулите карат костите да извършват грациозни движения. Оставих ги да танцуват над мен, където се превърнаха в черни обтекаеми форми на фона на звездите.

Прекарах ги през косата си. Сега тя стигаше почти до раменете ми. На Мел това щеше да ѝ хареса. След няколко седмици измиване с шампоан под хотелските душеве и под въздействието на витамините „Здраве“ тя отново беше станала лъскава и мека.

Протегнах ръце, изпъвайки до такава степен сухожилията, че ставите изпукаха. Чувствах ръцете си силни. Можеха да ме изтеглят нагоре по стръмен планински склон и да носят тежък товар, можеха да орат нива. Но те бяха също и меки. Можеха да държат дете, да утешат приятел, можеха да обичат... но това не беше за мен.

Поех дълбоко въздух и в очите ми се появиха сълзи, които се затъркаляха надолу по слепоочията в косата ми. Напрегнах мускулите на краката си и почувствах тяхната потенциална сила и бързина. Искях да тичам, да имам пред себе си открито поле, през което да бягам, просто за да видя колко съм бърза. Искях да направя това боса, за да мога да усещам земята под краката си. Искях да чувствам вятъра да развява косите ми. Искях да вали, за да мога да помириша дъжда, докато тичам.

Краката ми бавно се свиваха и изпънаха в унисон с ритъма на дишането ми. Навътре и навън. Свиване и изпъване. Беше хубаво.

Прекарах пръсти през лицето си. Чувствах ги топли върху кожата, която беше толкова гладка и хубава. Бях доволна, че връщах на Мелани лицето ѝ такова, каквото си е било. Притворих очи и погалих клепачите си.

Бях живяла в толкова много тела, но никога в такова, което да обичам толкова. Никога в тяло, за което толкова копнеех. Естествено, сега трябваше да се откажа от него.

Иронията във всичко това ме накара да се засмея и съсредоточих вниманието си върху това да чувствам въздуха, които излизаше на малки мехурчета от гърдите нагоре през гърлото ми. Смехът беше нещо като свеж бриз... прочистваше всичко по пътя си през тялото и караше всичко да се чувства добре.

Имаха ли другите видове такъв прост лечител? Не си спомням нещо подобно.

Докоснах устните си и си спомних как се почувствах, когато целунах Джаред и как се почувствах, когато целунах Иън. Не на всеки се случва да целуне толкова много други красиви тела. На мен се беше случило повече пъти, отколкото на някои, макар и за толкова кратко време.

Толкова кратко, наистина! Може би в разстояние на година, не бях съвсем сигурна. Само едно завъртане на една синьо-зелена планета около една обикновена жълта звезда. Най-краткият от всичките ми животи.

Най-краткият, най-важният, най-сърцераздиращият от животите ми. Животът, който щеше да ме определи завинаги. Животът, който най-накрая ме беше привързал към една звезда, към една планета, към едно малко семейство от непознати.

Ако поостана още малко... щеше ли това да е толкова лошо?

Не — прошепна Мел. — Просто остани още малко.

Самата ти не знаеш колко време ще имаш — отвърнах шепнешком аз.

Обаче аз знаех. Знаех точно колко време имах. Не можех да се бавя повече. Времето ми беше свършило.

Изправих се с дълбока въздишка, която сякаш идваше чак от подметките на обувките ми и от пръстите на ръцете ми. Арън и Бранд

нямаше да чакат безкрайно. А сега имах още няколко въпроса, които се нуждаеха от отговори. Този път въпросите бяха за доктора.

Пещерите бяха пълни с тъжни, сведени надолу очи. Беше твърде лесно да се промъкна незабелязано покрай всички. В момента никой не се интересуваше какво правя, с изключение може би на Джеб, Бранд и Арън, а те не бяха тук.

Е, пред мен нямаше открито, обляно от дъжда поле, но поне имах дългия южен тунел. Беше твърде тъмно, за да тичам с всички сили така, както исках, но успях да поддържам равно темпо. Мускулите ми се затоплиха и се почувствах добре.

Очаквах да заваря доктора вече там, но ако се наложеше, щях да почакам. Най-вероятно щеше да е сам. Горкият доктор, напоследък обикновено беше така.

От нощта, в която спасихме живота на Джейми, докторът спеше сам в болницата. Шарън си беше изнесла нещата от стаята им и се беше преместила при майка си, а докторът не искаше да остане да спи в празната стая.

Толкова голяма омраза. Шарън беше готова да убие дори собственото си щастие, а и доктора, но не и да му прости, че ми е помогнал да излекувам Джейми.

Присъствието на Шарън и Маги в пещерите почти не се забелязваше. Сега те не поглеждаха никого, също както преди не поглеждаха само мен. Запитах се дали това щеше да се промени, когато вече ме няма, или и двете са толкова в плен на злобата, че ще бъде твърде късно да се променят. Какъв невероятно глупав начин да си прахосваш времето.

Южният тунел за пръв път ми се стори толкова кратък. Преди да си помисля, че съм изминала само половината от пътя, забелязах лампата на доктора да мъждука през грубия, сводест вход отпред. Той си беше вкъщи.

Престанах да тичам преди да прекъсна спокойствието му. Не исках да го изплаша, да го накарам да си помисли, че е станало нещо неочаквано. Въпреки това той се стресна, когато се появих леко задъхана на входа.

Скочи зад бюрото и изпусна книгата, която четеше.

— Скит? Нещо лошо ли се е случило?

— Не, докторе — уверих го аз. — Всичко е наред.

— Някой има ли нужда от мен?

— Само аз — отвърнах с лека усмивка.

Той заобиколи бюрото, за да ме посрещне, но се спря още при първата крачка и повдигна вежда. Продълговатото му лице беше внимателно, а не разтревожено. Беше ми трудно да си спомня как ми е изглеждал като чудовище преди.

— Ти си човек, който държи на думата си — започнах аз.

Той кимна и отвори уста да каже нещо, но аз вдигнах ръка.

— Някой няма да прави повече опити с това, след като аз го изпробвам сега.

Той изчака да продължа, а очите му ме гледаха с недоумение и тревога.

Поех дълбоко въздух, усещайки как дробовете ми се разширяват.

— Знам как да направя това, заради което си отнел толкова много животи, за да го откриеш. Знам как да извадиш душите от вашите тела, без да навредиш нито на едните, нито на другите. Разбира се, че го знам. Всички ние сме длъжни да го знаем, в случай че стане нещо непредвидено. Дори веднъж съм извършвала подобна процедура по спешност, когато бях Мечка.

Погледнах го, изчаквайки да видя как ще реагира. Мина доста време и видях как с всяка изминала секунда очите му се разширяват все повече.

— Защо ми казваш това? — попита накрая той.

— Защото аз... ще ти дам знанието, от което се нуждаеш. — Отново вдигнах ръка. — Но само, ако в замяна ми дадеш това, което искам. Още от сега те предупреждавам, че за теб в никакъв случай няма да е по-лесно да ми дадеш това, което искам, отколкото аз да ти дам това, което ти искаш.

Никога досега не бях виждала лицето му така напрегнато.

— Каж ми условията си.

— Ти не трябва да ги убиеш — имам предвид душите, които изваждаш. Трябва да ми дадеш думата си — обещанието, клетвата си, че ще им позволиш безпрепятствено да водят друг живот. Това е свързано с известна опасност. Ще имаш нужда от криоконтейнери и ще трябва да качиш тези души на совалки, които да напуснат планетата. Трябва да ги изпратиш да живеят в някой друг свят. Те няма

да могат да ти навредят. Докато стигнат до следващата планета, твоите внуци ще бъдат мъртви.

Щяха ли моите условия да смекчат вината ми за всичко това? Само, ако докторът спазеше думата си.

Докато обяснявах, той мислеше напрегнато. Наблюдавах лицето му, за да видя как ще приеме искането ми. Не изглеждаше ядосан, но очите му продължаваха да ме гледат с изумление.

— Ти не искаш Търсачката да бъде убита, нали? — отгатна докторът.

Не отговорих на въпроса му, защото той нямаше да разбере отговора: аз исках те да ме убият. Това беше целият проблем. Вместо това продължих да обяснявам по-нататък:

— Тя ще е първата, с която ще бъде извършен експериментът. Искам да съм сигурна, че докато съм още тук, ще следваш указанията ми. Аз сама ще извърша разделянето. Когато тя бъде в безопасност, ще те науча как се прави.

— Върху кого?

— Върху отвлечени души. Също както преди. Не мога да ти дам гаранция, че хората ще възвърнат паметта си. Не знам дали това, което е изтрито, може да бъде възстановено. Ще го разберем чрез Търсачката.

Докторът премигна, явно сетил се за нещо.

— Какво искаш да кажеш с това „докато съм все още тук“? Напускаш ли ни?

Изгледах го и изчаках сам да се досети. Той отвърна, все още недоумяваш на погледа ми.

— Не разбираш ли какво ти давам? — прошепнах аз.

Най-накрая по изражението на лицето му ми стана ясно, че е разбрал. Бързо заговорих преди той да успее да отвори уста:

— Има и още нещо, което ще те помоля, докторе. Не искам да... Аз няма да бъда изпратена на друга планета. Моята планета е тази, уверявам те. Но въпреки това за мен няма място тук. Така че... знам, че може да... обиди някои от другите. Не им казвай, ако мислиш, че те няма да го разрешат. Излъжи ги, ако трябва. Обаче искам да бъда погребана до Уолтър и Уес. Можеш ли да направиш това за мен? Няма да заема много място — казах аз и отново леко се усмихнах.

Не! — Мелани направо виеше. — *Не, не, не, не!*

— Не, Скит — възрази шокиран и докторът.

— Моля те, докторе — прошепнах аз, премигвайки от протестите на Мелани в главата ми, които ставаха все по-силни. — Мисля, че Уес и Уолтър няма да имат нищо против.

— Нямах това предвид! Не мога да те убия, Скит. Не! Така ми е дошло до гуша от смърт, от това да убивам мои приятели. — Гласът на доктора секна и той изхлипа.

Сложих ръка върху негова и я погалих.

— Хората тук умират. Случва се. — Кайл беше казал нещо за това. Смешното бе, че трябва да цитирам тъкмо Кайл втори път за една нощ.

— Ами Джаред и Джейми? — попита със задавен глас докторът.

— Те ще имат Мелани. С тях всичко ще е наред.

— Иън?

— Ще е по-добре без мен — процедих през зъби аз.

Докторът поклати глава и избърса сълзите си.

— Трябва да помисля за това, Скит.

— Нямаме много време. Те няма да чакат безкрайно, за да убият Търсачката.

— Нямам тази част предвид. Съгласен съм с тези условия, но не мисля, че мога да те убия.

— Или всичко, или нищо, докторе. Трябва да решиш още сега. И... — разбрах, че имам още едно искане. — Не трябва да казваш на никого за последната част от нашето споразумение. На никого. Това са условията ми — или ги приемаш, или не. Искаш ли да научиш как да отстраниш душа от човешко тяло?

Докторът отново поклати глава.

— Остави ме да помисля.

— Ти вече знаеш отговора, докторе. Нали търсиш тъкмо това?

Той продължи да клати напред-назад глава. Не обърнах внимание на този жест на отказ, защото и двамата знаехме, че е направил избора си.

— Ще извикам Джаред — казах аз. — Той ще организира бърза акция за криоконтейнери. Задръж останалите. Кажете им... кажете им истината. Кажете им, че ще ти помогна да извадиш Търсачката от онова тяло.

ГЛАВА 51

ПОДГОТВЕНА

Намерих Джаред и Джейми в стаята ни. Лицата и на двамата бяха разтревожени. Джаред вероятно беше разговарял с Джеб.

— Добре ли си? — попита ме той, а Джейми скочи и ме прегърна през кръста.

Не бях сигурна как да отговаря на този въпрос. Не знаех отговора.

— Джаред, имам нужда от помощта ти.

Джаред веднага скочи на крака. Джейми се отдръпна назад, за да види лицето ми. Не срещнах погледа му. Точно в този момент не бях сигурна колко ще мога да издържа.

— Какво искаш да направя? — попита Джаред.

— Ще отида на акция. Малко повече... мускули ще са ми от полза.

— Какво ще търсим? — попита нетърпеливо той, очевидно в настроение за акция.

— Ще ти обясня по пътя. Нямаме много време.

— Аз мога ли да дойда? — попита Джейми.

— Не! — отвърнахме едновременно двамата с Джаред.

Джейми се намръщи и ме пусна. После се отпусна върху дюшека и кръстоса крака. Явно обиден, зарови лице в ръцете си. Не смеех да го погледна на излизане от стаята. И без това вече копнеех да седна до него, да го притисна силно до себе си и да забравя за цялата каша.

Поех обратния път през южния тунел, следвана от Джаред.

— Защо оттук? — попита той.

— Аз... — щеше да разбере, ако се опитам да го излъжа или да увъртам.

— Не искам да срещам никого. Особено Джеб, Арън или Бранд.

— Защо?

— Не искам да им давам обяснения. Не още.

Той замълча, търсейки някаква логика в отговорите ми. Смених темата.

— Знаеш ли къде е Лили? Мисля, че не трябва да остава сама. Изглежда ми...

— Иън е при нея.

— Това е добре. Той е толкова мил.

Иън щеше да помогне на Лили... Той беше точно това, от което тя имаше нужда в момента. Кой щеше да помогне на него, когато... Разтърсих глава, за да пропъдя тази мисъл.

— Какво е това нещо, с което трябва да се сдобием толкова бързо? — попита ме Джаред.

Поех дълбоко въздух, преди да му отговоря:

— Криоконтейнери.

В южния тунел беше тъмно. Не виждах лицето му. Продължи да върви редом с мен и няколко минути не каза нищо. Когато заговори отново, вниманието му беше съсредоточено върху акцията. Очевидно беше решил да остави любопитството, докато акцията не бъде изпълнена успешно.

— Откъде ще ги вземем?

— Докато няма нужда от тях, празните криоконтейнери обикновено стоят на склад пред здравните заведения. Тъй като пристигащите души са много повече от заминаващите, сигурно има в излишък. Никой няма да ги пази и никой няма да забележи, ако някои липсват.

— Сигурна ли си? Откъде имаш тази информация?

— Видях ги в Чикаго. Имаше цели купища. Дори малката лечебница, в която бяхме в Тусон, имаше известно количество от тях. Бяха складирани в сандъци край товарната рампа.

— Ако са в сандъци, как можеш да бъдеш сигурна, че...

— Не си ли забелязал страстта ни към етикети?

— Не, че не ти вярвам — каза той. — Просто искам да се уверя, че си обмислила всички подробности.

Усетих скрит намек в думите му.

— Обмислила съм ги.

— Ами тогава да действаме.

Докторът беше излязъл. Сигурно беше вече при Джеб, след като не го срещнахме по пътя. Вероятно беше тръгнал веднага след мен.

Запитах се как ли щяха да приемат това, което щеше да им каже. Надявах се, че няма да са толкова глупави да го обсъждат пред Търсачката. Щеше ли да разкъса мозъка на човешкия си домакин, ако разбере какво имам намерение да направя? Щеше ли да реши, че съм се превърнала изцяло в предател? Че ще дам на хората безрезервно това, от което имат нужда?

Нямаше ли да сторя точно това тази нощ? Щеше ли докторът да спази обещанието си, когато вече нямаше да ме има? Да, той щеше да се опита. Вярвах в това. Трябваше да го вярвам. Но не можеше да го направи сам. А кой щеше да му помогне?

Изкатерихме се нагоре през тесния тъмен проход, който излизаше откъм южната страна на скалистия хълм, на около половината път от върха му. На изток хоризонтът беше започнал да синее и едва забележимо да порозовява на границата между небето и скалите. Гледах внимателно в краката си, когато започнахме да слизаме надолу. Налагаше се, защото нямаше пътека и подвижните камъни бяха доста коварни. Но дори пътят да беше павиран и гладък, съмнявах се, че ще се реша да вдигна очи. Хълтналите ми рамене също издаваха притеснението ми.

Предател. Не скитница, не душа, която не може да си намери мястото. Просто предател. Предавах моите благородни братя и сестри в гневните, жадуващи за мъст ръце на новопридобитото ми човешко семейство.

Моите човеци имаха всички основания да мразят душите. Това беше война и аз им давах оръжие. Начин да убиват безнаказано. Замислих се върху това, докато бягахме през пустинята сред засилващата се светлина на зората. Бягахме, защото сега, когато Търсачките слухтяха наоколо, не трябваше да се показваме навън през деня.

Погледнато от този ъгъл, знаех, че греша, че изборът ми не беше саможертва, а по-скоро въоръжаване на човеците срещу живота на Търсачката. Ако наистина се опитвах да спася само Търсачката, тук беше моментът да променя решението си и да се върна назад. Не заслужаваше да предам другите. Дори тя щеше да се съгласи с това.

А щеше ли наистина? — запитах се внезапно аз. Търсачката изглежда не беше такъв... каква беше думата, използвана от Джаред?

Алтруист. Не беше такъв алтруист като останалите от нас. Може би собственият ѝ живот ѝ е по-скъп, отколкото живота на много други.

Обаче беше твърде късно да променям решението си. Бях помислила за много по-важни неща, отколкото само да спася Търсачката. Едното от тях беше, че това пак щеше да се случи. Човеците щяха да продължат да убиват всяка душа, която се изпречеше на пътя им, ако не им дам друг избор. Нещо повече, щях да спася Мелани, а това си струваше саможертвата. Щях да спася също Джаред и Джейми. Нищо, че докато го правех, щях да спася и омразната Търсачка.

Душите бяха допуснали грешка с идването си тук. Моите човеци заслужаваха своя свят. Аз не можех да им го върна обратно, но можех да им дам това. Само исках да съм сигурна, че те няма да бъдат жестоки.

Оставаше ми просто да се доверя на доктора и да се надявам. И може би да изтръгна това обещание и от още няколко от приятелите ми, просто за всеки случай.

Запитах се колко ли човешки живота бих спасила, а и живота на колко души? Единствената, която не бих могла да спася, бях самата аз.

От гърдите ми се изтръгна дълбока въздишка. Въпреки че дишахме тежко, Джаред я чу. С периферното си зрение забелязах, че се обърна и почувствах, че ме изгледа пронизително, но не извърнах глава, за да срещна погледа му. Продължих да гледам в земята.

Стигнахме до скривалището на джипа преди слънцето да се издигне зад върховете на изток, въпреки че небето вече беше станало светлосиньо. Вмъкнахме се в плитката пещера тъкмо в момента, в който слънчевите лъчи позлатиха пясъка на пустинята.

Джаред грабна две бутилки с вода от задната седалка, подхвърли едната на мен и се подпря на стената. Изгълта я до половината, а после избърса устата си с опакото на ръката, а след това каза:

— Виждам, че много бързаше да стигнем дотук, но трябва да почакаме да се стъмни, ако възнамеряваш да извършим кражба с взлом.

Преглътнах глътка вода и отвърнах:

— Добре. Сигурна съм, че сега те ще ни изчакат.

Очите му се впиха в лицето ми.

— Видях Търсачката ти — каза ми той, като следеше реакцията ми. — Тя е... енергична.

Кимнах.

— И много шумна.

Той се усмихна и вдигна нагоре очи.

— Май не одобрява условията, които сме ѝ предложили.

Загледах се в пода.

— Можеше да е по-зле — промълвих тихо. Странната завист, която бях почувствала тогава, отново се прокрадна неканена в тона ми.

— Това е вярно — съгласи се той.

— Защо се държат така любезно с нея? — прошепнах аз. — Тя уби Уес.

— Е, вината за това е твоя.

Изгледах го и с изненада забелязах, че леко е изкривил устни. Опитваше се да ме подразни.

— Моя ли?

Усмивката му стана по-широка:

— Не искаха да се почувстват пак като чудовища. Опитват се да изкупят предишната си грешка, само че малко късно и с неподходяща душа. Не предполагах, че ще се почувстваш засегната. Помислих си, че така повече ще ти хареса.

— Харесва ми. — Не исках да се отнасят зле към никого. — Винаги е по-добре да си любезен. Аз просто... — Поех дълбоко въздух. — Доволна съм, че знам защо са постъпили така.

Те бяха учтиви заради мен, а не заради нея. Раменете ми леко се поизправиха.

— Усещането, че напълно заслужаваш да те нарекат чудовище никак не е приятно. По-добре е да си любезен, отколкото да се чувстваш виновен. — Той отново се усмихна, а после се прозя. Това ме накара и аз да се прозя. — Дълга нощ — рече Джаред. — А предстои и още една такава. Трябва да поспим.

Зарадвах се на предложението му. Знаех, че има много въпроси за това каква точно е целта на акцията ми. Знаех също, че вече е успял да се досети за някои неща и не исках да обсъждам нито едно от тях.

Излегнах се върху гладката ивица пясък край джиपा. За моя голяма изненада Джаред дойде да легне непосредствено до мен. Свих се на кълбо.

— Почакай — рече той, пресегна се и пъхна пръстите си под лицето ми. Повдигна главата ми от земята и пъхна ръката си, за да легна върху нея. Остави другата си ръка върху кръста ми.

Минаха няколко секунди преди да мога да отговоря.

— Благодаря.

Той се прозя. Усетих топлия му дъх във врата си.

— Почини си, Скит.

Прегърнал ме по този начин, Джаред бързо заспа. Винаги заспиваше бързо. Опитах се да се отпусна, въпреки че чувствах ръката му върху себе си, но успях след доста време.

Тази прегръдка ме накара да се запитам доколко вече се беше досетил за някои неща. Уморените ми мисли бяха объркани и хаотични. Джаред беше прав. Една много дълга нощ, макар и крайно недостатъчна. Идните ми дни и нощи щяха да отлетят така бързо, като че ли са били само минути.

Следващото нещо, което почувствах, беше, че Джаред ме разтърсваше, за да се събудя. Светлината в малката пещера беше избледняла и станала оранжева. Слънцето залязваше.

Джаред ме изправи и ми подаде блокче с туристическа закуска, каквито държах за всеки случай в джиपा. Ядохме и допихме остатъка от водата в бутилките в мълчание. Лицето на Джаред беше сериозно и съсредоточено.

— Още ли бързаме? — попита той, докато се качвахме в колата. Не, исках времето да се проточи безкрайно.

— Да. — Какъв смисъл имаше да отлагам? Търсачката и тялото й щяха да умрат, ако се забавехме прекалено дълго, а аз щях отново да бъда изправена пред същия избор.

— Тогава да вървим във Финикс. Логично е да не забележат подобна акция. Няма логика хората да се запасяват с вашите контейнери. За какво биха могли да ги използват?

Въпросът изобщо не прозвуча риторично и аз усетих, че той отново се вира в мен. Обаче продължих да гледам напред и не казах нищо.

Междувременно, докато разменим колите и излезем на магистралата, се стъмни. Джаред изчака още няколко минути със загасени светлини и едва след това потегли. Преброих десет коли,

които минаха покрай нас. После, когато на магистралата дълго време цареше мрак и не се показаха други фарове, излезе на нея.

Пътуването до Финикс беше много кратко, въпреки че той се стараеше да кара винаги под ограничението за скоростта. Времето направо летеше, като че ли Земята беше започнала да се върти по-бързо.

Включихме се в постоянния поток от коли по околоръстното шосе, което опасваше разпрострелия се в равнината град. Забелязах болницата от пътя. Излязохме, без да бързаме, през отклонението след една друга кола. Джаред зави към главния паркинг.

— А сега накъде? — попита нетърпеливо той.

— Виж дали този път продължава и зад сградата. Контейнерите трябва да са някъде в района, определен за товарене и разтоварване.

Джаред подкара бавно колата. Тук имаше много души, които влизаха и излизаха от сградата, някои от тях с престилки. Лечители. Никой не ни обърна особено внимание. Пътят продължи покрай тротоара, а после сви към северното крило на болничния комплекс.

— Виж. Товарни камиони. Карай нататък.

Минахме покрай поредица от ниски сгради и един гараж. Няколко камиона, които без съмнение доставяха медицински материали, бяха спрели пред товарните рампи. Забелязах сандъците. Всички бяха с надписи.

— Продължавай да караш... на връщане ще вземем някои от тях. Виж: Лекуващ... Охлаждащ... Неподвижен? Питам се какъв ли ще е този.

Хареса ми, че сандъците имаха етикети и не ги пазеха. Семейството ми нямаше да остане без нещата, които им трябваша, когато си отида. Когато си отида. Сега тази фраза като че ли се беше залепила за всичките ми мисли. Минахме зад още една сграда. Джаред караше малко по-бързо и гледаше напред. Тук четирима мъже разтоварваха камион. Премемерените им движения привлякоха вниманието ми. Не се отнасяха безцеремонно към негодлемите кутии. Напротив, поставяха ги изключително предпазливо върху високата до кръста бетонна площадка.

Не ми беше нужен етикет за потвърждение, но точно в този момент един от разтоварващите обърна своята кутия така, че можах да видя точно написаните върху нея черни букви.

— Това е мястото, което ни трябва. В момента разтоварват пълни контейнери. Празните няма да са далеч... Аха! Ето ги там, от другата страна. Тази барака е наполовина пълна с тях. Обзалагам се, че всички затворени бараки са пълни с тях.

Джаред продължи да кара предпазливо, завивайки зад ъгъла на сградата. Чух го, че тихо изсумтя.

— Какво? — попитах аз.

— Виж.

Той посочи с брадичка една табела върху стената на сградата. Това беше родилното отделение.

— Аха — казах аз. — Винаги знаеш накъде да погледнеш.

Той бързо обърна очи към мен при тези думи, а после отново се съсредоточи върху пътя.

— Ще трябва да изчакаме малко. Изглежда, че почти привършват.

Джаред отново обиколи болницата, а после паркира колата в дъното на големия паркинг, далеч от лампите. Угаси двигателя и се отпусна в седалката. Пресегна се и взе ръката ми. Разбрах какво щеше да ме попита и се опитах да се подготвя.

— Скит?

— Да?

— Ти се каниш да спасиш Търсачката, нали?

— Да.

— Защото така е правилно да постъпиш ли? — предположи той.

— Това е една от причините.

За момент Джаред запази мълчание.

— Знаеш как да извадиш душата, без да навредиш на тялото, нали?

Сърцето ми подскочи веднъж и се наложи да преглътна преди да отговоря:

— Да. Правила съм го преди. При извънредни обстоятелства. Не тук.

— Къде? — попита той. — Какви бяха те?

Беше дълга история. Никога не им я бях разказвала по очевидни причини. Беше една от най-хубавите. Имаше много действие, на Джейми сигурно много щеше да му хареса. Въздъгнах и започнах тихо да разказвам:

— Беше на Планетата на Мъглите. Бях с моя приятел Лек Хамут и един водач. Не си спомням името на водача. Там ме наричаха Живее в Звездите. Вече имах известна репутация.

Джаред се засмя.

— Тръгнахме на експедиция през четвъртото голямо ледено поле, за да видим един от най-прочутите кристални градове. Предполагаше се, че пътят е безопасен, затова бяхме само трима. Ноктестите зверове обичат да копаят ями и да се заравят в снега. Камуфлаж, нали разбираш? Капан. Известно време нямаше нищо, освен равен, безкраен сняг. Но изведнъж като че ли цялото бяло поле експлодира в небето. Средната възрастна Мечка има маса колкото един бизон, а ноктест звяр в зряла възраст се приближава до масата на син кит. Този беше един от най-големите. Не можех да видя водача. Ноктестият звяр изскочи между нас с лице към мястото, където бяхме двамата с Лек Хамут. Мечките са по-бързи от ноктестите зверове, но този имаше преимуществото на изненадата. Огромните му, твърди като камък щипци прерязаха Лек Хамут на две, преди изобщо да разбере какво става.

Една кола мина бавно през паркинга. Запазихме мълчание, докато отmine.

— Поколебах се. Трябваше да побягна, но... моят приятел умираше там върху леда. Заради това колебание щях също да умра, ако вниманието на ноктестия звяр не бе отвлечено. По-късно разбрах, че водачът ни — ще ми се да помнех името му! — беше атакувал опашката на звяра, за да ни даде възможност да избягаме. Нападението на ноктестия звяр вдигна толкова много сняг във въздуха, че бяхме като попаднали във виелица. Липсата на видимост можеше да ни помогне да избягаме. Водачът не знаеше, че вече е твърде късно за Лек Хамут да избяга. Ноктестият звяр се обърна към водача и вторият му ляв крак ни изрита. Направо полетях нагоре. Горната част на тялото на Лек Хамут падна до мен. Кръвта му разтопи снега.

Замълчах за момент и потреперих.

— Следващото ми действие беше безсмислено, защото няхах под ръка тяло за Лек Хамут. Бяхме по средата на пътя между два града и разстоянието до всеки от тях беше прекалено голямо, за да бъде изминато с бягане. Вероятно беше и много жестоко от моя страна да го извадя без болкоуспокоителни. Обаче не можех да понеса да го гледам

как умира в разрязаното наполовина тяло на своята Мечка домакин. Използвах опакото на ръката си — от тази страна тя беше като ледорезачка. Този нож беше твърде широк... Направи много поразии. Можех само да се надявам, че Лек Хамут е отдавна в безсъзнание и няма да почувства толкова силно болката. Използвах меката вътрешна част на пръстите си и измъкнах Лек Хамут от мозъка на Мечката. Беше още жив. Без да се бавя, за да се уверя напълно в това, го пъхнах в торбата за яйцата, която беше по средата на тялото ми между двете най-горещи сърца. Така нямаше да умре от студ, но без тяло можеше да издържи само няколко минути. А къде можех да намеря тяло домакин в тази пустош? Помислих си да сложа и него в моето тяло домакин, но се съмнявах, че мога да остана в съзнание, докато трае процедурата по внедряването му в главата ми. А и след като няха лекарство, щях бързо да умра. С толкова много сърца кръвта на Мечките изтичаше много бързо. Ноктестият звяр изрева и аз усетих да трепери под тежките му лапи. Не знаех къде се намира водачът ни и дали изобщо е жив. Не знаех колко време ще трябва на ноктестия звяр да ни намери полузарити в снега. Стоях точно зад разрязаната наполовина Мечка. Ярката кръв щеше да привлече погледа на чудовището. И точно тогава ми дойде наум безумната идея.

Отново прекъснах разказа си и се засмях на себе си.

— Няха Мечка домакин за Лек Хамут. Не можех да използвам тялото си. Водачът беше мъртъв или беше избягал. Обаче сред леденото поле имаше едно друго тяло. Това беше безумие, но мислех само за Лек Хамут. Дори не бяхме близки приятели, но знаех, че той бавно умира между сърцата ми. Не можех да изтърпя това. Чух сърдития ноктест звяр да реве и се затичах по посока на звука. Скоро видях дебелията му бяла козина. Хвърлих се право към третия му ляв крак и подскочих колкото може по-нагоре по крака. Бях добра в скачането. Използвах всичките си шест ръце откъм остриите им като ножове страни, за да се издърпам нагоре по тялото на звяра. Той ревеше и се въртеше, но това не му помогна. Представи си куче, което се опитва да си хване опашката. Ноктестите зверове са с много малки мозъци — ограничена интелигентност.

Покатерих се по гърба на звяра нагоре по двойния му гръбнак, като забивах в плътта остриите си като ножове длани, за да не му позволя да се отърси от мен. Нужни ми бяха само няколко секунди, за

да стигна до главата. Обаче там ме очакваше най-голямата трудност. Ледорезачките ми бяха дълги само... колкото може би ръката ти от китката до лакътя, а кожата на ноктестия звяр беше два пъти по-дебела. Замахнах с все сила и срязвах първия пласт козина и кожа. Ноктестият звяр изрева и се изправи на най-задните си крака. За малко да падна. Забих четири от ръцете си в кожата му. Той ревеше и се тръшкаше. С другите две, редувайки ту едната, ту другата, започнах да прониквам по-дълбоко в разреза, който бях направила. Кожата беше толкова дебела и твърда, че не знаех дали ще успея да я пробия цялата.

Ноктестият звяр направо пощуря. Започна така силно да се тресе, че единственото нещо, което можех да направя, беше да се задържа още малко. Обаче времето за Лек Хамут изтичаше. Пъхнах ръцете си в дупката и се опитах да я разперя. Тогава ноктестият звяр се хвърли по гръб върху леда. Ако не бяхме точно над леговицето му — ямата, която беше изкопал, за да се скрие вътре, — това щеше да ме смачка. А така само главата ми се замая. Всъщност падането помогна. Моите ножове проникнаха във врата на звяра. Когато се ударих в земята, тежестта на звяра заби ножовете ми дълбоко през кожата. По-дълбоко, отколкото имах нужда.

И двамата бяхме замаяни. Бях полузадушена. Знаех, че трябва веднага да направя нещо, но не можех да се сетя какво. Замаян, звярът се опита да се претърколи. Свежият въздух проясни главата ми и аз си спомних за Лек Хамут. Предпазвайки го, доколкото можех от студа в меката част на ръцете си, го извадих от торбата за яйцата и го пъхнах във врата на ноктестия звяр. Той се изправи на крака и отново се опита да ме отхвърли. Този път успя и аз полетях във въздуха. Бях разхлабила хватката си, за да вкарам Лек Хамут, разбираш ли? Ноктестият звяр побесня. Раната в главата му не беше достатъчна, за да го убие. Само го раздразни още повече.

Снегът вече беше слегнал достатъчно, за да се виждам съвсем ясно, още повече, че бях цялата изцапана от кръвта на звяра. Тя е с много ярък цвят, какъвто нямате тук. Той вдигна щипците си и замахна с тях срещу мен. Помислих, че това ще е краят, но се утешавах с мисълта, че ще умра, след като се бях опитала. След това щипците се забиха в снега до мен. Не можах да повярвам, че пропусна! Погледнах огромното, ужасно лице и за малко да... е, не да се засмея, защото Мечките не се смеят. Обаче чувството беше подобно. Защото това

грозно лице беше изкривено от объркване, изненада и обида. Никой ноктест звяр не е правил такава физиономия преди.

На Лек Хамут са му били нужни само няколко минути, за да провере пипалата си в ноктестия звяр. Пространството беше толкова голямо, че той доста трябваше да се поразпъне. Обаче след това установи контрол. Беше объркан и бавен. Нямаше много мозък, който да използва, но беше достатъчен, за да знае, че съм му приятел. Трябваше да го заведе до кристалния град, за да му затворят раната на врата, докато успеем да стигнем до някой Лечител. Около случая се вдигна голям шум. Известно време ме наричаха Язди Звяра. Това не ми хареса. Накарах ги да ме наричат със старото ми име.

Докато разказвах тази история, продължих да гледам напред към светлините на болницата и фигурите на душите, които от време на време ги пресичаха. Сега погледнах Джаред за първи път.

Той ме зяпаше с широко отворени очи и увиснала уста. Това наистина беше една от най-добрите ми истории. Трябваше да накарам Мел да ми обещае, че ще я разкаже на Джейми, когато аз...

— Сигурно вече са свършили с разтоварването, как мислиш? — рекох бързо. — Хайде да приключваме с това и да се връщаме у дома.

Той ме изгледа продължително, а после бавно поклати глава:

— Да, хайде да приключваме с това, Скитнице, Живее в Звездите, Язди Звяра. Кражбата на няколко неохранявани сандъка няма да е кой знае какво предизвикателство за теб, нали?

ГЛАВА 52

ОТДЕЛЕНА

Вкарахме плячката си през южния вход, макар това да означаваше, че джипът трябваше да бъде преместен преди разсъмване. Главното ми безпокойство от използването на по-големия изход беше, че Търсачката ще чуе суматохата, която неминуемо щеше да последва при пристигането ни. Не бях сигурна, че тя има някаква представа какво смятам да направя, а не исках да ѝ давам никакъв повод да убие домакина си и себе си. Историята, която ми беше разказал Джеб за един от техните пленници — мъж, който просто се срутил, без да остави никакво външно доказателство за пораженията в черепа му, — продължаваше да витае в мислите ми.

Болницата не беше празна. Когато се промъкнах през последната теснина в главната зала, заварих там докторът да подготвя операцията. На бюрото му бяха наредени незапален пропанов фенер — най-яркото осветление, с което разполагахме, и скалпели, проблясващи на убитата синкава светлина на соларната лампа.

Знаех, че докторът ще се съгласи с условията ми, но когато го видях погълнат от заниманията си, усетих, че ми се повдига от обзелото ме нервно напрежение. Или пък може би причината беше просто споменът от онзи ден, в който го заварих с ръце, изцапани с кръв.

— Ти се върна — каза с облекчение той. Разбрах, че се е тревожил за нас, също както всички останали се тревожеха, когато някои е извън пещерите.

— Донесохме ти подарък — каза Джаред, когато се промъкна след мен през цепнатината. Изправи се и протегна ръце назад, за да извади малкия сандък. После го показа с театрален жест откъм етикета.

— „Излекувай“! — извика докторът. — Колко донесохте?

— Два сандъка. И открихме много по-добър начин да подновяваме запасите си, вместо да се налага Скит да се пробожда.

Докторът не се засмя на шегата на Джаред. Вместо това се обърна и пронизително ме изгледа. Изглежда, че и двамата мислехме едно и също нещо. *Така ще е по-удобно, след като Скит вече няма да я има.*

— Взехте ли криоконтейнерите? — попита по-спокойно той.

Джаред забеляза напрегнатия му поглед. Извърна се към мен, но по изражението на лицето му не можех да разбера какво мисли.

— Да — отговорих аз. — Взехме десет. Колата можеше да побере само толкова.

Докато говорех, Джаред изтегли въжето зад себе си. Чу се шум от търкалящи се камъчета и на пода зад него се появи вторият сандък с „Излекувай“, последван от контейнерите. Дрънчаха като метални, но всъщност бяха направени от елемент, който не съществуваше на тази планета. Бях му казала, че не е нужно да внимава особено, когато мести празните контейнери, защото могат да издържат много по-грубо отношение от това да бъдат теглени с въже през каменния проход. Сега блестяха на пода, лъскави и чисти.

Докторът вдигна един, след като го освободи от въжето, и го повъртя в ръцете си.

— Десет ли? — Бройката изглежда го изненада. Мислеше ли, че са твърде много? Или пък, че са недостатъчно? — Трудни ли са за използване?

— Не. Изключително лесни са. Ще ти покажа как.

Докторът кимна и се взря в произведението на извънземните. Усетих, че Джаред ме наблюдава, но не свалях очи от доктора.

— Какво казаха Джеб, Бранд и Арън? — попитах аз.

Докторът вдигна очи и се вгледа в мен.

— Те... приемат условията ти.

Кимнах, но не бях убедена.

— Няма да ти покажа, ако не се убедя в това.

— Имаш право.

Джаред ни гледаше объркан и ядосан.

— Какво му каза? — попита ме предпазливо докторът.

— Само, че възнамерявам да спася Търсачката. — Обърнах се към Джаред, без обаче да го погледна в очите. — Докторът ми обеща, че ако му покажа как да извърши разделянето, вие ще позволите на

освободените души да заминат безпрепятствено на друга планета, за да започнат друг живот. Няма да ги убивате.

Джаред кимна замислен и хвърли бърз поглед към доктора.

— Съгласен съм с тези условия. И мога да гарантирам, че останалите също ще се съгласят с тях. Доколкото разбирам, вие имате план как да ги изведете от планетата?

— Няма да е по-опасно от това, което направихме тази нощ. Точно обратното — просто ще трябва да ги прибавим към купчината, вместо да ги вземаме от нея.

— Добре.

— Имаш ли предвид някакви срокове, в които да бъде извършено всичко? — попита докторът. Опитва се да изглежда равнодушен, но усетих напрежението в гласа му.

Просто иска да узнае отговора, който му беше отбягвал толкова дълго, опитах се да се убедя аз. Не че бързаше да ме убие.

— Трябва да върна джипа обратно. Можете ли да почакате? Искам да наблюдавам това.

— Разбира се, Джаред — съгласи се докторът.

— Няма да се бавя — обеща той и се промъкна обратно през цепнатината.

Бях сигурна в това. Нямаше изобщо да отнеме много време. Двамата с доктора запазихме мълчание, докато шумът от катерещия се нагоре Джаред затихна.

— Ти не си говорила за... Мелани, нали? — попита тихо той.

Поклатих глава.

— Мисля, че той разбира накъде отива цялата работа. Сигурно се е досетил за плана ми.

— Обаче не за целия. Той няма да позволи.

— Той не може да има думата — прекъснах го рязко аз. — Или всичко, или нищо, докторе.

Докторът въздъхна. Помълча малко, а след това се протегна и погледна към главния вход:

— Ще отида да говоря с Джеб да подготви нещата.

Посегна към една бутилка върху масата. Хлороформ. Бях сигурна, че душите използват нещо по-добро. Ще трябва да го намеря за доктора, преди да си отида.

— Кой знае за това?

— Все още само Джеб, Арън и Бранд. Всички искат да гледат. Това не ме изненада. Арън и Бранд вероятно имаха подозрения.
— Не казвай на никого. Не и тази нощ.

Докторът кимна и изчезна в тъмния коридор.

Отидох да седна и се облегнах на стената колкото може по-далеч от пригответената кушетка. Съвсем скоро щях да легна върху нея. Докато се опитвах да мисля за нещо друго, освен за този мрачен факт, си дадох сметка, че не бях чувала Мелани от... Кога ми беше говорила за последен път? Когато се споразумях с доктора ли? Със закъснение се изненадах, че днешното спане край джипа не беше предизвикало никаква реакция от нейна страна.

Мел?

Не последва отговор.

Не беше както преди и затова не се паникьосах. Определено я усещах в главата си, но тя... не ми обръщаше внимание. Какво правеше?

Мел? Какво става?

Не отговори.

Яд ли те е на мен? Съжалявам за онова преди, край джипа. Знаеш, че не направих нищо, така че наистина не е честно...

Тя нетърпеливо ме прекъсна.

О, я престани. Не ти се сърдя. Остави ме на мира.

Защо не искаш да говориш с мен?

Нямаше отговор.

Станах малко по-настойтелна, за да разбера в каква посока вървят мислите ѝ. Тя се опита да ми попречи, да постави стената, но беше твърде слаба, защото отдавна не я беше използвала. Прозрях плана ѝ. Постарах се мислено да не повишавам тон.

Да не си си загубила ума?

Би могло и така да се каже — опита се не особено успешно да ме подразни тя.

Мислиш, че ако изчезнеш, това ще ме спре, така ли?

Какво друго бих могла да направя, за да те спра? Ако имаш по-добра идея, моля те, сподели я.

Не те разбирам, Мелани. Не искаш ли да си отново при тях? Не искаш ли пак да си с Джаред? С Джейми?

Тя се опита да се съпротивлява на съвсем очевидния отговор.

Да, но... Аз не мога... — Замълча за момент, за да се успокои. Установих, че не мога да съм причината за твоята смърт, Скит, не мога да го понеса.

Разбрах мъката ѝ и очите ми се напълниха със сълзи.

Аз също те обичам. Мел. Но тук няма място и за двете. В това тяло, в тази пещера, в техния живот...

Не съм съгласна.

Слушай, престани да се опитваш да се самоунищожис, става ли? Защото ако реша, че може да го направиш, ще накарам доктора да ме извади още днес. Или ще кажа на Джаред. Само си представи какво може да последва.

Представих си го заради нея и леко се усмихнах през сълзи.

Помниш ли? Той каза, че не знае какво ще направи или няма да направи, за да те задържи тук. — Спомних си за онези изгарящи целувки в коридора... спомних си за други целувки и други ноци, запечатали се в паметта ми. Усетих как се изчервявам.

Не се биеш честно.

Напротив.

Няма да се откажа.

Предупредих те. Ще престанеш да мълчиш.

Тогавя започнахме да мислим за друга, не толкова болезнени неща. Като например къде да изпратим Търсачката. След историята, която разказах тази нощ, Мел беше категорично за Планетата на Мъглите, но аз бях на мнение, че Планетата на Цветята ще е по-подходяща. Във вселената нямаше друга планета с толкова мек и приятен климат. Търсачката имаше нужда от едно хубаво, продължително хранене със слънчева светлина.

После мислихме за спомените ми, за онези приятните. За ледените замъци, за нощната музика и за цветните слънца. За нея те бяха като вълшебни приказки. Тя също ми разказа някои. За стъклени пантофки, отровни ябълки, морски сирени, които искали да имат души...

Разбира се, нямахме време да си разказваме много приказки.

Всички дойдоха заедно. Джаред се беше върнал през главния вход. Беше му отнело съвсем малко време. Може би е закарал джипа откъм северната страна и в бързината го е скрил под надвисналите скали.

Чух гласовете им да се приближават. Бяха сериозни и приглушени. По тона им разбрах, че Търсачката е с тях. Разбрах, че е дошло време за първия етап от смъртта ми.

Не.

Следи внимателно. Ти ще трябва да им помогнеш да направят това, когато аз...

Не!

Но тя не протестираше срещу инструкциите ми, а само срещу завършека на мисълта ми.

Джаред внесе на ръце Търсачката в залата. Вървеше най-отпред. Другите го следваха. Арън и Бранд бяха с готови за стрелба оръжия — в случай че тя само се преструваше на изгубила съзнание, готова да скочи и да се нахвърли срещу тях с малките си ръце. Джеб и докторът влязоха последни и аз усетих, че Джеб се взира внимателно в лицето ми. Доколко вече беше успял да се досети със своята изключителна интуиция?

Продължавах да се концентрирам върху предстоящата задача.

Джаред положи изключително внимателно безжизненото тяло на Търсачката върху кушетката. Преди това би ме разтревожило, но сега ме трогна. Разбрах, че го направи заради мен и ми се прииска да се беше отнесъл по този начин с мен още в началото.

— Докторе, къде е „Без болка“?

— Ще ти го донеса — рече тихо той.

Докато чаках, се вгледах в лицето на Търсачката и се запитах как ли ще изглежда, когато домакинът ѝ се почувства свободен. Ще остане ли нещо от нея? Дали домакинът щеше да бъде безпаметен, или законният собственик на тялото щеше да заеме отново мястото си? Дали лицето щеше да ми се стори по-малко отблъскващо, когато през тези очи погледнеше едно друго съзнание?

— Ето, заповядай — каза докторът и ми подаде кутията.

Извадих едно тънко квадратче и му я върнах обратно. Установих, че нямам желание да докосвам Търсачката, но си наложих да действам по-бързо и съсредоточено. Наведох надолу брадичката ѝ и поставих „Без болка“ върху езика ѝ. Лицето ѝ беше много дребно и имах усещането, че ръцете ми са твърде големи. Дребният ѝ ръст винаги ме смущаваше. Изглеждаше ми така неподходящ за нея. Затворих отново устата. Беше влажна — лекарството бързо щеше да се разтвори.

— Джаред, би ли я обърнал по корем, ако обичаш? — попитах аз. Той направи каквото му казах — отново много внимателно. Точно в този момент запалиха пропановата лампа. В пещерата изведнъж стана светло, почти като през деня. Погледнах инстинктивно и видях, че докторът е метнал върху големите дупки на покрива големи чергила, за да не излиза светлината навън. Беше извършил много приготовления в мое отсъствие.

Стана много тихо. Чувах как Търсачката равномерно вдишва и издишва. Чувах и по-бързото, напрегнато дишане на мъжете в залата. Някой започна да пристъпва от крак на крак и пясъкът заскърца под краката му. Усецах почти физически погледите им върху кожата си. Преглътнах с надеждата, че ще успея да говоря с нормален глас:

— Докторе, ще ми трябва „Излекувай“, „Почисти“, „Запечати“ и „Заглади“.

— Веднага.

Отметнах твърдата черна коса на Търсачката и открих розовата линия в основата на тила ѝ. Загледах се в матовата ѝ кожа и се поколебах.

— Докторе, би ли направил разреза? Аз не... искам.

— Няма проблем, Скит.

Гледах само ръцете му, когато той се приближи и застана срещу мен. Остави малката редица от бели цилиндри на кушетката до рамото на Търсачката. Скалпелът проблесна на ярката светлина.

— Дръж косата ѝ настрани.

Използвах и двете си ръце, за да открива врата ѝ.

— Хубаво щеше да бъде, ако го бях почистил — промърмори докторът, явно чувстващ се неподготвен.

— Не е необходимо. Имаме „Почисти“.

— Знаем. — Той въздъхна. Всъщност искаше да извърши обичайната процедура, да почисти мислено мястото в съответствие с някогашните си навици. — Колко място ти е нужно? — попита той, като постави нерешително скалпела само на сантиметри от кожата ѝ.

Усецах как бият сърцата на телата зад мен, които се бяха приближили, за да виждат по-добре. Внимавах да не се докосват до никой от нас.

— Само по дължината на белега. Това ще е достатъчно.

На него не му се стори така.

— Сигурна ли си?

— Да. О, почакай.

Изведнъж си дадох сметка, че правя всичко наопаки. Не бях Лечител. Не бях създадена за това. Ръцете ми трепереха. Като че ли не можех да откъсна очи от тялото на Търсачката.

— Джаред, би ли ми донесъл един от онези контейнери?

— Разбира се.

Чух го да се отдалечава на няколко крачки, а после и глухия метален звук, с който контейнерът се удари в другите.

— Сега какво?

— Отгоре на капака има едно кръгче. Натисни го.

Чух тихото бръмчене на криоконтейнера, когато той заработи. Мъжете промърмориха нещо и побързаха да се отдръпнат по-далеч от него.

— Добре, отстрани трябва да има ключ... всъщност прилича повече на шайба. Виждаш ли я?

— Да.

— Завърти я надолу до край.

— Добре.

— Какъв е цветът на светлината върху капака на контейнера?

— Ами той... в момента преминава от червено към... яркосиньо.

Сега стана светлосин.

Поех дълбоко въздух. Поне контейнерите бяха в изправност.

— Чудесно. Отвори капака и ме чакай.

— Как?

— Под капака има резе.

— Видях го. — Чух резето да щраква и механизмът да се завърта. — Студено е!

— Така и трябва да бъде.

— Как работи? Какъв е източникът на енергия?

Въздъгнах:

— Знаех отговора, когато бях Паяк. Сега не ми е много ясно. Докторе, можеш ли да продължиш? Готова съм.

— Започваме — прошепна докторът и прекара ловко, почти нежно острието на скалпела през кожата. По врата потече кръв и напои кърпата, която докторът беше поставил отдолу.

— Съвсем малко по-дълбоко. Точно под ръба...

— Да, разбирам. — Докторът дишаше учестено. Вълнуваше се. През червеното проблесна нещо в сребристо.

— Така е добре. Сега ти дръж косата.

Докторът размени мястото си с мен с бързи, плавни движения. Беше добър в Призванието си. От него би излязъл доста добър Лечител.

Не се опитах да скрия от него какво правя. Движенията бяха така незабележими, че той нямаше никаква възможност да види. Нямаше да може да извърши това сам, докато не му обясня.

Плъзнах внимателно върха на пръста си по задния край на мъничкото сребристо създание, докато пръстът ми почти напълно влезе в горещия отвор в основата на врата на тялото домакин. Потърсих пипнешком предната антена, усещайки изпънатите като струни на арфа пипала за закрепване, които стигаха до най-дълбоките кътчета на главата. Подпъгнах пръста си под долната част на тялото на душата, плъзгайки го леко надолу от първите към следващите пипала, твърди и многобройни като четината на четка.

Опирах внимателно точката на съединяване на тези опънати струни точно на местата, където ставаше свързването — бяха не по-големи от главичката на карфица. Прекарах пръста си още по-навътре през около една трета от тях. Можех да броя, но това щеше да отнеме много време. Трябваше да стигна до двеста и седемдесетата връзка, но имаше и друг начин да разбере коя е. Ето го малкият израстък, който правеше съединението малко по-голямо — не колкото главичка на карфица, а колкото зърно на перла. Усещах го гладко под пръста си. Натиснах го внимателно и започнах леко да го разтривам. Душите винаги вършеха всичко с много нежност. Никога грубо.

— Отпусни се — прошепнах едва чуто аз.

И въпреки че душата не можеше да ме чуе, то се подчини. Опънатите струни се отпуснаха и увиснаха. Усетих как се плъзгат по пръста ми, докато се прибираха, почувствах как тялото леко се издува, докато ги приема. Цялата процедура продължи не повече от няколко секунди. Затаих дъх, докато почувствах, че душата извършва вълнообразни движения, когато я докосвах. Освобождаваше се.

Оставих я да се гърчи още малко, а после обвих внимателно с пръсти малкото ѝ, крехко тяло. Повдигнах го, сребристо и блестящо,

обляно в кръв, която се стичаше бързо от гладката обвивка и се събираше в ръката ми.

Беше красива. Душата, чието име никога нямаше да науча, се гънеше като сребърна вълна в ръката ми... като някаква красива, переста лента.

Не можех да мразя Търсачката в този ѝ вид. Усетих, че ме обзема почти майчинска обич.

— Наспи се добре, малката ми — прошепнах аз.

Обърнах се по посока на леко бръмчащия криоконтейнер, който Джаред държеше ниско долу и под ъгъл в непосредствена близост до лявата ми страна, за да мога лесно да пусна душата в изумително студения въздух, който излизаше през отвора. Оставих я да се плъзне в малкото пространство, а след това внимателно затворих капака и дръпнах резето.

Взех криоконтейнера от Джаред, обърнах го внимателно във вертикално положение и го притиснах до гърдите си. Отвън температурата му беше същата като в залата. Притиснах го до тялото си, закриляйки го като всяка майка.

Погледнах отново непознатата, която лежеше на масата. Докторът вече посипваше със „Заглади“ запечатаната рана. Бяхме добър екип. Единият се грижеше за душата, а другият за тялото.

Погрижихме се за всеки.

Докторът ме погледна с очи, пълни с възхищение и почуда.

— Изумително — рече той. — Беше невероятно.

— Добра работа — отвърнах тихо аз.

— Кога мислиш, че тя ще се събуди? — попита докторът.

— Зависи колко хлороформ е вдишала.

— Не много.

— И ако все още е тук. Ще трябва да изчакаме и да видим.

Преди да успея да го помоля, Джаред вдигна внимателно безименната жена от кушетката, обърна я по очи и я постави на друга, по-чиста кушетка. Тази проява на нежност от негова страна не ме трогна. Беше за човека, за Мелани...

Докторът отиде при него, провери пулса и надникна под клепачите. Светна с фенерче в неподвижните очи и видя, че зениците се свиват. От тях не се отрази светлина, която да го заслепи. Двамата с Джаред продължително се спогледаха.

— Ама тя наистина го направи — каза тихо Джаред.

— Да — съгласи се докторът.

Не чух кога Джеб застана до мен.

— Чудесно се справи, дете — рече той.

Аз само свих рамене.

— Изпитваш ли угризения?

Не отговорих.

— Естествено. Аз също, скъпа. Аз също.

Арън и Бранд разговаряха зад мен, повишавайки тон от вълнение, като си отговаряха един на друг, преди още да са задали въпросите. Там нямаше конфликт.

— Почакай да видиш какво ще стане, когато чуят и другите!

— Мисля да...

— Трябва да отидем да докараме някой...

— Веднага, готов съм...

— Стой! — скара се Джаред на Брад. — Никакво отвличане на души, докато криоконтейнерът не бъде изстрелян в космоса. Нали така, Скит?

— Точно така — потвърдих с по-твърд глас и притиснах контейнера до гърдите си.

Брад и Арън недоволни се спогледаха. Трябваше да се сдобия с повече съюзници. Джаред, Джеб и докторът бяха само трима, макар безспорно да имаха най-голямо влияние тук. Въпреки това щяха да имат нужда от подкрепа.

Знам какво означаваше това.

Възнамерявах да говоря с Иън. Разбира се и с другите, но той трябваше да бъде един от тях. При тази мисъл почувствах как сърцето ми се сви. Бях направила много неща, които не бях искала да правя, откакто се присъединих към човеците, но нищо не беше толкова болезнено. Дори решението ми да разменя живота си срещу този на Търсачката. Това беше огромна, голяма болка, но беше почти поносима, защото беше свързана с нещо по-значимо. Мисълта да се сбогувам с Иън ме прорязваше като бръснач и ми пречеше да гледам на нещата в по-широка перспектива. Искаше ми се да има начин, какъвто и да е той, да му спестя същата болка. Обаче нямаше.

Единственото друго по-лошо нещо беше да се сбогувам с Джаред. Това щеше да е като пареща, гнойна рана. Защото той нямаше

да чувства болка. Радостта му щеше да е много по-голяма от някакво си съжаление, което би могъл да изпита заради мен.

Що се отнасяше до Джейми, изобщо нямах намерение да изтърпявам това сбогуване.

— Скит! — извика рязко докторът.

Побързах да се приближа до леглото, над което се беше надвесил докторът. Преди да стигна там, забелязах, че малката матова ръка, която висеше от ръба на кушетката, свиваше и разпускаше юмрука си.

— Ох — простена от човешкото тяло познатият глас на Търсачката. — Ох.

В залата настъпи пълна тишина. Всички гледаха към мен, като че ли аз бях експертът по човеците. Побутнах с лакът доктора, защото ръцете ми все още бяха прегърнали контейнера.

— Говори й — прошепнах аз.

— А? Ало? Чувате ли ме... госпожице? Спасена сте. Разбирате ли ме?

— Ох — изохка тя. Премигна и отвори очи, след което бързо се вторачи в доктора. Изражението показваше, че не е зле. „Без болка“ сигурно я караше да се чувства чудесно. Очите й бяха черни като оникс. Зашариха из стаята, докато се спряха на мен. Бързо ме разпозна, след което се намръщи. Извърна очи и отново погледна доктора.

— Радвам се, че отново си върнах главата — каза тя със силен, ясен глас. — Благодаря.

ГЛАВА 53

ОБРЕЧЕНА

Тялото домакин на Търсачката се казваше Лейси — нежно, женско име. *Лейси*. Според мен също толкова неподходящо, колкото и ръстът ѝ. Все едно да наречеш някой питбул Пухчо.

Лейси беше също толкова шумна, колкото и Търсачката — и също обичаше да се оплаква.

— Трябва да ме извините, че не спирам да говоря — рече тя, без да ни позволи да изразим някакво друго мнение. — В продължение на години бях принудена да крещя вътре, но никога не можех да говоря от свое име. Насъбрали са ми се толкова много неща за казване.

Ама че късмет извадихме. Почти се чувствах доволна, че си тръгвам. Що се отнася до въпроса, който си бях задавала по-рано, не, изражението на лицето беше не по-малко отблъскващо, макар и с някаква ново съзнание зад него. Беше така, защото в крайна сметка това ново съзнание не беше кой знае колко по-различно.

— Ето защо ние не ви харесваме — ми каза тя в онази нощ, без да сменя сегашното време, нито множественото число. — Когато разбра, че ти чуваш Мелани по същия начин, по който чува мен, тя се уплаши. Помисли си, че може да отгатнеш. Аз бях нейната дълбоко скрита тайна. — Последва стържещ смях. — Не можеше да ме накара да млъкна. Затова стана Търсачка, защото се надяваше да измисли някакъв начин за по-добро справяне със съпротивляващите се домакини. После поиска да бъде прикрепена към теб, за да може да наблюдава как се справяш. Тя ти завиждаше, не е ли трогателно? Искаше да е силна като теб. Много се зарадвахме, когато помислихме, че Мелани е спечелила. Обаче мисля, че не стана така. Мисля, че ти спечели. И така, защо дойде тук? Защо помагаш на бунтовниците?

Макар и с нежелание, обясних, че с Мелани сме приятелки. Това не ѝ хареса.

— Защо? — попита тя.

— Тя е добър човек.

— А тя защо те харесва?

По същата причина.

— Тя казва: по същата причина.

Лейси изсумтя.

— Промила си и й мозъка, нали?

О, тя е по-лоша от първата.

Да — съгласих се аз. — Сега разбирах защо Търсачката беше толкова противна. Можеш ли да си представиш да имаш непрекъснато в главата си това нещо?

Не бях единственото нещо, което Лейси не хареса.

— Нямате ли някое по-добро място за живеене вместо тези пещери? Тук е толкова мръсно. Може би някъде има някоя къща? Какво искаш да кажеш, че трябва да имаме общи стаи? Разписание за ежедневните ни задължения? Не разбирам. Ще трябва да работя, така ли? Мисля, че ти не разбираш...

На следващия ден Джеб я заведе на обичайната обиколка, опитвайки се да обясни през стиснати зъби как всички живеят тук. Когато минаха покрай мен — докато ядохме с Иън и Джейми, — ми хвърли поглед, който очевидно питаше защо не бях позволила на Арън да я застреля, докато това все още беше възможно. На обиколката присъстваха повече хора, отколкото при моята. Всеки искаше с очите си да види чудото. За повечето от тях дори изглежда нямаше значение, че е... трудна. Те я приемаха. Беше повече от добре дошла. Отново изпитах малко от онази горчива завист. Колко глупаво. Тя беше човек. Символизираше надежда. Принадлежеше тук и щеше да остане тук дълго, след като мен нямаше да ме има.

Ти си късметлийка — прошепна с нескрит сарказъм Мелани.

Разговорът с Иън и Джейми за това, което се беше случило, не се оказа толкова труден и мъчителен, колкото си представях. Беше така, защото те, по различни причини, бяха напълно в неведение. Никой нямаше представа, че придобитото ново знание означаваше, че аз ще ги напусна.

За Джейми ми беше ясно защо е така. Той повече от всеки друг приемаше мен и Мел като едно цяло. Беше способен с младия си, необременен мозък да приеме реалността, че съществуваме и двете. Отнасяше се с нас като с двама души, а не като с един. За него Мел

беше също толкова истинска и реална, колкото беше за мен. Не виждаше нужда да се разделяме.

Не бях сигурна обаче защо Иън не разбираше. Дали беше толкова силно завладян от мисълта за потенциалните възможности, които се откриваха с това ново знание? За промените, които то би могло да донесе на човешкото общество тук? Всички бяха стъписани от идеята, че възможността да бъдат хванати и с нея да настъпи краят им, вече не е така фатална. Имаше начин да се върнат към предишното си съществуване. За него беше естествено да се опитам да спася Търсачката, то беше напълно в съответствие с представите му за мен. Може би до този момент това обяснение му беше достатъчно.

А може би Иън просто не беше имал възможност да обмисли всичко по-подробно и да види голата истина, преди вниманието му да бъде отвлечено от нещо друго, което го накара да побеснее.

— Трябваше да го убия още преди години — фучеше той, докато се подготвяхме за акцията. Моята последна акция. Опитах се да не мисля за това. — Не, майка ми е трябвало да го удави още при раждането му!

— Той ти е брат.

— Не разбирам защо непрекъснато ми повтаряш това. Да не искаш да ме накараш да се почувствам по-зле?

Всички бяха възмутени от Кайл. Джаред така стискаше устни от яд, че те се бяха превърнали в тънка линия, а Джеб поглаждаше пушката си по-често от обикновено. Беше много развълнуван и смяташе да участва с нас в тази безпрецедентна акция — първата, откакто бях дошла да живея тук. Много му се искаше да види отблизо космодрума на совалките. Обаче сега, когато Кайл излагаше на опасност всички ни, се налагаше да остане тук за всеки случай. Това, че работите не се нареждаха, както Джеб искаше, беше причината за лошото му настроение.

— Да остана тук с това същество — промърмори на себе си той и пак поглади пушката си. Новият член на неговата общност не го правеше по-щастлив. — Да изпусна цялото приключение. — Той се изплю на пода.

Всички знаехме къде е Кайл. Веднага, след като беше разбрал, че Търсачката червей като по чудо се е превърнала през нощта в човека Лейси, той се беше измъкнал през задния вход. Очаквах, че ще оглави

групата, настояваща за смъртта на Търсачката (непрекъснато държах криоконтейнера в ръце, останах полубудна с ръка върху гладката му повърхност), но Кайл не се виждаше никъде и без него Джеб успя да се справи лесно със съпротивата на другите.

Джаред откри, че джипът го няма, а Иън свърза двете отсъствия.

— Тръгнал е да търси Джоди — простена Иън. — Какво друго обяснение може да има?

Надежда и отчаяние. Аз им бях дала едното, а Кайл другото. Щеше ли да предаде всичките, преди дори да са успели да се възползват от надеждата?

Джаред и Джеб искаха да отложат акцията, докато разберем дали Кайл е успял. В най-добрия случай това щеше да му отнеме три дни, ако неговата Джоди все още живееше в Орегон и ако я намереше там. Имаше още една пещера, едно друго място, където можехме да се евакуираме. То беше много по-малко, без вода и не можехме да се крием там дълго. Спореха дали да прехвърлят всички там, или да чакат.

Обаче аз бързах. Виждах как другите гледат лъскавия контейнер в ръцете ми. Чувах ги как си шушукат. Колкото по-дълго държах Търсачката тук, толкова по-голяма вероятност имаше някой да я убие. След като се запознах с Лейси, бях започнала да съжалявам Търсачката. Тя заслужаваше по-лесен и по-приятен нов живот при Цветята.

Иронията беше, че тъкмо Иън застана на моя страна и ми помогна да побързаме с акцията. Все още не се досещаше докъде ще доведе това. Обаче бях благодарна, че ми помогна да убедя Джаред, че има достатъчно време да извършим акцията и да се върнем преди да се вземе решение за Кайл. Бях му благодарна и за това, че отново беше влязъл в ролята на мой телохранител. Знаех, че мога да поверя на Иън лъскавия криоконтейнер повече, отколкото на всеки друг. Единствено на него можех да го дам да го държи, когато ръцете ми трябваха. Единствено той виждаше в този малък контейнер живот, който се нуждае от защита. Можеше да мисли за това същество като за приятел, като нещо, което може да бъде обичано. Беше най-добрият ми съюзник. Бях му толкова благодарна. Бях благодарна и на неведението, което за момента му спестяваше болката.

Трябваше да побързаме, в случай че Кайл провалеше всичко.

Отново отидохме във Финикс, този път в един от многото квартали, разпрострели се от центъра му. На югоизток имаше голям космодрум за совалки край градче, което се казваше Меса, с няколко лечебни заведения наблизо. Точно това ми трябваше. Щях да им дам колкото мога повече, преди да напусна.

Ако хванехме Лечител, може би щяхме да успеем да запазим паметта му в тялото домакин. Някой, който бе запознат с всички лекарства и употребата им. Някой, който знаеше най-добрите начини да се стигне до неохраняеми запаси. На доктора това много щеше да му хареса. Можех да си представя въпросите, които изгаряше от желание да зададе.

Обаче първо космодрумът за совалките.

Беше ми мъчно, че Джеб ще пропусне това, но той щеше да има много други възможности в бъдеще. Въпреки че беше тъмно, дълга върволица от совалки с тъпи носове се спускаше на земята, а през това време други излитаха като безкраен поток.

Аз карах стария пикап, а другите бяха отзад. Криоконтейнерът, разбира се, беше у Иън. Обиколих космодрума, като се стараех да се държа далеч от оживената местна аерогара. Лесно забелязах огромните, стройни, бели кораби, които напускаха планетата. Те не излитаха така често, както по-малките. Онези, които успях да видя, не се канеха да напуснат веднага планетата.

— Върху всичко има надписи — казах на останалите, които не се виждаха в тъмното. — А сега, нещо важно. Избягвайте кораби за Прилепите и особено за Виждащите водорасли. Виждащите Водорасли са само през една слънчева система. За едно отиване и връщане ще е нужно само десетилетие. Това е твърде кратко време. Най-далече са Цветята, а за Делфините, Мечките и Паяците е нужен най-малко един век за пътуване в едната посока. Изпращайте криоконтейнери само до тях.

Подкарах бавно колата, като се стараех да се приближа до корабите.

— Това ще бъде лесно. Там има най-различни видове товарни коли и лесно ще се смесим с тях. О! Виждам един камион за контейнери — същият е като онзи, който видяхме да разтоварват в болницата, Джаред. Отгоре има човек, който се грижи за товара... Нарезда касите с контейнерите върху платформа на въздушна

възглавница. Ще ги товари... — Подкарах още по-бавно колата, за да видя всичко по-добре. — Да, на този кораб. Ще ги вкара право през отворения люк. Ще заобиколя и ще се върна отново, за да бъде готова за действие, когато той е в кораба.

Минах покрай камиона, като продължих да наблюдавам какво става в огледалата на колата. До тръбата, която свързваше предната част на кораба с товарния док, светна надпис. Усмехнах се, когато прочетох думите. Този кораб отиваше до Планетата на Цветята. Беше предназначен за там.

Направих бавен обратен завой, когато човекът изчезна в корпуса на кораба.

— Пригответе се — прошепнах аз, когато спрях пикапа в сянката на цилиндричното крило на следващия атомен космически кораб. Бях само на три-четири метра от камиона с контейнерите. Пред космическия кораб, който щеше да замине за Планетата на Цветята, работеха няколко техници, а още по-нататък върху някогашната писта се виждаха и други. Аз щях да бъде просто още една фигура в нощта.

Изключих двигателя и излязох от колата, стараяйки се да се държа непринудено като човек, който просто си върши работата. Минах откъм задната врата на пикапа и открегнах леко вратата. Контейнерът беше поставен на самия ръб. На капака му светеше бледа червена светлина, която показваше, че не е празен. Вдигнах го внимателно и хлопнах вратата. Тръгнах, без да бързам, към отворената страна на камиона. Обаче дишането ми се ускори. Усещах, че върша нещо по-опасно от онова в болницата и това ме разтревожи. Можех ли да очаквам хората да рискуват живота си по този начин?

Аз ще бъда там. Ще го направя сама, също както ще го направиш ти. Естествено, ако стане така, както ти си го намислила.

Благодаря, Мел.

Трябваше да си наложа да не поглеждам през рамо към отворения люк, където беше изчезнал човекът. Поставих внимателно контейнера върху най-близката колона в камиона. Добавянето на един измежду стотици не беше на очи.

— Сбогом — прошепнах аз. — Пожелавам ти да имаш по-добър късмет със следващия си домакин.

Запътих се обратно към пикапа, като вървах толкова бавно, колкото можех да си наложа. В колата цареше тишина, докато дадох на

задан ход и излязох изпод сянката на големия кораб. Поех обратно по пътя, от който бях дошла. Усещах как сърцето ми продължава да бие прекалено бързо. В огледалата люкът беше все така празен. Не видях човекът да се появява преди корабът да изчезне от погледа ми.

Иън се прехвърли на седалката до мен.

— Не изглежда много трудно.

— Имахме голям късмет с избирането на момента. Следващия път може да се наложи да чакате по-дълго, за да се появи подходяща възможност.

Той се пресегна и ме хвана за ръката.

— Ти ни носиш късмет. — Не отговорих. — Сега, след като тя е в безопасност, по-добре ли се чувстваш?

— Да.

Видях как той рязко извърна глава, когато неочаквано усети лъжата в гласа ми. Не посмях да срещна погледа му.

— Хайде да отидем да хванем някой и друг Лечител — казах аз.

През краткия път до малката лечебница Иън остана мълчалив и замислен.

Мислех, че голямото предизвикателство и опасността ще е свързана с втората ни задача. Планът беше, ако условията и броят им позволяват, да се опитам да изведа от болницата един или двама Лечители под претекст, че в пикапа има ранен мой приятел. Стар номер, но би могъл да се окаже особено ефикасен при нищо неподозиращите и доверчиви Лечители.

Оказа се, че дори не се наложи да влизам вътре. Спрях на паркинга тъкмо в момента, когато двама Лечители на средна възраст един мъж и една жена — облечени в червени престилки, влизаха в една кола. Смяната им беше свършила и те се прибираха у дома. Колата се намираше точно зад ъгъла на входа. Наоколо не се виждаше никой.

Иън енергично кимна. Спрях пикапа точно зад тяхната кола. Те погледнаха изненадани. Отворих вратата и се измъкнах навън. Гласът ми беше задавен от сълзи, а лицето изкривено от угризение. Това ми помогна да ги заблудя.

— Приятелят ми е отзад, не знам какво му стана.

Реагирах с такава загриженост, каквато предварително знаех, че ще проявят. Побързах да им отворя задната врата, а те бързо ме

последваха. Иън мина откъм другата страна. Джаред беше готов с хлороформа.

Не погледнах как стана. Отне само секунди. Джаред издърпа вътре безчувствените тела, а Иън затръшна вратите. Погледна само за секунда пълните ми със сълзи очи и седна зад волана. Потегли, а аз седях на седалката до него и се чувствах омерзена.

— Съжалявам, Скит. Знам, че ти трудно.

— Да. — Нямаше никаква представа колко трудно ми беше и колко много причини имаше за това.

Той стисна пръстите ми.

— Добре поне, че всичко мина лесно. Невероятна късметлийка си.

Прекалено добре. И двете задачи бяха изпълнени прекалено безупречно и прекалено бързо. Съдбата ме пришпорваше.

Той подкара колата обратно към магистралата. След няколко минути забелязах една ярка, позната табела в далечината. Поех дълбоко въздух и изтрих очите си.

— Иън, би ли ми направил една услуга.

— Каквато пожелаеш.

— Искам да се отбием в заведението за бързо хранене.

Той се засмя.

— Няма проблем.

Разменихме си местата на паркинга и аз закарах пикапа пред гишетото за поръчки.

— Ти какво искаш? — попитах го аз.

— Нищо. Стига ми да те наблюдавам, че най-последно правиш нещо за себе си. Сигурно ти е за пръв път.

Не се засмях на шегата. За мен това беше нещо като последно ядене, последният дар за осъдения. Вече нямаше да изляза отново от пещерите.

— А ти, Джаред?

— Два от тези, които избереш за себе си.

И така аз избрах три чийзбургера, три плика с пържени картофи и три ягодови шейка. След като си получих храната, с Иън отново си разменихме местата, за да мога да ям, докато той кара.

— О! — възкликна той, когато ме видя да топвам един пържен картоф в шейка.

— Трябва да опиташ. Хубаво е. — Предложих му един добре напоен пържен картоф. Той сви рамене и го взе. Пусна го в устата си и го сдъвка.

— Интересно.

Аз се засмях.

— Мелани също мисли, че е гадно. Тъкмо затова придобих този навик в началото. Сега ми е смешно, като се замисля докъде съм стигала в желанието си да я дразня.

Всъщност не бях гладна. Просто исках да усетя още веднъж вкусовете, които бях специално запомнила. Иън довърши половината от бургера ми, когато не можех да ям повече.

Прибрахме се без инциденти у дома. Не забелязахме признаци за някакво наблюдение от Търсачи. Може би бяха приели онзи случай за съвпадение. Може би го считаха за неизбежно — ако се скиташ дълго сам в пустинята, неминуемо нещо ще ти се случи. На Планетата на Мъглите имахме такава поговорка: Щом като прекосиш прекалено много ледени полета, накрая ще станеш за храна на ноктестия звяр. Това беше груб превод. На езика на Мечките звучи по-добре.

Очакваше ни голям прием. Усмихнах се колебливо на приятелите си: Трудни, Джефри, Хийт и Хайди. Истинските ми приятели намаляваха. Нямаше го Уолтър, нямаше го Уес. Не знаех къде е Лили. Това ме натъжи. Може би наистина не исках да живея на тази тъжна планета с толкова много смърт в нея. Може би нищото беше за предпочитане.

Макар да беше проява на дребнавост от моя страна, натъжи ме и това, че забелязах Лусина да стои редом с Лейси, а Рийд и Вайълет бяха от другата ѝ страна. Разговаряха оживено, изглежда задаваха въпроси. Лейси държеше малкия Фрийдъм на коляното си. Той като че ли не беше много доволен, но все пак се радваше, че участва в разговора на възрастните и затова не хленчеше. На мен никога не ми разрешиха да бъда близо до детето, но Лейси вече беше една от тях. Имаха ѝ доверие.

Отправихме се право към южния тунел. Джаред и Иън мъкнеха на гръб Лечителите. Иън носеше по-тежкия — мъжа, и потта се лееше по хубавото му лице. Джеб разпъди другите застанали при входа на тунела и ни последва. Докторът ни чакаше в болницата и търкаше разсеяно ръце, все едно, че ги миеше.

Времето продължаваше бързо да лети. Запалиха по-силната лампа. На Лечителите беше дадено „Без болка“ и бяха поставени по очи върху кушетките. Джаред показа на Иън как да задейства контейнерите. Държаха ги готови и Иън премигваше от стряскащия студ. Докторът застана над жената със скалпел в ръка и наредените до нея лекарства.

— Скит? — попита той.

Сърцето ми болезнено се сви.

— Ще се закълнеш ли, докторе? Да изпълниш всичките ми условия? Обещавах ли ми, гарантирайки с живота си?

— Да, ще изпълня всичките ти условия, Скит. Заклевам се.

— Джаред?

— Да. Никакво убиване повече.

— Иън?

— Ще ги защитавам със собствения си живот, Скит.

— Джеб?

— Това е моят дом. Всеки, който не може да спазва това споразумение, ще трябва да го напусне.

Кимнах просълзена.

— Добре тогава. Хайде да приключваме с това.

Отново развълнуван, докторът направи разрез със скалпела в тила на Лечителката, докато видя отвътре да проблясва сребристото тяло. Остави бързо скалпела настрана.

— Сега какво?

Сложих ръката си върху неговата.

— Намери задния край. Напипа ли го? Почувствай формата на пръстените. В предната част стават по-малки. Добре, в края ще почувстваш три малки... къси неща. Усещаш ли за какво ти говоря?

— Да — отвърна тихо той.

— Добре. Това са предните антени. Започни от там. Сега, много внимателно, прекарай пръста си по дължината на тялото. Напипай линията на свързване на израстъците. Всичките са опънати като струни.

Той кимна.

Накарах го да придвижи пръста си надолу на около една трета от тялото и му казах да брои, ако не е сигурен. Нямахме време да броим, защото кръвта продължаваше безпрепятствено да тече. Бях сигурна, че

тялото на Лечителката, ако тя се събудеше, щеше да ни помогне — сигурно имаше някакъв начин за това. Помогнах му да напипа най-големия възел.

— А сега го потъркай леко навътре към тялото. Разтъркай го съвсем леко.

— То се движи — извика леко уплашен докторът.

— Това е добре — означава, че го правиш правилно. Дай му време да се свие. Изчакай, докато тялото започне леко да се гърчи и след това го вземи в ръката си.

— Добре — отвърна с разтреперан глас докторът.

Протегнах ръка към Иън.

— Дай ми ръката си.

Усетих как ръката му хвана моята. Обърнах я с дланта нагоре, стиснах я в шепата и я приближих съвсем близо до операционната маса на доктора.

— Подай душата на Иън... само че внимателно, ако обичаш.

От Иън щеше да излезе идеален асистент. Когато вече нямаше да ме има, кой друг би се отнасял така внимателно с малките ми роднини?

Докторът подаде душата в протегнатата в очакване ръка на Иън, а после веднага се обърна, за да се заеме с излекуването на човешкото тяло.

Иън се вторачи в сребърната лента в ръката си. Лицето му изразяваше по-скоро удивление, отколкото отвращение. Усетих прилив на топлина в гърдите си, когато видях реакцията му.

— То е хубаво — прошепна той изненадан. Независимо какво чувстваше към мен, той беше принуден от обстоятелствата да очаква да види един паразит, една стоножка, едно чудовище. Прочистването на разрязаните тела не го беше подготвило да види красотата тук.

— И аз мисля така. Хайде, пусни я в контейнера.

Иън задържа душата в шепата си не повече от секунда, като че ли да запомни как изглежда и каква е на пипане. След това много внимателно я остави да се плъзне в студения отвор. Джаред му показа как да заключи капака на контейнера.

Почувствах как някаква тежест се смъкна от плещите ми. Свърши се. Беше твърде късно да променям решението си. Вече не изпитвах такъв ужас, какъвто бях очаквала, защото се почувствах

сигурна, че тези четирима души ще се грижат за душите също като мен. Когато нямаше да ме има.

— Внимавайте! — извика изведнъж Джеб. Вдигна пушката и я насочи покрай нас.

Обърнахме се към опасността и контейнерът на Джаред падна на пода, когато той се хвърли към Лечителя, който беше застанал на колене върху кушетката и се взираше изумен в нас. Иън запази присъствие на духа и не изпусна контейнера.

— Хлороформ — извика Джаред, докато натискаше Лечителя надолу върху кушетката. Обаче беше твърде късно.

Лечителят гледаше право в мен, а лицето му беше по детски учудено. Разбрах защо гледа към мен — лъчите на фенера се отразяваха както от неговите, така и от моите очи и като диаманти хвърляха отблясъци върху стената.

— Защо? — попита ме той.

После погледът му стана празен, а тялото му престана да се съпротивлява и се отпусна върху кушетката. От ноздрите му потекоха две тънки струйки кръв.

— *Не!* — изкрещях аз и се хвърлих към безжизненото му тяло, макар да знаех, че е много късно. — *Не!*

ГЛАВА 54

ЗАБРАВЕНА

— Елизабет? — попитах аз. — Ан? Карин? Как ти е името? Хайде, знам, че го знаеш.

Тялото на Лечителката продължаваше да лежи неподвижно върху кушетката. Мина много време — не бях сигурна колко. Часове и часове. Още не бях спала, въпреки че слънцето вече се беше издигнало високо в небето. Докторът се беше изкачил на върха, за да махне чергилата, ярките слънчеви лъчи проникваха през дупките на тавана и стопляха кожата ми. Преместих безименната жена така, че лицето ѝ да остане в сянка. Докоснах го леко и отметнах меката кестенява коса с вплетени бели нишки в нея.

— Джули? Британи? Анжела? Патриша? По-близо ли съм? Каж ми. Моля те?

Всички, с изключение на доктора, който леко похъркваше на една кушетка в най-тъмния ъгъл на болницата, се бяха разотишли още преди часове. Някои отидоха да погребат тялото домакин, което загубихме. Изтръпнах, когато си спомних как ме попита недоумяващ и как след това лицето му се отпусна.

Защо? — ме беше попитал той.

Толкова много ми се искаше тази душа да бе изчакала отговора, за да се опитам да обясня. Можеше дори да ме разбере. В края на краищата имаше ли нещо по-важно от обичта? Не беше ли това най-важното от всичко за една душа? Така че отговорът щеше да бъде: от любов.

Може би, ако беше почакал, щеше да прозре тази истина. Ако наистина разбереше, сигурна бях, че щеше да остави човешкото тяло да живее. Въпреки че едва ли щеше да намери някаква логика в тази молба. Това беше неговото тяло, а не нещо отделно от него. По същия начин е погледнал и на самоубийството си не като на убийство. За него беше прекратен само един живот. И може би беше прав.

Добре поне, че душите оцеляха. Неговият контейнер светеше с бледа червена светлина до нейния. Не можех да искам по-голямо доказателство от хората, че ще спазят обещанията си, след като му пощадиха живота.

— Мери? Маргарет? Сузан? Джил?

Въпреки че докторът спеше и бях сама, усещах отгласа от напрежението, което другите бяха оставили след себе си. То все още като че ли витаеше във въздуха.

Напрежението се запази, защото жената не се беше събудила, когато действието на хлороформа премина. Не се беше помръднала. Все още дишаше, сърцето ѝ продължаваше да бие, но тя не реагира на опитите на доктора да я съживи.

Твърде късно ли беше? Беше ли загубена? Беше ли си отишла вече? Беше ли мъртва също както тялото на мъжа? Всички ли бяха такива? Дали само някои от тях като домакина на Търсачката, Лейси, и като Мелани — тези, които крещяха и се съпротивляваха, можеха да се върнат обратно? Нямах ли ги вече останалите? Беше ли Лейси някакво изключение? Щеше ли Мелани да се върне отново, така както го беше направила... или дори и това беше под въпрос?

Не съм загубена! Тук съм. — Обаче безмълвният глас на Мелани звучеше някак нерешително. Тя също се тревожеше.

Да, ти си тук и ще останеш тук — обещах ѝ аз.

Въздъгнах и поднових усилията си. Напразни ли бяха?

— Знам, че имаш име — казах на жената. — Да не би да е Ребека? Александра? Оливия? Може би нещо по-просто, може би... Джейн? Джийн? Джоан?

Беше по-добре, отколкото нищо, помислих си мрачно аз. Поне им показах как биха могли да си помогнат сами, ако ги хванат някога. Бих могла да помогна поне на съпротивляващите се, а не на другите. Това обаче не ми се струваше достатъчно.

— Не ми помагаш много — промърморих аз. Хванах ръката ѝ с двете си ръце и леко я разтърках. — Няма да е зле да направиш някакво усилие. Приятелите ми и без това са много потиснати. Имат нужда от малко по-добри новини. Освен това, след като Кайл още го няма, ще ни е трудно да евакуираме всички, камо ли пък ако се наложи отново да те носим насам-натам. Знам, че искаш да помогнеш. Това

тук е твоето семейство. Това са себеподобните ти. Повечето от тях. Ще ти харесат.

Нежните черта на лицето ѝ продължаваха да не дават признак, че е дошла в съзнание. Беше доста хубава, по един ненатрапчив начин. Чертите ѝ бяха много симетрично разположени върху овалното лице. Беше на около четиридесет и пет, може би дори малко по-млада, или може би малко по-стара. При това неподвижно лице беше трудно да се каже.

— Те се нуждаят от теб — продължих с умоляващ тон. — Ти можеш да им помогнеш. Знаеш толкова много неща, които аз не знам. Докторът се старае толкова много. Заслужава малко помощ. Той е добър човек. Била си Лечител от доста време и тази грижа за здравето на другите може малко да ти е поомръзнала. Мисля, че докторът ще ти хареса. Името ти Сара ли е? Емили? Кристин?

Погалих меката ѝ буза, но тя не реагира и отново взех отпуснатата ѝ ръка. Погледнах синьото небе, което се виждаше през процеците на високия таван. Започнах да мисля за друга неща.

— Питам се какво ли ще направят, ако Кайл не се върне. Колко дълго ще се крият? Ще се наложи ли да потърсят нов дом някъде другаде? Толкова много са... Няма да е лесно. Ще ми се да им помогна, но дори да можех да остана, не знам нито един от отговорите на тези въпроси. Може би по някакъв начин ще продължат да стоят тук. Може пък Кайл да не им попречи.

Засмях се, без да ми е смешно, когато се замислих за вероятността това да е така. Кайл не беше предпазлив човек. Но докато положението се изясни, щях да бъда нужна тук. Може би, ако наоколо започнеха да се въртят Търсачи, щяха да имат нужда от моите непредизвикващи съмнение очи. Може би щеше да mine известно време и тази мисъл щеше да ме стопли повече от слънчевите лъчи върху кожата ми. Накара ме да се почувствам благодарна, че Кайл беше толкова невъздържан и егоистичен. Колко време щеше да mine, докато се уверяхме, че сме в безопасност?

— Чудя се как ли изглежда тук, когато е студено. Почти не си спомням да съм почувствала студ. Или пък когато вали? Все някога и тук би трябвало да вали, нали така? При толкова много дупки на покрива сигурно става доста мокро. Чудя се къде ли спят тогава всички? — Въздъгнах. — Може би ще се наложи да разбере, въпреки

че не би трябвало да разчитам на това. Теб това изобщо ли не те интересува? Ако се събудиш, може би ще узнаеш отговорите. Аз съм любопитна. Ще попитам Иън за това. Интересно е да си представи човек как нещата тук може да се променят... Предполагам, че лятото няма да продължи безкрайно.

Пръстите ѝ потрепнаха за миг в ръката ми. Изненадах се, защото мислите ми се рееха далеч от жената на кушетката и меланхолията беше започнала да ме завладява, което напоследък ми се случваше често.

Погледнах я. В лицето ѝ нямаше промяна, ръката ѝ продължаваше да е неподвижна в моята, а лицето отпуснато. Може би просто си бях въобразила.

— Казах ли нещо, което те интересува? За какво говорех? — Започнах трескаво да мисля, като продължавах да се вирам в лицето ѝ. — Дъждът ли беше причината? Или възможността за промяна? Промяна? Предстои ти да видиш много промени, но първо трябва да се събудиш.

Лицето ѝ не изразяваше нищо, а ръката остана неподвижна.

— Значи промяната не те интересува. Не те обвинявам. Аз също не искам да има промяна. Ти като мен ли си? Искаш ли лятото да продължи?

Ако не наблюдавах толкова внимателно лицето ѝ, нямаше да забележа лекото помръдваме на клепачите ѝ.

— Лятото ти харесва, така ли? — попитах с надежда.

Устните ѝ помръднаха.

— Лятото?

Ръката ѝ потрепна.

— Това ли е името ти — Лято? Лято? Хубаво име.

Ръката и се сви в юмрук, а устните се разтвориха.

— Събуди се, Лято. Знам, че можеш, Лято? Чуй ме, Лято. Отвори очи, Лято.

Очите ѝ бързо премигнаха.

— Докторе — извиках през рамо аз. — Докторе, събуди се.

— Ха?

— Мисля, че идва в съзнание! — Отново се загледах в жената. — Продължавай, Лято. Можеш. Знам, че е трудно. Лято, Лято, Лято.

Отвори очи. Лицето ѝ се сгърчи. Болка ли изпитваше?

— Донеси „Без болка“, докторе. Побързай.

Жената стисна ръката ми и отвори очи. Отначало те не бяха на фокус, а само огледаха светлата пещера. Кой знае каква странна и неочаквана гледка представляваше това място за нея.

— Ще се справиш, Лято. Ще се справиш. Чуваш ли ме, Лято?

Очите ѝ се спряха върху мен и зениците се свиха. Вгледа се в лицето ми. После се отдръпна от мен и се изви, опитвайки се да избяга от кушетката. От устните ѝ се отрони тих дрезгав вик, изразяващ паника.

— Не, не, не! — извика тя. — Никога вече!

— Докторе!

Той дойде и застана от другата страна на леглото както преди, докато оперирахме.

— Всичко е наред, госпожо — увери я той. — Тук никой няма да ви нарани.

Жената беше затворила очи и остана свита върху тънката постелка.

— Мисля, че името ѝ е Лято.

Тя бързо ме погледна и отново направи гримаса.

— Очите, Скит — рече тихо докторът.

Премигнах и разбрах, че слънцето огрява лицето ми.

— Ох! — Оставих жената да издърпа ръката си.

— Недей! Моля те! — замоли се тя. — Не пак.

— Шшт — рече тихо докторът. — Лято? Хората ми викат „Докторе“. Никой не се кани да ти направи нещо. Всичко ще бъде наред.

Отдръпнах се от тях и застанах в сянка.

— Не ме наричайте така! — изхлипа жената. — Това е нейното име! Не го казвайте отново!

Бях объркала имената. Мел възрази срещу обзелото ме чувство за вина.

Грешката не е твоя. Лято е и човешко име.

— Няма, разбира се — обеща докторът. — Как е името ти?

— Аз... аз... не знам! — проплака тя. — Какво стана? Коя бях аз? Не ме превръщайте отново в някой друг.

Тя започна да се тресе върху кушетката.

— Успокой се, всичко ще е наред. Обещавам. Никой няма да те превръща в нещо друго. Отново ще си ти и ще си спомниш името си. То ще се върне.

— Кой си ти? — попита тя. — Коя е тя? Тя прилича на... прилича на такава, каквато бях. Видях очите ѝ!

— Аз съм доктор и съм човек също като теб. Виждаш ли? — Той застана с лице към светлината и ѝ намигна. — И ти и аз, всеки от нас е себе си. Тук има много хора. Толкова ще се зарадват като те видят.

Тя отново се сви.

— Човеци! Страхувам се от човеци.

— Не, ти не се страхуваш. Съществува, което беше в тялото ти, се страхуваше от хората. Тя беше душа, помниш ли? А сега си спомни каква си била преди това, преди тя да е била там? Отново си човек, отново си същата както преди.

— Не мога да си спомня името си — каза уплашена тя.

— Знаем. Ще се сетиш.

— Ти доктор ли си?

— Да.

— Аз бях... тя също беше. Беше... Лечител. Нещо като доктор. Казваше се Лятна Песен. Коя съм аз?

— Ще разберем. Обещавам ти.

Отстъпих бавно към изхода. Труди ще е подходяща за помощница на доктора или може би Хайди. Някой със спокойно лице.

— Тя не е човек! — прошепна напрегнато жената на доктора, забелязвайки, че се движи.

— Тя е приятел. Не се страхувай. Помогна ми да те върна обратно.

— Къде е Лятна Песен? Беше изплашена. Имаше хора...

Измъкнах се навън, докато вниманието ѝ беше другаде. Чух зад себе, че докторът отговаря на въпроса.

— Ще отиде на друга планета. Помниш ли къде е била преди да дойде тук?

Предположих, че името ѝ можеше да подсказва отговора.

— Била е... Прилеп? Можела е да лети... Можела е да пее... Аз помня... но това е било... не е било тук. Къде съм?

Забързах надолу по коридора, за да намеря някой, който да помага на доктора. Изненадах се, когато видях отпред светлината на

голямата пещера — изненадах се, защото беше много тихо. Обикновено там се чуваха гласове още преди да се покаже светлината. Беше по обед. Би трябвало да има някой в голямата градина, дори само да минава през нея.

Излязох от тунела на обляната от обедното слънце огромна пещера и видях, че е празна. Младите листенца върху корените на пъпешите бяха тъмно зелени, по-тъмни на фона на сухата земя, върху която се бяха разпрострели. Земята беше много суха. Бурето за напояване стоеше готово за тази цел и маркучите бяха поставени в браздите. Но при първобитното устройство нямаше никой. Стоеше изоставено отстрани на полето.

Застанах абсолютно неподвижна, опитвайки се да чуя нещо. В огромната пещера цареше зловеца тишина. Къде бяха всички?

Да не се бяха евакуирали без мен? Проряза ме болка от страх и обида. Но те, разбира се, нямаше да тръгнат без доктора. Никога нямаше да го изоставят. Прииска ми се да изтичам обратно през дългия тунел, за да се уверя, че не е изчезнал и той.

И без нас няма да тръгнат, глупачке. Джаред, Джейми и Иън никога не биха ни изоставили.

Права си. Права си. Хайде да... проверим в кухнята?

Затичах се по смълчания коридор, а от продължаващата тишина се почувствах още по-напрегната. Може би причината беше въображението ми и силното туптене на пулса в ушите ми. Разбира се, че би трябвало да има нещо, което да чуя. Ако се успокоя и забавя дишането си, може да чуя гласове.

Но когато стигнах кухнята, тя също се оказа празна откъм хора. Върху масите се виждаха изоставени, изядени наполовина закуски. Имаше филии от последния мек хляб, намазани с фъстъчено масло. Имаше ябълки и консервени кутии с газирани напитки.

Стомахът ми напомни, че не бях яла нищо цял ден, но не му обърнах внимание. Обзелата ме паника беше много по-силна.

Ами ако... ами ако не бяхме успели да се евакуираме навреме?

Не! — извика Мел. — Не, щяхме да чуем нещо! Някой щеше да... или щеше да има... Сигурно още са тук и ни търсят. Няма да се откажат, докато не проверят навсякъде. Не може да е това...

Освен ако ни търсят в момента.

Обърнах се рязко към вратата и се вгледах в тъмното. Трябваше да отида да предупредя доктора. Трябваше да се измъкнем оттук, ако бяхме останали само двамата.

Не! Не може да са заминали! Джейми, Джаред...

Представях си лицата им толкова ясно, като че ли бяха изписани отвътре върху клепачите ми. Прибавих към нейните образи и лицето на Иън, на Джеб, на Труди, на Лили, на Хийт, на Джефри.

Ще ги върнем — зарекох се аз. — Ще ги издирих един по един и ще ги откраднем обратно! Няма да им позволя да ми отнемат семейството!

Ако досега бях имала някакви съмнения на коя страна съм, този момент ги премахна напълно. В никой живот не се бях чувствала така ожесточена и решителна.

Стиснах силно зъби и те изскърцаха. После чух шума от гласове. Напрегнах толкова силно слуха си, за да чуя ехото им по коридора към нас, че дъхът ми спря. Прилепих се безшумно към стената и отново се ослушах.

Идва от голямата градина. От ехото се разбира, че идва от там. Звучи като че ли идва голяма група хора.

Да. Но твоите или моите?

Нашите или техните — поправи ме тя.

Тръгнах предпазливо по коридора, като се стараех да се придържам в най-тъмната му страна. Сега чувахме ясно гласовете. Някои от тях ми бяха познати. Това означаваше ли нещо? Колко време беше нужно за опитни Търсачи да извършат имплантиране?

После, когато стигнах до входа към голямата пещера, гласовете започнаха да се чуват още по-ясно и почувствах, че ме залива вълна от облекчение, защото глъчката беше такава, каквато я бях чула в първия ден от пристигането ми тук. Гласовете бяха убийствено гневни. Трябваше да са човешки. Сигурно Кайл се беше върнал.

Обзе ме облекчение, примесено с болка, когато се хвърлих напред и излязох на ярката светлина, за да видя какво става. Облекчение, защото моите хора бяха в безопасност, и болка, защото, ако Кайл се беше завърнал жив и здрав, тогава...

Ти продължаваш да си нужна, Скит. Много повече от мен.

Сигурна съм, че винаги ще мога да си намирам извинения, Мел. Винаги ще се намери някаква причина.

Ами тогава остани.

С теб като мой затворник?

Престанахме да спорим, за да разберем каква е причината за суматохата в голямата пещера. Кайл се беше върнал. Забелязах го най-лесно, защото беше най-висок сред тълпата и единствен гледаше към мен. Беше притиснат от тълпата в най-далечната стена. Въпреки че той беше причината за гневната глъчка, тя не идваше от негова страна. Изражението на лицето му беше умоляващо, примирено. Държеше ръцете си отзад с дланите нагоре, като че ли имаше зад себе си нещо, което се опитваше да защити.

— Само се успокойте, става ли? — Плътният му глас се извиси над шумотевицата. — Отдръпни се, Джаред, плашиш я.

Зад лакътя му за миг се мярна черна коса — едно непознато лице с широко отворени, ужасени черни очи, които оглеждаха тълпата. Джаред беше най-близо до Кайл. Видях, че вратът му отзад е силно зачервен. Джейми се беше вкопчил в ръката му и го дърпаше назад. Иън беше от другата му страна със скръстени на гърдите ръце и напрегнати мускули на раменете. Зад тях се бяха скупчили ядосани всички останали, с изключение на доктора и Джеб. Те се блъскаха зад Джаред и Иън и задаваха сърдито въпроси:

— Къде ти беше умът, бе?

— Как посмя?

— Защо изобщо се върна?

Джеб стоеше най-отзад и само наблюдаваше. Червената коса на Шарън привлече вниманието ми. Изненадах се да я видя заедно с Маги в центъра на тълпата. И двете почти не участваха в живота тук, откакто аз и докторът излекувахме Джейми. Никога в центъра на нещата.

Карат се — рече Мел. — *Не се чувстват добре, когато са щастливи, повече им харесва да са гневни.*

Помислих си, че вероятно има право. Колко... смущаващо.

Чух един писклив глас да задава гневно въпроси и разбрах, че Лейси също се беше включила в кавгата.

— Скит? — Разнесе се отново плътният глас на Кайл и видях, че е вторачил в мен тъмносините си очи. — Ето те! Моля те, би ли ми оказала малко помощ тук?

ГЛАВА 55

ПРИКРЕПЕНА

Джеб накара хората да ми направят място, за да мина, разблъсквайки ги с пушката като овце, все едно че беше овчарска тояга.

— Достатъчно — скара се той на онези, които протестираха. — Ще имате възможност да го разпитвате по-късно. Всички ще му зададем въпросите си. Нека първо да се оправим с тази работа, става ли? Пуснете ме да мина.

С крайчеца на окото си забелязах как Шарън и Маги се отдръпнаха назад в тълпата, за да са по-далеч от възстановяването на реда. А най-вече да са по-далеч от моето участие в това. И двете бяха стиснали зъби и продължаваха да гледат гневно към Кайл.

Джаред и Иън бяха последните, които Джеб накара да се отдръпнат. Докоснах ръцете и на двамата, минавайки покрай тях, с надеждата да им помогна да се успокоят.

— Добре, Кайл — каза Джеб и удари с цевта на пушката дланта си. — Не се опитвай да се извиняваш, защото няма да има извинение. Аз също много се колебая дали да те изритам навън, или да те застрелям още сега.

Дребното личице, пребледняло под силния загар, надникна зад лакътя на Кайл, отмятайки отново назад дългата си черна къдрава коса. Устата на момичето висеше отворена от ужас, а черните ѝ очи уплашено щъкаха насам-натам. Стори ми се, че забелязах слаб отблясък зад тези очи, нещо сребристо да се мярка зад черното.

— Обаче сега нека всички се успокоим. — Джеб се обърна към тълпата, държейки с две ръце пушката пред себе си, като че ли за да предпази Кайл и дребното личице зад него. Вгледа се сърдито в тълпата. — Кайл има гостенка, а вие ѝ изкарахте ума бе, хора. Мисля, че можете да покажете малко по-добро възпитание. А сега всички се разкарайте оттук и си намерете по-полезно занимание. Пъпешите загиват. Някой да направи нещо по въпроса, чувате ли?

Той изчака, докато мърморещата тълпа бавно се разпръсни.

Сега, когато виждах лицата им, разбрах, че ядът им беше започнал да преминава, поне на повечето от тях. Да, Кайл е един идиот, който мисли само за себе си — сякаш казваха лицата им, но поне се беше върнал, без да напакости. Нямах да се наложи да се евакуират, нямаше опасност да дойдат Търсачите. Поне опасността не беше по-голяма от обикновено. Беше докарал още един червей, но не бяха ли пещерите пълни с тях напоследък? Това вече не ги шокираше толкова много, както преди.

Някои се върнаха към прекъснатата си закуска, други при бурето за напояване, а трети в стаите си. Скоро до мен останаха само Джаред, Иън и Джейми. Джеб изгледа ядосан и тримата. Отвори уста, но преди да им заповяда отново да се махнат, Иън хвана ръката ми, а Джейми се вкопчи в другата. Усетих още една ръка около кръста си, точно над тази на Джейми. Джаред.

Джеб вдигна нагоре очи, като ги видя как са се вкопчили в мен, за да не ги изгони, а после ни обърна гръб.

— Благодаря, Джеб — рече Кайл.

— Млъквай, Кайл. Просто си дръж устата затворена. Съвсем сериозно си мисля да те застрелям, безполезен откачалник.

Зад Кайл се чу слабо хлипане.

— Добре де, Джеб. Но не можеш ли да си спестиш заплахите, докато останем сами? Тя и без това е достатъчно ужасена. Помниш как тези неща изкараха ума на Скит? — Кайл ми се усмихна, а аз го погледнах с нескрита изненада. После се обърна с най-нежното изражение, което бях виждала на лицето му, към момичето, криещо се зад него:

— Виждаш ли, Съни? Това е Скит, за която ти говорих. Тя ще ни помогне. Няма да позволи на никого да те нарани, също като мен.

Момичето — а дали не беше жена? — беше дребно, но фигурата му беше леко закръглена, което подсказваше по-голяма зрялост, отколкото предполагаше ръстът му. Тя погледна с големите си, уплашени очи. Кайл обви с ръце кръста ѝ и тя го остави да я притисне към себе си. Вкопчи се за него като в някаква котва, като в спасителен стълб.

— Кайл е прав — рекох неочаквано за самата себе си аз. — Няма да позволя на никой да те нарани. Името ти е Съни, така ли? —

попитах я тихо.

Жената бързо погледна Кайл.

— Всичко е наред. Няма защо да се плашиш от Скит. Тя е също като теб. — Той се обърна към мен. — Истинското ѝ име е по-дълго — нещо, свързано с лед.

— Слънчева Светлина, Минаваща през Лед — прошепна тя.

Видях как очите на Джеб се оживиха от неутолимото му любопитство.

— Въпреки че няма нищо против да я наричат само Съни. Каза, че и така е добре — увери ме Кайл.

Съни кимна. Очите ѝ поглеждаха ту лицето на Кайл, ту моето. Останалите продължаваха да бъдат напълно безмълвни и неподвижни. Забелязах, че това малко я успокои. Сигурно беше успяла да почувства промяната в атмосферата. Изобщо нямаше враждебност, която да я държи нащрек.

— И аз съм била Мечка, Съни — опитах се да я накарам да се чувства малко по-спокойна. — Тогава ме наричаха Живееца в Звездите, а тук Скитница.

— Живее в Звездите — прошепна тя и очите ѝ се разшириха още повече. — Язди Звяра.

Успях да си наложа да не изохкам.

— Предполагам, че си живяла във втория кристален град.

— Да. Чувала съм много пъти тази история...

— Харесваше ли ти да бъдеш Мечка, Съни? — попитах бързо аз. Не ми се щеше да говорим за случката точно в този момент. — Беше ли щастлива там?

При въпроса ми лицето ѝ се изкриви. Погледна Кайл и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам — извиних се веднага и също погледнах Кайл за някакво обяснение.

Той я потупа по ръката.

— Не се страхувай. Няма да пострадаш, обещах ти.

— Но тук ми хареса. Искам да остана — каза толкова тихо тя, че едва успях да я чуя.

Думите ѝ ме накараха да почувствам как някаква буца заседна в гърлото ми.

— Знам, Съни. Знам. — Кайл сложи ръка на тила ѝ и с такава нежност придърпа лицето ѝ до гърдите си, че очите ми се насълзиха.

Джеб се прокашля, а Съни се стресна и се сви. Можех лесно да си представя в какво състояние бяха нервите ѝ. Душите не са пригодени да понесат насилие и ужас.

Спомних си как преди много време Джаред ме разпитваше. Беше ме попитал дали съм като другите души. Не бях. Не беше и другата душа, с която си бяха имали работа — моята Търсачка. Обаче Съни изглежда беше въплъщение на същината на моя нежен и плах вид: бяхме силни, само когато бяхме много.

— Съжалявам, Съни — обади се Джеб. — Нямах намерение да те изплаша. Но като че ли трябва да се махнем оттук. — Той огледа пещерата, където няколко души се въртяха около входовете и ни наблюдаваха. Изглежда строго Рийд и Лусина и те моментално се шмугнаха в тунела към кухнята. — Може би ще трябва да се преместим при доктора — продължи той с въздишка и погледна замислен дребната жена. Предположих, че съжалява, че ще пропусне нови любопитни истории.

— Точно така — каза Кайл. Продължи да държи здраво Съни през тънкия кръст и я поведе към южния тунел.

Тръгнах непосредствено след тях, повличайки със себе си и другите, които продължаваха да ме държат.

Джеб спря и всички спряхме заедно с него. Побутна Джейми с приклада на пушката.

— Ти не трябва ли да си на училище, момче?

— О, чичо Джеб, моля те! Моля те! Не искам да пропусна...

— Хайде, вдигай си задника към класната стая.

Джейми ме погледна обиден, но Джеб беше абсолютно прав. Това не беше нещо, което исках той да види, и поклатих глава:

— Би ли казал по пътя на Труди да дойде? Докторът има нужда от нея.

Раменете на Джейми хлътнаха и той издърпа ръката си от моята. Джаред пусна кръста ми, за да заеме мястото.

— Всичко пропускам — рече със съжаление Джейми и се отправи в обратната посока.

— Благодаря, Джеб — прошепнах аз, когато Джейми се беше отдалечил достатъчно, за да не може да ни чуе.

— Няма нищо.

Дългият тунел ми се стори по-тъмен отпреди, защото усещах страха, който излъчваше жената пред мен.

— Всичко е наред — успокояваше я тихо Кайл. — Нищо няма да те нарани, а и аз съм тук.

Запитах се кой е непознатият мъж, който беше заел мястото на Кайл. Бяха ли проверили очите му? Не можех да повярвам, че е таил толкова нежност в едрото си гневно тяло. Сигурно причината ще да е, че беше успял да си върне Джоди и че беше така близко до това, което искаше. Макар да знаех, че това е тялото на неговата Джоди, бях изненадана, че можеше да се държи така нежно с душата вътре в него. Мислех, че не е способен на такова състрадание.

— Как е Лечителката? — попита ме Джаред.

— Събуди се малко преди да дойда при вас — отвърнах аз.

Чух повече от една въздишка на облекчение в тъмното.

— Въпреки, че все още е объркана и много уплашена — предупредих всички аз. — Не помни името си. Докторът се грижи за нея. Ще се уплаши още повече, когато ви види. Опитайте се да не говорите много и се движете бавно...

— Да, да — прошепнаха гласовете в тъмнината.

— И, Джеб, дали можеш да оставиш пушката? Тя все още се страхува малко от човеците.

— Ами... добре — отвърна Джеб.

— Страхува се от човеците? — промърмори Кайл.

— Ние сме лошите — припомни му Иън и ми стисна ръката.

Отвърнах на стискането, доволна за топлината от докосването и силата на пръстите му. Колко още щях да имам възможността да чувствам топлината на нечия ръка върху моята? Кога щях да мина за последен път по този тунел? Сега ли беше?

Не, не още — прошепна Мел.

Изведнъж усетих, че треперя. Иън отново стисна ръката ми и Джаред направи същото.

Продължихме да вървим няколко секунди в мълчание.

— Кайл? — попита плахо Съни.

— Да?

— Не искам да се връщам при Мечките.

— Не е нужно. Можеш да отидеш някъде другаде.

— Но не мога да остана тук, нали?

— Не. Съжалявам, Съни.

Стори ми се, че за миг дишането ѝ секна. Бях доволна, че е тъмно и никой нямаше да види как сълзите започнаха да се търкалят по бузите ми. Нямах свободна ръка, за да ги изтрия, затова ги оставих да капят върху ризата ми.

Най-после стигнахме края на тунела. През входа на болницата струеше слънчева светлина и отразяваше пращинките във въздуха. Чух докторът да говори вътре.

— Това е много добре — казваше той. — Продължавай да мислиш за подробностите. Щом като знаеш стария си адрес, скоро ще се сетиш и за името си, нали?

— А сега, внимавайте — прошепнах аз.

Кайл спря пред сводестия вход. Съни продължаваше да стои притисната до него и той ми даде знак да вляза първа. Поех дълбоко въздух и влязох бавно в пещерата на доктора.

— Здравейте — известих с тих, равен глас за присъствието си аз. Домакинът на Лечителката се стресна и едва чуто извика.

— Отново съм аз — опитах се да я успокоя.

Сега жената седеше на кушетката, а докторът беше седнал до нея с ръка върху нейната.

— Това е душата — прошепна уплашено жената.

— Да, но тя е приятел — отвърна докторът.

Тя ми хвърли поглед, пълен със съмнение.

— Докторе! Имаш още няколко посетители. Може ли да влязат?

Докторът погледна жената.

— Това са все приятели, от хората, които живеят тук с мен. Никой от тях дори не би си помислил да ти навреди. Могат ли да влязат?

Жената се поколеба, а после предпазливо кимна.

— Добре — прошепна тя.

— Това е Иън — казах аз и му направих знак да пристъпи напред, — а това са Джаред и Джеб. — Те влязоха един по един в стаята и застанаха до мен. — Тези пък са Кайл и... Съни.

Докторът ококори очи, когато видя в залата да влиза Кайл с притиснатата в него Съни.

— Има ли още? — попита тихо жената.

Докторът се прокашля, опитвайки се да се успокои.

— Да. Тук живеят доста хора. Всички са... повечето са хора — добави той, загледан в Съни.

— Труди също ще дойде — казах му аз. — Може би тя ще... — Погледнах към Съни и Кайл... — намери стая за... нея, където да почива.

Докторът кимна, продължавайки да стои с широко отворени очи.

— Това може би е добра идея.

— Коя е Труди? — прошепна жената.

— Много е добра. Ще се грижи за теб.

— Човек ли е, или е като тази тук? — Тя кимна към мен.

— Човек е.

Това изглежда я успокои.

— А! — възкликна зад мен Съни.

Обърнах се и видях, че гледа към криоконтейнерите, в които бяха Лечителите. Бяха по средата на бюрото на доктора и от капациите им струеше бледа червена светлина. На пода пред бюрото бяха отрупани останалите седем контейнера.

От очите на Съни отново бликнаха сълзи и тя зарови лице в гърдите на Кайл.

— Не искам да отивам! Искам да остана с теб — каза, ридаейки, тя на едрия мъж, на когото очевидно имаше пълно доверие.

— Знам, Съни. Съжалявам.

Съни заплака неудържимо. Бързо премигнах, за да спра сълзите в моите очи. Прекосих малкото пространство до мястото, където беше застанала Съни и погалих гъвкавата ѝ черна коса.

— Трябва да поговоря за минутка с нея, Кайл — прошепнах аз.

Той кимна притеснен и отдръпна от себе си вкопчилото се в него момиче.

— Не, не — замоли се тя.

— Всичко е наред — обещах ѝ аз. — Той няма да ходи никъде. Просто искам да ти задам няколко въпроса.

Кайл я обърна с лице към мен и тя бързо се вкопчи в ръцете ми. Отведох я в най-отдалечения ъгъл на залата, колкото може по-далеч от безименната жена. Не исках разговорът ни да изплаши домакина на Лечителката повече, отколкото и без това беше уплашена. Кайл ни последва. Седнахме на пода с лице към стената.

— Господи! — рече тихо той. — Не мислех, че ще стане така. Това наистина е много мъчително.

— Как я намери? И как я хвана? — попитах аз. Хлипащото момиче не реагира, когато зададох въпросите, и продължи да плаче на рамото му. — Какво стана? Защо се държи така?

— Ами, помислих, че може да е в Лас Вегас. Преди да отида в Портланд, се отправих първо за там. Виждаш ли, Джоди беше много привързана към майка си, а Дорис живееше там. Като видях какво чувстваш към Джаред и момчето, си помислих, че тя може би ще отиде там, дори и след като вече не е Джоди. И се оказах прав. Всички бяха там в старата къща, къщата на Дорис — Дорис и мъжът ѝ Уорън. Имаха други имена, но тях не можах да ги чуя ясно. И Съни. Наблюдавах ги цял ден, докато се стъмни. Съни беше в някогашната стая на Джоди и беше сама. Промъкнах се там, след като всички бяха заспали дълбоко. Грабнах Съни, метнах я на рамо и скочих през прозореца. Помислих, че ще започне да крещи, затова хукнах обратно към джипа. После се уплаших, защото не започна да крещи. Беше толкова тиха! Изплаших се да не би тя... нали знаеш. Като онзи, когото хванахме веднъж.

Аз премигнах — имах по-скорошен такъв спомен.

— Затова я свалих от рамото си. Видях, че е жива и само ме гледа с широко отворени очи. Продължаваше да не крещи. Отнесох я в джипа. Мислех да я вържа, но... тя не ми изглеждаше разстроена. Поне не се опитваше да избяга. Затова само ѝ закопчах предпазния колан и потеглих. Тя продължи дълго да ме гледа и накрая каза: „Ти си Кайл“. А аз отвърнах: „Ами да, а ти коя си?“ И тя ми каза името си. Какво има пак?

— Слънчева Светлина, Минаваща през Леда — каза, заеквайки, Съни. — Въпреки че Съни ми харесва. Хубаво е.

— Както и да е — продължи Кайл, след като се прокашля. — Тя изобщо нямаше нищо против да разговаря с мен. Не беше уплашена, както си бях представял, така че разговаряхме. — Той замълча за момент. — Радваше се да ме види.

— Непрекъснато го сънувах — прошепна Съни. — Всяка нощ се надявах Търсачите да го хванат. Толкова ми липсваше... Когато го видях, си помислих, че пак го сънувам.

Шумно преглътнах. Кайл се пресегна през мен и докосна бузата ѝ.

— Тя е добро дете, Скит. Не можем ли да я пратим в някое наистина хубаво място?

— Точно това исках да я попитам. Къде си живяла, Съни?

До мен едва-едва достигнаха приглушените гласове на другите, които поздравяваха Труди при пристигането ѝ. Бяхме с гръб към тях. Искаше ми се да видя какво става, но същевременно бях доволна от краткото отклонение. Опитах се да се съсредоточа върху плащещата душа.

— Само тук и на Мечките. Бях там в продължение на пет живота, но тук повече ми харесва. Не съм изкарала дори четвърт от тукашния си живот!

— Знам. Повярвай ми, разбирам те. Има ли обаче някое място, където си искала да отидеш? Може би на Планетата на Цветята? Там е хубаво. Била съм.

— Не искам да съм растение — каза ми тя.

— Паяците... — започнах аз, но не се доизказах. Паяците не бяха подходящо място за Съни.

— Уморих се от студ и харесвам цветове.

— Знам — казах с въздишка аз. — Не съм била Делфин, но съм чувала, че там е хубаво. Цветове, движение, семейство...

— Всички са много далеч. Докато стигна там, Кайл ще бъде... Той ще бъде... — Тя изхлипа и се разплака отново.

— Нямате ли някакви други възможности? — попита нетърпеливо Кайл. — Няма ли и много други места?

Чух Труди да говори на домакина на Лечителката, но не се опитах да разбера какво казва. Нека за момент човеците да се погрижат за себеподобните си.

— Не и такива, за които заминават междупланетните космически кораби — отвърнах му аз и поклатих глава. — Има много светове, но само няколко, повечето от тях са от по-новите, са все още отворени за заселване. Съжалявам, Съни, но освен това трябва да те изпратя надалеч. Търсачите искат да открият тукашните ми приятели и ако могат, биха те върнали обратно, за да им покажеш пътя.

— Та аз дори не го знам — изхлипа тя. Рамото ми беше мокро от сълзите ѝ. — Той ми закри очите.

Кайл ме погледна така, сякаш можех да измисля някакво чудо и всичко да се нареди идеално. Като лекарствата, които бях донесла, почти като някаква магия. Обаче знаех, че не мога да върша чудеса, завършващи с щастлив край, поне за тази част от уравнението, която се отнасяше за душата.

Погледнах го безпомощно.

— Възможностите са само Мечките, Цветята и Делфините — казах му аз. — Няма да я изпратя на Огнената Планета. Не се притеснявай, Съни. Делфините ще ти харесат. Ще са мили. Разбира се, че ще са мили.

Тя се разрева още по-силно. Въздъхнах и продължих:

— Съни, трябва да те попитам за Джоди.

Усетих как до мен Кайл се вцепени.

— Какво за нея — изхлипа тя.

— Тя... с теб ли е там вътре? Чуваш ли я?

Съни подсмръкна и ме погледна.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Тя говори ли ти понякога? Усещаш ли мислите и?

— На моето... тяло ли? Нейните мисли? Тя няма никакви. Сега тук съм само аз.

Бавно кимнах.

— Това лошо ли е? — прошепна Кайл.

— Не знам достатъчно, за да ти кажа. Макар че може би не е добре.

Кайл присви очи.

— От колко време си тук, Съни?

Тя се намръщи и се замисли.

— Колко време мина, Кайл? Пет години? Шест? Ти изчезна преда да се прибера у дома.

— Шест — каза той.

— И на колко си години? — попитах я аз.

— На двадесет и седем.

Това ме изненада — беше толкова мъничка и изглеждаше толкова млада. Не можех да повярвам, че е с шест години по-голяма от Мелани.

— Това има ли значение? — попита Кайл.

— Не съм сигурна. Изглежда, че колкото повече време някой прекарва като човек, преди да стане душа, той има по-добра възможност да се... възстанови. Колкото по-голяма част от живота си е прекарал като човек, колкото повече спомени е имал, колкото повече познати е имал, колкото повече години е бил наричан с истинското си име... Не знам.

— Двадесет и една години достатъчни ли са? — попита обзет от отчаяние той.

— Предполагам, че ще разберем.

— Това не е честно! — проплака Съни. — А ти защо ще останеш? Защо аз да не мога да остана, а ти да можеш?

Преглътнах с мъка.

— Това няма да е справедливо, нали? Но аз също няма да остана, Съни. Аз също ще трябва да си вървя. И то скоро. Може би ще си тръгнем заедно. — Може би щеше да се почувства по-добре, ако си мислеше, че ще отида на Планетата на Делфините заедно с нея. Поне докато разбере, че не е станало така. Съни щеше да има различен домакин с различни емоции и без връзка с този човек, който стоеше до мен. Може би. При всички случаи обаче щеше да е твърде късно.

— Трябва да замина, Съни. Също както теб. И аз трябва да върна тялото си.

Точно в този момент непосредствено зад мен гласът на Иън наруши тишината рязко като камшик:

— Какво?

ГЛАВА 56

СПОЕНА

Иън погледна така гневно и трима ни, че Съни потрепери от ужас. Почувствах се странно — сякаш Кайл и Иън си бяха разменили лицата. Само че лицето на Иън продължаваше да е безупречно и носът му не беше счупен. Беше красиво, макар и гневно.

— Иън? — попита недоумяваш Кайл. — Какъв е проблемът?

— Скит — процеди през зъби Иън и протегна напред ръка. Като че ли трудно се въздържах да не я свие в юмрук.

Ох, ох — помисли си Мел.

Почувствах се ужасно. Не исках да се сбогувам с Иън, но сега трябваше да го направя. Разбира се, че трябваше. Нямах да е добре да се измъкна през нощта като крадец и да оставя цялото сбогуване на Мелани.

Уморен от чакане, Иън сграбчи ръката ми и ме вдигна от пода. Когато видях, че Съни продължава да ме държи и сякаш се кани също да дойде, той ме разтърси, докато тя ме пусна.

— Какво ти става, бе? — попита Кайл.

Иън присви коляно и го удари силно със стъпалото си в лицето.

— Иън! — изкрещях аз.

Съни се хвърли напред, застана пред Кайл, който се държеше за носа и се мъчеше да се изправи на крака, опитвайки се да го защити с дребното си тяло. От това загуби равновесие и отново се стовари на пода.

— Хайде — изръмжа Иън и ме повлече, без дори да погледне назад.

— Иън...

Той продължи грубо да ме влачи, без да ми даде възможност да говоря. Това беше добре, защото нямах представа какво да кажа. Видях като през мъгла как всички стреснато ни гледаха. Притесних се, че може съвсем да изплаши безименната жена. Не беше свикнала да понася гняв и насилие.

Тогава внезапно спряхме. Джаред препречи изхода.

— Иън, да не би да си се побъркал? — рече изненадан и ядосан той. — Какво правиш с нея?

— Ти знаеше ли за това? — извика Иън в лицето му, избута ме напред и ме разтърси пред Джаред. Зад нас някой тихо проплака. Той ги плашеше.

— Ще я убиеш!

— Знаеше ли какво е намислила? — изрева той.

Джаред го погледна и лицето му изведнъж стана напълно безизразно. Не отговори. Обаче този отговор беше достатъчен за Иън.

Юмрукът му се стовари в лицето на Джаред с такава бързина, че аз не го видях. Само усетих как тялото му се наклони и видях Джаред да отхвърква навътре в тъмния коридор.

— Иън, спри! — замолих се аз.

— Ти спри — озъби ми се той.

Повлече ме през сводестия изход в тунела, а после зави на север. Трябваше почти да тичам, за да не изоставам от дългите му крачки.

— О'Шей! — извика Джаред след нас.

— Аз ли ще я убия? — провикна се през рамо Иън, без да намалява ход. — Аз ли? *Ти, лицемерна свиня, такава!*

След това около нас настъпи само мрак и тишина. Продължих да се опъвам, опитвайки се да не изоставам. Точно тогава започнах да чувствам пулсирането в ръката си от хватката на Иън. Беше ме стиснал с дългите си пръсти над лакътя здраво, като турникет. Ръката ми изтръпна.

Продължи да ме влачи още по-бързо и аз простенах тихо от болка. Това го накара рязко да спре. Усещах тежкото му дишане в тъмнината.

— Иън, Иън, аз... — задавих се и не можах да продължа. Не знаех какво да кажа, представяйки си гневното му лице.

Изведнъж той ме сграбчи, издърпа ме нагоре, докато краката ми се отделиха от земята, а после ме хвана за раменете преди да успее да падна. Отново побягна напред, но сега ме носеше. Ръцете му не бяха така груби както преди. Беше ме притиснал до гърдите си.

Мина направо през големия площад, без да обръща внимание на изненаданите и даже подозрителни лица. В момента в пещерите ставаха твърде много неочаквани и тревожни неща. Хората тук —

Вайълет, Джефри, Анди, Пейдж, Арън, Бранд и още някои, които не можах да видя добре в бързината, бяха уплашени. Разтревожиха се, когато видяха Иън да тича през глава с изкривено от гняв лице и с мен на ръце.

След секунди ги оставихме зад нас. Спря едва когато стигнахме вратите, подпрени на входа за стаята им с Кайл. Изрита настрани червената и тя се стовари с трясък на пода, който проехтя в коридора. След това ме пусна върху дюшека. Застана над мен, а гърдите му продължаваха да се вдигат и спускат от усилието и гнева. Отдръпна се за секунда и бързо постави вратата обратно на мястото ѝ. След това отново се надвеси заплашително над мен.

Поех дълбоко въздух, застанах на колене и протегнах ръце напред с желанието да направят някакво чудо. Нещо, което да мога да му дам, нещо, което да мога да кажа. Обаче ръцете ми бяха празни.

— Ти. Няма. Да. Ме. Напуснеш. — Никога преди не бях виждала очите му да горят с такива ярки, сини пламъци.

— Иън — прошепнах аз — Трябва да разбереш... че не мога да остана. Трябва да го разбереш.

— *Не!* — кресна ми той.

Отдръпнах се назад, а Иън политна напред и падна на колена върху мен. Зарови лице в корема ми, в ръцете ми. Трепереше силно и шумно, а гърдите му се раздираха от отчаяни ридания.

— Не, Иън, не — замолих се аз. Беше по-лошо, отколкото когато беше ядосан. — Недей, моля те. Моля те, недей.

— Скит — простена той.

— Иън, моля те. Недей да се чувстваш така. Недей. Толкова съжалявам. Моля те.

Аз също плачех и се тресях, може би защото той ме разтърсваше.

— Не можеш да напуснеш.

— Трябва. Трябва — изхлипах аз.

След това продължи дълго да плаче без думи. Сълзите му пресъхнаха преди моите. След известно време се изправи и отново ме вдигна на ръце. Изчака, докато отново бях способна да говоря.

— Съжалявам — прошепна Иън. — Бях лош.

— Не, не. Аз съжалявам. Трябваше да ти кажа, когато видях, че не се сети. Просто... не можах. Не исках да ти кажа... не исках да се измъчваш... да се измъчвам и аз. Беше егоистично от моя страна.

— Трябва да поговорим за това, Скит. Това не е нещо решено окончателно. Не може да е.

— Решено е.

Той поклати глава и стисна зъби.

— От колко време? От колко време го планираш?

— От идването на Търсачката — прошепнах аз.

Той кимна, изглежда очакваше този отговор.

— И ти си каза, че трябва да разкриеш тайната си, за да я спасиш. Не мога да го разбера. Обаче това не означава, че трябва да отидеш някъде. Само защото сега докторът знае... това не означава нищо. Ако знаех дори за миг, че е така, че едното действие ще повлече другото, нямаше да стоя там и да ти позволя да му покажеш. Никой няма да те принуди да легнеш на проклетата му носилка. Ще му счупя ръцете, ако се опита да те докосне!

— Иън, моля те.

— Те не могат да те накарат, Скит! Чуваш ли ме? — Той отново се разкрещя.

— Никой не ме кара. Аз не показах на доктора как да извърши разделянето, за да спаси Търсачката — прошепнах аз. — Присъствието й тук просто ме подтикна да реша... по-бързо. Направих го, за да спася Мел, Иън.

Ноздрите му се разшириха, но не каза нищо.

— Тя е затворена тук вътре. Все едно, че е в затвор — дори е лошо. Дори не мога да го опиша. Тя е като призрак. А аз мога да я освободя. Мога да направя така, че пак да е такава каквато е била.

— Ти също заслужаваш живот, Скит. Заслужаваш да останеш.

— Но аз я обичам, Иън.

Той затвори очи и бледите му устни станаха мъртво бели.

— Но аз те обичам — прошепна той. — Това няма ли значение?

— Разбира се, че има, и то много. Не виждаш ли? Това само го прави по-... наложително.

Той рязко отвори очи.

— Толкова ли е непоносимо да ми позволиш да те обичам? Това ли е причината? Мога да си държа устата затворена, Скит. Няма да го кажа отново. Можеш да си с Джаред, ако искаш това. Само остани.

— Не, Иън! — Взех лицето му между ръцете си. Усетих кожата му опъната и твърда върху костите. — Не, аз... аз също те обичам. Аз,

малкото сребърно червейче в тила ѝ. Обаче тялото ми не те обича. То не може да те обича. Никога не мога да те обичам в това тяло, Иън. То ме разделя на две. Непоносимо е.

Аз бих могла да го понеса. Но да го гледам как страда заради ограниченията на тялото ми? Това не.

Той отново затвори очи. Гъстите му черни мигли бяха мокри от сълзи. Виждах ги как проблясват.

Ох, давай. — Мел въздъхна. — *Направи каквото искаш. Аз... ще отида в другата стая* — добави сухо тя.

Благодаря.

Обгърнах врата му с ръце и се придърпах по-близо до него, докато устните ми докоснаха неговите. Той ме прегърна и ме притисна по-силно до гърдите си. Устните ни се раздвижиха едновременно и се сляха така, като че ли никога нямаше да се разделят, като че ли разделянето не беше неизбежно, и аз усетих соления вкус на сълзите ни. Неговите и моите.

Нещо започна да се променя. Когато тялото на Мелани докосваше тялото на Джаред, то беше като някакъв буен огън — като бърз пламък, който се носи по повърхността на пустинята и поглъща всичко по пътя си.

С Иън беше различно. Много по-различно, защото Мелани не го обичаше така, както го обичах аз. Затова когато той ме докосна, го почувствах някак по-дълбоко и по-бавно, не като буен огън, а като разтопената лава дълбоко под повърхността на земята. Беше прекалено дълбоко, за да се усети горещината ѝ, но тя се движеше неотклонно напред и променяше самите основи на света.

Неподатливото ми тяло беше като мъгла между нас, като някаква плътна завеса, но все пак достатъчно прозрачна, за да мога да видя през нея какво става. Тя променяше мен, не нея. Беше почти като металургичен процес дълбоко в центъра на това, което бях, нещо, което вече бе започнало и вече бе почти споено. Обаче тази дълга, непрекъсвана целувка довърши процеса. Изпепеляваща и пронизваща, тя като че ли пусна новата сплав, съскача в студената вода, и тя стана твърда и завършена. Несломима.

Тогава отново заплаках, давайки си сметка, че тя вероятно беше променила и него, този мъж, който беше толкова нежен, че би могъл да

бъде душа, и същевременно толкова силен, колкото би могъл да бъде само един човек.

Той премести устни към очите ми, но вече беше твърде късно. Процесът беше завършен.

— Не плачи, Скит. Не плачи. Ти ще останеш при мен.

— Цели осем живота — прошепнах разтреперана аз, опряла устните си в брадата му. — Цели осем живота не намерих някого, заради когото бих останала на дадена планета, когото да последвам, когато си тръгне. Никога не успях да си намеря партньор. Защо сега? Защо теб? Ти не си от моя вид. Как би могъл да бъдеш мой партньор?

— Това е една странна вселена — прошепна той.

— Не е честно — проплаках аз, повтаряйки думите на Съни.

Не беше честно. Как можах да намеря това, да намеря любовта в този единадесети час — и сега трябваше да я изоставя? Беше ли честно, че душата и тялото ми не можеха да се помирят? Беше ли честно, че трябваше да обичам и Мелани? Беше ли честно, че Иън ще страда? Ако някой заслужаваше да бъде щастлив, това беше тъкмо той. Не беше честно, не беше редно и дори не беше... логично. Как можах да му причиня това?

— Обичам те — прошепнах аз.

— Не го казвай така, като че ли си сбогуваш.

Но трябваше да го сторя.

— Аз, душата на име Скитница, те обичам, човеко, Иън. И това никога няма да се промени, независимо какво ще стане с мен. — Подбрах внимателно думите, за да няма лъжа в гласа ми. — Ако бях Делфин или Мечка, или Цвете, това нямаше да има значение. Аз винаги щях да те обичам, винаги щях да те помня. Ти щеше да бъдеш единствения ми партньор.

Ръцете му се вцепениха за миг, а после ме стиснаха още по-здраво и отново почувствах яда в тях. Беше ми трудно да дишам.

— Повече никъде няма да скиташ. Ще останеш тук.

— Иън...

Обаче сега гласът му беше рязък — гневен, но също и делови.

— Това не е само заради мен. Ти си част от това общество и няма да бъдеш изритана от него без да има обсъждане. Ти си много важна за всички нас — дори и за тези, които никога не биха го признали. Ти си ни нужна.

— Никой не иска да ме изрита, Иън.

— Не. Дори и ти самата, Скитнице.

Той отново ме целуна. Този път с връщането на гнева — по-грубо. Ръката му сграбчи в юмрук косата ми и той отдръпна лицето ми на сантиметър от неговото.

— Приятно или неприятно? — попита Иън.

— Приятно.

— Така си и помислих — изпъшка той.

Отново ме целуна. Ръцете му така здраво притискаха ребрата ми, устните му така ожесточено се впиваха в моите, че скоро главата ми се замая и аз едва си поемах дъх. Отпусна леко хватката си и устните му се плъзнаха в ухото ми.

— Хайде да вървим.

— Къде? Къде отиваме? — Нямахше да отида никъде. Знаех го. И въпреки това как заби сърцето ми, когато си помислих, че отивам някъде, където и да е, с Иън. Той беше мой така, както Джаред никога нямаше да бъде. Така, както това тяло никога нямаше да бъде негово.

— Не ми пречи, Скитнице. И без това не съм напълно с всичкия си. — Той изправи и двама ни на крака.

— Къде? — настоях аз.

— Отиваме надолу през източния тунел, покрай полето до самия край.

— До стаята за игри ли?

— Да. После ще останеш да чакаш там, докато докарам останалите.

— Защо? — Думите му ми прозвучаха налудничаво. Да не би да искаше да играем футбол? За да намали напрежението ли?

— Защото това ще бъде подложено на обсъждане. Ще свикам съд, Скитнице, и ти ще трябва да се подчиниш на решението ни.

ГЛАВА 57

ПРИКЛЮЧВАНЕ

Този път съставът на съда беше малоброен, не като при процеса за живота на Кайл. Иън доведе само Джеб, доктора и Джаред. Разбираше, без да му се казва, че Джейми в никакъв случай не трябва да бъде допуснат до него.

Това, което имах да му кажа за сбогом, трябваше да му бъде предадено от Мелани. Аз не можех да изтърпя подобно нещо, не и с Джейми. Не ме интересуваше дали бе проява на малодушие от моя страна. Не можех да го направя.

Имаше само една синя лампа, която хвърляше кръг слаба светлина върху каменния под. Насядахме около светлия кръг. Бях сама, а четиримата мъже седяха срещу мен. Джеб дори беше донесъл пушката. Все едно беше съдийско чукче и щеше да придаде официален характер на събитието.

Миризмата на сира извика спомените за мъчителните дни на моя траур. Имаше спомени, за чиято загуба нямаше да съжалявам, след като си отидех.

— Как е тя? — попитах нетърпеливо доктора, докато останалите се настаняваха и още не бяха започнали. Този съд беше напразно губене на малкото време, което ми оставаше. Тревожеха ме по-важни неща.

— Кой? — попита уморено той.

Загледах се в него няколко секунди и изведнъж отворих широко очи.

— Съни няма ли я? Вече?

— Кайл реши, че е жестоко да я оставим да продължи да страда. Чувстваше се... нещастна.

— Щеше ми се да се сбогувам с нея — казах повече на себе си аз. — И да ѝ пожелаем късмет. Как е Джоди?

— Още не отговаря.

— А тялото на Лечителката?

— Труди я отведе. Мисля, че отидоха да ѝ дадат нещо за ядене. Сега се мъчат да ѝ намерят временно име, което да ѝ харесва, за да ѝ казваме някак, а не само тялото. — Той се усмихна малко пресилено.

— Тя ще се оправи. Сигурна съм — казах аз, опитвайки се сама да повярвам на думите си. — Джоди също. Всичко ще е наред.

Никой не реагира на лъжите ми. Знаеха, че говоря така заради себе си.

Докторът въздъхна.

— Не искам да съм дълго далеч от Джоди. Може да има нужда от нещо.

— Да — съгласих се аз. — Хайде да приключваме. — Колкото по-бързо, толкова по-добре, защото това, което щеше да се каже тук, нямаше значение. Докторът бе приел условията ми. И въпреки това една глупава част от мен се надяваше... надяваше се, че има решение, което ще уреди чудесно всичко и ще ме остави заедно с Иън, а Мел с Джаред и абсолютно никой нямаше да страда. Най-добре беше бързо да разсея тази невъзможна надежда.

— Добре — рече Джеб. — Скит, ти какво смяташ?

— Ще върна обратно живота на Мелани. — Категорично и кратко — тук нямаше място за аргументи против.

— Иън, а ти на какво мнение си?

— Скит ни е нужна тук.

Категорично и кратко — копираше ме.

Джеб кимна като на себе си.

— Нещата не са така прости. Скит, защо трябва да се съглася с теб?

— Ако беше ти, нямаше ли да поискаш да си върнеш тялото? Не можеш да откаже това на Мелани.

— Иън — обърна се към него Джеб.

— Трябва да гледаме от какво ще имаме по-голяма полза, Джеб, Скит вече ни донесе повече здраве и сигурност, отколкото сме имали някога. Тя е от жизнено значение за оцеляването на обществото ни — за оцеляването на цялата човешка раса. Един човек не може да бъде пречка за това.

Той е прав.

Никой не те пита.

— Скит, какво каза Мел? — обади се Джаред.

Ха — възкликна Мел.

Вгледах се в очите на Джаред и се случи нещо много странно. Целият процес на претопяване и появата на нова сплав, на онази метаморфоза, през която току-що бях преминала, остана на заден план, набутан в най-малката част от тялото ми, в онова ъгълче, което заемах физически. Останалата ми част копнееше за Джаред със същия отчаян, почти безумен глад, който изпитвах към него още от първия миг, когато го видях тук. Това тяло не принадлежеше нито на мен, нито на Мелани. То принадлежеше на него. Тук наистина нямаше място за двете.

— Мелани иска обратно тялото си. Исква обратно живота си.

Лъжкиня. Кажу им истината.

Не.

— Лъжкиня — каза Иън. — Виждам те как спориш с нея. Обзалагам се, че е съгласна с мен. Тя е добър човек. Знае колко много се нуждаем от теб.

— Мел знае всичко, което знам и аз. Тя ще може да ви помогне. А също и тялото домакин на Лечителката. Тя знае много повече от мен. Ще се справите. Справяхте се и преди да дойда тук. Ще оцелеете също както преди.

Джеб изпухтя и се намръщи.

— Не знам, Скит. Иън има право.

Погледнах ядосана стария човек и видях, че Джаред направи същото. Извърнах очи, за да не гледам този мълчалив сблъсък и погледнах мрачно доктора. Той срещна погледа ми и лицето му се сви от болка. Разбра за какво му напомням. Беше обещал. Съдът не можеше да пренебрегне това.

Иън наблюдаваше Джаред — не беше забелязал мълчаливите погледи, които си разменихме.

— Джеб — възрази Джаред, — тук има само едно решение. Знаеш го.

— Така ли, момче. На мен пък ми се струва, че има куп решения.

— Това е тялото на Мелани!

— Но също и на Скит.

Джаред потисна желанието си да му отговори спонтанно и продължи с аргументите:

— Не можеш да оставиш Мелани затворена вътре — това прилича на убийство, Джеб.

Иън се наведе напред към светлината и лицето му изведнъж отново стана гневно.

— А какво е това, което искаш да причиниш на Скит, Джаред? Както и на всички нас, ако ни я отнемеш?

— Теб не те е грижа за никого от останалите! Ти просто искаш да задържиш Скит за сметка на Мелани — за теб нищо друго няма значение.

— А ти пък искаш да имаш Мелани за сметка на Скит. След като по този въпрос има равенство, тогава всичко трябва да се сведе до това какво ще бъде най-добре за всички останали.

— Не! Свежда се до това какво иска Мелани! Това е нейното тяло!

И двамата стояха полуизправени със стиснати юмруци и изкривени от гняв лица.

— Успокойте се, момчета! Веднага се успокойте — заповяда им Джеб. — Това е съд. Трябва да запазим спокойствие и да разсъждаваме трезво. Трябва да обмислим въпроса от всички страни.

— Джеб — започна отново Джаред.

— Млъкни! — Джеб задъвка устната си. — Добре, ето как виждам аз тази работа. Скит е права...

Иън скочи на крака.

— Стой! Седни си на мястото. Остави ме да довърша.

Джеб го изчака да седне отново. Виждаше се как сухожилията играят по изпънатия врат на Иън.

— Скит е права — повтори Джеб. — Мел се нуждае отново от тялото си. Но — добави бързо той, когато видя Иън отново да се надига — аз не съм съгласен с останалото, Скит. Мисля, че ние наистина се нуждаем изключително много от теб, дете. Навън ни издирват Търсачи, а ти можеш да разговаряш директно с тях. Останалите от нас не могат да го правят. Ти спасяваш животи, аз трябва да мисля за благополучието на домашните си.

Джаред заговори през стиснати зъби:

— Ами очевидно тогава трябва да й намерим друго тяло.

Помръкналото лице на доктора светна. Гъстите, бели вежди на Джеб се вдигнаха нагоре. Очите на Джаред се разшириха и той сви

устни. Погледна ме и се замисли...

— Не! Не! — извиках аз и енергично поклатих глава.

— Защо, Скит? — попита Джеб. — Идеята не ми се струва чак толкова лоша.

Преглътнах и поех дълбоко въздух, за да не прозвучи гласът ми истерично.

— Джеб, изслушай ме внимателно. Джеб, уморих се да бъда паразит. Не можеш ли да разбереш това? Мислиш ли, че искам да вляза в друго тяло и да започна всичко отначало? Трябва ли да се чувствам вечно виновна, че съм отнела живота на някого? Трябва ли да направя така, че да ме мрази и някой друг? Вече едва ли мога да се нарека душа — обичам прекалено много вас, човеците, с вашите грубости. Не е редно да съм тук и мразя това чувство.

Поех отново въздух и продължих да говоря, въпреки че сълзите ми започнаха да капят:

— И какво, ако нещата се променят? Какво, ако ме сложите в друг, ако открадна нечий живот и всичко тръгне зле? Какво ще стане, ако след някоя друга любов това тяло ме накара да се върна обратно при душите? Ако вече не можете да ми имате доверие? Ако следващия път ви предам? Не искам да ви причинявам зло!

Първата част беше чистата и неподправена истина, но лъжех безогледно за втората. Надявах се те да не усетят това. Постарах се думите ми да бъдат почти неразбираеми, а сълзите ми да преминават във вопли. Никога не бих им причинила зло. Това, което се беше случило тук, беше постоянно, беше част от самите атоми, от които беше съставено малкото ми тяло. Обаче ако им дадох причина да се страхуват от мен, щяха по-лесно да приемат това, което трябваше да се случи.

За пръв път лъжите ми подействаха. Забелязах как Джаред и Джеб тревожно се спогледаха. Не бяха мислили за това — че мога да стана някоя, на която да нямат доверие, да се превърна в опасност. Иън вече се бе приближил, за да ме прегърне. Той изсуши сълзите ми в гърдите си.

— Всичко е наред, скъпа. Не е нужно да бъдеш някой друг. Нищо няма да се промени.

— Почакай, Скит — рече Джеб и проникателните му очи ме гледаха още по-пронизително. — Как заминаването на друга планета

би могло да ти помогне? Ти пак ще си паразит, дете!

При споменаването на грубата дума Иън рязко се отдръпна от мен. Аз също трепнах, защото Джеб, както винаги, беше много проникателен. Те чакаха отговора ми — всички, с изключение на доктора, който знаеше какъв е истинският отговор. Този, който нямаше да дам. Опитах се да говоря само верни неща:

— На другите планети е различно, Джеб. Там няма никаква съпротива, а и самите домакини са различни. Те не са така индивидуализирани като хората, емоциите им са много по-слаби. Няма чувството, че някой е откраднал живота им. Не го чувстват така, както вие тук. Никой няма да ме мрази. А и ще бъда твърде далеч, за да мога да ви навредя. Ще се чувствате по-сигурни...

Последната част прозвуча прекалено много като лъжа, каквато всъщност си беше, затова не довърших. Джеб ме изгледа с присвити очи и аз извърнах глава.

Опитах се да не гледам към доктора, но не можах да се сдържа и му хвърлих един бърз поглед, за да се уверя, че е разбрал. Той отвърна на погледа ми. Беше очевидно, че се измъчваше и ми стана ясно, че е разбрал. Побързах да сваля очи от него, но забелязах, че Джаред се взира в доктора. Беше ли забелязал мълчаливата размяна?

Джеб въздъхна:

— Това е... голяма каша — заяви мрачно той, замислен върху дилемата.

— Джеб — обадиха се едновременно Иън и Джаред. И двамата рязко млъкнаха и се изгледаха намръщени.

Всичко това беше чисто губене на време, а аз имах само часове. Само още няколко часа. Сега вече го знаех със сигурност.

— Джеб — казах тихо, гласът ми едва се чуваше заради ромоленето на потока, но всички се обърнаха към мен, — не е нужно да решиш точно сега. Докторът трябва да провери как е Джоди, а и аз бих искала да я видя. Освен това не съм яла нищо цял ден. Защо не преспиш тази нощ и после да решиш. Утре ще можем пак да поговорим. Имаме много време да помислим върху това.

Лъжи. Щяха ли да се хванат?

— Добра идея, Скит. Мисля, че всички тук бихме могли да си поотдъхнем малко. Иди и хапни нещо. После нека да преспим и ще видим.

Сега много внимавах да не погледна към доктора, дори и когато му заговорих:

— Ще дойда да ти помогна за Джоди, след като се нахраня, докторе. Ще се видим по-късно.

— Добре — отвърна уморено той.

Защо не го каза непринудено? Той беше човек — би трябвало да умее добре да лъже.

— Гладна ли си? — попита тихо Иън и аз кимнах. Оставих го да ми помогне да се изправя. Вкопчи се в ръката ми и аз разбрах, че вече няма да ме пусне. Това не ме разтревожи. Той спеше дълбоко, също като Джейми.

Когато излязохме от тъмната пещера, усетих поглед върху гърба си, но не бях сигурна чий беше. Трябваше да свърша само още няколко неща. По-точно три. Три последни неща.

Първо ядох.

Не беше редно да измъчвам тялото на Мел с глад. Освен това, откакто ходех на акции, храната беше по-добра. Беше нещо, което очакваш с нетърпение, а не такова, което просто трябва да изтърпиш. Накарах Иън да отиде за храната и да ми я донесе, докато стоях скрита сред полуизрасналите класове пшеница, засадени на мястото на царевицата. Казах на Иън истината, за да ми помогне.

Избягвах Джейми. Не исках да го изплаша с решението си. За него щеше да е по-тежко, отколкото за Джаред или Иън — двамата държаха различни страни. Джейми обичаше и двете ни, щеше да се измъчва по равно и за двете.

Иън престана да спори с мен. Хранехме се в мълчание, а едната му ръка продължаваше да ме държи здраво през кръста.

Второ, отидох да видя Съни и Джоди.

Очаквах да видя три лъскави криоконтейнера върху бюрото на доктора и се изненадах, че по средата още стояха само тези на двамата Лечители. Докторът и Кайл се бяха надвесили над кушетката, върху която лежеше неподвижна Джоди. Отидох бързо при тях, канейки се да попитам къде е Съни, но когато се приближих, видях, че Кайл държи под мишница един зает криоконтейнер.

— Трябва да бъдеш внимателен с това — казах тихо аз.

Докторът беше взел китката на Джоди и броеше наум. Сви устни, когато чу гласа ми, и се наложи да започне да брои отново.

— Да, докторът ми каза — отвърна Кайл, без да сваля очи от лицето на Джоди. Под очите имаше две тъмни, еднакви подутини. Пак ли му бяха счупили носа? — Внимавам. Просто не исках да я оставя да стои самичка там. Беше толкова тъжна и така... сладка.

— Сигурна съм, че щеше да се зарадва, ако знаеше.

Той кимна и продължи да гледа Джоди.

— Има ли нещо, което бих могъл да направя тук? Нещо, с което да помогна?

— Говори й, повтаряй името й, говори й за неща, които би могла да си спомни. Говори й дори за Съни. Това помогна при домакина на Лечителката.

— Манди — поправи ме докторът. — Тя каза, че не е точно това, но че е близо.

— Манди — повторих аз. Не че имаше нужда да го запомня. — Къде е тя?

— С Труди — това беше удачно решение. Труди е тъкмо подходящият човек.

— Мисля, че я е сложила да спи.

— Това е добре. Манди ще се оправи.

— Надявам се — каза докторът и се усмихна, но мрачното изражение не се промени много. — Имам много въпроси към нея.

Погледнах дребната жена. Все още не можех да повярвам, че е по-възрастна от тялото си. Лицето й беше отпусната и безизразно.

Малко ме изплаши — беше толкова жизнена, когато Съни беше вътре. Щеше ли Мел...?

Аз съм още тук.

Знам. С теб всичко ще е наред.

Като с Лейси. — Тя премигна. Същото сторих и аз.

Никога като Лейси.

Докоснах леко ръката на Джоди. В някои отношения тя много приличаше на Лейси. Матова кожа, черна коса и много дребна. Можеха да бъдат почти като сестри, макар че миловидното, уморено лице на Джоди никога не би могло да изглежда противно.

Кайл си беше глътнал езика и продължаваше да държи ръката й.

— Ето така, Кайл — каза аз. Отново докоснах ръката й. — Джоди? Джоди, чуваш ли ме? Кайл те чака, Джоди. Навлече си големи неприятности да те докара тук. Всички, които го познават, искат да го

пребият от бой. — Усмигнах се горчиво на грамадния мъж и видях как устните му също се изкривиха, макар че не вдигна глава, за да види усмивката ми.

— Не че ще се изненадаш да го чуеш — обади се застаналият до мен Иън. — Кога не е било така, а Джоди? Радвам се отново да те видя, скъпа. Макар да се питам дали и ти изпитваш същото. Трябва да е било твърде приятно да се отървеш за дълго от този идиот.

Кайл не беше забелязал, че брат му е тук, залепен като гербова марка за мен, преди Иън да заговори.

— Разбира се, ти помниш Иън. Никога не е могъл да ме настигне в каквото и да било, но продължава да се опитва. Ей, Иън — добави Кайл, без да отмества погледа си, — имаш нещо да ми кажеш ли?

— Всъщност не.

— Чакам извинение.

— Продължавай да чакаш.

— Можеш ли да повярваш, Джоди? Той ме ритна в лицето. Без абсолютно никаква причина.

— Защо изобщо трябва да има извинение, а Джоди?

Беше странно, но приятно да слуша човек как двамата братя се разправят. Присъствието на Джоди правеше тази разправия побезобидна, дори забавна. Аз бих се събудила от нея. Ако бях на нейно място, вече щях да се усмихвам.

— Продължавай, Кайл — прошепнах аз. — Точно това е начинът. Тя ще се свести.

Искаше ми се да се запозная с нея, да разбера какво представлява. Можех само да си представя израженията на Съни. Как ли щяха да се почувстват всички тук, когато за пръв път се запознаеха с Мелани? Щеше ли да бъде за тях същото, все едно че няма разлика? Щяха ли наистина да почувстват, че ме няма, или Мелани просто щеше да изпълнява ролята, която имах?

Може пък да я намерят за напълно различна. Може да се наложи да започват пак да свикват. Може пък тя да се нагоди към обстановката тук така, както аз никога не бих могла да се нагодя... Представих си я, което означаваше, че представям себе си, сред тълпа от приятелски лица. Представих си нас двете с Фрийдъм в ръце и всички хора, които така и не бяха ми се доверявали, приветливо да й се усмихват.

Защо това ме кара да чувствам как очите ми се пълнят със сълзи?
Наистина ли бях толкова дребнава?

Не — увери ме Мел. — *Ще им липсваш, разбира се, че ще им липсваш. Всички добри хора тук ще почувстват загубата ти.*

Изглежда, че най-последно беше приела решението ми.

Не съм го приела — възрази тя. — *Просто не виждам начин да те спра. И чувствам колко е близко. И съм уплашена. Не е ли смешно? Направо съм ужасена.*

И двете се чувстваме така.

— Скит? — обади се Кайл.

— Да?

— Съжалявам.

— Ама... защо?

— Че се опитах да те убия — каза небрежно той. — Мисля, че сбърках.

Иън ахна от изненада.

— Моля те, докторе, кажи ми дали имаш някакво записващо устройство?

— Нямам, Иън. Съжалявам.

Иън поклати глава.

— Този момент трябва да се запамети. Не съм предполагал, че ще доживея да видя един ден как Кайл О'Шей признава, че е сбъркал. Хайде, Джоди. Това е толкова шокиращо, че би трябвало да те накара да се събудиш.

— Джоди, скъпа, не искаш ли да ме защитиш? Кажи на Иън, че никога преди не съм грешил. — Той се засмя.

Беше хубаво. Беше хубаво да знам, че съм спечелила благоразположението на Кайл преди да си отида. Не се бях надявала на такова нещо. Вече нямаше какво повече да правя тук. Нямаше смисъл да се бавя. Джоди или щеше да дойде в съзнание, или не, но сега нито единият, нито другият изход нямаше да промени намеренията ми.

Затова преминах към третото ми и последно дело — излъгах. Отдръпнах се от кушетката и се протегнах:

— Уморена съм, Иън — казах аз.

Всъщност наистина ли беше лъжа? Не прозвуча съвсем фалшиво. Денят беше прекалено дълъг, беше последният ми ден.

Дадох си сметка, че съм била на крак през цялата нощ. Не бях спала от последната акция. Наистина би трябвало да се чувствам изтощена.

Иън кимна.

— Сигурен съм, че е така. Цяла нощ ли остана будна с Леч... с Манди?

— Ами, да — отвърнах и се прозинах.

— Лека нощ, докторе. — Иън ме помъкна към изхода. — Късмет, Кайл. Пак ще дойдем сутринта.

— Лека нощ, Кайл — казах тихо аз. — Доскоро, докторе.

Докторът ме изгледа ядосан, но Иън беше с гръб към него, а Кайл се беше вторачил в Джоди. Срегнах, без да мигна, погледа на доктора.

Иън ме придружи в мълчание през тъмния тунел. Бях доволна, че няма настроение за разговори. Нямаше да мога да се съсредоточа, ако разговаряхме. Усещах как стомахът ми необяснимо защо ту се свива, ту се отпуска.

Бях приключила. Всичките ми задачи бяха изпълнени. Сега трябваше само да изчакам малко и да не заспя, както бях уморена. Това едва ли щеше да е някакъв проблем. Усещах сърцето си да тупти така, сякаш някой блъска с юмрук ребрата ми отвътре. Без повече протакане. Това трябваше да стане тази нощ и Мел също го знаеше. Разбрах го от случилото се днес с Иън. Колкото повече се бавех, толкова повече сълзи, спорове и кавги щях да предизвикам. Толкова по-вероятно беше също някой да се изпусне и Джейми да разбере истината. Нека Мел да му обясни, след като всичко вече ще е приключило. Така ще е по-добре.

Много ти благодаря — помисли си Мел. Изреди думите бързо, на един дъх.

Сарказмът не можеше да прикрие страха й.

Съжалявам. Нали няма да си прекалено против?

Тя въздъхна. Как бих могла? Бих направила всичко, което поискаш от мен, Скит.

Грижи се за тях и от мое име.

Бих го направила и без да ми казваш.

Също и за Иън.

Ако той ми позволи. Имам чувството, че може би вече няма да ме харесва много.

Дори и ако не ти позволи.

Ще направя за него всичко, каквото мога, Скит. Обещавам.

Иън спря пред червената и сивата врата на стаята си. Повдигна въпросително вежди и аз кимнах. Нека си мисли, че продължавам да се скрия от Джейми. Това също беше вярно.

Иън отмести червената врата и аз се насочих право към дюшека отрядно. Легнах там, свита на топка, и скръстих треперещите си ръце пред разтуптяното ми сърце, опитвайки се да ги скрия. Иън легна настрани до мен, като продължаваше да ме държи плътно до гърдите си. Така щеше да е добре. Знаех, че накрая, когато заспи, наистина ще започне да размахва ръце на всички страни, само че така можеше да усети, че треперя.

— Всичко ще е наред, Скит. Знаем, че ще намерим разрешение.

— Аз наистина те обичам, Иън. — Това беше единственият начин да се сбoguвам с него. Единственият, който той би приел. Знаех, че по-късно ще си спомни и ще разбере. — Обичам те с цялата си душа.

— Аз също те обичам истински, моя Скитнице.

Той зарови лицето си в моето, докато намери устните ми, и после ме целуна, бавно и нежно. Потокът от разтопена скала започна бавно да се надига в мрака в центъра на земята, докато треперенето ми намаля.

— Спи, Скит. Запази нещо и за утре. Достатъчно е за през нощта.

Аз кимнах, зарових лицето си в неговото и въздъхнах. Иън също беше уморен. Не се наложи да чакам дълго. Загледах се в тавана. Звездите се виждаха над пукнатините. Сега там, където преди бяха две, вече виждах три. Наблюдавах ги как блещукат и трептят на фона на мрака в космоса. Те не ме викаха. Нямах желание да се присъединя към тях.

Една след друга ръцете на Иън се свлякоха от мен. Той се обърна по гръб и промърмори нещо на сън. Не посмях да чакам повече. Толкова ми се искаше да остана, да заспя до него и да открадна още един ден.

Размърдах се внимателно, но вече нямаше опасност той да се събуди. Дишането му беше тежко и равномерно. Нямах да отвори очи до сутринта.

Докоснах леко с устни гладкото му чело, а после се изправих и се измъкнах през вратата. Не беше късно и пещерите не бяха празни. Наоколо отекваха гласове, някакво странно ехо, което можеше да идва отвсякъде. Не видях никого, докато стигнах в голямата пещера. Джефри, Хийт и Лили се връщаха от кухнята. Продължих да гледам надолу, макар много да се радвах да видя Лили. В краткия миг, в който си позволих да я погледна, видях, че вече се държи на крака и раменете ѝ са изправени. Лили беше корава жена. Също като Мел. Тя също щеше да се оправи.

Забързах към южния коридор и въздъхнах с облекчение, когато навлязох в мрака. Почувствах и облекчение, и ужас. Сега наистина всичко щеше да свърши.

Толкова се страхувам — проплаках аз.

Преди Мел да успее да отговори, някой сложи тежката си ръка върху рамото ми в тъмното.

— Отиваш ли някъде?

ГЛАВА 58

КРАЙ

Така се стреснах, че извиках от ужас. Толкова бях ужасена, че викът ми приличаше повече на едва чуто скимтене.

— Съжалявам! — каза Джаред и обви с ръце раменете ми, за да ме успокои. — Много съжалявам. Не исках да те изплаша.

— Какво правиш тук? — попитах, останала без дъх аз.

— Следя те. Следя те през цялата нощ.

— Е, сега можеш да престанеш.

Усетих, че той се поколеба в тъмното, но ръката му не се помръдна. Свих рамене, за да се отърся от нея, но той ме хвана през кръста. Държеше ме здраво. Нямах да мога лесно да се освободя.

— Отиваш при доктора, нали? — каза Джаред. Във въпроса му нямаше учудване. Очевидно нямаше предвид, че отивам при доктора на гости.

— Разбира се, че отивам при него — процедих през зъби аз, за да не усети паниката в гласа ми. — Какво друго мога да направя след днешния ден? Положението няма да се подобри. А и това не е решение, което трябва да бъде взето от Джеб.

— Знам. Аз съм на твоя страна.

Ядосах се, че тези думи все още можеха да ме засегнат, да ме накарат да почувствам как очите ми се пълнят със сълзи. Опитах се да се вкопча в мисълта за Иън — той беше нещо като котва, също както Кайл е бил по някакъв начин за Съни, но ми беше трудно, след като усещах ръката на Джаред да ме докосва и чувствах миризмата му в ноздрите си. Беше все едно да се опитвам да изпълня мелодия само с една цигулка, докато всички ударни инструменти на оркестъра блъскат с всичка сила...

— Тогава ме пусни, Джаред. Върви си. Искам да съм сама. — Изрекох думите яростно, бързо и твърдо. Беше лесно да се усети, че не са лъжи.

— Трябва да дойда с теб.

— Съвсем скоро ще имаш твоята Мелани — казах рязко аз. — Моля те само за няколко минути, Джаред. Дай ми ги.

Последва нова пауза, но ръката му не се помръдна.

— Скит, ще дойда, за да съм с теб.

Сълзите рiekнаха от очите ми. Бях благодарна, че беше тъмно.

— Няма да стане по този начин — прошепнах аз. — Така че няма смисъл.

Разбира се, че Джаред не биваше да бъде там. Можех да се доверя само на доктора. Само той ми беше обещал. А и аз нямаше да напусна планетата. Нямаше да продължа да живея като Делфин или Цвете и да продължавам да скърбя винаги за обичаните от мен, които бях изоставила. Те вече щяха да са всички мъртви, когато отворя отново очи — дори ако изобщо имах очи. Това беше моята планета и те нямаше да ме накарат да я напусна. Ще остана в земята, в тъмната пещера заедно с приятелите ми. Човешки гроб за човека, в който се бях превърнала.

— Но Скит, аз... Толкова много неща искам да ти кажа.

— Не искам благодарността ти, Джаред. Повярвай ми.

— Какво искаш? — прошепна със задавен глас той. — Бих ти дал всичко.

— Погрижи се за семейството ми. Не позволявай на другите да ги убият.

— Разбира се, че ще се погрижа за тях — каза той, без да обръща повече внимание на молбата ми. — Аз имам предвид теб. Какво бих могъл да ти дам?

— Не мога да взема нищо със себе си, Джаред.

— Дори и спомен ли, Скит? Какво искаш?

Избърсах сълзите със свободната си ръка, но те бяха заменени от други, така че нямаше значение. Не, не можех да взема дори и спомен.

— Какво мога да ти дам, Скит? — настоя той.

Поех дълбоко въздух и се опитах да говоря, без гласът ми да трепери:

— Излъжи ме, Джаред. Кажи ми, че искаш да остана.

Този път нямаше колебание. Ръцете му ме прегърнаха в тъмното и той ме притисна до гърдите си. Докосна с устни челото ми и аз почувствах дъхът му да раздвижва косата ми, когато заговори.

Мелани беше затаила дъх в главата ми. Опитваше се отново да се зарови някъде, да ми даде свободата за тези последни минути. Може би се страхуваше да слуша тези лъжи. Не искаше да ѝ остане този спомен, когато вече ме няма.

— Остани тук, Скит. С нас. С мен. Не искам да си отидеш. Моля те. Не мога да си представя, че няма да те има. Не мога да си го представя. Не знам как да... как да... — Гласът му секна. Беше много добър лъжец. И трябва да беше много, ама много сигурен в мен, за да каже тези неща.

За момент отпуснах глава на гърдите му, но усетих, че времето продължава да лети. Време е. Време е.

— Благодаря ти — прошепнах аз и се опитах да се освободя.

Ръцете му ме стиснаха още по-здраво.

— Не съм свършил.

Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго. Той скъси разстоянието и дори тук, на ръба на моя последен дъх на тази планета, аз не можах да не откликна. Бензин и открит пламък — отново експлодирахме.

Обаче не беше същото. Почувствах го. Това беше за мен. Повтаряше задъхан моето име, когато държеше това тяло, и мислеше за моето тяло, мислеше за него като за мен. Можех да почувствам разликата. За момент бяхме само ние, само Скитницата и Джаред, и двамата изгаряхме.

Никой не беше лъгал така добре, както Джаред лъжеше с тялото си в последните ми минути и аз му бях благодарна за това. Не можех да взема този спомен с мен, защото не отивах никъде, но той намали част от болката, че си отивам. Можех да повярвам на лъжата. Можех да повярвам, че ще му липсвам толкова много, че това донякъде щеше да помрачи радостта му. Не трябваше да искам това, но ми беше приятно да вярвам, че е така.

Не можех да не обръщам внимание на времето. Секундите отлитаха като при обратно броене. Дори и в този огън продължавах да ги чувствам как ме теглят, дърпат ме към дъното на коридора. Отдалечаваха ме от този пожар и от тези чувства.

Успях да отдръпна устните си от неговите. Дишахме тежко в мрака, а дъхът ни изгаряше лицата ни.

— Благодаря ти — казах отново аз.

— Почакай...

— Не мога. Не мога... да издържам повече. Разбираш ли?

— Добре — прошепна той.

— Искам само още едно нещо. Остави ме да направя това сама.

Моля те?

— Ако... ако си сигурна, че това е желанието ти... — Той не довърши, не беше сигурен.

— Това искам, Джаред.

— Тогава ще остана тук — каза с дрезгав глас той.

— Ще изпратя доктора да те доведе, когато всичко приключи.

Ръцете му продължаваха да ме държат.

— Знаеш, че Иън ще се опита да ме убие, че съм ти позволил да направиш това! Може би ще трябва да го оставя да го направи. И Джейми. Той никога няма да прости и на двама ни.

— Не мога да мисля в момента за тях. Моля те. Пусни ме.

Бавно, с явно нежелание, което сгръ част от студената празнота в центъра на тялото ми, Джаред отдръпна ръцете си.

— Обичам те, Скит.

Аз въздъгнах.

— Благодаря, Джаред. Знаеш колко много те обичам. С цялото си сърце.

Сърце и душа. Във всеки случай не беше едно и също. Твърде дълго се чувствах разделена. Време беше отново да направя нещо цялостно, да направя една личност. Дори и ако това щеше да изключи мен.

Напиращите секунди ме теглеха към края. Стана студено, след като той престана да ме държи. С всяка крачка, която ме отдалечаваше от него, ставаше все по-студено. Просто си въобразявах, разбира се. Тук все още беше лято. За мен тук винаги ще е лято.

— Какво става тук, когато вали, Джаред? — прошепнах. — Къде спят хората?

Забави за миг отговора си и аз усетих по гласа му, че плаче:

— Ние... — Той преглътна. — Всички се преместваме в пещерата за забавления. Всички спим заедно там.

Кимнах на себе си. Запитах се каква ли ще е атмосферата. Неудобна, при толкова различни хора? Или пък забавна? Променена? Или като пижамено парти?

— Защо? — прошепна той.

— Просто исках да... си го представя. Как ще бъде. — Значи животът и любовта щяха да продължат. Въпреки че щеше да бъде без мен. Тази мисъл ме зарадва.

— Довиждане, Джаред. Мел казва, че скоро ще те види.

Лъжкия.

— Почакай... Скит...

Забързах нататък в тунела, за да избегна всяка възможност той да ме убеди с лъжите си, за които все пак му бях благодарна. Зад мен имаше само мълчание. За мен мъката му не беше така болезнена като мъката на Иън. За Джаред мъката скоро щеше да свърши. От радостта, от щастливия край го делиа само минути.

Южният тунел ми се стори дълъг само няколко метра. Видях ярката светлина на фенера отпред и разбрах, че докторът ме чака.

Влязох, свела глава в пещерата, която винаги ме плашеше. Докторът беше приготвил всичко. В най-тъмния ъгъл видях две кушетки една до друга. Кайл хъркаше с ръка около неподвижното тяло на Джоди. С другата си ръка все още беше прегърнал контейнера на Съни. Това би й харесало. Как бих искала да й го кажа.

— Здравей, докторе — прошепнах аз.

Той вдигна очи от масата, върху която нареждаше лекарствата. По бузите му вече се стичаха сълзи.

И изведнъж станах смела. Сърцето престана да бие така бързо и ритъмът му се нормализира. Започнах да дишам по-дълбоко и по-спокойно. Най-трудното вече беше минало.

Правила съм това преди. Много пъти. Бях затваряла очи и бях загубвала съзнание. Винаги съм знаела, че отново ще отворя очи, но все пак. Това ми беше познато. Нямахте от какво да се страхувам.

Отидох при кушетката и седнах. Посегнах с твърда ръка към „Без болка“ и отвинтих капачката. Сложих малкото квадратче върху езика си и го оставих да се разтвори. Нямахте промяна. Този път не изпитвах болка. Не изпитвах физическа болка.

— Кажи ми нещо, докторе. Как е истинското ти име.

Исках да получа отговор на всички малки загадки преди да настъпи края.

— Юстас. Това е фамилно име, родителите ми бяха жестоки хора.

Засмях се за миг. После въздъгнах.

— Джаред чака отзад при голямата пещера. Обещах му, че ще му кажеш, когато всичко приключи. Само почакай, докато аз... докато аз... престана да мърдам, става ли? Тогава ще е късно за него да направи каквото и да било.

— Не искам да правя това, Скит.

— Знам. Благодаря ти за това, докторе. Обаче разчитам на обещанието ти.

— Моля те.

— Не. Ти ми даде думата си. Аз изпълних моята част, нали?

— Изпълни я.

— Тогава изпълни своята. Позволи ми да остана при Уолт и Уес. Слабото ми лице се сгърчи, опитвайки се да не се разплаче.

— Ще те... заболи ли?

— Не, докторе — излъгах аз. — Няма да почувствам нищо.

Чаках да ме обземе еуфорията и „Без болка“ да свърши цялата работа така, както беше станало последния път. Все още не чувствах никаква разлика. Може би в края на краищата това не се дължеше на „Без болка“, а просто на факта, че съм обичана. Отново въздъгнах.

Легнах по корем върху кушетката и извърнах лице към доктора.

— Приспи ме, докторе.

Бутилката се отвори. Чух го да я разклаща върху кърпата в ръката си.

— Ти си най-благородното същество, което съм срещал. Вселената ще стане по-мрачно място без теб — прошепна той.

Това бяха думите му над гроба ми, надгробния ми надпис и бях доволна, че ги чух.

Благодаря ти, Скит. Сестро моя. Никога няма да те забравя.

Бъди щастлива, Мел. Наслади му се докрай и заради мен.

Ще го направя — обеща тя.

Сбогом — помислихме едновременно и двете.

Докторът притисна кърпата върху лицето ми. Вдишах дълбоко, без да обръщам внимание на тежката, неприятна миризма. При второ вдишване видях отново трите звезди. Те не ме викаха, пускаха ме да вървя, оставяха ме на тъмната вселена, в която се бях скитала през толкова много животи. Понесох се в мрака и той започна да става по-

светъл и по-светъл. Изобщо не беше черен — беше син. Топъл, вибриращ, яркосин... носех се из него без никакъв страх.

ГЛАВА 59

ПРОДЪЛЖЕНИЕ

Бях предупредена, че усещането в началото е като края. Обаче този път краят беше по-голяма изненада от когато и да било.

По-голяма от края на всеки от деветте ми живота. По-голяма, отколкото да скочиш в асансьорна шахта. Не очаквах повече движения и мисли. Какъв край беше този?

Слънцето залязва — всичко е розово и това ме кара да се замисля за моя приятелка... как ли ще е името ѝ тук? Нещо за... бръчки? Бръчки и още бръчки. Тя беше красиво Цвете. Цветята тук са толкова безжизнени и скучни. Обаче миришат чудесно. Миризмите са най-хубавото нещо на това място.

Чувам стъпки зад мен. Въртящата Облаци пак ли ме е последвала? Нямам нужда от яке. Тук е топло — най-последно! — и искам да почувствам въздуха с кожата си. Няма да погледна към нея. Може да си помисли, че не я чувам и да се върне у дома. Толкова е внимателна с мен, сега аз вече съм почти голяма. Не може вечно да се грижи за мен.

— Извини ме — казва някой и аз не мога да разпозная гласа. Обръщам се да я погледна, но и лицето не ми е познато. Красива е.

Лицето от спомена ме кара да дойда на себе си. Това е моето лице. Но не си спомням това...

— Здравей — казвам аз.

— Здравей. Казвам се Мелани. — Тя ми се усмихва. — Аз съм нова в града и... мисля, че се загубих.

— О! Къде искаш да отидеш? Аз ще те заведа. Колата ни е точно зад...

— Не, не е далеч. Излязох на разходка, но сега не мога да намеря обратния път за Бекър Стрийт.

Тя е нов съсед — колко хубаво. Обичам нови приятели.

— СЪВСЕМ БЛИЗО СИ — КАЗВАМ Й АЗ. — ЗАД ВТОРИЯ ТЪГЪЛ НАГОРЕ ПО ТОЗИ ПЪТ, НО МОЖЕШ ДА МИНЕШ НАПРЯКО ПРЕЗ МАЛКАТА УЛИЧКА ТУК. ЩЕ ТЕ ОТВЕДЕ ПРАВО ТАМ.

— МОЖЕ ЛИ ДА МИ ПОКАЖЕШ? ИЗВИНЯВАЙ, КАК ТИ Е ИМЕТО?

— РАЗБИРА СЕ! ЕЛА С МЕН. АЗ СЪМ ВЕНЧЕЛИСТЧЕТА ОТВОРЕНИ КЪМ ЛУНАТА, НО В СЕМЕЙСТВОТО МИ МЕ НАРИЧАТ ПОВЕЧЕ ВЕТ. ОТКЪДЕ СИ, МЕЛАНИ?

ТЯ СЕ СМЕЕ.

— САН ДИЕГО ЛИ ИМАШ ПРЕДВИД ИЛИ ПЕЕЩИЯ СВЯТ, ВЕТ?

— И ДВАТА. — АЗ СЪЩО СЕ СМЕЯ. ХАРЕСВАМ УСМИВКАТА Й. — НА ТАЗИ УЛИЦА ИМА ДВА ПРИЛЕПА. ЖИВЕЯТ В ОНАЗИ ЖЪЛТА КЪЩА С БОРОВЕТЕ.

— ЩЕ ТРЯБВА ДА ГИ ПОЗДРАВЯ — КАЗВА ТИХО ТЯ, НО ГЛАСЪТ Й Е ПРОМЕНЕН, НАПРЕГНАТ. ПОГЛЕЖДА КЪМ ПОЛУТЪМНАТА УЛИЧКА ТАКА, КАТО ЧЕ ЛИ ОЧАКВА ДА ВИДИ НЕЩО.

И ТАМ НАИСТИНА ИМА НЕЩО. ДВАМА ДУШИ, МЪЖ И МОМЧЕ. МОМЧЕТО ПРЕКАРВА РЪКА ПРЕЗ ДЪЛГАТА СИ, ЧЕРНА КОСА, КАТО ЧЕ ЛИ Е НЕРВНО. МОЖЕ БИ Е ПРИТЕСНЕН, ЧЕ СЪЩО СЕ Е ЗАГУБИЛ. КРАСИВИТЕ МУ ОЧИ СА ШИРОКО ОТВОРЕНИ И РАЗВЪЛНУВАНИ. МЪЖЪТ Е АБСОЛЮТНО НЕПОДВИЖЕН.

Джейми, Джаред. Сърцето ми подскочи, но усещането е особено, нещо не е наред. Твърде малко е... и бие неравномерно.

— ТОВА СА ПРИЯТЕЛИТЕ МИ, ВЕТ — КАЗВА МИ МЕЛАНИ.

— О! О, здравейте. — ПОДАВАМ РЪКА НА МЪЖА — ТОЙ Е ПО-БЛИЗО.

ПОСЯГА КЪМ МОЯТА. СТИСКАНЕТО МУ Е ТОЛКОВА СИЛНО. ДРЪПВА МЕ НАПРЕД ПРАВО ВЪРХУ ТЯЛОТО СИ. НЕ РАЗБИРАМ. НЕЩО НЕ Е КАКТО ТРЯБВА. НЕ МИ ХАРЕСВА. СЪРЦЕТО МИ БИЕ ПО-БЪРЗО И СЪМ УПЛАШЕНА. НИКОГА ПРЕДИ НЕ СЪМ БИЛА ТАКА УПЛАШЕНА. НЕ РАЗБИРАМ. РЪКАТА МУ ЗАМАХВА КЪМ ЛИЦЕТО МИ И АЗ СЕ ЗАДЪХВАМ. ПОЕМАМ МЪГЛАТА, КОЯТО ИДВА НАСРЕЩА МИ ЗАЕДНО С РЪКАТА МУ. СРЕБЪРЕН ОБЛАК С ВКУС НА ЯГОДИ.

— КАК... — ИСКАМ ДА ПОПИТАМ АЗ, НО ВЕЧЕ НЕ МОГА ДА ГИ ВИДЯ. НЕ МОГА ДА ВИДЯ НИЩО...

Вече няма нищо.

— СКИТ? ЧУВАШ ЛИ МЕ, СКИТ? — ПИТА ПОЗНАТ ГЛАС.

Не беше това името... нали? Ушите ми не реагираха на него, но нещо все пак реагира. Не бях ли аз Венчелистчета Отворени към

Луната? Това ли беше? И то не беше. Сърцето ми бие по-бързо, ехо от страха в паметта ми. В главата ми нахлува образ на жена с коса, прошарена от червени и бели нишки, и кротки, зелени очи.

Къде беше майка ми? Но... тя не ми беше майка, нали?

Чувам около мен да отеква някакъв звук, нечий тих глас:

— Скит. Върни се. Няма да те пуснем да си отидеш.

Гласът беше познат и същевременно не беше. Звучеше като... мен?

Къде беше Венчелистчета Отворени към Луната? Не можех да я намеря. Само хиляди празни спомени. Къща, пълна с картини, но без обитатели.

— Използвай „Събуди“ — каза един глас. Не ми беше познат.

Нещо премина по лицето ми, леко като докосване от мъгла. Познавах миризмата. Аромат на грейпфрут. Вдишах по-дълбоко и мозъкът ми изведнъж се проясни. Почувствах, че лежа... но и това не беше съвсем вярно. Не бях... цялата. Почувствах се някак смалена. Ръцете ми бяха по-топли от останалата част на тялото ми и причината беше, че ги държаха. Държаха ги големи ръце, които направо ги поглъщаха.

Миришеше странно — на спарено и малко на плесен. Спомних си миризмата... но бях сигурна, че никога преди не я бях помирисвала през живота си. Не виждах нищо, освен някакво убито червено — вътрешната страна на клепачите ми. Исках да ги отворя и потърсих нужните мускули за това.

— Скитнице? Всички те чакаме, скъпа. Отвори очи.

Този глас, този топъл дъх в ухото ми, беше дори по-познат. Някакво странно усещане премина през вените ми. Усещане, каквото никога преди не бях изпитвала. Звукът спря дъха ми и пръстите ми трепнаха. Исках да видя лицето, на което принадлежеше гласът.

Цвят заля мозъка ми — цвят, който ме викаше от някакъв далечен живот — ярко, пламтящо синьо. Цялата вселена беше яркосиня.

Най-после си спомних името си. Да, точно така беше. Скитница, аз бях Скитница. А също и Скит. Сега си го спомних.

Някой леко докосна лицето ми — лек натиск върху устните ми и върху клепачите. Аха, ето къде са били. Сега, след като ги намерих, можех да ги накарам да премигнат.

— Тя се събужда! — извика развълнуван някой.

Джейми. Джейми беше тук. Сърцето ми отново започва да тупти неравномерно. Трябваше ми секунда, за да могат очите ми да фокусират. Синьото, което прониза очите ми, нищо не струваше — беше прекалено бледо, прекалено измито. Не беше синьото, което исках. Една ръка докосна лицето ми.

— Скитнице?

Погледнах натам, откъдето дойде звукът. Почувствах се много странно, когато си помръднах главата. Не я усетих, както преди, но същевременно я чувствах по същия начин, по които винаги съм я чувствала.

Очите ми зашариха насам-натам и намериха синьото, което търсех. Беше някаква смес от сапфир, сняг и среднощен мрак.

— Иън? Иън, къде съм? — Звукът на гласа, който идваше от гърлото ми, ме уплаши. Прекалено писклив и разтреперан. Беше ми познат, но не беше моя.

— Коя съм аз?

— Ти си си ти — каза ми Иън. — И си точно там, където принадлежиш.

Издърпах ръката си от гигантската ръка, която я държеше. Исках да докосна лицето си, но нечия ръка се протегна към мен и аз замръзнах.

Протегнатата ръка също замръзна над мен.

Отново се опитах да вдигна ръката си, за да се предпазя, но това накара и ръката над мен да се помръдне. Започнах да треперя и ръката се разтрепери.

Ох.

Разтворих и затворих ръката, продължавайки внимателно да я наблюдавам. Това моята ръка ли беше, това малко нещо? Беше като детска, като се изключат дългите нокти, оцветени в розово и бяло, с идеално изпилени гладки дъги. Кожата никак не подходеше — светла, със странен сребрист оттенък и тук-там със златисти лунички. Беше странна комбинация между сребристо и златисто, което отразяваше образа: можех да видя лице в главата си, като отразено в огледало.

За момент възвръщането на паметта ме хвърли в смут, защото не бях свикнала на толкова много цивилизация — същевременно обаче

цивилизацията беше единственото нещо, което познавах. Красива тоалетна масичка с най-различни изящни неща по нея. Изобилие от малки стъклени шишенца с ароматите, които обичах — аз ли ги обичах? Или тя ги обичаше? — толкова много. Орхидея в саксия. Комплект сребърни гребени.

Рамката на голямото кръгло огледало беше с венец от метални рози. Лицето в огледалото беше закръглено, но също не толкова овално. Беше малко. Кожата на лицето имаше същия сребрист оттенък — сребристите на лунната светлина — като ръката. То също беше изпъстрено със златисти лунички около основата на носа.

Широко отворени, сиви очи — сребристите на душата, блещукащо едва-едва зад убития цвят, с гъсти златисти мигли. Бледорозови устни, пълни и почти кръгли, като на бебе. Малки, равни бели зъби зад тях. Трапчинка на брадичката. И навсякъде, ама абсолютно навсякъде вълни от златисторуса коса, която ограждаше лицето ми като ярък ореол и падаше надолу под това, което се виждаше на огледалото.

Моето или нейното лице?

Беше идеалното лице за едно Нощно Цвете. Като точен превод от езика на Планетата на Цветята на човешки език.

— Къде е тя? — попита пискливият ми, разтреперан глас. — Къде е Вет?

Отсъствието ѝ ме изплаши. Никога не бях виждала безпомощно същество от това полудете с неговото като че ли огряно от лунна светлина лице и златисторуса коса.

— Тя е точно тук — увери ме докторът. — В контейнера е и е готова за път. Помислихме, че би могла да ни кажеш кое е най-подходящото място да я изпратим.

Погледнах в посоката, от която идваше гласа му. Когато го видях да стои, огрян от слънчевата светлина с включен криоконтейнер в ръце, спомените от предишния ми живот изведнъж нахлуха в главата ми.

— Докторе! — казах задъхана с пискливия си, немощен глас. — Докторе, ти обеща! Закле ми се, Юстас! Защо? Защо наруши думата си?

Докосна ме смътен спомен за нещастие и болка. Това тяло никога преди не е чувствало такава агония. Отдръпнах се от нея като ужилена.

— Понякога дори честният човек отстъпва пред принудата.

— Принуда? — обади се сърдит, ужасно познат глас.

— Бих казал, че опрян в гърлото нож може да се счита за принуда, Джаред.

— Ти знаеше, че няма да го използвам наистина.

— Не го знаех. Беше много убедителен.

— Шшт, всичко е наред — каза тихо Иън. Дъхът му издуха кичури златиста коса от лицето ми — привичен жест. — Наистина ли мислиш, че можеш да ни напуснеш по този начин, Скит? — Той въздъхна, но въздишката му изразяваше радост.

Иън беше щастлив. Това прозрение направи тревогата ми по-лека и лесна за понасяне.

— Казах ти, че не искам да съм паразит — прошепнах аз.

— Пуснете ме — заповяда някогашният ми глас. Точно тогава видях лицето си, онова силното, загорялото от слънцето, с източени черни вежди над светлокафявите очи с формата на бадеми, остриите, изпъкнали скули. Видях го не като отражение, а така, както винаги го бях виждала преди. — Слушай, Скит. Знам точно какво не искаш да бъдеш. Но ние сме хора, егоисти сме и невинаги правим това, което е правилно. Няма да те пуснем да си отидеш. Примири се.

Начинът, по който тя говореше, напевният ѝ тон, а не гласът, ме върнаха към спомена за мълчаливите разговори, гласът в главата ми, този на моята сестра.

— Мел? Мел, ти си добре!

Тя се усмихна и се наведе да ме прегърне. Беше по-едра, отколкото си спомнях да съм била.

— Разбира се, че съм. Не беше ли тъкмо затова цялата драма? Ти също ще си добре. Не постъпихме глупаво в случая. Не сграбчихме първото тяло, което видяхме.

— Нека ѝ разкажа, оставете ме аз да ѝ разкажа — Джейми застана до Мел. Около кушетката започна да става много оживено. Разклати се. Взех ръката му и я стиснах. Ръцете ми бяха толкова немощни. Дали изобщо почувства стискането?

— Джейми!

— Здравей, Скит! Това е страхотно, нали? Сега си по-малка от мен! — Той победоносно се ухили.

— Но пак по-стара. Аз съм почти... После млъкнах и рязко промених остатъка от изречението. — След две седмици е рожденият ми ден.

Може да бях неориентирана и обърквана, но не бях глупава. Опитът ми с Мелани не беше отишъл напразно. Бях се научила на много неща от тях. Иън в никакъв случай не беше по-малко достоен от Джаред и аз нямах намерение да изпитам разочарованията, които беше имала Мелани. Затова излъгах и си дадох още една година.

— Ще стана на осемнадесет.

С крайчеца на окото си забелязах как Мелани и Иън изтръпнаха от изненада. Това тяло изглеждаше много по-младо от истинската му възраст, която беше някъде около седемнадесет.

Тъкмо тази малка лъжа, тази предварителна заявка към партньора ми ме накара да разбера, че щях да остана тук. Че щях да бъда с Иън и останалите от семейството ми. Почувствах стягане в гърлото, усетих го странно подутото.

Джейми потупа лицето ми, за да му обърна внимание. Изненадах се, когато видях колко голяма е ръката му върху бузата ми.

— Позволиха ми да участвам в акцията, с която трябваше да те вземем.

— Знам — казах тихо аз. — Спомням си... Да, Вет си спомни, че те е видяла там. — Погледнах сърдито Мел, а тя само сви рамене.

— Опитахме се да не я изплашим — каза Джейми. — Тя беше толкова... изглеждаше толкова крехка. И мила. Заедно я избрахме, но аз бях този, който трябваше да реши! Виждаш ли, Мел каза, че трябва да вземем някоя млада — някоя, която има по-голям процент живот като душа или нещо подобно. Обаче не и прекалено млада, защото знаеше, че няма да искаш да си дете. Джаред хареса това лице, защото каза, че никой няма да не му вяр... да не му вярва. Ти изобщо не изглеждаш опасна, тъкмо обратното. Джаред каза, че всеки, които те види, ще иска съвсем естествено да те защити, нали така, Джаред? Обаче все пак аз имах последната дума, защото търсех някоя, която да прилича на теб. И си помислих, че тя изглежда като теб. Защото приличаше на ангел, а и ти си добра като ангел. И наистина красива. Знаех си, че ще си красива — каза Джейми и се ухили до уши. — Иън не дойде. Остана тук с теб — каза, че не го интересува как изглеждаш. Не позволи на никого да докосне дори с пръст контейнера ти, дори на

мен или на Мел. Обаче този път докторът ми позволи да гледам. Беше страхотно, Скит. Не знам защо не ми позволяваше да гледам преди. Но не ми позволиха да помагам. Иън не позволи на никого да те докосне.

Иън стисна ръката ми и се наведе да прошепне нещо през тази голяма коса. Гласът му беше толкова тих, че само аз можах да го чуя:

— Държах те в ръката си, Скитнице. А ти беше толкова красива.

Очите ми се навлажниха и трябваше да подсмръкна.

— Харесва ли ти? — попита разтревожен Джейми. — Сърдиш ли се? Вътре с теб няма никой, нали?

— Не мога да кажа, че се сърдя — прошепнах аз. — А и... не намирам никой друг. Само спомените на Вет. Тя е била тук, откакто... не мога да си спомня кога не е била тук. Не мога да си спомня никакво друго име.

— Ти не си паразит — каза твърдо Мелани и докосна косата ми, пое един златист кичур и го остави да се плъзне между пръстите ѝ. — Това тяло не принадлежеше на Вет, но никой няма претенции към него. Изчакахме, за да се уверим, Скит. Опитвахме се да я събудим почти толкова дълго, колкото и Джоди.

— Джоди? Какво стана с Джоди? — изчуруликах аз и от вълнение гласът ми се извиси като на птичка. Помъчих се да стана и Иън ме повдигна — не вложи никакво усилие, никаква сила да помогне на крехкото ми, ново тяло да седне, продължавайки да го крепи с ръка. Сега видях всички лица.

Докторът вече беше изтрил сълзите си. Джеб надничаше зад него с доволно, но същевременно изгарящо от любопитство лице. До него беше една жена, която в първия миг не познах, защото лицето ѝ беше по-оживено, отколкото го бях виждала някога, а и без това не бях имало много време да го гледам. Беше Манди, бившата Лечителка. Поблизо до мен беше Джейми с широка, радостна усмивка. Редом с него Мелани, а Джаред зад нея с ръце около кръста ѝ. Знаех, че сега ръцете му няма да намерят покой, ако не докосват тялото ѝ — моето тяло? Че ще я държи винаги колкото може по-близо до себе си и ще мрази всеки сантиметър между тях.

Това ми причини остра, пронизваща болка. Нежното сърце в слабия ми гръден кош потрепери. Никога преди не е било разбивано и не разбираше този спомен.

Със съжаление си дадох сметка, че продължавам да обичам Джаред. Не бях се освободила от това, не бях освободена от ревност за тялото, което той обичаше. Хвърлих бърз поглед на Мелани. Забелязах как тъжно изкриви устните, които някога бяха мои, и разбрах, че тя разбра.

Продължих бързо да оглеждам лицата, наредили се в кръг около леглото ми. Труди и Джефри, Хийт, Пейдж и Анди, Бранд, дори...

След кратко мълчание докторът ми отговори:

— Джоди така и не дойде в съзнание. Опитвахме се толкова дълго, колкото можахме.

В такъв случай Джоди мъртва ли беше? — запитах се аз и неопитното ми сърце се разтуптя. Разбуждах по толкова груб начин това толкова крехко нещо.

Хайди и Лили, Лили, усмихваща се с лека, болезнена усмивка — но не по-малко искрена, въпреки болката...

— Не й позволихме да се обезводни, но нямаше как да я храним. Опасявахме се от атрофия — на мускулите, на мозъка й...

Докато новото ми сърце ме бодеше по-силно от когато и да било преди — бодеше го за жената, която изобщо не познавах, очите ми продължаваха да оглеждат кръга и после замръзнах. Джоди ме гледеше, вкопчила се в Кайл. Усмихна се плахо и изведнъж я познах:

— Съни!

— Трябваше да остана — рече тя почти самодоволно. — Също като теб. — Погледна лицето на Кайл, което беше така измъчено, както никога не го бях виждала, и гласът й стана тъжен. — Обаче се опитвам. Търся я. Ще продължавам да я търся.

— Кайл ни накара да върнем обратно Съни, когато се видя, че може да загубим Джоди — продължи тихо докторът.

Загледах се за момент изумена в Съни и Кайл, а после кръгът свърши. Иън ме наблюдаваше със странна смесица от радост и нервност. Лицето му беше някак по-голямо, отколкото беше преди, но очите така сини, както ги помнех. Котвата, която ме задържа на тази планета.

— Добре ли си там вътре? — попита той.

— Не... знам — признах аз. — Чувствам се много... странно. Също толкова странно, както при смяната на един вид с друг. По-странно, отколкото бих си помислила, че може да бъде. Не... знам.

Сърцето ми отново се разтуптя, когато се вгледах в тези очи и този път това не беше спомен за любов от някакъв друг живот. Усетих устата си пресъхнала, а стомахът ми да трепери. Чувствах мястото, където ръката му докосваше гърба ми по-живо, отколкото бе останалата част на тялото.

— Нали не си много против да останеш тук, а Скит? Мислиш ли, че би могла да изтърпиш това? — прошепна той.

Джейми стисна ръката ми. Мелани сложи своята върху неговата, а после Джаред се усмихна и прибави своята отгоре. Труди ме потупа по крака. Джефри, Хийт, Хайди, Анди, Пейдж, Бранд и дори Лили ме гледаха широко усмихнати. Кайл беше дошъл по-близо и също се усмихваше, а усмивката на Съни беше заговорническа.

Колко „Без болка“ ми беше дал докторът? Всичко наоколо излъчваше топлина.

Иън отметна златистия кичур коса от лицето ми и сложи ръка на бузата ми. Беше толкова голяма, че дланта ѝ покриваше страната ми от брадичката до челото. От докосването по кожата ми сякаш мина електрически ток.

Усетих как по бузите ми избива руменина. Сърцето ми никога преди не е било разбивано, но и никога не е преливало от щастие. Засрамах се, беше ми трудно да намеря гласа си.

— Струва ми се, че бих могла — прошепнах аз. — Ако това ще те направи щастлив.

— Няма да е достатъчно — не се съгласи Иън. — Ти трябва също да си щастлива.

Можех само за кратко да издържа погледа му. Срамежливостта ми, която беше нещо толкова ново за мен, ме караше отново и отново да свеждам очи.

— Аз... мисля, че бих могла — съгласих се. — Мисля, че това може да ме направи много, много щастлива.

Щастлива и тъжна, въодушевена и нещастна, защитена и уплашена, обичана и необичана, търпелива и ядосана, миролюбива и буйна, изпълнена и празна... Всичко. Щях да почувствам всичко това. Щяха да бъдат изцяло мои.

Иън продължи да ме гледа изпитателно, докато накрая се вгледах в очите му и бузите ми почервенияха.

— Тогава ще останеш.

Той ме целуна направо пред всички, но аз бързо забравих за публиката. Това беше лесно и в реда на нещата, нямаше раздвоение, нямаше объркване, нямаше възражения. Бяхме само Иън и аз, разтопената скала, която преминаваше през това ново тяло и го разтапяше с докосването си.

— Ще остана — съгласих се аз.

И моят десети живот започна.

ЕПИЛОГ

ЗАВЪРШЕНА

Животът и любовта продължиха в последната човешка крепост на планетата Земя, но нещата не останаха съвсем същите. Аз не бях същата.

Това беше моето първо прераждане в тяло от същия вид. Преходът беше много по-труден, отколкото смяната на планетите, защото имах толкова много очаквания, свързани с това, че вече съм била в човешко тяло. Наследих също и много неща от Венчелистчета Отворени към Луната, те не бяха всички приятни.

Наследих голяма скръб и по Въртящата Облаци. Чувствах липсата на майката, която никога не бях познавала, и ми беше мъчно, че страдаше сега. Изглежда на тази планета не можеше да има радост, без да има равна по тежест мъка, за да я балансира върху някаква неznайна скала.

Бях наследила неочаквани ограничения. Бях свикнала с тяло, което беше силно, бързо и високо — тяло, което можеше да бяга в продължение на километри, да издържа без храна и без вода, да вдига тежести и да достига до високи рафтове. Това тяло беше слабо — и то не само физически. Обхващаше го внезапна плахост всеки път, когато не се чувствах сигурна в себе си, което се случваше често напоследък.

Бях наследила роля, ползваща се с уважение в човешкото общество. Сега хората ми носеха разни неща и ми правеха път да вляза първа в някоя стая. Давах ми най-лесната работа и след това през половината от времето я вършеха вместо мен. Нещо по-лошо, аз се нуждаех от тази помощ. Мускулите ми бяха меки и не бяха свикнали с физически труд. Лесно се уморявах, а опитите ми да скрия това не

можеха да заблудят никого. Вероятно нямаше да мога да пробягам и километър без спиране.

Но за това снизходително отношение имаше и друга причина освен физическата ми слабост. Бях свикнала да имам красиво лице, но такова, което хората можеха да гледат със страх, недоверие и дори с ненавист. Новото ми лице не предизвикваше такива емоции. Хората често докосваха бузите ми или просто повдигаха брадичката ми, за да видят по-добре лицето ми. Често ме потупваха по главата (която лесно можеше да бъде достигната, защото бях по-ниска от всички останали, с изключение на децата) и толкова често ме галеха по косата, че престанах да го забелязвам. Онези, които така и не ме приеха преди, правеха това също толкова често, колкото и приятелите ми. Дори Лусинда само привидно се противопостави, когато децата ѝ започнаха да ме следват като две обожавачи ме кученца. Особено Фрийдъм използваше всяка възможност, за да пропълзи в скута ми и да зарови лице в косата ми. Исаяя беше твърде едър за такива прояви на привързаност, но обичаше да ме държи за ръка — беше точно толкова голяма, колкото неговата, докато разговаряше развълнуван с мен за Паяците и за Драконите, за футбол и за акции. Децата все още не смееха да се приближат до Мелани, защото преди това майка им ги беше наплашила толкова много, че сега нейните опити да ги окуражи не можеха да променят нещата.

Дори Маги и Шарън, макар все още да се опитваха да не ме поглеждат, вече не се държаха така враждебно в мое присъствие.

Тялото ми не беше единствената промяна. Мусоните дойдоха късно в пустинята и аз бях доволна от това.

Така например никога преди не бях усещала миризмата на мокрите от дъжда кактуси. Имах съвсем смътна представа от спомените на Мелани, ама наистина съвсем смътна, но сега миризмата нахлу в душните пещери и те замирисаха на свежо, почти ароматно. Този аромат се задържа в косата ми и ме следваше навсякъде. Усещах го дори в сънищата си.

Освен това Венчелистчета Отворени към Луната беше живяла през целия си живот в Сиатъл и това безкрайно синьо небе и изгарящата жега бяха така обърквачи — почти стъписвачи — за организма ми, както биха били за обитателите на пустинята надвисналите и натежали от дъжд тъмни облаци. Облаците бяха

вълнуващи, едно разнообразие от безбрежното, безформено бледосиньо. В тях имаше дълбочина и движение. Рисуваха картини по небето.

В пещерите на Джеб се направиха големи размествания и голямата зала за забавления — сега превърната в обща спалня за комуната — беше добра подготовка за следващите размествания.

Нужно беше всяко пространство, така че стаите не можеха да останат празни. Въпреки това само новодошлите — Кенди, която най-после си беше спомнила истинското си име — и Лейси приемаха да заемат някогашната стая на Уес. Съжалявах Кенди за бъдещата ѝ съквартирантка, но Лечителката не показва никакви признаци за безпокойство от перспективата.

След края на дъждовете Джейми щеше да заеме свободния ъгъл в пещерата на Бранд и Арън. Мелани и Джаред го бяха изгонили от стаята си в стаята на Иън, преди аз да се преродя в тялото на Вет. Джейми вече не беше толкова малък, за да му дават някакви обяснения.

Кайл работеше по разширяването на една малка пукнатина, в която някога спеше Уолтър, за да бъде готова, когато пустинята отново стане суха. Тя наистина не беше достатъчно голяма за повече от един човек, а Кайл нямаше да бъде там сам.

Вечер в залата за игри Съни спеше свита на топка върху гърдите на Кайл като котенце, което е приятел с някое голямо куче — с някой ротвайлер, на който има безгранично доверие. Съни беше винаги с Кайл. Не можех да си спомня да съм ги виждала неприлепени един към друг, откакто за пръв път отворих тези сребристосиви очи. Кайл не преставаше да се чувства изумен и прекалено погълнат от тази невъзможна връзка, която така и не можеше да си обясни, за да се огледа наоколо и да се заинтересува от нещо друго. Не се отказваше от Джоди, но когато Съни се притискаше към него, той нежно я обгръщаше с ръце.

Преди дъжда всички пространства бяха заети, затова останах при доктора в болницата, която вече не ме плашеше. Кушетките не бяха удобни, но това беше много интересно място. Кенди си спомни подробностите от живота на Лятна Песен по-добре, отколкото от своя собствен живот и сега болницата се беше превърнала в място за чудеса.

След дъжда докторът вече нямаше да спи в болницата. Първата нощ в залата за игри Шарън завлече дюшека си точно до неговия, без да каже и дума за обяснение. Може би причината за това беше възхищението на доктора от Лечителката, макар да се съмнявах, че е забелязал колко красива е по-възрастната жена. Той се възхищаваше най-вече от познанията ѝ. Или пък просто Шарън беше готова да прости и да забрави. Надявах се това да е отговорът. Беше хубаво да си мисля, че с течение на времето дори Шарън и Маги можеха да станат по-общителни.

Аз също нямаше да остана повече в болницата. Решителният разговор с Иън можеше и никога да не се състои, ако не беше Джейми. Устата ми пресъхваше и дланите ми се изпотяваха винаги, когато си помислях да го започна. Ами ако тези чувства в болницата, тези чудесни няколко мига на сигурност, непосредствено след като се бях събудила в това тяло, се окажеха илюзия? Ако ги бях изтълкувала погрешно? Знаех, че за мен нищо не се е променило, но как бих могла да бъда сигурна, че Иън чувстваше същото? Тялото, в което се беше влюбил, все още беше тук!

Очаквах, че той ще се чувства несигурен — в подобни моменти всички бяхме такива. Ако това беше трудно за мен, една душа, свикнала на такива промени, колко трудно ще е за хората?

Стараех се да загърбя и последните останки от ревността и смуцаващото ехо от любовта, които все още изпитвах към Джаред. Те не ми бяха нужни и не ги исках. Но понякога се улавях, че гледам Джаред и се чувствах объркана. Бях виждала ръката на Мелани да докосва ръката на Иън и след това да се отдръпва, като че ли изведнъж си беше спомнила коя е тя. Дори Джаред, който имаше най-малко основания да се чувства несигурен, от време на време се взираше в мен, когато срещаше смутения ми поглед. Ами Иън... Естествено, за него би трябвало да е най-трудно. Разбирах това.

Бяхме заедно почти толкова често, колкото Кайл и Съни. Иън непрекъснато докосваше лицето и косата ми, винаги ме държеше за ръце. Но кой не реагираше по този начин, когато видеше това тяло? Защо не ме целуна отново така, както в онзи първи ден?

Може би той никога нямаше да може да ме обича в него, въпреки че всички останали тук го харесваха така много.

Това безпокойство ми тежеше на сърцето в нощта, в която Иън пренесе кушетката ми, защото беше твърде тежка за мен, в голямата тъмна зала за игри.

* * *

За пръв път от повече от шест месеца валеше. Имаше и смехове, и оплаквания, когато хората изтърсваха влажните си постелки и подреждаха местата си за спане. Видях Шарън с доктора и се усмигнах.

— Ела тук, Скит — викна ми Джейми и ми махна с ръка да отида до мястото, където току-що беше поставил дюшека си до този на Иън. — Сега има място и за трима ни.

Джейми единствен се отнасяше с мен точно по същия начин, както преди. Той също ми помагаше заради крехката ми физика, но никога не изглеждаше изненадан, когато ме виждаше да влизам в някоя стая, и не се стряскаше, когато от тези устни заговореше Скитницата.

— Всъщност тази кушетка не ти е нужна, Скит! Обзалагам се, че можем да се сместим всички на дюшеците, ако ги съединим. Джейми се засмя, когато избута с крак дюшеците един до друг, без да чака съгласието ни. — Ти не заемаш много място.

Взе кушетката от Иън и я остави настрана. После се изтегна в самия край на най-далечния дюшек и ни обърна гръб.

— О, Иън — рече той, без да се обръща, — говорих с Бранд и Арън и мисля да се преместя при тях. Е, аз съм много уморен. Лека нощ, момчета.

Загледах се продължително в неподвижното тяло на Джейми. Иън също не мърдаше. Въпреки че нямаше как да не се е паникьосал и той. Дали мислеше как да излезе от положението?

— Гасете лампите — изръмжа Джеб от другия край на залата. — Затваряйте си всички човките, за да мога да подремна.

Хората се засмяха, но както винаги приеха на сериозно думите му. Една по една четирите лампи угаснаха и стаята се изпълни с мрак.

Ръката на Иън намери моята. Беше топла. Забеляза ли колко студена и потна е кожата ми? Застана на колене върху дюшека и нежно

ме придърпа към себе си. Аз го последвах и легнах на ръба между двата дюшека. Той продължи да държи ръката ми.

— Така добре ли е? — прошепна Иън. Около нас разговаряха шепнешком и други, но заради монотонното клокочене на серния поток не се разбираше какво си казват.

— Да, благодаря ти — отвърнах аз.

Джейми се претърколи върху дюшека и се блъсна в мен.

— Ох, извинявай, Скит — промърмори той и го чух да се прозява. Моментално се отдръпнах, за да не му преча. Иън беше по-близо, отколкото предполагах. Ахнах едва чуто, когато се блъснах в него, а после се опитах да му направя малко място. Ръката му изведнъж ме обгърна и ме задържа плътно към тялото му.

Почувствах се много странно. Това, че ръката на Иън ме държеше не съвсем платонично, ми напомни за първата ми среща с „Без болка“. Като че ли, без да го съзнавам, изпитвах болка и докосването му я беше премахнало изведнъж.

Това чувство прогони срамежливостта ми. Обърнах се така, че да съм с лице към него, и той ме притисна още по-силно.

— Така добре ли е? — повтори шепнешком въпроса си. После ме целуна по челото.

— Много по-добре.

Няколко минути мълчахме. Повечето разговори бяха стихнали. Той се наведе така, че устните му допряха ухото ми и прошепна още по-тихо:

— Скит, мислиш ли...? — не се доизказа.

— Да?

— Е, сега като че ли цялото място остана само за мен. Не е редно.

— Не. За теб мястото не е достатъчно.

— Не искам да е само за мен. Но...

— Какво? — Защо не каза какво искаше да ме попита?

— Имаше ли достатъчно време да премислиш? Не искам да те притеснявам. Знам, че е доста объркващо... това с Джаред...

Трябваше ми малко време да вникна в това, което казва, но после тихо се изсмях. Мелани не си падаше много по хихикането, за разлика от Вет, и тялото ѝ ме издаде в този неподходящ момент.

— Какво? — попита той.

— Дадох ти време да премислиш нещата — обясних тихо. — Не исках да те притискам, защото знаех, че е объркващо. Това с Мелани.

Той леко трепна от изненада.

— Мислила си...? Но ти не си Мелани. Никога не съм се чувствал объркан.

Усмигнах се в тъмното.

— И ти не си Джаред.

Когато отговори, гласът му беше по-рязък:

— Но той си е пак Джаред и ти го обичаш.

Отново ли ревнуваше Иън? Не би трябвало да се радвам на негативни емоции, но да си призная това ми подейства насърчително.

— Джаред е миналото ми, от друг живот. Ти си моето настояще.

Известно време той не каза нищо. Когато заговори отново, гласът му беше развълнуван:

— И бъдещето ти, ако нямаш нищо против.

— Да, моля те.

После ме целуна по най-неплатоничния начин при тези твърде притеснителни обстоятелства и с радост си спомних, че бях постъпила доста съобразително, когато излъгах за възрастта си.

Дъждовете щяха да спрат и тогава Иън и аз щяхме да бъдем заедно, щяхме да бъдем наистина партньори. Това беше обещание и задължение, каквото никога преди, във всичките ми животи, не бях имала. Мисълта за това ме изпълваше едновременно с радост, трепет, плахост и отчаяно нетърпение — караше ме да се чувствам човек.

* * *

След като уредихме всичко това Иън и аз станяхме по-неразделни, отколкото преди. Затова, когато дойде време да изпитам новото си лице пред други души, той, естествено, дойде с мен. Тази акция беше за мен облекчение след дългите седмици на неудовлетвореност. Чувствах се достатъчно зле, че новото ми тяло беше слабо и почти безполезно в пещерите. Не можех да повярвам, че другите не искаха да ми позволят да използвам тялото си за единственото нещо, за което то идеално ставаше.

Джаред изрично беше одобрил избора на Джейми точно заради това лишено от всякакво лукавство, уязвимо лице, в което никой не би се усъмнил, заради това нежно тяло, което всеки би се чувствал задължен да защитава, но дори и на него му беше трудно да провери своята теория на практика. Сигурна бях, че сега участието ми в акции щеше да бъде още по-лесно отпреди, но Джаред, Джеб, Иън и другите — всички, с изключение на Джейми и Мел, спореха с дни, опитвайки се да намерят начин да избегнат използването ми за тази цел. Това беше смешно.

Видях ги да гледат към Съни, но тя още не се беше доказала и й нямаша доверие. На всичко отгоре Съни нямаше абсолютно никакво намерение да си покаже носа навън. Самата дума акция я караше да се свива от ужас. Кайл също не можеше да излиза с нас. Единственият път, когато спомена за това, Съни изпадна в истерия.

Накрая победи практичността. Бях необходима.

Запасите намаляваха и това щеше да бъде продължително и твърде методично пътуване. Както обикновено, акцията се ръководеше от Джаред, така че участието на Мелани в нея не подлежеше на съмнение. Арън и Бранд изразиха доброволно желание да участват, не че имахме нужда от повече мускули, но най-вече защото им беше омръзнало да стоят затворени.

Отивахме далеч на север и аз се вълнувах, че ще видя нови места и отново ще почувствам студ. Вълнението идваше малко в повече на това тяло. Чувствах се много възбудена в нощта, в която щяхме да се отправим с джипа към свлачището, където бяха скрити пикапът и големият покрит камион. Иън ми се присмиваше, защото почти не ме свърташе на едно място, докато товарехме в пикапа дрехите и сухоежбината, която щеше да ни е нужна. Хвана ме за ръката и каза, че ще ме държи така, за да не хвъркна.

Прекалено шумна ли бях? Много ли се набивах на очи? Не. Разбира се, не това беше причината. Не бих могла да направя нищо. Това беше капан и още в момента на пристигането ни бе твърде късно да променим каквото и да било.

Замръзнахме по местата си, когато тънките лъчи изведнъж прорязаха мрака и осветиха лицата на Джаред и на Мелани. Очите ми, които биха могли да ни помогнат, останаха скрити в сянката, хвърляна от широкия гръб на Иън.

Те не бяха заслепени от ярката светлина, а и луната светеше достатъчно силно, за да видя ясно. Търсачите имаха числено превъзходство над нас — бяха осем, а ние шест. Бе достатъчно светло, за да видя как държаха ръцете си с проблясващите оръжия, насочени към нас. Насочени бяха срещу Джаред, Мел, Бранд и Арън, а едно от тях — право в гърдите на Иън. Единствената ни пушка изобщо не беше извадена.

Защо му позволих да дойде с мен? Защо трябваше да умре и той? Обърканите въпроси на Лили отекваха в главата ми: *Защо животът и любовта вървят ръка за ръка? Какъв е смисълът?*

Крехкото ми, малко сърце се разби на хиляди парчета и аз потърсих хапчето в джоба си.

— А сега стойте спокойно и не мърдайте — провикна се мъжът в центъра на групата Търсачи.

— Почакайте, почакайте, не гълтайте нищо! Господи, успокойте се! Не, погледнете!

Мъжът насочи лъча на фенера към лицето си. То беше загоряло от слънцето, с остри, груби черти като скала, ерозираше от вятъра. Косата му беше черна, прошарена по слепоочията, и се виеше в безпорядък около ушите. А очите му — очите му бяха тъмнокафяви. Само тъмнокафяви и нищо повече.

— Виждате ли? — каза той. — Е, добре, сега не стреляйте по нас и ние няма да стреляме по вас. Виждате ли? — Той остави пистолета, който носеше, на земята.

— Хайде момчета — рече мъжът и другите прибраха оръжията си обратно в кобурите — на хълбоците, на глезените, на гърбовете... толкова много оръжие. — Тук намерихме склада ви — доста хитро. Имахме късмет да го намерим и решихме да останем и да се запознаем с вас. Не се случва всеки ден да се намери друга бунтовническа ядка. — Той така радостно се засмя, сякаш смехът идваше направо от корема му.

— Вижете си лицата! Какво? Да не би да си мислехте, че сте единствените останали живи? — Отново избухна в смях.

Никой от нас не се помръдваше.

— Мисля, че са в шок, Нейт — обади се друг мъж.

— Изкарахме им ума — рече една жена.

— А вие какво очаквахте?

Те почакаха, пристъпвайки от крак на крак, докато ние стояхме като вцепенени на местата си.

Главатарят отново се засмя:

— Аз съм Нейт, радвам се да се запозная с вас, макар вие още да не чувствате същото. Тези тук са Роб, Евън, Блейк, Том, Ким и Рейчъл. — Той посочи към всеки от групата и хората закимаха, чувайки имената си. Забелязах един мъж, застанал малко по-назад, когото Нейт не представи. Беше със светлочервеникава коса, която рязко се набиваше в очи, тъй като беше и най-високият в групата. Единствен изглеждаше невъоръжен. Той също се взираше внимателно в мен и това ме накара да погледна встрани. — Макар че общо сме двадесет и двама — продължи Нейт.

После протегна ръка. Джаред пое дълбоко въздух и пристъпи напред. Когато се раздвижи, останалите от малката ни група едновременно въздъгнахме.

— Аз съм Джаред. — Той разтърси ръката на Нейт и също се усмихна. — Това е Мелани, Арън, Бранд и Скит. Общо сме тридесет и седем.

Когато Джаред произнесе името ми, Иън се наведе на една страна, опитвайки се да ме скрие напълно от погледите на другите хора. Едва тогава си дадох сметка, че съм още в толкова голяма опасност, колкото щяха да бъдат другите, ако това бяха Търсачи. Също както в началото. Опитах се да остана абсолютно неподвижна.

Нейт премигна при думите на Джаред, а после отвори широко очи:

— О! За пръв път срещам по-многобройна група от моята.

Сега пък беше ред на Джаред да премигне.

— Намерили сте и други, така ли?

— Знаем още за три други ядра, освен нашето. При Гайл са единадесет, седем има с Ръсел и осемнадесет с Макс. Поддържаме връзка. И дори от време на време правим размени. — Отново се затресе от смях. — Малката Елън на Гайл реши, че иска да си прави компания с моя Евън тук, а Карлос се събра с Ръселовата Синди. И разбира се всеки има нужда от време на време от Бърнс...

Изведнъж той престана да говори и се огледа неспокойно, като че ли беше казал нещо, което не би трябвало да казва. Погледът му се спря за миг на червенокосия отзад, който продължаваше да ме гледа.

— Защо пък да не им кажем — обади се един дребен мъж, застанал редом с Нейт.

Нейт хвърли подозрителен поглед на малката ни група.

— Е, добре. Роб е прав. Нека да си изясним това още сега. — Той пое дълбоко въздух. — А сега просто запазете спокойствие и ни изслушайте. Моля ви да се успокоите. Понякога това разстройва хората.

— Всеки път — рече тихо мъжът на име Роб. Ръката му се отпусна върху кобура.

— Какво? — попита рязко Джаред.

Нейт въздъхна и посочи високия мъж със светлочервеникавата коса. Той пристъпи напред и кисело се усмихна. Имаше лунички като мен, но неговите бяха с хиляди повече. Бяха така нагъсто по лицето му, че приличаше на тъмнокож, макар да беше по-скоро рус. Очите му бяха черни, може би тъмносини.

— Това е Бърнс. Сега е с нас, така че недейте да побеснявате. Той е най-добрият ми приятел — спасявал е стотици пъти живота ми. Той е част от нашето семейство и ние не се отнасяме добре с хора, които се опитват да го убият.

Една от жените бавно изтегли пистолета си и го насочи към групата.

Червенокосият заговори за пръв път с тих, явно теноров глас:

— Не, всичко е наред, Нейт. Виж! И те си имат такъв. — Той посочи към мен и Иън настръхна. — Изглежда не съм единственият, който е станал местен.

Бърнс ми се усмихна и прекоси празното пространство, т.е. ничията територия между двете племена, с протегната към мен ръка. Аз излязох иззад Иън, без да обръщам внимание на предупреждението му. Изведнъж се почувствах уверена и спокойна. Хареса ми как го каза Бърнс. Станал местен. Той спря пред мен, свали надолу ръката си, за да компенсира разликата във височините ни. Поех ръката му — беше твърда и мазолеста до нежната кожа на моята — и я разтърсих.

— Бърнс Живите Цветя — представи се той.

Очите ми се разшириха, когато чух името. Огненият Свят! Колко неочаквано.

— Скитницата — казах му аз.

— Изключително много... се радвам да се запозная с теб, Скитнице. Мислех, че съм единственият.

— Не съвсем — казах аз и си помислих за Съни в пещерите.

Може би не бяхме такава рядкост, за каквато се мислехме. Той повдигна заинтригуван вежда, чувайки отговора ми.

— Така ли? — възкликна Бърнс. — Е, тогава може би има някаква надежда за тази планета, в края на краищата.

— Това е един странен свят — промълвих аз, повече на себе си, отколкото на другата местна душа.

— Най-странният — съгласи се той.

Издание

Стефани Майър. Скитница

Английска. Първо издание

ИК Сиела, София, 2009

Водещ редактор: Ваня Гомова

Редактор: Мариана Шипковенска

Технически редактор: Божидар Стоянов

Предпечатна подготовка Мирослав Стоянов

ISBN: 978-954-28-0568-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.